

॥ ೪೯ ॥

ಶ್ರೀ ಜಯಚಾಮಾರಾಜೇಂದ್ರಗುಂಧರತ್ವಮಾಲೆ

(ನಂ: ೨೨)

ಶ್ರೀ ಲಿವರಹಸ್ಯ

ಸಂಪುಟಿ ೧೮

ಅನುವಾದಕ

ಅಸ್ತಾನನಿದ್ವಾನ್ ಎಚ್. ಗಂಗಾಧರಶಾಸ್ತ್ರೀ
ಧಮರಪ್ರಕಾಶ ಡಿ. ಬಸುಮಯ್ಯನವರಹೈಸ್ಲಾಲು ಅದ್ವಾಪಕ
ಮ್ಯಾಸ್ಕಾರು

K 294.5925
SSRS
★. 18

ಪ್ರಸ್ತಾವಣೆ
ಉಪಕಾರ್ಯ ವಿಭಾಗ ಪ್ರಸಾ

1949

ಶ್ರೀ ಎಂ. ವಿ. ಸೀತಾರಾಮುಂದ್ಯನ್‌ಪರೆ
ಕೃಷ್ಣದಂಡ

ಬಿ. ಎಂ ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣದಂಡ
ಗ್ರಂಥಾಲಯದಾರ

ಕೃಷ್ಣದಂಡ

ವಾಗ್

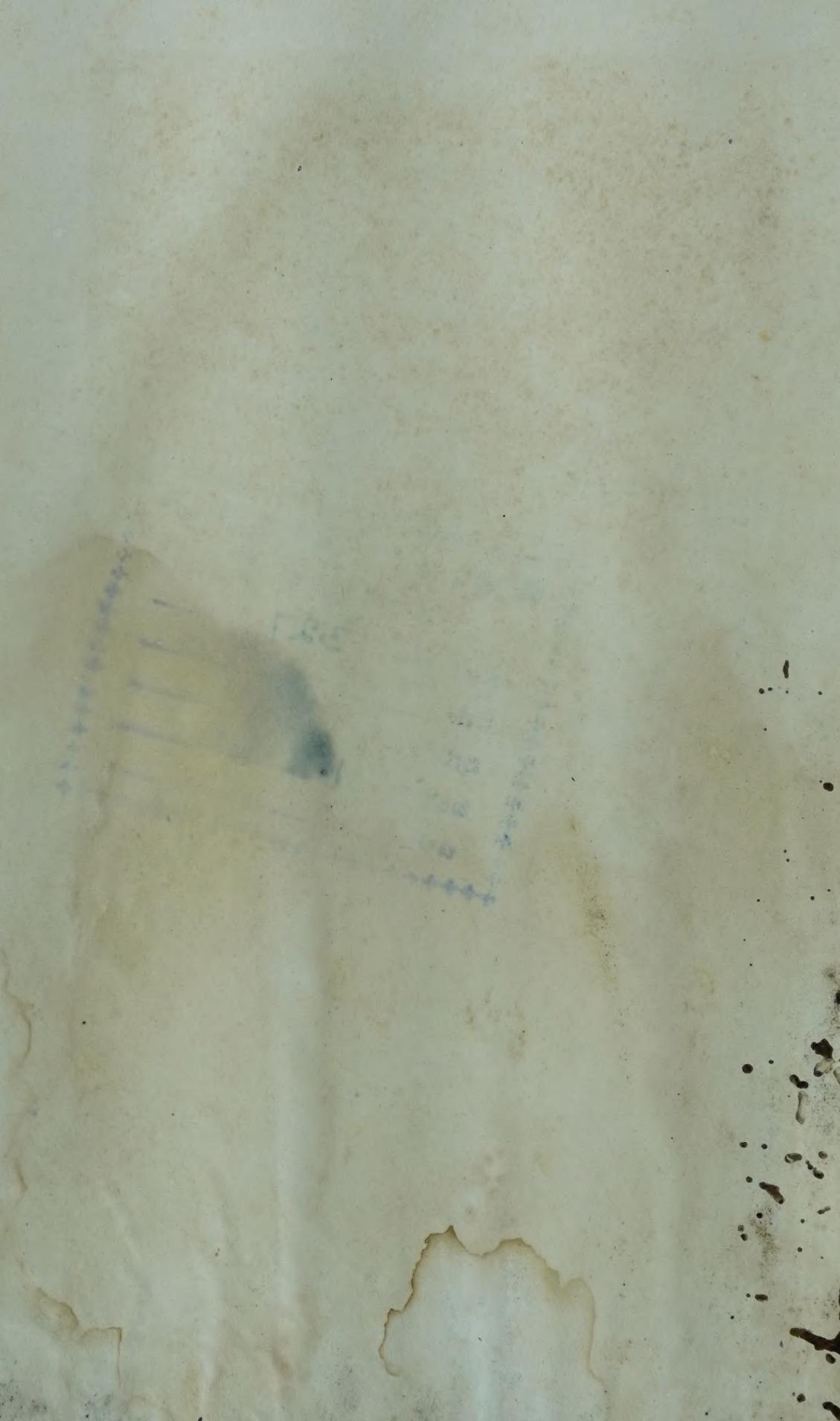
ವಾಗ್

ಬಂಡ

ಬಂಡ

327

1-2-82

॥ ೩೧ ॥

ಶ್ರೀ ಜಯಚಾನುರಾಜೇಂದ್ರಗುಂಧರತ್ವಮಾಲಾ

(ಸಂ. ೨೭)

ಶ್ರೀ ಲಿವರಹಸ್ಯ

ಸಂಪುಟ ೧೪

ಅನುವಾದಕ

ಆಸ್ತಾನವಿದ್ವಾನ್ ಎಚ್. ಗಂಗಾಧರತಾಸ್ತೀ
ಧರ್ಮಪ್ರಕಾಶ ಡಿ. ಬನುಮಯ್ಯನವರ ಹೈಸ್ಕೂಲು ಅಧ್ಯಾಪಕ
ಮೈಸೂರು

ಮೈಸೂರು

ಶ್ರೀ ಜಂಚಾತಾಯ್ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕ್ ಪ್ರಸಾ

1949

k294.5925
SSRS
V. 18

egu043

Printed by D. Rajarathnam,
Sree Panchacharya Electric Press
Sayaji Rao Road, Mysore.
For The Palace Mysore.

ను న్ను ది

ద్వాదశాంతగళింద విరాజిసువ శ్రీశివరహస్యగ్రంథమాలేయల్లి ఇదు
హదినెంటినేయ పుష్ప. ఈ మాలేయల్లి ఎల్లపూ ఒందే జాతియ హాగళు.
ప్రతి హావినల్లియూ మకరందవిదే; సౌరభవిదే; మాధుర్యవిదే. భక్తి
మాగ్రాదల్లి శ్శ్వవధమంవన్ను బెళశలేత్తి సువ ఈ గ్రంథకారరు, ఆల్లల్లి
కథారూపవాద దీపస్తుంభవన్నిట్టు ఆ మాగాఫనుయాయిగళిగే దారితొఏరి
సిద్ధారే. ఎడరుతొడరుగళిల్లదే గంగాప్రవాహదంతే నిశ్శబ్దవాగి, గంభీర
వాగి హోగువ కవితాప్రవాహవు ఓదువవర అంతరంగ కశ్చలవన్ను తొళి
యదే బిడదు. శివసు ఆనందసమసు; శివసే పరాపరవస్తు; శివేతరవాద
ప్రపంచవేల్లా మిథ్య; శివసాక్షిత్వారవే ముక్తి; ఎంబుదన్ను సమధి
సువ మకాగ్రంథవెందరి జగత్తినల్లి ఇదొందే. ఇదరల్లి ఖపాత్తవాగిరువ
కథిగళిల్లా స్తులవిమలేయింద ఆష్టు సమంజసవాగి కాణదిద్దరూ,
ఆస్తికరిగే, భక్తిమాగ్రాదల్లి ఆడియిట్టిరువవరిగే మాత్ర క్షేపికియంతివే.
మాడబారద ఆకార్యగళన్ను మనఃశూవకవాగి మాడిదరూ శివపూజా
ఫలదింద శివసాన్నిధ్యప్రాప్తియాద అనేక ఇతిహాసగళిగే సామరస్యవన్ను
కల్పిసువుదు కష్టవల్ల. శ్శ్వవధమాఫనలంబనేయే ముక్తిమాగ్రాక్షే సోపాన
ఎంబ ధ్యోయదింద గ్రంథరచిసువాగ ఇంతక కథిగళు ఆత్మవత్యక.
కాటకోటరనెంబవను శివలింగవన్ను తులింద తన్న తందెయన్ను కొందను
ఎంబ విచారము ఆపాతతః పాపకార్యవేసిద్దరూ, శ్శ్వవధమాదల్లి శివదొర్చ
హియు వధియు ఆష్టు దుష్టమంవేసిసదే కేత్తప్పకమంవాగిరువంతే ఈ
గ్రంథవు బోధిసుత్తదే. జఖ్యనమాగ్రావు ఆధ్యవాగదే, నాస్తిక భావసేయల్లి
జనర్మమనస్స ప్రవర్హిసుత్తిరువాగ ప్రాయశః ఇంతక భక్తిరసప్రధానవాద
గ్రంథగళ ఆవశ్యకతే జగత్తిగే బేకాయితు. ఈ విధద గ్రంథగళింద హిందూ,
ఇందూ ఆనేకరు ఖద్దారవాగిద్దారే, ఆగుత్తిద్దారే.

ప్రపంచ సృష్టియాద కాలదిందలూ ఇందినవరిగూ ఆస్తికరు,
నాస్తికరు; యోగ్యరు, అయోగ్యరు; పాపభీరుగళూ, పరమసాపిగళూ;

ಒಂದಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿಯಿಂದ ಕೆಂಡುಬರುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಜನಸಮಾಜವನ್ನೇ ಲಾಲಿತಿದ್ದಿ, ಸರಿಪಡಿಸಲು ಈಶ್ವರನೇಂಬ್ಬಿನಿಂದಲ್ಲಿದೆ ಮತ್ತಾರಿಂದಲೂ ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ದುರ್ಭಾಗ್ಯನಿರಿಂದಾಗುವ ದುಷ್ಪರಿಣಾಮಗಳು ಹಿಂದೂ ಇದ್ದವು ಈಗಲೂ ಇವೆ. ಆದರೆ ಯಾರೂ ಯಾವುದೂ ಸ್ಥಿರವಲ್ಲ. ನಾನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ, ನಾನು ನಡೆಸುತ್ತೇನೆ ಎಂಬುದು ವೃಧಾಭಿಮಾನ. ತತ್ವಾದಿ ಅನೇಕ ವೈರಾಗ್ಯಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಈನಿಧಿನಾದ ಗ್ರಂಥಗಳ ಸಾರಾವಲೋಕನದಿಂದ ಜನತೆಯು ಸುಲಭವಾಗಿ ಗ್ರಹಿಸಬಹುದು.

ಜ್ಞಾನಸಾಧನನಾದ ಗ್ರಂಥಸ್ತಕಾಶನದಮೂಲಕ, ನಮ್ಮನ್ನಾಳುವ ಶ್ರೀಮಂಸ್ ಮಂಜಾರಾಜರವರಾದ ಶ್ರೀ ಜಯಚಾಮರಾಜ ಒಡೆಯರ್ ಬಹದೂರ್ ಜಿ.ಸಿ.ಬಿ., ಜಿ.ಸಿ.ಎಸ್.ಎ., ಮಂಜಾಪ್ರಭುಗಳು ಸಿಜವಾಗಿಯೂ ಮಾನವ ಕೊಡಿಗೆ ಮಾಡರಿಯಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಜನರು ಸಚ್ಚರಿತರಾಗಿ ಸನ್ನಾಗಾರವಲಂಬಿಗಳಾಗಿ ಸುಖದಿಂದ ಬಾಳಲಿ ಎಂಬುದೇ ಮಂಜಾಸ್ವಾಮಿಯವರ ಉದಾತ್ಮಧ್ಯೇಯ. ಇಂತಹ ಆದರ್ಶರಾಜಾಜಿಗಳಿಗೂ, ಅವರ ಕುಟುಂಬವರಗಳೂ ಈ ಗ್ರಂಥಾಭಿಮಾನಾನಿಯಾದ ಪರಮೇಶ್ವರನು, ಸತ್ಯಂತಾನಾದಿ ಸಕಲ ಸಂಪತ್ತುಗಳನ್ನು ಕರುಣೆಸಿ ಅನವರತ ಸಲಹಲಿ ಎಂದು ಅನ್ನಬಕ್ತೀಯಿಂದ ಸರ್ವೇಶ್ವರನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀವಿರೋಧಿನಾಮ ಸಂಪತ್ತರದ
ಮಾರ್ಗಶಿರ ಶುದ್ಧಿ ಪಕಾದಶೀ
ಗುರುವಾರ }
}

1—12—1949

ಸಜ್ಜನವಿಧೀಯ,
ಹೊನ್ನೇನಹಳ್ಳಿ ಗಂಗಾಧರಶಾಸ್ತ್ರೀ,
ಅಸಾನವಿದ್ವಾನ್, ಮೃಸೂರು.

ಶ್ರೀತಿವರಹಸ್ಯದ ಏಳನೆಯ ಅಂಶದ ವಿಷಯಾನುಕ್ರಮಣಿಕಾ

ಅಧ್ಯಾಯ ೧೬—೨೦

ಹದಿನಾರನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ

ಶಿವನಾಮ ಮಹಿಮೆ—ವಿನ್ಯಾಲೋಕವನ್ನು ಕುರಿತು ಪ್ರಯಾಣವಾಡಿದ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ
ವಿನ್ಯಾಸ ಶಿವಪೂಜಾಮಹಿಮೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳುವುದು. ಪ್ರದೋಷ
ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಶಿವಪೂಜೆಯನ್ನು ವಾಡದೆ ಸಿಶಾಚತ್ವವನ್ನು ಪಡೆದವನ
ವಿಚಾರ. ಅವನು ಶಾಂಭವನೊಬ್ಬನಿಂದ ಮಹಾದೇವ ಶಭವನ್ನು ಕೇಳಿ
ಸೃಜಿತವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ವಿಷಯ. ಬ್ರಾಹ್ಮಣಪುತ್ರನೊಬ್ಬನು
ಹದಿನಾರು ವರ್ಣ ಆಯುಸ್ಸನ್ನು ಪಡೆದು, ಮೃತ್ಯುಂಜಯ ಮಂತ್ರವನ್ನು
ಜಪಿಸಿ, ಕಲ್ಪವರ್ಣಂತವಾಗಿ ಆಯುಸ್ಸನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಂಡ ವಿಚಾರ
ವಿವರಣೆ.

.... ಪುಟ ೧೧೦

ಹದಿನೇಳನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ

ಶಿವಪೂಜಾವಿಧಿ, ಶಿವನಿಗೆ ಆಘ್ಯಾಕೊಡುವ ವಿಚಾರ, ಪಂಚಾಮೃತವನ್ನು ಶಿವನಿಗೆ
ಅಸ್ವಿಸುವ ಮಂತ್ರಗಳು, ಶಿವಪೂಜೆಗೆ ಅಧಿಕಾರಿಯಾರು? ಅನಧಿಕಾರಿ
ಯಾರು ಎಂಬ ವಿಷಯ. ಶಿವಪೂಜಾಸಾಧನಗಳೇನು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ
ಉತ್ತರ.

.... ಪುಟ ೧೧೨-೧೧೩

ಹದಿನೆಂಟನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ

ಇಂದ್ರಸಿಗೆ ಬೃಹಸ್ಪತ್ಯಾಚಾರ್ಯರು ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿರುವ ಶಾಂಭವರ ವಿಚಾರವನ್ನು
ತಿಳಿಸಿದುದು. ಕಾಟಕೋಣರನು ಮಹಾಶ್ವಿವಸಾಗಿದ್ದು, ಶಿವದ್ವೈರ್ಹಿ

ಯಾಗಿದ್ದ ತನ್ನ ತಂಡೆಯನ್ನೇ ಕೊಂಡುಹಾಕಿದ ವಿಷಯ. ಹಕ್ಕೆಯಲ್ಲಿ ಭಸ್ತ್ರವಿಟ್ಟಮೇಲೆ ಮತ್ತೀನನ್ನೂ ಇಡೆಬಾರದೆಂಬ ನಿಯಮ. ವಿಪ್ರನು ಹಕ್ಕೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಕೆಯೇ ಮೊದಲಾದುವುಗಳನ್ನು ಧರಿಸಬಾರದೆಂಬ ವಿಷಯನಿರೂಪಣೆ. ಕಾಟಕೋಟರನು ತನ್ನ ದರ್ಶನಾರ್ಥಿವಾಗಿ ಒಂದರಾಜನಿಗೆ ಶಿವಧರುವನ್ನು ನಿರೂಪಿಸುವ ಪ್ರಕರಣ. ಸುಭಗಾ ಎಂಬ ಪತಿನೃತ್ಯಯ ಕಥೆ—ಸುಭಗಾದೇವಿಯು ತನ್ನ ಪತಿಗೆ ಶಿವಸೂಜಾವುಹಿಮೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿ, ಅವನಿಗೆ ಶಿವಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಉಟ್ಟಿಸುವಾಡುವಿಕೆ.

ಪುಟ ೧೧೨-೩೧೨

ಹತ್ತೊಂಬತ್ತನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ

ಕಾಲಹಸ್ತೀಶ್ವರ ಮಹಿಮೆ. ದಕ್ಷಿಣ ಕೈಲಾಸನೆನಿಸಿದ ಆ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಭಿಲ್ಲನೊಬ್ಬನ ಕಥೆ—ಕಾಲಹಸ್ತೀ ಎಂಬ ಹೆಸರು ಆ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಬರಲು ಕಾರಣ. ಸುಭಗಾ ದೇವಿಯು ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆದ ವಿಚಾರ. ವಾರ್ಧಿವಲಿಂಗ, ಬಾಣಲಿಂಗ, ಸ್ಥಾವರಲಿಂಗ ಎಂಬ ಶಿವಲಿಂಗಗಳನ್ನು ಸ್ತೀಯರು ಸ್ವರ್ವವಾಡಬಾರದೆಂಬ ವಿಚಾರ. ಪುಟ ೩೧೮-೪೦೪

ಇಪ್ಪತ್ತನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ

ಕಾಂಚೀಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿರುವ ಏಕಾಂಬರೀಶ್ವರ ಮತ್ತು ಕಾವಾಕ್ಷೀದೇವಿಯ ವಣಿನೆ ವಿನ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದ ತನ್ನಿನ ವಣಿನೆ. ಕುಬೀರನು ರತ್ನಗೋಪುರವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದು. ಒಬ್ಬ ಮಹಾವಾಸಿಯು ಮರಣಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸೋಧುನೆಂಬ ತನ್ನ ಮಗನ ಹೆಸರನ್ನು ಕರೆದು ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆದ ವಿಷಯ. ಸುವಣಿ, ಬಿಲ್ಲಪತ್ರಿ, ರತ್ನ, ಬೆಳ್ಳಿ, ಇವು ಯಾವಾಗಲೂ ಪನಿತ್ವಂಘವು ಗಳು ಎಂಬ ತತ್ತ್ವನಿರೂಪಣೆ. ಹಳೆಯ ಬಿಲ್ಲಪತ್ರಿಯನ್ನೂ ಪೂಜೆಮಾಡಬಹುದೆಂಬ ವಿಚಾರ. ಏಕ್ಕಾಖಿಧನೆಂಬ ರಾಜನು ಶಿವಪ್ರೀತ್ಯಧರ್ವಾಗಿ ಶಿವಾಲಯ, ಶಿವರಥ, ಇವುಗಳನ್ನು ಸಿವಾರಣಮಾಡಿ ಶಿವೋತ್ಸವಗಳನ್ನು

ಕಾಂಚೀಕ್ಕೇತ್ತದಲ್ಲಿ ನಡೆಸಿದ ವಿಚಾರ. ಬ್ರಹ್ಮಣಿಗೆ ಗೌತಮಪುಷ್ಟಿಗಳಿಂದ
ಬಂದ ಶಾಪದ ವ್ಯತ್ಯಾಂತ. ಶಾಪಗ್ರಸ್ತರಾದವರು ಕೈವಧಮುಖವನ್ನು ತ್ವರಿಸಿದ
ವಿಚಾರ. ಜಪವಾಲೆಯ ಶರತವನ್ನಾಫಾವ. ಶಿವಮಂತ್ರ ಮಹಿನೆ.
ಶಿವಮಂತ್ರ ಜಪವಿಧಿ ಮತ್ತು ಶದರ ಫಲಸಿರೂಪಕೆ. ಪುಟ ೪೦೫ - ೪೦೬

॥ ಶ್ರೀ: ॥

ಶ್ರೀ ಕಿವಾಯನಮಃ ॥

ಅಥ ಶ್ರೀ ಶಿವರಹಸ್ಯೇ

ಉಗಾರಿಷ್ಯೇ

ಸಪ್ತಮಾಂಶೇ ಪೂರ್ವಾಧೀಂ

ಫೋಡಶೋಽಧಾರ್ಯಯಃ

॥ ಶ್ರೀಪಾರ್ವತ್ಯಾವಾಚ ॥

ನೈಷಣಂ ಧಾಮ ಸಂಪ್ರಾಪ್ತ ಕಿಮುಕ್ತಂ ಬ್ರಹ್ಮಣಾ ವಿಭೋ ।

ತದಾ ಜನಾರ್ಥನೇನಾಂ ಕಿಮುಕ್ತಂ ತದ್ವದಸ್ಯ ಮೇ ॥१॥

॥ ಶ್ರೀಮಹಾದೇವ ಉವಾಚ ॥

ಶಿವೇ ವಿಷ್ಣುಃ ಸಮಾಲೋಕ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಾದೀನಮರಾಂಸ್ತದಾ ।

ಪಪ್ರಜ್ಞ ಸ್ವಾಗತಂ ತೇಷಾಂ ವರ್ಧಯನ್ತುದಮಾದರಾತ್ ॥२॥

ಹದಿನಾರನೆಯ ಅಧಾರ್ಯಯ

ಸರ್ವವಾಸ್ತಕಸಾದ ಸ್ವಾಮಿಯೇ, ಬ್ರಹ್ಮನು ವಿಷ್ಣುಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ

ಭಾಷಿತ ಆ ವಿಷ್ಣುವು ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಹೇಳಿದುದನ್ನು ನನಗೆ ದಯೆಯಿಟ್ಟು ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದು

ಮಾರ್ವತೀದೇವಿಯು ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಮಾಡಿದಳು ॥३॥

ಆಗ ಮಹಾದೇವನು ದೇವಿಯ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ, ಎಲ್ಲಾ ಶೋಭ
ಬಾಗಿಯೇ, ಬ್ರಹ್ಮನು ವಿಷ್ಣುಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ, ವಿಷ್ಣುವು ಇಂದ್ರಾದಿಗಳೊಡನೆ
ಒಂದಿರೆವ ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಸೋಽದಿ, ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಾಗತವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಬಳಿಕ, ಪ್ರೀತಿ
ಯುಂದ ಆವರ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೊಳಿಸುತ್ತಾ, ಹೀಗೆ ಪ್ರಶ್ನಿಮಾಡಿದ
ಸೆಂದು ವಿಷ್ಣುವಿನ ಮಾತನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿದನು ॥४॥

॥ ವಿಷ್ಣುರುವಾಚ ॥

ಕುತಃ ಸಮಾಗತಂ ಬ್ರಹ್ಮನ್ಯಂದ್ರಾಧ್ಯೈರಮರ್ಪಃ ಸಹ ।

ಸ್ವಸ್ವಾಧಿಕಾರೇ ಸರ್ವೇಷಾಮಧುನಾ ಶುಶಲಂ ಖಲು ॥೩॥

ತಾವತ್ಸುಶಲಮಸ್ವಾಕ್ಷಂ ಸರ್ವೇಷಾಮಿತಿ ನಿಶ್ಚಿತಂ ।

ಯಾವತ್ಸ್ವಾಂಬೋಽಮಹಾದೇವಃ ಪೂಜ್ಯತೇ ಸರ್ವಯತ್ತತಃ ॥೪॥

ಅಶುಭಂ ತು ತದಾ ಭಾವಿ ಯದಾ ಸಾಭ್ಯಚರ್ಚತೇ ಶಿವಃ ।

ಶಿವಾನಭ್ಯಚರ್ಚಸಾದೇವ ಸಂಪ್ರಾಪ್ಯಮಹಿಭಂ ಧ್ವನಂ ॥೫॥

ಶಿವಾರಾಧನಸಂಸಕ್ತೋ ದಾವಾನಲಗತೋಽಸಿ ಸನ್ ।

ದುಃಖಂ ಸರ್ವಾತ್ಮಾ ಬ್ರಹ್ಮನ್ಯ ಪ್ರಾಪ್ತೋತಿ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೬॥

ಅಸಾಧಿಃ ಶಿವಪೂಜಾಯಾಂ ಯತ್ತಃ ಕಾರ್ಯಃ ಪುನಃ ಪುನಃ ।

ಶಂಕರಾಭ್ಯಚರ್ಚನಂ ತ್ಯಕ್ತಾ ನ ಸ್ವಾತನ್ಯಂ ಕಡಾಚನ ॥೭॥

“ ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮನೇ, ಇಂದ್ರಾದಿದೇವತೆಗಳೊಡನೆ ನೀನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಕಾರ್ಯವೇನು? ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಶುಶಲರಾಗಿರುವರಷ್ಟೇ? ॥೮॥

ಸಿಂಹಮಂದಿಂದ ಅಂಬಾಸನೇತನಾದ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ನಾವು ಪೂಜಿ ವಾಡುತ್ತಿರುವವರಿಗೂ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರಿಗೂ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ಶುಶಲವಂದೇ ನಾನು ತಿಳಿದಿರುವೆನು. ॥೯॥

ನಾವು ಶಿವನನ್ನು ಪೂಜಿಸುವಾದದೇ ಹೋದಾಗ ವೊತ್ತ ನಮಗೆ ಅಶುಭವ (ಅಮಂಗಳವು) ಉಂಟಾಗುವುದು. ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಆ ಪರತಿವನನನ್ನು ಪೂಜಿಸುವ ದಿರುವುದರಿಂದಲೇ ನಮಗೆ ಕಡಕುಂಟಾಗಬೇಕೇ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಇಲ್ಲ. ॥೧೦॥

ಓ ಬ್ರಹ್ಮನೇ, ಶಿವಪೂಜಾತತ್ತ್ವರನಾಗಿರುವವನು ಕಾಡುಗಿಚ್ಛಿನಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದರೂ ಅನನಿಗೆ ಯಾವರಿತಿಯಂದಲೂ ದುಃಖವು ಬಾರದು. ॥೧೧॥

ನಾವು ಪದೇವದೇ ಆ ಶಂಕರನ ಪೂಜೆಯ ವಿವರುದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಬೇಕೇ ಹೊರತು, ಆ ದೇವದೇವನ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎಂದಿಗೂ ಕಾಲ ಕಳೆಯಬಾರದು. ॥೧೨॥

ಶಂಕರಾಭ್ಯಂಚೇನಾದೀವ ಸರಾಃ ಸಿದ್ಧಃಂತಿ ಸಿದ್ಧಯಃ ।

ಶಾಂಕರಸ್ಯೈವ ಪೂಜಾಂ ಶುಂಹೋ ನಿರಂತರಂ ॥೫॥

ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಃ ಶಂಕರೋ ನಿತ್ಯಂ ಶಂ ಕರೋತೀತಿ ಶಂಕರಃ ।

ಶಂ ನಾಮಾನಲ್ಪವಾಸಂದಮನಿನಾಂಚ್ಯಮನಾಮಯಂ ॥೬॥

ಸತತಂ ಸಾಮು ಜಿಹ್ವಾಗ್ರೀ ಶಂಕರೇತ್ಯಸ್ಮಿ ಯಸ್ಯ ಸಃ ।

ದುಃಖಾಜ್ಯ ಭವತ್ಯೈವ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂತಯಃ ॥೧೦॥

ಶಿವೇತಿ ನಾಮ ನಿಮಲಂ ಶಿವಸಾಮೋತ್ತಮೋತ್ತಮಂ ।

ತದ್ಯೇನ ಸ್ವರ್ಯತೇ ನಿತ್ಯಂ ತತ್ವ ದಾಸೋ ಭವಾಮ್ಯಹಂ ॥೧೧॥

ತ್ರಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣಂ ಕೃತ್ವಾ ಮಾದೀವಮನುತ್ತಮಂ ।

ಯೋ ಯಾತಿ ಯತ್ರ ತತ್ತ್ವೈವ ಮಾದೀಪ್ರೋಽಧಿತಿಷ್ಠತಿ ॥೧೨॥

ಮಂಗಳಕರನಾದ ಶಿವನ ಪೂಜೆಯಂದಲೇ ನಮಗೆ ಸಕ್ತಲ ಸಿದ್ಧಿಗಳೂ

ಸಿದ್ಧಿಸುವುನು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ತಪ್ಪದೇ ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಂದ
ಪೂಜಸಚೇರು. ॥೫॥

ಅನವರತವೂ ಮಾನವನು ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ಸ್ವರಜೇಮಾಡಬೇಕು. ಶಂ
ಎಂದರೆ, ಅಸಾರಪೂ, ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಅಸಾಧ್ಯನೂ ಯಾವ ವಿಧವಾದ ದುಃಖ ಲೇತ
ಗಳಿಗೂ ಆಸ್ವದವಾಗದದೂ ಆದ ಆನಂದವು. ಆದನ್ನು ತನ್ನ ಭಕ್ತರಿಗೆಲ್ಲಾ ಉಂಟು
ಮಾಡುವವನಾದ್ದರಿಂದ ಮಾಡೀವನು ಶಂಕರನೇಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧಸಾಗಿರುವನು. ಆನಂದ
ಸ್ವದಾದ ಈ ಶಂಕರನ ದಿವ್ಯಸಾಮಾನ್ಯನ್ನು ನಾಲಿಗೆಯ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ಅನವರತವೂ
ಜನಿಸುವವನು ಎಂದೆಂದಿಗೂ ದುಃಖಕ್ಕೇಡಾಗಲಾರನು. ಇದರಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ
ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ॥೬-೧೦॥

ಆ ಪರಶಿವನ ದಿವ್ಯಸಾಮಾಗಳಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಂತ ಉತ್ತಮವಾದ ಶಿವಸೇಂಬ ನಾಮ
ವನ್ನು ನಿತ್ಯಸ್ವಾ ಸ್ವರಜೇಮಾಡುವ ಮಾರ್ಗಕ್ಕಿನಿಗೆ ನಾನು ದಾಸಸಾಗಿ ಉಪಚರಿ
ಸುವೆನು. ॥೧೧॥

ಭಸ್ತುತ್ತಿರುಂಡ್ರವನ್ನು ಧಾರಣವಾಡಿ, ಸರ್ವೋತ್ತಮನಾದ ಆ ಮಾರಾದೀವನು
ಕ್ರಾಂತ ಮತ್ತು ಧ್ಯಾನಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಅನುಸಂಸಿ ಭಕ್ತನು ಹೋಗುವ
ಸ್ವಾಂಧಲ್ಲಿಯೇ ಆ ಮಾರಾದೀವನು ಸೇಲಸಿರುವನು. ॥೧೨॥

ಮಹಾದೇವ ಮಹಾದೇವ ಮಹಾದೇವನೇತಿ ನಾದಿನಂ ।

ವಶಂ ಗೌರಿನ ಗೌರಿಶೋಽ ಧಾವಂತಮನುಧಾವತಿ ॥೧೫॥

ಮಹಾದೇವ ಮಹಾದೇವ ಮಹಾದೇವೇತ್ಯರುಂ ಧ್ವನಿಃ ।

ಸುಧಿಯೋ ಮುಕ್ತಿಕಾಂತಾಯಾಃ ಪಾಣಿಗ್ರಹಣಾಡಿಂಡಿಮಃ ॥೧೬॥

ಮಹಾದೇವ ಮಹಾದೇವ ಮಹಾದೇವೇತ್ಯರುಂ ಧ್ವನಿಃ ।

ಅಪಮೃತ್ಯಹರೋ ಸೂನಂ ಶಾಲಮೃತ್ಯೋತ್ಸಾಶಕಃ ॥೧೭॥

ಮಹಾದೇವ ಮಹಾದೇವ ಮಹಾದೇವೇತ್ಯರುಂ ಧ್ವನಿಃ ।

ಸಂಸಾರಬೀಜದಾವಾಗ್ನಿಃ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೧೮॥

ಮಹಾದೇವ ಮಹಾದೇವ ಮಹಾದೇವೇತ್ಯರುಂ ಧ್ವನಿಃ ।

ಸಂಸಾರಸರ್ವದಷ್ಟಾನಾಂ ದಿವ್ಯಾಷಧಮನುತ್ತಮಂ ॥೧೯॥

ಮಹಾದೇವ ! ಮಹಾದೇವ ! ಮಹಾದೇವ ! ಎಂದು ಸದಾ ತನ್ನ ನಾನು
ವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವ ವಾನವನನ್ನು ಆ ಗೌರಿರಮಣನು ಕರುವನ್ನು ಹುಡುಕಿ
ಕೊಂಡುಹೋಗುವ ಹಸುನಿನಂತೆ ಅರಸಿಕೊಂಡು ಹಿಂಬಾಲಿಸುವನು. ॥೨೦॥

ಮಹಾದೇವ ! ಮಹಾದೇವ ! ಮಹಾದೇವ ! ಎನ್ನುವ ಈ ಧ್ವನಿಯು
ಜ್ಞಾನಿಗಳಿಗೂ, ನೋಕ್ಕವೆಂಬ ರಮಣಿಗೂ ವಿವಾಹಮಹೋತ್ಸವದಲ್ಲಾಗುವ
ಡಿಂಡಿಮವಾಧ್ಯದ ಶಬ್ದವೆಂದು ಹೇಳುವರು. ॥೨೧॥

ಮಹಾದೇವ ! ಮಹಾದೇವ ! ಮಹಾದೇವ ! ಎಂಬ ಈ ಶಬ್ದವು, ಆ
ಶಾಲದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗುವ ವಿವತ್ತುಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತು ಮರಣ ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಒದಗುವ
ಯವನ ಬಾಧೀಯನ್ನೂ ಪರಿಹರಿಸಿ, ಶಾಶ್ವತವಾದ ನೋಕ್ಕವನನ್ನು ಕೊಡುತ್ತದೆ.
॥೨೨॥

ಮಹಾದೇವ ! ಮಹಾದೇವ ! ಮಹಾದೇವ ! ಎಂಬ ಈ ಧ್ವನಿಯು
ಸಂಸಾರದ ಉತ್ಸುತ್ತಿಗೆ ಕಾಡುಗಿಚ್ಛಿನಂತೆ ಸಾಶಕವಾಗಿರುವುದೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವೇ
ಇಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೇ ಇದು ಸಂಸಾರಬಂಧನಕ್ಕೊಳ್ಳಬಾದವರಿಗೆ ಅವರನ್ನು ಉದ್ಘಾರಮಾಡು
ವಂತಹ ಶತ್ಯತ್ವಮಾದ ದಿವ್ಯಾಷಧಿಯೆಸಿರುವುದು. ॥೨೩-೨೪॥

ಮಹಾದೇವೇತಿ ನಾಗ್ನಲ್ಲಿ ಚತುರಷ್ಟೆರಪಲ್ಲವಾ ।

ಭಕ್ತಿಸಿಕ್ತಾ ಭವತ್ಯೇಕಾ ಚತುರ್ವಗ್ರಘಲಪ್ರದಾ

॥೧೮॥

ಮಹಾದೇವೇತಿ ವಿವಲೋ ನಾಮಕೆಲ್ಪತರುವಿಫಧೀ ।

ಯಂ ಯಂ ಕಾಮಯತೇ ಕಾಮಂ ತಂ ತಂ ಕಾಮಂ ದಬಾತಿ ಸಃ ॥೧೯॥

ಮಹಾದೇವ ಮಹಾದೇವತ್ಯರಣ್ಯೇ ಸಂಚರನ್ನನಃ ।

ವತೀಕರೋತಿ ವ್ಯಾಘ್ರಾದೀನ್ವತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ಮಯೋಜ್ಯತೀ

ಮಹಾದೇವ ಮಹಾದೇವತ್ಯಜ್ಞರನ್ನಿಯತೀಂದ್ರಿಯಃ ।

ಮೃತ್ಯಂ ನ ಗಣಯತ್ಯೇವ ಸತ್ಯಮುಂಸೋಜ್ಯತೀ ಮಯಾ

ಕೋಟಯೋ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಾನಾಮಗಮ್ಯಾಗಮಕೋಟಯಃ ।

ಸದ್ಯಃ ಪ್ರಲಯಮಾಯಾಂತಿ ಮಹಾದೇವೇತಿ ಶೀತ್ರಂ ನಾತ್ರ ॥೨೦॥

ನಾಲ್ಕು ಅಕ್ಷರಗಳೆಂಬ ಚಿಗುರುಗಳಿಂದ ತೋಽಭಿಸುತ್ತಿರುವ ಮಹಾದೇವ ನೆಂಬ ಮಾತಿನ ಬಳ್ಳಿಯು, ಭಕ್ತಿರಸವೆಂಬ ಸೀರಿಸಿಂದ ತೋಽಯಿಸಬ್ಬಟ್ಟರೆ ಆದೊಂದೇ ಧರ್ಮ, ಅರ್ಥ, ಕಾಮ, ಮೋಕ್ಷಗಳೆಂಬ ನಾಲ್ಕು ಪುರಾಣಗಳನ್ನೂ ಫಲರೂಪ ವಾಗಿ ಕೊಡಬಲ್ಲದು. ॥೨೧॥

ನಿಮ್ಮಲವಾದ ಮಹಾದೇವನೆಂಬ ನಾಮರೂಪವಾದ ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷನು, ಭಕ್ತನು ಬಯಸುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಬಯಕೆಗಳನ್ನೂ ಸಲ್ಲಿಸುವುದು. ॥೨೨॥

ಕಾಡಿಸಲ್ಲಿ ಮಹಾದೇವ, ಮಹಾದೇವ ಎಂದು ಧ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾ ಸಂಚರ ಸುವ ಮಾನವನು ಹುಲಿಯೇ ಮೋದಲಾದ ದುಷ್ಪಸ್ತಾಣಗಳನ್ನು ಸತ್ಯವಾಗಿಯಾ ವಶಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವನೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುವೆನು. ॥೨೩॥

ಜತೀಂದ್ರಿಯನಾಗಿ ನಿಯಮದಿಂದ ಮಹಾದೇವ, ಮಹಾದೇವ ಎಂದು ದಿಷ್ಟಿಸಿ ಮಾನಗಳನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸುವ ಮಾನವನು ಮೃತ್ಯುವನ್ನೂ ಲೆಕ್ಕಿಸುವುದಿಲ್ಲ ವೆಂದು ಸತ್ಯವಾಗಿಯಾ ನಾನು ಹೇಳುವೆನು. ॥೨೪॥

ಮಾಡಬಾರದ್ದನ್ನು ಮಾಡಿದುದರಿಂದುಂಟಾದ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯವೇ ಮೋದಲಾದ ಕೋಟ್ಟಂತರ ಪಾಪಗಳೂ ಸಹ ಮಹಾದೇವನೆಂಬ ನಾಮಸಂಶೀತ್ರಂ ನಮಾತ್ರದಿಂದ ಕೂಡಲ್ಪು ನಾಶವಾಗುವುದು. ॥೨೫॥

ಮಹಾದೇವೇತಿ ನಾಮೇದಂ ಯಃ ಶ್ರಣೋತಿ ವದಿಷ್ಟತಿ ।

ನ ತಸ್ಯ ನರಕಾವಾಸಃ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಕರ್ಯಃ ॥೭೩॥

ಪುರಾ ಕಶ್ಚಿದ್ವಿಜವರೋ ಮಹಾದೇವನುಸ್ತರನ್ ।

ವದನ್ನು ಚ್ಯಾಮರ್ಹಾದೇವತ್ಯರಣೀ ಸಂಚರಿಸಾರ ಹಿ ॥೭೪॥

ಶದಾ ಶಶಿದ್ವಿಜವರೋ ಮಹಾವರ್ವತಸನ್ನಿಭಃ ।

ಸೂಚ್ಯಗ್ರಹಾತ್ರವದನೋ ದೀಪ್ರಹಿಂಗಶಿರೋರುಹಃ ॥೭೫॥

ಜ್ವಲಧ್ವಿಷ್ಯಗಣಾಕಾರೋ ಮಹಾನಿಶ್ವಾಸನೋಚಕಃ ।

ದೂರಾದ್ವದರ್ಥ ತಂ ವಿಪ್ರಂ ಮಹಾದೇವೇತಿ ವಾದಿನಂ ॥೭೬॥

ತಂ ದೃಷ್ಟಾಂ ಸೋಽಸಿ ಸಂತೋಷಾಧ್ವಿಷ್ಯಂ ಸ್ತಾಪತ್ತಮಿತಿ ದ್ರುತಂ ।

ಸಂತ್ಯಪ್ತಿಂದ್ರಂದ್ರಂ ಭವಾಮೀತಿ ವಿಪ್ರಾಭ್ಯಾಶಮಂಪಾಯರೂ ॥೭೭॥

ಮಹಾದೇವನೆಂಬ ಪರಶಿವನ ಆ ದಿವ್ಯನಾಮವನ್ನು ಮತ್ತೊಳ್ಳಬು ಉಚ್ಚರಿಸುವಾಗ ಕೇಳುವವನಿಗೂ, ಮತ್ತು ಸ್ವತಃ ತಾನೇ ಜಪಿಸುವವನಿಗೂ ಸತ್ಯವಾಗಿ ನರಕಲೋಕವಾನವು ಒದಗಲಾರದು. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ॥೭೮॥

ಹಿಂದೆ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಹ್ಮಣೋತ್ತಮನು ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಸ್ತುರಣಿಮಾಡುತ್ತಾಗಿ ಗಷ್ಟಿಯಾಗಿ ಶಿವನ ದಿವ್ಯನಾಮವನ್ನೇ ಉಚ್ಚರಿಸುತ್ತಾ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ॥೭೯॥

ಆಗ ದೂಡ್ಯ ಪರವತಕೈ ಸಮಾನವಾದ ಶರೀರವುಳ್ಳ ಒಂದು ಸಿಶಾಚವು ತನ್ನ ಭಯಂಕರವಾದ ವೇಷವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತಾ ಸೂಜಿಯ ಪ್ರಮಾಣದಷ್ಟು ಮುಖದಿಂದಲೂ, ಉದ್ದವಾಗಿಯೂ, ಹೊಂಬಣ್ಣಾಗಿಯೂ ಇರುವ ಕೂದಲುಗಳಂದಲೂ, ಉರಿಯುತ್ತಿರುವ ಬಿಂಕಿಯ ಸಮಾಹದಂತಿ ಆಕಾರವುಳ್ಳದ್ವಾಗಿ ಶಿಟ್ಟು ಸಿರನ್ನು ಬಿಡುತ್ತಾ, ಮಹಾದೇವ, ಮಹಾದೇವ ಎಂದು ಶಿವನಾಮಧ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿರುವ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣನನ್ನು ದೂರದಲ್ಲಿಯೇ ನೋಡಿತು. ॥೭೯-೮೦॥

ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣನನ್ನು ನೋಡಿ, ಶ್ವಾಶವಾದ ಸಿಶಾಚವು ನನಗೆ ಈ. ದಿನ ಒಳ್ಳಿಯ ಆರಾರವು ದೂರಕಿತು. ಇವನನ್ನು ತಿಂದು ಶ್ವಾಸಾಗುವೆನೆಂದು ಸಂತೋಷ ದಿಂದ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣನ ಸಮಾಪಕೈ ಜಾಗ್ರತ್ತಿಯಾಗಿ ಓಡಬಂದಿತು. ॥೮೧॥

ನಿಸ್ತೋಽಪಿ ತಾದ್ವತಂ ದೃಷ್ಟಾಪ ಪಿಶಾಚಮತಿನಿಷ್ಠಲಃ ।
ಕೋಽಯಂ ಭಯಪ್ರದೋ ಮಹ್ಯಮಿತಿ ಚಿಂತಾಪರೋಽಭವತ್ ||೨೫||

ಯಃ ಕಶ್ಚನೋ ವಾ ಭವತು ಚಿಂತಾ ಕಾ ಮನು ವರ್ತತೇ ।
ಮಹಾದೇವೋ ಮರಾಧಿತೋ ರಕ್ಷಣ ಮನು ಕರಿಷ್ಯತಿ ||೨೬||

ಭಸೋದಾಃ ಲಿತಸರ್ವಾಂಗಂ ಮಹಾದೇವೇತಿ ವಾದಿನಂ ।
ಸ್ವರಷ್ಟಂ ಶಕ್ತಃ ಕಥಂ ಭಾಯಾತ್ಮಾಲಮ್ಯತ್ವರಪಿ ಸ್ವಯಂ ||೨೭||

ಯದಿ ವೇದಾಃ ಪ್ರಮಾಣಂ ಸ್ಯಸ್ತದಾ ತು ಭಯದೋಽಪ್ಯಯಂ ।
ಮಹ್ಯಂ ನ ಭಯದಃ ಸತ್ಯಂ ಶೈವಾಯಾತ್ರ ನ ಸಂಕಯಃ ||೨೮||

ಮನು ತಂಕರಭಕ್ತಸ್ಯ ಭಯಂ ಯದಿ ಭನೇತ್ತದಾ ।
ಕಥಂ ವೇದಾಃ ಪ್ರಮಾಣಂ ಸ್ಯಃ ಶ್ರೀರುದ್ರಾಲಂಕೃತಾ ಧ್ರುವಂ ||೨೯||

ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣನಾದರೋ ಆತಿಭಯಂಕರವಾದ ಆ ಪಿಶಾಚಮನ್ನ ನೋಡಿ,
ನನಗೆ ಭಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿರುವ ಈ ಪಿಶಾಚನು ಎಂತಹ
ಪ್ರಬಲವಿರಬಹುದು ಎಂದು ಯೋಚನಾಕ್ರಾಂತನಾದನು. ||೨೩||

ಇವನು ಯಾರಾದರೂ ಆಗಲಿ, ನನಗೇನೂ ಯೋಚನೆಯಿಲ್ಲ. ದೇವತೆ
ಗಳಿಗಡೆಯನಾದ ಆ ಮಹಾದೇವನು ನನ್ನನ್ನ ಈಗ ಕಾಪಾಡುವನು. ||೨೪||

ಅಂಗಾಂಗಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಭಸ್ಯವನ್ನು ಉದ್ಘಾಟನಮಾಡಿಕೊಂಡು (ಬಳಿದು
ಕೊಂಡು) ಮಹಾದೇವನೆಂದು ಆ ಪರಶಿವನ ನಾಮಸ್ವರಣೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವನನ್ನು
ಮುಟ್ಟಲು, ಕಾಲಸ್ವರೂಪನಾದ ಯಮನೇ ಒಂದುವೇಳೆ ಒಂದರೂ ಅವಸ್ಥಿಗೂ
ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಾರದು. ||೨೫||

ನೇದಗಳು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ಪಿಶಾಚಿಯು ಭಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡು
ವುದು ನಿಶ್ಚಯಾ. ತೀದರೂ ಶಿವಭಕ್ತನಾದ ನನಗೆ ಮಾತ್ರ ಇದು ಎಂದಿಗೂ ಸತ್ಯ
ವಾಗಿಯೂ ಭಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡಲಾರದೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ||೨೬||

ಇವನು ಶಕ್ತರನ ಭಕ್ತನಾದ ನನಗೂ ಒಂದುವೇಳೆ ಭಯವನ್ನುಂಟು
ಮಾಡುವುದಾದರೆ ರುದ್ರಮಂತ್ರಗಳಿಂದ ಅಲಂಕೃತವಾಗಿರುವ ನೇದಗಳು ಚೇಗೆ
ತಾನೇ ಪ್ರಮಾಣವಾಗಿನಿಲ್ಲವಾನ್? ||೨೭||

ಇತ್ಯಕ್ತಾ ಭಸ್ಯನಾಂಗಾನಿ ಸಂಸ್ಪೃಶಾಹಿತವಾನಸಃ ।

ಶಿವಲಿಂಗಮುಪಸ್ಪತ್ಯ ಜಗಾದ ವಚನಂ ತದಾ

॥೫೩॥

ಗೌರೀವಲ್ಲಭ ಕಾವಾರೇ ಕಾಲಕೂಟವಿಷಾದನ ।

ವಾಮುಧ್ರಾಪದಂಭೋಧೀಸ್ಮಿಪುರಫಾಂತಕಾಂತಕ

॥೫೪॥

ಪಾಹಿ ಪಾಹಿ ಮಹಾದೇವ ಭಕ್ತವಗ್ರೇ ಕೆಜೀವನ ।

ಭಯಂ ದೂರಿಕುರುಷ್ವಾದ್ಯ ಕೆಮೇತದನುವರ್ತತೇ

॥೫೫॥

ಮಹಾದೇವಂ ಸ್ವರಂತಂ ವಾಮಯಂ ಚೀದನುಧಾವತಿ ।

ತದಾ ಸಂಸಾರಭೀತಿಂ ಮೇ ಕಥಂ ದೂರಿಕರಣಿ

॥೫೬॥

ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ಭಸ್ಯವನ್ನು ಶರೀರದ ಅವಯವಗಳಿಗಲ್ಲಾ ಲೇಸಿಸಿಕೊಂಡು, ದೃಢಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ಹೇಳುವಂತೆ ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಸ್ತೋತ್ರಮಾಡಿದನು. ||೫೭||

ಗೌರೀರಮಣಾದ ಸ್ವಾಮಿಯೇ, ಮನ್ಯಧಶತ್ತುವೂ, ಕಾಲಕೂಟ ನಿಷವನ್ನು ತಿಂದವನೂ, ಶ್ರೀಪುರಾಸುರವನ್ನು ಕೊಂದವನೂ, ಮತ್ತು ಯಮನನ್ನು ನಿಗ್ರಹಿಸಿದವನೂ ಆದ ದೇವದೇವನೇ, ಈಗ ನನಗೊದಗಿರುವ ನಿವತ್ತಿಂಬ ಸಮುದ್ರದಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ದಾಟಿಸಿ ಕಾಪಾಡು. ||೫೮||

ತನ್ನ ಭಕ್ತಸಮಂಹಾರವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಕಾಪಾಡುವ ಮಹಾದೇವನೇ, ನನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡು. ದೇವ, ನನ್ನ ಮುಂದೆ ಎದುರಾಗಿ ಭಯವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿರುವ ಈ ಸಿಶಾಚವನ್ನು ನಿಗ್ರಹಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ಸಲಹು, ಸ್ವಾಮಿ. ||೫೯||

ಮಹಾದೇವನೆಂಬ ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯನಾಮವನ್ನು ಸ್ವರಣೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಈ ಸಿಶಾಚವ ನನ್ನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ಭಯಸದಿಸುವುದಾದರೆ ಘೋರವಾದ ಸಂಸಾರದ ಭಯವನ್ನು ನೀನು ಹೇಗೆತಾನೇ ನನಗೆ ದೂರಮಾಡುವೆ ಸ್ವಾಮಿ. ||೫೯||

ಮಹಾದೇವಸ್ತು ತಿಂಗಳು ತಸ್ಯ ನಾಸ್ತಿ ಭಯಂ ಧ್ರುವಂ ।

ಇತಿ ನೇದಾ ನದಂತ್ಯೇನ ನ ತೇ ತ್ವನ್ತಿನಾದಿನಃ ॥೪೨॥

ಅದ್ಯಾವ ಸತ್ಯಂ ದ್ರಷ್ಟವ್ಯಂ ನೇದಾನಾಮಪಿ ಸರ್ವಥಾ ।

ಭಯಂ ಯದಿ ಭವೇದದ್ಯ ತೇಷಾಂ ಸತ್ಯಂ ಕ್ಷೇ ವರ್ತತೇ ॥೪೩॥

॥ ನಿಷ್ಠಾರುವಾಚ ॥

ಇತ್ಯಕ್ತಾತ್ಯ ಪ್ರಸರುಂದಾಲ್ಯ ಭಸ್ಯನಾಂಗಾನಿ ಸಂಸ್ತೃತನ್ ।

ಬಿಲ್ಲುಪತ್ರಂ ಸಮಾಘಾತಯ ದಧ್ಯಾ ದೇಸ್ವೋತ್ತಮಂ ಶಿವಂ ॥೪೪॥

ತತೀಂತತ್ಯಜ್ಞ್ಯಮಂ ಹಾದೇನೇತ್ವನಾದಿನಾಮ ಶಾಂಕರಂ ।

ತನಾಮ ಸರ್ವಸಾಪಷ್ಟಂ ಸಿಶಾಚೇನ ಶ್ರುತಂ ತದಾ ॥೪೫॥

• ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಸ್ತುರಣೆವಾಡುವವನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಭಂತಿವಿಲ್ಲವೆಂದು
ನೇದಗಳು ಸಾರುತ್ತಿರುವು. ನೇದಗಳು ಎಂದಿಗೂ ಸುಳ್ಳನ್ನು ನುಡಿಯಲಾರವಷ್ಟೇ!
॥೪೬॥

ಈಗ ಆ ನೇದಗಳ ಸತ್ಯಸ್ವರೂಪನನ್ನು ನಿಜವಾಗಿ ಸೊಡಬೇಕು. ಈ
ವಿಚಾರದಿಂದ ಮಹಾದೇವನಾಮಸ್ತರಣೆವಾಡುತ್ತಿರುವ ನನಗೆ ಒಂದುನೇಳಿ ಈಗ
ಭಯವುಂಟಾಗುವುದಾದರೆ ಆ ನೇದಗಳಿಗೆ ಸತ್ಯತ್ವವು ಹೇಗೆ ಎಲ್ಲಿ ಉಂಟಾದಿತು?
॥೪೭॥

ಹೇಗೆ ಹೇಳಿ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಪುನಃ ಭಸ್ಯವನ್ನು ಅಂಗಾಂಗಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ
ಬಳಿದುಕೊಂಡು ಆ ಪರಮೇಶ್ವರನಿಗೆ ಪ್ರಜ್ಞಿಮಾಡಿದ್ದ ಪ್ರಸಾದರೂಪವಾದ ಬಿಲ್ಲು
ಪತ್ರಿಯನ್ನು ಮಳಸಿಸೋಡಿ, ದೇಸ್ವೋತ್ತಮನಾದ ಆ ಶಿವನನ್ನು ಧ್ಯಾನವಾಡಿ
ದನು. ॥೪೮॥

ಶಿವಧ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಮಹಾದೇವನೆಂಬ ಆ ಶಂಕರನ
ದಿವ್ಯಸಾಮಾನ್ಯನನ್ನು ತತ್ತ್ವಂತ ಗಿಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಉಚ್ಛ್ವರಮಾಡಿದನು. ಆಗ ಸರ್ವ
ಪಾಪಗಳನ್ನೂ ನಿಮ್ಮಾಲಮಾಡುವ ಆ ದಿವ್ಯಸಾಮಾನ್ಯ ಆ ಸಿಶಾಚದ ಕೆನಿಗೆ
ಬಿದ್ದಿತು. ॥೪೯॥

ತನ್ನ ಮಶ್ಚತ್ವತ್ವಾತ್ಮೇಣ ಸಿಶಾಚೋಽಹಿ ಸ್ವರೂಪಂ ತನುಂ ।
ಫೋರಂ ಜಹ್ಯಾ ಕ್ಷಣಾಧೀನ ಬಹುದುಃಖಪ್ರದಂ ಸದಾ ॥೪೦॥

ಸ ಸಿಶಾಚತನುಂ ತ್ಯಕ್ತಾಪ್ಯ ದಿವ್ಯರೂಪಧರಸ್ತತಃ ।
ನನಾಮ ದಂಡವದಭಿನ್ನಾ ವಿಪ್ರಮಾಲೋಕ್ಯ ಸಾದರಂ ॥೪೧॥

ಧನೋಽಸ್ಮಿ ತ್ವತ್ಪ್ರಸಾದೀನ ಶ್ರೀಷೋತ್ತಮ ಶಿಶಾಚರ್ಚಕ ।
ಸಿಶಾಚತನರೇಷಾದ್ಯ ತ್ಯಕ್ತ ಸಾಪಕುಲಾಶಯಾ ॥೪೨॥

ಬ್ರಹ್ಮಕಲಾಘಾತ್ಯತೀತಾನಿ ಬಹೂನಿ ದ್ವಿಜಸತ್ತಮ ।
ಸಿಶಾಚತನರೇಷಾ ಮೇ ನ ಗತಾ ಫೋರದುಃಖದಾ ॥೪೩॥

ವಂಹಾದೇವೇತಿ ನಾನ್ಯತದಧುನಾ ತ್ವನ್ಮಿಶಾಚಷ್ಟಂ ।
ವೇದೋಪಗಿತವನಿತಂ ಸರ್ವಸಾಪಭಯಾಪಹಂ ॥೪೪॥

ಮಹಾದೇವನೆಂಬ ಆ ದಿವ್ಯಸಾಮಶ್ಚವಣಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಆ ಸಿಶಾಚಯು
ಯಾವಾಗಲೂ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ಅಸೇಕ ದುಃಖಗಳನ್ನುಂಟುವಾಡುವ ತನ್ನ ಭಯಂಕ
ರವಾದ ಸಿಶಾಚವೇವನ್ನು ಅರ್ಥಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟು. ॥೪೫॥

ಸಿಶಾಚರೀರವನ್ನು ತ್ಯಾಗಮಾಡಿ, ದಿವ್ಯವಾದ ವೇಷವನ್ನು ಹೊಂದಿದ
ನಂತರ ಆ ಸಿಶಾಚರೂಪಧಾರಿಯಾಗಿದ್ದವನು ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣನನ್ನು ನೋಡಿ, ಆದರ
ದಿಂದ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ದಂಡಪ್ರಣಾಮಮಾಡಿದನು. ॥೪೬॥

ಎಲ್ಲೆ ಶಿವಸ್ವಜಾನಿರತನಾದ ಶ್ರೀವಶ್ರೀಷ್ವನೇ, ನಿನ್ನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ನಾನು
ಧನ್ಯನಾದಿನು. ಪಾಪಸನುಂಹಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಬೀಡಿನಂತಿದ್ದ ಈ ಸಿಶಾಚರೀರವೂ ಸಹ
ಈಗ ತ್ಯಾಗಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ॥೪೭॥

ಓ ಬ್ರಹ್ಮಣೋತ್ತಮನೇ, ಅಸಂಖ್ಯಾತವಾದ ಬ್ರಹ್ಮಕಲ್ಪಗಳು ಕಳೆದು
ಹೋದವು. ಆದರೂ ಭಯಂಕರವಾದ ದುಃಖಗಳನ್ನುಂಟುವಾಡುವ ಸಿಶಾಚ
ರೀರವೂ ಮಾತ್ರ ನನ್ನಿಂದ ತೊಲಗಿರಲಿಲ್ಲ. ॥೪೮॥

ವೇದಗಳಿಂದ ಅನವರತನೂ ಹೊಗಳಲ್ಪಡುತ್ತಾ ಸರ್ಕಲ ಪಾಪಭಯವನ್ನೂ
ಹೋಗಲಾಡಿಸುವ ಈ ಮಹಾದೇವನೆಂಬ ದಿವ್ಯಸಾಮವನ್ನು ಈಗ ನಿನ್ನ ಮುಖ
ದಿಂದ ಕೇಳಿದೆನು. ॥೪೯॥

ಮಹಾದೇವೇತಿ ನಾನ್ಯತಚ್ಚುರ್ತಂ ಸವಾರಭ್ರದಾಯಕೆಂ ।
ಕದಾಪಿ ನ ಶ್ರುತಂ ಪೂರ್ವಂ ಮಹಾಭಯನಿವಾರಕೆಂ ||೪೬||

॥ ವಿಪ್ರ ಉವಾಚ ॥

ದುಷ್ಕೃತಂ ಕಂ ಕೃತಂ ಪೂರ್ವಂ ಯೀನೈತತ್ತಸುಭಾಗ್ವವಾಸ್ ।
ತದ್ವದಸ್ಯಾನಿಶೇಷೇಣ ಲಜ್ಜಾಂ ತ್ಯಕ್ತಾಪ ವಿಚಾರ್ಯ ಚ ||೪೭||

ಈ ಸಿತಾ ತವ ಕಾ ಮಾತಾ ಕಂ ನಾಮ ತವ ಕಂ ಕುಲಂ ।
ಕಾ ಜಾತಿಸ್ತುವ ಕಾ ವೃತ್ತಿಸ್ತತ್ವವರ್ಣಂ ವದ ಸತ್ಯರಂ ||೪೮||

॥ ಸಿತಾಚ ಉವಾಚ ॥

ಸಿತಾ ಕುಲುಂಜಕೋ ಮಾತಾ ಸುಶೀಲಾ ನಾಮ ಕರ್ಕಿಶಾ ।
ಕುಲಂ ತು ಮನು ಸಾವಿತ್ರಂ ಬ್ರಾಹ್ಮಣೋಽಹಂ ಬಹುಶ್ರುತಃ ॥೪೯॥

ಕೃತಮಧ್ಯಯನಂ ಪೂರ್ವಂ ವೇದಾನಾಮೀವ ಸಾದರಂ ।
ಶಥಾಪಿ ಭಸ್ಯನಾ ನಾಂಗಮಿದಮುದ್ಭೂತಂ ಪುರಾ ||೫೦||

ನಿನ್ನ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಕೇಳಿದ ಮಹಾದೇವನೆಂಬ ನಾಮವು ಸರಲ
ಇಷ್ವಾಭ್ರಗಳನ್ನೂ ಕೊಡಬಲ್ಲಿದು. ಮಹಾಭಯಗಳನ್ನೂ ನಿವಾರಣೆಮಾಡುವ ಈ
ದಿವ್ಯಸಾಮಾನನ್ನು ಹಿಂದೆ ನಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ಕೇಳಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಸುಮುಕ್ತ
ನಾದನು. ||೫೧||

ಆಗ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಎಲ್ಲೆ ಪುರುಷನೇ, ಈರೀತಿಯಾದ ಘೋರ ಸಿತಾಚರೂಪ
ವನ್ನು ಹೊಂದಲು ಯಾವ ವಿಧವಾದ ಪಾವವನ್ನು ಹಿಂದೆ ನೀನು ಮಾಡಿದ್ದೆ?
ಸ್ವಲ್ಪಂ ಸಂಕೋಚನಾಡಿಕೊಳ್ಳಿದೇ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅಲೋಚಿಸಿ ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ
ನನಗೆ ತಿಳಿಸುವನಾಗು. ||೫೨||

ನಿನ್ನ ತಂದೆತಾಯಿಗಳಾರು? ನಿಮ್ಮ ವಂಶವಾನುದು? ನಿಮ್ಮ ಜಾತಿ
ಯಾವುದು? ವೃತ್ತಿಯೇನು? ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ ಹೇಳಿದು ಸಿತಾಚವೇವ
ವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದವನನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಆಗ ಆತನು ಹೀಗೆಂದನು. ||೫೩||

ನನ್ನ ತಂದೆಯು ಕುಲುಂಜಕನೆಂಬುವನು, ಒರಟುಸ್ವಭಾವವುಳ್ಳ ಸುಶೀಲೆ
ಂಬಿಂಬುವಕೇ ನನ್ನ ತಾಯಿಯು. ಸೂರ್ಯವಂಶದಲ್ಲಿ ನಾನು ಜನ್ಮತಾಳಿದೆನು.

ತ್ರಿಪುಂಡ್ರಂ ಭಸ್ಮನಾ ಪೂತಂ ಮಹಾಪಾತಕೆನಾಶಕೆಂ ।

ಶಿರೋ ಲಲಾಟಿಸ್ಮಂಧೋರಃಸ್ಮಂಧಾದೌ ನ ಕೃತಂ ಮಯಾ ॥೫೧॥

ರುದ್ರಾಕ್ಷಾಃ ಸರ್ವಪಾಪಫ್ಲಾಃ ಜಾಬಾಲಶ್ರುತಿಸಂಮತಾಃ ।

ನ ಧೃತಾಃ ಕಂತಕಣಾರದಿಸ್ಮಂಗೇಷ್ಠಾದರಪೂರ್ವಕಂ ॥೫೨॥

ನಿತ್ಯಂ ತ್ರಿಸಂಧ್ಯಮಭ್ಯಜತ್ತಂ ದೇವದೇವೋತ್ತಮಂ ಶಿವಂ ।

ಅನಭ್ಯಚಾರ್ಥಿತಂ ಪೂರ್ವಮಭಾಗ್ಯಪರಿಪಾಕತಃ ॥೫೩॥

ಬಿಲ್ವಪತ್ರ್ಯಜರಾಪುಷ್ಪರಜ್ಞಿದ್ವಃ ಕೋಮಲೈಸವ್ಯಃ ।

ನಾರಾಧಿಗಿರಿಜಾನಾಥಃ ಪ್ರತ್ಯಹಂ ಭಕ್ತಿಪೂರ್ವಕಂ ॥೫೪॥

ನಾನು ಅನೇಕ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಪಂಡಿತರಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಜಾತಿಯನ್ನಲಂಕರಿಸಿ, ಆದರದಿಂದ ಹಿಂದೆ ವೇದಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನಮಾಡಿದ್ದೇನು. ಹೀಗೆ ನೇದಾಧ್ಯಯನಮಾಡಿದರೂ ಅವರುವಗಳಿಗೆ ಭಸ್ಮನನ್ನು ನಾನು ಹಿಂದೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಉದ್ಘಾಟನಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ॥೫೮-೫೯॥

ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಸಾವಗಳನ್ನೂ ನಾಶಮಾಡುವ ಸಾಮಧ್ಯವುಳ್ಳ ಭಸ್ಮದಿಂದ, ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ತ್ರಿಪುಂಡ್ರವನ್ನು ತಲೆ, ಹಣೆ, ಹೆಗಲು, ಹೊಟ್ಟಿ, ಭುಜ ಮೊದಲಾದ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಎಂದಿಗೂ ನಾನು ಧಾರಣಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ॥೫೯॥

ಸರ್ಕಲ ಸಾವಗಳನ್ನೂ ನಾಶಮಾಡುವ ಜಾಬಾಲಶ್ರುತಿಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ರುದ್ರಾಕ್ಷಗಳನ್ನು ಕೊರಳು, ಕೆನಿ ಮೊದಲಾದ ಅವಯವಗಳಲ್ಲಿ ಆದರಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನಾನು ಧರಿಸಲಿಲ್ಲ. ॥೫೭॥

ಸ್ತುತಮುಖಾಂಜ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸಾಯಂಕಾಲಗಳಿಂಬ ಮೂರು ಸಂಧ್ಯಾಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿನಿತ್ಯನೂ ಪೂಜಿಸಬೇಕಾದ ದೇವದೇವೋತ್ತಮನಾದ ಶಿವನನ್ನು ಪೂಜಿ ಮಾಡದೇ ದೌಭಾಗ್ಯಪರಿಸಾಕದಿಂದ ಹಿಂದೆ ಉಟಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನು. ॥೫೬॥

ನೀರಿನಲ್ಲಿ ತೋಯಿಸಿದ, ದಳಮುರಿಯದೇ ಕೋಮಲವಾಗಿರುವ, ಹೊಸ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಭಕ್ತಿಪುರಸ್ವರವಾಗಿ ಪ್ರತಿದಿನನೂ ಆ ಗಿರಿಜಾರಮಣನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ॥೫೮॥

ಅಭಿಷಿಜ್ಯ ಮಹಾದೇವಂ ರುದ್ರಾಧ್ಯಾಯೀನ ಸಾದರಂ ।
ರುದ್ರಾಭಿಷೇಕವಾನೀಯಂ ನ ಪೀಠಮಘನಾಶಕಂ ॥೫೩॥

ಸಂಪೂರ್ಜ್ಯ ಶಂಕರಂ ಪ್ರಸ್ವೇಭಿರ್ಲ್ಯಾಸಶ್ರೀಶ್ಚ ಕೋಮಲೈಃ ।
ಪ್ರದಕ್ಷಿಣಮಸ್ಯಾರಾ ಯಥೇಷ್ಟಂ ನ ಕೃತಾ ಮಯಾ ॥೫೪॥

ಪ್ರಣಮ್ಯ ದಂಡನಧ್ವಿಮಾವುತ್ಥಾಯೋತ್ಥಾಯ ಭೂರಿಶಃ ।
ಪ್ರಣಾಮಾ ನ ಕೃತಾಃ ಪ್ರಾರ್ಥಮತಿಭಕ್ತಪುರಸ್ವರಂ ॥೫೫॥

ನರ್ತನಂ ಶಂಕರಸ್ಯಾಗ್ರೀ ಸಮ್ಯಾಗಾಸ್ಯೇದಮಾದರಾತ್ ।
ನ ಕೃತಂ ಸರ್ವಪಾಪಷ್ಣ್ಯಮಾಲಸ್ಯೇನ ಪುರಾ ಮಯಾ ॥೫೬॥

ಮುಹುಮುರ್ಖಹುಭಿರ್ಲ್ಯಾಪಶ್ರೀರಾರಾಧ್ಯ ಪರಮೇಶ್ವರಂ ।
ದೃಷ್ಟಾಂ ಸಂಪ್ರೇಶ್ಯ ಮಂತ್ರೇಣ ನಾನಂದಮಗಮಂ ಪುರಾ ॥೫೭॥

ಹಿಂದೆ ನಾನು ಆ ಮಹಾದೇವನಿಗೆ ಆದರದಿಂದ ರುದ್ರಾಭಿಷೇಕಮಾಡಿದರೂ
ಸಕಲ ಸಾವಗಳನ್ನೂ ಹೊಡಿದೋಡಿಸುವ ಆ ರುದ್ರಾಭಿಷೇಕದ ನೀರನ್ನು ತೀರ್ಥ
ನೆಂದು ಕುಡಿಯಲಿಲ್ಲ. ॥೫೮॥

ಮೃದುಮಾದ ಹೂ ಮತ್ತು ಬಿಲ್ಲಾಪಶ್ರೀಗಳಿಂದ ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ
ಪೂಜಿಮಾಡಿ, ನಾನು ಹಿಂದೆ ಆ ದೇವನಿಗೆ ಯಥೇಷ್ಟವಾಗಿ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮತ್ತು
ನಮಸ್ವರಗಳನ್ನು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ॥೫೯॥

ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎದ್ದು ಎದ್ದು ಭೂಮಿಯಮೇಲೆ ದಂಡಪ್ರಣಾಮಮಾಡಿದರೂ
ಭಕ್ತಪುರಸ್ವರವಾಗಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಹಿಂದೆ ನಾನು ಶಂಕರನಿಗೆ ನಮಸ್ವರಗಳನ್ನು
ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ॥೬೦॥

ಆ ಶಂಕರನ ಮುಂದೆ ಚಿನರು ಬರುವವರಿಗೂ ನಾನು ಸಕಲ ಸಾವಗಳನ್ನೂ
ಸಾತಮಾಂತ್ರಂ ನರ್ತನವನ್ನು ಆದರಪ್ರಾರ್ಥಕವಾಗಿ ಮಾಡದೇ ಆಲಷ್ಯದಿಂದ
ಉದಾಸೀನಮಾಡಿದೆನು. ॥೬೧॥

ಪದೇ ಪದೇ ಬಿಲ್ಲಾಪಶ್ರೀಗಳಿಂದ ಆ ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ, ಹಾಗೆಯೇ
ಮಂತ್ರಕ್ಷೇತ್ರಕವಾಗಿ ಆ ಶಿವಲಿಂಗವನನ್ನು ದರ್ಶನಮಾಡಿಯೂ ಹಿಂದೆ ನಾನು
ಆನಂದಪಡಲಿಲ್ಲ. ॥೬೨॥

ಶಂಕರೇತಿ ಮಹೇಶೇತಿ ಮಹಾದೇವೇತಿ ಸಾದರಂ ।

ನ ಸ್ತುತೆಂ ಶಾಂಕರಂ ನಾಮ ಮಹಾಪಾತಕನಾಶನಂ ॥೪೦॥

ಮುಕ್ತಿಪ್ರಕಾಶಿಕಾ ಕಾಶೀ ಸಾಕ್ಷಾದೀಶ್ವರರೂಪಿಣೀ ।

ನ ದೃಷ್ಟಾ ನ ಸ್ತುತಾ ಪೂರ್ವಮಭಾಗ್ಯಪರಿಪಾಕತಃ ॥೪೧॥

ಯಸ್ಯಾಂ ಕಾಶಾಂ ಮಹಾದೇವಃ ಪಾರ್ವತೀರಮಣಃ ಪ್ರಭುಃ ।

ಲೀಲಾಂ ಕರೋತಿ ಸಾ ಕಾಶೀ ನ ದೃಷ್ಟಾ ಪಾಪಯೋಗತಃ ॥೪೨॥

ಯಾ ಕಾಶೀ ಸಂಶ್ರಾತಾ ದೃಷ್ಟಾ ಸ್ತುತಾಪ್ಯಫಿನಾಶಿನೀ ।

ಸಾ ಕಾಶೀ ನ ಮಯಾ ದೃಷ್ಟಾ ಫೋರದುಷ್ಟುತಕೆಮರ್ಜಾ ॥೪೩॥

ಯಸ್ಯಾಂ ಸಂಸಾರಬೀಜಾನಾಂ ವಿನಾಶೋಽ ಜಾಯತೇ ದ್ವಿಜ ।

ಸಾ ಕಾಶೀ ನ ಮಯಾ ದೃಷ್ಟಾ ಫೋರದುಷ್ಟುತಕೆಮರ್ಜಾ ॥೪೪॥

ಶಂಕರ, ಮಹೇಶ, ಮಹಾದೇವ ಎಂಬುದಾಗಿ ಆದರದಿಂದ ಮಹಾಪ
ಗಳನ್ನೂ ನಾಶಮಾಡುವ ಆ ಶಂಕರನ ದಿವ್ಯನಾಮಗಳನ್ನು ಸ್ತುರಣೆಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ||೪೦||

ಮೋಕ್ಷವನನ್ನು ಕರುಣಿಸುವ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಪ್ರರಮೇಶ್ವರಪ್ರಶಾಸಿಯಾದ ಕಾಶೀ
ಪಟ್ಟಣವನನ್ನು ನಾನು ದೌಖಾಗ್ಯಪರಿಪಾಕದಿಂದ ಸೋಡಲಿಲ್ಲ. ಅಥವಾ ಸ್ತೋತ್ರ
ವನನ್ನು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ||೪೧||

ಪಾರ್ವತೀಕಾಂತನೂ, ಸರ್ವಸಮರ್ಥನೂ ಆದ ಮಹಾದೇವನು ಸಂತೋಷ
ದಿಂದ ತನ್ನ ಲೀಲೆಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತಿರುವ ಆ ಕಾಶೀಪಟ್ಟಣವನನ್ನು ಪಾಪ
ಸಂಬಂಧವಿದ್ದುದರಿಂದ ನಾನು ಹಿಂದೆ ದರ್ಶನಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ||೪೨||

ಮತ್ತೊಬ್ಬಿರಿಂದ ಕೇಳಿದರೂ, ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಸೋಡಿದರೂ, ಒಂದುವೇಳೆ
ಸ್ತುರಣೆಮಾಡಿದರೂ ಭಯಂಕರವಾದ ಪಾಪಗಳನ್ನೂ ನಾಶಮಾಡಬಲ್ಲ ಆ ಕಾಶೀ
ಪಟ್ಟಣವನನ್ನು ತೀವ್ರವಾದ ಪಾಪಕಾರ್ಯಮಾಡಿದ್ದುದರಿಂದ ಹಿಂದೆ ನಾನು ದರ್ಶನ
ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ||೪೩||

ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಣಾಸೀ, ಈ ಸಂಸಾರದ ದುಃಖಬೀಜಗಳು ನಾಶವಾಗುವ ಆ
ಪಾಪನವಾದ ಕಾಶೀಪಟ್ಟಣವನನ್ನು ಭಯಂಕರವಾದ ಪಾಪಕರ್ಮಗಳಿಂದ ನಾನು
ಹಿಂದೆ ಎಂದೂ ಸೋಡಲಿಲ್ಲ. ||೪೪||

ಯಸ್ಯಾಂ ಮೃತಸ್ಯ ವಿಶ್ವೇಶೋ ಮುಕ್ತಿಕಾಂಶಾಂ ಪ್ರಯಜ್ಞತಿ ।

ಸಾ ಕಾಶೀ ನ ಮಯಾ ದೃಷ್ಟಾ ಸ್ಮೋರದುಷ್ಯು ತಕೆಮರ್ಚಾ ॥೧೫॥

ಯಸ್ಯಾಂ ಕಾಶ್ಯಾಂ ಮಹತ್ತ್ವಿಂಧ್ರಂ ಮಣಿಕೆಣಿಂಧ್ರತಿ ಸಂಜ್ಞಿ ತಂ ।

ಸಾ ಕಾಶೀ ನ ಮಯಾ ದೃಷ್ಟಾ ಸ್ಮೋರದುಷ್ಯು ತಕೆಮರ್ಚಾ ॥೧೬॥

ಯಸ್ಯಾಂ ಕಾಶ್ಯಾಂ ಮಹತ್ತ್ವಿಂಧ್ರಂ ಜ್ಞಾನವಾಪೀತಿ ಸಂಜ್ಞಿ ತಂ ।

ಸಾ ಕಾಶೀ ನ ಮಯಾ ದೃಷ್ಟಾ ಸ್ಮೋರದುಷ್ಯು ತಕೆಮರ್ಚಾ ॥೧೭॥

ಯಸ್ಯಾಂ ಕಾಶ್ಯಾಂ ಮಹತ್ತ್ವಾಂ ನಂ ಮುಕ್ತಮಂಟಿಪಸಂಜ್ಞಿ ತಂ ।

ಸಾ ಕಾಶೀ ನ ಮಯಾ ದೃಷ್ಟಾ ಸ್ಮೋರದುಷ್ಯು ತಕೆಮರ್ಚಾ ॥೧೮॥

ಯಸ್ಯಾಂ ಕಾಶ್ಯಾಂ ಮಹಾಲಿಂಗಂ ಶ್ರೀಮದ್ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಾಭಿಧಂ ।

ಸಾ ಕಾಶೀ ನ ಮಯಾ ದೃಷ್ಟಾ ಸ್ಮೋರದುಷ್ಯು ತಕೆಮರ್ಚಾ ॥೧೯॥

ಯಸ್ಯಾಂ ಕಾಶ್ಯಾಂ ಮನ್ವಾಂಶಾಂ ಸರ್ವಸೌಭಾಗ್ಯದಾಯಿಸಿ ।

ಸಾ ಕಾಶೀ ನ ಮಯಾ ದೃಷ್ಟಾ ಸ್ಮೋರದುಷ್ಯು ತಕೆಮರ್ಚಾ ॥೨೦॥

ಯಸ್ಯಾಂ ಸಂಸಾರವಿಟಿಸೋ ದಗ್ಂಭೋ ಸೈವ ಪ್ರಶೋಹತಿ ।

ಸಾ ಕಾಶೀ ನ ಮಯಾ ದೃಷ್ಟಾ ಸ್ಮೋರದುಷ್ಯು ತಕೆಮರ್ಚಾ ॥೨೧॥

ವಿಶ್ವೇಶ್ವರನೆನಿಸಿದ ಮಾಡೇವನು ಮರಣಯೋದಿದವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಹೋಕ್ಕೆ
ವೆಂಬ ಕಸ್ಯೇಯನ್ನು ಕೊಡುವ ಆ ಕಾಶೀಪಟ್ಟಣವನ್ನು ನಾನು ಹಿಂದೆ ಭಯಂಕರ
ಪಾಪಕರ್ಮಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದವನಾಗಿ ಸೋಡಲಿಲ್ಲ. ॥೧೬॥

ಅತ್ಯುತ್ತಮವನೆಸಿರುವ, ಮಣಿಕೆಣಿಕಾ, ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನವಾಪೀತಿಂಧ್ರಗಳು
ಇವುಗಳಿಂದ ವಿರಾಜಸುತ್ತಿರುವ ಆ ಕಾಶೀಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಭಯಂಕರವಾದ ಪಾಪ
ಕರ್ಮಗಳ ಪರಿಪಾಠದಿಂದ ಹಿಂದೆ ನಾನು ದರ್ಶನವಾಡಲಿಲ್ಲ. ॥೨೨-೨೩॥

ಮುಕ್ತಮಂಟವವೆಂಬ ದೊಡ್ಡ ಸ್ಥಾನವೂ, ಕಾಂತಿಯುಕ್ತವಾದ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರ
ವೆಂಬ ದೊಡ್ಡಲಿಂಗವೂ ಸೆಲಸಿರುವ ಆ ಕಾಶೀಪಟ್ಟಣವನ್ನು ಸ್ಮೋರ ಪಾಪಕರ್ಮ
ಪರಿಪಾಠದಿಂದ ನಾನು ಹಿಂದೆ ದರ್ಶನವಾಡಲಿಲ್ಲ. ॥೨೪-೨೫॥

ಸಕಲಸೌಭಾಗ್ಯಗಳನ್ನೂ ಕೊಡುವ ಅನ್ನಪ್ರಾಣಾದೇವಿಯು ಎಲ್ಲಿ ಸೆಲಸಿ
ರುವಳೋ, ಮತ್ತು ಸಂಸಾರವೆಂಬ ಮರಪು ಒಂದು ಸಲ ಮಟ್ಟು ಪುನಃ ಎಲ್ಲಿ

ಯಸ್ಯಾಂ ಸ್ವರಣವಾತ್ತೀಣ ಮಂಗಲಂ ಪರಮಂ ದ್ವಿಜ ।

ಸಾ ಕಾಶೀ ನ ಮರ್ಯಾ ದೃಷ್ಟಾ ಘೋರದುಷ್ಟೃತಕೆಮರ್ಚಾ ॥೨೭॥

ಯಸ್ಯಾಂ ವಿಭೂತಿಃ ಪರಮಂ ಭೂಷಣಂ ನಾವನಾಶಕೆಂ ।

ಸಾ ಕಾಶೀ ನ ಮರ್ಯಾ ದೃಷ್ಟಾ ಘೋರದುಷ್ಟೃತಕೆಮರ್ಚಾ ॥೨೮॥

ಯಸ್ಯಾಂ ಸ್ಥಿತೋಽ ನರೋಽಪ್ಯಲ್ಪಃ ಪೂಜ್ಯತೇ ದೇವತಾಗಣೈಃ ।

ಸಾ ಕಾಶೀ ನ ಮರ್ಯಾ ದೃಷ್ಟಾ ಘೋರದುಷ್ಟೃತಕೆಮರ್ಚಾ ॥೨೯॥

ಯಸ್ಯಾಂ ಸ್ಥಿತೋಽ ನರೋಽಪ್ಯಲ್ಪೋಽ ನೇಜ್ಞತಿ ಸ್ವರ್ಗಜಂ ಸುಖಂ ।

ಸಾ ಕಾಶೀ ನ ಮರ್ಯಾ ದೃಷ್ಟಾ ಘೋರದುಷ್ಟೃತಕೆಮರ್ಚಾ ॥೨೩॥

ಈ ಜ ಪೂರ್ವಂ ತು ಸಾಯಾಂತ್ರೇ ಪ್ರತ್ಯಲಾಲನತಪ್ತರಃ ।

ಭಾರತ್ಯಾಂ ವಿಲೋಕ್ಯ ಯುವತೀಽ ನಾಕ್ಯಮೇತದನಾದಿಷಂ ॥೨೫॥

ನನ್ನದಾಢಾಂಕುರತಯ್ಯಾಂ ಮೇ ಮಹೋತ್ಸಾಹಕರಾರಿ ಪರಾಂ ।

ಕ್ಷೀರಮಾನಯ ಪಾನಾಧ್ರಂ ಶಕ್ರರಾಘೃತಸಂಯುತಂ ॥೨೬॥

ಚಿಗುರಲಾರದೋ ಅಂತಹ ಕಾಶೀಪಟ್ಟಣವನ್ನು ನನ್ನ ಘೋರಪಾಪಕರ್ಮಪರಿಪಾಕವು
ದರ್ಶನಮಾಡಲು ನನಗೆ ಅವಕಾಶಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ||೨೦-೨೧||

ಅಯ್ಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೇ ! ಶಿವನಾಮಸ್ವರಣವಾತ್ತದಿಂದ ಎಲ್ಲಿ ಮಂಗಳ
ವುಂಟಾಗುವುದೋ, ಸಕಲ ಪಾಪಗಳನ್ನು ನಾಶಮಾಡುವ ವಿಭೂತಿಯನ್ನೇ ಎಲ್ಲಿ
ಶ್ರೀಷ್ಟ ಅಭರಣವೆಂದು ಭಾವಿಸಿರುವರೋ, ಅಂತಹ ಕಾಶಿಯನ್ನು ಭಯಂಕರವಾದ
ಪಾಪಕರ್ಮಗಳ ದೇಸೆಯಿಂದ ನಾನು ಹಿಂದೆ ನೋಡಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ||೨೭-೨೯||

ಅಲ್ಲನಾದ ಮಾನವನೂ ದೇವತಾಸಮಾಹದಿಂದ ಎಲ್ಲಿ ಪೂಜಿಸ್ತಲ್ಪದು
ವನೋ, ಅಲ್ಲನೂ ಸಹ ಎಲ್ಲಿರುವಾಗ ಸ್ವರ್ಗಸುಖವನ್ನು ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲನೋ,
ಅಂತಹ ಭಾಗ್ಯವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಕಾಶೀಪಟ್ಟಣವನ್ನು ನಾನು ಭಯಂಕರ ಪಾಪಕರ್ಮಗಳ
ದೇಸೆಯಿಂದ ದರ್ಶನಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ||೨೪-೨೫||

ಇದೂ ಅಲ್ಲದೇ, ಹಿಂದೆ ಒಂದು ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಆಡಿಸು
ಶ್ರೀರೂಪ ನಾನು, ನನ್ನ ಪಕ್ಷಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, ವಿಹಾರಮಾಡಲು ತುಂಬಾ ಉತ್ಸಾಹ
ವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಶ್ರೀಷ್ಟವಾದ ಚಿಗುರುಗಳಿಂದಲೂ, ಸುಗಂಧವಸ್ತುಗಳಿಂದಲೂ,

ಇತ್ಯಕ್ತಾ ಜಡವಾಲೋಕ್ಯ ಸಾ ಬಧಾನೇ ವಚಸ್ತದಾ ।
ಸಾಯಂಕಾಲೇ ಮಹಾದೇವಂ ಪೂಜಯಸ್ಸೇತಿ ಯತ್ವತಃ ॥೨೭॥

ಪರ್ಯ ಪರ್ಯಾಮಲಾನೋಲ್ಕಾಂಭಿವಪೂಜಾಪರಾಯಣಾನ್ ।
ಪೂಜಾದ್ರವ್ಯಕರಾಃ ಸರ್ವೇ ಪ್ರಯಾಂತಿ ಶಿವಮಂದಿರಂ ॥೨೮॥

ಇತ್ಯಕ್ತಂ ತದ್ವಚಃ ತ್ರಿತ್ವಾ ಭೂರಂತಾಸೀತ್ಯಹಮುಜ್ಞರಂ ।
ತತ್ಪ್ರತಂ ಶಿವಭಕ್ತೇನ ಕೇನಚಿತ್ತದ್ವಚಸ್ತದಾ ॥೨೯॥

ಶಾಂಕರೇಣ ತದಾ ಶತ್ರಸ್ತದ್ವಿವಾಹಂ ದ್ವಿಜೋತ್ತಮ ।
ತಚಾಂವೇನ ತನುಃ ಪ್ರಾಪ್ತಾ ಪ್ರೈತಾಂತಿ ದುಃಖದಾಯಿನೀ ॥೩೦॥

ನಾರಾಧರುತಿ ಯಃ ಸಾಯಂ ದೇವದೇವೋತ್ತಮಂ ಶಿವಂ ।
ಸ ಪಿಶಾಚೋ ಭವತ್ಯೇವ ಉಕ್ತಂ ಶೈವೇನ ತೇನ ಹಿ ॥೩೧॥

ಕೂಡಿದ ರಾಸಿಗೆಯನ್ನೂ, ಸಾನವಾಡಲು, ಸಕ್ಕರೆ, ತುಪ್ಪ ನೊದಲಾದವುಗಳಿಂದ
ಬೆರೆಸಿದ ಒಳ್ಳೆಯ ಹಾಲನ್ನೂ ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸು ಬಾ ಎಂದು, ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಆಳ್ಳಿ
ಘ್ರಾಡಿದೆನು. ॥೨೬-೨೭॥

ಹೀಗೆ ನುಡಿದು ಜಡನಾಗಿರುವ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ, ನನ್ನ ಪತ್ತಿಯು,
“ಸಾಯಂಕಾಲವೇಳಿಯಿದು; ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಈ ಪ್ರದೋಷಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆ ಮಹಾದೇವ
ನನ್ನ ಪೂಜೆಮಾಡು; ಇದೋ ಇತ್ತಾನೋಡು! ಶಿವಪೂಜಾತತ್ವರಾದ ಈ ಜನಗಳೆ
ಖ್ಲರೂ, ಪೂಜಾಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಶಿವದೇವಾಲಯವನ್ನು ಕುರಿತು ಆ
ದೇವೋತ್ತಮನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡಲು ತೆರಳುತ್ತಿರುವರೆಂದು” ನುಡಿದಳು. ॥೨೮-೨೯॥

ಪ್ರಿಯೆಯು ಹೀಗೆ ನುಡಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ, ನೀನು ಭೂಂತಳಾಗಿರುವೆಯೆಂದು
• ನಾನು ಆವಳಿಗೆ ಹೇಳಲು, ಆ ವಾತನ್ನು ಒಬ್ಬ ಶಾಂಭವನು ಆಗ ಕೇಳಿದನು. ॥೩೦॥

• ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಣೋತ್ತಮನೇ! ಕೂಡಲೇ ಆ ಶಂಕರಭಕ್ತನು ನನಗೆ ಶಾಪ
• ಕೊಟ್ಟನು. ಆ ಶಾಪನುಹೀನೆಯಿಂದ, ನನಗೆ ಇಂತಹ ದುಃಖಪ್ರದವಾದ ಈ
ಪಿಶಾಚದೇಹವು ಬಂದಿತು. ॥೩೧॥

ಸಾಯಂಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ ದೇವದೇವೋತ್ತಮನಾದ ಶಿವನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡದೇ
ಶಾಂಭಾಸೀನವಾಡುವನನು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಪಿಶಾಚೆಯೇ ಆಗುವನೆಂದೂ ಆ ಶಾಂಭ
ವನು ಹೇಳಿದ್ದನು. ॥೩೨॥

ತೇನ ಶಾಪೇನ ಸ್ವಿಶಾಚೀ ತನುಃ ಪ್ರಾಪ್ತಾ ಮಯಾ ತದಾ ।

ತೇನೈನಾತ್ರ ವನೇ ದುಃಖಂ ಬಹು ಪ್ರಾಪ್ತಂ ಮಯಾ ದ್ವಿಜ ॥೭೩॥

ಬಹವೋಸ್ಮಿನ್ನನೇ ಸಂತಿ ಪಿಶಾಚತನುಭಾಗಿನಃ ।

ಅನಜಿತಮಹಾದೇವಾಃ ಸಾಯಂಕಾಲೇ ಯಥಾವಿಧಿ ॥೭೪॥

ಅಹಂ ತು ತ್ವತ್ಪ್ರಸಾದೇನ ಮೋಚಿತಃ ಕರ್ಮಬಂಧನಾತ್ ।

ತನ ಶಿಷ್ಯೋಽಭವಿಷ್ಯಾಮಿ ಸಾಲಯಸ್ಯ ಯಥೋಚಿತಂ ॥೭೫॥

॥ ನಿಷ್ಠರುವಾಚ ॥

ಇತ್ಯಕ್ರಾಂತ ಪ್ರಣತಂ ನಿಸ್ರಮುಖಾಪ್ಯ ವಿನಯಾಸ್ಯಿತಂ ।

ಪಂಚಾಙ್ಗರಂ ಮಹಾನುಂತ್ರಂ ಸಸ್ಯಾರಾಘಾವಿನಾಶಕಂ ॥೭೬॥

ಆ ಶ್ರೀನನ ಶಾಪದಿಂದಲೇ ನನಗೆ ಈ ಪಿಶಾಚ ಶರೀರವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿ, ಅದರಂದ ನಾನಾ ವಿಧನಾದ ದುಃಖಗಳನ್ನು ಈ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ಅನುಭವಿಸಿದೆನು. ಅಯ್ಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣೋತ್ತಮನೇ! ಈ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸಾಯಂಕಾಲದವೇಳಿ ವಧಿಯನ್ನು ರಿತು ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಪೂಜೆನಾಡಿದೇ ಪಿಶಾಚ ಶರೀರವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವರನೇಕರು ಇನ್ನೂ ನನ್ನಂತೆಯೇ ಇರುವರು. ॥೭೩-೭೪॥

ನಾನಾದರೋ ನಿಷ್ಠ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಈಗ ಕರ್ಮಬಂಧನದಿಂದ ಬಿಡುಗಡಿಹೊಂದಿದೆನು. ಅಯ್ಯ ಎಪ್ಪನೇ! ನಿಷ್ಠ ಶಿವ್ಯನೃತ್ಯಿಯನ್ನಾಶ್ರಯಿಸಿ ನಿಷ್ಠ ಸೇವೆ ಮಾಡಲು ನನಗೆ ಅನೇಕೆಯುಂಟಾಗಿದೆ. ದಯವಿಟ್ಟು ನನ್ನನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿ, ಉಚಿತ ರೀತಿಯಿಂದ ಸಲಹು, ಸ್ವಾಮಿ, ಎಂದು ಆ ಪಿಶಾಚನೇನಧಾರಿಯಾಗಿದ್ದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಶಾಂಭವನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು. ॥೭೫॥

ಹೀಗೆ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ವಿನಯದಿಂದ ನಮಸ್ಯಾರವಾಡಿ ಬಗ್ಗರುವ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ನನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಆದರದಿಂದ ಏಳಿಸಿ, ಪರಮಶಾಂಭವನು ಸರಲ ಪಾಪಗಳನ್ನೂ ನಿಮೂಲವಾಡುವ ಶತ್ಯತ್ತಮನಾದ ಶಿವಪಂಚಾಙ್ಗರವಹಾನುಂತ್ರವನ್ನು ಸೃಂಗಿಕೊಂಡನು. ॥೭೬॥

ತತ್ತತ್ವಸ್ಯೈ ದದ್ಭಾ ವಿಶ್ವೋ ಮಂತ್ರಂ ಶ್ವವಮನುತ್ತಮಂ ।
ಸಗ್ರಹಿತಾವ ಮನುಂ ಶ್ವವಮತಿತುಷ್ಟೋಽಭವತ್ತದಾ ||೪೨||

ಅತೀಂಬ್ರಾಹಿನ್ಯಾಹಾದೇವಃ ಪೂಜನಿಯಃ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ।
ಸ್ತುತಿವ್ಯಃ ಸತತಂ ಶ್ರೀಷ್ಟೋ ಧಾತನ್ಯತ್ತ ಯಥೇಜ್ಞಯಾ ||೪೩||

ಮಹೇಶನಾಮಸ್ತರಣಂ ಸಂಸಾರಚ್ಛೀದಕಾರಣಂ ।
ತತ್ತ್ವಂ ಸಿಶಾಚದೇಹಸ್ಯ ನಾಶಕೆಂ ನ ಭವಿಷ್ಯತಿ ||೪೪||

ಅನೇಕಜನ್ಯಸಂಸಾರಮಾಲೋಽಚ್ಛೀದಕರೋಹರಃ ।
ನ ಕಮೇಕಸ್ಯ ಸಂಸಾರಂ ನಾಶಯಿಷ್ಯತಿ ತಂಕರಃ ||೪೫||

ಮಯಾ ಪ್ರಪ್ರತ್ಯೇಃಷಿ ನೈಕುಂತೋ ಯತ್ವಾದಾಂಬುಜಪೂಜಯಾ ।
ತಮೇವ ತಂಕರಂ ಸಾಂಬಂ ಭಜಾಮಃ ತರಣಂ ಸದಾ ||೪೬||

ತಂಖಿಜಕ್ರೇ ಮಯಾ ಪ್ರಪ್ರತ್ಯೇ ಯತ್ವಾದಾಂಬುಜಪೂಜಯಾ ।
ತಮೇವ ತಂಕರಂ ಸಾಂಬಂ ಭಜಾಮಃ ತರಣಂ ಸದಾ ||೪೭||

ತಾನು ಸರಿಯಾಗಿ ಸ್ತುರಿಸಿಕೊಂಡನಂತರ ಪರಶಿವಭಕ್ತನಾದ ಬ್ರಹ್ಮಣನು
ಆ ವಿಶ್ವನಿಗ್ಯ ಉತ್ತಮವಾದ ದಿವ್ಯ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರಮಂತ್ರವನ್ನು ಪದೇಶವಾಡಲು
ಅತನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ತದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷಭರಿತನಾದನು. ||೪೮||

ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಣನೇ, ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ
ಪ್ರಜ್ಞವಾಡಬೇಕು. ಯಾವಾಗಲೂ ಶ್ರೀಷ್ಟನಾದ ಆ ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನು ಸ್ತುರಿಸಿ
ಕೊಂಡು ತನ್ನ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಂತೆ ಧಾರ್ಮನವಾಡಬೇಕು. ||೪೯||

ಸಂಸಾರ ಬಂಧನವನ್ನೇ ನಾಶವಾಡಲು ಕಾರಣವಾಗಿರುವ ಈ ಮಹೇಶ್ವರನ
ನಾನು ಸ್ವರಳಿತಿಯು ಈ ಸಿಶಾಚದೇಹವನ್ನು ನಾಶವಾಡದೇ ಹೋಗುವುದೇ? ಅನೇಕ
ಜನ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಿಯು ಹೊಂದಬಹುದಾದ ಸಂಸಾರ ದುಃಖವನ್ನು ಲಾಳಿ
ವಾಡಬಳ್ಳ ಆ ಪರಮೇಶ್ವರನು ಕೇವಲ ಒಂದೇ ಸಂಸಾರಬಂಧನವನ್ನು ಹೋಗಿಲಾ
ಡಿಸಲಾರನೇ! (ಅವಕ್ಯವಾಗಿ ನಿಮ್ಮಾರ್ಥವಾಡಿಯೇ ತೀರುವನನೇಂದು ಭಾವ.)
||೪೯-೫೦||

ಇದೇವತೀಗಳಿರು, ಯಾವ ಮಹೇಶ್ವರನ ಪಾದಕಮಲ ಸೇವೆಯಿಂದ

ಲಪ್ತಿಃ ಪ್ರಾಪ್ತಾ ಮರ್ಯಾದ್ವಾಂಬುಜಸೇವಯಾ ।
ತಮೇನ ಶಂಕರಂ ಸಾಂಬಂ ಭ್ರಜಾಮುಃ ಶರಣಂ ಸದಾ ||೬೩||

ವಿಷ್ಣುತ್ವಂ ಚ ಮರ್ಯಾದ್ವಾಂಬುಜಸೇವಯಾ ।
ತಮೇನ ಶಂಕರಂ ಸಾಂಬಂ ಭ್ರಜಾಮುಃ ಶರಣಂ ಸದಾ ||೬೪||

ಜಗತ್ವಾಲಕೆತಾ ಪ್ರಾಪ್ತಾ ಯತ್ವಾದಾಂಬುಜಸೇವಯಾ ।
ತಮೇನ ಶಂಕರಂ ಸಾಂಬಂ ಭ್ರಜಾಮುಃ ಶರಣಂ ಸದಾ ||೬೫||

ಮೃತ್ಯುಃ ಸ್ವವಶಮಾಸ್ಯೋತಿ ಯತ್ವಾದಾಂಬುಜಸೇವಯಾ ।
ತಮೇನ ಶಂಕರಂ ಸಾಂಬಂ ಭ್ರಜಾಮುಃ ಶರಣಂ ಸದಾ ||೬೬||

ಸಂಪದಃ ಸ್ವವಶಂ ಯಾಂತಿ ಯತ್ವಾದಾಂಬುಜಸೇವಯಾ ।
ತಮೇನ ಶಂಕರಂ ಸಾಂಬಂ ಭ್ರಜಾಮುಃ ಶರಣಂ ಸದಾ ||೬೭||

ಸರ್ವದೇನಾ ವಶಂ ಯಾಂತಿ ಯತ್ವಾದಾಂಬುಜಸ್ವಾಜಯಾ ।
ತಮೇನ ಶಂಕರಂ ಸಾಂಬಂ ಭ್ರಜಾಮುಃ ಶರಣಂ ಸದಾ ||೬೮||

ನನಗೆ ವೈಕುಂಠಲೋಕವೂ, ಶಂಖಚಕ್ರಗಳೂ ಲಭಿಸಿದವೋ ಆ ಅಂಬಿಕಾಕಾಂತ
ನಾದ ಶಂಕರನನ್ನೇ ನಾವು ಮರೆಹೊಕ್ಕು ಸದಾ ಭಜನೇವಾಡೋಣ. ||೬೯-೭೦||

ಯಾವ ಮಹಾದೇವನ ಕಮಲದಂತಿರುವ ಪಾದಯುಗ್ಗಳನ್ನು ಸೇವೆ
ಮಾಡಿದುದರಿಂದ ನನಗೆ ಹಿಂದೆ ಮಹಾಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ, ವಿಷ್ಣುಪದವಿಯೂ ದೊರೆಕಿ
ದವೋ ಅಂತಹ ಮಹಾಮಹಿಮನಾದ, ಅಂಬಿಕಾರಮಣನಾದ ಶಂಕರನನ್ನೇ ನಾವು
ಅನವರತವೂ ಶರಣಹೊಂದಿ ಸೇವೆವಾಡೋಣ. ||೭೧-೭೨||

ಯಾವ ಜಗದೊಡೆಯನ ಪಾದಾರವಿಂದಗಳನ್ನು ಸೇವೆಮಾಡಿದುದರಿಂದ
ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಕಾಪಾಡುವ ಅಧಿಕಾರವೂ ನನಗೆ ದೊರೆಯಿತೋ, ಅಲ್ಲದೇ
ಯಮನೂ ತನ್ನ ಅಧಿನಾಗಿರುವನನೋ, ಅಂತಹ ಅಂಬಿಕಾಪತಿಯಾದ ಶಂಕರನನ್ನೇ
ನಾವು ಅನವರತವೂ ಶರಣಹೊಂದಿ ಸೇವೆಮಾಡೋಣ. ||೭೩-೭೪||

ಸರ್ಕಳ ಸಂಪತ್ತುಗಳೂ, ಎಲ್ಲಾ ದೇವತೀಗಳೂ, ಯಾರ ಅಡಿದಾವರೆಗಳ
ಪೂಜಾಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ತಮ್ಮ ಅಧಿನಾಗಬಲ್ಲರೋ ಆ ಅಂಬಿಕಾರಮಣನಾದ
ಶಂಕರನನ್ನೇ ನಾವು ಯಾವಾಗಲೂ ಮರೆಹೊಕ್ಕು ಸೇವೆಮಾಡೋಣ. ||೭೫-೭೬||

ಸಿದ್ಧಯೋಽಷ್ಟ ವರ್ತಂ ಯಾಂತಿ ಯತ್ವದಾಂಬುಜಸೇವಯಾ ।
ತನೇವ ತಂಕರಂ ಸಾಂಬಂ ಭಜಾಮಃ ಶರಣಂ ಸದಾ ॥೯೯॥

ಸ್ವಗಂಃ ಸ್ವವರ್ತನಾಯಾತಿ ಯತ್ವದಾಂಬುಜಪೂಜಯಾ ।
ತನೇವ ತಂಕರಂ ಸಾಂಬಂ ಭಜಾಮಃ ಶರಣಂ ಸದಾ ॥೧೦೦॥

ಸತ್ಯಲೋಕೋ ವರ್ತಂ ಯಾತಿ ಯತ್ವದಾಂಬುಜಸೇವಯಾ ।
ತನೇವ ತಂಕರಂ ಸಾಂಬಂ ಭಜಾಮಃ ಶರಣಂ ಸದಾ ॥೧೦೧॥

ನೈಕುಂತೋಽಯಂ ವರ್ತಂ ಯಾತಿ ಯತ್ವದಾಂಬುಜಸೇವಯಾ ।
ತನೇವ ಶರಣಂ ಸಾಂಬಂ ಭಜಾಮಃ ಶರಣಂ ಸದಾ ॥೧೦೨॥

ನೋಷ್ಟಃ ಸ್ವವರ್ತನಾಯಾತಿ ಯತ್ವದಾಂಬುಜಸೇವಯಾ ।
ತನೇವ ತಂಕರಂ ಸಾಂಬಂ ಭಜಾಮಃ ಶರಣಂ ಸದಾ ॥೧೦೩॥

ಅಣಿಮಾ, ಮಹಿಮಾ, ಗರಿಮಾ, ಲಘಿಮಾ, ಪ್ರಾಪ್ತಿ, ಪ್ರಾಕಾರ್ಯ,
ಜತಿತ್ವ, ಮತ್ತು ನತಿತ್ವಗಳಿಂಬ ಎಂಟು ಸಿದ್ಧಿಗಳೂ, ಸ್ವಗಂಭೋಕವೂ ಸಹ
ಯಾವ ದೇವೋತ್ತಮನ ಪಾದಾಂಬುಜಸೇವೆಯಿಂದ ಸುಲಭವಾಗಿ ತನ್ನ ಅಧಿನವಾ
ಗುವುವೇ, ಅಂತಹ ಅಂಬಿಕಾಜಾನಿಯಾದ ಶಂಕರನನ್ನೇ ಶರಣಾಗತರಕ್ಕೆಕನೆಂದು
ತಿಳಿದು ಸದಾ ಸೇವೆ ಮಾಡೋಣ. ॥೯೯-೧೦೦॥

ಬ್ರಹ್ಮದೇವನ ಸತ್ಯಲೋಕವೂ, ನನ್ನ (ವಿಷ್ಣುವಿನ) ಈ ನೈಕುಂತೋಽಕವೂ
ಯಾವ ದೇವೋತ್ತಮನ ಪಾದಕಮಲಸೇವೆಯಿಂದ ಸುಲಭವಾಗಿ ತನ್ನ ಅಧಿನವಾಗ
ಬಲ್ಲವೇ, ಅಂತಹ ಅಂಬಿಕಾಪತಿಯನ್ನೇ ನಾವು ಮರೀಹೊಕ್ಕು ಯಾವಾಗಲೂ
ಶ್ರಾವನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡೋಣ. ॥೧೦೧-೧೦೨॥

ಮೋಕ್ಷವೂ ಸಹ ಯಾವ ದೇವದೇವನ ಆಡಿದಾವರೆಗಳ ಪ್ರಜೆಯಿಂದ
ಮಾನವನ ಅಧಿನವಾಗಬಲ್ಲದೋ ಅಂತಹ ಅಂಬಿಕಾಪತಿಯಾದ ಶಂಕರನನ್ನೇ
ನಾವು ಅನವರತವೂ ಮರೀಹೊಕ್ಕು ಸೇವೆಮಾಡೋಣ. ॥೧೦೩॥

ವಾಜಪೇಯಾದಿಯಾಗಾನಾಂ ಸ್ವರ್ಗವಾತ್ರಫಲಂ ಸ್ತುತಂ ।
ಫಲಂ ತು ನೋಽಪ್ರಪರ್ಯಂತಂ ಶಂಕರಸ್ವರಣಸ್ಯ ತು ॥೧೦೪॥

ಯಾಗಾಶ್ಚ ಯದಿ ಸಾಂಗಾಃ ಸ್ಯವಾಜಪೇಯಾದಯಸ್ತದಾ ।
ಸ್ವಗೋಽನ್ಯಥಾ ತು ನಾಸ್ತ್ರೀವ ತಾದೃಶೀ ನ ಶಿವಸ್ತುತಿಃ ॥೧೦೫॥

ಶಿವಸ್ವರಣವಾತ್ರೀಣ ವ್ಯಂಗೀನಾಪ್ಯಫುಹಾರಿಣಿಃ ।
ನೋಽಪ್ರಪರ್ಯಾರಯತ್ತೈನ ಪ್ರಾಪ್ತವ್ಯಾ ನಾತ್ರ ಸಂಶಯಃ ॥೧೦೬॥

ಶಿವಸ್ವರಣಸಂಸಕ್ತಂ ಯಸ್ಯ ಚಿತ್ತಮಹಣಿಣಿಃ ।
ನ ತಸ್ಯ ದುರ್ಭಂ ವಸ್ತು ಬ್ರಹ್ಮಷ್ಪರಹಾಂಡಮಂಡಲೀ ॥೧೦೭॥

ಶಿವಸ್ವರಣಸಂಸಕ್ತೋ ನೈಕುಂಶಮಾಪಿ ವಸ್ತುತಃ ।
ಮತ್ಯೋಽಯಂ ವಸತಿಂ ಹಶ್ಯತ್ತತ್ರ ನಾಸ್ತ್ರೀವ ಸಂಶಯಃ ॥೧೦೮॥

ವಾಜಪೇಯ, ಅತಿರಾತ್ರಿ, ನೋದಲಾದ ಯಾಗಗಳಾದರೋ ಕೇವಲ ಸ್ವರ್ಗದವರಿಗಿರುವ ಫಲವೇ ಏರಿಸ್ತಿರುವುದು. ಶಂಕರನ ಸ್ವರಣೆಯಿಂದಲಾದರೋ ನೋಽಪ್ರಪರ್ಯಂತವಾದ ಫಲವೂ ಲಭಿಸುವುದು. ವಾಜಪೇಯ ನೋದಲಾದ ಈ ಯಾಗಗಳು ಒಂದುವೇಳಿ ಸಾಂಗವಾಗಿ ನಡೆದರೆ ವಾತ್ರ ಸ್ವರ್ಗಲೋಕಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುವುದೇ ಹೊರತು, ಅಂಗವಿಕಲವಾದರಂತೂ ಯಾವ ಫಲವೂ ದೊರೆಯಲಾರದು. ಆ ಪರಶಿವನ ನಾಮಸ್ವರಣೆಗಾದರೆ ಫಲವು ಎಂದಿಗೂ ವ್ಯಧಿವಾಗುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ॥೧೦೪-೧೦೫॥

ಆ ಪರಶಿವನ ನಾಮಸ್ವರಣೆವಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಅಂಗಕಾರ್ಯಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲದೆ ಸರ್ಕಲ ಪಾಪಗಳೂ ನಾಶವಾಗಿ ಸುಲಭವಾಗಿ ನೋಽಪ್ರಸಂಪತ್ತು ದೊರೆಯುತ್ತದೆ ಯೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ॥೧೦೬॥

ವಿಷ್ಣನೇ! ಹಗಲೂ ರಾತ್ರಿ ಎಡಬಿಡದೇ ಆ ಶಿವನ ನಾಮಸ್ವರಣೆಯಲ್ಲಿಯೇ ತೊಡಗಿರುವನಿಗ ಈ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪದಾರ್ಥವೂ ದುರ್ಭಂಭವಾಗಲಾರದು. ॥೧೦೭॥

ಶಿವನಾಮಸ್ವರಣತತ್ವರನಾದ ವಾನವನೂ ಸಹ ಈ ನೈಕುಂಶ ಲೋಕ ವನ್ನು ತನ್ನ ವಾಸಭೂಮಿಯೆಂದು ತಿಳಿಯುವನೇ ಹೊರತು ಉತ್ಕೃಷ್ಟಲೋಕ ವೆಂದು ಭಾವಿಸಲಾರನು. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ॥೧೦೮॥

ಶಿವಪೂಜಾಪರೋ ನಿತ್ಯಂ ಶೈವಃ ಶಿವಪರಾಯಣಃ ।
ನ ಸತ್ಯಲೋಕವೈಕುಂಠಾ ಗಣಯತ್ತೇವ ಸರ್ವಥಾ ||೧೦೯||

ಶಿವನಾಮನಮಂ ನಾಮ ನಾಸ್ತಿ ನಾಸ್ತಿ ನ ಸಂಕರಃ ।
ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ಪ್ರಾನಃ ಸತ್ಯಮುದ್ಭಾತ್ಯ ಭುಜಮುಚ್ಯತೇ ||೧೧೦||

ಸರ್ವವೇದಶ್ರಾತಂ ಪುಣ್ಯಂ ಸವಾರಭಿಷ್ವಪ್ರದಾಯಣಂ ।
ಅನನ್ಯಸದ್ಯತಂ ಕುಢಂ ಶಿವನಾಮೇತಿ ನಿಶ್ಚಿತಂ ||೧೧೧||

ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರಾಸುರ್ಯಮರ್ತಿರ್ಗಂಧರ್ಜ್ಯಯರ್ಕ್ವಪನ್ನಗೈಃ ।
ಪೂಜನೀಯಃ ಪ್ರಯತ್ತೇನ ಶಿವ ಏವ ಮಹೇತ್ಯರಃ ||೧೧೨||

ಯೇನ ಸಂಪೂಜ್ಯತೇ ನಿತ್ಯಂ ಲಿಂಗರೂಪೀ ಸದಾಶಿವಃ ।
ಸ ಧನ್ಯಸ್ತತ್ಯಂ ಧನ್ಯಂ ಧನ್ಯಂ ತಜ್ಜನ್ಮ ಸರ್ವಥಾ ||೧೧೩||

ನಿತ್ಯನೂ ಶಿವಪೂಜಾತತ್ವರೂ, ಶಿವಧ್ಯಾನಪರಾಯಣನೂ ಆಗಿರುವ ಶೈವ
ನರ್ಯನು ಈ ಸತ್ಯಲೋಕ, ವೈಕುಂಠಲೋಕಗಳನ್ನೀಂದಿಗೂ ಉತ್ಸಾಹವೆಂದು ಗಣಿಸ
ಉಳಿಸು. ಎಲ್ಲೆ ಬ್ರಹ್ಮಣೋತ್ತಮನೇ! ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಆ ಶಿವನಾಮಕ್ಕೆ ಸರಿಸಮಾನ
ವಾದ ಬೇರೆಂದು ನಾಮವು ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬಾರಿಬಾರಿಗೂ ಸತ್ಯ
ವಾಗಿಯೂ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಭುಜವನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆತ್ತಿ ಸಾರುವೆನು. ||೧೦೯-
೧೧೦||

ಮತ್ತೊಂದಕ್ಕೆ ಸಮನಾಗದ, ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಈ ಶಿವನಾಮವು ಸರ್ಕಲ
ವೇದಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿ ಪುಣ್ಯಸ್ವರೂಪವಾದುದು. ಅಲ್ಲದೇ ಸಮನ್ತ ಮನೋ
• ರಧಗಳನ್ನೂ ಈಡೇರಿಸುವುದೆಂದೂ ನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿದೆ. ||೧೧೧||

• ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಣನೇ! ದೇವರಾಕ್ಷಸರೂ, ಮಾನವರೂ, ಗಂಧರ್ವರೂ,
• ಯಕ್ಷರೂ, ನಾಗರೂ ನಿಯಮದಿಂದ ಆ ಮಹೇತ್ಯರನನ್ನೇ ಶ್ರಜೆನಾಡಬೇಕು.
||೧೧೨||

ಪ್ರತಿದಿನವೂ ತಪ್ಸದೇ ಲಿಂಗಸ್ವರೂಪಿಯಾದ ಆ ಸದಾಶಿವನನ್ನು ಪೂಜಿ
ಮಾಡುವನನೂ ಮತ್ತು ಅವನ ವಂಶವೂ ನಿಜವಾಗಿ ಧನ್ಯವೇನಿಸುವುವು. ||೧೧೩||

ಉದ್ಗಾಲನತ್ತಪುಂಡ್ರಭಾಮಲಂಕೃತತನುಃ ಶಿವಂ ।

ಯೋಽಚರ್ಯಾಂಷ್ಟಿತತತ್ತಲೋಽಭುವಿಕೋ ನಾ ಭವಿಷ್ಯತಿ ॥೧೧೪॥

ಅನಭ್ಯಂತ್ರಂ ಮಹಾದೇವಂ ಯೋಽಕಶ್ವಾತಿ ಫಲಮಂಬು ನಾ ।

ಸ ಪ್ರಾಪ್ತೋಽತಿ ಮುಹುರ್ಜಂ ಕ್ಷುದ್ರಜಂಡಾಲಯೋನಿಷು ॥೧೧೫॥

ಸ್ತುತೋಽಂಷಿ ಮುಕ್ತಿದಃ ಸಾಂಬಃ ತಂಕರಃ ಕರುಣಾಕರಃ ।

ಪೂಜಿತೋ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಾದ್ಯೈಮುರ್ಕಿಂ ಕಂ ನ ಪ್ರಯಂಚ್ಯತಿ ॥೧೧೬॥

ಅನಂತದ್ವಾತಂ ಮತ್ತಾದೇವದೇವೋತ್ತಮಂ ಶಿವಂ ।

ಯೋ ನಾಚರ್ಯಾರುತಿ ಪ್ರಾಣಾದ್ಯೈಃ ಸ ಶಿವೇನ್ನೇವ ವಂಚಿತಃ ॥೧೧೭॥

ಭಸ್ಮೋದ್ಭಾಳನ, ಮತ್ತು ಭಸ್ಮಶ್ರಿಪುಂಡ್ರ, ಇವುಗಳಿಂದ ಅಲಂಕೃತವಾದ ಶರೀರವುಳ್ಳವನಾಗಿ ಆ ಶಿವನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡುವವನಿಗೆ ಸಮಾನವಾದವನು. ಈ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತಾರುತಾನೇ ಇರುವನು. ॥೧೧೪॥

ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡದೇ ಹಣ್ಣಾನ್ನಾಗಲೀ, ನೀರನ್ನಾಗಲೀ ಉಪಯೋಗಿಸುವವನು ಅನೇಕಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ನೀಜವಾದ ಚಂಡಾಲಯೋನಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ನರಳುತ್ತಾನೆ. ॥೧೧೮॥

ಸ್ತುರಣಿಮಾಡಿದ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಕೊಡುವ ದಯಾ ಸಮುದ್ರನೂ, ಮಂಗಳಕರನೂ ಆದ ಆ ಅಂಬಿಕಾರಮಣನು ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿ ಮೊದಲಾದ ಪೂಜಾದ್ವಾಂತಿಗಳಿಂದ ಪೂಜಿಸಲ್ಪಟ್ಟರೆ ಏಕ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ? (ಕೊಟ್ಟೇಕೊಡುವನು.) ॥೧೧೯॥

ದೇವದೇವೋತ್ತಮಸನ್ನಿಸಿರುವ ಶಿವನು ಮತ್ತಾವ ದೇವತೆಗಳಿಗೂ ಸಮಾನ ಸಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದೂ, ಹೂ, ಪತ್ರಿ, ಮೊದಲಾದ ಸಾಧನಗಳಿಂದ ಆ ಶಿವನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡಿರುವ ಮಾನವರು ಆ ಪರಶಿವನ್ನಿಂದಲೇ ಮೋಸಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟರುವ ರೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು. ॥೧೨೦॥

ಅನನ್ಯಸದ್ಯಶೋ ದೇವಃ ಶಿವ ಏವ ಮಹೇಶ್ವರಃ ।

ತಮನ್ಯಸದ್ಯಶಂ ಮತ್ತಾ ನರಕಂ ಯಾತಿ ಮಾನವಃ

॥೧೧೪॥

ಪುರಾ ಕೆಶ್ವಾದ್ವಿತ್ಯಜವರೋ ಹಿಮವದ್ದೀಳಿಸಂಸ್ಥಿತಃ ।

ದದರಾಣನ್ಯಂ ದ್ವಿಜಂ ತತ್ರ ತಮುವಾಚ ಸ ಸಾದರಂ

॥೧೧೫॥

॥ ದ್ವಿಜ ಉವಾಚ ॥

ದ್ವಿಜ ದೇವೇಷು ಕಃ ಪೂಜ್ಯಃ ಸರ್ವದೇವೋತ್ತಮಶ್ಚ ಕಃ ।

ಯತ್ವಾಜಯಾ ಮೋಕ್ಷಲಕ್ಷ್ಮೀಃ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯ ತದ್ವದಸ್ಯ ಮೇ

॥೧೧೬॥

ಇತ್ಯಕ್ತಂ ತದ್ವಜಃ ಶ್ರಾತ್ಮಾ ಭರಮಾದಾಜಮುವಾಚ ಸಃ ।

ಶಿವೋಪೇಂದ್ರಾದಯೋ ದೇವಾಃ ಸಮಾ ಇತ್ಯೇವ ಸತ್ಯರಂ

॥೧೧೭॥

ಮತ್ತಾವ ದೇವತೀಗಳಿಗೂ ಸರಿಸಮಾನನೆನಿಸದೇ ಸರ್ವೋತ್ಸ್ವಾಷ್ಟಿನಾಗಿರುವ
ಆ ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನು ಬೀರಿ ದೇವತೀಗಳಿಗೆ ಸಮಾನನೆಂದು ತಿಳಿದು ಮಾನವನು
ನರಕವನ್ನು ಹೊಂದುವನು. ॥೧೮॥

ಹಿಂಡೆ ಹಿಮಾಲಯ ಪರ್ವತಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಮತ್ತೊಬ್ಬ
ವಿಸ್ತುನನ್ನು ಸೋಡಿ, ಆದರದಿಂದ ಅವನನ್ನು ಕುರಿತು ಹಿಗೆ ಪ್ರಶ್ನಿಮಾಡಿದನು.
॥೧೯॥

ಆಯ್ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೇ, ದೇವತೀಗಳಲ್ಲಿ ಯಾರು ಪೂಜಾಹರು? ದೇವತೀಗಳ

• ಲ್ಲಿಲಾಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಷ್ಟನೆನಿಸಿರುವವರಾರು? ಯಾರನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡಿದರೆ ಮೋಕ್ಷಸಂಪತ್ತು
‘ಭರುವುದು? ಇದನ್ನು ನನಗೆ ತಿಳಿಸೆಂದು ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ತನಗೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡ
ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ॥೨೦॥

ತನ್ನನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬ
ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಭಾಂತಿಯಿಂದ, ಕೂಡಲೇ, ಶಿವ, ವಿಷ್ಣು ಮೊದಲಾದ ದೇವತೀಗಳಿಲಾ
ಮಹಿಮೆಯಲ್ಲಿ ಸರಿಸಮಾನರೆಂದುತ್ತರಕೊಟ್ಟಿನು. ॥೨೧॥

ತತ್ಸ್ವದ್ವಜನಂ ಶ್ರುತ್ವಾ ಭ್ರಾಂತೋಯನಿತಿ ತಂ ದ್ವಿಜಂ ।
ಭತ್ವ್ಯಯಿತ್ವಾ ಯಂಯೋ ವಿಪ್ರಃ ಶಿವಂ ದೇವೋತ್ತಮಂ ಸ್ವರ್ನಾ ॥೧೨೨॥

ಶಿವೋನ್ಯಸುರತುಲ್ಯಕ್ಷಂ ಯೇನೋಕ್ತಂ ಭ್ರಾಂತಿಪೂರ್ವಕಂ ।
ತೇನೋಗ್ರಸರ್ವದಷ್ಟೇನ ತನುಸ್ತ್ರುಕ್ತಾ ಕಡಾಚನ ॥೧೨೩॥

ತತ್ತೋ ಯವಾಂತಿಕಂ ನಿತಃ ಸ ಯಾಮ್ಯಾರತಿದಾರುಣ್ಣಃ ।
ಯವಾಗ್ರೇ ತಾಡಿತೋ ಘೋರಂ ಪ್ರಲಪನ್ಯತಿದಾರುಣಂ ॥೧೨೪॥

॥ ಯಮದೂತ ಉವಾಚ ॥

ಯವಾಯಂ ಬ್ರಹ್ಮಣಃ ಪೂರ್ವಂ ಹಿಮವದ್ವಿರಿಸಂಕ್ರಯಃ ।
ಸರ್ವದಾಽನ್ಯಸುರ್ಯಃ ಸಾಧಂ ಶಿವಂ ವದತಿ ನೋಹಿತಃ ॥೧೨೫॥

ಇತ್ಯಾದಿರಿತವಾಕ್ಯಂ ಯಮದೂತವಚೋ ಯಮಃ ।
ವಿನ್ಯತ್ ಲೋಚನೇ ಘೋರೇ ಕೌರ್ಮಧಸಂಕುಲಿತೇಷ್ಠಣಃ ॥೧೨೬॥

ಆ ರೀತಿಯಾಗಿ ನುಡಿದ ಬ್ರಹ್ಮಣನ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಲಾಲಿಸಿ, ಅವನನ್ನು
ಹುಚ್ಚಿಸಿದು ತಿಳಿದು, ನಿಂದಿಸಿ, ದೇವೋತ್ತಮನಾದ ಶಿವನನ್ನು ಸ್ವರಣವಾಡುತ್ತಾ
ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೊರಟನು. ॥೧೨೭॥

ಆ ಪರಶಿವನಲ್ಲಿ ಇತರ ದೇವತಾಸಾಮ್ಯವನ್ನು ಭ್ರಾಂತಿಯಂದ ಹೇಳಿದ ಆ
ಬ್ರಹ್ಮಣನನ್ನು ಒಂದು ಉಗ್ರವಾದ ಸರ್ವವು ಕಚ್ಚಿ ಆವನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಮೃತ
ನಾದನು. ॥೧೨೮॥

ವಿಪ್ರನು ಮೃತನಾದಕೂಡಲೇ ಭಯಂಕರರಾದ ಯಮದೂತರು ಅವನನ್ನು
ಯಮನ ಮುಂದೆ ಕರೆದುಕೊಂಡುಹೊಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಅವನನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಹೊಡಿ
ಯುತ್ತಾ ಆವನು ಪ್ರಲಾಪವಾಡಿದರೆ ಶುನಃ ಅವನನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸುತ್ತಾ, ॥೧೨೯॥

ಯಮಧರು ಸ್ವಾಮಿಯೇ, ಈ ಬ್ರಹ್ಮಣನು ಹಿಮವಶ್ವರವತ್ಸದೇಶದಲ್ಲಿ
ವಾಸನಾಡುವನನು. ಇವನು ಅಜ್ಞಾನವಶಿನಾಗಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಆ ತಿವನನ್ನು ಇತರ
ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಸವಾನನೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ವಾನೆಂದು ಯಮದೂತರು ತಮ್ಮ ಪ್ರಭುವಿಗೆ
ವಿಜ್ಞಾಪಿಸಿದರು. ॥೧೨೯॥

ಯಮನು ತನ್ನ ಭಟರ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಆವನ ವಿಚಾರವನ್ನು ಇ

ಶೀಕ್ಷ್ಯಾಮಕ್ಷಂತಕುಟಿಲಂ ಹೇತಿನುತ್ಯಂತಲೋಹಿತಂ ।

ಜಗ್ರಹಾತ್ಯಂತಸಂಶಪ್ತಂ ಕಂಪಯನ್ನಿಲಾನಸಿ ॥೧೭॥

ತತ್ಸ್ವದ್ವಸನಾಮಾತು ಚಿಜ್ಞೀದ ಕುಪಿತೇಕ್ಷಣಃ ।

ತತಃ ಪ್ರವೇಶಯಾನೂದ ನರಕೇಂಪ್ಯಾತಿದಾರುಣೇ ॥೧೮॥

ತಸ್ಯಾದನನ್ನಸದ್ಯತಂ ಮಹಾದೇವಂ ಸುರಾಧಿಪಂ ।

ಯೋಽನ್ಯತುಲ್ಯತಯಾ ವೇತ್ತಿ ಸ ಯಾತಿ ನರಕಂ ಧ್ರುವಂ ॥೧೯॥

ಅನ್ಯಸಾಧಾರಣಂ ಮತ್ತಾದೇವದೇವೋತ್ತಮಂ ಶಿವಂ ।

ಪಿಶಾಚತನವೋಽಭೂತ್ವಾ ನಸಂತಿ ಬಹವೋ ವನೇ ॥೨೦॥

ಬಳಿಕ ಕಣ್ಣಗಳನ್ನು ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಮರಳಸುತ್ತಾ ಕೋಪದಿಂದ ಖರಿಯುತ್ತಾ
ಕೆಂಡದಂತೆ ದೃಷ್ಟಿಯಾಳ್ಳವನಾದನು. ॥೨೧॥

ಕೂಡಲೇ ಯಮನು ತುಂಬಾ ವಕ್ರವೂ ಹರಿತವೂ ಆಗಿರುವ ಆಯುಧವನ್ನು
ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಯಿಸಿ, ಕಾದ ಆ ಆಯುಧವನ್ನು ಕೈಯಿಂದ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು
ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ನಡುಗಿಸುತ್ತಾ ಕೋಪದಿಂದ ಕೆಂಪಾದ ಕಣ್ಣಗಳುಳ್ಳವನಾಗಿ ಆ
ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ನಾಲಿಗೆಯನ್ನು ಕೂಡಲೇ ಕತ್ತರಿಸಿಹಾಕಿದನಲ್ಲದೇ ಅವನನ್ನು ಭಯಂ
ಕರವಾದ ನರಕಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಿದನು. ॥೨೨-೨೩॥

ಆದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲೆ ದೇವತೆಗಳಿರಾ, ಮತ್ತಾರಿಗೂ ಸಮಾನನಾಗದ ದೇವೋತ್ತಮಂ
ಮನಾದೇವನನ್ನು ಇತರ ವಿಷ್ಣುವರಿ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಸಮಾನನೆಂದು
ತಿಳಿಯುವವನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನರಕವನ್ನು ಹೊಂದುವನು. ॥೨೪॥

ದೇವದೇವೋತ್ತಮನೆನಿಸಿರುವ ಶಿವನನ್ನು ಬೇರೆ ದೇವತೆಗಳಂತೆ ಸಾಮಾನ್ಯ
ಸೆಂದು ತಿಳಿದು ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಪಿಶಾಚಿಗಳಾಗಿ ಶಾದಿನಲ್ಲಿ ಆಲೆಯುತ್ತಿರುವರು.
॥೨೫॥

॥ ವಿಷ್ಣುರುವಾಚ ॥

ಮನ್ಯವ ಪುತ್ತೋ ಮದನೋ ದೇವದೇವೋತ್ತಮಂ ಶಿವಂ ।

ಅನ್ಯಸಾಧಾರಣಂ ಮತ್ತಾ ದಗ್ಗ ಏವ ಹಿ ಸತ್ಯರೆಂ ॥೧೫೧॥

ಯಥಾ ಪತಂತಿ ತಲಭಾಃ ಪಾವಕೇ ನಕ್ತಮಂಜಸಾ ।

ತಥಾ ಪತಂತಿ ನರಕೇ ಶಿವದ್ವೋಹರತಾ ಜನಾಃ ॥೧೫೨॥

ಶಿವದ್ವೋಹಾತ್ಮರಂ ಸಾಪಂ ನಾಸ್ತಿ ಕುತ್ತಾಪಿ ಸರ್ವಥಾ ।

ತದ್ವೋಹಿತೋತ್ತಮೋರೀಷು ನರಕೇಷು ಪತಿಷ್ಠತಿ ॥೧೫೩॥

ಸಾತಕಾನಾಂ ನಿಜಿತ್ವಾಳಾಂ ನಿಜಿತ್ವಾರ್ಯತನಾಃ ಸ್ತುತಾಃ ।

ನಿಜಿತ್ವಾರ್ಯತನಾಭಾಜೋ ನಿಜಿತ್ವಾ ಏವ ನಿಶ್ಚಿತಾಃ ॥೧೫೪॥

ಶಿವದ್ವೋಹರತ್ತರೇತಾಃ ಸರ್ವಾ ಏವ ಹಿ ಯಾತನಾಃ ।

ಭೋಕ್ತವ್ಯಾ ನಾತ್ರ ಸಂದೇಹಃ ಸತ್ಯಮೇವೋಜ್ಯತೇ ಮರ್ಯಾ॥೧೫೫॥

ನನ್ನ ಮಗನಾದ ಮನ್ಯಧನೇ ದೇವೋತ್ತಮನಾದ ಶಿವನನ್ನ ಸಾಮಾನ್ಯ
ದೇವತೀಯಿಂದು ತಿಳಿದು ಅವನ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಬಾಣಪ್ರಯೋಗವಾಡಿ ಕೊಡಲೇ
ಸುಟ್ಟು ಭಸ್ಯವಾದನು. ॥೧೫೬॥

ರಾತ್ರಿಯ ನೇಳಿಯಲ್ಲಿ ಈಚಲು ಹುಳುಗಳು ಜಾಗ್ರತ್ತಿ ಬೆಂಕಿಗೆ ಬೀಳುವಂತಿ
ಶಿವನಲ್ಲಿ ದ್ವೋಹವಾಡಿದ ಜನಗಳು ಫೋರವಾದ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ನರಳುವರು.
॥೧೫೭॥

ಎಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಶಿವನಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಆಪರಾಧಕ್ಕಿಂತ ದೊಡ್ಡದಾದ ಸಾಪವು
ಕಾಣುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಶಿವದ್ವೋಹವಾಡುವುದರಿಂದ ಜನರು ಶುಂಬಾ
ಭಯಂಕರವಾದ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ನರಳುವರು. ॥೧೫೮॥

ನಾನಾವಿಧವಾದ ವಿಚಿತ್ರ ಪಾಪಗಳಿಗೆ ವಿಚಿತ್ರಸ್ಥಾನವಾದ ಆಶ್ರಯಗಳೇ ಏರ್
ಪ್ಪಿರುವುವು. ನಾನಾವಿಧವಾದ ವಿಚಿತ್ರ ಯಾತನೆಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವವರು ವಿಚಿತ್ರ
ಪುರುಷರಿಂದೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾಗಿ ವಿಧವಿಧವಾದ ನರಕಗಳನ್ನು ಹೊಂದುವರು. ॥೧೫೯॥

ಶಿವದ್ವೋಹನಿರತರಾದವರು ಎಲ್ಲಾ ವಿಧವಾದ ನರಕಯಾತನೆಗಳನ್ನೂ
ಅನುಭವಿಸಲೇಬೇಕೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ॥೧೬೦॥

ಅನಂತಭುಕ್ಕಹತ್ಯಾಭೋಽ ಯಾವತ್ಪೂಪಮನಾಪ್ಯತೇ ।

ತಾವತ್ಪಾಪಂ ಶಿವದ್ರೋಹಾತ್ಪೂರಪ್ತಪ್ಯಂ ನಾತ್ರ ಸಂಶಯಃ ॥೧೩೬॥

ಶಿವೇ ಶಿವಾನ್ಯತುಲ್ಯಕ್ಷಾಧಿಃ ಶಿವದ್ರೋಹ ಉಚ್ಯತೇ ।

ತೇನ ದ್ರೋಹೇಣ ನರಕೇ ತಿಷ್ಟಂತಿ ಸತತಂ ಜನಾಃ ॥೧೩೭॥

ವಿಶ್ವಾಧಿಕಂ ಮಹಾರುದ್ರಂ ವಿಶ್ವಸ್ಯೇಶಾನಮನ್ಯಯಂ ।

ಕೋಽನ್ಯತುಲ್ಯತಯಾ ವೇದ ವಿನಾ ಚಂಡಾಲಯೋನಿಜಂ ॥೧೩೮॥

ಕೂಶಾನಂ ಸರ್ವವಿದ್ಯಾನಾಂ ಸರ್ವಭೂತೀಶ್ವರಂ ಶಿವಂ ।

ಯೋಽನ್ಯತುಲ್ಯತಯಾ ವೇದ ತನ್ಯಾತಾ ವ್ಯಭಿಜಾರಿಣೀ ॥೧೩೯॥

ಸರ್ವಾಧಾರಮನಾಧಾರಂ ಹರಮಾದ್ಯಂತವರ್ಚಿತಂ ।

ಯೋಽನ್ಯತುಲ್ಯತಯಾ ವೇದ ತನ್ಯಾತಾ ವ್ಯಭಿಜಾರಿಣೀ ॥೧೪೦॥

ಅಪಾರವಾದ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಾದೋಽಂಗಳಿಂದ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವ ಪಾಪವು ಈ ಶಿವದ್ರೋಹದಿಂದಲೇ ಬರುವುದೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ॥೧೩೬॥

ಶಿವದ್ರೋಹವೆಂದರೆ ಶಿವನಲ್ಲಿ ಶಿವೇತರವಾದ ದೇವತಾಸಾಮ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುವುದು. ಈ ರೀತಿಯಾದ ಶಿವದ್ರೋಹವಾಡುವುದರಿಂದ ಜನಗಳು ಅನವರತನೂ ನರಕದಲ್ಲಿ ಸೈಲಸುವರು. ॥೧೩೭॥

ಜಗಜ್ಞಿರ್ವಣ್ಯನೂ, ಜಗದೊಡೆಯನೂ, ನಾಶರಹಿತನೂ, ಆದ ಮಹಾರುದ್ರ ದೇವನನ್ನು ಚಂಡಾಲವಂಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವನಲ್ಲದೇ ಮತ್ತಾರೂ ಇತರ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಸರ್ವಾನಂದ ತೆಗೆದು ತಿಳಿಯಲಾರರು. ॥೧೩೮॥

- ಸರ್ಕಲ ವಿಷ್ಯೇಗಳಿಗೂ ಒಡೆಯನೂ, ಪಂಚಭೂತನುಯವಾದ ಸರ್ಕಲ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೂ ಸಾಮಾನ್ಯನೂ ಆದ ಪರಶಿವನನ್ನು ಇತರ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಸಮನೆಂದು ತಿಳಿಯುವನ ತಾಯಿಯು ವ್ಯಭಿಜಾರಿಣಿಯೇನಿಸುವಳು. (ಅಂದರೆ ಆತನು ಸತ್ಯಲಪ್ರಸಾತನಾಗದೇ ವ್ಯಭಿಜಾರದಿಂದ ಜನಿಸಿದವನೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು.) ॥೧೩೯॥

ಸರ್ಕಲ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಕ್ಕೂ ಆಧಾರಸಾಗಿದ್ದರೂ, ತನಗೆ ಯಾವ ಆಧಾರವೂ ಇಲ್ಲದೇ ಸ್ವತಂತ್ರನಾಗಿರುವವನೂ, ಉತ್ತಮ ಮತ್ತು ನಾಶವಿಲ್ಲದವನೂ; ಭಕ್ತರ

ಶ್ರೀಯಂಬಕೆಂ ಮಹಾದೇವಂ ಸಾಂಬಮನ್ಯಕ್ತಲಕ್ಷೇಣಂ ।
ಯೋಽನ್ಯತುಲ್ಯತಯಾ ನೇದ ತನಾತಾ ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣೀ ॥೧೪೧॥

ಅನಂತಂ ಶಂಕರಂ ಸಾಂಬಂ ಅಂಬಿಕಾಪ್ರಾಣವಲ್ಲಭಂ ।
ಯೋಽನ್ಯತುಲ್ಯತಯಾ ನೇದ ತನಾತಾ ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣೀ ॥೧೪೨॥

ಸೋಮಂ ರುದ್ರಂ ತಾಮ್ರಮೇಕಮರುಣಂ ಶಂಗಮಕ್ಷರಂ ।
ಯೋಽನ್ಯತುಲ್ಯತಯಾ ನೇದ ತನಾತಾ ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣೀ ॥೧೪೩॥

ಕಪೂರಗಾರಂ ವಿಶ್ವೇತಂ ಸರ್ವಜ್ಞಂ ಮದನಾಂತಕೆಂ ।
ಯೋಽನ್ಯತುಲ್ಯತಯಾ ನೇದ ತನಾತಾ ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣೀ ॥೧೪೪॥

ಜಂದ್ರಜ್ಞಾಡಂ ಸುರಾಧೀತಮಪ್ರಮೇಯಮನಾಮಯಂ ।
ಯೋಽನ್ಯತುಲ್ಯತಯಾ ನೇದ ತನಾತಾ ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣೀ ॥೧೪೫॥

ಪಾಪಗಳನ್ನ ನಾತಿಸುವವನೂ, ಆದ ಶಿವನನ್ನ ಇತರ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಸಮಾನ ನೇಂದು ತಿಳಿಯುವವನ್ ತಾಯಿಯು ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿಯೈನಿಸುವಳು. ॥೧೪೦॥

ಮುಕ್ತಣ್ಣನೂ, ದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡವನೂ, ಅಂಬಿಕಾರಮಣನೂ, ಮತ್ತೊಬ್ಬಿರಿಗೆ ಗೋಚರವಾಗದ ಸ್ವರೂಪವ್ಯಾಖ್ಯಾನನೂ, ನಾಶವಿಲ್ಲದವನೂ, ಮಂಗಳ ಕರನೂ, ಅಂಬಾಸಮೇತನೂ, ಅಂಬಿಕಾದೇವಿಯ ಪ್ರಾಣವಲ್ಲಭನೂ ಆದ ಶಿವನನ್ನ ಇತರ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಸಮಾನನೇಂದು ತಿಳಿಯುವವನ್ ತಾಯಿಯು ಕುಲಟೆಯೈನಿಸುವಳು. ॥೧೪೧-೧೪೨॥

ಉಮಾಃಂತನೂ, ಭಕ್ತರ ಪಾಪಗಳನ್ನ ನಾಶಮಾಡುವವನೂ, ತಾಪ್ರದಂತಿ ಕೆಂಪುಬಣ್ಣವ್ಯಾಖ್ಯಾನನೂ, ಅದ್ವಿತೀಯನೂ, ಆರುಣಂತಿ ರಕ್ತವಣವ್ಯಾಖ್ಯಾನನೂ, ಸುಖಸ್ವರೂಪನೂ, ನಾಶರಹಿತನೂ, ಕಪೂರದಂತಿ ಶಬ್ದರವಣವ್ಯಾಖ್ಯಾನನೂ, ಜಗದೊಡಿಯನೂ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿದವನೂ, ಮನ್ಯಧಶಶತ್ರುವೂ, ಆದ ಶಿವನನ್ನ ಇತರ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಸಮಾನನೇಂದು ತಿಳಿಯುವನ್ ತಾಯಿಯು ಜಾರಿಣಿಯೈನಿಸುವಳು. ॥೧೪೩-೧೪೪॥

ಚಂದ್ರಶೇಖರನೂ, ದೇವತಾಧಿಪತಿಯೂ, ಪ್ರಮಾಣರಹಿತನೂ, ಕಲ್ಪಶೌನ್ಯನೂ, ಗುಣರಹಿತನೂ, ಶಾಂತಸ್ವರೂಪನೂ, ಮಂಗಳಾಕಾರನೂ, ನಾಶವಿಲ್ಲ

ನಿಷ್ಪಲಂ ನಿಗುರಣಂ ಕಾಂತಂ ಶಿವನುಷ್ಠರಮನ್ಯಯಂ ।

ಯೋಽನ್ಯತುಲ್ಯತಯಾ ವೇದ ತನಾತಾ ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣೀ ॥೧೪೬॥

ಅಷ್ಟಮೂರ್ತಿಂ ಮಹಾದೇವಂ ಸೃಷ್ಟಿಸ್ತ್ವಂತಕಾರಿಣಂ ।

ಯೋಽನ್ಯತುಲ್ಯತಯಾ ವೇದ ತನಾತಾ ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣೀ ॥೧೪೭॥

ಕಲಾ ಕಲಿಹತಾ ಮತ್ಯಾಃ ದೇವದೇವೋತ್ತಮಂ ಶಿವಂ ।

ಅನ್ಯಸಾಧಾರಣಂ ಮತ್ಯ ಯಾಸ್ಯಂತಿ ನರಕಂ ಧ್ರುವಂ ॥೧೪೮॥

ಜಗತಾಂ ಜನನೀ ಗೌರೀ ಯದ್ದೇನಾಧಾರಂಗಭಾಗಿನೀ ।

ಸ ದೇವೋಽನಾಮರ್ಯಸ್ತಲೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ ಕಥಂ ವದ ॥೧೪೯॥

ಯಸ್ಯ ಪುತ್ರೋ ಗಣಾಧ್ಯಕ್ಷಃ ಸರ್ವವಿಷ್ಪುನಿನಾಶಕಃ ।

ಸ ದೇವೋಽನಾಮರ್ಯಸ್ತಲೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ ಕಥಂ ವದ ॥೧೫೦॥

ದವನೂ, ನಿತ್ಯನೂ, ಅದ ಶಿವನನ್ನ ಇತರ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಸಮಾನವೆಂದು ತಿಳಿಯು
ವನನ ತಾಯಿಯು ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿಯೇನಿಸುವಳು. ||೧೪೬-೧೪೭||

ಪೃಥಿವೈಪ್ರೇಚೋನಾಯಾಯಾರಾಕಾಶ, ಸೂರ್ಯ, ಚಂದ್ರ, ಮತ್ತು ಯಜವಾನೆ
ರೆಂಬ ಎಂಟುಮೂರ್ತಿಯಾಳ್ಳವನೂ, ದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡವನೂ, ಸೃಷ್ಟಿ, ಸ್ಥಿತಿ,
ಸಂಹಾರಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡುವನವನೂ ಆದ ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನ ಇತರ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ
ಸಮಾನವಾಗಿ ತಿಳಿಯುವನ ಮಾತೆಯು ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿಯೇನಿಸುವಳು. ಈ ಕಲಿಯುಗ
ದಲ್ಲಿ ಕಲಿಪಾಪದಿಂದ ಹೊಡಿಯಲ್ಪಟ್ಟ ಮಾನವರು, ದೇವೋತ್ತಮನಾದ ಶಿವನನ್ನ
ಇತರ. ದೇವತೆಗಳಂತೆ ಸಾಮಾನ್ಯನೆಂದು ತಿಳಿದು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ನರಕವನ್ನೆಲ್ಲದು
ವರು. ||೧೪೭-೧೫೦||

ಜಗಜ್ಞನನಿಯಾದ ಗಿರಜಾದೇವಿಯೇ ಶಾಧಾರಂಗಿಯೂ, ಸಕಲ ವಿಷ್ಣುಗ
ಇನ್ನೂ ನಿವಾರಣಮಾಡುವ ಗಣಾಧಿಪತಿಯೇ ಪುತ್ರನೂ ಆಗಿರುವ ಆ ದೇವದೇವೋ
ತ್ತಮನು ಇತರ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಹೇಗೆ ಸಮನಾಗುವನು? ಹೇಳು ನೋಡೋಣ?
||೧೫೧-೧೫೦||

ಯಸ್ಯ ಪ್ರತ್ಯೋ ಮಹಾಸೇನಃ ಷಟ್ಕುಂತೋಽಸುರಶಿಕ್ಷೇಕಃ ।

ಸ ದೇವೋಽನ್ಯಾಮರ್ಪಸ್ತಲೋಽಭವಿಷ್ಯತಿ ಕಂಥಂ ವದ ॥೧೫೧॥

ಯಸ್ಯ ಪ್ರಸಾದಲೇಶೇನ ವೈಕುಂಠಂ ಪ್ರಾಪ್ತವಾನಹಂ ।

ಸ ದೇವೋಽನ್ಯಾಸುರ್ಪಸ್ತಲೋಽಭವಿಷ್ಯತಿ ಕಂಥಂ ವದ ॥೧೫೨॥

ಯದಾಜಾಂತಗಂ ಸರ್ವಂ ಜಗತ್ತಾಂತ ವರಜಂಗಮಂ ।

ಸ ದೇವೋಽನ್ಯಾಮರ್ಪಸ್ತಲೋಽಭವಿಷ್ಯತಿ ಕಂಥಂ ವದ ॥೧೫೩॥

ಯದಾಂಶರಸಾಲಕಾ ನಿತ್ಯಮಸ್ತಾಕೇಮತಿಶಾಸಕಾಃ ।

ಸ ದೇವೋಽನ್ಯಾಮರ್ಪಸ್ತಲೋಽಭವಿಷ್ಯತಿ ಕಂಥಂ ವದ ॥೧೫೪॥

ಪಾತ್ರಂ ವೇತ್ರಪ್ರಹಾರಾಜಾಂ ಯದಾಂಶರಿ ವಯಮನ್ಯಹಂ ।

ಸ ದೇವೋಽನ್ಯಾಮರ್ಪಸ್ತಲೋಽಭವಿಷ್ಯತಿ ಕಂಥಂ ವದ ॥೧೫೫॥

ಯಧ್ವರ್ತ್ಯಾರೂಢರ್ಮಮಾಪ್ರಾಪಿ ಪೃಥಿವೀ ಪೃಥುಶಕ್ತಿಭಿಃ ।

ಸ ದೇವೋಽನ್ಯಾಮರ್ಪಸ್ತಲೋಽಭವಿಷ್ಯತಿ ಕಂಥಂ ವದ ॥೧೫೬॥

ದೊಡ್ಡ ಸೈನ್ಯಯುಕ್ತನಾಗಿ ರಾಕ್ಷಸರನ್ನ ಶಿಕ್ಷೇವಾಡುವ ಷಟ್ಕುಂತನನ್ನೇ ಮಗನನ್ನಾಗಿ ಹೊಂದಿರುವ ಆ ಮಾಡಿವನ್ನು ಇತರ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಹೇಗೆ ಸಮಾನ ನಾದಾನು? ಯಾರ ಅನುಗ್ರಹಲೇಶದಿಂದ ನಾನು ವೈಕುಂಠಲೋಕವನ್ನು ಹಡೆದನೋ ಆ ದೇವದೇವನು ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯದೇವತೆಯ ಸಮನಾಗಬಲ್ಲನೆ? ಹೇಳು. ||ಒಂಬತ್ತಾರ್ಥ||

ಸಾತ್ವವರಜಂಗಮಾತ್ಮಕವಾದ ಈ ಸರ್ಕಳ ಪ್ರಪಂಚವೂ ಯಾರ ಅಪ್ರಾಣಿಗೆ ಒಳಪಟ್ಟಿರುವುದೋ, ಯಾರ ದ್ವಾರಾಲಕರೇ ನಮ್ಮನ್ನು ನಿತ್ಯವೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಿಸುತ್ತಿರುವರೋ ಆ ದೇವದೇವನು ಹೇಗೆತಾನೇ ಇತರ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಸಮಾನ ನಾದಾನು? ||ಒಂಬತ್ತಾರ್ಥ-ಒಂಬತ್ತಾರ್ಥ||

ಯಾವ ದೇವನ ಮನೆಯಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರುವ ಭಟರು ನಮ್ಮನ್ನೇ ಲಾಲ್ಯ ಪ್ರತಿದಿನನೂ ತಮ್ಮ, ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ಬಿತ್ತದಿಂದ ಬಿದರಿಸುತ್ತಿರುವರೋ, ಅಲ್ಲದೇ ಅಪಾರ ವಾದ ಶಕ್ತಿಯಳ್ಳ ಯಾರ ಭಟರು ಈ ಭಾವಿಯನ್ನೇ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಸಾಗಿಸಿದ್ದರೋ ಆ ದೇವದೇವನು ಇತರ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಸಮನಾಗುವನೇ? ಹೇಳು. ||ಒಂಬತ್ತಾರ್ಥ-ಒಂಬತ್ತಾರ್ಥ||

ಯಸ್ಯೇತ್ವರ್ಥಾಣಿನಂತಾನಿ ಯಸ್ತ ದೇವಶಿಖಾವಂಣಿಃ ।
ಸದೇವೋಽನಾಯಮರ್ಪಸ್ತಲೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ ಕಥಂ ವದ ॥೧೫೮॥

ಯಸ್ಯ ನಿತ್ಯಸಿತಂ ವೇದಾಃ ನಾನಾಶಾಖಾವಿಜ್ಞಂಭಿತಾಃ ।
ಸದೇವೋಽನಾಯಮರ್ಪಸ್ತಲೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ ಕಥಂ ವದ ॥೧೫೯॥

ಯಲ್ಲಿಂಗಾಜರವಾತ್ರೀಣ ತ್ರೈಲೋಕ್ಯಶ್ರೀರವಾಪ್ಯತೇ ।
ಸದೇವೋಽನಾಯಮರ್ಪಸ್ತಲೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ ಕಥಂ ವದ ॥೧೬೦॥

ಯವಾಹಿನಾತ್ಮಾರಸ್ಯತೇ ಮತ್ಯೋ ಮುಕ್ತಿಕಾಂತಾಂದುರಂಭಾ ।
ಸದೇವೋಽನಾಯಮರ್ಪಸ್ತಲೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ ಕಥಂ ವದ ॥೧೬೧॥

ಯತಂತೇ ಯೋಗೀರ್ವಿಧೈಯಂ ಜ್ಞಾನೋಯಮನಾಮಯಂ ।
ಸದೇವೋಽನಾಯಮರ್ಪಸ್ತಲೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ ಕಥಂ ವದ ॥೧೬೨॥

ಯಜಂತಿ ಯೋಗೈರ್ವಿಧೈಯಂ ಜ್ಞಾನೋಯಮನಾಮಯಂ ।
ಸದೇವೋಽನಾಯಮರ್ಪಸ್ತಲೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ ಕಥಂ ವದ ॥೧೬೩॥

ಆವಾರವಾದ ಸಶ್ವರ್ಯಗಳಿಂದ ಕೂಡಿ, ದೇವತೆಗಳಿಗಲ್ಲಾ ಚೂಡಾರತ್ತುದಂತೆ ಪ್ರಮುಖನಾಗಿರುವವನೂ, ಅನೇಕ ಶಾಖೆಗಳಿಂದ ಯುಕ್ತವಾದ ವೇದಗಳನ್ನು ತನ್ನ ನಿಷ್ಟುಸಿರಿನ ರೂಪವಾಗಿ ಹೊಂದಿರುವವನೂ ಆದ ಆ ದೇವದೇವನು ಇತರ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಸಮರಾಗಲು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾದಿತು? ನೀನು ಹೇಳು. ॥೧೫೮-೧೫೯॥

ತನ್ನ ಲಿಂಗಫೂಜಾವಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಮೂರು ಲೋಕದ ಸಂಪತ್ತಿನ್ನೂ ಭಕ್ತರಿಗೆ ಕೊಡುವವನೂ, ಧ್ಯಾನಮಾತ್ರದಿಂದ ಮಾನವರಿಗೆ ಸುಲಭಸಾಧ್ಯವಲ್ಲಿದ ನೋಪವನಿತಿಯನ್ನೇ ಕರುಣೆಸುವವನೂ ಆದ ಆ ಮಹಾದೇವನು ಇತರ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಹೇಗೆತಾನೆ ಸರಿಸಮನಾದಾನು? ನೀನೇ ಹೇಳುವನನಾಗು. ॥೧೬೦-೧೬೧॥

ಯೋಗಿಗಳಿಂದರೂ ಯಾರನ್ನು ಉಸಾಸನೆಮಾಡಲು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿರುವರೋ, ನಾನಾವಿಧವಾದ ಯೋಗಗಳಿಂದ ಯೋಗಫಲವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವ ಮುನಿಗಳು ಜವಿಸುವನ್ನು ಅರ್ಥಿಸಿ ಯಾರಿಂದ ಇಷ್ಟಾರ್ಥವನ್ನು ಹೊಂದುವರೋ ಆ ದೇವನು ಇತರ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಹೇಗೆ ಸಮಾನನಾದಾನು? ॥೧೬೧-೧೬೨॥

ಯಂಸ್ಯ ನ ಜ್ಞಾಯತೇ ತತ್ತ್ವಮನಂತ್ಯೇರಷಿ ಸಾಧನ್ಯಃ ।
ನ ದೇವೋಽನ್ಯಮರ್ಪಸ್ತಲ್ಯೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ ಕಥಂ ವದ ॥೧೯೫॥

ಯಃ ಕಲ್ಪಂತೇಽವಿಲಾನಸಾಂಸ್ತಂಹ್ಯತ್ಯೈಕೋ ಹಿ ತಿಷ್ಟತಿ ।
ನ ದೇವೋಽನ್ಯಮರ್ಪಸ್ತಲ್ಯೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ ಕಥಂ ವದ ॥೧೯೬॥

ಯದ್ವಾನಾಂಗಾದಹಂ ಜಾತೋ ದ್ವಿಷಾಂಗಾಧ್ವನಾಷ್ಟಧೇ ।
ನ ದೇವೋಽನ್ಯಮರ್ಪಸ್ತಲ್ಯೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ ಕಥಂ ವದ ॥೧೯೭॥

ಲಲಾಂಬಾತ್ಮಾಲರುದ್ವಾಖ್ಯೋ ಸಂಹತಾ ಸ ಚರಾಚರಂ ।
ನ ದೇವೋಽನ್ಯಮರ್ಪಸ್ತಲ್ಯೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ ಕಥಂ ವದ ॥೧೯೮॥

ಯತ್ ನೇತ್ರತ್ರಯಂ ಶುಧ್ಯಂ ಸೋಮಸಾರಾಗ್ನಿಸಂಜ್ಞಿತಂ ।
ಸ ದೇವೋಽನ್ಯಮರ್ಪಸ್ತಲ್ಯೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ ಕಥಂ ವದ ॥೧೯೯॥

ಯಸ್ತ್ರಪ್ರಮೇಯವಿಭವೋ ಯೋಽನನ್ಯಶರಣಸ್ತಿರಯಃ ।
ಸ ದೇವೋಽನ್ಯಮರ್ಪಸ್ತಲ್ಯೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ ಕಥಂ ವದ ॥೨೦೦॥

ಸಾನಾವಿಧವಾದ ಸಾಧನೆಗಳಿಂದಲೂ ತಿಳಿಯಲಸಾಧ್ಯವಾದ ಸ್ವರೂಪವುಳ್ಳ ವನ್ನೂ, ಕಲ್ಪದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಸಕಲ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನೂ ಸಂಹಾರಮಾಡಿ ತಾನೆಂಬ್ಬನೇ ಲೀಲೆಯಿಂದ ವಿಹರಿಸುವವನ್ನೂ ಆದ ಆ ದೇವದೇವನು ಇತರ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಹೇಗೆ ಸರಿಸಮಾಗಿಯಾನು ಹೇಳು? ॥೨೦೧-೨೦೨॥

ಯಾವ ದೇವನ ಶರೀರದ ಎಡಭಾಗದಿಂದ ನಾನೂ (ವಿಷ್ಣುನೂ) ಬಲಭಾಗ ದಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮನೆನಿಸಿದ ನೀನೂ, ಹಣೆಯಿಂದ ಸ್ಥಾವರಜಂಗಮಾತ್ರಕವಾದ ಸಕಲ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನೂ ಸಂಹಾರಮಾಡುವ ರುದ್ರನೂ ಜನಿಸಿದ್ವೋ ಆ ದೇವದೇವನು ಹೇಗೆ ಇತರ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಸಮಾನನೆನಿಸುವನು? ॥೨೦೩-೨೦೪॥

ಚಂದ್ರ, ಸೂರ್ಯ, ಅಗ್ನಿ ಈ ರೀತಿಯಾದ ಮೂರು ವರಿಶುಧ್ವವಾದ ಕಣ್ಣಗಳುಳ್ಳವನ್ನೂ, ಪ್ರಮಾಣಕ್ಕೆ ಸಿಗದ ನೈಭವವುಳ್ಳವನ್ನೂ, ತನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿ ಶರಣಹೊಂದದವರಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುವವನ್ನೂ ಆದ ಆ ಮಹಾದೇವನು ಇತರ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಹೇಗೆ ಸಮಾದಾನು? ॥೨೦೫-೨೦೬॥

ಯಃ ಶಾಸ್ತ್ರ ಸರ್ವದೇವಾನಾಂ ಷಿತಾ ಮಾತಾ ಚ ರಕ್ಷಕಃ ।

ಸ ದೇವೋಽನಾಂ ಮರ್ಯಾದ್ವಾ ಭೂಲೋಽಭೂಲೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ ಕಂಥಂ ವದ ॥೧೯೬॥

ಯಸ್ತು ದಾಪಯಿತಾ ಭೋಽಜ್ಯಂ ಭೋಗೋಽಭೋಽಜಕ ನಿವ ಚ ।

ಸ ದೇವೋಽನಾಂ ಮರ್ಯಾದ್ವಾ ಭೂಲೋಽಭೂಲೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ ಕಂಥಂ ವದ ॥೧೯೭॥

ಯಸ್ತುಪ್ರಮೋಯಾನಿಭಿಷೋಽಯೋಽನನ್ಯಶರಣಪ್ರಿಯಃ ।

ಸ ದೇವೋಽನಾಂ ಮರ್ಯಾದ್ವಾ ಭೂಲೋಽಭೂಲೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ ಕಂಥಂ ವದ ॥೧೯೮॥

ಯಃ ಶಾಸ್ತ್ರ ಸರ್ವದೇವಾನಾಂ ಷಿತಾ ಮಾತಾ ಚ ರಕ್ಷಕಃ ।

ಸ ದೇವೋಽನಾಂ ಮರ್ಯಾದ್ವಾ ಭೂಲೋಽಭೂಲೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ ಕಂಥಂ ವದ ॥೧೯೯॥

ಯಃ ಸತ್ಯಂ ಜ್ಞಾನಮಾನಂದೋಽವಿಜ್ಞಾನಂ ಜ್ಞೀಯಮೇವ ಚ ।

ಸ ದೇವೋಽನಾಂ ಮರ್ಯಾದ್ವಾ ಭೂಲೋಽಭೂಲೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ ಕಂಥಂ ವದ ॥೧೯೩॥

ಯಃ ಸಾಷ್ಟೇ ಪರಮಾದ್ವೈತಂ ಪರಂ ಬ್ರಹ್ಮ ಪರಾತ್ಮರಂ ।

ಸ ದೇವೋಽನಾಂ ಮರ್ಯಾದ್ವಾ ಭೂಲೋಽಭೂಲೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ ಕಂಥಂ ವದ ॥೧೯೪॥

ಎಲ್ಲಾ ದೇವತಿಗಳನೂ ಅವರವರ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ನಿಯಮಿಸುವವನೂ ಸರ್ವರಿಗೂ ತಂದೆ, ತಾಯಿ ಮತ್ತು ಶ್ರೋಷಕನೆನಿಸಿರುವವನೂ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಹಾರಪದಾರ್ಥವನ್ನು ಒದಗಿಸುವನೂ, ತಾನೇ ಭೋಗಸ್ತರೂಪನಾಗಿರುವನೂ, ಅಲ್ಲದೇ ಉಳಿದುವನೂ ತಾನೇ ಆಗಿರುವನೂ ಆದ ಆ ದೇವದೇವನು ಇತರ ದೇವತಿಗಳಿಗೆ ಹೇಗೆ ತಾನೇ ಸಮಾನನೆನಿಸಿಯಾನು? ||೧೯೬-೧೯೯||

ಎಣಿಕೆಗೆ ಸಿಕ್ಕುದ ಸ್ವೇಭವವುಳ್ಳವನೂ, ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತೊಕ್ಕುವರಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿ

• ಯಂತ್ರಂವನೂ, ದೇವತಿಗಳನ್ನೇ ಲ್ಲಾ ತಂದೆ ತಾಯಿ ಮತ್ತು ಶ್ರೋಷಕರಂತೆ ಕಾಪಾಡು ನಿವನೂ ಆದ ದೇವದೇವನು ಮತ್ತೊಂದು ದೇವತಿಗಳಿಗೂ ಸಮಾನನಾಗಲಾರನು.

• • ||೧೯೮-೧೯೯||

ಸತ್ಯಸ್ವರೂಪನೂ, ಜ್ಞಾನಸ್ವರೂಪನೂ, ಆನಂದಮಯನೂ, ವಿಜ್ಞಾನರೂಪಿಯನೂ, ತಿಳಿಯಲು ಯೋಗ್ಯನಾದವನೂ, ಸರ್ಕಳ ಕರ್ಮಗಳನ್ನೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಣಾಗಿ ಸ್ವೇಚ್ಛಾದುವವನೂ, ಉತ್ತಮವಾದ ಆದ್ವೈತಸ್ವರೂಪವುಳ್ಳವನೂ, ಪರಬ್ರಹ್ಮನೆನಿಸಿ

ಅತಃ ಸರ್ವಾರುಧಾರಃ ತಂಕರಃ ಕರುಣಾಕರಃ ।

ಪೂಜನೀಯಃ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಚತುರ್ವರ್ಗಾಫಲಾಧಿರ್ಭಿಃ ॥೧೩೫॥

ಶಿವಸ್ತುತೇರನಾಯಾಸಾನೊಽಕ್ಷಲಕ್ಷ್ಮೀರನಾಪ್ಯತೇ ।

ಅತೋ ನ ತಂ ವಿಹಾರ್ಯಾನ್ಯಃ ಸ್ತುತ್ಯಾಖ್ಯಾ ಮುಕ್ತಿಕಾಂತ್ಯಭಿಃ॥೧೩೬॥

ಅತಃ ಕಾರ್ಯಂ ವಿಹಾರ್ಯಾನ್ಯತ್ವರು ತಂಕರಪೂಜನಂ ।

ತತ್ವಾಜಯಾ ಮೋಕ್ಷಲಕ್ಷ್ಮೀಃ ಪಾರಪ್ರವ್ಯಾ ನಾತ್ರಸಂಶಯಃ॥೧೩೭॥

ತಮಾಪದೋ ನ ಸ್ವಾತಂತ್ರಿ ಯೋ ನಿತ್ಯಂ ಶಿವಪೂಜಕಃ ।

ಅತಃ ಕಾರ್ಯಂ ವಿಹಾರ್ಯಾನ್ಯತ್ವರು ತಂಕರಪೂಜನಂ ॥೧೩೭॥

ತಮೇವ ಭಜತೇ ಲಕ್ಷ್ಮೀಯೋ ನಿತ್ಯಂ ಶಿವಪೂಜಕಃ ।

ತಮೇವ ಸರ್ವೇ ಸೇವಂತೇ ಯೋ ನಿತ್ಯಂ ಶಿವಪೂಜಕಃ ॥೧೩೮॥

ದವನೂ, ಪರಮೋತ್ಸಂಘನೂ ಆಗಿರುವ ಆ ಮಹಾದೇವನು ಇತರ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ
ಹೇಗೆ ಸಮಾನವಾಗುವನು? ॥೧೩೯-೧೪೦॥

ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳಿಗೂ ಆಧಾರಭೂತನೂ, ಲೋಕಮಂಗಳವನ್ನುಂಟು
ಮಾಡುವವನೂ, ದಯಾಸಮುದ್ರನೂ ಆದ ಶಿವನನ್ನು ಧರ್ಮ, ಆರ್ಥ, ಕಾಮ,
ಮೋಕ್ಷಗಳಿಂಬ ಪುರುಷಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವವರು ಪ್ರಯತ್ನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ
ಸ್ತುತಿಸುವಾಡಬೇಕು. ಆ ಪರಶಿವನ ಸ್ತುತಿಯಿಂದ ಸುಳಭವಾಗಿ ಮೋಕ್ಷ ಸಂಪತ್ತು
ಲಭಿಸುವುದರಿಂದ ಮೋಕ್ಷಪೇಕ್ಷಿಗಳಾದವರು ಆವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಯಾವ
ದೇವತೆಯನ್ನೂ ಸ್ತುತಿಸುವಾಡಬಾರದು. ॥೧೩೯-೧೪೦॥

ಆ ದೇವನನ್ನು ಪೂಜಿಸುವಾಡುವುದರಿಂದ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಮೋಕ್ಷಲಕ್ಷ್ಮೀಯು
ಹಂತುಗತವಾಗುವಳು. ಅಲ್ಲದೇ ನಿತ್ಯವೂ ಶಿವನನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪೂಜಿಸುವವನಿಗೆ
ಯಾವ ಆವಶ್ಯಕಗಳೂ (ತೊಂದರೆಗಳೂ) ಹತ್ತಿರಕ್ಕೂ ಸುಳಿಯಲಾರವಾದ್ದರಿಂದ
ಬೇರೆ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಲಾಲ್ ಬಿಟ್ಟು ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಪೂಜಿಸುದು.
॥೧೪೧-೧೪೨॥

ನಿತ್ಯವೂ ಶಿವನನ್ನು ಪೂಜಿಸುವಾಡುವವನನ್ನೇ ಲಕ್ಷ್ಮೀಯೂ, ಇತರದೇವತೆಗಳೂ
ಸ್ತುತಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸೇವಿಸುವರು. ಆ ಮಹಾನುಭಾವನೇ ಮಕ್ಕಳು ಮತ್ತು

ಸ ಏನ ಪುತ್ರನೊತ್ತಾಧೀಕ್ಷೋ ಯೋ ನಿತ್ಯಂ ಶಿವಪೂಜಕಃ ।

ಅತಃ ಕಾರ್ಯಂ ವಿಹಾಯಾನ್ಯತ್ವರು ತಂಕರಪೂಜನಂ ॥೧೮೦॥

ಸ ಏನಾಶ್ರಯತಾಂ ಯಾತಿ ಯೋ ನಿತ್ಯಂ ಶಿವಪೂಜಕಃ ।

ಸ ಏನ ಪುಣಿನಿಲಯೋ ಯೋ ನಿತ್ಯಂ ಶಿವಪೂಜಕಃ ॥೧೮೧॥

ಅತಃ ಕಾರ್ಯಂ ವಿಹಾಯಾನ್ಯತ್ವರು ತಂಕರಪೂಜನಂ ।

ಸ ಏನ ಸರ್ವಧರ್ಮಾರ್ಥಾರ್ಥಾರ್ಥಾಶಿಂಧಿಂ ಸತತಂ ವಿಧೇ ॥೧೮೨॥

ಅತಃ ಕಾರ್ಯಂ ವಿಹಾಯಾನ್ಯತ್ವರು ತಂಕರಪೂಜನಂ ।

ಸ ಏನ ಭಗವಾನ್ ಬ್ರಹ್ಮನೈಕೋ ನಿತ್ಯಂ ಶಿವಪೂಜಕಃ ॥೧೮೩॥

ಅತಃ ಕಾರ್ಯಂ ವಿಹಾಯಾನ್ಯತ್ವರು ತಂಕರಪೂಜನಂ ।

ಸ ಏನ ಲಭತೇ ಮೋಕ್ಷಂ ಯೋ ನಿತ್ಯಂ ಶಿವಪೂಜಕಃ ॥೧೮೪॥

ಮುನ್ಮುಕ್ಷುಭಾಷ್ಯ ಹೊಂದಿ ಸಂತೋಷಭರಿತನಾಗುವನಾದ್ದರಿಂದ, ಇತರ ಕೆಲಸಗಳ
ನ್ನೇಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟು ಮೊದಲು ಆದರದಿಂದ ಆ ಪರಶಿವನನ್ನು ಪೂಜಿವಾಡು. ॥೧೯೯-
೨೦೦॥

ಅನವರತನೂ ಆ ಶಿವನನ್ನು ಪೂಜಿವಾಡುವವನೇ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಶ್ರಯನಾಗು
ವನು. ಪುಣಿಗಳಿಗಲ್ಲಾ ನೆಲೆಯಾ ಅವನೇ ಎನಿಸುವನು. ಸಕಲ ಧರ್ಮಗಳಿಗೂ
ಆತನೇ ಆಶ್ರಯನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಎಲ್ಲೆ ಬ್ರಹ್ಮನೇ! ಯಾವಾಗಲೂ ನಿನ್ನ ಇತರ
ಕೆಲಸಗಳನ್ನೇ ಲಾಲ್ ಬಿಟ್ಟು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಆ ಶಂಕರನನ್ನೇ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪೂಜೆ
ಫೂಡು. ॥೧೯೯-೨೦೦॥

ನಿತ್ಯನೂ ಶಿವನನ್ನು ಪೂಜಿಸುವವನೇ ಷಡ್ಗಂಖೈಶ್ವರ್ಯಸಂಪನ್ನನಾದ
ಬ್ರಹ್ಮಣನು. ಅನವರತನೂ ಆತನಿಗೇ ಮೋಕ್ಷಸುಖವು ಪೂರ್ವವಾಗುವುದಾದ್ದರಿಂದ
ಆ ಶಂಕರನನ್ನೇ ಇತರ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೇ ಲಾಲ್ ಬಿಟ್ಟು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಪೂಜಿವಾಡು.
॥೨೦೧-೨೦೨॥

ಅತಃ ಕಾರ್ಯಂ ವಿಹಾಯಾನ್ಯತ್ವರು ಶಂಕರಪೂಜನಂ ।

ಆಲೋಡ್ಯ ವೇದಾನಂಶಿಲಾನ್ವಾರಮೇತತ್ವಮುದ್ಧರ್ತಂ ॥೧೮೫॥

ಶಿವಪೂಜನಮೇನೇದಂ ಜತುರ್ವರ್ಗಂಫಲಪ್ರದಂ ।

ಶಿವಸ್ಯಭ್ಯಂಚನಾತ್ಮಂಸಾಂ ಕಿಮಲಭ್ಯಂ ಜಗತ್ತ್ರಯೇ ॥೧೮೬॥

ಯತ್ವಜನಾನೋಕ್ಕಲಕ್ಷ್ಯಾಃ ಸುಲಭಾ ದುರ್ಬಳಭಾಷಿ ಸಾ ।

ಅಸಾಂಕ್ಷಂ ತು ಶಿವಾದನೋಽಂ ನಾಸ್ತಿ ಸಂರಕ್ಷಕಸ್ತತಃ ॥೧೮೭॥

ವ್ರಜಾಮಃ ಶರಣಂ ಸಾಂಬಂ ಶಂಕರಂ ಕರುಣಾಕರಂ ।

ಶಿವೋಽಸಾಂಕ್ಷಂ ಧನಂ ದಾತಾ ಶಿವೋಽಸಾಂಕ್ಷಂ ಪ್ರಭುಃ ಪಿತಾ ॥೧೮೮॥

ಶಿವೋಽಸಾಂಕ್ಷಂ ಪರಂ ಸೇವ್ಯಃ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ಮಯೋಽಚ್ಯತೇ ।

ಸ್ವತರ್ವಂ ಪಾರ್ವತಿಎಂಬಂ ಕರ್ತರ್ವಂ ಶಿವಪೂಜನಂ ॥೧೮೯॥

ಸಾಂಕ್ಷಂ ಶಂಕರಸಾಂಕ್ಷಂ ಮತರ್ವಂ ಶಿವಸ್ವಿಧಾ ॥೧೯೦॥

ಎಲ್ಲಾ ವೇದಗಳನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಶೋಧಿಸಿ, ಸಾರವನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಹೇಳುವೆನು. ಈ ಶಿವಪೂಜೆಯು ನಿಜವಾದ ಧರ್ಮಾಧರ್ಮಕಾಮವೋಕ್ಕುಗಳಿಂಬ ಫಲವನ್ನು ಕೊಡುವ ಬಲ್ಲದು. ಆ ಪರಶಿವನ ಪೂಜೆಮಾಡುವುದರಿಂದ ಪುರುಷರಿಗೆ ಈ ಮೂರುಶೋಕಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ದುರ್ಬಳವಾಗುವುದಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಮಿಕ್ಕಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಲಾಲಿಟ್ಯಾ ಮೊದಲು ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪೂಜಿಸಾಡು. ॥೧೮೫-೧೮೬॥

ಅತ್ಯಂತ ಕಷ್ಟದಿಂದ ಹೊಂದಲು ಶರ್ಕರಾದ ವೋಕ್ಕುಲಪ್ರಿಯಾ ಸದಯಾವ ದೇವನ ಪೂಜೆಯಿಂದ ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ದೊರೆಯುವುದೋ ಅಂತಹ ಪರಶಿವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಮಗೆ ಮತ್ತೂರೂ ರಕ್ಷಕರೇ ಇಲ್ಲ. ॥೧೮೭॥

ಅಂಬಿಕಾರಮಣನೂ, ದಯಾಸಮುದ್ರನೂ ಆದ ಆ ಶಂಕರನನ್ನೇ ನಾವು ಶರಣಹೊಂದೋಣ. ಆ ಪರಶಿವನೇ ನಮಗೆ ಧನಸ್ಥಾ, ದಾತ್ಯಸ್ಥಾ, ಪ್ರಭಸ್ಥಾ ತಂದೆಯಾ ಸಹ ಆಗಿರುವನು. ॥೧೮೮॥

ಶ್ರೀಷ್ಟನಾದ ಆ ಶಿವನನ್ನೇ ನಾವು ಸತ್ಯವಾಗಿ ಸೇವೆಮಾಡಬೇಕು. ಆ ಪಾರ್ವತಿರಮಣನನ್ನೇ ಸ್ವರಣೆಮಾಡಬೇಕು. ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಆ ಶಿವನನ್ನೇ.

ಯಷ್ಟ ಸ್ವಾಗಾರಪವರ್ಗೇಜ್‌ನ್ನು ತೇನ ಪೂಜ್ಯಃ ಸದಾ ಶಿವಃ ।

ಸ್ವತಂತ್ರಃ ಸಾರ್ಥಕಿಂನಾಧೋ ಯತಃ ಸ್ವಾಗಾರಪವರ್ಗದಃ ॥೧೭೦॥

ರಹಸ್ಯಂ ಶೈಲಿ ನಕ್ಷತ್ರಾಂಶಿನಿ ಗೋಪನಿಯಂ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ।

ಯಂಚ್ಛಾರತ್ವಾ ಸರ್ವಪಾಪೇಭೋ ಮುಕ್ತೋ ಮುಕ್ತಿಂಚ ವಿಂದತಿ ॥೧೭೧॥

ಪುರಾ ತು ಹಿಮವತ್ಪೂರ್ವಂತೇ ಕೆಶ್ಮಿದಾಸಿಂದ್ವಜೋತ್ತಮಃ ।

ಲಿಂಗಪೂಜಾದರೋ ನಿತ್ಯಂ ನಿಷ್ಠಾಮಃ ಶಂಕರಸ್ತಿರಂಯಃ ॥೧೭೨॥

ಐಹಿಕಾಮುಷೀಕಾನೇಭೋಗಾನವಧಾರ್ಯ ಶಿವಾಚರಣಕೇ ।

ಸರ್ವದಾ ಬಿಲ್ಪಪತ್ರಾದ್ಯಃ ರಜ್ರಂಯಾನಾಸ ಶಂಕರಂ ॥೧೭೩॥

ಪೂರ್ಜಿಸಬೇಕು. | ಶಂಕರನು ಸೆಲಸಿರುವ ಕಡೆಯಲ್ಲಿಯೇ ವಾಸಿಸುತ್ತಾ ಕೊನೆಗೆ ಆ ಶಿವನ ಸನ್ನಿಧಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಮರಣಹೊಂದಬೇಕು. ||೧೭೪-೧೭೫||

ಸ್ವಾಗರ, ಮೋಕ್ಷಗಳನ್ನು ಆವೇದ್ಯಿಸುವವನು ನಿತ್ಯಮಂಗಳಸ್ವರೂಪನಾದ ಆ ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಪೂರ್ಜಿಸುವಾಡಬೇಕು. ಆ ಪಾರ್ವತಿರಮುಣಿನು ಸ್ವತಂತ್ರನಾ ವ್ಯಾಂದ ಈ ಸ್ವಾಗರ ಮತ್ತು ಮೋಕ್ಷರೂಪವಾದ ಘಳಗಳನ್ನು ಆವನು ಕೊಡು ಬಲ್ಲನು. ||೧೭೬||

ಅಯ್ಯ ವಿಧಿಯೇ, ಗುಟ್ಟಾಗಿ ನಿಯಮದಿಂದ ರಕ್ಷಿಸುವಂತಹ ಒಂದು ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಕೇಳು. ಈ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಕೇಳುವುದರಿಂದ ನೂನೆನಾದ ಸಕಲಪಾಪಗಳನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವನನ್ನು ಕೊನೆಗೆ ಮೋಕ್ಷವನ್ನೂ ಹೊಂದುವನು. ||೧೭೭||

ಹಿಂದೆ ಹಿನ್ನಾಲಯಪವರ್ತಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಲಿಂಗಪೂಜಾತತ್ವರನೂ, ಶಂಕರನಿಗೆ ಶ್ರೀತಿವಾತ್ರನಾದವನೂ ಆದ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣೋತ್ತಮನು ನಿತ್ಯವೂ ಯಾವ ಆವೇಕ್ಷೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಶಿವಪೂರ್ಜಾಧಾರಂಧರನಾಗಿದ್ದನು. ಆ ಶಿವಪೂರ್ಜಾನಿರತನು ಇವರಭೋಗಳಿಲ್ಲವೂ ಆ ಶಂಕರನಿಂದಲೇ ಬರುವುದೆಂದು ತಿಳಿದು ಆ ದೇವದೇವನನ್ನೇ ಯಾವಾಗಲೂ ಬಿಲ್ಪಪತ್ರಿ ನೊಡಲಾದ ಪೂರ್ಜಾಸಾಧನಗಳಿಂದ ಪೂರ್ಜಿನಾಡುತ್ತದ್ದನು. ||೧೭೮-೧೭೯||

ಉದ್ದೂಳನತ್ತಪುಂಡ್ರಭ್ಯಾಮಲಂಕೃತ್ಯ ತನುಂ ಮುದಾ ।

ರುದ್ರಾಹೈರಪ್ಯಲಂಕೃತ್ಯ ಧ್ಯಾತ್ವೇತಂ ಸ ತು ಸಂಸ್ಥಿತಃ ॥೧೯೫॥

ರುದ್ರಾಹೈಕೆಂಕೆಣೋ ನಿತ್ಯಂ ವಹಸ್ತುದ್ರಾಹೈವಾಲಿಕಾಂ ।

ಪಂಚಾಹೈರಂ ಪರಂ ಮಂತ್ರಂ ಜಜಾಸಾಯಮಹಸಿತಂ ॥೧೯೬॥

ಪೂಜಯಿತ್ವಾ ಮಹಾದೇವಂ ಸ್ವತ್ಯತ್ಯಗ್ರೇ ಸಿನಾಕಿನಃ ।

ಆಸ್ತೇದಮತಿಯತ್ಯೇನ ಕರತಾಡನಪೂರ್ವಕೆಂ ॥೧೯೭॥

ಸ್ತೂತಿ ಶಂಭುಂ ಕೃಪಾಸಿಂಥುಂ ಸರ್ವದೇವಶಿಖಾಮಂಜಿಂ ।

ಅನನ್ಯತರಣೋ ನಿತ್ಯಂ ಶಿವೈಕರಣೋ ಮುದಾ ॥೧೯೮॥

ಎವಂ ಪ್ರತ್ಯಹವಾರಾಧ್ಯವಾರಾಧಯತಿ ಶಂಕರಂ ।

ಕಾರ್ಯಾಂತರಂ ವಿಹಾಯೈವ ಜಾದ್ಯಲೇಶವಿವರ್ಜಿತಃ ॥೧೯೯॥

ಜಲ್ಯಃ ಶುದ್ಧೈಮರಹಾದೇವಂ ಅಭಿಷಿಷ್ಟೈ ಪುನಃ ಪುನಃ ।

ಮುಹುಮುರಹುಬಿಂಲ್ಯಪತ್ರೈರಭ್ಯಂಜಿಂಯತಿ ಶಂಕರಂ ॥೨೦೦॥

ಭಸ್ಮೋದ್ದೂಳನ ಶ್ರಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣಯಿಂದ ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಈ ಶರೀರವನ್ನು ಸುಂದರವಾಗಿ ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡು, ರುದ್ರಾಹೈವಾಲೆಗಳನ್ನೂ ಆಯಾ ಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಧರಿಸಿ ಆ ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಧ್ಯಾನವಾಡುತ್ತಾ ಸೆಲಸಿದ್ದನು. ||೨೦೫||

ನಿತ್ಯನೂ ರುದ್ರಾಹೈವನ್ನು ಕಂಕಣವಾಗಿ ಧರಿಸಿ, ಕೊರಳಲ್ಲಿಯೂ ರುದ್ರಾಹೈವಾಲೆಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಈತನು ಶಿವಪಂಚಾಹೈರಂತ್ರವಾಹಾಮಂತ್ರವನ್ನು ಅನವರತವೂ ಜವವಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ||೨೦೬||

ಶರೀತಿ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಧ್ಯಾನವಾಡಿ ಆನಂತರ ಸಿನಾಕಪಾಣಿಯಾದ ಈ ಶಂಕರನ ಮುಂದೆ ಚೆವರು ಬರುವವರಿಗೂ, ಕೃತಾಳದೊಡನೆ ನರಕನವಾಡುತ್ತಿದ್ದನ್ನು ಅಲ್ಲದೇ ದಯಾಸಮುದ್ರನೂ, ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳಿಗೂ ಶ್ರೀಷ್ವನಾಗಿರುವವನೂ ಆದ ಆ ಶಂಭುವನ್ನು, ಸೆಟ್ಟಮನಸ್ಸಳ್ಳವನಾಗಿ ನಿತ್ಯನೂ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಸೊತ್ತುವಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ||೨೦೭-೨೦೮||

ಹೀಗೆ ಪ್ರತಿನಿತ್ಯನೂ ಪೂಜಾಹರನಾದ ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ಪೂಜಿವಾಡಿ, ಚೀರೆ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟು ಆಚರಿಸಿದುದರಿಂದ ಆತನು ಯಾವ ವಿಧವಾದ ರೋಗ

ಶಿವಪೂಜಾಂ ಕರೋತ್ತೇಷಃ ಶಿವಧ್ಯಾನಪುರಃ ಸರಂ ।
ಪ್ರದಕ್ಷಿಣಪ್ರಣಾಮಾದಿನಪೀಠಧ್ಯಾನಪೂರ್ವಕಂ ॥೨೦೦॥

ಶಿವನುಭ್ಯಾಚ್ಯು ಬಿಲ್ವಾದ್ಯೈ ಶೃಂಖಿಂಭಿವಕೆಥಾಂ ಮುಹುಃ ।
ವಿಪ್ರಸ್ತಿಷ್ವತ್ತಹೋರಾತ್ರಮನ್ಯಕಾರ್ಯವಿವರಜಿತಃ ॥೨೦೧॥

ವಿತಾದೃತಂ ದ್ವಿಜಂ ದೃಷ್ಟಾತ ಶಪ್ತತ್ವೀ ಪತಿದೇವತಾ ।
ಕೃತಾಂಜಲಿರುವಾಚೇದಂ ವರಣಂ ಲಲಿತಾನನಾ ॥೨೦೨॥

ಸ್ವಾಮಿಷ್ವವಧ್ವರನಿತಂ ಶ್ರಿಯತೇ ಶಿವಪೂಜನಂ ।
ಅನೇನ ಮೋತ್ತೋ ಭವತಾಂ ಭವಿಷ್ಯತ್ತೀವ ಸರ್ವಥಾ ॥೨೦೩॥

ಸಕ್ಯದಪ್ಯಚಿತಃ ತಂಭುದರ್ದಾತಿ ಪರಮಾಂ ಗತಿಂ ।
ಕರುಣಾಸಾಗರಃ ಸಾಂಬಃ ಕಂ ಪುನಮುರಚಿತಃ ॥೨೦೪॥

ಗಳಿಗೂ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಆಸ್ತಿದನಾಗದೇ ಇದ್ದನು. ಅಲ್ಲದೇ ಬಾರಿಬಾರಿಗೂ ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ನಿರೀಕ್ಷಣಿಂದ ಆ ಮಾಹಾದೇವನಿಗೆ ಅಭಿಷೇಕವಾಡಿ, ಕೋನುಲವಾಡ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿಗಳಿಂದ ಶಂಕರನನ್ನು ಪೂಜಿವೊಡುತ್ತಿದ್ದನು. ||೧೯೮-೨೦೦||

ಶಿವಧ್ಯಾನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಈತನು ಆ ಶಂಕರನಿಗೆ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣ ನಮಸ್ಕಾರ ಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಆ ದೇವದೇವನನ್ನು ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿ ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಂದ ಪೂಜೆಗೈದು, ಅನಂತರ ಆ ಪರಶಿವನ ಕಥೆಯನ್ನೇ ಪದೇಪದೇ ಕೇಳುತ್ತಾ ಹಗಲೂ ರಾತ್ರಿ ಇತರ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಕೃತ್ಯಾಕರದೇ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಕಾಲಕಳಿಯುತ್ತಿದ್ದನು. ||೨೦೧-೨೦೨||

ಹೀಗೆ ಪರಶಿವನ ಪೂಜಾನಿರತನಾದ ಬ್ರಹ್ಮಣನನ್ನು ನೋಡಿ, ಪತಿಯೇ ತನ್ನ ದೈವನೆಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದ ಆತನ ಪತ್ನಿಯು, ಸುಂದರವಾದ ತನ್ನ ಮುಖದಿಂದ ಶೋಭಿಸುತ್ತಾ ಕೃಜೋಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಸ್ವಾಮಿ! ತಾವು ಅನವರತವೂ ಪರಶಿವನನ್ನು ಪೂಜಿವೊಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ನಿಮಗೆ ತಪ್ಪದೇ ಮೋಕ್ಷವು ದೊರತೇ ತೀರುವುದು; ||೨೦೨-೨೦೩||

ಒಂದು ಬಾರಿ ಪೂಜಿವೊಡಿದರೇ ಆ ಶಂಭುವು ಉತ್ತಮವಾದ ಸದ್ಗುತ್ತಿ ಯನ್ನು ಕೊಡುವಾಗ, ದಯಾಸಮುದ್ರನಾದ ಆ ಅಂಬಿಕಾರವುಣಿನನ್ನು ಅನೇಕ

ಅನನ್ಯಶರಣೋ ಯಸ್ತಿ ನಿತ್ಯಂ ಶಂಕರಮಂಚಯೇತ್ |

ತಮಭ್ಯಾಯಾತಿ ಮುದಿತಾ ಮುಕ್ತಿಕಾಂತಾ ನ ಸಂಶಯಃ ||೨೦೫||

ಶಿವಾರಾಧನಸಂಸಕ್ತಮನಸ್ಯಶರಣಂ ಸದಾ |

ಕಥಂ ತ್ಯಕ್ತ್ಯತಿ ವಿಪ್ರೇಂದ್ರ ಮುಕ್ತಿಕಾಂತಾ ವಿವೇಕಿಣಿ |

ಮುಕ್ತಿಕಾಂತಾಕಾಮುಕಿಷ್ಟಿ ನ ಶಿವಾನಂಚಕಿಷ್ಟತಃ |

ಶಿವಾಂಚಕಂ ವಿಹಾರೇಯಂ ಕ್ಷೇಗಮಿಷ್ಟತಿ ತದ್ವದ |

ಯಥಾ ಕಾಮಯತೇ ವೇಶಾಧನಿಕಂ ಧನದಂ ಮುಹುಃ |

ತಥಾ ಕಾಮಯತೇ ವಿಪ್ರ ಮುಕ್ತಿಕಾಂತಾ ಶಿವಾಂಚಕಂ |

ನ ಶಿವಾರಾಧಕಾದನೆಷ್ಯೋ ಮುಕ್ತಿಕಾಂತಾ ಮನೋಹರಃ |

ತಥಾ ಚ ಮುಕ್ತಿಕಾಂತಾಯಾಃ ಪತಿಸ್ತು ಶಿವಪೂಜಕಃ |

ಬಾರಿ ಶೂಜಿಸಿದರೆ ಹೇಳಬೇಕಾದ್ದೇನು! ಮತ್ತಾವ ದೇವರನ್ನು ಅಶ್ರಯಿಸದೇ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡುವವನ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಮೋಹನ ವಸಿತೆಯು ತಾನಾಗಿಯೇ ಒಲಿದು ಆವನನ್ನು ಶ್ರೀತಿಯಿಂದ ವರಿಸುವಳಿಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ||೨೦೬-೨೦೭||

ಬ್ರಹ್ಮಣಶ್ರೀಷ್ಟನೇ! ಬೇರೆ ದೇವತೆಯನ್ನು ಮರೆಹೋಗದೇ ಆ ಶಿವಪೂಜೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನಿರತನಾಗಿರುವವನನ್ನು ವಿವೇಕಶಾಲಿಸಿಯಾದ ಮೋಹನಕಸ್ಯೇಯು ಹೇಗೆ ತಾನೇ ಬಿಟ್ಟುಳು! ಶಿವಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡದವನು ಎಂದಿಗೂ ಮೋಹನವುಂಗನೆಯ ರಮಣನಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಆಕೆಯು ಶಿವಪೂಜಾಧುರಂಧರನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮತ್ತೀಲ್ಲ ಹೋಗುವಳು? ನೀನೇ ಹೇಳಿ. ||೨೦೮-೨೦೯||

ತನಗೆ ಯಥೇಷ್ಟವಾಗಿ ಹಣವನ್ನು ಕೊಡುವ ಧನಿಕನಾದ ಸಾಹುಕಾರನನ್ನು ಬಯಸುವ ಸೂಕ್ತಿಯಂತೆ ಮೋಹನವುಂಗನೆಯು ನಿತ್ಯವೂ ಶಿವಪೂಜಿಮಾಡುವ ವನನ್ನೇ ಆಪೇಕ್ಷಿಸುವಳು. ಶಿವಪೂಜಕನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆಯವರು, ಆ ಮೋಹನವುಂಗನೆಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಮನೋಹರರಾಗಲಾರರು. ಆದರಿಂದ ಆ ಶಿವಪೂಜಕನೊಬ್ಬನೇ ಆಕೆಯ ಸರಿಯಾದ ಪತಿಯೆನಿಸುವನು. ||೨೧೦-೨೧೧||

ಕಿಂ ಚಾನ್ಯದ್ವಕ್ತುಮಿಚಾನ್ಯನಿ ತಚ್ಚೊರ್ತೇತವ್ಯಂ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ।
ತತ್ಪರ್ಯಗಢ್ಣಸಮ್ಯಗಾಷಾ ತತ್ರ ಚಿತ್ತಂ ನ ದೀಯತಾಂ ॥೨೧೧॥

॥ ನಿಮಲೋನಾಜ ॥

ಧರ್ಮ ಪ್ರಜಾಧರ್ಮಮುದ್ರಾಹಃ ಕೃತಃ ಸಮ್ಯಗ್ಯಧಾವಿಧಿ ।
ವಿತಾವತ್ವಾಲಪರ್ಯಂತಂ ಪ್ರಜಾ ಮರಿ ನ ದೃಶ್ಯತೇ ॥೨೧೨॥

ಯದ್ಯೇಕೋ ನಾ ಭವೇತ್ಪತ್ತಸ್ತಾದಗ್ರೇಃಷಿ ಸಂತತಿಃ ।
ವ್ಯಾಧಿಮೇಷ್ಯತ್ಯಂತ್ಯಾಧಾ ಸಾ ಕಥಂ ನಾ ವ್ಯಾಧಿಮೇಷ್ಯತಿ ॥೨೧೩॥

ಶಿವಭಕ್ತಃ ಸದಾಚಾರಃ ಸರ್ವದಾ ಶಿವಪೂಜಕಃ ।
ಯಸ್ಯ ವಂಶೇ ನ ಸಂಜ್ಞಾತಸ್ತತ್ವಲಂ ಕಿಂ ನ ನಶ್ಯತಿ ॥೨೧೪॥

ಇತ್ಯಕ್ತಾ ನಮ್ರವದನಾ ಕಂಪಮಾನಾ ಮುಹುಮುಹಂಹಃ ।
ತೂಷ್ಣೀಮುನಾಸ ನಿಮಲಾ ತಾಮುನಾಚಾಧ ಸ ದ್ವಿಜಃ ॥೨೧೫॥

ಪತಿದೇವ ! ತಮ್ಮಲ್ಲಿ ನಾನೋಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳಲಿಛಿ ಸುವೆನು.
ಆದನ್ನು ನಿರ್ವ ನಿಯಮದಿಂದ ಲಾಲಿಸಿ, ಒಂದುವೇಳೆ ಆದು ಸರಿಯಾಗಿರಲಿ,
ಅಥವಾ ತಪ್ಪಾಗಿಯೇ ಇರಲಿ ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಗಮನಕೊಡದೇ ಕೇಳಬೇಕೆಂದು
ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಪತ್ತಿಯಾದ ನಿಮಲಾದೇವಿಯು ತನ್ನ ಪತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಮುಂದೆ
ಹೇಳುವಂತೆ ಬಿನ್ನ ವಿಸಿದಳು. ॥೨೧೬॥

ಸ್ವಾಮಿ, ಧರ್ಮದಿಂದ ಪ್ರಜಾಸಂತತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುವುದಕೊ೦೯ಷ್ಟರ ತಾವು
ಶಾಸ್ತ್ರೋಕ್ತವಾಗಿ ವಿವಾಹಮಾಡಿಕೊಂಡದ್ವಾಯುತ್ತ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ನಮಗೆ
ಯಾವ ರೀತಿಯಾದ ಸಂತಾನನ್ನು ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಒಬ್ಬಸಾದರೂ ಮಗನಾಗಿ
ಧ್ವರೆಮುಂದೆ ಆ ಕುಮಾರನಿಂದ ನಮ್ಮ ಸಂತಾನವು ಬೆಳೆದು ವಂಶಾಭಿವೃದ್ಧಿಹೊಂದ
ಬಹುದಾಗಿದ್ದಿತು. ಈಗ ಅಂತಹ ಪುತ್ರಸಂತಾನವೇ ಇಲ್ಲಿದುರುಣಾಗ ವಂಶವು
ಆಭಿವೃದ್ಧಿಹೊಂದುವ ಒಗೆ ಹೇಗೆ ? ॥೨೧೭-೨೧೮॥

ಪರಶಿವನ ಭಕ್ತನೂ, ಉತ್ತಮವಾದ ಆಚಾರಸಂಪನ್ನನೂ, ಯಾವಾಗಲೂ
ಆ ಶಿವನನ್ನು ಪ್ರಜೀಸುವವನೂ ಆದ ಸುಕುಮಾರನು ಜನಿಸದೇ ಇರುವ ವಂಶವು
ಹೇಗೆ ತಾನೇ ನಾಶವಾಗದೇ ಇರುವುದು ? ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನತ್ತಿಯಾದ

ಶ್ರೀರಾಮಾರಣ್ಯ ಭದ್ರೇ ಯದುಕ್ತಂ ತತ್ತಧ್ವನಿ ।
ಪರಂ ತು ನೋಹನೂರೂ ಸಾ ಯಾ ವಿಷ್ಣುನ್ನಾ ನಿಂ ಕ್ಷಯಿ॥೨೧೬॥

ಶಿವೈಕೆರಣಃ ಪುತ್ರೋ ಭವೇದ್ಯದಿ ತಧ್ವನಿ ।
ಸುಖಂ ಭವತ್ಯನ್ನಾ ಶು ಸುಖಲೇಶೋಪಿ ನ ಧ್ವನಂ ॥೨೧೭॥

ಜಾತೋಪಿ ಪುತ್ರಃ ಸತತಂ ಶಿವೈಕೆರಣಃ ಸದಾ ।
ಶಿವಂ ಸಂಪೂಜ್ಯ ಸತತಂ ಸಾ ಸ್ಥಿತಿ ನ ನಿಶ್ಚಯಃ ॥೨೧೮॥

ಪುರಾ ಲಷ್ಟೈರುವಾಚ್ಯಿನಂ ವಿಷ್ಣುಂ ಪ್ರತಿ ಹರಿಸ್ತಿತಃ ।
ಏವಮೇವೋತ್ತರಂ ದತ್ತಾ ಪುನರನ್ನಮುವಾಚೆ ಚ ॥೨೧೯॥

ಪುತ್ರಸ್ತೇ ಭವಿತಾ ಲಷ್ಟೈಃ ಕೈಷಿದತ್ಯಂತಸುಂದರಃ ।
ಸುಪುಷ್ಟಿಭಾಷೋ ಭವಿತಾ ಜಗನೋಹಕರಃ ಸದಾ ॥೨೨೦॥

ಏಮಲಾದೇವಿಯು ತಲೆಯನ್ನು ಬಗ್ಗಿಸಿ ಪದೇ ಪದೇ ತನ್ನ ವಾತನ್ನು ಕೇಳಿ
ಪತಿಯು ಏನು ಕೋವನಾಡುವನೋ ಎಂದು ನಡುಗುತ್ತಾ ನಿಂತುಕೊಂಡಳು.
ಆಗ ಆ ಬಾಹ್ಯಾಣನು ವಿನಯದಿಂದ ನುಡಿದ ತನ್ನ ಪತ್ತಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಹೀಗೆ
ಹೇಳಿದನು. ॥೨೧೪-೨೧೫॥

ಎಲ್ಲಾ ಮಂಗಳಾಂಗಿಯೇ, ಒಂದು ವಿವಯವನ್ನು ಹೇಳುವೆನು ಕೇಳು,
ನೀನು ಈಗ ಹೇಳಿದ್ದ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಸರಿಯಾದದ್ದೇ. ಅದರೆ ನಿನಗೆ ಇನ್ನೂ
ಅಜ್ಞಾನಾಂಧಕಾರವು ತೊಲಗಿಲ್ಲ. ॥೨೧೬॥

ಆ ಶಿವನೊಬ್ಬನಲ್ಲಿಯೇ ಸೆಲಸಿದ ಮನಸ್ಸಿಳ್ಳ ಪುತ್ರನು ಜನಿಸಿದರೇನೋ ನಿಂ
ಹೇಳಿದಂತೆ ಸುಖವುಂಟಾಗುವುದು ನಿಜ. ವಿರುದ್ಧವಾದರೆ ಕೊಂಚವೂ ಸುಖ
ಸ್ತುಪಿಲಿಲ್ಲವೇಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹನೇ ಇಲ್ಲ. ಒಂದುವೇಳೆ ಹುಟ್ಟಿದರೂ ಆ
ಕುವಾರನೂ ಅನವರತನೂ ಆ ಶಿವನನ್ನೇ ರಕ್ಷಕನೇಂದು ತಿಳಿದು ಯಾವಾಗಲೂ
ಆತನನ್ನೇ ಪೂಜಿಸುವನೇಂಬುದರಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆಯಿಲ್ಲ. ॥೨೧೭-೨೧೮॥

ದೇವಿ, ಹಿಂದೆ ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿಯು ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿವಾಡಿದಂತೆಯೇ
ತನ್ನ ಪತಿಯಾದ ವಿಷ್ಣುದೇವನನ್ನೂ ಪಾಧಿಸಿದಳು. ಆಗ ಆ ವಿಷ್ಣುನೂ ಈಗ
ನಾನು ನಿನಗೆ ಹೇಳಿದಂತೆಯೇ ಉತ್ತರಕೊಟ್ಟನಲ್ಲದೇ ಮತ್ತೆ ಹೀಗೆಂದನು. ಪ್ರಿಯೇ,

ಕೆದಾಚಿತ್ತಾದೃಶಃ ಪುತ್ತೋ ಭಗವತ್ಯೈಪಯಾ ವಿನಾ ।
ಯದಿ ನಶ್ಯೇತ್ತದಾ ದುಃಖಂ ನ ಕಾರ್ಯಂ ಸರ್ವಥಾ ತ್ವಯಾ ॥೭೭೦॥

ಅನ್ಯಸಾಧಾರಣತ್ತೇನ ಯದಿ ಜಾನಾತಿ ಶಂಕರಂ ।
ಸ ಶು ಜಾತೋಽಪಿ ತೇ ಪುತ್ತೋ ಮರಿಷ್ಯತಿ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೭೭೧॥

ಅನ್ಯಸಾಧಾರಣತ್ತೇನ ಮತ್ತಾ ದೇವೋತ್ತಮಂ ಶಿವಂ ।
ಕೋ ನಾ ಜೀವತಿ ಕೋ ನಾಂತೇ ಸುಖಂ ಪ್ರಾಪ್ತೋತಿ ತದ್ವದ ॥೭೭೨॥

ಕೋ ನಾ ಮಾಹೇತ್ತರೀಮಾಜ್ಞಾ ಮನ್ಯಾಥಾ ಕೆತುಂಮಿಜ್ಞತಿ ।
ಶಿವದ್ವೇಷರತೋ ಯಸ್ತ ಸ ನ ಸಂಜೀವಯಿಷ್ಯತಿ ॥೭೭೩॥

ಜಂದ್ರೇಣ ವಿಧಿನೇಂದ್ರೇಣ ಮಯಾ ನಾ ಶಿವದೂಷಕಃ ।
ನ ಪ್ರಷ್ಣಪ್ರೋ ರಕ್ಷಣಂ ತು ದೂರತೋಽಪಾಸ್ತಮಬ್ಧಿಜೀ ॥೭೭೪॥

ನಿನಗೆ ಆತ್ಮಂತ ಸುಂದರನೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಹೂಗಳನ್ನೇ ಬಾಣಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಪ್ರಪಂಚವನ್ನೆಲ್ಲಾ ವೋಹಗೋಳಿಸುವವನೂ ಆದ ಒಬ್ಬ ಸುಕುಮಾರನು ಹುಟ್ಟುವನು. ॥೭೮-೭೭೦॥

ಆದರೆ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಜನಿಸುವ ಕುಮಾರನು ಒಂದಾನೊಂದು ದಿನ ಆ ಭಗವಂತನ ದಯೆಯಿಲ್ಲದೇ ಮರಣಹೊಂದುವಾಗ ಮಾತ್ರ ನೀನು ಕೊಂಚನೂ ದುಃಖವಹಿಬಾರದು. ॥೭೮॥

ಆ ಮಂಗಳಕರನಾದ ಶಂಕರನನ್ನು ಇತರ ದೇವತೀಗಳಂತೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಶಿಳಯುವನಾಡರೆ ಮಾತ್ರ ನಿನಗೆ ಮಗನು ಜನಿಸಿದರೂ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲದೇ ನಾಶವಾಗುವನು. ॥೭೯॥

ದೇವೋತ್ತಮನಾದ ಶಿವನನ್ನು ಇತರರಂತೆ ಸಾಮಾನ್ಯನೆಂದು ಶಿಳಯುವ ಯಾರು ತಾನೇ ಬದುಕಬಲ್ಲನು? ಅಥವಾ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಸುಖವನ್ನು ಹೊಂದಬಲ್ಲನೇ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಹೇಳು. ॥೭೯॥

ಆ ಮಹೇಶ್ವರನ ಅಪ್ರಾಣಯನ್ನು ಏರಿ ನಡೆಯಲು ಯಾರುತಾನೇ ಬಯಸುವನು? ಆ ಶಿವನಲ್ಲಿ ದ್ವೇಷವನ್ನಿಷ್ಟುವನು ಎಂದಿಗೂ ಬದುಕಿಲಾರನು. ॥೭೯॥

ಸಮುದ್ರರಾಜಕುಮಾರಿಯೇ! ಜಂದ್ರ, ಬ್ರಹ್ಮ, ದೇವೇಂದ್ರ, ಅಥವಾ ನಾನು ಇವರಲ್ಲಿ ಯಾರಾಡರೂ ಸರಿ, ಆ ಶಿವನನ್ನು ದೂಷಣೆಮಾಡುವನನ್ನು ಎಂದಿಗೂ

ಕೆದಾಜಿದ್ಯುದಿ ಪರ್ವತ್ಯಾನೋ ವರ್ಯಂ ಶಂಕರದೂಷಕೆಂ ।

ತದಾಸಾಂಕಮನಸ್ಥಾನಂ ನ ಕುತ್ಪಾಪಿ ಭವಿಷ್ಯತಿ ॥೨೨೬॥

ತಾಡಯಿಷ್ಯಂತಿ ಶೂಲಾಗ್ರೇರಸ್ಯಾನ್ ಶಂಕರಕೊಂಕರಾಃ ।

ತೇ ಯತೋ ನಿಭರ್ಯಾ ವೀರಾ ಸಾಸ್ಯಾನ್ ತೇ ಗಣಯಂತಿ ಹಿ ॥೨೨೭॥

ಶಿವಭಕ್ತಿಂ ಪ್ರಕುಪಾಣಿರಷ್ಯಸಾಂಭಿರಹನಿರ್ಬಂ ।

ಕಂಪಾಯವಾಸ್ಯರಮರ್ಪಃ ಸ್ಥಿರ್ಯತೇ ಸತ್ಯಮುಜ್ಯತೇ ॥೨೨೮॥

ಪುರಾ ತು ಶಿವಪೂಜಾಧರಸ್ಯಾಭಿರಮರ್ಪರ್ಗತಂ ।

ಸಾಯಂಕಾಲೇ ಹರದ್ವಾರಿ ಪ್ರವೇಶೋ ಸಾಭನತ್ತದಾ ॥೨೨೯॥

ತತೋಽಸಾಂಭಿಃ ಸುರ್ಪಃ ಸರ್ವ್ಯಃ ಸಮಾಹಿಂಭಾಯ ಸತ್ಯರಂ ।

ದ್ವಾರಿ ಪ್ರವೇಷ್ಯಮುದ್ಯಕ್ತಮಾದಾರ್ಯಾಚರಣಸಾಧನಂ ॥೨೩೦॥

ದರ್ಶನ ಮಾಡಬಾರದು. ಹಿಗಿರುವಾಗ ಅವನನ್ನು ವಹಿಸಿಕೊಂಡು, ಕಾಪಾಡುವ ವಿಷಯವಂತೂ ಬಹು ದೂರವಾಗುವುದು. ॥೨೩೧॥

ಹಾಗೇನಾದರೂ ನಾನು ಆ ಶಿವದೂಷಕನನ್ನು ಸೋಣದ್ದೀ ಆದರೆ, ನಮಗೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ವಾಸಿಸಲು ಅವಕಾಶವೇ ಇಲ್ಲದಂತಾಗುವುದು. ॥೨೩೨॥

ಮತ್ತೂ ಶಂಕರನ ದೂತರು ನಮ್ಮನ್ನು ತಮ್ಮ ಶೂಲಾಯಂಧದ ತುದಿಯಂದ ತಿವಿದು ಸೋಯಿಸುವರು. ಅವರಿಗೆ ಯಾರ ಭಯವೂ ಇಲ್ಲದೇ ಸ್ವತಃ ವೀರರಾಗಿರುವುದರಿಂದ, ಅವರು ನಮ್ಮನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಲೆಕ್ಕಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ॥೨೩೩॥

ಹಗಲೂ ರಾತ್ರಿ ಎಡಬಿಡದೇ ಆ ಪರಶಿವನಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ತೋರ್ವೆಡಿಸುತ್ತಿರುವ ನಾವುಗಳೂ, ಇತರ ದೇವತೆಗಳೂ ಸಹ ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಆ ಶಂಕರದೂತರನ್ನು ಸೋಡಿ ಹೆದರಿ ನಡುಗುತ್ತಿರುವೆನು. ॥೨೩೪॥

ಹಿಂದೆ ನಾನೇ ಮೋದಲಾಗಿ ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲರೂ ಶಿವನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡುವುದಕ್ಕೂಷ್ಯರ ಹೋದೆನು. ಆದರೆ ಸಾಯಂಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪರಮೇಶ್ವರನ ಆಲಯದ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಪ್ರವೇಶವು ದೊರೆಯಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಗುಂಪಾಗಿ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಆಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ ಪ್ರಜಾಸಾಮಾನಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ನುಗ್ಗಿದೆವು. ॥೨೩೫-೨೩೬॥

ಶದಾ ನೇತ್ರಂ ಸಮಾದಾಯ ಕೆತ್ತಿ ಷಟ್ಟಂ ಕರಕಂಕರಃ ।

ಅಭ್ಯಧಾವತಿ ಸಂಕ್ರದ್ಧಃ ಕ್ಲೋಧಸಂರಕ್ತೇ ಲೋಚನಃ ॥೨೫೧॥

ಸ ತತೋ ಭ್ರಾವಯಾನೂನ ನೇತ್ರಂ ಶಾಂಚನರಂಜಿತಂ ।

ನೇತ್ರಾಂಗಸಂಗಮಾತ್ರೀಣ ಸರ್ವೇಃಪಿ ಪತಿತಾ ವಯಂ ॥೨೫೨॥

ಕಃ ಸಮಧೋಽಣ್ಯಭಾಕತುಂ ಶ್ರವಾಜ್ಞಾಂ ಜಗತೀತಲೀ ।

ಸುರಾಜಾಮುಪಿ ಶಾಸ್ತ್ರರಸ್ತೀ ಯತಃ ಕ್ಲೂರಶಾಸನಾಃ ॥೨೫೩॥

ಆದ್ಯಾ ಸಾಯಂ ಮಹಾದೇವಂ ಪೂಜಯತ್ತಂಬಿಕಾ ತತಃ ।

ಷಣ್ಮಿತೋಽಭ್ಯಂಚರ್ಯಂತ್ತಂಬಾಂ ಶಂಕರಂ ಚ ಸುರೇಶ್ವರಂ ॥೨೫೪॥

ತತೋ ಗಣಪತಿಃ ಸಾಂಬಮಭ್ಯಂಚರ್ಯತಿ ಸಾದರಂ ।

ತತೋಽಚರ್ಯತಿ ಸರ್ವೇಶಂ ನಂದಿಶೋಽತೀವ ಭಕ್ತಿತಃ ॥೨೫೫॥

ಆಗ ಒಬ್ಬ ಶಂಕರನ ದೂತನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬೆತ್ತುವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೋನದಿಂದ
ಕೆಂಡದಂತಿರುವ ಕಣ್ಣಗಳನ್ನು ಛುವನಸಾಗಿ ಹಿಡಿಬಂದು ಚಿನ್ನದ ಹಿಡಿಯಿಂದ ಶೋಭಿಸು
ತ್ತಿದ್ದ ಆ ಬೆತ್ತುವನ್ನು ಜೋರಾಗಿ ಬೀಸತೊಡಗಿದನು. ಆಗ ಆ ಶಿವದೂತನ ಬೆತ್ತುದ
ತುದಿಯು ತಗುಲಿದ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ನೆಲಕ್ಕುರುಳಿ ಬಿಡ್ಡೆವು. ॥೨೫-
೨೫॥

ಆ ಶಿವಭಕ್ತರ ಅಪ್ವಣಯನ್ನು ಮೀರಿ ನಡೆಯಲು ಈ ಭೂಮಂಡಲದಲ್ಲಿ
ಯಾರುತಾನೇ ಸಮಧರಾದಾರು? ಭಯಂಕರವಾದ ಅಪ್ವಣಯುಳ್ಳ ಆ ಶಂಕರ
ದೂತರು ದೇವತೀಗಳನ್ನೂ ದರ್ಶಿಸಿದ ಬೇಕಾದಹಾಗೆ ನಿಯಮಿಸಬಲ್ಲರು. ॥೨೫೬॥

ಸಾಯಂಕಾಲವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ವೋದಲು ಜಗದಂಬಿಕೆ
ಯಾದ ಪಾರ್ವತಿಯು ಪೂಜಿಮಾಡುತ್ತಾಳೆ. ಅನಂತರ ದೇವೇತ್ತಮನಾದ ಆ
ಶಂಕರನನ್ನೂ ಮತ್ತು ಅಂಬಿಕಾದೇವಯನ್ನೂ ಕುಮಾರಸ್ವಾನಿಯು ಪೂಜಿಸುವನು.
ಆಮೇಲೆ, ಗಣಪತಿಯನಿಸಿದ ವಿಷ್ಣುರಾಜನೂ, ಅದಾದಮೇಲೆ ನಂದಿಕೇಶ್ವರನೂ,
ಅದರದಿಂದಲೂ ತುಂಬಾ ಭಕ್ತಿರ್ಪಿಂದಲೂ ಆ ಅಂಬಿಕಾಸಮೇತನಾದ ಮಹೇಶ್ವರ
ನನ್ನ ಹೀಗೆ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಪೂಜಿಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ॥೨೫೪-೨೫೫॥

ತತೋಽಚ್ಚರ್ಯಂತಿ ಸರ್ವೇರಂ ಪ್ರಮಧಾಃ ಸಾಧುಸಾಧನಾಃ ।

ಅನಂತಾಃ ಪ್ರಮಧಾಸ್ತೇಷಾಂ ಸಂಖ್ಯಾಂ ಕರ್ತುಂ ನ ಶಕ್ತಿಃ॥೭೫॥

ತತಃ ಪರಂ ಸುರ್ಪಾಃ ಸಾಧ್ಯಮಸಾಭಿಃ ಪೂಜ್ಯತೇ ಶಿವಃ ।

ತತಃ ಪರಂ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಗಂಧವ್ಯೇಃ ಪೂಜ್ಯತೇ ಶಿವಃ ॥೭೬॥

ತತಃ ಸಂಪೂಜ್ಯತೇ ತಂಭುಃ ಕಿನ್ನ ರೈಭೋರಿಸಾಧನೇಃ ।

ತತಃ ಸಂಪೂಜ್ಯತೇ ತಂಭುಃ ಶೇಷಾದ್ಯೈರುರಗೇತ್ವರ್ಪಾಃ ॥೭೭॥

ತತೋ ಮುನಿಗಣ್ಯರನ್ತ್ಯಾಃ ಪೂಜ್ಯತೇ ಪರಮೇಶ್ವರಃ ।

ತತೋ ನರವರ್ಪರನ್ತ್ಯಾಃ ಪೂಜ್ಯತೇ ಸತತಂ ಶಿವಃ ॥೭೮॥

ಷಿವಮೇವ ಕ್ರಮೇಣೈವ ಸಾಯಮನ್ವಹಮಿಂಶ್ವರಃ ।

ಸವ್ಯೇರಭ್ಯಾಚ್ಯತೇ ಸಾಂಭೋ ದೇವದೇವೋತ್ತಮಃ ಶಿವಃ ॥೭೯॥

ಆಮೇಲೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಡೆಯಾದ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಪ್ರಮಧಗಣಗಳು
ಉತ್ತಮವಾದ ಪೂಜಾದ್ವಯಗಳಿಂದ ಪೂಜಿವಾಡುವುವು. ಆ ಪ್ರಥಮ ಗಣಗಳು
ಅಸಂಖ್ಯಾತರಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಇಷ್ಟೇ ಎಂದು ಎಣಿಸಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.
॥೭೯॥

ಅನಂತರ ದೇವತೆಗಳೊಡನೆ ನಾನೂ, ಆಮೇಲೆ ಗಂಧರ್ವರೂ, ಅನಂತರ
ಕಿನ್ನರರೂ, ತರುವಾಯ ಆದಿಶೇವನೇ ನೊದಲಾದ ಸರ್ವಶ್ರೀಷ್ವರೂ ನಾನಾ
ವಿಧವಾದ ಪೂಜಾಸಾಮಗ್ರಿಗಳಿಂದ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಪೂಜಿವಾಡಿದೆವು.
॥೭೯-೮೦॥

ಆಮೇಲೆ ಇತರ ಮುನಿಗಣಗಳೂ, ಅದಾದನಂತರ ಉಳಿದ ವೊನವ
ಶ್ರೀಷ್ವರೂ ಮಂಗಳಸ್ವರೂಪನಾದ ಆ ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಅನವರತನೂ ಪೂಜಿವಾಡು
ವರು. ದೇವಿ! ಹೀಗೆಯೇ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಪ್ರತಿಸಿಷ್ಟುವೂ ಸಾಯಂಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸರ್ವೇ
ಶ್ವರನೂ, ದೇವದೇವೋತ್ತಮನೂ ಅಂಬಿಕಾರವುಣನೂ ಆದ ಶಿವನು ಎಲ್ಲರಿಂದಲೂ
ಪೂಜಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಾನೆ. ॥೮೦-೮೧॥

ತೈವನೇತ್ರಪ್ರಹಾರಾಣಾಂ ಸಾತ್ರಂ ಚೀದಮರಾ ವಯಂ ।

ಕೋಽನ್ಯಃ ಸಮಫಃ ಶೈವಾಜ್ಞಾಮನ್ಯಧಾ ಕತುಂಮುಚ್ಯತಾಂ ॥೨೪೮॥

ಪ್ರಾರಾ ಸಮಾಗತಃ ಕಶ್ಮಿದಿಹ ತಂಕರಕಿಂಕರಃ ।

ಸಮಾಗತೇ ತದಾ ಶೀಘ್ರಂ ಭರಮಾನ್ಯೈಪ್ರೋತ್ಸಿತಂ ಮಯಾ ॥೨೪೯॥

ತದಾ ಜಹಾರ ವೈಕುಂಠಂ ಸ ಸಿಂಹಾಸನಸಂಸ್ಥಿತಃ ।

ಪತಿತೋಽಹಂ ಮಹಾರಜ್ಯೇ ಜಲಾನಾದಿವಿನಜ್ಞತೇ ॥೨೪೩॥

ತತಃ ಪರಂ ನಿರಾಹಾರಂ ಸಮಾಶ್ರಿತ್ಯ ಸ್ವಕೆಂ ವಪ್ತಃ ।

ತಪ್ಸೈಣಂ ಮಯಾ ಪ್ರೋವಂ ಶಿವಮುದ್ದಿಶ್ಯ ಸಾದರಂ ॥೨೪೪॥

ತತಃ ಪರಂ ಮಯಾ ಸ್ತಾಪ್ತೋತ್ತೇ ವೈಕುಂಠೋಯಂ ಶಿವಾಜ್ಞಯಾ ।

ಶಿವಪೂಜಾಪ್ರಭಾವೇನ ಲಬ್ಧಿಽಯಂ ನಾನ್ಯಧಾ ಧ್ವರಂ ॥೨೪೫॥

ದೇವತೀಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಷ್ವರೀನಿಸಿದ ನಾವೇ ಈಶ್ವರಭಕ್ತರ ಬಿತ್ತದೇಟುಗಳಿಗೆ
ತುತ್ತಾದನೇಲೆ ಆ ಶ್ವೇತ ಅಪ್ವಣಿಯನ್ನ ವಿರಲು ಯಾರಿಗೆ ತಾನೇ ಸಾಧ್ಯವಾ
ದೀತು? ಹೇಳು. ॥೨೪೬॥

ಹೀಂದೆ ಒಬ್ಬ ಶಂಕರನ ದೂತನು ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದನು. ಆಗ ಆತನು
ಬಂದದ್ದನ್ನ ನೋಡಿ ನಾನು ಕೂಡಲೇ ಭ್ರಾಂತಿಯಿಂದ ಎದ್ದು ನಿಲ್ಲಲಿಲ್ಲ. ಆಗ
ಆತನು ನನ್ನನ್ನ ಸೋಲಿಸಿ ಈ ವೈಕುಂಠಲೋಕವನ್ಯೇ ನನ್ನಿಂದ ಅಪಹರಿಸಿ
ನನ್ನನ್ನ ತಳ್ಳಿಬಿಟ್ಟನು. ಆಗ ನಾನು ಅವನ ಏಟುಗಳಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗಿ ಅನ್ನ ನೀರು
ಗಳಿಲ್ಲದ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬಿಡ್ಡನು. ॥೨೪೭-೨೪೮॥

ಅಲ್ಲಿ ಬಹುಕಾಲ ಆಹಾರವನ್ನ ತಿಗೆದುಕೊಳ್ಳಿದೇ ಆ ಶರೀರದಿಂದಲೇ ನಾನು
ಆ ಶಿವನನ್ನ ದ್ದೇತಿಸಿ ಆದರದಿಂದ ತಪಸ್ಸಮಾಡಿದೆನು. ಆಗ ಮಹೇಶ್ವರನು ನನ್ನ
ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಸಂತುಷ್ಟನಾಗಿ ಪುನಃ ನನಗೆ ಈ ವೈಕುಂಠಲೋಕವನ್ನ ಕರುಣೆಸಿ
ಕೊಟ್ಟನು. ದೇವಿ, ಈ ವೈಕುಂಠಲೋಕವು ನನಗೆ ಶಿವಪೂಜಾಮುಹಿಮೆಯಿಂದಲೇ
ಬಂದಿರುವುದೇ ಹೊರತು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಬೇರೆ ಯಾವುದರಿಂದಲೂ ದೊರಕಿಲ್ಲವೆಂದು
ಹಿಂ. ॥೨೪೯-೨೫೦॥

ಅತ್ಯಂತಂ ಸಾವಧಾನೇನ ತದಾ ಪ್ರಭೃತಿ ಸರ್ವದಾ ।

ಶಿವಪೂಜಾರತೇನೈವ ಸ್ಥಿರತೀತ್ರ ಮರ್ಯಾದ್ರುವಂ ॥೨೪೬॥

ಶಿವನಿಂದಕೆಸಂಗತ್ಯೇತ್ರ ಕ್ರಿಯತೇ ಭಾರ್ತಂತಿತೋ ಮರ್ಯಾದಾ ।

ತದಾ ಜೀವನಮೇನಾಸ್ಯ ಮರ್ಯಾದ್ರುಂತಂ ಹಿಂ ದುರ್ಲಭಂ ॥೨೪೭॥

ಇತ್ಯಾಜ ಪುರಾ ಲಪ್ತಿಂ ವಿಷ್ಣುಃ ಶಿವಪರಾಯಣಃ ।

ತಥಾ ಚ ಸಂತತಿಃ ಶುದ್ಧಾ ದುರ್ಲಭಾ ಸತ್ಯಮುಜ್ಯತೇ ॥೨೪೮॥

ಅಶುದ್ಧಾ ಸಂತತಿಜಾರತಾ ಹೃಷಾಕೆಂ ತ್ವಪ್ರಯೋಜಿಕಾ ।

ಸಾ ಸಂತತಿಯರತೋಽಷಾಕೆಂ ಸುಖಿದಾ ನ ಭವಿಷ್ಯತಿ ॥೨೪೯॥

ಶಿವವ್ರತಪರೋ ನಿತ್ಯಂ ಸರ್ವದಾ ಶಿವಪೂಜಕಃ ।

ಪುತ್ರೋ ಯಸ್ಯ ಭವೇದಘಾತ್ತಸ್ಯ ಭಾಗ್ಯಂ ಮಹತ್ತರಂ ॥೨೫೦॥

ಜಾತೋಽಪಿ ಪುತ್ರಃ ಸ ವೃಥಾ ಯೋ ನ ಶ್ವರೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ ।

ವ್ಯಧಂ ಚ ಜೀವನಂ ತಸ್ಯ ಶಿವಾಚಾರವಿಮುಖಸ್ಯ ತು ॥೨೫೧॥

ಆದು ಮೊದಲುಗೊಂಡು ನಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ಸಾವಧಾನದಿಂದ ಆ ಪರಶಿವನ ಪ್ರಜೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ನಿರತನಾಗಿರುವೆನು. ॥೨೫೨॥

ಏನಾದರೂ ಅಜಳ್ಳನವಶದಿಂದ ನಾವು ಶಿವನಿಂದೆಮಾಡುವರೋಡನೆ ಸ್ನೇಹ ಮಾಡಿದರೆ ನಾವು ಒದುಕುವುದೇ ದುರ್ಲಭವಾಗುವುದೆಂದು ಹಿಂದೆ ಪರಶಿವಭಕ್ತನಾದ ನಾರಾಯಣನು ಲಪ್ತಿಂದೇವಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ಶ್ರೀಯೇ, ಆದ್ದರಿಂದ ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಶುದ್ಧವಾದ ಸಂತಾನವುಂಟಾಗುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟವೆಂದು ತಿಳಿಯುವವಳಾಗು. ॥೨೫೨-೨೫೩॥

ಪರಿಶುದ್ಧವಲ್ಲದ ಸಂತಾನವು ನನಗೆ ಲಭಿಸಿದರೂ ಆದು ಅಪ್ಯಯೋಜಕವೇ. ಆದರಿಂದ ನನಗೆ ಯಾವ ವಿಧವಾದ ಸುಖವೂ ಉಂಟಾಗಲಾರದು. ॥೨೫೪॥

ನಿತ್ಯವೂ ಶಿವಸ್ವತದಲ್ಲಿ ನಿರತನಾಗಿ ಆ ಪರಶಿವನನ್ನೇ ಪೂಜೆಮಾಡುವ ಮಗನು ಯಾರಿಗೆ ಜನಿಸುವನೋ ಆತನ ಭಾಗ್ಯವೇ ಹಳೆಸಿದು. ॥೨೫೦॥

ಶಿವಭಕ್ತನಲ್ಲದ ಮಗನು ಹಂಟ್ಯದರೂ ಆತನಜೀವನವೂ ಹಂಟ್ಯನಿಕೆಯೂ ಶಿವಪೂಜೆಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ವ್ಯಧನೇ ಸರಿ. ॥೨೫೧॥

ಅತ್ಯಭೋ ಯದಿ ಯದ್ವಂತೇ ಭವತ್ತೀಕೋಣಿ ಕೊಮಲೇ ।
ನ ವಂತಃ ಸರ್ವಾಧಾ ಯಾತಿ ಸರಕೆಂ ಸತ್ಯಮುಚ್ಯತೇ ॥೨೫೨॥

॥ ವಿನ್ಯಾಸಾಚ ॥

ಇತ್ಯಕ್ತ್ವಾ ಯಾನಿಸಿಮಧ್ಯೇ ಭಾರ್ಯಾಂ ಸಂಗಮಕಾನಿಸಿಂ ।
ಸಂನಿಹ್ಯ ಸಂಗಮಂ ಚಕ್ರೇ ತತೋಽ ಗಭ್ರಂ ದಧಾರ ಸಾ ॥೨೫೩॥

ತತೋಽಸಾತ ಚ ಸಾ ಪುತ್ರಂ ಪದ್ಮಪತ್ರಾಯತೇಷ್ಣಣಂ ।
ದೃಷ್ಟಾ ತಮತಿಸಂತುಷ್ಟಾ ಬಭೂವ ಸುತವತ್ಸಲಾ ॥೨೫೪॥

ತತಃ ಪುತ್ರಂ ಸಮುತ್ಪನ್ನಂ ಶ್ರಾತ್ವಾ ತಜ್ಞನಕ್ಷತ್ರಾ ।
ಜಾತಕವಾದಿಕೆಂ ಕಮರ್ ಚಕಾರ ಮುದಿತಾನನಃ ॥೨೫೫॥

ಕೊಮಲಾಂಗಿಯೇ ! ಯಾರ ವಂಶದಲ್ಲಿ ಈಶ್ವರಭಕ್ತನಲ್ಲದವನೊಬ್ಬನು
ಜನಿಸುವನೋ ಆ ವಂಶವು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ನರಕವನ್ನೇಪುದೆಂಬುದು ಸತ್ಯವಾದ
ಎವಯವೆಂದು ತಿಳ.” ॥೨೫೬॥

ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಶನ್ಮಿ ಪಶ್ಚಿಗೆ ಜಾರಿತಿ ಹೇಳಿ ರಾತ್ರಿಯಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ
ಸಂಭೋಗಕಾರ್ತುರಳಾಗಿರುವ ಪಶ್ಚಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವಳಿಂದನೆ ಸಂಭೋಗವಾಡಿ
ದನು. ಅದರಿಂದಲೇ ಆ ಎಮಲಾದೇವಿಯು ಗಭ್ರವನ್ನು ಧರಿಸಿದಳು. ॥೨೫೭॥

ಾಗೆಯೇ ಪ್ರಸವಕಾಲ ಬರಲು ಆ ಪತಿವ್ರತಾತಿರೋಮಣಿಯು, ಕಮಲದ
ಉಳಿದಂತೆ ನಿಶಾಲವು ಸುಂದರವೂ ಆದ ಕಣ್ಣಗಳುಳ್ಳ ಕುವರನನ್ನು ಹಡೆದಳು.
ಇನಂತರ ಆ ಸುಂದರ ಕುಮಾರನನ್ನು ನೋಡಿ ತುಂಬಾ ಸುತವಾತ್ಮಲ್ಯಪುಳ್ಳ ಆಕೆಯು
ಆನಂದಭರಿತಳಾದಳು. ॥೨೫೮॥

ಗಂಡುಮಗುವು ಜನಿಸಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ತಂದೆಯು, ಸಂತೋಷದಿಂದ
ಆರಳದ ಮುಖಪುಳ್ಳವನಾಗಿ, ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವರಾಡಬೇಕಾದ ಜಾತಕಮರ್ವನೇ
ನೊದಲಾದ ಸಂಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ವಾಡಿದನು. ॥೨೫೯॥

ತತೋಽನ್ನವ್ಯಾತನಾದೀನಿ ತತ್ತತವ್ಯಲೇಷು ತತ್ಪಿತಾ ।

ಕೃತ್ಯೋಪನಯನಂ ಜಕ್ರೇ ಸುಮುಹಾತೇರ ಯಂಥಾವಿಧಿ ॥೭೫೬॥

ತನೇನಾಧ್ಯಾಪಯಾವೂಣ ಸಾಂಗಾನ್ನೇದಾನ್ಯಧಾಕ್ರಮಂ ।

ಶಾಸ್ತ್ರಣಿ ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರದೀನ್ಯಾಪಿ ಮೇಧಾವಿನಂ ಸುತಂ ॥೭೫೭॥

ತಾಧೃತಂ ತಂ ಸುತಂ ವೀಕ್ಷ್ಯ ಸಿತರ್ಥ ಮುದಿತಾನನ್ ।

ಪುತ್ರಪೂರ್ಣಣಸಂಸಕ್ರ್ತಿ ಸ್ಥಿತಾವನ್ಯಾದಿಭಿಃ ಸದಾ ॥೭೫೮॥

ತತಃ ಕದಾಚಿತ್ತಂ ಪುತ್ರಂ ವಿಲೋಕ್ಯತೀವ ಸುಂದರಂ ।

ಕಿವಂಸ್ಯ ಭಾಗ್ಯಂ ಭಾವಿತಿ ದಧ್ಯೈ ಯೋಗವರಃ ಸಿತಾ ॥೭೫೯॥

ಆಮೇಲೆ ತಂದೆಯು ಮಗನಿಗೆ ಆಯಾಯ ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಅನ್ನವ್ಯಾತನ, ಚೌಲಾದಿ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿ, ಶರಯಾದ ಮುಹೂರ್ತ ದಲ್ಲಿ ಶಾಸ್ತ್ರೋಕ್ತವಾಗಿ ಉಪನಯನವನ್ನೂ ಮಾಡಿದನು. ॥೭೬೦॥

ಉಪನಯನವಾದನಂತರ ಮೇಧಾವಿಯಾದ ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ, ಶಿಕ್ಷಣ, ವ್ಯಾಕರಣ, ಭಂದಸ್ಸು, ಸಿರುಕ್ಕೆ, ಜ್ಯೋತಿಷ, ಕಲ್ಪಗಳೆಂಬ ಆರು ಅಂಗಗಳೊಡಗ್ಗಾಡಿದ ವೇದಗಳನ್ನೂ (ಖಂತಿಜುಸ್ವಾಮಾಧವರ್ಣಣಗಳೆಂಬ ನಾಲ್ಕು ವೇದಗಳನ್ನೂ) ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರವೇ ಮೊದಲಾದ ಇತರ ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೂ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನಾಡಿಸಿದನು. ॥೭೬೧॥

ಆ ರೀತಿ ವಿದ್ವಾಂಸನಾದ ಆ ಕುಮಾರನನ್ನು ನೋಡಿ ತಂದೆತಾಯಿಗಳು ನಗುಮುಖವುಳ್ಳವರಾಗಿ ಅನ್ನ, ಹಾಲು ಮೊದಲಾದವುಗಳೆಂದ ಯಾವಾಗಲೂ ಆ ಕುಮಾರನನ್ನು ಪೂರ್ಣಹಿಮಾದುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ತತ್ತರರಂದರು ॥೭೬೨॥

ಹಾಗೆಯೇ ಕಳೆಯುತ್ತಿರಲು ಒಂದು ದಿನ ಸುಂದರನಾದ ಆ ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ನೋಡಿ, ಈತನ ಭಾಗ್ಯವು ಮುಂದೆ ಹೇಗಿರಬಹುದೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಯೋಗಾಭ್ಯಾಸನಿರತನಾದ ತಂದೆಯು ಹಾಗೆಯೇ ಸ್ವಲ್ಪ ಧ್ಯಾನಮಗ್ನಾದನು. ॥೭೬೩॥

ತತಃ ಸ ಷೋಡಶೇ ವರ್ಣೇ ಮೃತ್ಯುಪಾರ್ಕಂ ಗಮಿಷ್ಯತಿ ।

ಅಲ್ಪಾಯುರಿತಿ ನಿಶ್ಚಯೈ ಕ್ವಣಂ ದುಃಖವಶೋಽಭವತ್ ॥೨೪೦॥

ತತಶ್ಚತ್ತಂ ಸಮಾಧಾಯ ಸ ವಿವ ದ್ವಿಜಪುಂಗವಃ ।

ಪುತ್ರಮಾಹಾಯ ಸಂಶ್ಲಷ್ಯ ಬಧಾಷೇ ವಚನಂ ತದಾ ॥೨೪೧॥

ಶ್ರುತಿಪಾರಗ ಪುತ್ರಾಃಹಂ ದರ್ಕನಾತ್ತವ ಸರ್ವದಾ ।

ವಿನ್ಯ ಏವ ವಸಾಮ್ಯದ್ಯ ಸಂತೋಷೋ ನೋಪಲಭ್ಯತೇ ॥೨೪೨॥

ಧ್ಯಾನಂ ತ್ವದ್ವಿಷಯಂ ಪುತ್ರ ಕೃತಮದ್ಯ ಮಯಾ ತತಃ ।

ಅಲ್ಪಾಯುಷ್ಯಂ ತ್ವಯಿ ಜ್ಞಾತಂ ಸಿತ್ಯದುಃಖಪ್ರವರ್ತಕಂ ॥೨೪೩॥

ಇತ್ಯಕ್ತಂ ತದ್ವಜಃ ಶ್ರುತಾ ತದಾ ತಜ್ಜನನೀ ಸುತಂ ।

ಸಮಾಲಿಂಗಾತಿದುಃಖೀನ ರುರೋದ ಭೃತಮಂಜಸಾ ॥೨೪೪॥

ಧ್ಯಾನಾಷಕ್ತನಾದ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣನು ತನ್ನ ಕುಮಾರನು ಅವನ ಹದಿನಾರನೇಯ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮರಣಹೊಂದುವನನು ; ಇವನು ಅಲ್ಪ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ವನೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಕ್ವಣಾಲ ದುಃಖಿತನಾದನು. ॥೨೪೦॥

ಅನಂತರ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣೋತ್ತಮನು ಮನಸ್ಸಿನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಕರೆದು ಆಲಿಂಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಅವನನ್ನು ಕುರಿತು, ॥೨೪೧॥

“ ವೇದಪಾರಂಗತನಾದ ಮಗನೇ, ಯಾವಾಗಲೂ ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರೂ, ನಾನು ವಿನ್ಯವಾಗಿರುವನೇ ಹೊರತು, ನನಗೆ ಸಂತೋಷವೇ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಕುಮಾರ, ನಿನ್ನ ವಿಷಯವನ್ನು ರಿಯಲು ಈಗ ನಾನು ಧ್ಯಾನಮಗ್ನನಾಗಿ ದೇಸ್ಸು. ಆದರಿಂದ ನಿನಗೆ ತಂದೆತಾಯಿಗಳಿಗೆ ದುಃಖವನ್ನು ಒಟ್ಟುಮಾಡುವ ಅಲ್ಪಾಯು ವ್ಯವುಂಟಿಂದು ತಿಳಿಯಿತು ” ಎಂದು ತಂದೆಯು ಮಗನಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ॥೨೪೨-೨೪೩॥

ತನ್ನ ಗುಡನು ಮಗನ ಅಲ್ಪಾಯುಷ್ಯವೈತ್ಯಾಂತವನ್ನು ನುಡಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ, ಆ ಹುಡುಗನ ತಾಯಿಯು ಮಗನನ್ನು ಆಲಿಂಗಿಸಿಕೊಂಡು ಶುಂಬಾ ದುಃಖಿ ದಿಂದ ರೋದನಮಾಡತ್ತೊಡಗಿದಳು. ॥೨೪೪॥

ತತ್ತತ್ವಾಂ ಜನನೀಂ ದೃಷ್ಟಾಂ ಶೋಕಾತ್ಮಾಂ ಪಿತರಂ ಚೆ ತಂ ।
ಲುವಾಚ ವಚನಂ ಪ್ರತ್ರಃ ಹಿತ್ಯಸಂತೋಷವಧಕಕ್ಷಃ ॥೨೬೫॥

॥ ಪ್ರತ್ರಃ ಲುವಾಚ ॥

ಕಿಮಧ್ರ್ಯಂ ಕ್ರಿಯತೇ ದುಃಖಂ ಮಾತಮಾರ್ ಶುಚ ವೂ ಶುಚಃ ।
ಶರೀರಂ ಚೇದಿದಂ ಗಜ್ಞೀನ್ಯನು ಹಾನಿರ್ ಸರ್ವಧಾ ॥೨೬೬॥
ನಿತ್ಯೋಽಹಮುಜರೋಽನಂತೋ ಮಮ ನಾಶಃ ಕಂಥಂ ಭವೇತ್ ।
ಕಾಲತ್ರಯೀರ್ ಪಿ ನಾಶಸ್ತು ಮಯಿ ಬಾಧಿತ ಏವ ಹಿ ॥೨೬೭॥

ಶರೀರಮೇತದನಿತಂ ಸಾಫತವ್ಯಮಿತಿ ಚೇನ್ಯತಿಃ ।
ಜನ್ಯಸಾಘ್ಯ ಶರೀರಸ್ಯ ದುರ್ಬಳಾವಸ್ಥಿತಿಃ ಸದಾ ॥೨೬೮॥

ಆಗ ದುಃಖದಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿರುವ ತನ್ನ ತಾಯಿತಂದೆಗಳನ್ನು ಸೋಡಿ,
ಅವರಿಗೆ ಆನಂದವನ್ನು ಒಟ್ಟಿನಾಡಲೋಸುಗ ಮಗನು ಮಾತಾಪಿತೃಗಳನ್ನು ಕುರಿತು
ಹೀಗೆ ಸುಧಿದನು. ॥೨೬೯॥

“ ಅಮೃತ, ಏಕೆ ದುಃಖಪಡುತ್ತಿಯೆ? ಶಾಂತಳಾಗು ಹೀಗೆ ದುಃಖಬೇದ.
ನನ್ನ ಈ ಶರೀರವು ನಾಶವಾದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ನನಗೆಂದಿಗೂ ಹಾನಿಯೊದಗಲಾರದು.
॥೨೭೦॥

ನಾನು ನಿತ್ಯಸ್ವರೂಪನು (ಜನನಮರಣಗಳಗೊಳಗಾಗದ ಪರಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂ
ಪನು) ನನಗೆ ಮುಪ್ಪಾಗಲೀ ನಾಶವಾಗಲಿ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ನನಗೆ ನಾಶವು
ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಿತು? ಪ್ರಾತಮಂಧಾಯ್ಹ ಸಾಯಂಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ನನ್ನ
ವಿವರ್ಯಾದಲ್ಲಿ ಈ ನಾಶರೂಪವಾದ ವೃತ್ತಾಂತವು ಸಂಭವಿಸಲಾರದು. ॥೨೭೧॥

ಪಾಂಚಭೌತಿಕವಾದ ಈ ಮಾನುಷಶರೀರವೇ ಅನವರತವೂ ಇರಬೇಕೆಂಬ
ಬುದ್ಧಿಯಿದ್ದರೆ, ಹೇಳುವೆನು ಕೇಳು. ಈ ಶರೀರವು ಜನ್ಯವಾದದ್ದು. ಜನ್ಯವುಳ್ಳ
ವಸ್ತುವಿಗೆ ಮರಣವು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿದೆಯೇ ಹೇಳಿತು ಅದು ಯಾವಾಗಲೂ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ
ರುವುದು ದುರ್ಬಳವೇ ಸರಿ. ॥೨೭೨॥

ಶರೀರನಾಶೋ ವಿಜ್ಞಾ ಹೋ ದೈವಾದದ್ಯ ಮಂಯಾಂಥುನಾ ।

ಅತಃ ಪರಂ ಸಾವಧಾನಂ ಪೂಜಯಾಮಿ ಮಹೇಶ್ವರಂ ॥೨೧೯॥

ಭಸ್ತಸೋದ್ಭಾಲ್ಯ ಸವಾಂಗಂ ಧೃತ್ಯಾ ತ್ಯೈಪುಂಡ್ರಕಂ ತತಃ ।

ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣಂ ಕೃತ್ಯಾ ಪೂಜಯಾಮಿ ಸದಾ ಶಿವಂ ॥೨೨೦॥

ಶಿವಕಾಶೀತಿ ಸತತಂ ಪ್ರವಹ್ಯೇ ನಾಮ ಶಾಂಕರಂ ।

ವಿತನಾಮದ್ವಯಂ ಯಸ್ತಾನೋಽಕ್ಷದಂ ಸರ್ವಸಿದ್ಧಿದಂ ॥೨೨೧॥

ಶಿವ ಇಕ್ಷ್ಯಕ್ಷರದ್ವಂದ್ವಂ ಯೇನ ಸಂಸ್ತೃತವಾದರಾತ್ ।

ತೇನ ಸರ್ವಾಳಿ ಸಾಪಾನಿ ನಿಜಿತಾನ್ಯೇವ ವಸ್ತುತಃ ॥೨೨೨॥

ಕಾಶೀತಿ ಪರಮೋ ಮಂತೋ ಗಭ್ರರಕ್ಷಮಣಿಸ್ತತಃ ।

ನ ಯೇನ ಜಪ್ಯತೇ ತೇನ ಜಿತಂ ಲೋಕತ್ರಯಂ ಧ್ವನಂ ॥೨೨೩॥

ಅದ್ವಷ್ಟವಶದಿಂದ ನನಗೆ ನನ್ನ ಶರೀರನಾಶವಿಚಾರಣೆ ತಿಳಿಯಿತಾದ್ದರಿಂದ
ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಸಾವಧಾನವಾದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಆ ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನು ಪೂಜಿಸಾಡು
ನೇನು. ॥೨೧೯॥

ಸರ್ಕಲ ಅವಯವಗಳಿಗೂ ಭಸ್ತಸನ್ನ ಬಳಿದುಕೊಂಡು, ಅನಂತರ ಭಸ್ತತ್ರಿ
ಪುಂಡ್ರವನ್ನೂ ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣೆಯನ್ನೂ ಧರಿಸಿ ಆ ಸರ್ವಮಂಗಳಸ್ವರೂಪನಾದ
ಶಿವನನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಪೂಜಿಸಾಡುತ್ತೀನೆ. ॥೨೨೦॥

ಶಿವ, ಮತ್ತು ಕಾಶೀ ಎಂಬ ಎರಡು ಆ ಶಂಕರನ ದಿವ್ಯಸಾಮಗಳನ್ನು
ಯಾವಾಗಲೂ ಹೇಳುವೆನು. ಈ ಎರಡು ಹೆಸರುಗಳೂ ಸರ್ಕಲ ಇಪ್ಪ ಸಿದ್ಧಿಗಳನ್ನೂ
ಕೊಡುವುದ್ಲುದೇ ಕೊನೆಗೆ ಮೋಕ್ಷವನ್ನೂ ಕರುಣೆಸುವುವು. ॥೨೨೧॥

‘ಶಿವ’ ಎಂಬ ಎರಡು ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಸ್ವರಣೆಸಾಡಿದವನು
ಸರ್ಕಲ ಪಾಪಗಳನ್ನೂ ನಿಜವಾಗಿಯಾ ಜಯಿಸಿದಂತೆಯೇ ಆಗುವುದು. ॥೨೨೨॥

‘ಕಾಶೀ’ ಎಂಬ ಉತ್ಸೃಷ್ಟವಾದ ಮಂತ್ರವು ಗಭ್ರವನ್ನು ಕಾಸಾಡುವು
ದರಲ್ಲಿ ತತ್ವರವಾದ ಮಣಿಯಂತಿರುವುದು. ಈ ಮಂತ್ರವನ್ನು ನಿಯಮದಿಂದ ಜನ
ಮಾಡುವವನನು ಮಾರುಲೋಕಗಳನ್ನೂ ನಿಜವಾಗಿ ಜಯಿಸಿದಂತೆಯೇ ಆಗುವನು.
॥೨೨೩॥

ಶರೀರಸ್ಯಾವಸಾನೇ ಸ್ಮಿನ್ನಾತ್ತಿ ಪ್ರಪ್ರಿಮುರ್ವಾಧುನಾ ।
ದುರ್ಲಭಾ ಸಾ ಯತಃ ಕಾಶೀ ದೇವಾನಾಮಂಸಿ ದುರ್ಲಭಾ ॥೨೨೪॥

ಯಸ್ಯಾಂ ಕಾಶ್ಯಾಂ ಸುರಾಧೀಶೋ ವಿಶ್ವೇಶೋ ವಿಶ್ವವಂದಿತಃ ।
ಸಾಂಬಸ್ತಿಷ್ಟುತಿ ಸಾ ಕಾಶೀ ದುರ್ಲಭೈವ ಸೃಜಾಂ ಧ್ವನಂ ॥೨೨೫॥

ಯಸ್ಯಾಂ ಕಾಶ್ಯಾಂ ನಿವಿಷ್ಯೇನ ಸ್ವಗಂಭೋಗಸ್ತುಣೀಕೃತಃ ।
ಸಾ ಕಾಶೀ ಮೋಕ್ಷದಾ ನಿತ್ಯಾ ಕೆಳಂ ಪ್ರಪ್ರಾಯ ಮರ್ಯಾಧುನಾ ॥೨೨೬॥

ಯಸ್ಯಾಂ ಕಾಶ್ಯಾಂ ತು ಚಂಡಾಲಃ ಪೂಜ್ಯತೇ ವಿಬುದ್ಧೋತ್ತಮ್ಯಃ ।
ಸಾ ಕಾಶೀ ದುರ್ಲಭಾ ಜಾತಾ ಮರಣಾವಸರೇ ಮನು ॥೨೨೭॥

ಯಸ್ಯಾಂ ನ ಕೆಲಿಪಾಪಾನಿ ಪ್ರರೋಹಂತಿ ಕದಾಚನ ।
ಸಾ ಕಾಶೀ ಮುಕ್ತಿದಾ ಸಂಕ್ಷಾನ್ವರಣೀ ದುರ್ಲಭಾ ಮನು ॥೨೨೮॥

ಈ ಶರೀರದ ನಾಶವಾದನಂತರ ದೇವತಿಗಳಿಗೂ ದುರ್ಲಭವಾದ ಆ ಕಾಶಿಯು ನನಗೂ ದುರ್ಲಭವೇ ಆಗುವುದು. ॥೨೨೯॥

ದೇವತಿಗಳಿಗೆ ಅಧಿಪತಿಯೂ, ಜಗದೊಡೆಯನೂ, ಸರ್ಕಳ ಜನಗಳಿಂದಲೂ ನಮಸ್ಕೃತನೂ ಆದ ಅಂಬಿಕಾರಮಣನು ನೆಲಸಿರುವ ಆ ಕಾಶೀಪಟ್ಟಣವು ಮಾನವ ರಿಗೆ ದುರ್ಲಭವೇ ಆಗಿರುವುದು. ॥೨೩೦॥

ಯಾವ ಕಾಶೀಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಡುವವನು ಸ್ವಗಂಭಿವನನ್ನೂ ತೃಣದಂತಿ ಭಾವಿಸುವನೇ ಅಂತಹ ಮೋಕ್ಷಪ್ರದವಾದ ಕಾಶಿಯು ನನಗೆ ಈಗ ಹೇಗೆ ತಾನೇ ದೊರಕೇತು? ॥೨೩೧॥

ಚಂಡಾಲನೂ ಸಹ ಪಂಡಿತೋತ್ತಮರಿಂದ ಪೂಜಿಸಲ್ಪಡುವ ಆ ಕಾಶೀ ಪಟ್ಟಣವು ನನಗೆ ಮರಣಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ದುರ್ಲಭವೇ ಆಗುವುದು. ॥೨೩೨॥

ಕೆಲಿಯುಗದ ಪಾಪಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪಿನೂ ಎಂದಿಗೂ ತಲೆಹಾಕದ ಆ ಕಾಶೀ ಕ್ಷೇತ್ರವು ಮೋಕ್ಷಪ್ರದವನಿಸಿರುವುದು. ಅಂತಹ ಕಾಶಿಯು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ನನ್ನ ಮರಣಕಾಲದಲ್ಲಿ ದುರ್ಲಭವಾಗಿರುವುದಲ್ಲಾ! ॥೨೩೩॥

ಜನನೀಗಭೇದುಃಖಾನಿ ಕಾಶ್ಯಾಂ ತು ಮರಹೇ ಸತಿ ।

ನ ಬಾಧಂತೇ ನ ಬಾಧಂತೇ ನ ಬಾಧಂತೇ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೨೨೬॥

ಸಂಸಾರಚಿಜನಾತಸ್ತು ಕಾಶ್ಯಾನೇವ ಪ್ರಜಾಂತುತೇ ।

ಸ ಚಿಜನಾತೋ ನಾನ್ಯತ್ರ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೨೨೭॥

ಮನು ಜನಾನ್ಯತೇತಾನಿ ಕೋಟಿಶೋ ದುಷ್ಯಯೋನಿಷು ।

ತೇಷು ದುಃಖಾನಿ ಭುಕ್ತಾನಿ ಕೋಟಿಶೋ ಹಿ ಮುಹುಮುರಂಹಃ ॥೨೨೮॥

ಮಾತ್ರಗಭೇ ಮಲಾಕ್ರಾಂತೇ ಮಾತ್ರಶೋಣಿತಸಂಕುಲೇ ।

ಮಹದ್ವಿಃಖಂ ಮರ್ಯಾ ಭುಕ್ತಂ ಬಹುಧಾ ನಾತ್ರ ಸಂಶಯಃ ॥೨೨೯॥

ಪ್ರಸನಾವಸರೇ ದುಃಖಂ ಯದ್ಭುಕ್ತಂ ಪ್ರಾವಸಮುತ್ತಣಿಂ ।

ತಾದೃಶಂ ದುಃಖನ್ಯೇನ ಭೋಕ್ತುನೇವ ನ ಶಕ್ತಿತೇ ॥೨೩೦॥

ನರಕೇಷು ನಿಜಿತ್ರೇಷು ಸಂಸ್ಥಿತಿಶ್ವಾಭವನ್ಯಮು ।

ತೇಷು ದುಃಖಾನಿ ಭುಕ್ತಾನಿ ಬಹುಧಾಲಮತಃ ಪರಂ ॥೨೩೧॥

ಆ ಕಾಶೀಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಮರಣಹೊಂದಿದರೆ ಮುಂದೆ ಜನ್ಮತಾಳಿ ಗಭ್ರದಲ್ಲಿ
ವಾಸನೂಡುವ ದುಃಖವು ಪುನಃ ಪುನಃ ನಮ್ಮನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಬಾಧಿಸುವುದಿಲ್ಲ.
ಇದು ನಿಶ್ಚಯ. ॥೨೩೨॥

ಈ ಸಂಸಾರದುಃಖಜನಕವಾದ ಬಿಜವು ಕಾಶೀಪ್ರೇತಿದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ನಾಶವಾ
ಗುವುದೇ ಹೊರತು ಮತ್ತೀಲ್ಲಿಯೂ ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ನಾಶಹೊಂದಲಾರದು. ॥೨೩೩॥

ದೇವ! ನಾನು ಅನೇಕ ಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಕೋಟಿಂತರ ದುಷ್ಯಯೋನಿಗಳಲ್ಲಿ
ಅನೇಕ ದುಃಖಗಳನ್ನು ಪಡೇ ಪಡೇ ಅನುಭವಿಸಿದೆನು. ॥೨೩೪॥

ದೇವ! ನಾನಾವಿಧವಾದ ಮಾತ್ರ, ರಕ್ತ ವೊದಲಾದ ಮಲಗಳಿಂದ
(ಕಲ್ಪಗಳಿಂದ) ಯುಕ್ತವಾದ ತಾಯಿಯ ಗಭ್ರಕೋಶದಲ್ಲಿ ನೆಲಸಿ, ನಾನು ಅನೇಕ
ದುಃಖಗಳನ್ನು ನುಭವಿಸಿದೆನೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ॥೨೩೫॥

ಹಿಂದೆ ಜನನಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾನು ಅನುಭವಿಸಿದ ಅತ್ಯುತ್ಸರ್ಪಣವಾದ ದುಃಖವನ್ನು
ಮಾತ್ರಾರ್ಥಿದಲೂ ಉಪಭೋಗಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ॥೨೩೬॥

ಖಚಿತ್ವವಾದ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸನೂಡಿ, ಅಲ್ಲಿ ನಾನಾ ವಿಧವಾದ ಕ್ಲೀಶಗಳನ್ನು

ಯತೋ ನಾರಾಧಿತಃ ಶಂಭುಃ ಪೂರ್ವ ಮಾದರಪೂರ್ವ ಕೆಂ !

ಅಣೋ ದುಃಖಾನಿ ಬಹುಧಾ ಪ್ರಾಪ್ತಾನ್ಯೇವ ಮರ್ಯಾ ಪುರಾ ॥೨೫೫॥

ವಿಜ್ಞಾತ ಕರ್ತನು ನಾಶೋಹಂ ಭಸ್ಮೋದ್ವಾಲನಪೂರ್ವ ಕೆಂ !

ಪೂಜಲಿತಾ ಮಹಾದೇವಂ ಶಿವನಾಮ ವದಾಮ್ಯಹಂ ॥೨೫೬॥

ಮರ್ಯಾಸ್ಯ ತು ಶರೀರಸ್ಯ ನಾಪೇಕ್ಷಾ ವರ್ತತೇ ಧ್ರುವಂ !

ಸ್ವೇಹಪಾಶೇನ ಭವತಾಂ ಶರೀರಸ್ತೀತಿರಸ್ತಿ ಮೇ ॥೨೫೭॥

ಕಂತುತ್ವಾಲಮನಪಾಥಾನಂ ಶರೀರಸ್ಯಾಸ್ಯ ರೋಚತೇ !

ತವ ತನ್ಯೈ ವದಸ್ವಾದ್ಯ ತತ್ತ್ವರಿಷ್ಯೇ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೨೫೮॥

ಇತ್ಯಕ್ಷೇಂ ತದ್ವಚಃ ಶ್ರುತ್ವಾ ಜನನೀ ನಿಜಗಾದ ಸಾ !

ಸಮಾಲಿಂಗಾ ಶ್ರುಪೂಜಾ ಸ್ತೋತ್ರಂ ವಿಿಕ್ಷೇತಿಸುಂದರಂ ॥೨೫೯॥

ಅನುಭವಿಸಿದೆನು. ದೇವ ! ಇನ್ನು ಆದಕ್ಕೆಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ದುಃಖನ್ನನುಭವಿಸುವುದೆಂದಿಗೂ ಬೇಡ ! ॥೨೬೦॥

ಆ ಶಂಭುವನ್ನು ಆದರದಿಂದ ನಾನು ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಪೂಜಿಸಾಡದಿರುವುದರಿಂದ ಈಗ ನಾನಾ ವಿಧವಾದ ದುಃಖನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿತು. ॥೨೬೧॥

ಈ ಶರೀರದ ನಾಶವನ್ನು ತಿಳಿದು, ಮೈಯ ಅಂಗಾಂಗಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಭಸ್ಮೋದ್ವಾಲನಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಪೂಜಿಸಾಡಿ, ಯಾವಾಗಲೂ ಶಿವನಾಮವನ್ನು ಜಪಿಸುತ್ತಿರುವೆನು. ನಿಜವಾಗಿ ನನಗೆ ಈ ಶರೀರದ ಅವೇಕ್ಷೇಯೇನೂ ಇಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಸ್ವೇಹಪಾಶಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಮಾತ್ರ ನನಗೆ ಕೊಂಚ ಈ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿಯಿರುವುದು. ॥೨೬೨-೨೬೩॥

ಅವು ! ಈ ಶರೀರವು ಎಷ್ಟು ಕಾಲ ಇರಬೇಕೆಂದು ನೀವು ಅವೇಕ್ಷಿಸುವರೋ ಅದನ್ನು ತಿಳಿಸಿದರೆ ಆಗ ಅದಕ್ಕೊಂಡು ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲದೇ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವೆನು.” ॥೨೬೪॥

ಮಗನು ಹೀಗೆ ನುಡಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ, ತಾಯಿಯಾದ ವಿಮಲಾಂಬಿಯು ಸುಂದರಶರೀರಿಯಾದ ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ತಪ್ಪಿಕೊಂಡು, ಕಣ್ಣೋರು ಸುರಿಸುತ್ತಾ

ಅಭ್ರಹ್ಯಕೆಲ್ಲಪುತ್ರೀದಂ ಶರೀರಂ ತವ ತಿಷ್ಣತು ।

ತಾನತಾ ಮನು ಸಂಪೀಠಿರನ್ಯಥಾ ದುಃಖಮೇವ ಮೇ ॥೨೩೦॥

ಇತ್ಯದೀರಿತಮಾಕಣ್ಣ ಮಾತುಸ್ತದ್ವಚನಂ ಸುತಃ ।

ಭವಿಷ್ಯತ ತಧ್ಯವೇತಿ ಜಗಾದ ವಚನಂ ಮುದಾ ॥೨೩೧॥

ಶರೀರರಷ್ಟಣೋಽಷಾಯಸ್ತಿಷ್ಣತ್ಯೇಕೋ ಮಹಾನ್ಯಮ ।

ತೇನೋಽಷಾಯೇನ ಮೇ ಮಾತಃ ಸಾಫ್ಯತ್ಯೇಷಾ ತನುಃ ಸದಾ॥೨೩೨॥

ಶಿವಪೂಜ್ಯಿವ ಸರ್ವೇಷಾಂ ಚತುರ್ವರ್ಗಫಲಪ್ರದಾ ।

ತತಃ ಸಾ ಕಮಮುಂ ದೇಹಂ ಸಮೃಗ್ರಹಿತಮಹಾ ॥೨೩೩॥

ಶಿವಪೂಜ್ಯಿವ ಸರ್ವೇಷಾಂ ಸರ್ವಾಭೀಷ್ಟಪ್ರದಾಯಿಸಿ ।

ತತಃ ಶಿವಾಚರಣಂ ನಿತ್ಯಂ ಕರಿಷ್ಯಾನಿಷಾಷ್ಟಸಿದ್ಧಯೇ ॥೨೩೪॥

ಮಂಗನೇ, ಈ ನಿನ್ನ ಸುಂದರ ಶರೀರವು ಬ್ರಹ್ಮಕಲ್ಪವಿರುವವರಿಗೂ ಇದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ನನಗೆ ಸಂತೋಷವೇ ಹೊರತು, ಇಲ್ಲವಿದ್ದರೆ ದುಃಖವನೆಂದೇ ತಿಳಿ. ||೨೩೫-೨೩೬||

ತಾಯಿಯ ಈ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಕುಮಾರನು, ಅಮ್ಮಾ! ನಿನ್ನ ಇಷ್ಟದಂತೆಯೇ ಆಗಲೆಂದು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನುಡಿದು, ತಾಯೇ, ಈ ಶರೀರವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುವ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಉಪಾಯವು ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವುದು. ಆದರ ಸಹಾಯ ದಿಂದ ಈ ನನ್ನ ಶರೀರವು ಯಾವಾಗಲೂ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿ ಇರಬಲ್ಲದು. ||೨೩೭-೨೩೮||

ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಧರ್ಮ, ಅರ್ಥ, ಕಾಮ ಮತ್ತು ವೋಕ್ಸೆಗಳಿಂಬ ಪುರುಷಾರ್ಥ ಶಲವನ್ನು ಕೊಡುವ ಆ ಪರಶಿವನ ಪೂಜೆಯೇ ಈ ದೇಹವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಂಪಾಡಲು ಸಮರ್ಪಿತವಾಗಲಾರದೇ ಏನು? (ಆದರಿಂದಲೇ ಈ ಶರೀರರಷ್ಟಣೆಯೂ ಆಗುವುದು) ||೨೩೯||

ಆ ಪರಶಿವನ ಪೂಜೆಯೊಂದೇ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸರೆಲ ಇಷ್ಟಾರ್ಥಗಳನ್ನೂ ಕೊಡಬ್ಲುಬಾಡುವರಿಂದ ನಿತ್ಯನೂ ಇಷ್ಟಾರ್ಥಸಿದ್ಧಗೋಷ್ಠರ ನಾನೂ ಆ ಶಿವನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತೀನೇ. ||೨೪೦||

ಬ್ರಹ್ಮತ್ವಂ ಬ್ರಹ್ಮಣೇ ದತ್ತಂ ಶಿವೇನ ಶಿವಪೂಜಯಾ ।

ತಾದೃಶಃ ಕಂ ಮಹಾದೇವಃ ಶರೀರಂ ಮೇ ನ ರಕ್ಷತಿ ॥೭೯೫॥

ವಿಷ್ಣುತ್ವಂ ವಿಷ್ಣುವೇ ದತ್ತಂ ಶಿವೇನ ಶಿವಪೂಜಯಾ ।

ತಾದೃಶಃ ಕಂ ಮಹಾದೇವಃ ಶರೀರಂ ಮೇ ನ ರಕ್ಷತಿ ॥೭೯೬॥

ಇಂದ್ರತ್ವಂ ದತ್ತಮಿಂದಾರಾಯ ಶಿವೇನ ಶಿವಪೂಜಯಾ ।

ತಾದೃಶಃ ಕಂ ಮಹಾದೇವಃ ಶರೀರಂ ಮೇ ನ ರಕ್ಷತಿ ॥೭೯೭॥

ಇತ್ಯಕ್ತಾಪಿತರಂ ನತ್ವಾ ಬಭಾಮೇ ವಚನಂ ತದಾ ।

ಮೃತ್ಯುಂಜಯಮನುಂ ಮಹ್ಯಮಂಜಸೋಪದಿಶೇತಿ ಸಃ ॥೭೯೮॥

ತತಸ್ತಮಾಸ್ತಿಕೆಂ ದೃಷ್ಟಾಪ ಶಂಕರಾಚರಣತತ್ವರಂ ।

ಅನಂದಪರಿಪೂಣೋಽಭಾದಾಶ್ಲಷ್ಟ ಸುತಮಾದರಾತ್ ॥೭೯೯॥

ತನ್ನನ್ನ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡಿದ ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮಪದವಿಯನ್ನೂ
ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ವಿಷ್ಣುಪದವಿಯನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಆ ಮಹಾದೇವನು ಈ ನನ್ನ ಶರೀರ-
ವನ್ನು ಕಾಪಾಡಲಾರನೇ! ॥೭೯೫-೭೯೬॥

ಇಂದ್ರನಿಗೆ ದೇವೇಂದ್ರಪದವಿಯನ್ನೂ, ತನ್ನನ್ನ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡಿ
ದುದರಿಂದ ಅನುಗ್ರಹಿಸಿದ ಆ ಮಹಾದೇವನು, ಈ ನನ್ನ ಶರೀರವನ್ನೂ ಕಾಪಾಡಲಾ
ರನೇ, ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆ ಕುಮಾರನು ತನ್ನ ತಂಡಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ, ಪೂಜ್ಯ
ತಾತನೇ, ಜಾಗ್ರತ್ತಿಯಾಗಿ ನನಗೆ ‘ಮೃತ್ಯುಂಜಯ’ ಮಂತ್ರವನ್ನೂ ಉಪದೇಶಮಾಡಿ
ಅನುಗ್ರಹಿಸೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು. ॥೭೯೭-೭೯೮॥

ಮಗನ ಆ ಮಾತನ್ನ ಕೇಳಿ ತಂದೆಯು ಅಸ್ತಿಕನಾಗಿ ಆ ಶಂಕರನ
ಪೂಜಾತತ್ವರನಾಗಿರುವ ಮಗನನ್ನು ನೋಡಿ, ಆದರದಿಂದ ಆವನನ್ನೂ ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು,
ಅನಂದಭರಿತನಾದನು. ತಂದೆಯು ಮಗನ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಂತೆ ಭಸ್ತೃತ್ವಪುಂಡ್ರ,
ರುದ್ರಾಕ್ಷ ಇವುಗಳನ್ನು ಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡು, ಯಾವವಿಧವಾದ ಕಲ್ಪಷಕ್ಳು ಆಶ್ರಯ
ನಾಗದೇ ಇರುವ ಪರಿಶುದ್ಧನಾದ ಕುಮಾರನನ್ನೂ ತನ್ನ ತೊಡೆಯಮೇಲೆ ಕೊರಿಸಿ

ತತಸ್ತಂ ಭಸ್ತರುದ್ವಾಕ್ಷಾಲಂಕೃತಾಂಗಮಕೆಲ್ಪಣಂ ।
ಪುತ್ರಂ ಸ್ವಾಂಕೇ ಸನ್ನಿವೇಶ್ಯ ಮನುಂ ತ್ರೈಯಂಬಕಂ ದದೌ ॥೧೦೦॥

ತತಃ ಸಂತುಷ್ಟಾಘಾದಯಃ ಪ್ರಾಪ್ಯ ತ್ರೈಯಂಬಕಂ ಮನುಂ ।
ಸಂಪೂರ್ಜ್ಯ ಸಿತರಂ ಸಮ್ಯಜ್ಞೀಧಾವೀ ನಿರ್ಯಯರ್ಥ ಗೃಹಾತ್ರ್ಯ ॥೧೦೧॥

ತತಸ್ತಂ ನಿಗರಂ ದೃಷ್ಟಾಪ ಪುತ್ರಂ ತಜ್ಜನನೀ ತದಾ ।
ಹಾ ಪುತ್ರ ಪುತ್ರ ಪುತ್ರೀತಿ ತೇನೈವ ಸಹ ನಿಯರ್ಥರ್ಥ ॥೧೦೨॥

ತತಃ ಸಗತ್ಯಾ ನೇಧಾವೀ ಸರಸ್ಯೀರಮನುತ್ತಮಂ ।
ಸ್ಯಾನಂ ಚಕ್ರೇ ವಿಧಾನೇನ ಮನುಂ ತ್ರೈಯಂಬಕಂ ಸ್ವರ್ವನ್ಂ ॥೧೦೩॥

ಸ್ಯಾತ್ಯಾ ನಾಸಃ ಸಮಾದಾಯ ಶೋಽಷಿತಂ ಭಸ್ತವಾರಿಣಾ ।
ಉದ್ಭಾಳನಂ ಚಕಾರಾದೌ ಮಂತ್ರಪೂತೀನ ಭಸ್ತಾ ॥೧೦೪॥

ಕೊಂಡು ಅವನಿಗೆ ‘ತ್ರೈಯಂಬಕಂ ಯಜಾಮಾಹ’ ಎಂಬ ಪರಶಿವನ ಸಂಬಂಧವಾದ ಮೃತ್ಯುಂಜಯ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಉಪದೇಶವಾಡಿದನು. ||೨೫-೧೦೦||

ಅನಂತರ ಆ ಬಾಲಕನು ಮೃತ್ಯುಂಜಯಮಹಾಮಂತ್ರವನ್ನು ಪಡೆದು ಇತ್ಯಂತ ಸಂತೋಷಭರಿತನಾಗಿ, ತಂದೆತಾಯಿಗಳನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡಿ ಶಿವಭಕ್ತಿಯುತನೂ ನೇಧಾವಿಯೂ ಆದ ಆ ಕುಮಾರನು ಮನೇಯಿಂದ ಹೊರಹೊರಟನು. ||೧೦೧||

ಕುಮಾರನು ಹಾಗೆ ಮನೇಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟದ್ದನ್ನು ಸೋಡಿ ತಾಯಿಯು ಪುತ್ರವಿರಹವನ್ನು ತಾಳಲಾರದೇ ಮಗನೇ, ಕುಮಾರ ಎಂದು ಜಂಬಲಿಸುತ್ತಾ ಅವನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಹೊರಟಳು. ||೧೦೨||

ಅನಂತರ ನೇಧಾವಿಯಾದ ಆ ಕುಮಾರನು ಉತ್ತಮವಾದ ಸರೋವರದ ದಡವನ್ನು ಸೇರಿ ಅಲ್ಲಿ ವಿಧಿಶೂರ್ವಕವಾಗಿ ‘ತ್ರೈಯಂಬಕ’ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಸೃಂಸುತ್ತಾ ಸ್ವಾನಮಾಡಿ ಭಸ್ತೋದಕವಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೋಷಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಬಟ್ಟೀಯನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊಂಡು ಮಂತ್ರದಿಂದ ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಭಸ್ತವನ್ನು ಮೈ ಅಂಗಾಂಗಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಉದ್ಭಾಳನ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ||೨೦೨-೨೦೩||

ತ್ರಿಪುಂಡ್ರಾಲಂಕೃತಂ ಜಕ್ಕೇ ಲಲಾಟಂ ಸಿತಭಸ್ಯನಾ ।

ತ್ರಿಯಾಯುಷೇತಿ ವೇದೋಕ್ತಂ ಸೃಂಗಸ್ಯಂತ್ರಂ ಶಿವಾತ್ಮಕಂ ॥೨೦೫॥

ಆದ್ವಾ ಮೂಢಿಂದ ನಿಥಾಯೈವ ತ್ರಿಪುಂಡ್ರಂ ಸಿತಭಸ್ಯನಾ ।

ತ್ರಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣಂ ಜಕ್ಕೇ ಲಲಾಟೇ ತದನಂತರಂ ॥೨೦೬॥

ತತೋಽಂಗೇಷ್ವಾಷಿ ಸರ್ವೇಷು ತ್ರಿಪುಂಡ್ರಂ ನಿಧಿಪೂರ್ವಕಂ ।

ಜಾಬಾಲೋಕ್ತೇನ ವಗೇರಣ ಜಕಾರ ಸಿತಭಸ್ಯನಾ ॥೨೦೭॥

ತತಃ ಪರಂ ಯಥಾಯೋಗ್ಯಂ ರುದ್ರಾಕ್ಷಾಲಂಕೃತಃ ಶಂಜಿಃ ।

ಸಂಧ್ಯಾಂ ಸರೂಪ್ಯ ತದನು ಸತ್ಯಾ ಮಾತರವಾದರಾತ್ರೆ ॥೨೦೮॥

ಸಂಸಾದ್ಯ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಾಣಿ ಪುಷ್ಪಾಣಿ ನಿವಿಥಾನಿ ಚ ।

ನಿಥಾಯ ಮೃಂತ್ಯಂ ಲಿಂಗಂ ಪೂಜಯಾವಾಷ ಶಂಕರಂ ॥೨೦೯॥

ಎವಂ ದಿನಾಷ್ವಕಂ ತಸ್ಮಾ ಸಂಸೂಜ್ಯ ಪರಮೇಶ್ವರಂ ।

ಪ್ರಾಷ್ವೇಽಂಖ್ಯಾ ನವಮೇ ಪೂರ್ತಃ ಪುನಃ ಪೂಜಾಪರೋಽಭವತ್ ॥೨೧೦॥

ಶಿವಸ್ವರೂಪವಾದ ‘ತ್ರಿಯಾಯುಷ’ ಎಂಬ ವೇದೋಕ್ತಮಂತ್ರವನ್ನು ಸೃಂಗಣೆವಾಡುತ್ತಾ ಶಬ್ದವಾದ ಭಸ್ಯದಿಂದ ಹಣಿಯಲ್ಲಿ ತ್ರಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣೆ ವಾಡಿಕೊಂಡನು. ಮೂದಲು ತಲೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಅನಂತರ ಹಣಿಯಲ್ಲಿಯೂ ತ್ರಿಪುಂಡ್ರಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊಂಡನು. ॥೨೦೫-೨೧೦॥

ಹಾಗೆಯೇ ಇತರ ಅವಯವಗಳಿಗಲ್ಲಾ ನಿಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಶಬ್ದವಾದ ಭಸ್ಯವನ್ನು ಒಳಿದುಕೊಂಡು ಜಾಬಾಲಮಹಣಿಯು ಹೇಳಿದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭಸ್ಯ ತ್ರಿಪುಂಡ್ರವನ್ನೂ ಮತ್ತು ಯಥಾಶಕ್ತಿ ರುದ್ರಾಕ್ಷಗಳನ್ನೂ ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡು, ಶಚಿಭರಂತನಾಗಿ ನಿತ್ಯಸಂಧಾರಕಮರ್ಗಗಳನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಅನಂತರ ಆದರದಿಂದ ತಾಯಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿದನು. ॥೨೦೬-೨೧೦॥

ಅಮೇಲೆ ನಾನಾವಿಧವಾದ ಬಿಲ್ವಪತ್ರೀಗಳನ್ನೂ ಹಾಗಳನ್ನೂ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಕೊಂಡು ಮಣಿನಿಂದ ಮಾಡಿದ ಶಿವಲಿಂಗದಲ್ಲಿ ಶಂಕರನನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪೂಜಿವಾಡಿದನು. ॥೨೦೯॥

ಹೀಗೆ ಎಂಟು ದಿನಗಳ ಕಾಲ ಆ ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಪೂಜಿವಾಡಿ ಒಂಭತ್ತನೆಯ ದಿವಸ ಪ್ರಾತಿಕಾಲ ಪುನಃ ಶಿವಸೂಜಾತಪ್ತಿರನಾದನು. ॥೨೧೦॥

ಅದಾಯ ಜಲಪ್ರಸ್ವಾದಿನ್ಯನೇಕಾನಿ ಶಿವಾಚರಕಃ ।
ಸಂಕಲ್ಪಸೂರ್ಯಕಂ ಶಂಭೋತ್ಸರ್ಥಕ್ರೇ ರುದ್ರಾಭಿಷೇಜನಂ ॥೫೧೦॥

ತದ್ವೇವ ಮೃತ್ಯುವಿರ್ವಿಧಿದ್ವೈದೂರ್ತ್ವೈರುಗ್ರೇಃ ಸಮಾವ್ಯತೇಃ ।
ಸಮಾಯಾತಿ ತದಾ ಕ್ರಿದೇಷ್ಠೀ ವಿಮೃಶಂಸ್ತಮಿತಸ್ತತಃ ॥೫೧೧॥

ತದಾ ತಮಾಗತಂ ವೀಕ್ಷ್ಯಾ ಪುತ್ರಂ ಸಂವೀಕ್ಷ್ಯಾ ಬಾಲಕಂ ।
ಉನಾಚ ವಚನಂ ಭೀತಾ ತನಾತಾ ಸ್ವಸುತಂ ಪ್ರತಿ ॥೫೧೨॥

॥ ವಿಮಲೋನಾಚ ॥

ಪತ್ರ ಕೋಡಯಮಿಹಾಯಾತಿ ಪಶ್ಯ ಪಶ್ಯಾತಿಭೀಷಣಃ ।
ಪ್ರಾಯಶೋ ಮೃತ್ಯುರೇವಾಯಂ ಭವಿಷ್ಯತಿ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೫೧೩॥

ವಿಶೀಳಂ ಜಾಯತೇ ನಾನಮಿಂದಾನಿಂ ಹೃದಯಂ ಮನು ।
ನಾನುಭೂತಂ ಮಯಾ ಪೂರ್ವಂ ಭಯಮೇತಾದ್ವಿತಂ ಭೃತಂ ॥೫೧೪॥

ನೀರು, ಹೂ, ಮೊದಲಾದ ಅನೇಕ ಪೂಜಾಸಾಧನಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು
ಆ ಶಿವಪೂಜಾತತ್ವರನಾದ ಕುಮಾರನು ಪೂಜಾಸಂಕಲ್ಪಮಾಡಿ, ಆ ಶಂಕರನಿಗೆ
ವಿಧಿಸೂರ್ಯಕವಾದ ರುದ್ರಾಭಿಷೇಕವನ್ನು ಮಾಡಿದನು. ॥೫೧೫॥

ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿಯೇ ಮೃತ್ಯುವೂ ಅನೇಕ ಭಯಂಕರಾದ ತನ್ನ
ದೂತರೂಡನೆ ಪರಿವೃತನಾಗಿ, ಆತ್ಮಂತ ಕೋಸದಿಂದ ಆ ಬಾಲಕನನ್ನೇ ಎಲ್ಲಿಲ್ಲಿಯೂ
ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ॥೫೧೬॥

ಹಾಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವ ಮೃತ್ಯುವನ್ನು ಸೋಡಿ, ತಾಯಿಯಾದ ವಿಮಲಾದೇವಿಯು
ಭಯದಿಂದ ಬಾಲಕನಾದ ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಕುರಿತು, ಹೀಗೆ ನುಡಿದಳು. ॥೫೧೭॥

ಮಗನೇ ! ಇವನಾರು ? ಅತಿಭಯಂಕರನಾದ ಈತನನ್ನು ಸೋಡು,
ಪ್ರಾಯಶಃ ಈತನು ಸಾಕಾಶನ್ತೃಲತ್ಯವೇ ಆಗರುವನೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ.
॥೫೧೮॥

ಹೀಂದೆ ನಾನು ಈರಿತಿಯಾದ ಭಯವನನ್ನೇ ದೂ ಹೀಂಷಿವಾಗಿ ಅನುಭವಿಸದೇ
ಇದ್ದುದರಿಂದ ಈಗ ಸಿಜವಾಗಿಯೂ ನನ್ನ ಹೃದಯಃ ನ್ನ ಒಡೆದುಹೋಗುತ್ತಿರುವುದು.
ಅಯ್ಯೇ ! ಮುಂದೇನು ಗತಿ ! ಎಂದು ತಾಯಿಯಾದ ವಿಮಲೀಯು ಗೋಳಿಟ್ಟುಕು. ॥೫೧೯॥

ಇತ್ಯಕ್ತಂ ತದ್ವಚಃ ಶ್ರುತ್ವಾ ಪೂಜಯನ್ವಂಕರಂ ಮುದಾ ।

ಮರಾನೀ ಧೈರ್ಯಂ ವಹೇತ್ಯೇನಾಂ ಜಾಷಾಪಯಾಮಾಸ ಸಂಜ್ಞಾಯಾ ॥೫೧॥

ತತೋ ಯಥಾಕ್ರಮಂ ಪೂಜಾಂ ಕೃತ್ವಾ ದೇವಸ್ಯ ಶೂಲಿನಃ ।

ತ್ರೈಯಂಬಕಂ ಮಹಾಮಂತ್ರಂ ಜಜಾಪ ಸ್ಥಿರಮಾನಸಃ ॥೫೨॥

ತತಃ ಸೊತ್ತೇತ್ರಂ ಚಕಾರೇದಂ ಮಹಾಮೃತ್ಯುವಿನಾಶಕಂ ।

ಅಂಜಲಿಂ ಮಾಧ್ವಿಂ ವಿನ್ಯಸ್ಯ ಧ್ಯಾಯನ್ಸೇವ ತ್ರಿಶೂಲಿನಂ ॥೫೩॥

॥ ಮೇಧಾವೃವಾಚ ॥

ಓಂ ನಮಃ ಶಂಭವೇ ನಿತ್ಯಂ ಮೃತ್ಯಂಜಯ ನಮೋಽಸ್ತು ತೇ ।

ಓಂ ನಮಃ ಪಾರ್ವತೀನಾಥ ಶರಣಾಗತವತ್ಸಲ ॥೫೪॥

ಓಂ ನಮೋ ವಿಶ್ವರೂಪಾಪಾಯ ಓಂ ನಮೋಽನಂತಮಾತರಯೇ ।

ಓಂ ನಮೋ ರೂಪಹೀನಾಯ ನಾನಾರೂಪಾಯ ತೇ ನಮಃ ॥೫೫॥

ತನ್ನ ತಾಯಿಯಾಡಿದ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಾ ಮೋನವೃತವನ್ನಾಚರಿಸಿದ್ದ ಕುಮಾರನು ತನ್ನ ತಾಯಿಗೆ, ಅಮೃತ! ಹೆದರದೇ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ತಾಳಿಂದು ಸಂಜೀವಾಡಿದನು. ॥೫೬॥

ಆನಂತರ ತಾನು ಶ್ರಿಶೂಲಾಯುಧಧಾರಿಯಾದ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ವಿಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಪೂಜಿಸಿ, ಮುಕ್ತಣಿನಾದ ಆ ಮಹೇಶ್ವರನ ಸಂಬಂಧಿಯಾದ ಮೃತ್ಯಂಜಯಮಂತ್ರವನ್ನು ಸ್ಥಿರಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಜವವಾಡಿದನು. ॥೫೭॥

ಆಮೇಲೆ ಕೃಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಿ ತಲೆಯೆನೇಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಶ್ರಿಶೂಲಹಸ್ತಾನಾದ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಧ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾ ಮಹಾಮೃತ್ಯವನ್ನೂ ನಾಶಮಾಡುವ ಈ ಸೊತ್ತೇವನ್ನು ಹೀಗೆ ಪರಿಸಿದನು. ॥೫೮॥

ಸರ್ಕಲ ಜಗತ್ತಿಗೂ ಸುಖವನ್ನು ದೊರಕಿಸುವವನೂ, ಮೃತ್ಯವನನ್ನು ಜಯಿಸಿದವನೂ, ಪಾರ್ವತೀದೇವಿಯ ರಮಣನೂ, ಮರೀಹೋಕೃವರನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಕಾಪಾಡುವವನೂ ಆದ ಮುಡಾದೇವನೇ, ನಿನಗೆ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡುವೆನು. ॥೫೯॥

ಜಗತ್ಸ್ವರೂಪನೂ, ಆಪಾರವಾದ ಆಕಾರಪೂಳಿವನೂ, ಸ್ವತಃ ರೂಪವಿಲ್ಲದವನೂ ತನಗೆ ಬೇಕಾದಾಗ ನಾನಾರೂಪಗಳನ್ನು ಧರಿಸಬಲ್ಲವನೂ ಆದ ದೇವನೇ ನಿನಗೆ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡುವೆನು. ॥೬೦॥

ಓಂ ನಮೋ ನಿಷ್ಠೆತೀಶಾಯ ಓಂ ನಮೋ ನಿಗುಂಜಾಯ ತೇ ।

ಓಂ ನಮೋ ನಿರ್ವಿಕಾರಾಯ ಶಾಂತಾಕಾರಾಯ ತೇ ನಮಃ ॥೩೨೧॥

ಓಂ ನಮೋ ನಿಷ್ಪ್ರಪಂಚಾಯ ನಮಃ ಶ್ರುತ್ಯಾತ್ಮಕಾಯ ತೇ ।

ಓಂ ನಮಃ ಕಾಲರೂಪಾಯ ಕಾಲಾತೀಶಾಯ ತೇ ನಮಃ ॥೩೨೨॥

ಓಂ ನಮಃ ಶ್ರೀಮಹೀಶಾಯ ಸವಾರಧಾರಾಯ ತೇ ನಮಃ ।

ಓಂ ನಮಃ ಪುಣ್ಯರೂಪಾಯ ಪುಣ್ಯಶೀಶಾಯ ತೇ ನಮಃ ॥೩೨೩॥

ಓಂ ನಮೋ ಭೂಸ್ವರೂಪಾಯ ಓಂ ನಮೋ ಜಲಮೂರ್ತಯೇ ।

ಓಂ ನಮೋಽಗ್ನಿಸ್ವರೂಪಾಯ ಓಂ ನಮೋ ವಾಯುಮೂರ್ತಯೇ ॥೩೨೪॥

ಓಂ ನಮ ಆಕಾಶರೂಪಾಯ ದಿಕ್ಷ್ಯರೂಪಾಯ ತೇ ನಮಃ ।

ಓಂ ನಮಃ ಕಾಲರೂಪಾಯ ಯಜ್ಞರೂಪಾಯ ತೇ ನಮಃ ॥೩೨೫॥

ಓಂ ನಮೋ ಭಾಸುರೂಪಾಯ ಚಂದ್ರರೂಪಾಯ ತೇ ನಮಃ ।

ಓಂ ನಮಃ ಸರ್ವರೂಪಾಯ ಶರಣಾಯ ನಮೋ ನಮಃ ॥೩೨೬॥

ಕಲ್ಬಂಡಗಳಿಲ್ಲದವನೂ, ಗುಣರಹಿತನೂ, ಯಾವ ವಿಧವಾದ ವಿಕಾರಗಳನ್ನೂ
ಹೊಂದದವನೂ, ಶಾಂತವಾದ ಆಕೃತಿಯಿಂದ ಶೋಭಿಸುತ್ತಿರುವವನೂ ಆದ ನಿನಗೆ
ನಮಸ್ವರವು. ॥೩೨೭॥

ಈ ಪ್ರಪಂಚಿಕ್ಲೇಶಗಳಿಗೊಳಗಾಗದವನೂ, ವೇದಸ್ವರೂಪನೂ, ಕಾಲ
ಸ್ವರೂಪನೂ, ಕಾಲಸ್ವರೂಪನಾದ ಯವನನ್ನು ನಿಗ್ರಹಿಸಿ ಅವನನ್ನು ಮೀರಿರು
ವನೂ ಆದ ದೇವದೇವನಿಗೆ ನಮಸ್ವರವಾಡುವೆನು. ॥೩೨೮॥

ಅಪಾರವಾದ ಸಶ್ವರ್ಯಗಳಿಗೆ ಅಧಿಪತಿಯೂ, ಸರ್ಕಲ ಜಗತ್ತಿಗೂ ಆಧಾರನೂ
ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತಪುಣ್ಯಸ್ವರೂಪನೂ, ಪುಣ್ಯವನ್ನೇ ಅತಿಕ್ರಮಿಸಿದವನೂ ಆದ ಮಹಾದೇವ
ನಾದ ನಿನಗೆ ಪ್ರಣಾಮಗಳು. ॥೩೨೯॥

ಭೂಮಿ, ಸೀರು, ಅಗ್ನಿ, ವಾಯು, ಆಕಾಶ, ದಿಕ್ಷ್ಯಗಳು, ಕಾಲ,
ಜೂಜವಾನ, ಸೂರ್ಯ, ಚಂದ್ರ, ಇವರುಗಳ ರೂಪವ್ಯಳ್ಳಿವನೂ, ಅಲ್ಲದೇ ಸರ್ಕಲ
ಚರ್ಂಡರಾತ್ಮಕವಾದ ಪ್ರಪಂಚದ ಸ್ವರೂಪನ್ನೇ ತಾನಾಗಿರುವವನೂ, ತನ್ನ ಭಕ್ತರಿ

ನಮಸ್ತೇ ರುದ್ರಮನ್ಯವ ಉತ್ತೋತ ಇಷವೇ ನಮಃ
ಇತ್ತಾದಿತಂ ಶೋಜಂಭೀ ದಧಾವಿತಿ ಪರ್ಯಂತಂ।

ನಮಕಂ ಪರಿತ್ಯಾ ಸೈತ್ಯಂ—

ಪ್ರಣತೋಽಸ್ಮಿ ಮಹಾದೇವ ಪ್ರಪನ್ಮೋಽಸ್ಮಿ ಸದಾಶಿವ
ನಿವಾರಯ ಮಹಾಮೃತ್ಯಂ ಮೃತ್ಯಂಜಯ ನಮೋಽಸ್ತ ತೇ॥೫೭॥

ಗೌರೀಪತೇ ವಿರೂಪಾಕ್ಷ ಶರಣಾಗತವನ್ತಲ |
ನಿವಾರಯ ಮಹಾಮೃತ್ಯಂ ಮೃತ್ಯಂಜಯ ನಮೋಽಸ್ತ ತೇ॥೫೮॥

ಕಾಲಕೂಟಿಧರ ಶ್ರೀಮನ್ಮಾಲಕಾಲ ಕೃಷಾನಿಧೇ |
ನಿವಾರಯ ಮಹಾಮೃತ್ಯಂ ಮೃತ್ಯಂಜಯ ನಮೋಽಸ್ತ ತೇ॥೫೯॥

ಗೆಲ್ಲಾ ರಕ್ಷಕನೆನಿಸಿರುವನೂ ಆದ ದೇಶೋತ್ತಮನೇ! ನಿನಗೆ ನಮಸ್ವರಮಾಡುವೆನು. ||೫೭-೫೮-೫೯||

“ನಮಸ್ತೇ ರುದ್ರಮನ್ಯವ ಉತ್ತೋತ ಇಷವೇ ನಮಃ ಎಂಬ ಮಂತ್ರದಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ ಶೋಜಂಭೀ ದಧಾವಿ” ಎನ್ನ ವನರಿಗಿರುವ ಶ್ರೀರುದ್ರದ ಪ್ರತಿಮಂತ್ರವನ್ನು ಚ್ಚರಿಸಿದನಂತರ ಹೀಗೆ ಸೈತ್ಯಂತ್ರಮಾಡಿದನು.

ಮಹಾದೇವ! ನಿನಗೆ ತಲೆಬಾಗಿ ನಮಸ್ಕರಿಸುವೆನು. ನಿತ್ಯಮಂಗಳಸ್ವರೂಪನಾದ ಸ್ವಾಮಿಯೇ! ನಿನ್ನ ಮರೆಬಿದ್ಧಿರುವೆನು. ಎಲ್ಲಿ ಮೃತ್ಯಂನನ್ನ ಜಯಿಸಿದ ಮಹೇಶನೇ! ನನಗೊದಗಿರುವ ದೊಡ್ಡ ವಿನತ್ತನ್ನು ನಿವಾರಿಸು ಸ್ವಾಮಿ! ನಿನಗೆ ಪ್ರಣಾಮಮಾಡುವೆನು. ||೫೯||

ಗೌರೀರಮೇಣಾದ ಶಂಭುವೇ! ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೂ ಇಲ್ಲದೇ ಇರುವ ಮೂರು ಕಣ್ಣಗಳುಳ್ಳವನಾದ್ದರಿಂದ ನೀನು ವಿರೂಪಾಕ್ಷನೆನಿಸಿರುವೆ. ಮರೆಹೊಕ್ಕ ವರಲ್ಲಿವಾಕ್ಷಲ್ಯಾಖಾಲ್ಯಾವನೂ, ಮೃತ್ಯಂನನ್ನ ಜಯಿಸಿದವನೂ ಆದ ಸ್ವಾಮಿಯೇ! ಇಗ ನನಗೆ ಒದಗಿರುವ ದೊಡ್ಡ ಮೃತ್ಯಂನನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವನಾಗು. ಇದೋ ನಿನಗೆ ನಮಸ್ವರಮಾಡುವೆನು. ||೫೯||

ಕಾಲಕೂಟವಿವನನ್ನು ಕೊರಳಲ್ಲಿ ಧರಿಸಿರುವವನೂ, ಸಂಪದ್ಯಕ್ತನೂ, ಯಾವು ನನ್ನು ಸಿಗ್ರಹಿಸಿದವನೂ, ದಯಾಂಶಮಾದ್ರನೂ, ಮೃತ್ಯಂನನ್ನ ಜಯಿಸಿದವನೂ,

ಜಂದ್ರತೇಖಿರ ವಿಶ್ವತ್ವನ್ಯಂ ರುಜಾಕರ ತಂಕರ |
 ನಿವಾರಯ ಮಹಾಮೃತ್ಯಂ ಮೃತ್ಯಂಜಯ ನಮೋಽಸ್ತु ತೇ ||೪೩೦||

ಯಗ್ಯಜುಃ ಸಾಮರೂಹೇತ ತ್ರಿಲೋಚನ ಸುರೋತ್ತಮ |
 ನಿವಾರಯ ಮಹಾಮೃತ್ಯಂ ಮೃತ್ಯಂಜಯ ನಮೋಽಸ್ತु ತೇ ||೪೩೧||

ಅನಂತಾಮೇಯಕಲ್ಯಾಣ ಕಲ್ಯಾಣಗುಣಂತ್ರಯ |
 ನಿವಾರಯ ಮಹಾಮೃತ್ಯಂ ಮೃತ್ಯಂಜಯ ನಮೋಽಸ್ತु ತೇ ||೪೩೨||

ಸುರೇಶ್ವರ ಸುರಾಧ್ಯಕ್ಷ ದಗ್ಧತ್ರಿಪುರಕಾನನ |
 ನಿವಾರಯ ಮಹಾಮೃತ್ಯಂ ಮೃತ್ಯಂಜಯ ನಮೋಽಸ್ತु ತೇ ||೪೩೩||

ತ್ರಿಶಾಲಪಾಣೀ ಹಾಪಾರಿನ್ ಕಲ್ಪಕ್ಯಯಕರಾನಫು |
 ನಿವಾರಯ ಮಹಾಮೃತ್ಯಂ ಮೃತ್ಯಂಜಯ ನಮೋಽಸ್ತु ತೇ ||೪೩೪||

ಜಂದ್ರನನ್ನ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಧರಿಸಿರುವವನೂ, ಪ್ರಪಂಚಸ್ವರೂಪನೂ, ದಯಾಸಮುದ್ರನೂ, ಮಂಗಳಕರನೂ ಅದ ಮೃತ್ಯಂಜಯ ದೇವನೇ ! ನಿನಗೆ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡುವೇನು. ನನ್ನ ಈ ದೊಡ್ಡ ಮೃತ್ಯಂನನ್ನ ನಿವಾರಣಮಾಡಿ ಕಾಪಾಡುವನಾಗು ? ||೪೪-೪೫||

ಯಗ್ಯಜುಃ ಸಾಮಗಳಿಂಬ ನೂರು ವೇದಗಳಿಗೂ ಒಡೆಯನೂ, ಮೂರು ಕಣ್ಣಳ್ಳಿ ವನೂ, ದೇವತೋತ್ತಮನೂ, ಮೃತ್ಯಂನನ್ನ ಜಯಿಸಿದವನೂ, ಅಪಾರಪೂರ್ವಿಕಣಲು ಅಸಾಧ್ಯವೂ ಅದ ಕಲ್ಯಾಣಗುಣಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯನೂ, ಎನಿಸಿದ ಮೃತ್ಯಂಜಯದೇವನೇ ! ನಿನಗೆ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡುವೇನು. ನನಗೆ ಒದಗಿರುವ ಈ ದೊಡ್ಡ ಮೃತ್ಯಂನನ್ನ ನಿವಾರಿಸು. ||೪೫-೪೬||

ದೇವತೆಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಅಧಿಪತಿಯೂ, ದೇವತಾಧ್ಯಕ್ಷನೂ, ಶ್ರೀಪುರಾಸುರರೆಂಬ ಕಾಡಃಗಳನ್ನ ಸುಟ್ಟಿವನೂ, ಮೃತ್ಯಂನನ್ನ ಜಯಿಸಿದವನೂ, ತ್ರಿಶಾಲಾಯುಧನನ್ನ ಧರಿಸಿರುವವನೂ, ಪಾಪಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಶತ್ರುನೂ, ಕಲ್ಪದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾಶಮಾಡುವವನೂ, ನಿರ್ದೂಷ್ಯನೂ, ಅದ ಮೃತ್ಯಂಜಯಸ್ವಾಮಿಯೇ ! ನನಗೆ ಒದಗಿರುವ ಈ ಮಹಾಮೃತ್ಯಂನನ್ನ ನಿವಾರಣಮಾಡುವನಾಗು. ||೪೬-೪೭||

ಪಾತಾಂಕುಶಧರ ಶ್ರೀಮನ್ನವೋ ದಮರುಭೂಷಣ ।

ನಿವಾರಯ ಮಹಾಮೃತ್ಯುಂ ಮೃತ್ಯುಂಜಯ ನಮೋಽಸ್ತು ತೇ॥೩೫॥

ಭಸ್ಮೋದ್ಭೂಲಿತಸನಾಂಗ ಹರ ನಿಧೂರತಕೆಲ್ಪಣೆ ।

ನಿವಾರಯ ಮಹಾಮೃತ್ಯುಂ ಮೃತ್ಯುಂಜಯ ನಮೋಽಸ್ತು ತೇ॥೩೬॥

ಪ್ರದರ್ಶಯ ಮಹಾಶೂಲಂ ಕಲ್ಪಕ್ಷಯಕೆರಂ ಹರ ।

ನಿವಾರಯ ಮಹಾಮೃತ್ಯುಂ ಮೃತ್ಯುಂಜಯ ನಮೋಽಸ್ತು ತೇ॥೩೭॥

ಭುಜಂಗಭೂಷಣ ಶ್ರೀಮನ್ನಷಭ್ರಧ್ವಜ ವಿಶ್ವಗೆ ।

ನಿವಾರಯ ಮಹಾಮೃತ್ಯುಂ ಮೃತ್ಯುಂಜಯ ನಮೋಽಸ್ತು ತೇ॥೩೮॥

ಇತಿ ಸ್ತುತ್ಯಾ ಮಹಾದೇವಂ ದತ್ಯಾ ಪ್ರಷ್ಟಾಂಜಲಿಂ ತತ್ತಃ ।

ಪ್ರಣಮ್ಯ ಬಹುಧಾ ಶ್ರೀತ್ಯಾ ನನಭಾಸ್ಯೇದಮಾದರಾತ್ ॥೩೯॥

ಪಾಶ ಮತ್ತು ಅಂಕುಶ ಈ ಆಯುಧಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದಿರುವವನೂ, ಕಾಂತಿ ಮಂತನೂ, ದಮರುಗ ವಾಢ್ಯದಿಂದ ಅಲಂಕೃತನೂ, ಮೃತ್ಯುವನ್ನು ಜಯಿಸಿ ದವನೂ, ಭಸ್ಮದಿಂದ ಸಕಲ ಆವರ್ಯವಗಳನ್ನೂ ಉದ್ಭಾಳನಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವನೂ, ಭಕ್ತರ ಪಾಪಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಾಶಮಾಡುವವನೂ, ಕಲ್ಪವಗಳಿಲ್ಲದವನೂ, ಆದ ಮೃತ್ಯುಂಜಯ ಸ್ವಾಮಿಯೇ! ನಿನಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡುವೆನು. ದೇವ! ನನಗೆ ಒದಗಿರುವ ದೊಡ್ಡ ಮೃತ್ಯುವನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿ ಸಲಹುವನಾಗು. ||೩೯-೩೯||

ಪ್ರಪಂಚವೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಳಯವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಸಾಮಧ್ಯವುಳ್ಳ ನಿನ್ನ ಶ್ರೀಶಂಕಾರಾಯಿಧವನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಈ ದೊಡ್ಡ ಮೃತ್ಯುವನ್ನು ನಿವಾರಿಸುವ ನಾಗು. ಸಪಾಂಭರಣನಾದ ಸ್ವಾಮಿಯೇ! ನಿನಗೆ ಪ್ರಣಾಮಮಾಡುವೆನು. ಕಾಂತಿಯುಕ್ತವಾದ ವೃಷಭವನ್ನು ಧ್ವಜವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಸಕಲ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿಯೂ ಸಂಚರಿಸುವ ಮೃತ್ಯುಂಜಯ ದೇವನೇ! ನನಗೆ ಒದಗಿರುವ ಈ ಆಪಾರವಾದ ಮೃತ್ಯುವನ್ನು ನಿವಾರಣೆಮಾಡಿ ಉದ್ಭಾರಮಾಡು ಸ್ವಾಮಿ! ||೩೯-೩೯||

ಶಾರೀರಿಯಾಗಿ ಮೇಧಾವಿಯೆನ್ನಿಸಿದ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಕುಮಾರನು ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಸೇತ್ತುತ್ತಮಾಡಿ, ಪುಷ್ಟಾಂಜಲಿಯನ್ನು ಸಮಸ್ಥಿಸಿ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ, ಆ ದೇವದೇವನ ಮುಂದೆ ಬೆವರು ಬರುವವರಿಗೂ ಆದರದಿಂದಲೂ ಶ್ರೀತಿಯಿಂದಲೂ ನರ್ತನಮಾಡಿದನು. ||೩೯||

ಪುನಃ ಸಂಪೂರ್ಣ ವಿಶ್ವೇಶಂ ಬಿಲ್ವಪತ್ರೀಮರ್ಚನೋಹರ್ಯಃ ।

ಪುನಮೃತ್ಯಹರಂ ಮಂತ್ರಂ ಜಜಾಪ ದ್ವಿಜಪುಂಗವಃ ॥೫೪೦॥

ತದಾನಿಂ ದ್ವಿಜವನಾಲೋಕ್ಯ ಶಿವಪೂಜಾಪರಾಯಣಂ ।

ಚಿತ್ರಗುಪ್ತಂ ವಿಲೋಕ್ಯೇದಂ ಮೃತ್ಯುವಚನಮಬ್ರವೀತ್ ॥೫೪೧॥

॥ ಮೃತ್ಯುರುವಾಚ ॥

ಶಿನಮಲ್ವಾಯುಷಂ ವಿಪ್ರಮಹಂ ನೇತುಮುಹಾಗತಃ ।

ಪಾಶಪ್ರಹರಣೇ ಶಕ್ತಿಃ ಕುಂಭತ್ವೀವ ಮಮಾಧುನಾ ॥೫೪೨॥

ಅತಃ ಪರಂ ಕಥಂ ನೇಯೋ ಮೃತ್ಯುಕಾಲೋ ಮಯಾಃಷ್ಯ ಹಿ ।

ಧೈರ್ಯೇಣ ಶಿವಲಿಂಗಾಗ್ರೇ ಕಥಂ ತಿಷ್ಣತಿ ಪಶ್ಯ ತಂ ॥೫೪೩॥

ನಾಟ್ಯವಾಡಿದ ನಂತರ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಬಾಲಕನು ಪುನಃ ಆ ಜಗದೊಡೆಯನಾದ ಶಂಕರನನ್ನ ಮನೋಹರವಾದ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿಗಳಿಂದ ಪೂಜೆವಾಡಿ, ಮೃತ್ಯುವನನ್ನ ನಿವಾರಣವಾಡುವ ಆ ಮೃತ್ಯುಂಜಯ ಮಹಾಮಂತ್ರವನನ್ನ ಜಪಿಸಿದನು. ॥೫೪೦॥

ಈರೀತಿಯಾಗಿ ಅನವರತವೂ, ಮಹಾದೇವನನ್ನೇ ಪೂಜಿಸುತ್ತಾ ಮಹಾ ಮೃತ್ಯುಂಜಯ ಮಂತ್ರವನನ್ನ ಜಪಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಕುಮಾರನನ್ನ ನೋಡಿ, ಮೃತ್ಯುವು, ತನ್ನ ಜತೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಚಿತ್ರಗುಪ್ತನನ್ನ ಕುರಿತು ಹೀಗೆ ಸುಧಿ ದನು. ॥೫೪೧॥

ಎಲ್ಲೆ ಚಿತ್ರಗುಪ್ತನೇ! ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಆಯುಸ್ಸಿಷ್ಟ ಈ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ ಕುಮಾರ ನನ್ನ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲು, ನಾನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೆನು. ಆದರೆ ಈತನ ಮೇಲೆ ಈ ಪಾಶಾಯುಧವನ್ನ ಪ್ರಯೋಗಿಸಲು ಈಗ ನನಗೆ ಶಕ್ತಿಯೇ ಕುಂದಿ ಹೋಗಿದೆ. ಇವನಿಗಾದರೋ ಮರಣಕಾಲ ಸಮೀಕ್ಷಿಸಿರುವುದು. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಈತನು ಎಷ್ಟು ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಶಿವಲಿಂಗದ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತು ಧ್ಯಾನಮಾಡಿತ್ತಿರುವನು ನೋಡು! ಈಗ ಈಕನನ್ನ ಹೇಗೆ ಒಯ್ಯಿಸುವೋ ನನಗೇ ತೋರು ಶ್ರುತಿಲುವಲ್ಲ. ॥೫೪೨-೫೪೩॥

ಏನಮುದ್ದಿತ್ಯ ಬಹುಧಾ ವ್ಯಾಧಯಃ ಹೇರಿತಾಃ ಪುರಾ ।
ತೇಽಪಿ ಸ್ವೇನಂ ಸ್ವರ್ಪತಂತ್ಯೇನ ಬಹುದುಃಖಪ್ರದಾ ಅಪಿ ||೫೪೪||

ಮಯಾದಷ್ಟ ಯೇನ ವೇಗೇನ ನೇತುಮೇನಂ ಸವಾಗತಂ ।
ತೇನ ವೇಗೇನ ಕಾರ್ಯಂ ತು ದೃಕ್ತ್ಯತೇ ನಾಧ್ಯ ಸರ್ವಥಾ ||೫೪೫||

ಧೃತ್ವಾ ಸವಾನಯಿಷ್ಯಾಮಿತ್ಯ ಸಾಗ್ರೇ ಗಮ್ಯತೇ ಮಯಾ ।
ಪರಂ ತು ಗತಿರೇನಾಶತ್ರ ಕುಂಭಿತಾ ಮನು ಸರ್ವಥಾ ||೫೪೬||

ಅವ್ಯಾಹತಂ ತು ಗಮನಂ ಮನ ಪೂರ್ವಮಭೂತ್ವದಾ ।
ಅದ್ಯೈವ ಕುಂಭಿತಂ ಜಾತಂ ಗಮನಂ ದ್ವಿಜಬಾಲಕೇ ||೫೪೭||

ನಾಯಂ ಜೀವನಕಾಲೋಽಸ್ಯ ಮೃತ್ಯುಕಾಲೋಯಮಿತ್ಯಹಂ ।
ಸವಾಗತೋಽಸ್ಮಿ ಮರಣಂ ಕಥಮಸ್ಯ ನ ಜಾಯತೇ ||೫೪೮||

ಇವನ ಮೇಲೆ ನಾನು ಆನೇಕ ರೋಗಗಳನ್ನು, ಹೋಗಿ ಸೀಡಿಸುವಂತೆ ಹಿಂದೆ ಪ್ರೇರಿಸಿದೆನು. ಆದರೆ ಆನೇಕ ದುಃಖಗಳನ್ನು ಕೊಡಬಲ್ಲ ಆ ವ್ಯಾಧಿಗಳೂ ಈತನನ್ನು ಮುಟ್ಟಲಾರದೇ ಹೋದವು. ||೫೪೯||

ನಾನು ಇವನನ್ನು ಎವ್ಯು ವೇಗದಿಂದ ತಿಗಿದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಬಂದೆನೋ ಆ ವೇಗವೇ ಈಗ ಸರ್ವಥಾ ಕಾರ್ಯಕಾರಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಈತನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗೋಣವೆಂದು ಮುಂದುವರಿದರೆ ಗಮನವೇ ಕಂದಿಹೋಗು ಶ್ರದ್ದಿ, ಏನುಮಾಡುವುದೋ ತೋರದು. ||೫೪೯-೫೫||

ಹಿಂದೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಎಲ್ಲಿಯೂ ನನ್ನ ಗಮನವು ತಡೆಯಿಲ್ಲದೇ ನಡೆದಿತ್ತು. ಆದರೆ ಈಗಲಾದರೋ ಈ ಬ್ರಹ್ಮಣಕುಮಾರನ ಮುಂದೆ ಎಲ್ಲನೂ ಕುಂದಿಹೋಗಿದೆ. ||೫೫||

ಈತನಿಗೆ ಇದು ಬಹುಕುವ ಸಮಯವಲ್ಲ, ಮರಣಕಾಲವೆಂದು ನಾನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೆನು. ಆದರೂ ಈತನಿಗೆ ಹೇಗೆ ಮರಣವುಂಟಾಗುತ್ತಿಲ್ಲನೇ ತಿಳಿಯಂತು. ||೫೫||

ಮಂಯಾ ತು ತಾದೃಶಾ ನಿತಾ: ಯಾದೃಶಾ: ಸುರವಂದಿತಾ: ।

ಕೆಫಂ ವೈ ಕುಂರಿತಾ ಶಕ್ತಿರೇತಸ್ಮಿನ್ ದ್ವಿಜಬಾಲಕೇ ॥೩೪೭॥

ಇಂದ್ರಪುತ್ರೋ ಮಯಾ ನಿತಃ ಪೂರ್ವಪುತ್ರೋತ್ತಂತಲೀಲಯಾ ।

ಬ್ರಹ್ಮಪುತ್ರಾಶ್ಚ ಬಹವೋ ನಿತಾ ನಿವ ಮುಹುಮುರಂಹಃ ॥೩೪೮॥

ವಿಷ್ಣುಸುತ್ತೋಽಃಿ ಮದನೋ ಲಕ್ಷ್ಮೀಸ್ತಿರಯನಿವಧನಃ ।

ಅತ್ಯಂತಬಲವಾನ್ನಿತಃ ಕ್ಷಣೇಸ್ವೇವ ಹಿ ಲೀಲಯಾ ॥೩೪೯॥

ವಿತಾದೃಶಸ್ಯ ಶಕ್ತಿನೋ ಕೆಫಂತ್ಯಂತಕುಂರಿತಾ ।

ಕಂ ಕರ್ತವ್ಯಂ ಮಯೇದಾನಿಂ ಕರ್ತವ್ಯಂ ನೋಪಲಭ್ಯತೇ ॥೩೫೦॥

ಕೆಫಂತಾದೃಶಃ ಕಾಲೋ ಮಮೇದಾನಿಂ ಸಮಾಗತಃ ।

ಅಯಮಲ್ಪಯುರತ್ಯಾಶ್ವೋ ಮಯಾ ನೇತುಂ ನ ಶಕ್ಯತೇ ॥೩೫೧॥

ಹಿಂದೆ ದೇವತೆಗಳಂದಲೂ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟ ದೊಡ್ಡವರೂ ಸಹ ನನ್ನಿಂದ ಒಯ್ಯಲ್ಪಟ್ಟಿರುವರು. ಆದರೆ ಈಗ ಮಾತ್ರ ಈ ಬ್ರಹ್ಮಣ ಬಾಲಕನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಆ ಶಕ್ತಿಯು ಕಡಿಮೆಯಾಗಲು ಕಾರಣವೇನೋ ತಿಳಿಯಾದು. ॥೩೫೨॥

ಹಿಂದೆ ಮಹಾಬಲಿಷ್ಠರಿಸಿದ್ದ ಇಂದ್ರಕುಮಾರನನ್ನೂ ಬ್ರಹ್ಮಕುಮಾರನೇ ನೋದಲಾದ ಅನೇಕ ಮಂದಿಯನ್ನೂ ನಾನು ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ಪದೇ ಪದೇ ಒಯ್ದಿರುವೇನು. ॥೩೫೦॥

ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿಗೆ ತುಂಬಾ ಸ್ತಿರಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ವಿಷ್ಣುಪುತ್ರನಾದ ಮನ್ಮಥನು ಅತ್ಯಂತ ಬಲಶಾಲಿಯಿಸಿದ್ದರೂ, ಆತನನ್ನ ನಾನು ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಕೊಂಡೊಯ್ದೇನು. ॥೩೫೧॥

ಆ ರೀತಿಯಾಗಿದ್ದ ನನ್ನ ಸಾಮಧ್ಯವು ಹೇಗೆ ಏಕೆ ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತೋ! ನಾನು ಈಗೇನು ಮಾಡಲಿ. ಯಾನ್ಯದೂ ತೋರುವುದೇ ಇಳಿನಲ್ಲಾ, ಇದೆಂತಹ ಕಾಲವು ನನಗೆ ಒದಗಿತು! ಅತ್ಯಂತ ಸ್ವಲ್ಪವಾದ ಆಯುಸ್ಸಳ್ಳಿ ಆತನನ್ನ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಲೂ ನನಗೆ ಶಕ್ತಿಯಾಲ್ಲದಂತಾಯಿತಲ್ಲಾ! ॥೩೫೨-೩೫೩॥

ಅಧಿಕಾರಃ ಶಿವೇನಾದ್ಯ ಮಮ ದೂರೀಕೃತೋಽಫಿವಾ ।
 ಯದಿ ದೂರೀಕೃತೋಽನೋಽಪಿ ಮೃತ್ಯುಸ್ವೇಚಾತ್ರ ದೃತ್ಯತೇ॥೩೫೪॥

ಇತ್ಯಕ್ತಂ ತದ್ವಚಃ ಶ್ರಾತ್ವಾ ಚಿತ್ರಗುಪ್ರೋ ಮಹಾಮಂತಃ ।
 ವಚೋ ಮೃತ್ಯುಮುನಾಚೇದಮತಿವಿಸ್ತಯಕಾರಣಂ ॥೩೫೫॥

ಮಹಾಮೃತ್ಯುಹರಂ ಮಂತ್ರಂ ಜಪತ್ಯಯಮಿಹಾಭರಕಃ ।
 ಸಂಪೂರ್ಜ್ಞ ಶಂಕರಂ ಲಿಂಗಂ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಾದಭಿಮರ್ಚಾ ॥೩೫೬॥

ಸ್ವಗಾರಪವರ್ಗದಾತಾರಂ ಶಂಕರಂ ಯೋಽಚರ್ಯಾಂಷ್ಟಿ ।
 ಸ ನ ಮೃತ್ಯುವರ್ತಂ ಯಾತಿ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೩೫೭॥

ಅಭೀಪ್ನಿತಾಧರದಂ ನಿತ್ಯಂ ಮಹೇಶಂ ಯೋಽಚರ್ಯಾಂಷ್ಟಿ ।
 ಸ ನ ಮೃತ್ಯುವರ್ತಂ ಯಾತಿ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೩೫೮॥

ಆ ಪರಮೇಶ್ವರನೇ ಏನಾದರೂ ನನ್ನ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಕಿತ್ತಾಹಾರಿದನೋ ಏನೋ ಎಂದರೆ, ಆರಿತಿಯಾದ ನನ್ನ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರಬೇಕಾದ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಮೃತ್ಯುನ್ನಿಲ್ಲಿ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲವಲ್ಲ ! ॥೩೫೯॥

ಯಮನು ಹೀಗೆ ವಾತನಾಡಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯಾಲಿಯಾದ ಚಿತ್ರಗುಪ್ತನು, ಯಮನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವುಂಟಾಗುವಂತೆ ಅವನನ್ನು ಕುರಿತು ಹೀಗೆ ಸುಧಿದನು. ॥೩೬೦॥

ಯಮಧರುರಾಜ ! ಈ ಬಾಲಕನು ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ವಿನತ್ತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾಶವಾಡುವ ಮೃತ್ಯುಂಜಯ ಮಹಾಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪಮಾಡುತ್ತಾ, ಸ್ತ್ರೀತಿಯಂದ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿ ಮೊದಲಾದ ಪೂಜಾಸಾಧನಗಳಿಂದ ಆ ಶಂಕರನ ದಿವ್ಯಲಿಂಗವನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡುತ್ತಿರುವನು. ॥೩೬೧॥

ಸ್ವಗರ್, ಮೋಕ್ಷ, ಇವುಗಳನ್ನು ಕೊಡುವವನೂ, ಜಗನ್ನಂಗಳಕರನೂ, ತನ್ನ ಭಕ್ತರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಇಷ್ಟಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸುವವನೂ ಆದ ಆ ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನು ನಿತ್ಯನೂ ಪೂಜಿಮಾಡುವವನು ಎಂದಿಗೂ ಮೃತ್ಯುನಿಗೆ ಅಧಿನನಾಗಲಾರನು. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹನೇ ಇಲ್ಲ. ಇದು ಸತ್ಯನು. ॥೩೬೨-೩೬೩॥

ಅನನ್ಯಶರಕ್ಷೇ ನಿತ್ಯಂ ಯೋಽಚರ್ಯಾಂಶ್ಯತಿ ಶಂಕರಂ ।

ಸ ನ ಮೃತ್ಯುವಶಂ ಯಾತಿ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೩೫೬॥

ಮೃತ್ಯುಂಜಯಂ ನಾಹಾರುದ್ರಂ ಯೋಽಚರ್ಯಾಂಶ್ಯತಿ ಶಂಕರಂ ।

ಸ ನ ಮೃತ್ಯುವಶಂ ಯಾತಿ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೩೫೭॥

ಸರ್ವದೇವೋತ್ತಮಂ ಸಾಂಬಂ ಯೋಽಚರ್ಯಾಂಶ್ಯತಿ ಶಂಕರಂ ।

ಸ ನ ಮೃತ್ಯುವಶಂ ಯಾತಿ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೩೫೮॥

ಅಪ್ರಮೇಯನಾಧ್ಯಂತಂ ಯೋಽಚರ್ಯಾಂಶ್ಯತಿ ಶಂಕರಂ ।

ಸ ನ ಮೃತ್ಯುವಶಂ ಯಾತಿ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೩೫೯॥

ಉಮಾಕಾಂತಂ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಸತತಾ ಯೋಽಚರ್ಯಾಂಶ್ಯತಿ ।

ಸ ನ ಮೃತ್ಯುವಶಂ ಯಾತಿ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೩೬೦॥

ಶ್ರೀನಿಲಕೆಂತಂ ವಿಶ್ವೇತಂ ಸತತಂ ಯೋಽಚರ್ಯಾಂಶ್ಯತಿ ।

ಸ ನ ಮೃತ್ಯುವಶಂ ಯಾತಿ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೩೬೧॥

ಮೃತ್ಯುವನ್ನು ಜಯಿಸಿದವನೂ, ವಿರೋಧಿಗಳಿಗೆ ತುಂಬಾ ಭಯಂಕರ ಸ್ವರೂಪನೂ, ಭಕ್ತರಿಗೆ ಮಂಗಳಕರನೂ ಆಗಿರುವ ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ಸ್ಥಿರಮನಸ್ಸಿ ನಿಂದ ಇನ್ನೂ ವ ದೇವತೀಗಳನ್ನೂ ಆಶ್ರಯಿಸದೆ ಪೂಜೆಮಾಡುವವನು ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಮೃತ್ಯುವಿಗೆ ಅಧಿನನಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವೇ ಬೇಡ. ॥೩೬೨-೩೬೩॥

ಸಕಲ ದೇವತೀಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಉತ್ತಮನೂ, ಅಂಬಿಕಾರಮಣನೂ, ಲೋಕ ಮಂಗಳಕರನೂ, ಪ್ರಮಾಣಕ್ಕೆ ಸಿಗದವನೂ ಜನನ, ಮರಣಗಳಿಗೆಳಾಗಾಗದವನೂ, ಆದ ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ನಿತ್ಯವೂ ಪೂಜೆಮಾಡುವವನು ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಮೃತ್ಯುವಿಗೆ ಅಧಿನನಾಗಲಾರನೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ॥೩೬೪-೩೬೫॥

ಉಮಾರಮಣನೂ, ವಿಷಣುನದಿಂದ ಕಪ್ಪಾದ ಕೊರಳುಳ್ಳವನೂ, ಜಗದೊಡೆಯನೂ ಆದ ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ಆನವರತನೂ ನಿಯಮದಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡುವವರು ಎಂದಿಗೂ ಸತ್ಯವಾಗಿ ಮೃತ್ಯುವಿನ ಬಾಧೆಯಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ॥೩೬೬-೩೬೭॥

ಮೃತ್ಯುಂಜಯಂ ಸಮಭ್ಯಜ್ಯೋ ಬಿಲ್ಪತ್ತಾದಿಸಾಧನ್ಯಃ ।

ಕಾಲಮೃತ್ಯುಂ ತರತ್ಯೇವ ಕಿಮು ತಹ್ಯಾಪಮೃತ್ಯವಃ ॥೫೯॥

ಯತ್ನಾಜಯಾ ಮಹಾವಿಷ್ಣುವಿಷಣ್ಣತ್ವಂ ಪ್ರಾಪ ದುರ್ಬಳಂ ।

ಯತ್ನಾಜಯಾ ಪುರಾ ಬ್ರಹ್ಮಾ ಬ್ರಹ್ಮತ್ವಂ ಪ್ರಾಪ ದುರ್ಬಳಂ ॥೫೩॥

ತದಚಂಪರಃ ಕೋಽಪಿ ನ ಮೃತ್ಯುವರ್ತನೇಷ್ಯತಿ ।

ಯತ್ನಾಜಯಾ ಪುರಾ ದೇವಾಃ ಸರ್ವದೇವತ್ವವಾಯಯಃ ॥೫೪॥

ಯತ್ನಾಜಯಾ ಪರೋ ವೋಽಪ್ರೋಽಪ್ಯಯತ್ಯೇಷ್ಯಂ ।

ತದಚಂಪರಃ ಕೋಽಪಿ ನ ಮೃತ್ಯುವರ್ತನೇಷ್ಯತಿ ॥೫೫॥

ಯಸ್ಯ ಸ್ತುರಣಮಾತ್ರೇಣ ವಿನಶ್ಯಂತ್ಯಾಪದಃ ಕ್ಷೇಣಾತ್ರಃ ।

ತದಚಂಪರಃ ಕೋಽಪಿ ನ ಮೃತ್ಯುವರ್ತನೇಷ್ಯತಿ ॥೫೬॥

ಯತ್ಪ್ರಭಾವಂ ನ ಜಾನಂತಿ ನೇದಾ ಅಪಿ ಸಹಸ್ರತಃ ।

ತದಚಂಪರಃ ಕೋಽಪಿ ನ ಮೃತ್ಯುವರ್ತನೇಷ್ಯತಿ ॥೫೭॥

ಬಿಲ್ಪಪತ್ರಿ ಮೊದಲಾದ ಪೂರ್ಣಾಶಾಮಗ್ರಿಗಳಿಂದ ಆ ಮೃತ್ಯುಂಜಯನೇನಿಸಿದ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಪೂಜಿಸಾಡಿದ ವಾನರನು ಕಾಲಮೃತ್ಯುವನ್ನೇ ದಾಟುತ್ತಾನಾದ್ದರಿಂದ ಈ ಮಧ್ಯಕಾಲದಲ್ಲಿಂದಗುವ ಅವಮೃತ್ಯಗಳವನನ್ನೇನು ಮಾಡಬಲ್ಲವು? ॥೫೮॥

ಮಹಾವಿಷ್ಣುವು ಹೊಂದಲಸಾಧ್ಯವಾದ ವಿಷ್ಣುಪದವಿಯನ್ನೂ, ಬ್ರಹ್ಮದೇವನು ಬ್ರಹ್ಮಪಟ್ಟವನ್ನೂ, ಇತರ ದೇವತೆಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಸ್ಥಾನವನ್ನೂ, ಹಿಂದೆಯಾವ ದೇವನನ್ನು ಪೂಜಿಸಾಡಿ ಪಡೆದರೋ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ನಿಯಮಿಂದ ಪೂಜಿಸಾಡುವಸಿಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಮರಣವಿಲ್ಲ. ॥೫೯॥

ಯಾವ ದೇವನ ಪೂಜೆಯಿಂದ ಉತ್ಸ್ವಷ್ಟವಾದ ಮೋಕ್ಷನೂ ಸುಲಭವಾಗಿ ದೊರಿಯುವದೋ, ಯಾರ ಸ್ವರಣಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಸಕೆಲ ಕಷ್ಟಗಳೂ ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ನಾಶಹೊಂದುವನ್ನೋ, ಅಂತಹ ಮಹಾದೇವನ ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿರುವ ಯಾರೂ ಮರಣಹೊಂದುವುದಿಲ್ಲ. ॥೫೯-೬೦॥

ಸಾವಿರಾರುಸಲ ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟರೂ ನೇದಗಳು ಯಾರ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಶಿಳೆಯಲಾರವನ್ನೋ, ಯಾರು ಸತ್ರ, ಚಿತ್ರ ಮತ್ತು ಅನಂದಗಳ ಗಿಡ್ಯಯಂತಿರು

ಯಃ ಸಚ್ಚಿದಾನಂದಫುನಃ ಸರ್ವಜ್ಞಾಶ್ಚಿಂತ್ಯಂತಃ ಪ್ರಭುಃ ।
ತದಚರ್ಚನಪರಃ ಕೋಽಪಿ ನ ಮೃತ್ಯುವಶಮೇಷ್ಯತಿ ||೩೨೦||

ಯಃ ಸರ್ವಾತ್ಮಾ ಸರ್ವರೂಪಃ ಸಾಕ್ಷೀ ಸರ್ವತ್ರ ಕರ್ಮಣಾಂ ।
ತದಚರ್ಚನಪರಃ ಕೋಽಪಿ ನ ಮೃತ್ಯುವಶಮೇಷ್ಯತಿ ||೩೨೧||

ಯಃ ಕಾಲಕಾಲಃ ಕಾಲಾತ್ಮಾ ಕಾಲರೂಪಿ ಸದಾಶಿವಃ ।
ತದಚರ್ಚನಪರಃ ಕೋಽಪಿ ನ ಮೃತ್ಯುವಶಮೇಷ್ಯತಿ ||೩೨೨||

ಯಸ್ತಿನೇತೊಽವಿಶ್ವಕರ್ತಾ ವಿಶ್ವಾತಾಪರಿಪೂರಕಃ ।
ತದಚರ್ಚನಪರಃ ಕೋಽಪಿ ನ ಮೃತ್ಯುವಶಮೇಷ್ಯತಿ ||೩೨೩||

ಯವಚರ್ಚಯಂತಿ ಯೋಗಿಎಂದ್ರಾಃ ಸರ್ವದಾ ಸಾಂಬಿಂಶ್ವರಂ ।
ತದಚರ್ಚನಪರಃ ಕೋಽಪಿ ನ ಮೃತ್ಯುವಶಮೇಷ್ಯತಿ ||೩೨೪||

ವನೋ, (ಅಥವ ಇವುಗಳಿಂದ ಸಾಂದ್ರನಾಗಿರುವನೋ) ಸರ್ವಜ್ಞನೇನಿಸಿ,
ಚಿಕ್ಕವರೂಪನೂ, ಪ್ರಭುವೂ ಎನಿಸಿರುವ ಆ ಮಹಾದೇವನ ಪೂಜಾತತ್ವರನಾಗಿರುವ
ನೀಂದಿಗೂ ಮೃತ್ಯುವಿಗೆ ಅಧಿನನಾಗಲಾರನು. ||೩೨೦-೩೨೧||

ಸರ್ಕಲ ಪ್ರಪಂಚಸ್ವರೂಪನೂ, ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ಅಡಗಿರುವವನೂ, ನಾವು
ವಾಹುವ ಕರ್ಮಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡುವವನೂ, ಕಾಲಸ್ವರೂಪನಾದ ಯಮನಿಗೂ
ಮೃತ್ಯುಪ್ರದನೂ, ಕಾಲಸ್ವರೂಪಿಯೂ, ಕಾಲಾಂಶರಾಜ್ಯಮಿಯೂ, ನಿತ್ಯಮಂಗಳಸ್ವ
ರೂಪನೂ ಆದ ಆ ಮಹಾದೇವನ ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತನಾಗಿರುವವನು ಎಂದಿಗೂ
ಮೃತ್ಯುವಿಗೆ ಅಧಿನನಾಗಲಾರನು. ||೩೨೨-೩೨೩||

ಮುಕ್ಕಣ್ಣನೂ, ಜಗನ್ನಿಂದಾಮಕನೂ, ಈ ಪ್ರಪಂಚದ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಅವೇಕ್ಕೆ
ಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪೂರ್ತಿಗೊಳಿಸುವವನೂ, ಅನವರತನೂ ಯೋಗಿಶ್ರೇಷ್ಟರಿಂದ ಪೂಜೆ
ವಾಹಿಂಬಂಡುವವನೂ, ಅಂಬಿಕಾರಮಣನೂ, ಸಶ್ವರ್ದಂಶಾಲಿಯೂ ಆದ ಶಂಕರನನ್ನು
ಪೂಜೆವಾಹಿಂಬಂಡುವವನು ಎಂದಿಗೂ ಮೃತ್ಯುವಿಗೆ ಅಧಿನನಾಗಲಾರನು. ||೩೨೪-೩೨೫||

ನ ಏವ ಸುಖಮಾಪ್ಯೋತಿ ನ ನಾಶಿಲಸಂಪದಃ ।

ಯಸ್ಯ ನಿತ್ಯಂ ಮಹಾದೇವೇ ಭಕ್ತಿರವ್ಯಾಭಿಚಾರಿಣೀ

॥೫೧೬॥

ತಸ್ಯೈವ ಜನ್ಮ ಸಫಲಂ ಜೀವಿತಂ ಜ ಸುಜೀವಿತಂ ।

ಯಸ್ಯ ನಿತ್ಯಂ ಮಹಾದೇವೇ ಭಕ್ತಿರವ್ಯಾಭಿಚಾರಿಣೀ

॥೫೧೭॥

ತಸ್ಯೈವ ಜನನೀ ಧನ್ಯಾ ತಸ್ಯೈವ ಕುಲಮುನ್ನತಂ ।

ಯಸ್ಯ ನಿತ್ಯಂ ಮಹಾದೇವೇ ಭಕ್ತಿರವ್ಯಾಭಿಚಾರಿಣೀ

॥೫೧೮॥

ತಸ್ಯೈವ ಜನಕೋ ಧನ್ಯಃ ಧನ್ಯಾಸ್ತಸ್ಯ ಪಿತಾಮಹಾಃ ।

ಯಸ್ಯ ನಿತ್ಯಂ ಮಹಾದೇವೇ ಭಕ್ತಿರವ್ಯಾಭಿಚಾರಿಣೀ

॥೫೧೯॥

ಯಸ್ಯ ನಿತ್ಯಂ ಮಹಾದೇವೇ ಭಕ್ತಿರವ್ಯಾಭಿಚಾರಿಣೀ ।

ತಸ್ಯೈವಾರೋಗ್ಯಮನಿಶಂ ಆಯುವ್ಯಾಧಿಃ ಕ್ಷಣೀ ಕ್ಷಣೀ

॥೫೨೦॥

ಯಸ್ಯ ನಿತ್ಯಂ ಮಹಾದೇವೇ ಭಕ್ತಿರವ್ಯಾಭಿಚಾರಿಣೀ ।

ತಸ್ಯೈವ ಭಾಗ್ಯಮಂತ್ಯಾಷ್ಟಂ ತಸ್ಯೈವ ಸಕಲೋತ್ಸವಾಃ

॥೫೨೧॥

ನಿತ್ಯವೂ ಆ ಮಹಾದೇವನಲ್ಲಿ ತಪ್ಯದೇ ಭಕ್ತಿಯನ್ನಿಷ್ಟುಕೊಂಡಿರುವವನೇ ಎಲ್ಲಾ ಸುಖಗಳನ್ನೂ, ಸಮಸ್ಯೆ ಸಂಪತ್ತುಗಳನ್ನೂ ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ. ಆತನ ಜನ್ಮನು ಸಫಲನೇನಿಸುವುದು. ಆತನ ಜೀವಿತವು ಒಳ್ಳೆಯ ಬಾಳಿನಿಸುವುದು.

॥೫೨೨-೫೨೩॥

ಮತ್ತಾವ ದೇವತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನಿರತವಾಗದೇ ಆ ಮಹಾದೇವನಲ್ಲಿಯೇ ಅನವರತವೂ ಸ್ಥಿರಭಕ್ತಿಯನ್ನಿಷ್ಟಿರುವವನನ ತಾಯಿತಂಡೆಗಳೂ, ಆಜ್ಞಾಂಡಿರೂ ಧನ್ಯರೀಸಿ ಸುವರು. ಅಲ್ಲದೇ ಆತನ ವಂಶವೇ ತುಂಬಾ ಉತ್ತಮವೇನಿಸುವುದು. ||೫೨೪-೫೨೫||

ಅನ್ಯಾಸಕ್ತವಾಗದೇ ಆ ಮಹಾದೇವನಲ್ಲಿಯೇ ಅನವರತವೂ ಭಕ್ತಿಯಿಷ್ಟಿರುವೀಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಆರೋಗ್ಯವೂ, ಕ್ಷಣಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ಆಯುಸ್ಸಿನ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯೂ, ಉತ್ತಮವಾದ ಶಶಿರ್ವನೂ ಮತ್ತು ಸಂತೋಷಪ್ರದವಾದ ಸಮಸ್ತ ಉತ್ತಮಗಳೂ ಉಂಟಾಗುವುವು. ||೫೨೦-೫೨೧||

ಯಸ್ಯ ನಿತ್ಯಂ ಮಹಾದೇವೇ ಭಕ್ತಿರನ್ಯಭಿಜಾರಿಣೀ ।
ತಸ್ಯೈವ ವಿಮಲಂ ಜ್ಞಾನಂ ತಸ್ಯೈವ ವಿಮಲಂ ಮನಃ ॥೩೪॥

ಯಸ್ಯ ನಿತ್ಯಂ ಮಹಾದೇವೇ ಭಕ್ತಿರನ್ಯಭಿಜಾರಿಣೀ ।
ತಸ್ಯೈವ ಪರಮಂ ಮೋಕ್ಷಂ ತಸ್ಯ ಭಾಗ್ಯಮನುತ್ತಮಂ ॥೩೫॥

ಅತ್ಯಾಸ್ತಿಕೋ ಬಾಲಕೋಽಪಿ ಮೃತ್ಯುಂಜಯಮನಾಮಯಂ ।
ಜಪತ್ಯಯಂ ಮಹಾಮಂತ್ರಂ ಪೂಜಯಿತ್ವಾ ಸದಾಶಿವಂ ॥೩೬॥

ಮೃತ್ಯುಂಜಯೇನ ಮಂತ್ರೀಣ ಮೃಸ್ಯಯಂ ಲಿಂಗಮುತ್ತಮಂ ।
ಸಮೃದ್ಧಿಲ್ಲತರೋಮರ್ಹಲೀ ಪೂಜಯತ್ವವಲೋಕಯ ॥೩೭॥

ಯಸ್ತು ಬಿಲ್ಲತರೋಮರ್ಹಲೀ ಶುದ್ಧೋ ಮೃತ್ಯುಂಜಯಂ ಜಪೇತ್ ।
ತಸ್ಯ ಮೃತ್ಯಭಯಂ ನಾಸ್ತಿ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ಮರೋಜ್ಯತೀ ॥೩೮॥

ಅನ್ಯಾಸಕ್ತವಾಗದೇ ಆ ಮಹಾದೇವನಲ್ಲಿಯೇ ನಿಶ್ಚಲವಾದ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು
ಯಾವಾಗಲೂ ಇಟ್ಟರುವವನ ಜ್ಞಾನವು ನಿಮ್ಮಲವಾದದ್ದು. ಮನಸ್ಸು ನಿಷ್ಪಲ್ಪ
ವಾದುದು. ಅತನಿಗೇ ಉತ್ಸಂಪ್ರಾಪ್ತವಾದ ಮೋಕ್ಷನೂ, ಸರ್ವೋತ್ತಮವಾದ ಇತರ
ಭಾಗ್ಯಗಳೂ ಸಿದ್ಧಿಸುವುದು. ॥೩೯-೩೧॥

ಹುಡುಗನೇ ಆದರೂ ಈ ಬ್ರಹ್ಮಣಿಕುಮಾರನು ನಿತ್ಯಮಂಗಳಸ್ವರೂಪನಾದ
ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಪೂಜಿಸುತ್ತಾನಿ, ರೋಗರುಜಿಸಾದಿಗಳನ್ನು ಹೊಡಿದೋಡಿಸಿ,
ಮರೂ ಮೃತ್ಯುವನ್ನೇ ಜಯಿಸುವ, ಮೃತ್ಯುಂಜಯ ಮಹಾಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪ
ಮಾಡುತ್ತಿರುವನು. ॥೩೧॥

ಯವಂಥಮರಾಜ ! ಈ ಬಾಲಕನು ಆ ಮೃತ್ಯುಂಜಯಮಂತ್ರದಿಂದಲೇ
ಉತ್ತಮವಾದ ಮಣಿನ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಿಲ್ವಪತ್ರೀ ಮರದ
ಬುಡದಲ್ಲಿ ಎವ್ಯಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪೂಜಿಸುತ್ತಿರುವನು ಸೊಡು. ॥೩೧॥

ಬಿಲ್ವಪತ್ರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಪರಿಶುದ್ಧಾಂತಕರಣದಿಂದ ಆ ಮೃತ್ಯುಂಜಯನನ್ನು ಜಪ
ಮಾಡುತ್ತಿರುವನಿಗೆ ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಎಂದಿಗೂ ಮೃತ್ಯುವಿನ ಭಯವಿಲ್ಲವೆಂದು
ಸಾನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವನು. ॥೩೧॥

ಬಿಲ್ಲುಮೂಲೇ ಮಹಾದೇವಂ ಲಿಂಗರೂಪಿಣಿಮಾಸ್ತಿಕಃ ।
ಪೂಜಯತ್ತತ್ವಿಯತ್ತೈನ ಮೃತ್ಯುವಾತ್ವಿಮುಕ್ತಯೇ ॥೫೭॥

ಸಿದ್ಧಾಂತಿ ಸಂಪದಸ್ತಸ್ಯ ಬಿಲ್ಲುಮೂಲೇ ಶಿವಾಚರನಾತ್ರೋ ।
ಯಸ್ಯಾಸ್ತ್ರಾನಂತ್ರಗಾ ಭಕ್ತಮರ್ಣಾದೇವೇ ಸುರೋತ್ತಮೇ ॥೫೮॥

ತ್ವರಿತಾಖ್ಯೈನ ರುದ್ರೇಣ ಶಿವೈಕರಣೋ ಯದಿ ।
ಪೂಜಯಷ್ಟಿಗಾರೀಶಂ ಸ ವೋಕ್ಷಮಧಿಗಜ್ಞತಿ ॥೫೯॥

ಬಿಲ್ಲುಮೂಲೇ ಬಿಲ್ಲುಪತ್ರ್ಯಃ ತ್ವೀರಾಪುಣ್ಯಃ ರಖಂಡಿತಃ ।
ಜಾತ್ಯಾ ಶ್ರೇವೇನ ಮನುನಾ ಗೋಲಕ್ಷಾಧಿಪತಿಭರ್ವೇತ್ರ್ಯಃ ॥೫೯೦॥

ಬಿಲ್ಲುಮೂಲೇ ಬಿಲ್ಲುಪತ್ರ್ಯಃ ತಾಪುಣ್ಯಃ ರಖಂಡಿತ್ಯಃ ।
ಹಾತ್ಯಾ ಶ್ರೇವೇನ ಮನುನಾ ಲಭಂತೇ ಸಂಪದೋಽಖಿಲಾಃ ॥೫೯೧॥

ಆಸ್ತಿಕನಾದ ಈ ಬ್ರಹ್ಮಣಿಕುಮಾರನು, ಲಿಂಗಸ್ವರೂಪಿಯಾಗಿರುವ ಆ ಮಹಾ
ದೇವನನ್ನು, ಬಿಲ್ಲುವೈಕ್ಕದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ವಿಧಿನಿಯಮಾದಿಂದ ಮೃತ್ಯುದೇವತೆಯ
ಪಾಶಾಯುಧದಿಂದ ಬಿಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆಂಬೇಸ್ಯಾರ ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಿರುವನು. ॥೫೯೨॥

ಬಿಲ್ಲುವೈಕ್ಕದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಆ ಶಿವನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ
ಈತನಿಗೆ ಸರಲ ಸಂಪತ್ತುಗಳೂ ಸಿದ್ಧಿಸುವುವು. ದೇವೇತ್ತಮನಾದ ಆ ಮಹಾದೇವ
ನನ್ನ ಭಕ್ತಯಿಂದ ಅನ್ವಯಕ್ತವಾಗದೇ ಮನಸ್ಸಿಟ್ಯಃ ಪೂಜೆಮಾಡುವವನಿಗೆ
ಎಲ್ಲವೂ ಸಿದ್ಧಿಸುವುವು. ॥೫೯೩॥

ಜಾಗ್ರತ್ತಿಯಾಗಿ ಫಲಕೊಡುವ ರುದ್ರಮಂತ್ರಪೂರ್ವಕವಾಗಿ, ಗೌರಿರಮಣ
ನಾದ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಪರತಿವಮಂತ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ತತ್ತರನಾಗಿ ಪೂಜೆಮಾಡು
ವವನು ತಪ್ಯದೇ ವೋಕ್ಷವನ್ನು ಹೊಂದುವನು. ॥೫೯೪॥

ಬಿಲ್ಲುವೈಕ್ಕದ ಬುಡದಲ್ಲಿ, ವೋನೆಮುರಿಯದ ಬಿಲ್ಲುಪತ್ರ್ಯಿಗಳನ್ನು ತಿಗೆದು
ಕೊಂಡು ಹಾಲಿನಲ್ಲಿ ನೆನಸಿ, ಆ ಶಿವಮಂತ್ರಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಹೋಮವಾಡುವವನು
ಲಕ್ಷ ಗೋಪುಗಳಿಗೆ ಸ್ವಾಮಿಯಾಗುವನು. ॥೫೯೫॥

ಹಾಗೆಯೇ ಬಿಲ್ಲುಮರದ ಶಿಡಿಯಲ್ಲಿ ತುಪ್ಪದಲ್ಲಿ ನೆನಸಿದ ತುಂಡಾಗದೇ
ಇರುವ ಬಿಲ್ಲುಪತ್ರ್ಯಿಗಳನ್ನು ಶಿವಮಂತ್ರಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಹೋಮವಾಡುವವರು
ಸರಲ ಸಂಪತ್ತುಗಳನ್ನೂ ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ॥೫೯೬॥

ಪೂತೋ ಬಿಲ್ವತರೋಮೂರ್ತಿ ಶೈವಂ ಯದಿ ಮನುಂ ಜವೇತ್ |
ತದಾ ಸದ್ಗುರುಸಂದಿಷ್ಟೋ ಮಂತ್ರಃ ಸಿದ್ಧಿಂ ಪ್ರಯಚ್ಚತಿ ||೨೭॥

ವತಸ್ಯ ಹಿ ಪಿತಾ ಶುದ್ಧೋ ಮಹಾಶೈವೋತ್ಸೋ ಯತಃ |
ತತಸ್ತದುಪದಿಷ್ಟೋಸ್ಯ ಮಂತ್ರಃ ಸಫಲತೋ ಧ್ರುವಂ ||೨೮॥

ಜ್ವಲಜ್ಜ್ವಲನಸಂಕಾಶಂ ಪಶ್ಯ ಶೈವೋತ್ಮಾಭ್ರಕಂ |
ಉದ್ಘಾಲನತ್ರಪುಂಡ್ರಾಭ್ಯಾಂ ರುದ್ರಾಪ್ಯೇರಪಿ ಭೂಷಿತಂ ||೨೯॥

ರುದ್ರಾಕ್ಷಕಂಕಣಃ ಸಾಂಬಂ ಲಿಂಗರೂಪಿಣಮಧ್ಯಯಂ |
ಅಭ್ಯಚರ್ಚಯತಿ ಪಶ್ಯಾಯಂ ಬಿಲ್ವಪತ್ರೀರಖಂಡಿತ್ಯಃ ||೩೦॥

ಆ ಬ್ರಹ್ಮಕಲ್ಪನೇತಸ್ಯ ಮರಣಂ ನ ಭವಿಷ್ಯತಿ |
ಸಿದ್ಧನ್ಯತ್ಯಂಜಯಮನೋರಸ್ಯ ಸ್ತಾನ್ಧರಣಂ ಕಂಥಂ ||೩೧॥

ಬಿಲ್ವಪ್ರಕ್ಷಗಳ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಪರಿಶಾಧನಾಗಿ ಕುಲಿತು ಶಿವಮಂತ್ರವನ್ನು ಜವ
ಮಾಡಿದರೆ ಆಗ ಸದ್ಗುರುವು ತನಗೆ ಉಪದೇಶಮಾಡಿರುವ ಮಂತ್ರವು ಸಿದ್ಧಹೊಂದು
ವುದು. ||೩೨॥

ಈತನ ತಂದೆಯು ಶಿಧನಾಗಿ, ಪರಿಶಿವಭಕ್ತರಳ್ಳೆಲ್ಲಾ ಅತ್ಯಂತ ಮನಸ್ಸಿಸಿರು
ವನು. ಆತನಿಂದ ಈ ಬಾಲಕನಿಗೆ ಮಂತ್ರೋಪದೇಶವಾಗಿರುವುದು. ಆದ್ದರಿಂದ
ತಂದೆಯು ಉಪದೇಶಮಾಡಿರುವ ಮಂತ್ರವು ಈಗ ಸಿಶ್ವಯಾಗಿ ಈತನಿಗೆ ಸಫಲ
ವಾಗುವುದು. ||೩೩॥

ಉರಿಯುತ್ತಿರುವ ಯಜ್ಞೀಶ್ವರನಂತೆ ಹೊಳಿಯುತ್ತಿರುವ ಈ ಶಿವಭಕ್ತಾಗ್ರೇ
ಸರನ ಕುಮಾರನನ್ನು ನೋಡು! ಈತನು ಭಸ್ಮೋದ್ವಾಳನ ಮತ್ತು ಭಸ್ಮಾತ್ಮಿಪುಂಡ್ರ
ಧಾರಣೆಗಳಿಂದ ಯುಕ್ತನಾಗಿ ರುದ್ರಾಕ್ಷಗಳಿಂದ ಅಲಂಕೃತನಾಗಿರುವನು. ||೩೪॥

ರುದ್ರಾಕ್ಷಗಳನ್ನು ಕಂಕಣವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಲಿಂಗಸ್ವರೂಪಿಯಾ
ಅದ್ವಿತೀಯನೂ, ಆದ ಅಂಬಿಕಾರಮಣನನ್ನು ತುಂಡಾಗದ ಬಿಲ್ವಪತ್ರೀಗಳಿಂದ ಪೂಜಿ
ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡು. ||೩೫॥

ಪ್ರಕೃತಪ್ರವಿರುವವರೆಗೂ ಈತನಿಗೆ ಮರಣವು ಸಂಭವಿಸುವುದಿಲ್ಲ.
ಪ್ರತ್ಯಂಚಯ ಮಹಾಮಂತ್ರವು ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವನಿಗೆ ಮರಣವು ತಾನೇ ಹೇಗೆ
ಸಂಭವಿಸಿಕ್ಕು? ||೩೬॥

ಯಸ್ಯ ಮೃತ್ಯುಂಜಯೋ ದೇವೋ ಯಸ್ಯ ಮೃತ್ಯುಂಜಯೋ ಮನುಃ ।
ತಸ್ಯ ದೂರತರೋ ಮೃತ್ಯುವಾರ್ಥಿಯಃ ಕಮುಕಾಪರೋ ॥೫೬॥

ಮೃತ್ಯುಂ ಜಯತಿ ಯೋ ದೇವಃ ಸ ತು ಮೃತ್ಯುಂಜಯಃ ಸ್ತುತಃ ।
ಸ ತು ಶಂಕರ ವಿವೋಽನ್ಯಾಸಾದ್ಯತೋ ನಾಸ್ತಿ ಸರ್ವಥಾ ॥೫೭॥

ಯೇ ತು ಮೃತ್ಯುಂಜಯಂ ನಿತ್ಯಂ ಪೂಜಯಂತಿ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ।
ತೇಷಾಂ ಸ್ವಾಹ್ಯೇಃಷಿ ಮರಣಂ ನ ಭವಿಷ್ಯತಿ ಸರ್ವಥಾ ॥೫೮॥

ಅಯಂ ಶಿವೈಕರಣಃ ಶ್ರೀಮೃತ್ಯುಂಜಯಜಾಪಕಃ ।
ಕಥಂ ಮೃತ್ಯುವಶಂ ಗಚ್ಛೇನ್ತು ತ್ಯಾಧಿಕ್ಷರಣಕ್ಷಮಃ ॥೫೯॥

ಬಾಲೋಽಪಿ ಬಲವಾನೇಷು ಯತೋ ಮೃತ್ಯುಂಜಯಾಚರಣಕಃ ।
ಅತೋ ಧಿಕ್ಷರಣಂ ತಸ್ಯ ಕಾರ್ತು ಮತ್ತ ನ ಶಕ್ತಿತೇ ॥೬೦॥

ಮೃತ್ಯುಂಜಯದೇವನ ಪೂಜಯಾ, ಮೃತ್ಯುಂಜಯ ಮಹಾಮಂತ್ರವೂ
ಇರುವವನಿಗೆ ಆ ಮೃತ್ಯುವೇ ಹೆದರಿ ದೂರಾರುವನು. ಹೀಗಿರುವಾಗ ರೋಗರುಜಿ
ನಾದಿಗಳು ಹೇಗೆ ತಾನೇ ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಸೇರಿಯಾವು? ॥೫೯॥

ಸಾಕ್ಷಾನ್ತಾತ್ಮಾತ್ಮಾವನ್ನಾ ಜಯಿಸಿದವನು ಮೃತ್ಯುಂಜಯನೇನಿಸುವನು.
ಆರೀತಿಯಾದ ಸಾಮಧ್ಯಾವುಳ್ಳವನು ಆ ಶಂಕರನೇ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಯಾರೂ
ಅಲ್ಲ. ॥೬೦॥

ಪ್ರತಿನಿತ್ಯವೂ ಪ್ರಯತ್ನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಆ ಮೃತ್ಯುಂಜಯನನ್ನೂ ಪೂಜಿ
ಮಾಡುವವನಿಗೆ ಕನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯಾ ಮರಣವು ಸಂಭವಿಸಲಾರದು. ॥೬೧॥

ಆ ಪರಶಿವನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಪೂಜಾತತ್ವರನಾಗಿ, ಸಂಪತ್ತರವಾದ ಮೃತ್ಯುಂಜಯ
ಮಂತ್ರವನ್ನೂ ಜಪಮಾಡುವವನು, ಸ್ತುತಃ ಮೃತ್ಯುವನ್ನೇ ಶಿರಸ್ಯರಿಂಶುವ ಸಾಮಧ್ಯ
ವುಳ್ಳವನಾಗಿರುವಾಗ ಹೇಗೆ ತಾನೇ ಮೃತ್ಯುವಿಗೆ ಅಧಿನಿಂದಾದಾನು? ॥೬೦॥

ಮೃತ್ಯುಂಜಯನೇನಿಸಿದ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನೂ ಪೂಜಿಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಈತನು
ಹುಡುಗನಾದರೂ ಬಲವಂತನೇ ಆಗಿರುವನಾದ್ದರಿಂದ ಆತನನ್ನೂ ಧಿಕ್ಷರಿಸಲು
ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ॥೬೧॥

ನ ಕಿಂ ಶಾಸಯಿತುಂ ಶಕೋಽ ಮೃತ್ಯುಂಜಯಪರಾಯಣಃ ।
ಯಂ ಮೃತ್ಯುಂಜಯಮಾತ್ರಿತ್ಯ ಸ್ಥಿತೋಽನ್ಯೈ ಪೂಜ್ಯತೇ ಸದಾ ॥೪೦೭॥

ನ ಕಿಂ ಸ್ವರ್ಪುಂ ತ್ವಯಾ ಶಕೋಽ ಮೃತ್ಯುಂಜಯವತಂ ಗತಃ ।
ಸವಂಥಾ ನ ವತಂ ಯಾಸ್ತತ್ಯಯಂ ತವ ತಥಾ ಸತಿ ॥೪೦೮॥

ಆಯಾಂ ಯಾವೋ ನಿಲಯಂ ಯಾಮಂ ನಾತ್ರ ಪ್ರಯೋಜನಂ ॥೪೦೯॥

॥ ವಿಷ್ಣುರುವಾಚ ॥

ಇತ್ಯಾದಿರಿತವಾಕಣ್ಣ ಮೃತ್ಯುಸ್ತದ್ವಜನಂ ತದಾ ।
ಸತ್ಯಮುಕ್ತಮಿತಿ ಜಾಳತ್ವಾ ಖಿನ್ನಃ ಸ್ವನಿಲಯಂ ಯಂಯಾ ॥೪೧೦॥

ತತಸ್ತಜ್ಞನನೀ ಮೃತ್ಯುಂ ಪರಾವೃತ್ತಂ ವಿಲೋಕ್ಯ ಸಾ ।
ಆನಂದಂ ಪರಮಂ ಪ್ರಾಪ ವಿಲೋಕ್ಯ ಚ ತಮಭಂಕಂ ॥೪೧೧॥

ಮೃತ್ಯುಂಜಯ ದೇವತಾಮಂತ್ರಪರಾಯಣನಾಗಿ ಆ ದೇವದೇವನನ್ನೇ ಆನವರ
ತಪ್ತಾ ಪೂಜಿಸುತ್ತಾ, ಇತರ ಎಲ್ಲಾ ದೇವತೆಗಳಿಂದಲೂ ಪೂಜಾಹಂಕಾರಿಗುರುವ
ಈತನನ್ನು ಸಿಗ್ರಹಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾದಿತೇ ! ॥೪೧೨॥

ಆ ಮೃತ್ಯುಂಜಯನೇನಿಸಿದ ಮಾಡಿವನಿಗೆ ಅಧಿನಾಗಿರುವ ಈತನನ್ನು
ಮುಟ್ಟಲು ನಿನಗೆ ಸಾಧ್ಯವೇ? ಹೀಗಿರುವಾಗ ಈ ಬಾಲಕನು ಎಂದಿಗೂ ನಿನ್ನ
ಅಧಿನಾಗಲಾರನು. ॥೪೧೩॥

ಇಯ್ಯ ಯಮನೇ! ಹೊರಡು, ಇನ್ನು ಮನಿಗೆ ಹೋಗೋಣ. ಇನ್ನು ಇಲ್ಲಿ
ನಮಗೆ ಯಮನ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದ ಶಕ್ತಿಗೆ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲವೆಂದು ಚಿತ್ರಗುಪ್ತನು
ಮೃತ್ಯುವಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ॥೪೧೪॥

ಚಿತ್ರಗುಪ್ತನು ಹೀಗೆ ನುಡಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮೃತ್ಯುವು, ನೀನು ಹೇಳಿ
ದ್ದರು ಸರಿಯೆಂದು ಹೇಳಿ ಖಿನ್ನನಾಗಿ ತನ್ನ ವಾಸಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು. ॥೪೧೫॥

ಆಗ ಈರೀತಿ ಮೃತ್ಯುದೇವತೆಯು ಹಿಂತಿರುಗಿ ಹೋದುದನ್ನು ನೋಡಿ,
ಆ ಮೇಧಾವಿಯ ತಾಯಿಯಾದ ವಿಮಲಾಂಬಿಕೆಯು, ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ನೋಡಿ
ಅಜಾರವಾದ ಆನಂದವನ್ನು ಹೊಂದಿದಳು. ॥೪೧೬॥

ತತಃ ಸಾ ಯರ್ವೇಸಂಪನ್ನಾ ಆನಂದಾಶ್ಲೋಳಿಮುಂಜತೆ ।

ಮೃತ ಏವಾಯಿಮಧುನಾ ಪುನಜೀವಿತವಾನಿತಿ

॥೪೦೨॥

ತದಾ ಪುತ್ತೋಽಪಿ ಸಂತುಷ್ಟಿಂ ಬಿಲ್ಲಿ ಸತ್ತ್ವಿಮುಂಹೇಶ್ವರಂ ।

ಸಂಪೂರ್ಣ ಸ ಪುನಃ ಸ್ಥೋತ್ರಂ ಜಕಾರಾಘಾವಿನಾಶಕಂ

॥೪೦೩॥

॥ ಮೇಧಾವ್ಯವಾಚ ॥

ಜಯ ವಿಶ್ವೋತ್ತಮ ಶ್ರೀಮನ್ನಯ ಭಕ್ತಜನಪ್ರಿಯ ।

ಜಯ ಮೃತ್ಯುಂಜಯಾನಂತ ಜಯ ಮೃತ್ಯುಂಜಯಾಖಯ ॥೪೦೪॥

ಜಯ ಗೌರೀಪತೇ ಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯಯ ಶಂಕರ ಶಾಶ್ವತ ।

ಜಯ ವಿಶ್ವೈಕವಂದಾಂಖ್ಯೇ ಜಯ ವಿಷ್ಣುವರಪ್ರದ

ಜಯ ಮಾನ್ಯಧಕಾಲಾಗ್ನೇ ಜಯ ಕಾಲಹರಾನಷ್ಟಿ ।

ಜಯ ಸಿಂಗಜರ್ಣಾಜೂಷಿ ಜಯ ಭಸ್ತ್ವಿಭೂಷಣ ॥೪೦೫॥

ಅನಂತರ, ತಾಯಿಯು ತನ್ನ ಕುಮಾರನು ಮರಣಹೊಂದಿದ್ದವನು ಪುನಃ ಬದುಕಿದನೆಂದು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಆನಂದಬಾಪ್ರಗಳನ್ನು ಸುರಿಸಿದರು. ಆಗ ಆ ಬಾಲಕನೂ ಸಂತೋಷಭರಿತನಾಗಿ ಪುನಃ ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನು ಬಿಲ್ಲಿವತ್ತಿಗಳಿಂದ ಪ್ರಾಜೀವಾಡಿ, ಆನಂತರ, ಪಾಪನಾಶಕವಾದ ಆ ಮಹಾದೇವನ ಸ್ಥೋತ್ರವನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಿದನು. ॥೪೦೨-೪೦೫॥

ಪ್ರವಂಚದಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮನೂ, ಸಂಪದ್ಭರಿತನೂ, ಭಕ್ತಜನರಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿಯು ಭ್ರಾವನೂ, ಮೃತ್ಯುವನ್ನು ಜಯಿಸಿದವನೂ, ಕೊನೆಯಿಲ್ಲದವನೂ, ನಾಶರಹಿತನೂ ಆದ ಮೃತ್ಯುಂಜಯ ಸ್ವಾಮಿಯೇ, ನಿನಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ. ಗೌರೀರಮಣಸೇ, ನಿನು ಬ್ರಹ್ಮಸ್ವರೂಪನು. ಮಂಗಳಕರನು, ಶಾಶ್ವತವಾಗಿರುವವನು. ಪಕಲ ಲೋಕಗ ಶಿಂದಲೂ ನಮಸ್ಕರಿಸಲ್ಪಂಡಿತ ಪಾದವ್ಯಾಪ್ತಿವನು. ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ವರವನ್ನು ಕೊಡುವ ದೇವನೇ! ನಿನಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ. ॥೪೦೬-೪೦೧॥

ಮನ್ಯಧನಿಗೆ ಕಾಲಾಗ್ನಿ ಸ್ವರೂಪನೂ, ಕಾಲಸ್ವರೂಪನಾದ ಯಮನನ್ನು ನಿಗ್ರಹಿಸಿದವನೂ, ಪಾಪರಹಿತನೂ, ಹೊಂಬಣ್ಣಿದ ಜಡೀಗಳ ಸಮಾಜವ್ಯಾಪ್ತಿವನೂ, ಭಷ್ಯವನ್ನು ಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವನೂ ಆದ ಮಹಾದೇವನೇ! ನಿನಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ.

ಜಯ ತ್ರಿಲೋಚನಾಮೇಯ ಜಯ ಶಾಲವರಪ್ರಯೆ ।

ಜಯ ಕಲ್ಯಾಣವಿಜಯ ಜಯ ಕಲ್ಯಾಣದಾಯಕ ಇಗು ॥

ಜಯ ಶ್ರವಜಸಾಧಾರ ಜಯ ಶ್ರವಜನಪ್ರಯೆ ।

ಜಯ ಶ್ರವೋತ್ತಮಾರಾಧ್ಯ ಜಯ ಪಂಚಮುಖಾನಷ್ಟು ॥೪೧೩॥

ಜಯ ನಿಷ್ಣಲ ಕಾಮಾರೀ ಜಯ ನಿಮುಂಲ ನಿಗುಂಣ ।

ಜಯ ಶಾಂತ ಮಹಾದೇವ ಜಯ ಶಂಕರ ಶಾಶ್ವತ ॥೪೧೪॥

ಜಯ ಭಸೋದ್ವಾಳಿತಾಂಗ ಜಯ ರುದ್ರಪ್ರಕ್ಷಭೋಷಣ ।

ಜಯ ಶಂಭೋ ಸುರಾಧೀಶ ಜಯ ಸವಾರ್ಮಾರಾಜಿತ ॥೪೧೫॥

ಜಯ ಭಾನುಗುಣಾಕಾರ ಜಯ ಚಂದ್ರಕಲಾಧರ ।

ಜಯಾನೇಕಗುಣಾಕಾರ ಜಯಾನೇಕಗುಣಾಶ್ರಯ ॥೪೧೬॥

ಮುಕ್ಕಣ್ಣನೆನಿಸಿದ ಸ್ವಾಮಿಯೇ ! ಪ್ರಮಾಣರಹಿತನೂ, ಉತ್ತ್ರಪ್ರವಾದ ತ್ರಿಶಾಲಾ
ಯುಧವನ್ನು ಧರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿಯುಳ್ಳವನೂ, ಮಂಗಳಪ್ರಯೋವವಾದ ವಿಜಯ
ಪ್ರಳ್ಳವನೂ, ಮತ್ತು ಮಂಗಳವನ್ನು ಒಟ್ಟಮಾಡುವವನೂ ನೀನೇ ಆಗರುವೆ. ದೇವ,
ನಿನಗೆ ವಿಜಯವಾಗಲಿ. ॥೪೧೭-೪೧೮॥

ನಿನ್ನ ಭಕ್ತರಾದ ಜನಗಳಿಗೆ ಆಧಾರಭೂತನೂ, ಶ್ರವರಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿಯುಳ್ಳವನೂ,
ಶ್ರೀವರ್ತ್ರೀಷ್ಠರಿಂದ ಪೂಜ್ಯನೂ, ಐದು ಮುಖಗಳುಳ್ಳವನೂ, ನಿದುಂಪ್ಯನೂ, ಆದ
ಮಾರ್ದಾದೇವನೇ, ನಿನಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ. ಕಲ್ಯಾಣರಹಿತನಾದ ಸ್ವಾಮಿಯೇ ! ಮನ್ಯಧ
ತತ್ತ್ವಸೂ, ನಿಮುಂಲನೂ, ಗುಣರಹಿತನೂ, ಶಾಂತಿಯುಳ್ಳವನೂ, ಮಂಗಳಕರನೂ,
ಶಾಶ್ವತಪ್ರಯೋವನೂ ಆದ ನಿನಗೆ ವಿಜಯವಾಗಲಿ. ॥೪೧೯-೪೨೦॥

ಭಸ್ಯವನ್ನು ಅವಯವಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಉದ್ವಾಳನಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವವನೂ,
ರುದ್ರಪ್ರಕ್ಷಮಾಲೆಯನ್ನು ಆಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವವನೂ, ದೇವತಾಧಿಪತಿಯೂ, ಸಕಲ
ದೇವತೆಗಳಿಂದಲೂ ಪ್ರಜಿಸಲ್ಪಟ್ಟವನೂ, ಸೂರ್ಯನಂತೆ ಸ್ವಜ್ಯವಾದ ಗುಣಸ್ವ
ರೂಪನೂ, ಚಂದ್ರನ ಕಲೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿರುವವನೂ, ಆನೇಕ ಗುಣಗಳ ಆಕಾರಪುಳ್ಳ
ವನೂ, ಮತ್ತು ಅನೇಕ ಗುಣಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯನೂ ಆದ ಮಾರ್ದಾದೇವನೇ ! ನಿನಗೆ
ಜಯವಾಗಲಿ. ॥೪೨೧-೪೨೨॥

ಜಯ ಪುಣ್ಯಕೆನಿಲಯ ಜಯ ಲಿಂಗಾಚ್ರಣಪ್ರಯ ।

ಜಯ ಯಜ್ಞಫಲಾಕಾರ ಜಯ ಯಜ್ಞಫಲಪ್ರದ ॥೪೧೬॥

ಜಯ ಶ್ರೀಮಂಗಳಾಕಾರ ಜಯಶ್ರೀಮಂಗಳಪ್ರದ ।

ಜಯೋಗ್ರಂತಿ ಜಯ ಪಾಪಾರೇ ಜಯ ಭೂತೀಶ್ವರ ಪ್ರಭೋ ॥೪೧೭॥

ಜಯ ಭೀಮ ಭವಾನೇದ್ಯ ಭವನ್ಯದ್ಯಭಯಪ್ರದ ।

ಜಯ ಶ್ರೀಕಂತ ಸರ್ವಜ್ಞ ಜಯ ಸರ್ವನಿಭಾಷಣ ॥೪೧೮॥

ಜಯ ಮಂಡಿತಸರಾಂಗ ಜಯ ಭಕ್ತುತ್ತಿಭಂಜನ ।

ಜಯ ಭಗ್ರ ಮಹೇಶಾನ ಜಯ ಸರ್ವಶಿವಪ್ರಯ ॥೪೧೯॥

ಜಯ ಬ್ರಹ್ಮಾದಿನಂದ್ಯಾಂಘ್ರೇ ಜಯ ಬ್ರಹ್ಮಾದಿಸ್ರಾಜಿತ ।

ಜಯ ಶ್ರೀವಿಷ್ಣುನೇತ್ರಾಭ್ಜಾಪೂಜಿತಾಂಘೀಸರೋರುಹ ॥೪೨೦॥

ಪುಣ್ಯರಾತಿಗಲ್ಲ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅಶ್ರಯನೂ, ಲಿಂಗಪೂಜೆಮಾಡುವುದರಿಂದ
ಪ್ರೀತಿಹೊಂದುವವನೂ, ಯಾಗಗಳ ಫಲಸ್ವರೂಪನೂ, ಯಜ್ಞಗಳ ಫಲಗಳನ್ನು
ಕೊಡುವವನೂ, ಮಂಗಳವಿಗ್ರಹನೂ, ಸಂಪದ್ಭರಿತವಾದ ಮಂಗಳವನ್ನುಂಟುಮಾಡು
ವವನೂ, ಉಗ್ರವಾಗಿ ಶತ್ರುಗಳಿಗೆ ತೋರುವವನೂ, ಪಾಪಗಳಿಗಲ್ಲ ಶತ್ರುವೂ,
ಸಕಲ ಭೂತಗಳಿಗೂ ಒಡೆಯನೂ ಸರ್ವಸಮಧಿನೂ ಆದ ಮಹಾದೇವನಿಗೆ
ಜಯವಾಗಲಿ. ॥೪೨೧-೪೨೮॥

ವಿರೋಧಿಗಳಿಗೆ ಭಯುಂಕರನಾಗಿ ತೋರುವವನೂ, ಸಕಲ ಜಗದುತ್ಪತ್ತಿಸ್ತಿ
ಸಂಹಾರಕರ್ತೆನೂ, ಗೋಚರನಾಗದವನೂ, ಸಂಸಾರನೆಂಬ ರೋಗವನ್ನು ನಿವಾರಣ
ಮಾಡಬಲ್ಲ ವೈದ್ಯನೂ, ಭಕ್ತರಿಗೆ ಅಭಯಪ್ರದಾನಮಾಡುವವನೂ, ಕಾಂತಿಯುಕ್ತ
ವಾದ ಕೊರಳುಳ್ಳವನೂ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿದವನೂ, ಹಾವನ್ನೇ ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡಿರು
ವವನೂ, ಸಕಲ ಆವಯವಗಳಿಗೂ ಅಲಂಕಾರಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವನೂ, ಭಕ್ತರ
ದುಃಖಗಳನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವವನೂ, ಪ್ರಪಂಚಸ್ವಷ್ಟಿಕರ್ತೆನೂ, ಆಪಾರವಾದ
ಐಶ್ವರ್ಯವುಳ್ಳವನೂ, ಮತ್ತು ಸಕಲ ಮಂಗಳಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರೀತಿಯುಳ್ಳವನೂ,
ಆದ ಮಹಾದೇವನೇ! ನಿನಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ. ॥೪೨೯-೪೨೦॥

ಬ್ರಹ್ಮಾದಿಸಕಲದೇವತೆಗಳಿಂದಲೂ ಪೂಜೆಸಲ್ಪಟ್ಟ ಪಾದವುಳ್ಳವನೂ, ಬ್ರಹ್ಮನೇ
ನೇಡಲಾದ ದೇವತೆಗಳಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟವನೂ, ವಿಷ್ಣುವಿನ ಕಮಲದಂತಿರುವ

ಜಯೋಜ್ಞ ಲಲಲಾಟಾಕ್ತ ಜಯಕಾರಣ ಸರ್ವದ |
ಜಯ ಚಿಧ್ವನ ಚಿದ್ವೂಪ ಜಯ ದೇವತೀಖಾಮಣೀ ||೪೨೭||

ಜಯ ಕ್ರಾಂತಿಗೌರಾಂಗ ಜಯ ಶಾಶ್ವತ ಸರ್ವಗ |
ಜಯ ಸರ್ವಕರಾಶಾಸ್ಯ ಜಯ ಸ್ಥಿತಿಕರಾಶ್ರಯ ||೪೨೮||

ಜಯ ವೊಯಾಗುಣಾತೀತ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಸ್ವಯಂಕಾರಕ |
ಜಯಾಪ್ರಧಾಸ್ಯ ನಿರ್ಲಿಂಪ್ತ ನಿರಂಜನ ನಿರಾಮಯ ||೪೨೯||

ಜಯಾಃ ಖಿಂಡನುಯಾಕಾರ ಜಯ ಶ್ರೀ ಚಂದ್ರಶೇಖರ |
ಜಯ ನೇದಾಂತನೇದ್ಯೇತ ಜಯ ಮಂಗಳವಿಗ್ರಹ ||೪೩೦||

ಜಯಾಮಿತಪ್ರಭಾವಾದ್ಯ ಜಯಾಚಾರ್ಯಗುಣಾಶ್ರಯ |
ಜಯಾಶ್ರಿತಾನುರತ್ರೀ ಜಯ ಬಿಲ್ಮದಲಾಚಿತ ||೪೩೧||

ಕಣ್ಣನಿಂದ ಶೂಜಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿ, ಪಾದಕಮಲವುಳ್ಳವನೂ, ಪ್ರಜ್ಞಲಿಸುತ್ತಿರುವ ಹಣೆಗಣ್ಣಾಲ್ಕಾವನೂ, ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಕಾರಣನೂ, ಸಕಲ ಘಳಗಳನ್ನೂ ಕೊಡುವವನೂ, ಮೇಷದಂತೆ ಗ್ರಂಭಿರವಾದ ಜ್ಞಾನಸ್ವರೂಪನೂ, ಚಿದ್ವೂಪಿಯೂ, ದೇವತೀಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಚೂಡಾಮೆ ತೊಂತೆ ಶ್ರೀನೃನೂ ಆದ ಮಹಾದೇವನಿಗೆ ಜಯವಾಗಲಿ. ||೪೩೨-೪೩೩||

ಕ್ರಾಂತರದಂತೆ ಶಿಭ್ರವಾದ ಅವಯವವುಳ್ಳವನೂ, ನಿತ್ಯನೂ, ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯೂ, ಸೃಷ್ಟಿಕಾರ್ಯನಿರತನೂ, ಎಲ್ಲರಿಂದಲೂ ಸ್ತುತ್ಯನಾದವನೂ, ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ರಕ್ಷಣೆಮಾಡುವವನೂ, ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಆಶ್ರಯನೂ, ಆಜ್ಞಾನಸ್ವರೂಪವಾದ ಮಾಯಾಗುಣಗಳಿಂದ ಬಿಡಲ್ಪಟ್ಟವನೂ, ಸಕಲ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡವನ್ನೂ ನಾಶಮಾಡುವವನೂ, ಶತ್ರುಗಳಿಂದ ಪ್ರತಿಭಟಿಸಲು ಆಸಾಧ್ಯನೂ, ನಿರ್ಲಿಂಪ್ತನೂ (ಸ್ವಲ್ಪನೂ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕವೈವಹಾರ ಸಂಬಂಧವಲ್ಲದವನೂ) ದೋಷರಹಿತನೂ, ರೋಗರುಜಿನಾದಿಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯನಾಗದಿರುವವನೂ ಆದ ಮಹಾದೇವನಿಗೆ ವಿಜಯವಾಗಲಿ. ||೪೩೪-೪೩೫||

ಪರಪೂರ್ಣಸ್ವರೂಪನೂ, ಕಾಂತಿಯಕ್ತನಾದ ಚಂದ್ರನನ್ನು ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಧರಿಸಿರುವವನೂ, ನೇದಾಂತಗಳಿಂದ ತಿಳಿಯಲು ಯೋಗ್ಯನೂ, ಐಶ್ವರ್ಯಶಾಲಿಯೂ, ಮಂಗಳಸ್ವರೂಪನೂ, ಆಪರಿಮಿತವಾದ ಮಹಿಮೆಯುಳ್ಳವನೂ, ಯೋಚಿಸಲು ಆಸಾಧ್ಯವಾದ ಗುಣಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯನೂ, ಆಶ್ರಿತರಾದ ಶಸ್ತ್ರ ಭಕ್ತರಿಗೆ ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷ

ಜಯ ಸರ್ವಗಮಸ್ತವ್ಯ ಜಯ ಸರ್ವಗಮಸ್ತಿಯ ।

ಜಯ ರುದ್ರ ಜಯೋನೇಷೇತ ಜಯೋತ್ಸ್ಯಾಷ್ಟ ಜಯೋತ್ಸರ ॥೪೭॥

ಜಯ ಶಂಗ ಜಯಾರಾಧ್ಯ ಜಯ ಸರ್ವೋತ್ತಮೋತ್ತಮ ।

ಜಯಾನಾಧ್ಯ ಕಶರಣ ಶರಣಪದಪಂಕಜ ॥೪೮॥

ಜಯ ಪಂಚಾಕ್ಷರಾಕಾರ ಜಯ ಪಂಚಾಕ್ಷರಸ್ತಿಯ ।

ಜಯ ಗೌರೀಸ್ತಿಯಾನಂತ ಜಯ ಪೂರ್ಣಾಮಸೋರಥ ॥೪೯॥

ಜಯೋಂಕಾರಮಯಾಕಲ್ಪ ಜಯ ಸರ್ವತ್ತಾಕ್ಷರಭೋ ।

ಜಯ ಕುಂದೇಂದುಧವಲ ಜಯ ಬ್ರಹ್ಮಪಿತಾಮಹ ॥೫೦॥

ಜಯ ಷಣ್ಣಿಖನಂದೀಶಗಣನಾಧಾದಿಸೇವಿತ ।

ಜಯ ಚಿನ್ತಯ ಚಿನ್ತಾತೇರ ಜಯಾನಂದಮನೋನ್ಯಯ ॥೫೧॥

ದಂತಿರುವವನೂ, ಬೀಲ್ವದಳಗಳಿಂದ ಪೂಜಿಸಲ್ಪಟ್ಟವನೂ, ಆದ ಮಹಾದೇವನಿಗೆ ವಿಜಯವಾಗಲಿ. ॥೫೨-೫೩॥

ಸಕಲ ಆಗಮಗಳಿಂದಲೂ ಸೋತ್ತುರ್ಹನೂ, ಎಲ್ಲಾ ಆಗಮಗಳಿಗೂ ಸ್ತಿಯನಾಗಿರುವವನೂ, ಭಕ್ತರ ಪಾಪಗಳನ್ನು ನಾಶಮಾಡುವವನೂ, ಉಮಾರಮಣನೂ, ಎಲ್ಲಾ ದೇವತೀಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಶ್ರೀಷ್ಟನೂ, ಐಶ್ವರ್ಯಭರಿತನೂ, ಸುಖಸ್ವರೂ ಪನೂ, ಪೂಜಾರ್ಹನೂ, ಉತ್ತಮರೀಣಿಸಿದ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತಲೂ ಉತ್ತಮೋತ್ತಮನೂ, ಅನಾಧರಾದ ಭಕ್ತರನ್ನೇ ಲಾಲ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕಾಪಾಡುವವನೂ, ಮರೆಹೊಕ್ಕೆವರನ್ನು ಕಾಪಾಡುವ ಅಡಿದಾವರೆಗಳುಳ್ಳವನೂ ಆದ ಮಹಾದೇವನಿಗೆ ವಿಜಯವಾಗಲಿ. ॥೫೪-೫೫॥

‘ನಮಃ ಶಿವಾಯ’ ಎಂಬ ಪಂಚಾಕ್ಷರಮಂತ್ರಸ್ವರೂಪನೂ, ಪಂಚಾಕ್ಷರಮಾಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀತಿಯುಳ್ಳವನೂ, ಗೌರೀದೇವಿಯರಮಣನೂ, ನಾಶರಹಿತನೂ, ಪೂರ್ಣವಾದ ಮನೋರಥವುಳ್ಳವನೂ, ಓಂಕಾರಸ್ವರೂಪನೂ, ಸಕಲ ಚರಾಚರಾತ್ಮಕವಾದ ಪ್ರವಂಚಸ್ವರೂಪನೂ, ಸರ್ವಸಮಧನೂ, ಕುಂದಪುಷ್ಟಿ, ಚಂದ್ರ ಇವರಂತೆ ಶಬ್ದರಣವುಳ್ಳವನೂ, ಬ್ರಹ್ಮದೇವನ ಅಜ್ಞನೂ ಆದ ಮಹಾದೇವನಿಗೆ ವಿಜಯವಾಗಲಿ. ॥೫೬-೫೭॥

ಷಣ್ಣಿಖ, ನಂದಿಕೇಶರ, ವಿಷ್ಣುರಾಜ ಇವರೇ ನೋಡಲಾದವರಿಂದ ಸೇವಿಸ

ಜಯಾನ್ನಮಯ ನಿದ್ವಂದ್ವ ನಿರೀಹ ನಿರುಪಾಧಿಕೆ ।
ಜಯಾನ್ನ ಸೂರ್ಯಾವಾಮಾಂಗ ಜಯ ವಿಶೇಷಾರ್ಥ ಪ್ರಭೋ ॥೪೩॥

ಪ್ರಸೀದ ಪ್ರಸೀದ ಪ್ರಭೋ ಚಂದ್ರಮಾಳೀ
ಪ್ರಸೀದ ಪ್ರಸೀದ ಪ್ರಭೋ ಮನ್ಮಥಾರೀ ।
ಪ್ರಸೀದ ಪ್ರಸೀದ ಪ್ರಭೋ ಶಾಲಪಾಣೀ
ಪ್ರಸೀದ ಪ್ರಸೀದ ಪ್ರಭೋ ಮೃತ್ಯಮೃತ್ಯೋ ॥೪೪॥

ಪ್ರಸೀದ ಪ್ರಸೀದ ಪ್ರಭೋನಾಢಬಂಧೋ
ಪ್ರಸೀದ ಪ್ರಸೀದ ಪ್ರಭೋ ಶೃಂಗಿಂಧೋ ।
ಪ್ರಸೀದ ಪ್ರಸೀದ ಪ್ರಭೋ ದೇವಬಂಧೋ
ಪ್ರಸೀದ ಪ್ರಸೀದ ಪ್ರಭೋ ಮೃತ್ಯಬಂಧೋ ॥೪೫॥

॥ ವಿಷ್ಣುರುವಾಚ ॥

ಇತಿ ಸ್ತುತ್ವಾ ಮಹಾದೇವಂ ಪುನಃ ಸಂಪೂಜ್ಯ ಸಾದರಂ ।
ಪ್ರಾಯ್ಯ ಭಕ್ತಿಭಾವೇನ ನನತಾರ್ಥೀದಮಾದರಾತ್ರೌ ॥೪೬॥

ಲ್ವಷ್ಟಿರುವವನೂ, ಚಿನ್ಮಯನೂ, ಜ್ಞಾನಸ್ವರೂಪನೂ, ಆನಂದಸ್ವರೂಪನೂ,
ಮನಃಸ್ವರೂಪನೂ, ಅನ್ಮಮಯನೂ, ಅದ್ವಿತೀಯನೂ, ಇಜ್ಞಾಯಿಲ್ಲದವನೂ
ಕಾರಣರಹಿತನೂ, ಅನ್ನ ಸೂರ್ಯಾದೇವಿಯನ್ನೇ ತನ್ನ ಶರೀರದ ಎಡಭಾಗವನ್ನಾಗಿ
ಮಾಡಿರುವವನೂ, ಜಗದೀಂದ್ರಿಯನೂ, ಸರ್ವಸಮರ್ಥನೂ ಆದ ಮಹಾದೇವನಿಗೆ
ವಿಜಯವಾಗಲಿ. ॥೪೬-೪೭॥

ಚಂದ್ರಚೂಡನಾದ ಪ್ರಭುವೇ, ಮನ್ಮಥನ ಶತ್ರುವೂ, ಶ್ರೀಶಾಲಾಯುಧವನ್ನು
ಕೈಬುಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿರುವವನೂ, ಮೃತ್ಯುವಿಗೂ ಮೃತ್ಯಸ್ವರೂಪನೂ ಆದ ಸರ್ವಸಮರ್ಥ
ಸೇವಿರುವ ಮರಾದೇವನೇ, ನನ್ನಲ್ಲಿ ಅನುಗ್ರಹವಾದು. ॥೪೭॥

ದೀನರನ್ನ ಬಂಧುವಿನಂತೆ ರಕ್ಷಣೆಮಾಡುವವನೂ, ಶೃಂಗಾರಿಗೆಲ್ಲಾ ಸಮುದ್ರ
ದಂತ ಆಶ್ರಯನೂ, ದೇವತೀಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಬಾಧುನೂ, ಮೃತ್ಯುಸ್ವರೂಪನಾದ ಯಮ
ನಿಗೂ ರಕ್ಷಕನೂ, ಸರ್ವಸಮರ್ಥನೂ ಆದ ಪ್ರಭುವೇ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಪ್ರಸನ್ನನಾಗು.”
॥೪೭॥

ಹೀಗೆ ಮೇಧಾವಿಯ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಸೈತ್ಯತ್ರಣಾದಿ ಆದರದಿಂದ ತುಳಿ

ತತಃ ಶಿವಮಭಿಸ್ಪೃಶ್ಯ ಸಮಾಲಿಂಗ್ಯ ಮನುಂ ಜವನ್ |
ಮತ್ತಾ ಕೃತಾಧ್ರವಾತ್ಮಾನಂ ಪರಮಂ ಪರ್ಯಪರ್ಯತ ಇಂದಿ ||

ತತೋ ಮಾಧ್ಯಾಂಧ್ಯಾ ಕೇಂ ಪೂಜಾಂ ಕೃತ್ವಾ ಬಿಲ್ವದಲಾದಿಭಿಃ |
ಸ್ತುತ್ವಾ ಪ್ರಣಮ್ಯ ಬಂಧಾ ಪುನಃ ಸಂಪೂಜ್ಯ ತಂಕರಂ ಇಂದಿ ||

ಪೂಜಾಂ ಸಮಾಪ್ಯ ಪೂತಾತ್ಮಾ ಲಿಂಗಮಾದಾಯ ಮೃಂತ್ಯಂ |
ಜತೇ ಸಂಕ್ಷೇಪಯಾವಾಸ ಸ ಬಿಲ್ವದಲಮಭರಕಃ ಇಂದಿ ||

ತತೋ ಮಾತರಮಾಲೋಕ್ಯ ಪ್ರಣಮ್ಯ ಚರಣಾ ಸ್ಪೃಶನ್ |
ಮಾತ್ರಾ ಸಹ ಗೃಹಂ ಪ್ರಾಪ ದುಂದುಭಿಧ್ವನಿಪೂರ್ವಕಂ ಇಂದಿ ||

ತತೋ ದದರ್ಶ ಜನಕಂ ಶಿವಪೂಜಾಪರಾಯಣಂ |
ಶ್ರಿಪುಂಡ್ರಲೇಖಾನಿಲಸತ್ವಾಲಭಾಗಮಕಲ್ಪಣಂ ಇಂದಿ ||

ಮಾಡಿದ ನಂತರ ಭಕ್ತಿಪುರಸ್ವರವಾಗಿ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ, ಬೆವರುಬರುವವರೆಗೂ ಅದರದಿಂದ ನರ್ತನಮಾಡಿದನು. ||ಇಂದಿ||

ಶಿವಲಿಂಗಸ್ವರೂಪಿಯಾದ ಆ ಪರಶಿವನನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ಆಲಿಂಗನಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಶಿವಮಂತ್ರವನ್ನೇ ಜಪಿಸುತ್ತಾ ತಾನೇ ಕೃತಕೃತ್ಯನೂ, ಸರ್ವಶ್ರೀಷ್ಟನೂ ಎಂದು ತಿಳಿದನು. ||ಇಂದಿ||

ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ನಾನಾವಿಧವಾಗಿ ಪೂಜಿಮಾಡಿ, ಸ್ತೋತ್ರಮಾಡಿದ ನಂತರ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿದನು. ಆಮೇಲೂ ಶಂಕರನನ್ನು ಪುನಃ ಪುನಃ ಪೂಜಿ ಮಾಡುತ್ತಾ ಪೂಜೆ ಮುಗಿದ ನಂತರ ಪರಿಶುದ್ಧಾಂತಕರಣಾದ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣ ಬಾಲಕನು, ತಾನು ಪೂಜಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಮಣಿನ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ಅದಕ್ಕೆ ಪೂಜಿಮಾಡಿದ್ದ ಬಿಲ್ವದಳಗಳೊಡನೆ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟಿನು. ||ಇಂದಿ-ಇಂದಿ||

ಹಾಗೆಯೇ ಸಮಾಪದಲ್ಲಿದ್ದ ತನ್ನ ತಾಯಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವಳ ಪಾದಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ, ಮಂಗಳಕರವಾದ ದುಂದುಭಿನಾಡ್ಯಗಳೊಡನೆ ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಜೊತೆ ಮನೆಗೆ ಹೋದನು. ||ಇಂದಿ||

ಮನೆಯ ಒಳಭಾಗದಲ್ಲಿ ಶಿವಪೂಜಾತತ್ವರನಾಗಿ ಭಸ್ತೃಪುಂಡ್ರರೇಖಿಗಳಿಂದ ಶೋಭಿಸುತ್ತಿರುವ ಹಣೆಯುಳ್ಳವನೂ, ಕಲ್ಪವರಹಿತನೂ, ಭಸ್ತೃವನ್ನು ಸಕಲ

ಭಸ್ಮೋದ್ವಾಲಿತಸನಾರ್ಥಂಗಂ ರುದ್ರಾಕ್ಷಾಲಂಕೃತಂ ಮುಜಾ ।
ಶಿವಪಾದಾಂಬುಜಧಾರ್ಣಸಂಸಕ್ತಂ ಶುಚಿಮಾನಸಂ ॥೪೪೧॥

ಮಂತ್ರಾಧಿರಾಜನುಮಲಂ ಸರ್ವವೇದಾಂತಸಂಸ್ತುತಂ ।
ವೇದಾವತಂಸಮಾರಾಧ್ಯಂ ಜಪಂತಂ ಶಿವಸಂಮತಂ ॥೪೪೨॥

ಮಂತ್ರಾಜಾವಾಶ್ರಯಂ ನಿತ್ಯಂ ಶಿವಮಂತ್ರಜಸ್ಮೋತ್ಪಂಕಂ ।
ಶಿವನಾಮಾನ್ಯತಂ ಭೂಯಃ ಸಿಬಂತಂ ಮುಹುರಾದರಾತ್ರೆ ॥೪೪೩॥

ತತಃ ಪ್ರಣಮ್ಯ ಬಹುಧಾ ಕೃತಾಂಜಲಿಪುಟೋಽಭರ್ತಃ ।
ತಾಧ್ಯತಂ ಹಿತರಂ ದೃಷ್ಟಿಕಂಸ್ತಂ ಕೃತಾಧರ್ಮಮನ್ಯತ ॥೪೪೪॥

ಶ್ರೀಸ್ಮೋತ್ತಮಸ್ತತ್ರಿತಾಸಿ ಸಮಾಪ್ಯ ಶಿವಪೂಜನಂ ।
ದದರ್ಶ ವಿನಯಾನ್ನಮ್ರಂ ಸುತಂ ಮೇಧಾವಿನಂ ತದಾ ॥೪೪೫॥

ಅವಯವಗಳಿಗೂ ಬಳಿದುಕೊಂಡಿರುವವನೂ, ರುದ್ರಾಕ್ಷಮಾಲೀಯನ್ನು ಶಲಂಕರಿಸಿ ಕೊಂಡು ಶಾಢ್ಯವಾದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಆ ಪರಶಿವನ ಪಾದಕಮಲಧಾರ್ಣನದಲ್ಲಿ ನಿರತನಾಗಿರುವವನೂ ಆದ ತನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ದರ್ಶನಮಾಡಿದನು. ||೪೪೦-೪೪೧||

ಸಕಲ ವೇದಾಂತಗಳಿಂದಲೂ ಸ್ಮೋತ್ತಮಾಡಲ್ಪಡುವ, ಮತ್ತು ನಿಮ್ಮಲವಾದ ವೇದಗಳಿಗಲ್ಲಾ ಶಿರೋಭಾಷಣವೇನಿಸಿ ಪೂಜಾರ್ಥವೂ ಶಿವನಿಗೆ ಸಂಮಾತವೂ ಆಗಿರುವ ಮಂತ್ರರಾಜನೇನಿಸಿದ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪಮಾಡುತ್ತಾ, ಸಕಲ ಮಂತ್ರಗಳಿಗೂ ಆಶ್ರಯವಾಗಿರುವ ಆ ಶಿವಮಂತ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ನಿತ್ಯವೂ ಉತ್ಸಾಹಭರಿತನಾಗಿ, ಪದೇಪದೇ ಆದರಿಂದ ಶಿವನಾಮಾನ್ಯತವನ್ನು ಪಾನಮಾಡುತ್ತಿರುವ ತನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ನೋಡಿದನು. ||೪೪೨-೪೪೩||

ಆ ಬಾಲಕನು ತಂದೆಗೆ ಕೃಮುಗಿದು ಬಹುವಿಧವಾಗಿ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, ಆ ರೀತಿಯಾಗಿ ಶಿವಪೂಜಾನಿರತನಾಗಿರುವ ತಂದೆಯನ್ನು ಸೋಡಿ ತಾನೇ ಕೃತಾಧರ್ಶನೆಂದು ಶಿಲಿದನು. ||೪೪೪||

ಶಿವಭಕ್ತಾಗ್ರೇಸರನಾದ ಅವನ ತಂದೆಯೂ ಕೂಡೆ, ತಾನು ಶಿವಪೂಜೆಯನ್ನು ಪೂಜೆವಾಗಿ ಮಾಡಿದನಂತರ, ವಿನಯದಿಂದ ನಮ್ರನಾಗಿ ಬಂದು ನಿಂತಿರುವ ತನ್ನ ವಾಗಸಾದ ಮೇಧಾವಿಯನ್ನು ಸೋಡಿದನು. ||೪೪೫||

ತತ्त्वमुಂಕेमारೋಪ्य श्रीरौತ जಿಷ್ಠಾರ್ಯ ಸಾದರಂ ।

ಸಮಾಲಿಂಗಾತಿಧಂತುಷ್ಟೋ ಬಭೂವ ಸುತನಿಕ್ಷಣಾತ್ ॥೪೪೫॥

॥ ವಿಷ್ಣುರುವಾಚ ॥

ಇದಮುಕ್ತೋ ಮರ್ಯಾ ಬ್ರಹ್ಮನ್ ಕೌಶಿಕಾಧ್ಯ ಮಿಹಾಧುನಾ ।

ಕೇನ ವಾ ಜ್ಞಾರ್ಯತೇ ಪೂರ್ಣಂ ಶಿವಪೂಜಾವಿಧೀಃ ಘಲಂ ॥೪೪೬॥

ಸಮಭ್ಯಜ್ಯಂ ಮಹಾದೇವಂ ಮಾನವೋಃಃ ಸಕ್ತನ್ಯುದಾ ।

ತ್ಯಂತೋರೋತಿ ಸಹಸ್ರ ಸುರಾನಸ್ಯಾನಃಃ ಧ್ರುವಂ ॥೪೪೭॥

ನ ಪಶ್ಯತ್ಯೈವ ದುಃಖಾನಿ ಶಿವಪೂಜಾಪರಾಯಃ ।

ಸ್ವಾಷ್ಟಿಃಃಃಃ ಸರ್ವಧಾ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ತಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೪೪೮॥

ತತೋ ಯತ್ಯೈನ ಮಹತಾ ಶ್ರೀಮಹಾದೇವಪೂಜನಂ ।

ಕತ್ತಂತ್ಯಾನುಸ್ಯದೇವಾನಂ ತ್ಯಾಕ್ತಾಪ ಪೂಜನಮಾದರಾತ್ ॥೪೪೯॥

ತಂದೆಯು ಕುಮಾರನನ್ನ ತೊಡೆಯನೇತೆ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು, ಅವನ ತಲೆಯನ್ನ ಮಾಸಿಸೋಡಿ, ಅಲಿಂಗನಮಾಡಿಕೊಂಡು ವ್ಯತ್ಯಾಸನ್ನ ಜಯಿಸಿಬಂದಿ. ರುವ ಮಗನ ದರ್ಶನದಿಂದ ಅತ್ಯಂತ ಸಂತೋಷಭರಿತನಾದನು. ॥೪೪೯॥

ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮನೇ, ನಿನಗೆ ಶಿವಪೂಜಾಮಹಿಮೆಯನ್ನ ಶಿಳಸಲುನಾನು ಈಗಿದನ್ನ ಹೇಳಿದೆನು. ನಿಜವಾಗಿ ಶಿವಪೂಜೆಯಿಂದ ಒರುವ ಪರಷ್ಪರಾವಾದ ಘಲವು ಇಷ್ಟೇ ಎಂದು ಯಾರು ತಾನೇ ಹೇಳಬಲ್ಲರು? ॥೪೪೯॥

ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಒಂದೇಬಾರಿ ಪೂಜೆಮಾಡಿದ ಮನುಜನೂ ಕೂಡ, ದೇವತೆಗಳಾದ ನಮ್ಮನ್ನ ಸತ್ಯವಾಗಿ ಹುಲ್ಲಿಗಿಂತ ಕಡೆಯಾಗಿ ಕಾಣುವನು. ॥೪೪೯॥

ಎಲ್ಲೆ ಬ್ರಹ್ಮನೇ, ಶಿವಪೂಜಾತತ್ತ್ವರನಾದವನು ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ದುಃಖಗಳನ್ನ ಹೊಂದಲಾರನೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ॥೪೪೯॥

ಇತರ ದೇವತೆಗಳನ್ನ ಪೂಜೆಮಾಡುವುದನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ವಿಶೇಷ ನಿಯಮದಿಂದ ಸಂಪತ್ತಿರಿಂದಾದ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನ ಆದರದಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡಬೇಕು. ॥೪೫೦॥

ಶಿವಪೂಜಾಕಲ್ಪನ್ಯಾಸೋ ಯಥಾ ಕಾಮಾನ್ವರಯಚ್ಛತಿ :

ತಥಾ ಸ್ವದಾದಿಪೂಜಾ ತು ನ ಭನಿಷ್ಟತಿ ಕಾಮದಾ ||೪೪೧||

ಸರ್ವ ಕಾಮಾಶ್ರಯೋ ಯಸ್ಯಾನ್ಯಹಾದೇವಸ್ತತಃ ಶಿವಃ ।

ಕಾಮಿತಾಧ್ರ ಪ್ರದಃ ಸಮ್ಯಗ್ಭನಿಷ್ಟತ್ಯೇವ ಪೂಜಿತಃ ||೪೪೨||

ಯದಿ ಕಾಮೇಶ್ವರಃ ಕಾಮಾನ್ವಜಿತೋ ನ ಪ್ರಯಚ್ಛತಿ :

ತದಾ ಕಾಮಪ್ರದೋಽನ್ಯಃ ಕಿಂ ಭನಿಷ್ಟತಿ ಮೇ ವದ ||೪೪೩||

ಅತಃ ಸರ್ವಾತ್ಮನಾ ಸರ್ವಂ ಪರಿತ್ಯಜ್ಯ ಪ್ರಯತ್ನತಃ :

ಪೂಜಯಥ್ವಂ ಮಹಾದೇವಂ ಸರ್ವಾಭೀಷ್ಟಪ್ರದಾಯಕಂ ||೪೪೪||

ವಿಧೇ ವಿನಾ ಪ್ರಯಾಸೇನ ಪತ್ರೀಣಾಭ್ಯಚ್ಚಿತಃ ಶಿವಃ ।

ದರಾತಿ ಪರಮಾಂ ವೃಧಿಂ ಸ ಕೇನೇಹ ನ ಪೂಜ್ಯತೇ ||೪೪೫||

ಶಿವಪೂಜೆಯಂಬ ಕಲ್ಪನ್ಯಾಸವ ಭಕ್ತರಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಇಷ್ಟಾರ್ಥಗಳನ್ನು
ಕೊಡುವಕಾಗೆ ನಮ್ಯಗಳ ಪೂಜೆಯು ಎಂದಿಗೂ ಮನೋರಥಗಳನ್ನು ಇಡೀರಿಸ
ಲಾರದು. ಮಹಾದೇವನು ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳಿಗೂ ಆಶ್ರಯನಾಗಿರುವುದರಿಂದ
ಆ ದೇವದೇವನು ತನ್ನನ್ನು ಪ್ರಾಜಿಸಿದವರಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾದ ಇಷ್ಟಾರ್ಥಗಳನ್ನು
ಕೊಟ್ಟೀ ಕೊಡುವೆನು. ||೪೫-೪೫||

ಇಷ್ಟಾರ್ಥಗಳಿಗೆ ಒಡೆಯನಾದ ಮಹಾದೇವನು ತನ್ನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡಿದ
ವರಿಗೆ ಅಭೀಷ್ಟವನ್ನು ಕೊಡದೇ ಹೋದರೆ, ಬೇರೆ ಯಾರು ತಾನೇ ಕೊಡಬಲ್ಲರು!
ಆದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯಂದಲೂ, ಇತರ ಕಾರ್ಯಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ನಿಯಮ
ದಿಂದ ಸಕಲ ಅಭೀಷ್ಟಗಳನ್ನೂ ಕೊಡಬಲ್ಲ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡಲೇ
ಬೇಕು. ||೪೫-೪೬||

ಆಯ್ದು ಬ್ರಹ್ಮನೇ, ವಿಶೇಷ ಪ್ರಯತ್ನಗಳೆಲ್ಲದೇ ಕೇವಲ ಪತ್ರಿಗಳಿಂದ ಪೂಜೆ
ಮಾಡಬ್ಯಾಥ, ಶಿವನು ಶಾತ್ವಾಷ್ಟವಾದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಒಟ್ಟುಮಾಡುವನಾದ್ದರಿಂದ
ಆ ದೇವದೇವನನ್ನು ಗೂರುತಾನೇ ಪೂಜೆಮಾಡಲಾರರು? ||೪೫೫||

ಮಹೇಶಪೂಜಯಾ ಬ್ರಹ್ಮನ್ನಾಪಂ ತಾಪಂ ಚ ನತ್ಯತಿ ।

ತತಃ ಶಿವಾಚರಣಸಮಂ ಪುಣ್ಯಂ ಕಾಪಿ ನ ವಿದ್ಯತೇ ॥೪೫೯॥

ಯಂದಿ ನಾರಾಧ್ಯತೇ ಶಂಭುರಸ್ತಾಭಿರತಿಯತ್ವತಃ ।

ತದಾಧಿಕಾರಾದಸ್ತಾಕಂ ಶಿವೋ ದೂರೀಕರಿಷ್ಯತಿ

॥೪೬೦॥

ದೇವತಾಸಾರಣಭಾವಸ್ತು ಮಹಾದೇವಃ ಶ್ರುತಿಶ್ರುತಃ ।

ತತೋ ವಯಂ ತು ಸರ್ವೇಽಪಿ ಮಹಾದೇವಸ್ಯ ಸೇವಕಾಃ ॥೪೬೧॥

ಸೇವಕ್ಯಯ್ದಿ ಸೇವ್ಯಸ್ಯ ಪೂಜಾ ನ ಕ್ರಿಯತೇ ತದಾ ।

ಸೇವ್ಯಾತ್ಮಾಲಂ ಕಥಂ ಸ್ತಾಪ್ಯಮಸ್ತಾಭಿಃ ಶಿವಸೇವಕ್ಯಃ ॥೪೬೨॥

ಶಿವಪೂಜಾಪರಂ ಬ್ರಹ್ಮನ್ನಾಪದೋ ನ ಸ್ಪೃಶಂತಂತಿ ಹಿ ।

ತತಃ ಸರ್ವಂ ಪರಿತ್ಯಜ್ಯ ಪೂಜಯಾಶು ಸದಾಶಿವಂ

॥೪೬೩॥

ಬ್ರಹ್ಮನೇ, ಆ ಮಹೇಶ್ವರನ ಪೂಜೆಯಿಂದ ಸಕಲ ಸಾವಗಳೂ ಮತ್ತು ದುಃಖಗಳೂ ನಾಶವಾಗುವುದರಿಂದ ಆ ಶಿವಪೂಜೆಗೆ ಸಮಾನವಾದ ಪುಣ್ಯವು ಮತ್ತೆಲ್ಲಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ॥೪೬೪॥

ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಆ ಶಂಭುವನ್ನು ವಿಶೇಷ ನಿಯಮದಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡದೇ ಹೋದರೆ, ಅಗ ಆ ಪರಶಿವನು ನಮ್ಮಗಳನ್ನು ಅಧಿಕಾರದಿಂದ ನಿವೃತ್ತಿಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ॥೪೬೫॥

ಮಹಾದೇವನಾದರೋ ಸಕಲ ವೇದಗಳಲ್ಲಿಯೂ ದೇವತೀಗಳಿಗಲ್ಲೂ ಸಾರಣಭಾವಸಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾಗಿರುವನು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಆತನ ಸೇವಕರಃ. ಯಜಮಾನನನನ್ನು ಸೇವಕರು ಪೂಜೆಮಾಡದೇ ಹೋದರೆ ಅಗ ಶಿವನ ಸೇವಕರಾದ ನಮಗೆ ಆ ದೇವೋತ್ತಮನನ ಸೇವೆಯಿಂದ ಸುಖವುಂಟಾಗುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ? ॥೪೬೪-೪೬೫॥

ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮನೇ, ಶಿವಪೂಜಾತತ್ವರನಾಗಿರುವನನ್ನು ಯಾವ ವಿಧವಾದ ವಿಪತ್ತುಗಳೂ ಮುಟ್ಟಲಾರವಾದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ನಾವು ಆ ಸದಾಶಿವನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡೋಣ. ॥೪೬೬॥

ಶಂಕರಂ ಶರಣಂ ಯಾನೋ ಭಕ್ತಾಭೀಷ್ಟಪ್ರದಾಯಕಂ ।

ಶರಣಂ ಶಂಕರಾದನೋ ನಾಸಾಕುಕಂ ಸತ್ಯಮುಚ್ಯತೇ ॥೪೬॥

ಯಃ ಶಂಕರಂ ನಿಹಾಯಾನ್ಯಂ ಶರಣಂ ಯಾತಿ ನೋಹತಃ ।

ಸದುಭರಗ ಇತಿ ಜ್ಞೀಯೋ ನೋಹವಾತ್ರವಿಷಜಿತಃ ॥೪೭॥

ಕಮತ್ರ ಬಹುನೋಕ್ತೇನ ಸಾರಮೇತದ್ವಚಃ ಶ್ರಣಾ ।

ಭಜಸ್ಯ ಶಿವಮೇನ್ಯಕಮಸಾಕುಕಂ ಶರಣಂ ಶಿವಃ ॥೪೮॥

ಭವದಾಗಮನಸ್ಯಾಹಿ ಜ್ಞಾತಮೇವ ಪ್ರಯೋಜನಂ ।

ತ್ವಯಾ ಕಮಧ್ರಮಿಂದ್ರಸ್ಯ ನೋಹಃ ಸನ ನಿವಾರಿತಃ ॥೪೯॥

ಕಶ್ಮಾನ್ಯಾಮಿಕ್ಷರಂ ಮತ್ತಾ ಭರಮೇಣ ಶಿಷಿಬಾಲಕಃ ।

ತಪಃ ಕರೋತಿ ಮೂಢಾತಾ ಶಾಲಗ್ರಮಶಿಲಾಸ್ಥತೇ ॥೫೦॥

ಭಕ್ತಿಗೆ ಸಕಲ ಅಭೀಷ್ಟಗಳನ್ನೂ ಕೊಡುವ ಆ ಶಂಕರನನ್ನೇ ನಾವು

ಮರೆಹೋಗೋಣ. ನಮಗೆ ಆ ಶಂಕರನಿಗಿಂತಲೂ ಬೇರೆ ರಕ್ಷಕರಾರೂ ಸತ್ಯ
ವಾಗಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ॥೫೧॥

ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಬೇರೆದೇವರನ್ನು ಶರಣಹೋಂದು
ವವನು ಕೇವಲ ದೊಭಾಗ್ಯಶಾಲಿಯೆನಿಸುವನು. ॥೫೨॥

ಹೆಚ್ಚು ಹೇಳುವುದರಿಂದೇನು ಪ್ರಯೋಜನ ! ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಸಾರಭಾತವಾದ
ವಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳುವೆನು ಕೇಳು. ನೀನು ಶಿವನೊಬ್ಬನನ್ನೇ ಮರೆಹೋಗುವನಾಗು.
ನಮಗೆಲ್ಲಾ ಅತನೇ ರಕ್ಷಕನು. ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮನೇ, ನೀನುಗಳು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ
ಶಾರಣವೂ ನನಗೆ ತಿಳಿದೇ ಇದೆ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ನೀನು ಆ ಇಂದ್ರಸಿಗೆ ಉಂಟಾಗಿರುವ
ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು ಏಕೆ ಹೋಗಲಾಡಿಸಲಿಲ್ಲ ? ॥೫೩-೫೪॥

ಒಬ್ಬ ಶುಷ್ಕರಮಾರನು ನನನ್ನೇ ಜಗದಿಕ್ಷರನೆಂದು ಭೂಂತಿಯಿಂದ
ತ್ವಿಭಿಂದು ಪ್ರಾಣಧರಸೆನಿಸಿ ಸಾಲಗ್ರಮಶಿಲೆಗಳುಳ್ಳ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ತಪಸ್ಯವಾದು
ತ್ವಿರುವನು. ॥೫೫॥

ತತ್ರ ಯಸ್ಯಾಮ್ಯಂ ಬ್ರಹ್ಮನ್ ತ್ವಮಸ್ಯಾಯಾಹಿ ಸಾನುಗಃ ।
ನಿವರ್ತನೀಯಸ್ತಪಸೋ ವಾಮುದ್ದಿಶ್ಚ ಜಡಾಕರಃ ॥೪೭॥

॥ ಶ್ರೀಕಿವರಹಸ್ಯ ॥

ಇತ್ಯಕ್ತೇಽಂದ್ರಾದಿಭಿಃ ಸಾಕಂ ಶಾಲಿಗ್ರಾಮಶಿಲಾಸ್ಥಿಲಂ ।
ಪಾಪ ನಿಷ್ಣುಃ ಸಲಷ್ಟೀಕೋ ಗರುಡಾದ್ಯೈಶ್ಚ ಸಂಯುತಃ ॥೪೮॥

ದದರ್ಥ ಸಮಹಾನಿಷ್ಣುಂ ಬ್ರಹ್ಮೈಽಂದ್ರಾದಿಸಮನ್ವಿತಂ ।
ತತಃ ಪ್ರಣಮ್ಯ ಬಹುಧಾ ಸ್ತುತಾ ಸ್ಮೃತ್ಯೈತ್ತ್ರಿರುಪಸ್ಥಿತಃ ॥೪೯॥

ಸಯಯಾಚೀ ವರಂ ದೇವ ವೋಕ್ಷಂ ದೇಹಿತಿ ಸಾದರಂ ।
ತತೋ ನಿಷ್ಣುರುವಾಚೀದಂ ವಚನಂ ಸ್ಯಾನುಸಾರತಃ ॥೫೦॥

॥ ನಿಷ್ಣುರುವಾಚ ॥

ಅತ್ಯ ಫೋರೆಂ ತಪಸ್ತಪ್ತಂ ವಾಮುದ್ದಿಶ್ಚ ಜಟಾಕರಃ ।
ವೋಕ್ಷದಾನೇ ನ ಶಕ್ತಿಭ್ರಂಧಂ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೫೧॥

ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮನೇ, ಆ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ನಾನು ಈಗ ಹೋಗುವೆನು. ನೀನೂ ನನ್ನ
ಜತೀಯಲ್ಲಿ ಬಾ. ನನ್ನನ್ನದ್ವೇಶಿಸಿ ತಪಸ್ಸವಾಡುತ್ತಿರುವ ಆ ಮೂರಾತ್ಮನನ್ನ
ಹೇಗಾದರೂ ತಡೆಯಬೇಕು. ॥೫೨॥

ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ಆ ನಿಷ್ಣುವು ಇಂದ್ರಾದಿದೇವತೆಗಳೊಡನೆಯಾ, ಲಪ್ತಿಽದೇವಿ
ಯೋಡನೆಯಾ, ಗರುಡನೇ ವೋದಲಾದವರೋಡನೆಯಾ ಆ ಖಣಿಕುವಾರನು
ತಪಸ್ಸವಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಸಾಲಿಗ್ರಾಮಶಿಲಾಸ್ಥಿಳಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ॥೫೩॥

ಆಗ ಆ ಬಾಲಕನು ಬ್ರಹ್ಮ, ಇಂದ್ರ ಇವರೇ ವೋದಲಾದವರೋಡಗೂಡ
ಮಹಾನಿಷ್ಣುವು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಣಾಗಿರುವುದನ್ನು ಸೋಡಿ ನಿಷ್ಣುವಿಗೆ ನಮಸ್ಯಾರವಾಡಿ
ಸಾನಾವಿಧವಾದ ಸ್ಮೃತ್ಯೈತ್ತಿರುವ ಆತನನ್ನು ಸ್ಮೃತ್ಯವಾಡಿದನು. ಅನಂತರ ಆ
ಮುನಿಕುವಾರನು ನಿಷ್ಣುವನನ್ನು ಕುರಿತು—ದೇವ, ನನಗೆ ವೋಕ್ಷವನನ್ನು ಕೊಟ್ಟ
ಸಲಹಂದು ಆದರದಿಂದ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಲು, ಆಗ ಮಹಾನಿಷ್ಣುವು ತನ್ನ ಯೋಗ್ಯತಾನು
ಸಾರವಾಗಿ ಹೀಗೆ ಉತ್ತರಕೊಟ್ಟನು. ॥೫೪-೫೫॥

“ ಅಯ್ಯ ಖಣಿಕುವಾರನೇ, ನೀನು ಇಲ್ಲಿ ಜಡೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಫೋರವಾಗಿ

ಮೋಹಿತ್ವಪ್ರದಾತಾ ಭಗವಾನ್ ದೇವದೇವೋತ್ತಮಃ ಶಿವಃ ।
ನ ಶಿವಾನೋ ಮೋಹಿತ್ವಪ್ರದಾತಾ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೪೨೧॥

ಸ್ವಗಾರಪವರ್ಗದಾತಾರಂ ಸೃಷ್ಟಿಕ್ಷಣಂತಕಾರಣಂ ।
ಮೋಹಿತ್ವಧರ್ಮನುತ್ತಿಯಂತ್ಯೇನ ಶರಣಂ ಪ್ರಜ ಶಂಕರಂ ॥೪೨೨॥

ಈಶ್ವರತ್ವಭೂಮೇಷ್ಠಿವ ಮಹಾದೇವೇನ ವಂಚಿತಾಃ ।
ಮಾಮಜರ್ಯಂತಿ ಬಹವಃ ಶಿವನಾರ್ಥಾವಿಮೋಹಿತಾಃ ॥೪೨೩॥

ಶುಕ್ತಸ್ತರಜತತ್ತೇಣ ಜಾಳಿತಾ ಕಿಂ ಕಾರಣಾಯತೀ ।
ತಥಾಹಮಿತ್ವರತ್ತೇಣ ಜಾಳಿತ್ತೇಣಿತ್ತರೋಽಸ್ಮಿ ಕಿಂ ॥೪೨೪॥

ನನ್ನನ್ನದ್ವೀಶಿಸಿ ತಪಸ್ಯಮಾಡಿರುವೆ. ಅದರೆ ನಾನು ನಿನಗೆ ಮೋಹಿತನನ್ನ
ಕೊಡಲು ಸಮರ್ಪಣಾಗಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಸತ್ಯ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ॥೪೨೫॥

ದೇವದೇವೋತ್ತಮನೂ ಷಟ್ಕಣಿಶ್ವರ್ಯಸಂಪನ್ನನೂ ಅದ ಆ ಶಿವನೇ
ಮೋಹಿತನನ್ನ ಕೊಡುವ ಸಾಮರ್ಪಣವಿಳ್ಳುವನು. ಆ ಶಿವನನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ
ಯಾರೂ ಮೋಹಿತನನ್ನ ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಕೊಡಲಾರಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ
ಇಲ್ಲ. ॥೪೨೬॥

ಸ್ವರ್ಗ ಮತ್ತು ಮೋಹಿತನನ್ನ ಕೊಡುವವನೂ, ಸೃಷ್ಟಿ, ಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತು
ಪ್ರಲಯಗಳನ್ನ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಉಂಟುಮಾಡುವವನೂ ಆಗಿರುವ ಆ ಶಂಕರನನ್ನ
ತುಂಬಾ ನಿಯಮದಿಂದ ಮರಿಹೊಗುವನಾಗು. ॥೪೨೭॥

ಈಶ್ವರನೆಂಬ ಭೂರಂತಿಯಿಂದಲೇ ಆ ಮಹಾದೇವನಿಂದ ವಂಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟು
ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಆ ಪರಶಿವನ ಮಾಯಿಗೆ ಸಿಕ್ಕು ನನ್ನನ್ನ ಪ್ರಜೆಮಾಡುತ್ತಿರು
ವರು. ॥೪೨೮॥

ಈಶ್ವರ ಜಿಪ್ಪನ್ನ ಬೆಳ್ಳಿಯೆಂದು ಶಿಳಿದವರಾತ್ರಿದಿಂದಲೇ ಅದು ಬೆಳ್ಳಿಯಾ
ಗಲು ಕೂರಣಬಂದಿತಿ? ರಾಗೆಯೇ ನನ್ನನ್ನ ಅನೇಕರು ಈಶ್ವರನೆಂದು ಶಿಳಿದ
ಮಾತ್ರಕ್ಕೇ ನಾನು ಈಶ್ವರನಾಗಬಳ್ಳಿನೇ! ॥೪೨೯॥

ಈಶ್ವರಃ ಸರ್ವವಿದ್ಭಾನಾಮಿತ್ಯಾದ್ಯೈಪ್ರಿತ್ಯರಃ ಶಿವಃ ।
ವಿಜಾತೋ ನ ತದನ್ಯಸ್ತ ವಸ್ತುತಸ್ಮಿತ್ಯಾಶ್ಚರೋ ಧ್ವವಂ ॥೪೭೫॥

॥ ಮಹಾದೇವ ಉವಾಚ ॥

ಇತಿ ವಿಷ್ಣುವಚಃ ಶ್ರುತ್ಯಾ ಬಭಾಷೇ ವಚನಂ ದ್ವಿಜಃ ।
ಮನು ವೈಕುಂಠವಾಸೋ ನಾ ದೇವ ಇತ್ಯಭಿಗಮ್ಯತಾಂ ॥೪೭೬॥

ತತೋ ವಿಷ್ಣುರುವಾಚೇದಂ ವಚನಂ ಸುರಸನ್ನಿಧೌ ।
ವಿಪ್ರ ವೈಕುಂಠವಾಸೋಽಪಿ ಮರ್ಯಾ ದಾತುಂ ನ ಶಕ್ತಿತೇ ॥೪೭೭॥

ಅಧಿಕಾರೋ ಮರ್ಯಾ ಪ್ರಾಪ್ತೋ ವೈಕುಂಠಸ್ಯ ಶಿವಾಚ್ರನಾತ್ರೇ ।
ಯಥೇಷ್ಟಮಧಿಕಾರೋಽಪಿ ಮನು ನಾಶ್ಯಾಧುನಾ ಧ್ವವಂ ॥೪೭೮॥

ತುಭ್ಯಂ ವೈಕುಂಠವಾಸೋಽಪಿ ಮರ್ಯಾ ದಾತುಂ ನ ಶಕ್ತಿತೇ ।
ಶಿವಪೂಜಾಂ ವಿನಾ ತತ್ರ ವಾಸಸ್ತ್ವತ್ಯಂತದುಲಭಃ ॥೪೭೯॥

ಸಕಲವಿದ್ಯೆಗಳಿಗೂ ಸ್ವಾಮಿಯಂದು ಆ ವರಶಿವನನ್ನು ‘ಉಶಾನಃ ಸರ್ವ
ವಿದ್ಭಾನಾಂ ಈಶ್ವರಃ ಸರ್ವಭೂತಾನಾಂ’ ಮೊದಲಾದ ಶ್ರುತಿಗಳು ಸಾರುತ್ತಿರುವುದ
ರಿಂದ ಆ ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದವರು ವಸ್ತುತಃ ಈಶ್ವರರೆನಿಸಲಾರಿದೆ
ತಿಳಿಯುವುದು.” ॥೪೮೦॥

ಈರೇತಿಯಾಗಿ ವಿಷ್ಣುವು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ, ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಕುಮಾರನು,
ದೇವ, ನನಗೆ ವೈಕುಂಠಲೋಕದಲ್ಲಿಯಾದರೂ ವಾಸವಾಡುವಂತೆ ವರಕೊಡ
ಬೇಕೆಂದು ವಿನಯದಿಂದ ನಮಸ್ಕಾರವಾಡಿ ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ॥೪೮೧॥

ಆದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಹಾವಿಷ್ಣುವು, ತನ್ನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಸೆರೆದಿದ್ದ ದೇವತೆಗಳ
ಸಮಕ್ಕೆಮಂದಲ್ಯಾಯೇ, ಎಲ್ಲೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೇ! ನಿನಗೆ ವೈಕುಂಠದಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಡುವಂತೆ
ವರಕೊಡುವ ಸಾಮಧ್ಯಾನ್ಯಾ ನನಗಿಲ್ಲ. ಆ ಪರಶಿವನ ಪ್ರಜೆಯಿಂದ ನನಗೆ ಆ
ವೈಕುಂಠಲೋಕದ ಅಧಿಕಾರ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತೋರಿದಂತೆ
ಅಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರಮಾಡುವ ಶ್ರೀಯು ಈಗ ನನಗೆ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ॥೪೮೨-
೪೮೩॥

ಆದ್ದರಿಂದ ನಿನಗೆ ಆ ವೈಕುಂಠವಾಸವನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಕ್ರಿಂದಿಗೆ ಮಾಡಿ ಯದ್ವಾಸಾನ್ಯಹತ್ವಾಖಿಮಾಪ್ಯತೇ ।
ತತ್ವಮಿಂದುಲಂಭಂ ವಿಪ್ರವಿನಾ ಶಂಕರಪೂಜಯಾ ||೪೮೦||

ಸ್ವತಂತ್ರಃ ಸಾರ್ಥತೀನಾಭಃ ಸರ್ವದೇವತಿಭಾಮಣಃ ।
ಸಸಮಾರಾಧಿತೋಽಭೀಷ್ಟಂ ಪ್ರಯಚ್ಛತಿ ನ ಸಂಶಯಃ ||೪೮೧||

ಅಸ್ವತಂತ್ರಾ ವಯಂ ಸರ್ವೇ ಬ್ರಹ್ಮಾದ್ವಾ ನಾತ್ರ ಸಂಶಯಃ ।
ಅತೋಽಸಾಂಕ್ಷೇಪಾಭಿಷ್ಟಾಭೀಷ್ಟದಾನೇ ಸಾಮಧ್ಯಂ ಮೇವ ನ ||೪೮೨||

ಮಾಮುದ್ವಿಶ್ಯ ತಪಶ್ಚರ್ಯಾ ಯಾ ಕೃತಾಸ್ತಿ ತ್ವಯಾ ದ್ವಿಜ ।
ಮತ್ಯಾತೋಽಪದ್ರವಃ ಕೋಣಿಸಿ ನ ಭವಿಷ್ಯತಿ ತೇ ಧ್ರುವಂ ||೪೮೩||

ತುಭ್ಯಂ ಮಯಾಃ ಪಿ ಶಾಹಾಯ್ಯಂ ಕಾರ್ಯಂ ತಕ್ತ್ಯಾಸುರೋಧತಃ ।
ಯಜಸಾಂಭೀಷ್ಟಂ ಸಿಧ್ಯಾಧ್ಯಂ ದೇವದೇವೋತ್ತಮಂ ಶಿವಂ ||೪೮೪||

ಆ ವೈಕುಂಠಲೋಕದಲ್ಲಿಯಾದರೋ ಶಿವನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡದೇ ವಾಸಮಾಡುವುದು
ಅಸಾಧ್ಯವು. ||೪೮೫||

ವೈಕುಂಠಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕ್ಷಣಕಾಲವಾಸಮಾಡುವುದರಿಂದಲೇ ಅಪಾರ
ವಾದ ಸುಖವುಂಟಾಗುವುದು ಸಿಜ. ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಣನೇ! ಆ ರೀತಿಯಾದ ಸುಖವು
ಶಂಕರನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡದೆ ಎಂದಿಗೂ ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ||೪೮೬||

ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಉತ್ತಮನೆನಿಸಿದ ಶ್ರೀವಾರ್ಷಿಕರಮಣನು
ಸ್ವತಂತ್ರನಾದ್ವರಿಂದ ಆ ದೇವನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡಿದರೆ ಸಕಲ ಇಷ್ಟಾರ್ಥಗಳನ್ನೂ
ಸಂದೇಹನೇ ಇಲ್ಲದೇ ಕೊಡಬಲ್ಲನು. ಬ್ರಹ್ಮನೇ ಮೊದಲಾದ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಸ್ವತಂತ್ರ
ರಳಿ. ಆತನ ಅಧಿನರಾಗಿರುವೆನು. ಅದ್ವರಿಂದ ನಮಗೆ ಇಷ್ಟಾರ್ಥಗಳನ್ನು
• ಕೊಡುವ ಸಾಮಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲವಾಗಿದೆ. ||೪೮೭-೪೮೮||

ದ್ವಿಜವರ್ಣನೇ! ನನ್ನನ್ನು ದೇಶಿಸಿ ನೀನು ತಪಸ್ಸಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ
ನನ್ನುಂದುಂಟಾಗಬಹುದಾದ ಯಾವನಿಧಿವಾದ ತೋಂದರೆಗಳೂ ನಿನಗೆ ನಿಶ್ಚಯ
ವಾಗಿಯೂ ಉಂಟಾಗಲಾರವು. ||೪೮೯||

ಮತ್ತು ನನ್ನ ಯೋಗ್ಯತಾನುಸಾರವಾದ ಸಹಾಯವನ್ನು ಸಿನಗೆ ನಾನು
ತಪ್ಪದೇ ಮಾಡುವೆನು. ಆದರೆ ನೀನು ಮಾತ್ರ ನಿನ್ನ ಇಷ್ಟಾರ್ಥಪೂರ್ವಿಗೋಂಸ್ಯರ
ದೇವದೇಸ್ವೇತಮಾಡ ಆ ಪರತಿವನನ್ನು ತಪ್ಪದೇ ಪೂಜೆಮಾಡು ||೪೯೦||

ಶಿವಂ ಯಚಷ್ಟ ಯತ್ತೇನ ತ್ಯಕ್ತಾರಲಸ್ಯಮಹಿಂಶಂ ।
ಪ್ರಯಜ್ಞತಿ ಮಹಾದೇವಃ ಪ್ರಾಜಿತೋಽಭೀಷ್ಯಮಸ್ಯಹಂ ॥೪೪೫॥

ಸಂತುಷ್ಟಿಂದೈನ್ಯಹಾದೇವಸ್ತಸ್ಯಾದೀಯಂ ನ ದೃಶ್ಯತೇ ।
ದದಾತಿ ನೋಽಕ್ಷಪರ್ಯಂತಂ ಪ್ರಾಜಿತಃ ಪಾರ್ವತೀಪತಿಃ ॥೪೪೬॥

ಅಸಭ್ಯಜ್ಯೇ ಮಹಾದೇವಂ ಯಃ ಸುಖಂ ಪ್ರಾಪ್ತಮಿಂಜಪತಿ ।
ನ ಮೂರ್ಖ ಇತಿ ವಿಜ್ಞೇಯಸ್ತತ್ವಜ್ಞಾತಃ ಸತ್ಯಮುಂಚತೇ ॥೪೪೭॥

ಮಯಾ ವಿಜಾರ್ಯ ನೇದೇಭ್ಯಃ ಪರ್ವತಿಭ್ಯಂಸ್ತತ್ವಪರಾತ್ ।
ಶಿವಃ ಸಂಸೂಜ್ಯತೇ ನಿತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಕರಿಃ ॥೪೪೮॥

ಪರ್ಯ ಮಾಂ ಭಸ್ಯಲಿಪ್ತಾಂಗಂ ರುದ್ರಾಕ್ಷಭರಣಾನ್ವಿತಂ ।
ಲಿಂಗಪ್ರಾಜಾಪರಂ ನಿತ್ಯಂ ಶಿವಮಂತ್ರಜಪೋತ್ಪಂಕಂ ॥೪೪೯॥

ಸೋನೂರಿತನವನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಹಗಲೂ ರಾತ್ರಿ ಎಡಬಿಡದೇ ನಿಯಮದಿಂದ
ಆ ಶಿವನನ್ನ ಪ್ರಾಜಿನಾಡು. ಹಾಗೆ ಪ್ರಾಜಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಮಹಾದೇವನು ಪ್ರತಿದಿನ ಸ
ದಲ್ಲಿಯೂ ಸಕಲ ಅಭೀಷ್ಟಗಳನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸುವನು. ॥೪೫೦॥

ಆ ಮಹಾದೇವನು ಸಂತುಷ್ಟನಾದರೆ ತತ್ತ್ವಿಂದ ಕೊಡಲಸಾಧ್ಯವಾದ
ವರಗಳೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ಪಾರ್ವತೀರಮಣನು ತನ್ನನ್ನ ಪ್ರಾಜಿನಾಡಿದವರಿಗೆ
ನೋಽಕ್ಷದವರಿಗಿರುವ ಸಕಲ ವರಗಳನ್ನು ಬೀಕಾದರೂ ಕೊಡಬಲ್ಲನು. ॥೪೫೧॥

ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನ ಪ್ರಾಜಿನಾಡದೇ ಸುಖವನ್ನು ಬಯಸುವನನ್ನು
ಮೂರ್ಖಸೆಂದು ತತ್ವಜ್ಞರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಸತ್ಯವಾದ ಮಾತ್ರ, ಸುಳ್ಳಿಲ್ಲ.
॥೪೫೨॥

ಸಕಲ ವೇದಗಳಿಂದಲೂ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡು ಆದರಂತೆ ವರಶಿವನನ್ನು
ಸಿತ್ಯಸೂ ಆದರದಿಂದ ಪ್ರಾಜಿನಾಡುತ್ತಿರುವೆನು. ಇದೇ ಸತ್ಯವಾದ ಮಾರ್ಗವು.
ಇದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ॥೪೫೩॥

ಭಸ್ಯನನ್ನು ಅಂಗಾಂಗಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಒಳಿದುಕೊಂಡು ರುದ್ರಾಕ್ಷಭರಣದಿಂದ
ಆಲಂಕೃತನಾಗಿ ಪರಶಿವನ ಪ್ರಾಜಾಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿರತನೂ, ಶಿವಮಂತ್ರಜವದಲ್ಲಿ
ಉತ್ಸಾಹಶಾಲಿಯೂ ಆಗಿರುವ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡು. ॥೪೫೪॥

ವಶ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಾದಿಕಾನ್ ದೇವಾನ್ ಭವನಾಮಜಪೋತ್ಸಾಕಾನ್ ।
ಭಸೋದ್ವಾಲಿತಸನಾಂಗಾನ್ ಲಿಂಗಪೂಜಾಪರಾಯಣಾನ್ ॥೪೮೦॥

ದೇವಷಿಂಯಕ್ಷಗಂಧರ್ವಕಂನರ್ಯರುರಗೈರಪಿ ।
ಸೂಜನಿಯಃ ಪ್ರಯತ್ನೀನ ಶಿವ ವನೇಷ್ವಸಿದ್ವಯೀ ॥೪೮೧॥

ಶಿವಪೂಜ್ಯಿನ ಸರ್ವಾಂಶಾಮಭೀಷ್ವಫಲದಾಯಿನಿ ।
ತತ್ತ್ವಮಂಬಿಯತ್ನೀನ ಕುರು ಶಂಕರಪೂಜನಂ ॥೪೮೨॥

ಶಿವಪೂಜನವಾತ್ರೀಣ ತ್ವಯಾ ಮೋಕ್ಷಕ್ಷೇ ಲಭ್ಯತೇ ।
ಕಿಮಧರ್ವಮನ್ಯಪೂಜಾರ್ಥಂ ಪ್ರಯತ್ನೋಪಿ ವದಸ್ವಮೇ ॥೪೮೩॥

ಶ್ರಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣಂ ಕೃತ್ವಾ ಭಸೋದ್ವಾಲನಪೂರ್ವಕಂ ।
ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣಂ ಕೃತ್ವಾ ಯಜ ದೇವೋತ್ತಮಂ ಹಿವಂ ॥೪೮೪॥

ಸಕಲ ಅವಯವಗಳಿಗೂ ಭಸ್ಮವನ್ನು ಒಳದುಕೊಂಡು ಪರಶಿವನ ಸೂಜಿಯಲ್ಲಿಯಾ ಶಿವನಾಮಜಪದಲ್ಲಿಯಾ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ನಿರತರಾಗಿರುವ ಈ ಬ್ರಹ್ಮಾದಿದೇವತೀಗಳನ್ನೂ ಸೋಧುವವನಾಗು. ॥೪೮೦॥

ದೇವತೀಗಳು, ಖಿಂಗಳು, ಯಕ್ಷರು, ಗಂಧರ್ವರು, ಶಿಂಸರರು, ಸರ್ವಗಳು ಇವರೇ ಮೋದಲಾದ ಎಲ್ಲರಿಂದಲೂ ಆ ಪರಶಿವನು ತನ್ನ ಇಷ್ಟಾರ್ಥಪೂರ್ವಿಗೋಷ್ಠರ ಪೂಜಿತನಾಗುತ್ತಿರುವನು. ॥೪೮೧॥

ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆ ಶಿವಪೂಜೆಯೊಂದೇ ಸಕಲ ಇಷ್ಟಾರ್ಥಗಳನ್ನೂ ಕೊಡಬಲ್ಲು ದಾದುದರಿಂದ ನೀನೂ ಪ್ರಯತ್ನಾವಕಾರಿ ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ಸೂಜಿವಾಡುವ ನಾಗು. ॥೪೮೨॥

ಶಿವನನ್ನು ಸೂಜಿವಾಡಿದ ವಾತ್ರದಿಂದಲೇ ನಿನಗೆ ಮೋಕ್ಷವು ದೊರೆಯುವುದಾದುದರಿಂದ ಏತಕೊಷ್ಠರ ಬೇರೆ ದೇವತೀಗಳನ್ನು ಸೂಜಿವಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಪಡುವೆ? ಆದನ್ನು ನನಗೆ ತಿಳಿಸು. ॥೪೮೩॥

ಮೋದಲು ಭಸೋದ್ವಾಲನಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅನಂತರ ಭಸ್ಮತ್ವಿಪುಂಡ್ರವತ್ತರುದ್ರಾಕ್ಷಾಂಶಗಳನ್ನು ಧಾರಣೆವಾಡಿ ಆ ದೇವೋತ್ತಮಾದ ಶಿವನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡು. ॥೪೮೪॥

ವಿಭೂತಿಧಾರಣಂ ತೈಕಾತ್ಮ ವಿನಾ ರುದಾಕ್ಷಧಾರಣಂ ।

ವಾ ವಾ ಪೂಜಯ ವಿಶ್ವೇಶಂ ಶಿವಲಿಂಗಸ್ವರೂಪಿಣಂ ॥೪೮॥

॥ ಶಿವ ಉವಾಚ ॥

ಇತ್ಯಕ್ತೇಽಂದ್ರಾದಿಭಿಃ ಸಾಕಂ ವಿಷ್ಣುವಿರ್ಧಿಸಮ್ಮಿತಃ ।

ವೈಕುಂಠಂ ಸತ್ರಷ್ಯ ವಿಮಲಂ ಆರುತ್ಯ ಗರುಡಂ ಮುದಾ ॥೪೯॥

ಅತೋ ಮದಚರ್ಚನಾದೇವ ವೋಕ್ಷಃ ಸಂಪ್ರಾಪ್ಯತೇ ಶಿವೇ ।

ವಿನಾ ಮದಚರ್ಚನಂ ದೇವಿ ವೋಕ್ಷೋ ನ ಭವತಿ ಧ್ವನಂ ॥೪೧॥

ಪೂಜಿತೋಽಹಂ ಮಹಾದೇವೋ ಯಸ್ಯ ಯದ್ವಿಭೀಷಿತಂ ।

ತತ್ತದ್ವಾಸ್ಯಾಮಿ ಸುಭಗೇ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೪೨॥

ದೇವತಾಸಾರ್ವಭೌವೋಽಹಂ ಭುಕ್ತಮುಕ್ತಪ್ರದಾಯಕಃ ।

ಸತ್ಯನೇತತ್ಪುನಃ ಸತ್ಯಮುಢ್ಯತ್ಯ ಭುಜಮುಢ್ಯತೇ ॥೪೩॥

ವಿಭೂತಿಯನ್ನೂ ರುದ್ರಾಪ್ಯಗಳನ್ನೂ ಧರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇ ಎಂದಿಗೂ ಶಿವಲಿಂಗ ರೂಪಿಯಾದ ಆ ಜಗದೋಡಿಯನನ್ನು ಪೂಜಿವಾಡಬೇಡ.” ॥೪೪॥

ವಿಷ್ಣುವು ಆ ಮಷಿಕುವಾರನಿಗೆ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿ, ಇಂದ್ರ, ಬ್ರಹ್ಮ ಮೋದಲಾದವರೂಡನೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು, ತನ್ನ ವಾಹನವಾದ ಗರುಡನನ್ನೇ ಏ ಪವಿತ್ರವಾದ ವೈಕುಂಠಲೋಕಕ್ಕೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗಿದನು. ॥೪೫॥

ದೇವಿ! ಸರ್ವಮಂಗಳೇ, ನನ್ನನ್ನು ಪೂಜಿವಾಡದೇ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ನಿಶ್ಚಯ ವಾಗಿಯಾ ವೋಕ್ಷವು ದೊರೆಯಲಾರದು. ನನ್ನ ಪೂಜೆಯಿಂದಲೇ ವೋಕ್ಷವು ದೊರೆಯಬೇಕು. ॥೪೬॥

• ಸೌಭಾಗ್ಯವತಿಯೇ, ಮಹಾದೇವನೆನಿಸಿದ ನನ್ನನ್ನು ಪೂಜಿವಾಡಿದವನಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಇಷ್ಟಾರ್ಥಗಳನ್ನೇಲ್ಲಾ ತಪ್ಪದೇ ಸತ್ಯವಾಗಿಯಾ ನಾನು ಕೊಡುವೆನು. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿ. ॥೪೭॥

ದೇವತೀಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲ ಸಾರ್ವಭೌಮನೆನಿಸಿದ ನಾನೇ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಭುಕ್ತಿಯನ್ನೂ (ಭೋಜನಸೌಕರ್ಯವನ್ನೂ)ವೋಕ್ಷವನ್ನೂ ಕೊಡುವೆನು. ಈ ವಿಷಯವು ಸತ್ಯವೆಂದು ತೋಳನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತಿರುವೆನು. ॥೪೮॥

ಸವಾರಧಾರಂ ಸರ್ವಲೋಕೈಕೆಬಂಧುಂ
 ಸವಾರಶಾಸ್ಯಂ ಸರ್ವವೇದಾಂತವೇದ್ಯಂ ।
 ಸವಾರತೀತಂ ಸರ್ವಮೋಕ್ಷೈಕೆಹೇತುಂ
 ವಿಜ್ಞಾಯೇತಂ ನಾಮನನಾಃ ಭಜಂತಿ

॥೪೦೦॥

ಇತಿ ಶ್ರೀಶಿವರಹಸ್ಯೇ ಸಹಸ್ರಾಂಶೇ ಮೋಡಶೋಽಧ್ವಾಯಃ

ಸರ್ಕಲ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೂ ಆಧಾರನೂ, ಸರ್ಕಲ ಜನಗಳಿಗೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ
 ಬಂಧುವಿನಂತಿರುವವನೂ, ಎಲ್ಲರಿಂದಲೂ ಪೂರ್ಜಿಸಲ್ಪಡುವವನೂ, ಸರ್ಕಲ ವೇದಾಂತ
 ಶಾಸ್ತ್ರಗಳಿಂದ ತಿಳಿಯಲ್ಪಡುವವನೂ, ಎಲ್ಲಾ ಕರ್ಮಗಳನ್ನೂ ವಿಾರಿದವನೂ,
 ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯಕಾರಣನೂ, ಸಶ್ವದ್ಯಭರಿತನೂ,
 ಆದ ನನ್ನನ್ನು ತಿಳಿದು ಪ್ರಾಜ್ಞರಾದವರು, ಅನ್ನಾಸಕ್ತರಾಗದೇ ಸೇವೆವಾಡುತ್ತಿರುವ
 ರೆಂದು ಶಿವನು ಪಾರ್ವತಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ॥೪೦೦॥

ಇಲ್ಲಿಗೆ ಶ್ರೀಶಿವರಹಸ್ಯದ ಏಳನೆಯ ಅಂಶದಲ್ಲಿ ಹದಿನಾರನೆಯ ಆಧ್ವಾಯವು
 ಮಗಿದುದು.

॥ ಶ್ರೀಃ ॥

ಶ್ರೀ ಶಿವಾಯನಮಃ ॥

ಅಥ ಶ್ರೀ ಶಿವರಹಸ್ಯೇ

ಉಗ್ರಾಖ್ಯೇ

ಸಪ್ತಮಾಂಶೇ ಪೂನಾಧ್ಯೇ

ಸಪ್ತದಶೋಽಧ್ಯಾಯಃ

॥ ಶ್ರೀ ಶಿವ ಉನಾಚ ॥

ಅಧಾತಃ ಸಂಪ್ರವಕ್ಷಾನಿ ಪೂಜೋಪಕರಣಂ ಶಿವೇ ।

ಅಧಿಕಾರ್ಯಾಲಿ ಪೂಜಾಯಾ ಉಜ್ಜಂತೇ ಶ್ರಣು ಸಾದರಂ ॥೧॥

ಬ್ರಹ್ಮಕ್ಷತ್ರಿಯವಿಟ್ಟಿಷ್ಟಿದ್ವದೇವಗಂಧವರ್ವಮಾನವಾಃ ।

ಯಿಕ್ವಾದಂತೋಽಪಿಷ್ಟೇ ವಾಮೀಶಂ ಪೂಜಯಂತಿ ಹಿಂ ॥೨॥

ಬ್ರಹ್ಮಣೈದೇವಮುನಿಭಿದೇಽವೈಶ್ವರ್ಯಾಹರಹಃ ಶಿವೇ ।

ವೇದಮುಂತ್ರೀರಹಂ ಪೂಜ್ಯಸ್ತದಸ್ಯೇಸ್ತಂತ್ರಮಾಗಂತಃ ॥೩॥

ಹದಿನೇಳಿನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯ

ಮಂಗಳಾಂಗಿಯೇ! ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನನ್ನನ್ನ ಪೂಜೆಮಾಡಲು ಬೇಕಾದ ಪೂಜಾಸಾಧನಗಳನ್ನೂ, ಪೂಜೆಮಾಡಲು ಯೋಗ್ಯನಾದ ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನೂ ತಿಳಿಸುವೆನು, ಕೇಳಿಂದು ಶಿವನು ಪಾರ್ವತೀದೇವಿಯನ್ನು ಕುರಿತು ಹಿಗೆಂದನು. ॥೮॥

ಬ್ರಹ್ಮಣ, ಕೃತ್ರಿಯ, ನೈಶ್ಯ, ಶೂದ್ರ, ದೇವತೆಗಳು, ಗಂಧರ್ವರು, ಮನುಜರು, ಯಕ್ಕರೇ ಮೊದಲಾದವರೂ ಸಹ ತಮ್ಮ ಇಷ್ಟಾಧಿಕಾರಿಗೊಳಿಸ್ತರ ಆಶ್ವರನೆನಿಸಿದ ನನ್ನನ್ನ ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಿರುವರು. ॥೯॥

ಮಂಗಳಪ್ರದಳಾದ ದೇವಿಯೇ! ಬ್ರಹ್ಮಣರೂ, ದೇವತ್ರೀಷ್ಟರೂ, ಮುನಿಗಳೂ, ಇತರ ದೇವತೆಗಳೂ, ಸರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ನನ್ನನ್ನ ವೇದಮುಂತ್ರಪೂರ್ವಕ

ಅದೇ ಮತ್ತೊಂದನಾತ್ಮಿವರ್ಣಂ ಯತ್ತತರವ್ಯಂ ತದುಷ್ಯತೇ ।
ಕರ್ತವ್ಯಕರಣಾಭಾವೇ ನಾಧಿಕಾರೀ ಭವಿಷ್ಯತಿ ॥೪॥

ಸ್ವರ್ಚಃ ಶಾಜಾದಿಕಂ ಕೃತ್ವಾ ಸ್ಥಾನಂ ಕಾರ್ಯಂ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ।
ರುದ್ರಸೂಕ್ತಮಾರ್ಚಣಂ ಚ ಕರ್ತವ್ಯಂ ಸ್ಥಾನತಪ್ತರೇ: ॥೫॥

ಜಲೇ ನಿಮಜ್ಯ ವಾನಿಂತಂ ಧ್ಯಾತ್ವಾ ಸಾಂಬಂ ನುಹೇತ್ವರಂ ।
ಮಹಾದೇವೇತಿ ಮಂತ್ರೋಽಯಂ ಜಪನೀಯೋಽಷ್ಟಾ ಶಿವೇ ॥೬॥

ತತಃ ಪ್ರಯತ್ನತೋ ದೇವಿ ಕರ್ತವ್ಯಂ ಜಲತರ್ಣಣಂ ।
ಪರಿಧಾನಂ ತತಃ ಕಾರ್ಯಂ ವಕ್ತುಜೀರಾದಿಭಿಃ ಶಿವೇ ॥೭॥

ತದನಂತರವಾಚಮ್ಯ ಭಸ್ಯ ಗ್ರಾಹ್ಯಂ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ।
ಸದ್ಯೋಜಾತಾದಿಭಿಭಿಂ ಸ್ಯ ತತಃ ಸಮಭಿನುಂತ್ರಯೇತ್ ॥೮॥

ವಾಗಿ ಶ್ರಾಜೆಮಾಡಬೇಕು. ಇತರರು ತಂತ್ರಮಾರ್ಗವನ್ನು ನುಸರಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ಶ್ರಾಜೆ ಮಾಡಿದರೆ ಸಾಕು. ॥೯॥

ನನ್ನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ನೋದಲು ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ದೇಶುವೇನು ಕೇಳು. ಅದನ್ನು ಮಾಡದೇ ಹೋದರೆ ಆಶನು ನನ್ನನ್ನು ಶ್ರಾಜಿಸಲು ಆಧಿಕಾರಿಯೇ ಆಗಲಾರನು. ॥೧೦॥

ಬೆಳಗ್ಗೆ ಶಾಜವೇ ನೋದಲಾದ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಅನುತ್ತರ ವಿಧಿಶ್ರೋವಕವಾಗಿ ಸ್ಥಾನಮಾಡಬೇಕು. ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿರುವವರು ರುದ್ರಸೂಕ್ತಮಂತ್ರಗಳನ್ನು ಜ್ಞಾರಿಸುತ್ತಾ ನೋದಲು ಮಾರ್ಚಣನೇವಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ॥೧೧॥

ದೇವಿ, ಸ್ಥಾನಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ನೋದಲು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಮುಖಿಗಿಡಾಗ ಅಂಬಿಕಾ ರಮಣನೂ, ಸಶ್ವರ್ಜಿತನೂ, ಈಶ್ವರನೂ ಎನಿಸಿದ ನನ್ನನ್ನು ಧ್ಯಾನಮಾಡಿ, ಮಾಡಬೇವನೇಬ ಈ ನನ್ನ ಸಾಮನುಂತ್ರವನ್ನು ಎಂಟುಸಲ ಜಪಮಾಡಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ನಿಯಮದಿಂದ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ನನಗೆ ತರ್ಣಣಮಾಡಿ, ತರುವಾಯ ನಾರು ಮಡಿಯೇ ನೋದಲಾದ ಒಷ್ಟಿಗಳನ್ನು ಧರಿಸಬೇಕು. ॥೧೨-೧೩॥

ಆಮೇಲೆ ಆಚಮನಮಾಡಿ, ನಿಯಮಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ವಿಭೂತಿಯನ್ನು ತಿಗಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಈಗೆ ತಿಗಿದುಕೊಂಡ ಭಸ್ಯವನ್ನು “ಸದ್ಯೋಜಾತಂ ಪ್ರಪಾದ್ಯಾಸಿ” ಇವೇ ಮುಂತಾದ ಮಂತ್ರಗಳಿಂದ ಅಭಿಮಂತ್ರಿಸಬೇಕು. ॥೧೪॥

ತತಃ ಶರೀರಂ ಸನಾಂಗಂ ಭಸ್ತನೋದ್ವಾಲಯೇತ್ತತಃ ।
ಶ್ರಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣಂ ಕೃತ್ವಾ ಜಾಬಾಲೋಪನಿಷತ್ತರಮಾತ್ರ ॥೧೬॥

ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣಂ ಕಾರ್ಯಂ ತತೋಽಂಗೇಷು ಯಥಾಕ್ರಮಂ ।
ತತಃ ಸಂಧ್ಯಾ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಕರ್ತವ್ಯಾ ಸಕುಶಾ ತತಃ ॥೧೭॥

ಗೋಮಯೇನ ಭುವಂ ಸಮ್ಯಗನುಲಿಪ್ತೋತ್ತಿಷ್ಟಾಪೇಜ್ಞಲಂ ।
ತತೋಪನಿಶ್ಚ ಸಕುಶಿಷ್ವಾಸನೇ ಜಲಶೋಧಿತೇ ॥೧೮॥

ಪೂಜೋಪಕರಣಂ ದ್ವರ್ವ್ಯಂ ಸರ್ವಂ ಸ್ವಿಕಾರ್ಯವಾದರಾತ್ರ ।
ಅಷ್ಟೋ ಪಾತ್ರಾಣಿ ಸಂಗ್ರಹ್ಯಾಣಿಷ್ಟಾರ್ಥಾಪುತಿಶೋಭನೇ ॥೧೯॥

ತಾನಿ ಸಂಪ್ರೇಕ್ಷೇ ಸಕುಶಂ ಜಲಂ ತೇಷು ಪ್ರಪೂರಯೇತ್ರ ।
ಪೂರಣಿತ್ವಾ ತತೋ ಮಂತ್ರಂ ಶುದ್ಧಃ ಶೈವಂ ಜಪೇತ್ತತಃ ॥೨೦॥

ಅದಾದ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಸಕಲ ಅವಯವಗಳಿಗೂ ವಿಭಾತಿಯನ್ನು ಲೇವ ವಾಡಿಕೊಂಡು, ಹನ್ತೆ, ತೋಳು, ನೋದಲಾದ ಕಡೆಗೆ ಭಸ್ತುದಿಂದ ಶ್ರಿಪುಂಡ್ರವನ್ನು ಧಾರಣವಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಆ ಮೇಲೆ ಜಾಬಾಲೋಪನಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವ ಕ್ರಮವನ್ನು ನುಸರಿಸಿ, ಆಯಾ ಅಂಗಗಳಲ್ಲಿ ರುದ್ರಾಕ್ಷಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊಂಡು, ಅನಂತರ ದಭಾರಣನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ದಭೀರ್ಯನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಪವಿತ್ರವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಿಯಮ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ||೮-೧೦||

ಸಗಣೆಯಿಂದ ನೆಲವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಾರಿಸಿ, ಅನಂತರ ನೀರನ್ನು ಚುಮುಕಿಸಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ನೀರಿನಿಂದ ಶುದ್ಧವಾಗಿರುವ ಆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ದಭೀರ್ಯನೊಡಗೂಡಿದ ಅಸನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು, ಪೂಜೆಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನೇ ಲಾಲಾ ಆದರದಿಂದ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಎಲ್ಲಾ ಶೋಭನಾಂಗಿಯೇ ! ಅಷ್ಟೋ ವನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ನೋದಲು ಎಂಟು ಪಾತ್ರೀಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ||೧೧-೧೧||

ಆ ಎಂಟು ಕಲಶಗಳನ್ನೂ ನೀರಿನಿಂದ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪ್ರೋಕ್ಷಣೆಮಾಡಿ, ಅನಂತರ ಆವುಗಳಲ್ಲಿ ದಭೀರ್ಯನೊಡನೆ ಶುದ್ಧವಾದ ನೀರನ್ನು ತುಂಬಬೇಕು. ಆ ನೀರನ್ನು ಪವಿತ್ರೀಕರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪರಿಶುದ್ಧನಾಗಿ ಶಿವಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪವಾಡಬೇಕು.

ಸೌವರ್ಯಂ ರಾಜತಂ ತಾಮೃಂ ಅಧಿನಾ ಮೃನ್ಯಂಯಂ ಶಿವೇ ।

ಶಿವಲಿಂಗಾಭಿಷೇಕಾಧಿಂ ಪಾತ್ರಂ ಗ್ರಾಹ್ಯಂ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ॥೧೪॥

ಬಿಲ್ವಪತ್ರಾಣಿ ತತ್ಪ್ರತೀ ಸಾಘಾಪನಿಯಾನಿ ಯತ್ನತಃ ।

ತದುಪರ್ಯೇವ ಸಂಸ್ಥಾಪ್ಯಂ ಶಿವಲಿಂಗಂ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ॥೧೫॥

ತತೋ ರೌದ್ರೇಣ ಮಂತ್ರೇಣ ಸಂಪೂರ್ಣಕ್ಷ್ಯಾಚ್ಯಾನಸಾಧನಂ ।

ಭಸ್ಯನಾಂಗಾನಿ ಸಂಮೃಜ್ಞ ಸಂಕಲ್ಪಂ ಚ ಸಮಾಜರೀತ್ರ್ಯಾ ॥೧೬॥

ತತಃ ಕುಂದೇಂದುಧವಲಂ ವಾಮುವಾರಮಣಂ ಶಿವಂ ।

ಧ್ಯಾತ್ವಾ ನಮಃ ಶಿವಾಯೇತಿ ಮಂತ್ರೇಣ ಸಮುಪಸ್ಯಾಶೀತ್ರ್ಯಾ ॥೧೭॥

ಜಲಕುಂಭಂ ಭಸ್ಯಪೂರ್ತಂ ಸ್ವಾಷಾಪ ಮಾಲಮನುಂ ಪರೀತ್ರ್ಯಾ ।

ಮಾಲಮನುಂತ್ರಸ್ತ್ರ ಸರ್ವತ್ರ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರಃ ಸ್ತುತಃ ॥೧೮॥

ಆ ಪರಶಿವನ ಲಿಂಗಕ್ಕೆ ಅಭಿಷೇಕವಾಡಲು, ಚಿನ್ನ, ಬೆಳ್ಳಿ, ತಾಮೃ ಅಧಿವ ಮಣ್ಣ
ಇಂಗಳಲ್ಲಿ ಆವನವನ ಯೋಗ್ಯತಾನುಸಾರವಾದ ಪಾತ್ರೀಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳು
ಬಹುದು.. ॥೧೯-೨೦॥

ಆ ಕಲಶಗಳಲ್ಲಿ ನಿಯಮದಿಂದ ಶುದ್ಧವಾದ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಗಳನ್ನು ಹಾಕಬೇಕು.
ಆ ಪಾತ್ರೀಗಳನೇಲೇ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ಪ್ರಯತ್ನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿ, ಪೂಜಾ
ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನೇಲ್ಲಾ ರುದ್ರಸಂಬಂಧವಾದ ಮಂತ್ರಗಳಿಂದಲೇ ಪೂರ್ಕ್ಯಾಹಿವಾದಿ,
ವಿಭೂತಿಯಿಂದ ತನ್ನ ಆವಯವಾಗಿ ನ್ಯಾಯ ನಿರ್ಣಯ ನಿರ್ಣಯ ನಿರ್ಣಯ ನಿರ್ಣಯ
ಸಂಕಲ್ಪವಾಡಬೇಕು. ॥೨೧-೨೨॥

ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಕೋಲುನುಲ್ಲಿಗೆ ನುತ್ತು ಚಂದ್ರ ಇವರಂತೆ ಶುಭ್ರವರ್ಣನ್ಯಾಳ್ಳ
ಉಮಾರಮಣನೂ ಶಿವನೂ ಎಸಿಸಿದ ನನ್ನನ್ನು ಧ್ಯಾನವಾಡಿ, 'ನಮಃ ಶಿವಾಯ'
ಎಂಬ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರಮಂತ್ರಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಸ್ವರ್ಶವಾಡಬೇಕು. ॥೨೩॥

ವಿಭೂತಿಯಿಂದ ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ನೀರಿನ ಕಲಶನನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಕೊಂಡು
ಸುಷಾಳಮಂತ್ರವಾದ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರಮಂತ್ರವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು. ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗ
ಇಲ್ಲಿಯೂ ಆ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರವೇ ಮಾಲಮನುಂತ್ರವೇಸಿಸುವುದು. ಇತರ ಎಲ್ಲಾ

ಪರನೀಂಕೋಽನ್ಯಮಂತ್ರಾಂತೇ ಮಾಲಮಂತ್ರಸ್ತ ಸರ್ವತಃ ।

ಮಾಲಮಂತ್ರೋಪಮಂತ್ರಾಸ್ತ ಸರ್ವಮಂತ್ರಾ ಯತಃ ಸ್ತುತಾಃ॥೧೯॥

ಸುಗಂಧಜಲಮಿಶಾನ ಪವಿತ್ರಕಲಶಾದೃತಂ ।

ಅಭಿಷೇಕಾಧ್ಯಮಮಲಮಘ್ಯಾಧ್ಯಂ ಚ ಮಹೇಶ್ವರ ॥೨೦॥

ಇತ್ಯಕ್ತಾ ಶಂಕರಾ ಧ್ಯಾತ್ವಾ ಸರ್ವದೇವತಿಖಾಮಣಿಂ ।

ಪಂಚಾಶ್ವರಜಪಃ ಕಾರ್ಯೋ ದಶವಾರಂ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ॥೨೧॥

ತತೋಽಷ್ಟಮಾತ್ರಯೇ ಮಹ್ಯಮಘ್ಯಾಧ್ಯಾಂಣಿ ನಿವೇದಯೇತ್ರ ।

ಅಷ್ಟಮಂತ್ರಶ್ಚ ವಿವಿಧಾಸ್ತೇಷ್ಟ್ಯಂತೇ ಮಯಾಧುನಾ ॥೨೨॥

ಪೃಥಿವೀರೂಪ ವಿಶ್ವೇತ ಪೃಥಿವೀಜನಕ ಪ್ರಭೋ ।

ಗೃಹಾಣಾಷ್ಟಮಿದಂ ಶಂಭೋ ಪ್ರಸೀದ ಸುರಸತ್ತಮ ॥೨೩॥

ಮಂತ್ರಗಳನ್ನೂ ಹೇಳಿದ ನಂತರವೂ ಈ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರಮಂತ್ರವನ್ನು ಪರಿಸರ್ಬೀಕು.
ಇತರ ಮಂತ್ರಗಳೆಲ್ಲವೂ ಆ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರದ ಉಪಮಂತ್ರಗಳೇ ಆಗಿರುವವು.
॥೨೪-೨೯॥

‘ಸಕಲೈಶ್ವರ್ಯಗಳಿಗೂ ಅಧಿವಶಿಯಾದ ಈಶ್ವರನೇ! ಪವಿತ್ರವಾದ ಕಲಶದಲ್ಲಿ
ತಂದಿರುವ ಸುಗಂಧಭರಿತವಾದ ನೀರನ್ನು, ನಿನ್ನ ಅಭಿಷೇಕಕ್ಕೊಳ್ಳೇಷ್ಟರನೂ ಮತ್ತು
ಅಷ್ಟಕೆಳ್ಳೇಷ್ಟರನೂ ಸ್ವೀಕರಿಸು ಸ್ವಾಮಿ.’ ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಆಮೇಲೆ, ಸಕಲದೇವತೆ
ಗಳಿಗೂ ಚೂಡಾಮಣಿಯಂತೆ ಅಲಂಕಾರಸ್ತಾಯನಾಗಿರುವ ಶಂಕರನನ್ನು ಧ್ಯಾನ
ಮಾಡಿ, ಹತ್ತುಸಲ ಸಿಯಮದಿಂದ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರಜಪವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು.

॥೨೦-೨೧॥

ಆಮೇಲೆ, ಪೃಥಿವೀ, ಅಪ್ರಾ, ತೇಜಸ್ಸು, ವಾಯು, ಆಕಾಶ, ಸೂರ್ಯ, ಚಂದ್ರ
ಮತ್ತು ಯಜವಾನ ಈ ಎಂಟುಮಾತ್ರಗಳುಳ್ಳ ನನಗೆ ಅಷ್ಟಮವನ್ನು ಸಮರ್ಪಿಸ
ಬೇಕು. ಅಷ್ಟಕೊಡುವ ಮಂತ್ರಗಳು ನಾನಾವಿಧವಾಗಿರುವವು. ಅವುಗಳನ್ನು
ನಾನು ಈಗ ತಿಳಿಸುವೆನು ಕೇಳು. ॥೨೨॥

ಭೂಸ್ವರೂಪನಾದ ಜಗದೋಡಿಯನೇ! ನೀನು ಈ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಸ್ಥಿತಿ
ಮಾಡಿದ ಪ್ರಭುವು. ದೇಸ್ವೋತ್ತಮನಾದ ಶಂಭುವೇ, ಈ ಅಷ್ಟಮವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ
ನನ್ನನ್ನು ನುಗ್ರಹಿಸುವನಾಗು. ॥೨೩॥

ಜಲರೂಪ ಮಹಾದೇವ ಜಲಪ್ರಭವಕಾರಣ ।

ಗೃಹಾಙ್ಗಾಫ್ಯುರ್ನಿದಂ ಶಂಭೋಽಪ್ರಸೀದ ಸುರಸತ್ತಮು ॥೨೪॥

ತೇಜೋರೂಪ ಮಹೇಶಾನ ತೇಜೋಜನಕೆ ಶಂಕರ ।

ಗೃಹಾಙ್ಗಾಫ್ಯುರ್ನಂ ಮಹಾ ದತ್ತಂ ಪ್ರಸೀದ ಸುರಸತ್ತಮು ॥೨೫॥

ವಾಯುಸ್ವರೂಪ ಸೋಮಾತ್ಮನಾಯುಪ್ರಭವಕಾರಣ ।

ಗೃಹಾಙ್ಗಾಫ್ಯುರ್ನಿದಂ ಶಂಭೋಽಪ್ರಸೀದ ಸುರಸತ್ತಮು ॥೨೬॥

ಆಕಾಶರೂಪ ಸರ್ವೇತ ಆಕಾಶಜನಕೆ ಪ್ರಭೋ ।

ಗೃಹಾಙ್ಗಾಫ್ಯುರ್ನಿದಂ ಶಂಭೋಽಪ್ರಸೀದ ಸುರಸತ್ತಮು ॥೨೭॥

ಸೂರ್ಯಸ್ವರೂಪ ಸೂರ್ಯೇತ ಶಿವ ಸೂರ್ಯಕೆಕಾರಣ ।

ಗೃಹಾಙ್ಗಾಫ್ಯುರ್ನಿದಂ ಶಂಭೋಽಪ್ರಸೀದ ಸುರಸತ್ತಮು ॥೨೮॥

ಜಲಸ್ವರೂಪನಾದ ಮಹಾದೇವನೇ, ನೀನು ಈ ನೀರು ಹುಟ್ಟಲು ಕಾರಣ
ಭೂತನಾಗಿರುವೆ. ಎಲ್ಲಿ ದೇವೋತ್ತಮನಾದ ಶಂಭುವೇ, ಈ ಅಫ್ಯುರನನ್ನ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ
ಅನುಗ್ರಹಿಮು ಸಾಮಾ. ॥೨೯॥

ತೇಜಃಸ್ವರೂಪನಾದ ಮಹೇಶ್ವರನೇ, ಈ ತೇಜಸ್ಸನ್ನ ನಿರ್ಮಿಸಿದವನೂ
ಜಗನ್ನಂಗಳಕರನೂ ನೀನೇ ಆಗಿರುವೆ. ದೇವೋತ್ತಮನಾದ ಮಹಾದೇವನೇ,
ನಾನು ಕೊಡುವ ಅಫ್ಯುರನನ್ನ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಅನುಗ್ರಹವಾಡುವನಾಗು. ॥೩೦॥

ವಾಯುಸ್ವರೂಪನಾದ ಉವಾರಮಣನೇ, ನೀನೇ ಈ ವಾಯುವಿನ
ಉತ್ತೃತ್ತಿಗೆ ಕಾರಣನು. ದೇವೋತ್ತಮನಾದ ಶಂಭುವೇ, ಈ ಅಫ್ಯುರನನ್ನ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ
ನನ್ನಲ್ಲಿ ಅನುಗ್ರಹವಿದು. ॥೩೧॥

ಆಕಾಶಸ್ವರೂಪನೂ, ಸರ್ವ ಚರಾಚರವಾದ ಜಗತ್ತಿಗೆ ಒಡೆಯನೂ ಆದ
ಪ್ರಭುವೇ, ಈ ಆಕಾಶಕ್ಕೂ ನೀನೇ ಜನಕನಾಗಿರುವೆ. ದೇವಶ್ರೀಸ್ವನಾದ ಶಂಭುವೇ,
ಈ ಅಫ್ಯುರನನ್ನ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ನನ್ನಲ್ಲನುಗ್ರಹವಾಡು. ॥೩೨॥

ಸೂರ್ಯಸ್ವರೂಪನೂ ಸೂರ್ಯಸಿಗೆ ಅಧಿಪತಿಯೂ ಆದ ಶಿವನೇ, ಸೂರ್ಯದೇವ
ಷಾಸ್ತ್ರ ಮಾರ್ಪಳಕಾರಣನು ನೀನೇ ಅಲ್ಲವೇ! ದೇವೋತ್ತಮನಾದ ಶಂಭುವೇ, ಈ
ಅಫ್ಯುರನನ್ನ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಅನುಗ್ರಹವಾಡುವನಾಗು. ॥೩೩॥

ಜಂದ್ರಸ್ವರೂಪ ಜಂದ್ರಾತ್ಮನ್ನಂದ್ರಶೇಖರ ಸರ್ವಗೆ ।

ಗೃಹಾಳಾಫ್ಯುರ್ಮಿದಂ ಶಂಭೋ ಪ್ರಸೀದ ಸುರಸತ್ತಮು ॥೨೯॥

ಯಜ್ಞಮೂರ್ತಿ ಜಗನ್ನಾತ್ಮಿ ಯಜ್ಞಕೆರ್ಮಣಫಲಪ್ರದ ।

ಗೃಹಾಳಾಫ್ಯುರ್ಮಿದಂ ಶಂಭೋ ಪ್ರಸೀದ ಸುರಸತ್ತಮು ॥೩೦॥

ಅಷ್ಟಾವಫ್ಯುರ್ಮಿಣಿ ದೇಯಾನಿ ಮಂತ್ರೈರೈತ್ಯೈಯಾಧಾಕ್ರಮಂ ।

ಶ್ವೇತಶಾಲ್ಯಹ್ರಷ್ಟಾಪುಷ್ಟಿಲ್ಲಿಪತ್ರಯುತ್ಯೈಜ್ಞಲ್ಯೇಃ ॥೩೧॥

ತತಃ ಪಂಚಾನ್ಯತ್ಯೇಃ ಕುದ್ಭೈರಭಿಷೇಕಂ ಸಮಾಜರೇತ್ ।

ಪಂಚಾನ್ಯತಸ್ವಾನಮಧ್ಯೇ ಜಲಸ್ವಾನಂ ಸಮಾಜರೇತ್ ॥೩೨॥

ಜಂದ್ರನಂತೆ ಆಕಾರವುಳ್ಳವನೂ, ಸಾಕಾಶ್ಚ್ಯಂದ್ರನೇ ತಾನಾಗಿರುವವನೂ ಆದ ಶಂಕರನೇ, ಸರ್ವವ್ಯಾಪಿಯಾದ ನೀನು ಆ ಜಂದ್ರನನ್ನೇ ಶ್ವೇತಾಭಾವಣವನ್ನಾಗಿ ವಾಡಿಕೊಂಡಿರುವೆ. ದೇವ್ಯೈತ್ತಮನಾದ ಶಂಭುವೇ, ಈ ಅಫ್ಯುರ್ಮಿವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ಆನುಗ್ರಹಿಸುವವನಾಗು. ॥೨೮॥

ಯಜಮಾನಸ್ವರೂಪನೂ (ಯಾಗಮಾಡುವ ಸ್ವಾಮಿಯ ಆಕಾರವುಳ್ಳವನೂ) ಸ್ವಾವರಜಂಗಮಾತ್ಮಕವಾದ ಈ ಸಕಲ ಜಗದ್ರಾಪಿಯಾ ಆಗಿರುವ ಶಂಭುವೇ! ಸಕಲ ಯಾಗಕರ್ಮಗಳಿಗೂ ಫಲವನ್ನು ಕೊಡುವವನು ನೀನೇ ಆಗಿರುವೆ. ದೇವ್ಯೈತ್ತಮನೇ! ಈ ಅಫ್ಯುರ್ಮಿವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ನನ್ನನ್ನುನುಗ್ರಜಮಾಡು. ॥೨೯॥

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಬಿಳಿಯ ಬತ್ತದ ಮಂತ್ರಾಕ್ಷರೆ ಮತ್ತು ಬಿಲ್ಲಿಪತ್ರಿ ಇವುಗಳಿಂದ ಮಿಶ್ರವಾದ ನೀರಿನಿಂದ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಮಂತ್ರಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕ್ರಮವನ್ನುನುಸರಿಸಿ ನನಗೆ ಎಂಟು ಅಫ್ಯುರ್ಮಿಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ॥೩೧॥

ಆನಂತರ ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ “ಹಾಲು, ಮೋಸರು, ತುಪ್ಪ, ಪಕ್ಕರೆ ಮತ್ತು ಜೀನುತ್ಪನ್ನ” ಈ ಪಂಚಾನ್ಯತದ್ರವ್ಯಗಳಿಂದ ಅಭಿಷೇಕಮಾಡಬೇಕು. ಪಂಚಾನ್ಯತ ದಿಂದ ಸ್ವಾನಮಾಡುವಾಗ ಮಧ್ಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಶುದ್ಧವಾದ ನೀರಿನಿಂದ ಅಭಿಷೇಕಮಾಡುತ್ತಿರಬೇಕು. ॥೩೨॥

ಪ್ರೀರಂ ಗವ್ಯಮಿದಂ ಶುದ್ಧಂ ಜಲಸಂಯುತಮೀಶ್ವರ |
ಅಭಿಷೇಕಾಧರವಾನಿತಂ ಗೃಹಾಣೋವಾಮಹೇಶ್ವರ ||೨೩||

ದಧಿ ಗವ್ಯಮಿದಂ ಶುದ್ಧಂ ಪರಿಷ್ಪೃತಮುವಾಪತ್ತೇ |
ಅಭಿಷೇಕಾಧರವಾನಿತಂ ಗೃಹಾಣೋವಾಮಹೇಶ್ವರ ||೨೪||

ಫೃತಮೇತನ್ನಹಾದೇವ ಸುಗಂಧಂ ಗವ್ಯಮುತ್ತಮಂ |
ಅಭಿಷೇಕಾಧರವಾನಿತಂ ಗೃಹಾಣೋವಾಮಹೇಶ್ವರ ||೨೫||

ನವಂ ಮಧುಸವಾನಿತನಿಂದಂ ಕೀಟಾಧ್ಯದೂಷಿತಂ |
ಅಭಿಷೇಕಾಧರಮಧುನಾ ಗೃಹಾಣೋವಾಮಹೇಶ್ವರ ||೨೬||

ಶಕ್ರರೇಯಂ ಸವಾನಿತಾ ಸಿತಾ ಕೀಟಾಧ್ಯದೂಷಿತಾ |
ಅಭಿಷೇಕಾಧರಮಧುನಾ ಗೃಹಾಣೋವಾಮಹೇಶ್ವರ ||೨೭||

ಸರ್ವರ್ಜಸಂಪನ್ಮಾದ ಸ್ವಾಮಿಯೇ, ನಿರಿನಿಂದ ಯುಕ್ತವಾಗಿ ಪರಿಶುದ್ಧವಾಗಿರುವ ಈ ಹಸುವಿನ ಹಾಲನ್ನು ಅಭಿಷೇಕಕೊಳ್ಳೇಷ್ಠರ ತಂದಿರುವೆನು. ಎಲ್ಲ ಉಮಾಮಹೇಶ್ವರನಾದ ಸ್ವಾಮಿಯೇ, ಇದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು ಸ್ವಾಮಿ. ||೨೮||

ಉಮಾರಮಣಾದ ಸ್ವಾಮಿಯೇ, ನಿನಗೆ ಅಭಿಷೇಕಮಾಡುವುದಕೊಳ್ಳೇಷ್ಠರ ಜೆನ್ನಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತವಾಗಿ ಪರಿಶುದ್ಧವಾಗಿರುವ ಈ ಹಸುವಿನ ವೋಸರನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿರುವೆನು. ಉಮಾಮಹೇಶ್ವರನೆನಿಸಿದ ಪ್ರಭುವೇ, ಈ ವೋಸರನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸು. ||೨೯||

ಉಮಾರಮಣಾದ ಸ್ವಾಮಿಯೇ, ಸುಗಂಧಭರಿತವಾಗಿರುವ, ಈ ಉತ್ತಮವಾದ ಹಸುವಿನ ತುಪ್ಪವನ್ನು ನಿನ್ನ ಅಭಿಷೇಕಕೊಳ್ಳೇಷ್ಠರ ತಂದಿರುವೆನು. ಸ್ವಾಮಿ, ದಯವಿಟ್ಟು ಇದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು. ||೩೦||

ಉಮಾರಮಣಾದ ಸ್ವಾಮಿಯೇ, ಹುಳುಹುಂಟಿಗಳಿಂದ ಕೆಡಿಸಲ್ಪಡಿರುವ ಹೊಸದಾದ ಈ ಜೀನುತ್ಪವನ್ನು ನಿನಗೆ ಅಭಿಷೇಕಮಾಡಲು ಈಗತಾನೇ ತಂದಿರುವೆನು. ದೇವ, ಇದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವನಾಗು. ||೩೧||

ಉಮಾರಮಣಾದ ಮಹೇಶ್ವರನೇ, ಕ್ರಮಿಕೀರ್ಣಾದಿಗಳಿಂದ ಶವವಿಶ್ವವಾಗದೇ ಇರುವ ಈ ಕಲ್ಪಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು ನಿನ್ನ ಅಭಿಷೇಕಕೊಳ್ಳೇಷ್ಠರ ಈಗ ತಂದಿರುವೆನು. ದೇವ ಇದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು. ||೩೨||

ವಿವಂ ಪಂಚಾವ್ಯತ್ಯೇರೀಶಮಭಿಷಿಂಚ್ಯೇ ತತಃ ಪರಂ ।

ಸಾಂಗೇನ ನಮಕೇನೀಶಂ ಸಾಂಬಂ ಮಾಮಭಿಷಿಂಚಯೇಶ್ ॥೫೪॥

ಜಲಧಾರಾತ್ಮನಿಷ್ಠಿನ್ನಾ ಸಂಪಾದ್ಯ ಮಾಯಿ ಭಕ್ತಿತಃ ।

ಯಾ ಧಾರಾಮ್ಯತಧಾರಾ ಸಾ ಮುಕ್ತಿಧಾರಾ ಮಮಪ್ರಯಾ ॥೫೫॥

ತತಃ ಪರಂ ಕಲ್ಪನೀಯಂ ಬಿಲ್ಪಪತ್ನೋತ್ತರಾಸನಂ ।

ಹೇಮಾದಿನಿಮಿಂಥಂ ಮಹ್ಯಂ ಮೂಲಮಂತ್ರೀಣ ಭಕ್ತಿತಃ ॥೫೬॥

ತತೋ ನವೇನ ಶುದ್ಧೇನ ವಸ್ತ್ರೀಣ ಪರಿವೃತ್ಯ ಮಾಂ ।

ಸತೀನ ಭಸ್ತನಾ ಸಮ್ಯಗಚ್ಯಯೇನ್ನಾಲಮಂತ್ರತಃ ॥೫೭॥

ಈರೀತಿಯಾಗಿ ಈಶ್ವರಸೇನಿಸಿದ ನನ್ನನ್ನು ಪಂಚಾವ್ಯತದ್ವಯಗಳಿಂದ
ಅಭಿಷೇಕಮಾಡಿ, ಅನಂತರ ಅಂಗನ್ಯಸಸಮೇತವಾದ ನಮಕಮಂತ್ರದಿಂದ ಅಂಬಿಕಾ
ರಮಣನೂ, ಸರ್ವೇಶ್ವರನೂ ಆದ ನನ್ನನ್ನು ಅಭಿಷೇಕಮಾಡಬೇಕು. ॥೫೮॥

ಭಕ್ತಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಮಧ್ಯ ವಿಷ್ಣುತ್ತಿ ಬರದಂತಿ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಜಲಧಾರೆ
ಯನ್ನು ಬಿಡಬೇಕು. ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಆ ನೀರಿನ ಧಾರೆಯೇ ಆವೃತಧಾರಿಗೆ
ಸಮಾನವಾದುದೇನಿಸಿ, ಆದು ನನಗೆ ಪ್ರೀತಿಕರವಾಗುವುದು. ಅದೇ ಕೊನೆಗೆ
ನನ್ನನ್ನು ಅಭಿಷೇಕಮಾಡುವವನಿಗೆ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಧಾರೆಯಾಗು
ವುದು. ॥೫೯॥

ಹೀಗೆ ಶುದ್ಧೋದಕದಿಂದ ಅಭಿಷೇಕಮಾಡಿದನಂತರ ಬಿಲ್ಪಪತ್ನೀಗಳಿಂದ
ಯುಕ್ತವಾಗಿರುವ ಚಿನ್ನವೇ ಮೊದಲಾದ ಲೋಹಗಳಿಂದ ನಿಮಿಂಸಲ್ಪಟ್ಟ ಆಸನ
ವನ್ನು ನನಗೆ ಮೂಲಮಂತ್ರವಾದ ಶಿವಪಂಚಾತ್ಮಕರವನ್ನು ಜಪಿಸುತ್ತಾ ಸಮರ್ಪಿಸ
ಬೇಕು. ॥೬೦॥

ಅನಂತರ ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಹೊಸವಸ್ತ್ರದಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸಿ,
ಶಾಭ್ರವಾದ ವಿಭೂತಿಯಿಂದ ಶಿವಪಂಚಾತ್ಮಕರಮಂತ್ರಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು
ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅಲಂಕರಿಸಬೇಕು. ॥೬೧॥

ಜಂದನೇನ ಸುಗಂಧೀನ ಮೂಲಮಂತ್ರೀಣ ಪೂಜಯೀತ್ |

ಮಧ್ಯೇತ್ವೇತ್ವೈಕೈಕ್ ಪೂಜಾಂತ್ರೀ ದೇಯಮಾಚಮಾನಂ ಮಮ ||೪೭||

ತತಃ ಶಾಲ್ಯಾಷ್ಟ್ರತ್ವಃ ಶ್ವೇತ್ವರಚಯೀನಾಂತ್ರಂ ತಿಲಾನ್ವಿತ್ವಃ |

ತತೋಽಬಿಲ್ವದಲ್ಪಃ ಶುದ್ಧರಚಯೀದಫುನಾಶಕ್ಸಃ ||೪೮||

ಬಿಲ್ವಪತ್ರಂ ಗೃಹಾಂಶೇಶ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಸ್ವಿಯ ಪ್ರಭಿಂ |

ಪ್ರಸೀದ ಭಗವಂಭಂಭಿಂ ಪಾತಕಾನಿ ಹರಸ್ವ ಮೇ ||೪೯||

ಅಮುಂ ಮಂತ್ರಂ ಸಮುಜ್ಞಾರ್ಥ ಮೂಲಮಂತ್ರಮಂಬಿ ಶ್ರಯೀ |

ಬಿಲ್ವಪತ್ರ್ಯಃ ಸಮಭ್ಯಜ್ಯಂ ಪುಷ್ಪೈರಂ ಸಮಚಯೀತ್ |

ಸಾಜ್ಯೇನಾಗರುಸಾರೀಣ ಸುಗಂಧೀನ ಮನೋಽಹರಃ |

ಧೂಪದ್ವತಃ ಕೆಲ್ಪನೀಯೋ ಮಹ್ಯಂ ಯತ್ವಪುರಸ್ವರಂ ||೪೯||

ಮತ್ತು ಸುಗಂಧಭರಿತವಾದ ಜಂದನವನ್ನು ತಿಗೆದುಕೊಂಡು ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಚ್ಯಾರಿಸುತ್ತಾ ಶ್ವದ್ದೀಯಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡಬೇಕು. ಪೂಜಾಮಧ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದೊಂದು ಪೂಜೆಯ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ನನಗೆ ಆಚಮನವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕು. ||೪೯||

ಅನಂತರ ಎಲ್ಲಿನಿಂದ ಬೆದೆದ ಶಬ್ದವಾದ ಬತ್ತದ ಅಕ್ಷತೀಗಳಿಂದಲೂ, ವಾಪವನ್ನು ನಾಶಮಾಡುವ ಶುದ್ಧವಾದ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿಗಳಿಂದಲೂ ನನ್ನನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪೂಜಿಸಬೇಕು. ||೫೦||

“ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಪ್ರೀತಿಯಿಳ್ಳಿ ಪ್ರಭುವಾದ ಈಶ್ವರನೇ, ಈ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವನಾಗು. ಸುಖರನಾದ ಭಗವಂತನೇ, ನನ್ನಲ್ಲಿ ಅಸುಗ್ರಹಮಾಡಿ, ನನ್ನ ಸಕಲ ಪಾಪಗಳನ್ನೂ ನಾಶಮಾಡು; ದೇವ.” ||೫೦||

ಪ್ರೀಯಸಿಯೇ, ಈ ಮಂತ್ರವನ್ನೂ, ಮೂಲಮಂತ್ರವಾದ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರವನ್ನೂ ಉಚ್ಚಾರಮಾಡಿ, ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿಗಳಿಂದಲೂ, ಹೂಪುಗಳಿಂದಲೂ ನನ್ನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡಬೇಕು. ||೫೦||

ಸುಗಂಧಭರಿತವಾದ ಶಗರುವಿನ ಸಾರವನ್ನೂ ತುಸ್ವದೊಡನೆ ಬೆರಿಸಿ ಪ್ರಸೀದರವಾದ ಧೂಪವನ್ನು ನನಗೆ ಪ್ರಯತ್ನಪ್ರವರ್ತಕವಾಗಿ ಸಮರ್ಪಿಸಬೇಕು. ಆಗ ದೇವತೀಗಳಿಗೂಡೆಯನಾದ ಶಿವನೇ, ಸುಗಂಧನೂ, ತುಸ್ವದಿಂದ ಯುಕ್ತವಾ

ಧೂಪಂ ಗೃಹಾಣ ದೇವೇತ ಸುಗಂಥಂ ಸಷ್ಟುತಂ ಶಿವ ।

ಪಾತಕಾನಿ ಹರಸ್ತೇತ ಧೂಪದಾನೇನ ಸಾದರಂ

॥೪೨॥

ದೀಪಂ ಗೃಹಾಣ ದೇವೇತ ಪಾತಕದ್ವಾಂತನಾಶಕे ।

ಪ್ರಸಿದ ಪಾರ್ವತಿನಾಥ ದೀನಬಂಧೋ ದಯಾನಿಧೀ

॥೪೩॥

ಇತಿ ದತ್ತಾ ಧೂಪದೀಪಾ ಸ್ಮೇಧ್ಯಂ ಪರಿಕಲ್ಪಯೇತ್ ।

ಭಕ್ತ್ಯಂ ಭೋಜ್ಯಂ ಚ ತೇಧ್ಯಂ ಚ ಚೋಷ್ಯಂ ವೇಯಂ ಮಹೇಶ್ವರ ॥೪೪॥

ಅನ್ನಂ ಪಂಚನಿಧಂ ಶಂಭೋ ನೂನಂ ಸ್ವಾದುಕರಂ ಶಿವ ।

ಸ್ಮೇಧ್ಯಂ ಷಡ್ರಸೋಪೇತಂ ಗೃಹಾಣೋಮಾಮಹೇಶ್ವರ

॥೪೫॥

ಪಾನೀಯಂ ಶೀತಲಂ ವಸ್ತುಶೋಧಿತಂ ಚ ಸುಪಾಸಿತಂ ।

ಗೃಹಾಣೋಮಾಮಹೇಶೀದಂ ನಾನಾವಿಧಫಲಾನಿ ಚ

॥೪೬॥

ಗಿರುಷುದೂ ಆದ ಈ ಧೂಪವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ಈ ಧೂಪವನ್ನು ಸಮರ್ಪಿಸಿರುವ
ನನ್ನ ಸರಲ ಪಾಪಗಳನ್ನೂ (ನಷ್ಟಿಸಿ) ಆದರದಿಂದ ಪರಿಹರಿಸುವನಾಗು ಎಂದು
ಹೇಳಬೇಕು. ||೪೨-೪೩||

ಪಾಪಗಳಿಂಬ ಶಿಂಧುಕಾರವನ್ನು ನಾಶಮಾಡುವ ದೇವದೇವನೇ ! ನಾನು
ಸಮರ್ಪಿಸುವ ಈ ದೀಪವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸು. ದೀನಬಂಧುವೂ ದಯಾಸಮುದ್ರನೂ
ಆದ ಪಾರ್ವತಿರಮಣನೇ, ನನ್ನನ್ನನುಗ್ರಹಿಸಿಂದು ಹೇಳಿ ಧೂಪ ಮತ್ತು ದೀಪ
ಗಳನ್ನು ನನಗೆ ಅಪಿಸಿ, ಅನಂತರ ಸ್ಮೇಧ್ಯವನ್ನು ಸಮರ್ಪಿಸಬೇಕು. ಮಹೇಶ್ವರ !
ಲಾಡು, ಚಿರೊಬಿ ವೋದಲಾದ ಭಕ್ತಗಳೂ, ಅನ್ನವೇ ವೋದಲಾದ ಭೋಜ್ಯಗಳೂ
ಉಪಿನ ಕಾರ್ಯಾಯೇ | ವೋದಲಾದ ನಂಜಿಕೊಳ್ಳುವ ಪದಾರ್ಥಗಳೂ (ತೇಧ್ಯ
ಗಳೂ) ವ್ಯಂಜಕಪದಾರ್ಥಗಳಿನಿಂದ ಕೋಷಂಬರಿ, ಪಲ್ಯ ವೋದಲಾದವುಗಳೂ
(ಚೋಷ್ಯವೂ) ಪಾನಾಹರವಾದ ಪಾಯಸ ವೋದಲಾದವುಗಳೂ ಏದು ಒಗೆಯ
ಅನ್ನಗಳೂ, ಇವೇ ವೋದಲಾದ (ಮಧುರ, ಆವ್ಯಾ, ಲವಣ, ಕಟ್ಟ, ಕಷಾಯ
ತಿಕ್ತಗಳಿಂಬ) ಷಡ್ರಸೋಪೇತವೂ ರುಚಿಕರವೂ ಆದ ಸ್ಮೇಧ್ಯವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸು
ಸಾಧ್ಯವಿ ! ||೪೪-೪೫-೪೬||

ಸುಗಂಥಪೂರಿತವೂ, ಶುಭ್ರವಾದ ವಸ್ತುದಿಂದ ಶೋಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟರುವುದೂ,

ತತಃ ಪರಂ ಕಲ್ಪನೀಯಂ ಕರೋದ್ವರ್ತನವಾದರಾತ್ರೆ ॥೩೨॥

ತತಃ ಪರಂ ಧೂಪದೀಪೌ ತಾಂಬಾಲಂ ಚ ತತಃ ಪರಂ ।

ತತಃ ಪ್ರನಥೂರ್ಪದೀಪೌ ದೇಯಾವತ್ಯಂತಭಕ್ತಿತಃ ॥೩೩॥

ಗೃಹಾಣ ಪರಮೇಶಾನ ತಾಂಬಾಲಮಿದವುತ್ತಮಂ ।

ವಿಲಾಲವಂಗಕಪೂರ್ವರಪರಿಷ್ಪೂತವುವಾಪತೇ ॥೩೪॥

ತತಃ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣಾಃ ಕಾರ್ಯಾಃ ದ್ವಾದಶ್ಯಕಾದಶಾಂತಿವಾ ।

ತತಃ ಪ್ರಣಾವಾಃ ಕರ್ತರ್ವಾಃ ವಿಕರ್ವಿಶತಿಸಂಖ್ಯಯಾ ॥೩೫॥

ಸರ್ವನಂ ಚ ತತಃ ಕಾರ್ಯಂ ಸಾಂಬಧಾನಪುರಃಸರಂ ।

ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರಃ ಶುದ್ಧೋ ಜಪನೀಯಃ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ॥೩೬॥

ಅಷ್ಟೋತ್ತರಸಹಸ್ರಂ ತು ನ್ಯಾಸಧಾನಪುರಃಸರಂ ।

ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರಂ ಜಸ್ತೋ ಯದ್ವಾ ನ್ಯಾಸಾದಿಕಂ ವಿನಾ ॥೩೭॥

ಆದ ತಂಬಾದ ಪಾನೀಯವನ್ನೂ, ನಾನಾವಿಧವಾದ ಹಣ್ಣಗಳನ್ನೂ ಉವಾಮಹೇಶರನಾದ ಸ್ವಾಮಿಯೇ, ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸು ॥೩೮॥

ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆದರದಿಂದ ನನಗೆ ಕರೋದ್ವರ್ತನವಾಡಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಧೂಪ, ದೀಪಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತು ತಾಂಬಾಲವನ್ನೂ ಅದಾದ ಮೇಲೆ ಪುನಃ ಧೂಪ, ದೀಪಗಳನ್ನೂ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಸಮರ್ಪಿಸಬೇಕು. ॥೩೭-೩೮॥

ಸಕಲ್ಯತ್ವಯಾಭರಿತನಾದ ಉಮಾರಮಣಸೇ, ಏಲಕ್ಕಿ, ಉವಂಗ, ಪಚ್ಚ ಕಪೂರ ವೊದಲಾದುಪುಗಳಿಂದ ಪರಿಷ್ಪೂತವಾದ ಈ ಉತ್ತಮ ತಾಂಬಾಲವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ, ಹನ್ನೆರಡು ಅಥವಾ ರಸ್ತೇಷ್ಟುಂದು ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆಗಳನ್ನೂ ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದು ನಮಸ್ಕಾರಗಳನ್ನೂ ವಾಡಬೇಕು. ॥೪೪॥

ಆಸಂತರ ಅಂಬಾಸಮೇತನಾದ ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಮನಸಾಧ್ಯನವಾಡುತ್ತಾನಾಟ್ಯವಾಡಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರಮಂತ್ರವನ್ನು ಸಾವಿರದೆಂಟು ಸಲ ನ್ಯಾಸ ಮತ್ತು ಧೂನಗಳೊಡನೆ ಜಣಿಸಬೇಕು ಒಂದುವೇಳೆ ನ್ಯಾಸ ಧೂನಗಳಿಂದೆಯೂ ಜಪವಾಡಬಹುದು. ॥೪೬-೪೭॥

ತತಃ ಪರಂ ಬಿಲ್ವಪತ್ರೀಃ ಪುಷ್ಟಿನಾರ್ಥನಾವಿಧೀರಿಃ ।

ಪುನಃ ಪೂಜಾ ಪ್ರಯತ್ನೀನ ಕರ್ತವ್ಯ ಮಹ್ಯಮಾಡರಾತ್ ॥೫೫॥

ತತೋ ನಾನಾವಿಧೀಃ ಸೈತ್ರೀತ್ರೀಃ ಸೊತ್ತೀತ್ವೋಽಹಂ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ।

ತತ್ತೈತ್ತಂ ಜಾನುರಂ ಚ ದರ್ಶಣಂ ಚ ನಿವೇದಯೀತ್ ॥೫೬॥

ಪ್ರನರ್ಥತ್ವಾ ಕ್ವಮಸ್ಸೇತಿ ಸಂಸ್ಕೃತೇದ್ವಾಃ ನಪ್ರೋವರ್ ಕೆಂ ।

ಪ್ರಶ್ನಂ ಕ್ವತ್ವಾ ಪ್ರನರ್ಥಂತ್ರಮನುಮೇನ ಪರೀಜ್ಞಿನೇ ॥೫೭॥

ಅಯಂ ಮೇ ಇತಿ ಮಂತ್ರೀಣ ಪೃಷ್ಟಾಃ ಹಸ್ತತಲೀನ ಮಾಂ ।

ಅನೈತ್ಯಿತ್ತರಶತಂ ಮಂತ್ರೋ ಜಪನಿಯಃ ಷಡ್ಕ್ಷರಃ ॥೫೮॥

ಈವಂ ಪೂಜಾನ್ವಯಂ ಕಾರ್ಯಾ ತ್ರಿಷ್ಣ ಕಾಲೀಷು ಸಾದರಂ ।

ನಿತ್ಯಾ ಪೂಜೀಯನುಮಲೇ ಭುಕ್ತಮುಕ್ತಷಲಪ್ರದಾ ॥೫೯॥

ಆಮೇಲೆ ಬಗಿಬಗೆಯ ಬಿಲ್ವಪತ್ರ ಮತ್ತು ಹಾನುಗಳಿಂದ ಪುನಃ ನನ್ನನ್ನ
ಆದರಪ್ರೋವರ್ ಕವಾಗಿ ಪೂಜೆನಾಡಬೇಕು. ॥೫೫॥

ಆನಂತರ ಸೈತ್ತಿತ್ರಾಹಂನಾದ ನನ್ನನ್ನ ನಾನಾವಿಧವಾದ ಸೊತ್ತೀತ್ತಿಗಳಿಂದ
ಮುತ್ತಿಸಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ನಿಯಮದಿಂದ ಭತ್ತಿ, ಚಾಮರ, ಕನ್ನಡ ಮೊದಲಾ
ದವುಗಳನ್ನ ನನಗಿ ಸಮರ್ಪಿಸಿ, ಪುನಃ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ, ನನ್ನನ್ನ ಕ್ವನಿಸು
ಲಂದು ಧ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾ ಮುಟ್ಟಬೇಕು. ಮಂಗಳಾಂಗಿಯೇ, ಸ್ವರ್ಥಮಾಡಿದ
ನಂತರ ಪುನಃ ಈ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರಿಯನ್ನೇ ಪರಿಸಬೇಕು. ॥೫೯-೬೦॥

“ಆಯಂ ಮೇ ಹಸ್ತ” ಎಂಬ ಮಂತ್ರಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಅಂಗ್ರೇಯಿಂದ
ನನ್ನನ್ನ ಮುಟ್ಟಿ, ಅನಂತರ “ಓ ನಮಃ ಶಿವಾಯ” ಎಂಬ ಷಡ್ಕ್ಷರಮಂತ್ರವನು
ನೂರೆಂಟು ಸಲ ಜಪಮಾಡಬೇಕು. ॥೬೧॥

ಹೀಗೆ ಪ್ರತಿದಿನನೂ ಮಾರು ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ (ಪ್ರಾತಃ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಸಾಯಂ
ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ) ಆದರಪ್ರೋವರ್ ಕವಾಗಿ ನನ್ನ ಪೂಜೆಯನ್ನ ಮಾಡಬೇಕು. ಎಲ್ಲಾ
ಪರಿಶುದ್ಧಳಾದ ದೇವಿಯೇ, ಇದು ನಿತ್ಯವಾದ ಪೂಜೆಯು. ಇಹದಲ್ಲಿ ಸಕಲ
ಭೀಂಗಗಳನ್ನೂ ಪರದಲ್ಲಿ ಮೋಕ್ಷನನ್ನೂ ಕೊಡಬಲ್ಲುದು. ॥೬೨॥

ವಾತಃ ಸಂಧ್ಯಾಂ ವಿಧಾಯಾದೌ ಪೂಜನೀಯೋಽಸ್ವದಂ ಶಿವಃ ।
ಕಾರ್ಯಮನ್ಯನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯಂ ಮಾಮನಭ್ಯಾಂ ಸರ್ವಥಾ ॥೫೩॥

ಏವಂ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ಕಾರ್ಯಂ ಶಕ್ತೇನ ಮಮ ಪೂಜನಂ ।
ಯಥಾಕಂಜಿತ್ವತ್ವತ್ವಂ ಆಶಕ್ತೇನಾಪಿ ಸರ್ವಥಾ ॥೫೪॥

ನ ವೇಯಂ ಜಲಮಪ್ಯಾದೌ ಮಾಮನಭ್ಯಾಂ ಸರ್ವಥಾ ।
ವಿಜೀದ್ಯಾದಿ ಪ್ರಮಾದೇನ ರೇತಃ ಪಾಯಿಂ ಭವಿಷ್ಯತಿ ॥೫೫॥

ಅಸತ್ಯಲಪ್ರಸಾತಾನಾಮಭಾಗ್ಯಾನಾಂ ದುರಾತ್ಮನಾಂ ।
ನಿತ್ಯಂ ಮದಚರ್ಚನೇ ಶ್ರದ್ಧಾ ಕಲ್ಬಾ ತು ನ ಭವಿಷ್ಯತಿ ॥೫೬॥

ಅನ್ಯಕೆಮರ್ಚರತಾ ದುಷ್ಪಾ ವೇದಮಾರ್ಗವಿವರ್ಜಿತಾಃ ।
ದ್ವಿಜಾಃ ಕಲ್ಬಾ ಭವಿಷ್ಯಂತಿ ಶಿವಪೂಜಾಸರಾಜುಖಾಃ ॥೫೭॥

ವೋದಲು ಬೆಳಗಿನ ಸಂಧ್ಯಾವಂದನ ಕರ್ಮವನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, ಅನಂತರ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಪರಶಿವನೇನಿಸಿದ ನನ್ನನ್ನ ಪೂಜೆಮಾಡಬೇಕು. ನನ್ನ ಪೂಜೆಮಾಡದೇ ಎಂದಿಗೂ ಬೇರೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬಾರದು. ॥೫೮॥

ಶಕ್ತೀಯಿದ್ದವನು ಈರೀತಿ ನಿಯಮಕ್ಕೊಳಪಟ್ಟಿ, ಪ್ರಯತ್ನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನನ್ನನ್ನ ಪೂಜಿಸಬೇಕು. ಒಂದುವೇಳೆ ಶಕ್ತೀಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವನವನ ಯೋಗ್ಯತಾನು ಸಾರವಾಗಿಯಾದರೂ ಆಗಾಗ ಪೂಜೆಮಾಡಬೇಕು. ॥೫೯॥

ನನ್ನನ್ನ ಪೂಜೆಮಾಡದೇ ವೋದಲು ಎಂದಿಗೂ ನೀರನ್ನೂ ಶಹ ಕುಡಿಯ ಬಾರದು. ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಒಂದುವೇಳೆ ಕುಡಿದದ್ದಾದರೆ ಆತನು ರೇತಷ್ಟನ್ನು • ಮಾನಮಾಡಿದಂತೆಯೇ ಸಂ. ॥೬೦॥

ಹೀನವಂಶದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದ ನಿಭಾಗ್ಯರಾದ ದುಷ್ಪಜನರಿಗೆ ಈ ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನ ಪೂಜೆಮಾಡುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆಯುಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ॥೬೧॥

ಈ ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ನೇದಮಾರ್ಗವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇತರ ದುಷ್ಪಮಾರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಲಿಂಟ್ರ ಬೇರೆ ಕರ್ಮಾನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆತ್ತರಾಗಿ ಮಾನವರು ಆ ಪರಶಿವನ ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿ ಅಸುರಕ್ಕೆರಾಗದೇ ಬುಂದೆಗೆಯುತ್ತಿರುವರು. ಆಲ್ಲದೇ ಬ್ರಾಹ್ಮಣೇತ್ತಮರು

ಅಚ್ಯುತ ಶಿವನು ನಚ್ಯಾದಾವನಚ್ಯಾಚೆನತ್ತರಾಃ ।

ದ್ವಿಜಾಃ ಕೆಲೂ ಭವಿಷ್ಯಂತಿ ಶಿವಪೂಜಾ ಪರಾಜ್ಯಾಖಾಃ ॥೫೮॥

ಶಿವನುಚ್ಯುತ ಮನಚ್ಯಾದಾ ಮನಚ್ಯುತಂ ಯೋಽಚ್ಯಂ ಯಿಷ್ಯತಿ ।

ಸ ಜಾರಜ ಇತಿ ಜ್ಞೇಯೋ ವೇದವೂಗ ಬಹಿಷ್ಯತಃ ॥೫೯॥

ಅಚ್ಯೋದಾಹಮೇವ ಸರ್ವೇಷಂ ವೇದೇಷ್ಯಹರಹೋಗ್ರತಃ ।

ತತ್ತೋಽಚ್ಯುತಂ ಮಹೇಶಸ್ಯ ಪೂಜಾಕಾರಾ ಮನ್ಯುವ ಹಿ ॥೨೦॥

ಮದಚೆನಪರೋ ನಿತ್ಯಂ ಯಸ್ತಿಕಾಲಂ ಭವಿಷ್ಯತಿ ।

ತಮೂರಧ್ವಂ ನೇತುಮಿಚ್ಯಾಮಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೇಯಂ ಮನು ಪ್ರಯೋ ॥೨೧॥

ಭಸೋದ್ವಾಲನಸಕ್ತೋಯಸ್ತಿಕಾಲಂ ಚ ಭವಿಷ್ಯತಿ ।

ತಮೂರಧ್ವಂ ನೇತುಮಿಚ್ಯಾಮಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೇಯಂ ಮನು ಪ್ರಯೋ ॥೨೨॥

ಪೂಜಾಹಂ ನಾದ ಆ ಶಿವನನ್ನ ಪೂಜಿವಾಡದೇ ಪೂಜಾಹರಲ್ಲದ ಇತರ ದೇವತೆಗಳನ್ನೇ ಪೂಜಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿ ಆ ಪರತಿವನ ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಹಿಂದೆಗೆಯು ತ್ವಿರುವರು. ॥೫೨-೫೩॥

ಪೂಜಾಹಂ ನಾದ ಶಿವನನ್ನ ಪೂಜಿವಾಡದೇ ಪೂಜಾನಹರಾದ ಇತರ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಪೂಜಿವಾಡುವನನು. ವ್ಯಭಿಚಾರದಿಂದ ಹಂಟಿದವನನೇನಿಸಿ, ವೇದವೂಗಗಳಿಂದ ಬಹಿಷ್ಯತನಾಗುವನನು. ॥೫೪॥

ಸಕಲ ವೇದಗಳೂ ಹಗಲೂ ರಾತ್ರಿ ಎಡಬಿಡದೇ, ಪೂಜಾಹಂ ನಾಗಿರುವವನು ನಾನೇ ಎಂದು ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ, ಮಹೇಶ್ವರನೇನಿಸಿದ ನನ್ನ ಪೂಜೆಯನ್ನೇ ಎಲ್ಲರೂ ವಾಡಬೇಕು. ॥೫೦॥

ಎಲೂ ಪ್ರೀತಿಪಾತ್ರಳೇ, ಮಾರು ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ ತಪ್ಸದೇ ನಿತ್ಯವೂ ನನ್ನ ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತನಾಗಿರುವನನ್ನು ನಾನು ಉದ್ಘಾರಮಾಡುವೆನೆಂದು ಪ್ರತಿಜ್ಞಾ ವಾಡಿರುವೆನು. ॥೫೧॥

ಪ್ರಯೋ, ಪ್ರತಿಃಕಾಲ, ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಮತ್ತು ಸಾಯಂಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಭಸ್ಯನನ್ನ ಮೃಗೆಲಲ್ಲಿ ಲೇಪನಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವನನ್ನೂ, ಮತ್ತು ಹಣ ತೋಳು ವೊದಲಾದ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಭಸ್ಯತ್ತಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ನಿರತನಾಗಿರುವನನ್ನೂ,

ಶ್ರಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣಾಸಕೋತ್ತೀ ಯಸ್ತಿಕಾಲಂ ಭವಿಷ್ಯತಿ ।

ತಮಾಧ್ಯಾತ್ಮಂ ನೇತುನಿಚಾಂದಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶಿರಯೇ ॥೨೫॥

ವಂಚಾಕ್ಷರಜಸಾಸಕೋತ್ತೀ ಯಸ್ತಿಕಾಲಂ ಭವಿಷ್ಯತಿ ।

ತಮಾಧ್ಯಾತ್ಮಂ ನೇತುನಿಚಾಂದಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶಿರಯೇ ॥೨೬॥

ಮದೇಕಶರಣೋ ನಿತ್ಯಂ ಯೋ ಮಾಮಭ್ಯಂಚಯಿಷ್ಯತಿ ।

ತಮಾಧ್ಯಾತ್ಮಂ ನೇತುನಿಚಾಂದಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶಿರಯೇ ॥೨೭॥

ಮತ್ತಾಶಾಶ್ವತವಣಾಸಕೋತ್ತೀ ಮನ್ಮಾನಾ ಯೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ ।

ತಮಾಧ್ಯಾತ್ಮಂ ನೇತುನಿಚಾಂದಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶಿರಯೇ ॥೨೮॥

ಮಧ್ವಕಾರ್ತ್ಯ ಸತತಂ ಯುಕೋತ್ತೀ ಯೋ ಮಾಧ್ಯಾಜೀವಯಿಷ್ಯತಿ ।

ತಮಾಧ್ಯಾತ್ಮಂ ನೇತುನಿಚಾಂದಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶಿರಯೇ ॥೨೯॥

ಮಾಮೇವ ಸತತಂ ಧ್ಯಾತ್ವಾ ಯಸ್ತು ಹೃಷ್ಣೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ ।

ತಮಾಧ್ಯಾತ್ಮಂ ನೇತುನಿಚಾಂದಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶಿರಯೇ ॥೩೦॥

ನಾನು ಉನ್ನತವಾದ ಪದವಿಗೆ ಒಯ್ಯಲು ಅವೇಕ್ಷೇಪದುವೇನು. ಇದು ನನ್ನ
ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯು. ॥೨೭-೨೯॥

ಪ್ರೀಯಸಿಯೇ, ಮಾರು ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಶಿವವಂಚಾಕ್ಷರ ಮಹಾಮಂತ್ರ
ಜವನಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ತತ್ತ್ವರಸಾಗಿರುವನನ್ನೂ, ಅನವರತನೂ ನನ್ನನ್ನೇ ರಕ್ಷಕನೆಂದು
ತಿಳಿದು ನನ್ನನ್ನೇ ಪೂಜೆನಾಡುವನನ್ನೂ ನಾನು ಉದ್ಧಾರಮಾಡಲು ಅವೇಕ್ಷೇ ಸು
ವೇನು. ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯು. ॥೩೧-೩೩॥

ಶಿರಯೇ, ಯಾವಾಗಲೂ ನನ್ನಲ್ಲೀ ಮನಸ್ಸಿಟ್ಟು ನನ್ನ ಕಥೆಯನ್ನು
ಕೇಳುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ಆಸಕ್ತರಸಾಗಿರುವನನ್ನೂ ಯಾವಾಗಲೂ ನನ್ನಲ್ಲಿಯೇ
ಭಕ್ತಿಯಿಟ್ಟು ನನ್ನಿಂದಲೇ ಜೀವಿಸುವನನ್ನೂ ನಾನು ಉದ್ಧಾರಮಾಡಲು
ಇಚ್ಛಿಸುವೇನು. ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂದು ತಿಳಿ. ॥೩೪-೩೬॥

ಶಿರಯೇ, ನನ್ನನ್ನೇ ಯಾವಾಗಲೂ ಧ್ಯಾನಿಸುತ್ತಾ ಸಂತೋಷಹೊಂದು
ವನವನನ್ನೂ ರುದ್ರಧ್ಯಾಯವನನ್ನು ಚಾರಮಾಡುತ್ತಾ ಶಿವಲಿಂಗಕ್ಕೇ ಅಭಿಷೇಕಮಾಡು

ರುದ್ರಾಧ್ಯಾಯೇನ ಸತತಂ ಯೋಽ ನಾಂ ಸಂಘಾತೆಯಿಷ್ಠಿ ।
ತಮೂರ್ಧ್ವಂ ನೇತುನಿಜಾನಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಿಯೇ ॥೨೬॥

ಬಿಲ್ವಪತ್ರೈಸ್ತಿಶಾಖೀನಾರ್ಥಂ ಯೋಽ ನಿತ್ಯಂ ಪೂಜಯಿಷ್ಠಿ ।
ತಮೂರ್ಧ್ವಂ ನೇತುನಿಜಾನಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಿಯೇ ॥೨೭॥

ಅರ್ಚಯಿಷ್ಠಿ ಯೋಽ ನಿತ್ಯಮಂಡ್ಯಃ ತಾಲಿತಂಡುಲ್ಯಃ ।
ತಮೂರ್ಧ್ವಂ ನೇತುನಿಜಾನಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಿಯೇ ॥೨೮॥

ಯಸ್ತಿ ನಿತ್ಯಂ ತಿಲ್ಯಃ ಕೃಷ್ಣಃ ಶ್ರೀತ್ಯೈವಾರ್ ಪೂಜಯಿಷ್ಠಿ ।
ತಮೂರ್ಧ್ವಂ ನೇತುನಿಜಾನಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಿಯೇ ॥೨೯॥

ಯನ್ವೇಯರ್ಥಃ ಸತತಂ ಭಕ್ತ್ಯಾ ಪೂಜಯಿಷ್ಠಿ ಮಾಮಜಂ ।
ತಮೂರ್ಧ್ವಂ ನೇತುನಿಜಾನಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಿಯೇ ॥೩೦॥

ಗೋಧೂನ್ಯತ್ವಂಕ್ಯಾನಕ್ಯಾನಾರ್ಪ್ಯಯೋರ್ ನಾಮಭ್ಯಾರ್ಥಯಿಷ್ಠಿ ।
ತಮೂರ್ಧ್ವಂ ನೇತುನಿಜಾನಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಿಯೇ ॥೩೧॥

ಅಸಿತ್ಯೈವಾರ್ ಸಿತ್ಯೈರಾಪಿ ನಾಂ ಸಿದಾಧಿರ್ಯಾಯೋರ್ಚಯಿಷ್ಠಿ ।
ತಮೂರ್ಧ್ವಂ ನೇತುನಿಜಾನಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಿಯೇ ॥೩೨॥

ವವನನ್ನೂ ನಾನು ಉದ್ಧಾರಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವೇಕ್ಷಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂದು ತಿಳಿ. ॥೨೮-೨೯॥

ಮಾರು ದಳಗಳುಳ್ಳ ಬಿಲ್ವಪತ್ರೈಗಳಿಂದಲೂ, ತುಂಡಾಗದ ಆಕ್ಷಯಿಂದ ನಾಡಿದ ಮಂತ್ರಾಕ್ಷತಿಗಳಿಂದಲೂ ನನಗೆ ನಿತ್ಯನೂ ಪೂಜೆ ಸಲ್ಲಿಸುವವರನ್ನು ನಾನು ಉದ್ಧಾರಮಾಡುವುದೇ ನನ್ನ ಇಚ್ಛೆ. ಅದು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ. ॥೩೦-೩೧॥

ಶ್ರಿಯೇ, ಕಪ್ಪು ಎಳ್ಳು ಅಥವ ಬಿಳಿಯ ಎಳ್ಳು, ಯವಧಾನ್ಯ ಇವುಗಳಿಂದ ಭಕ್ತಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಉತ್ಸತ್ತಿರಹಿತನಾದ ನನ್ನನ್ನು ನಿತ್ಯನೂ ಪೂಜೆಮಾಡುವವನನನ್ನು ನಾನು ಉನ್ನತಪದವಿಗೆ ಏರಿಸಲು ಅವೇಕ್ಷಿಸುವೆನು. ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ. ॥೩೨-೩೩॥

ನಿತ್ಯನೂ ಗೋಧಿ, ಕಡಲೆ, ಉದ್ದು, ಕಪ್ಪು ಅಥವಾ ಬಿಳಿಯ ಸಾಸುವೆ

ನೀವಾರತಂಡುಲೈ: ಸಾಗ್ರೇಯೋ ಮಾಮಭ್ಯಚರಣಿಷ್ಟಿ ।

ತಮಾಧ್ಯಾಂ ನೇತುಮಿಚ್ಛಾಮಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಿಯೇ ॥೪೫॥

ತ್ವಾಮಾಕತಂಡುಲೈನಿರ್ತ್ಯಂ ಯೋಽಮಾಮಭ್ಯಚರಣಿಷ್ಟಿ ।

ತಮಾಧ್ಯಾಂ ನೇತುಮಿಚ್ಛಾಮಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಿಯೇ ॥೪೬॥

ಶ್ರಿಯಂಗुತಂಡುಲೈನಿರ್ತ್ಯಂ ಯೋಽಮಾಮಭ್ಯಚರಣಿಷ್ಟಿ ।

ತಮಾಧ್ಯಾಂ ನೇತುಮಿಚ್ಛಾಮಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಿಯೇ ॥೪೭॥

ರತ್ನೈಮುರಕ್ತಾಫಲೈಯೋರ್ ಮಾಂ ಶಿವಮಭ್ಯಚರಣಿಷ್ಟಿ ।

ತಮಾಧ್ಯಾಂ ನೇತುಮಿಚ್ಛಾಮಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಿಯೇ ॥೪೮॥

ನಿತ್ಯಂ ಸುವರ್ಣಾಪುಸ್ಪೇಮಾರ್ಥಂ ಯೋಽಚರಣಿಷ್ಟಿ ಭಕ್ತಿತಃ ।

ತಮಾಧ್ಯಾಂ ನೇತುಮಿಚ್ಛಾಮಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಿಯೇ ॥೪೯॥

ನಿತ್ಯಂ ಚಂಪಕಪುಸ್ಪೇಮಾರ್ಥಂ ಯೋಽಚರಣಿಷ್ಟಿ ಸಾದರಂ ।

ತಮಾಧ್ಯಾಂ ನೇತುಮಿಚ್ಛಾಮಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಿಯೇ ॥೫೦॥

ಇವಗಳಿಂದ ನನ್ನನ್ನ ಪೂಜಿಮಾಡುವ ಮಾನವನನ್ನ ನಾನು ಶ್ರೀಷ್ಠಿಪದವಿಗೆ
ಹೊಂದಿಸಲು ಅವೇಕ್ಷಿಸುವೆನು. ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ. ॥೫೧-೫೨॥

ತುದಿಮುರಿಯದ ನವಣೆ ಅಕ್ಕೆಯಿಂದಲೂ ಹಾರಕಧಾನ್ಯದ ಅಕ್ಕೆಗಳಿಂದಲೂ
ನಿತ್ಯನೂ ನನ್ನನ್ನ ಪೂಜಿಮಾಡುವವನನನ್ನ ನಾನು ಉದ್ಧಾರಮಾಡಲು ಅವೇಕ್ಷಿ
ಸುತ್ತೀನೆ. ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯಾಗಿರುವುದು. ॥೫೩-೫೪॥

ಶ್ರಿಯಂಗುವೆಬ ನವಣೆ ಅಕ್ಕೆಗಳಿಂದಲೂ, ರತ್ನ, ಮುತ್ತುಗಳಿಂದಲೂ
ಶಿವಸೆನಿಸಿದ ನನ್ನನ್ನ ನಿತ್ಯನೂ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪೂಜಿಮಾಡುವವನನನ್ನ ನಾನು
ಉದ್ಧಾರಮಾಡಲು ಬಯಸುವೆನು. ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯೆಂದು ತಿಳಿ. ॥೫೫-೫೬॥

ಶ್ರಿಯೇ, ನಿತ್ಯನೂ ಚಿನ್ನದ ಹೂಗಳಿಂದಲೂ ಸಂಸಿಗೆ ಹೂಗಳಿಂದಲೂ
ಭಕ್ತಿ ವಾಕ್ಯ ಆದರಪ್ರಾವ-ಕವಾಗಿ ನನ್ನನ್ನ ಪೂಜಿಮಾಡುವವನನನ್ನ ನಾನು
ಉದ್ಧಾರಮಾಡಲು ಅವೇಕ್ಷಿಸುವೆನು. ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ. ॥೫೦-೫೧॥

ನಿತ್ಯಂ ಕುಶೇತರ್ಯೆಯೋ ವಾಂ ಶಿವಮಭ್ಯಚರ್ಯಾಯಿಷ್ಯತಿ ।

ತಮಾಧ್ಯಂ ನೇತುನಿಚಾನಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮಮ ಸ್ತಿರೀ ॥೯೨॥

ಕಮಲೈರಮಲೈಭ್ಯಕ್ತಾತ್ಯ ಯೋ ವಾಮಭ್ಯಚರ್ಯಾಯಿಷ್ಯತಿ ।

ತಮಾಧ್ಯಂ ನೇತುನಿಚಾನಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮಮ ಸ್ತಿರೀ ॥೯೩॥

ನೀಲೋತ್ಪಲೈ ಪುಂಡರೀಕೃಯೋ ವಾಮಭ್ಯಚರ್ಯಾಯಿಷ್ಯತಿ ।

ತಮಾಧ್ಯಂ ನೇತುನಿಚಾನಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮಮ ಸ್ತಿರೀ ॥೯೪॥

ಕಲ್ಪಾರ್ಥಿ ಪರಯಾ ಭಕ್ತಾತ್ಯ ಯೋ ವಾಮಭ್ಯಚರ್ಯಾಯಿಷ್ಯತಿ ।

ತಮಾಧ್ಯಂ ನೇತುನಿಚಾನಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮಮ ಸ್ತಿರೀ ॥೯೫॥

ಪುನ್ನಾಗ್ಯಃ ಸತತಂ ಭಕ್ತಾತ್ಯ ಯೋವಾಮಭ್ಯಚರ್ಯಾಯಿಷ್ಯತಿ ।

ತಮಾಧ್ಯಂ ನೇತುನಿಚಾನಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮಮ ಸ್ತಿರೀ ॥೯೬॥

ಶತಪತ್ರೀರನಷ್ಟ್ಯವಾಂ ಯೋಽಚರ್ಯಾಯಿಷ್ಯತಿ ಸಾದರಂ ।

ತಮಾಧ್ಯಂ ನೇತುನಿಚಾನಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮಮ ಸ್ತಿರೀ ॥೯೭॥

ಕದಂಬಪುಷ್ಟಿರಮಲೈ ಯೋ ವಾಮಭ್ಯಚರ್ಯಾಯಿಷ್ಯತಿ ।

ತಮಾಧ್ಯಂ ನೇತುನಿಚಾನಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮಮ ಸ್ತಿರೀ ॥೯೮॥

ಸ್ತಿರೀ, ನಾರು ದಳಗಳು ಕಮಲಗಳಿಂದಲೂ ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ತಾವರೆ ಹೂಗಳಿಂದಲೂ ಶಿವನೆನಿಸಿದ ನನ್ನನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡುವವನನ್ನು ನಾನು ಉದ್ಧಾರಮಾಡಲು ಅವೇಕ್ಷಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ. ॥೯೯-೧೦೧॥

ಸ್ತಿರೀ, ಕನ್ನೆಪ್ಪದಿಲೆ ಹೂಗಳಿಂದಲೂ, ಕಮಲಪುಷ್ಟಗಳಿಂದಲೂ ಮತ್ತು ಕಲ್ಪಾರಪುಷ್ಟಗಳಿಂದಲೂ ಸಹ ನನ್ನನ್ನು ವಿಶೇಷ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡುವವನನ್ನು ನಾನು ಉದ್ಧಾರಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ. ॥೧೦-೧೦೨॥

ಸ್ತಿರೀ, ಪುಂನಾಗ ಮತ್ತು ನಾಗಸಂಪಿಗ ಹೂಗಳಿಂದಲೂ, ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ನಾರುದಳಗಳ ಕಮಲಗಳಿಂದಲೂ ಆನವರತವೂ ಭಕ್ತಿಯಿಂದಲೂ ಆದರದಿಂದಲೂ ನಷ್ಟನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡುವವನನ್ನು ನಾನು ಉದ್ಧಾರಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ. ॥೧೦-೧೦೩॥

ಸ್ತಿರೀ, ನಿಮ್ಮಲವಾದ ಕದಂಬಕುಸಮಗಳಿಂದಲೂ, ನಾಗಸಂಪಿಗ ಹೂಗ

ನಾಗಚೆಂಪಕಪುಷ್ಟ್ಯಮಾರ್ಣಂ ಯೋಽಚೆಯಿಷ್ಠಿ ಸಾದರಂ ।

ತಮೂಧ್ವಂ ನೇತುನಿಚಾವಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಿಯೇ ॥೬೬॥

ಸಿತಾಸಿತ್ಯಃ ನಾರಿಜಾತ್ಯೇಯೋ ಮಾನುಭ್ಯಚೆಯಿಷ್ಠಿ ।

ತಮೂಧ್ವಂ ನೇತುನಿಚಾವಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಿಯೇ ॥೧೦೦॥

ಅಚೆಯಿಷ್ಠಿ ಮಾಂ ಯಸ್ತು ಕರವೀರ್ಯಃ ಸಿತಾಸಿತ್ಯಃ ।

ತಮೂಧ್ವಂ ನೇತುನಿಚಾವಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಿಯೇ ॥೧೦೧॥

ವಿವಿಧೈಮರಲ್ಲಿಕಾಪುಷ್ಟ್ಯಯೋಽಚೆಯಿಷ್ಠಿ ಸಾದರಂ ।

ತಮೂಧ್ವಂ ನೇತುನಿಚಾವಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಿಯೇ ॥೧೦೨॥

ಧತ್ತೂರಕೆಸುಮ್ಯಃ ಶುದ್ಧೈಯೋಽಚೆಯಿಷ್ಠಿ ಸಾದರಂ ।

ತಮೂಧ್ವಂ ನೇತುನಿಚಾವಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಿಯೇ ॥೧೦೩॥

ವಿವಿಧೈರಕಪುಷ್ಟ್ಯಮಾರ್ಣಂ ಯೋಽಚೆಯಿಷ್ಠಿ ಭಕ್ತಿತಃ ।

ತಮೂಧ್ವಂ ನೇತುನಿಚಾವಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಿಯೇ ॥೧೦೪॥

ದೌರ್ಣಾಪುಷ್ಟ್ಯಃ ಶರೀಷಪುಷ್ಟ್ಯಯೋಽಚೆಯಿಷ್ಠಿ ಸಾದರಂ ।

ತಮೂಧ್ವಂ ನೇತುನಿಚಾವಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಿಯೇ ॥೧೦೫॥

ಳಿಂದಲೂ ನಿಶ್ಚಯಾ ಆದರದಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡುವವನನ್ನು ನಾನು ಉದ್ಧಾರ
ಮಾಡುತ್ತೀನೆ. ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ. ॥೬೭-೬೮॥

ಬಿಳುಪು ಮತ್ತು ಮಾಸಲುಬಣ್ಣದ ಸಾರಿಜಾತ ಮತ್ತು ಕರವೀರ (ಕಣಿಗಲೆ)

ಈ ಹೂಗಳಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಾ ಪೂಜಿಮಾಡುವವರನ್ನು ನಾನು ಉದ್ಧಾರಮಾಡು
ತ್ತೀನೆ. ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯಾಗಿರುವುದು. ॥೧೦೦-೧೦೧॥

ಶ್ರಿಯೇ, ನಾನಾವಿಧಾದ ಮಲ್ಲಿಗೆ ಹೂಗಳಿಂದಲೂ, ಶುದ್ಧವಾದ ಧತ್ತೂರೀ
ಹೂಗಳಿಂದಲೂ ಆದರಸ್ತಿರ್ವರ್ಕವಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಪೂಜಿಸುವವನನ್ನು
ನಾನು ಉದ್ಧಾರಮಾಡಲು ಅವೇದ್ವಿಸುತ್ತೀನೆ. ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ. ॥೧೦೨-೧೦೩॥

ಬಗಿಬಗಿಯ ಎಕ್ಕೆದ ಹೂಗಳಿಂದಲೂ, ಕಂಚುವಾಳ, ಬಸ್ಯೀ ಈ ಹೂವು
ಗಳಿಂದಲೂ ಆದರದಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡುವವನನ್ನು ನಾನು ಉದ್ಧಾರ
ಮಾಡುವೇನು. ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ. ॥೧೦೪-೧೦೫॥

ಯಸ್ತು ದಾಡಿಮಪುಷ್ಟೈವಾರಂ ಸಾಂಬನುಭ್ಯಜೆಯಿಷ್ಠಿ ।
ತಮೂಧ್ಯಾರ್ಥಂ ನೇತುಮಿಚಾನಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಯೇ ॥೧೦೯॥

ನಿತ್ಯಮಜುಂಗನಪುಷ್ಟೈವಾರಂ ಯೋಃಜೆಯಿಷ್ಠಿ ಸಾದರಂ ।
ತಮೂಧ್ಯಾರ್ಥಂ ನೇತುಮಿಚಾನಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಯೇ ॥೧೧೦॥

ಯಸ್ತು ಕಂದಲಪುಷ್ಟೈವಾರಂ ನಿತ್ಯಮಭ್ಯಜೆಯಿಷ್ಠಿ ।
ತಮೂಧ್ಯಾರ್ಥಂ ನೇತುಮಿಚಾನಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಯೇ ॥೧೧೧॥

ಯೋ ವಿಷ್ಣುಕ್ರಾಂತಕುಸಮ್ಮುಖಿತ್ಯಮಭ್ಯಜೆಯಿಷ್ಠಿ ।
ತಮೂಧ್ಯಾರ್ಥಂ ನೇತುಮಿಚಾನಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಯೇ ॥೧೧೨॥

ಯೋ ನಿತ್ಯಂ ಬೃಹತೀಪುಷ್ಟೈವಾರಮಿತಂ ಪೂಜಯಿಷ್ಠಿ ।
ತಮೂಧ್ಯಾರ್ಥಂ ನೇತುಮಿಚಾನಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಯೇ ॥೧೧೩॥

ಜಂಬೂಪುಷ್ಟೈರಾಮ್ರಪುಷ್ಟೈಯಾರ್ಥಂ ಮಾನಭ್ಯಜೆಯಿಷ್ಠಿ ।
ತಮೂಧ್ಯಾರ್ಥಂ ನೇತುಮಿಚಾನಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಯೇ ॥೧೧೪॥

ಯಸ್ತು ನೇತಸಪುಷ್ಟೈವಾರಂ ಸಾದರಂ ಪೂಜಯಿಷ್ಠಿ ।
ತಮೂಧ್ಯಾರ್ಥಂ ನೇತುಮಿಚಾನಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಯೇ ॥೧೧೫॥

ಪ್ರೀಯಸಿಯೇ, ದಾಳಿಂಬಹೂಗಳಿಂದಲೂ ಅಜುಂಗನಪುಷ್ಟಗಳಿಂದಲೂ ಆಂಬಿ ಕಾರಮಣಾದ ನನ್ನನ್ನ ಆದರದಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡುವವನನ್ನು ನಾನು ಉದ್ಧಾರ ಮಾಡುತ್ತೀನೆ. ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯೆಂದು ತಿಳಿ. ॥೧೦೯-೧೧೦॥

ಕಂದಲಪುಷ್ಟಗಳಿಂದಲೂ, ವಿಷ್ಣುಕ್ರಾಂತಪುಷ್ಟಗಳಿಂದಲೂ ನನ್ನನ್ನ ಆದರ ವಿಟ್ಟು ನಿತ್ಯನೂ ಪೂಜೆಮಾಡುವವನನ್ನು ನಾನು ಆವಶ್ಯಾಗಿ ಉದ್ಧಾರಮಾಡುವೆನು. ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಾಗಿರುವುದು. ॥೧೧೦-೧೧೧॥

ಬೃಹತೀಪುಷ್ಟಗಳಿಂದಲೂ, ನೇರಲೆಹೂವು, ಮಾನಿನಹೂವು ಇವುಗಳಿಂದಲೂ ನನ್ನನ್ನ ನಿತ್ಯನೂ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡುವವನನ್ನು ನಾನು ಆವಶ್ಯಾಗಿ ಉದ್ಧಾರಮಾಡುವೆನು. ಇದೇ ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯು. ॥೧೧೦-೧೧೧॥

ನಿತ್ಯನೂ ಜೊಂಡಿನ ಹೂಗಳಿಂದಲೂ ಕುಶ, ಕಾಶಗಳಿಂಬ ತ್ರಣಪುಷ್ಟಗಳಿಂ

ಕುಶಪುಷ್ಟೇः ಕಾಶಪುಷ್ಟೇಯೋರ್ ಮಾಮಭ್ಯಚರ್ಯಾಯಿಷ್ಠತಿ ।
ತಮಾಧ್ಯಾಂ ನೇತುಮಿಜಾವಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಿಯೇ ॥೧೧೬॥

ಬಂಧೂಕಪುಷ್ಟೇರಮಲ್ಯೆಯೋರ್ ಮಾಮಭ್ಯಚರ್ಯಾಯಿಷ್ಠತಿ ।
ತಮಾಧ್ಯಾಂ ನೇತುಮಿಜಾವಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಿಯೇ ॥೧೧೭॥

ಪಲಾಕಪುಷ್ಟೇರಮಲ್ಯೆಯೋರ್ ಮಾಮಭ್ಯಚರ್ಯಾಯಿಷ್ಠತಿ ।
ತಮಾಧ್ಯಾಂ ನೇತುಮಿಜಾವಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಿಯೇ ॥೧೧೮॥

ಯೋಽಲೋಧ್ರಪುಷ್ಟೇರಮಲ್ಯೆರಚರ್ಯಾಯಿಷ್ಠತಿ ಮಾಮಜಂ ।
ತಮಾಧ್ಯಾಂ ನೇತುಮಿಜಾವಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಿಯೇ ॥೧೧೯॥

ಜಸಾಮ್ರತುಲಸಿಪತ್ರೀಯೋರ್ಚರ್ಯಾಯಿಷ್ಠತಿ ಮಾಮಜಂ ।
ತಮಾಧ್ಯಾಂ ನೇತುಮಿಜಾವಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಿಯೇ ॥೧೨೦॥

ಸಾರೀಕೇಲಫಲ್ಯೆಯ್ ಸ್ತು ಮಾಮಚರ್ಯಾಯತಿ ಸಾದರಂ ।
ತಮಾಧ್ಯಾಂ ನೇತುಮಿಜಾವಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಿಯೇ ॥೧೨೧॥

ದಲೂ ನನ್ನನ್ನ ಆದರದಿಂದ ಪೂಜಿಮಾಡುವ ಭಕ್ತನನ್ನ ನಾನು ಆವಶ್ಯವಾಗಿ
ಉದ್ಧಾರಮಾಡುತ್ತೀನೆ. ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞಾ. ॥೧೨೨-೧೨೩॥

ನಿಮ್ಮಲವಾದ ಬಿಂದಿಗೊಗಳಿಂದಲೂ, ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಮುತ್ತಗದ
ಹೂಗಳಿಂದಲೂ ನಿತ್ಯನೂ ನನ್ನನ್ನ ಪೂಜಿಮಾಡುವವನನನ್ನ ನಾನು ಉದ್ಧಾರ
ಮಾಡಲು ಅವೇಕ್ಷಿಸುವೆನು. ಶ್ರಿಯೇ, ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಿಂದು ತಿಳಿ. ॥೧೨೪-೧೨೫॥

ನಿಮ್ಮಲವಾದ ಕೆಂಪುಗೋರಂಟಿ ಹೂಗಳಿಂದಲೂ, ದಾಷವಾಳದ ಹೂನು,
ಮಾನಿನಹೂನು, ತುಲಸಿಪತ್ರಿ ಇವುಗಳಿಂದಲೂ ಶಂತ್ರತ್ತಿರಹಿತನಾದ ನನ್ನನ್ನ
ಸಿತ್ತಪೂ ಪೂಜಿಮಾಡುವವನನನ್ನ ನಾನು ಉತ್ತಮವಾದ ಸದ್ಗುರಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಲು
ಅವೇಕ್ಷಿಸುವೆನು. ಶ್ರಿಯೇ! ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಿಂದು ತಿಳಿ. ॥೧೨೬-೧೨೭॥

ಶ್ರೀಗಿನಕಾಯಿಗಳಿಂದಲೂ, ದಮನಕಫಲಗಳಿಂದಲೂ ಆದರಸೂರ್ಯಕವಾಗಿ
ಸನ್ನಸ್ತ ಸಿತ್ತನ್ನ ಪೂಜಿಮಾಡುವವನನನ್ನ ನಾನು ಉಧ್ವರ್ಲೋಕಕ್ಕೆ ಕರೆ

ಪೂಜಯಿಷ್ಟತಿ ಯೋಽಭಕ್ತಾ ನಿತ್ಯಂ ದಮನಕೇನ ಮಾಂ ।

ತಮಾಧ್ವರಂ ನೇತುಮಿಚಾಣಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೇಯಂ ಮನು ಶ್ರಯೇ ॥೧೧೮॥

ಪೂಜಯಿಷ್ಟತಿ ಮಾಂ ಯಸ್ತು ಜಂಬ್ವಾಮ್ರಬದರೀಫಲ್ಯಃ ।

ತಮಾಧ್ವರಂ ನೇತುಮಿಚಾಣಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೇಯಂ ಮನು ಶ್ರಯೇ ॥೧೧೯॥

ಪಕ್ಷದಾಡಿಮಬೀಜೈಮಾರ್ಂ ಶುದ್ಧೈಯೋಽಭ್ಯಂಚರ್ಯಾಯಿಷ್ಟತಿ ।

ತಮಾಧ್ವರಂ ನೇತುಮಿಚಾಣಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೇಯಂ ಮನು ಶ್ರಯೇ ॥೧೨೦॥

ಯೋಽಮಾಂ ದ್ವಾಕ್ಷಾಫಲ್ಯೇರೀಶಮಂಭ್ಯಂಚರ್ಯಾಯಿತಿ ಸಾದರಂ ।

ತಮಾಧ್ವರಂ ನೇತುಮಿಚಾಣಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೇಯಂ ಮನು ಶ್ರಯೇ ॥೧೨೧॥

ಪೂಜಯಿಷ್ಟತಿ ಮಾಂ ಭಕ್ತಾ ಯಃ ಪಕ್ಷೈಃ ಕದಲೀಫಲ್ಯಃ ।

ತಮಾಧ್ವರಂ ನೇತುಮಿಚಾಣಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೇಯಂ ಮನು ಶ್ರಯೇ ॥೧೨೨॥

ದೂರಾಪಾಮಾಗ್ರದಭ್ಯೈಮಾರ್ಂ ಭಕ್ತಾ ಯೋಽಭ್ಯಂಚರ್ಯಾಯಿಷ್ಟತಿ ।

ತಮಾಧ್ವರಂ ನೇತುಮಿಚಾಣಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೇಯಂ ಮನು ಶ್ರಯೇ ॥೧೨೩॥

ದೊಯ್ಯಲು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವೆನು. ಶ್ರಯೇ! ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞಾಯೆಂದು ತಿಳಿ.
॥೧೨೪-೧೨೫॥

ನೇರಳೆ, ಮಾವು, ಬದರೀ (ಯಗಚೀ) ಹಣ್ಣಾಗಳಿಂದಲೂ, ಪಕ್ಷವಾದ
ಶುದ್ಧ ದಾಳಿಂಬೀ ಹಣ್ಣಿನ ಬೀಜಗಳಿಂದಲೂ ನನ್ನನ್ನು ನಿತ್ಯವೂ ಪೂರ್ಜಿಮಾಡು
ವವನನ್ನು ನಾನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಉತ್ತಮವಾದ ಸದ್ಗುರ್ತಿಯನ್ನು ಜೊಂದಿಸಲು
ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವೆನು. ಪ್ರೇರುಸಿಯೇ! ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞಾಯೆಂದು ತಿಳಿಯುವಳಾಗು.
॥೧೨೫-೧೨೬॥

ದ್ವಾಕ್ಷಿಯ ಹಣ್ಣಾಗಳಿಂದಲೂ, ಪಕ್ಷವಾದ ಬಾಳೆಯ ಹಣ್ಣಾಗಳಿಂದಲೂ
ಇಶ್ವರನಾದ ನನ್ನನ್ನು ಭಕ್ತೀಯಿಂದ ಪೂರ್ಜಿಮಾಡುವವನನ್ನು ನಾನು ಉಧ್ವರ
ಲೋಕಕ್ಕೆ ಕರಿದೊಯ್ಯಲು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವೆನು. ಶ್ರಯೇ! ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞಾ
ಯೆಂದು ತಿಳಿ. ॥೧೨೬-೧೨೭॥

ನಿತ್ಯವೂ ಗರಿಕೆ, ಅಪಾಮಾಗ್ರ, ದಭೀ, ಭೃಂಗರಾಜ, ಬನ್ನೀ ಈ ಪತ್ರಿ
ಗಳಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಪೂರ್ಜಿಮಾಡುವವನನ್ನು ನಾನು ಉಧ್ವರಲೋಕಕ್ಕೆ ಕರಿ

ಭೃಂಗರಾಜತಮೀಷತ್ತ್ವಯೋರೇ ಮಾಮಭ್ಯಂಚಯಿಷ್ಯತಿ ।
ತಮಾಧ್ವರಂ ನೇತುಮಿಚ್ಛಾಮಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಯೇ ॥೧೭॥

ದಧ್ಯಾನ್ಯೇನಾಜ್ಯಯುಕ್ತೇನ ಯೋ ಮಾಮಭ್ಯಂಚಯಿಷ್ಯತಿ ।
ತಮಾಧ್ವರಂ ನೇತುಮಿಚ್ಛಾಮಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಯೇ ॥೧೮॥

ಫ್ರೀರಾನ್ಯೇನಾಜ್ಯಯುಕ್ತೇನ ಯೋ ಮಾಮಭ್ಯಂಚಯಿಷ್ಯತಿ ।
ತಮಾಧ್ವರಂ ನೇತುಮಿಚ್ಛಾಮಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಯೇ ॥೧೯॥

ಶಕ್ರರಾಘ್ವತಮಧ್ವನ್ಯೈರೋ ಮಾಮಭ್ಯಂಚಯಿಷ್ಯತಿ ।
ತಮಾಧ್ವರಂ ನೇತುಮಿಚ್ಛಾಮಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಯೇ ॥೨೦॥

ಮದಾಲಯೇ ದೀಪಮಾಲಾಂ ಯಸ್ತಿ ನಿತ್ಯಂ ಕರಿಷ್ಯತಿ ।
ತಮಾಧ್ವರಂ ನೇತುಮಿಚ್ಛಾಮಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಯೇ ॥೨೧॥

ಕಸ್ತೋರದೀಪದೋ ಯಸ್ತಿ ಮಹ್ಯಂ ಭಕ್ತಾತ್ ಭವಿಷ್ಯತಿ ।
ತಮಾಧ್ವರಂ ನೇತುಮಿಚ್ಛಾಮಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಯೇ ॥೨೨॥

ದೊಯ್ಯಲು ಅವೇಕ್ಷೇಪದುವೆನು. ಶ್ರಯೇ, ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಾಗಿರುವುದು.
॥೨೩-೨೪॥

ತುಷ್ಟಾದಿಂದ ವಿಶ್ವಾದ ವೋಸರನ್ನವನ್ನೂ, ಹಾಲನ್ನವನ್ನೂ ನಿವೇದನ
ಮಾಡಿ ನನ್ನನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ನಿತ್ಯವೂ ಶೂಜೇಮಾಡುವವನನ್ನು ನಾನು ಖಾಧ್ವರ
ಲೋಕಕ್ಕೆ ಒಯ್ಯಲು ಅವೇಕ್ಷಿಸುತ್ತೇನೆ. ಪ್ರೀಯಸಿಯಾದ ದೇವಿಯೇ! ಇದು
ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂದು ತಿಳಿ. ॥೨೪-೨೫॥

ಸಕ್ಕರೆ, ತುಷ್ಟ ಮತ್ತು ಜೀನು ಇವುಗಳಿಂದ ವಿಶ್ರಿತವಾದ ಅನ್ನಗಳನ್ನು
ನಿವೇದನಮಾಡಿ, ನನ್ನನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಶೂಜೇಮಾಡುವವನನ್ನೂ ನನ್ನ ದೇವಾ
ಲಂಬದಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯವೂ ದೀಪಸಮಾಹಿತಗಳನ್ನಿಡುವವನನ್ನೂ ನಾನು ಖಾಧ್ವರಲೋಕಕ್ಕೆ
ಒಯ್ಯಲು ಅವೇಕ್ಷಿಸುವೆನು. ಶ್ರಯೇ! ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂದು ತಿಳಿ.
॥೨೫-೨೬॥

ಸಿತ್ತಸೂ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ನನಗಿ ಕಸ್ತೋರದ ದೀಪಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಪಿಸುವವನನ್ನೂ,
ತುಷ್ಟಮೊದನೆ ವಿಶ್ವಾದ ಗುಗ್ಗಲು ಧೂಪವನ್ನು ಹಾಕುವವನನ್ನೂ, ನಾನು

ಸಾಜ್ಯಗುಗ್ನಲುಧೂಪೇನ ಯೋಽಮಾಂ ಸಂಧೂಪಯಿಷ್ಯತಿ ।
ತಮೂಧ್ವಂ ನೇತುಮಿಚಾಫಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮಮ ಪ್ರಯೇ ||೧೩೧||

ಯಃ ಸಾಜ್ಯಗರುಧೂಪೇನ ನಿತ್ಯಂ ಮಾಂ ಧೂಪಯಿಷ್ಯತಿ ।
ತಮೂಧ್ವಂ ನೇತುಮಿಚಾಫಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮಮ ಪ್ರಯೇ ||೧೩೨||

ಆಯಾವತ್ತೇ ಪುರಾ ಕಶ್ಮಿದ್ವಾರಾಷ್ಟ್ರಜೋಽನೇದಸಾರಗಃ ।
ಭಸಿತೋಽದ್ವಾಲಿತವಪ್ಸ್ವಿಪುಂಡ್ರಾಂಕತಮಸ್ತಕಃ . . . ||೧೩೩||

ರುದ್ರಾಕ್ಷಮಾಲಾಭರಣಃ ಸಾಂಬಂ ಮಾಮಜಮೀಶ್ವರಂ ।
ಸಂಪೂಜ್ಯ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಾದ್ಯೈರಾಲೋಕ್ಯ ಮಂದಿತಃ ಸ್ಥಿತಃ ||೧೩೪||

ತದಾನೀಮಾಗತಃ ಕಶ್ಮಿನ್ತದನ್ಯಸುರಪೂಜಕಃ ।
ಮೃದ್ವಾಷಿತಲಲಾಟಾಂಗೋಽಭ್ರಾಂತೋಽಬ್ರಹ್ಮಣವಂತಜಃ ||೧೩೫||

ಉತ್ತಮವಾದ ಉಧ್ವರ್ಲೋಕಕ್ಕೆ ಕರಿದೊಯ್ಯಲು ಅವೇಕ್ಷಿಸುವೆನು. ಪ್ರಯೇ,
ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞಾ. ||೧೩೦-೧೩೧||

ತುಪ್ವದಿಂದ ಯುತ್ತವಾದ ಶಗರುವಿನ ಧೂಪದಿಂದ ನಿತ್ಯವೂ ನನಗೆ ಧೂಪ
ಂಳುವವನನನ್ನು ನಾನು ಉಧ್ವರ್ಲೋಕಕ್ಕೆ ಒಯ್ಯಲು ಅವೇಕ್ಷಿಸುವೆನು.
ಪ್ರಯೇ, ಇದು ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞಾಯಾಗಿರುವುದು. ||೧೩೨||

ಈ ಆರ್ಥವತ್ತದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ನೇದಸಾರಂಗತನಾದ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಹ್ಮಣಸಿದ್ಧನು.
ಅತನು ಭಸ್ಯವನ್ನು ಶರೀರಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಲೇವನಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಭಸ್ಯ
ಶ್ರಿಪುಂಡ್ರವನ್ನು ಧರಿಸಿ, ರುದ್ರಾಕ್ಷಮಾಲೆಯನ್ನೇ ಆಭರಣವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು
ಉತ್ಪತ್ತಿರಹಿತನೂ, ಸಶ್ವರ್ಯಭರಿತನೂ ಅಂಬಿಕಾಸಮೇತನೂ ಆದ ನನ್ನನನ್ನು
ಬಿಲ್ವಪತ್ರ ಮೊದಲಾದ ಸಾಧನಗಳಿಂದ ಪೂಜಿವಾಡಿ, ಅನಂತರ ನನ್ನ ದರ್ಶನ
ಮಾಡುತ್ತಾ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕಾಲಕೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ||೧೩೩-೧೩೪||

ಆಗ ನನ್ನನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಭ್ರಾಂತಿಯಿಂದ ಇತರ ವಿಷ್ಣ್ವದಿದೇವತೆಗಳನ್ನು
ಸೂಜಿಮಾಡುವವನನೂ, ಹಣೆ ಮತ್ತು ಇತರ ಅವಯವಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಮಣಿನ್ನು
(ನಾಮ ಅಧವ ಗೋಪೀಚಂದನರೂಪವಾದ) ಧರಿಸಿರುವವನೂ ಆದ ಒಬ್ಬ
ಬ್ರಹ್ಮಣವಂತೋತ್ಪನ್ನನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ||೧೩೫||

ನ ವೇದವಿತ್ತನೋ ವಿಪ್ರಸ್ತಂ ದೃಷ್ಟಾವ ಮಾಧಿಚೀತಸಂ ।
ಧೈಯಂ ಕೃತ್ಯಾ ಕಯತ್ವಾಲಂ ತ್ವಣಪಾಣಿರುವಾಚ ತಂ ॥೧೩೫॥

॥ ವಿಪ್ರ ಉವಾಚ ॥

ಮೃಂಡಿರ ತಲಾಟಾಂಗ ಗಜ್ಞ ದುಮುರಿ ದೂರತಃ ।
ವಾದರ್ಥಯ ಮುಖಿಂ ಮಹ್ಯಂ ಶಿವವಂಚಿತ ದುಭರಗ ॥೧೩೬॥

ಭಸ್ಯಾಲಯಮಿತಿ ಪ್ರೋಕ್ತಂ ಲಲಾಟಿಂ ವೇದವಿತ್ತನ್ಯಃ ।
ತದ್ಭಸ್ಯಾಲೇಪನಾಯಾಹಂ ತತ್ತ್ವಧಂ ನಿಂದಿತಂ ಮೃದಾ ॥೧೩೭॥

ಶ್ರಿಪ್ರಂಡ್ರಭಸ್ಯಾನೇತ್ಯಾದಿ ಶ್ರುತಿಭಿಭರ್ಥಸ್ಯಾಧಾರಣಂ ।
ಅವಕ್ಯಕ್ರಮಿತಿ ಪ್ರೋಕ್ತಂ ತತ್ತ್ವಧಂ ನ ತ್ವಯಾ ಕೃತಂ ॥೧೩೮॥

ತ್ವಯಾ ವೇದಮನೂಚ್ಯೇತಿ ಶ್ರುತಿಸರ್ವ ಸ್ಯಾಯರ್ಥಿ ಕಥಂ ।
ಸತ್ಯಂ ವದೇತ್ಯಾದಿಧರ್ವನಾರ್ಥಾನಾವಧಾನೇನ ಸಂಸ್ಕರ ॥೧೩೯॥

ಆಗ ವೇದವನ್ನಂತರಲ್ಲಿ ಸ್ತುಜ್ಜಾನಾದ ಆ ಶ್ರೀವಬ್ರಹ್ಮಣಿನು ಅಜ್ಞಾನಭರಿತ
ವಾದ ಮನಸ್ಸಿಳ್ಳ ಮತ್ತಿಂಬ್ರಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಿನನ್ನು ನೋಡಿ, ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನೋದಲು
ಅವನನ್ನು ವಾತನಾಡಿಸಲು ಹಿಂಜರಿದರೂ, ಆಮೇಲೆ ಧೈರ್ಯಹೊಂದಿ ಸ್ವಲ್ಪ
ಹೊತ್ತು ಕೈಯ್ಯಾಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹುಲ್ಲಿನನ್ನು ಹಿಡಿದು ಅದರೊಡನೆ ಹೀಗೆ ಸಂಭಾವನೆ
ಮಾಡಿದನು. ॥೧೪೦॥

ಮಣಿನ್ನು ಹಳೆ ಮತ್ತು ಇತರ ಆಂಗಗಳಿಗಲ್ಲಿ ಬಳಿದುಕೊಂಡಿರುವ ಹೀನ
ಮುಖಪುಳ್ಳವನೇ, ದೂರ ಹೋಗು? ಎಲ್ಲೆ ಶಿವವಂಚಕನೂ ನಿಭಾಗ್ಯನೂ ಆದ
• ಮುಖರ್ವನೇ, ನಿನ್ನ ಈ ಕೆಟ್ಟಮುಖವನ್ನು ನನಗೆ ತೋರಿಸಬೇಡ. ॥೧೪೧॥

ವೇದವನ್ನಂತರಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಠಣಾದವರು ಈ ಹಣೆಯನ್ನು ಭಸ್ಯಾಧಾರಣಿಗೆ
ಅಕ್ರಮವೆಂದು ಹೇಳಿರುವರು. ಭಸ್ಯಾವನ್ನು ಲೇವನವಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಆಹವಾದ
ಇತರ ಹಣೆಯನ್ನು ಈ ಮಣಿನಿಂದ ಹೀಗೆ ಅವನಿತ್ರಗೊಳಿಸಿದೆ? ॥೧೪೨॥

‘ಶ್ರಿಪ್ರಂಡ್ರಭಸ್ಯಾನಾ’ ಎಂಬಿನೇ ಮೋದಲಾದ ಶ್ರುತಿಗಳು ಭಸ್ಯಾಧಾರಣೆಯು
ಅವಶ್ಯಕವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ನೀನು ಏತಕ್ಕೆ ಆದನ್ನು ಧಾರಣೆಮಾಡಲಿಲ್ಲ?

ಅನುಲಿಪ್ಯ ಮೃದಂ ಘಾಲೇ ದೃಢಂ ಪಾಪಮುಖಾಜಿತಂ ।
ಭರಮೇಣಾಪಿ ಕೃತಂ ಕೆಮು ಪಾಪಸಂಪಾದಕೆಂ ಧ್ರುವಂ ॥೧೪೧॥

ಉದ್ಭಾಲನಂ ತ್ರಿಪುಂಡ್ರಂ ಚ ಶೈಳಮಾತ್ರಮಾಪಿ ದ್ವಿಜೀಃ ।
ನ ತ್ಯಾಜ್ಯಮೇವ ನ ತ್ಯಾಜ್ಯಂ ನ ತ್ಯಾಜ್ಯಂ ಸತ್ಯಮುಜ್ಯತೇ ॥೧೪೨॥

ಉದ್ಭಾಲನಂ ತ್ರಿಪುಂಡ್ರಂ ಚ ಬ್ರಹ್ಮಣಿಂ ಯಂದಿ ಸಂತ್ಯಜೀತ್ರ್ಯ ।
ಪ್ರಮಾದಾದಭ ವಾ ಮೋಹಾತ್ಮ ಯಾತಿ ನರಕೆಂ ಧ್ರುವಂ ॥೧೪೩॥

ಸಂಧ್ಯಾತ್ಯಾಗೇನ ವಿಸ್ತೃತಾಂ ಬ್ರಹ್ಮಣಿಂ ಪ್ರಚ್ಯಷೋ ಧ್ರುವಂ ।
ಯಂಜ್ಞೋ ಪನೀತತ್ಯಾಗೇನ ಬ್ರಹ್ಮಣಿಂ ಪ್ರಚ್ಯಷೋ ಧ್ರುವಂ ॥೧೪೪॥

ತಥ್ಯೈ ಭಸ್ತುತ್ಯಾಗೇನ ಬ್ರಹ್ಮಣಿಂ ಪ್ರಚ್ಯಷೋ ಧ್ರುವಂ ।
ಸ್ವಾಧ್ಯಾಯಾಧ್ಯಯನಾಭಾವೇ ಬ್ರಹ್ಮಣಿಂ ಪ್ರಚ್ಯಷೋ ಯಥಾ॥೧೪೫॥

‘ ವೇದಮನೂಚಾರ್ಯೋಽಂತೇ ವಾಸಿನಮನುಶಾಸ್ತಿ’ ಎಂಬ ಶ್ರುತಿಯು ನಿನಗೆ
ಜ್ಞಾಪಕಬರಲಿಲ್ಲವೇ! ‘ ಸತ್ಯಂ ವದ’ ಎಂಬಿವೇ ಮೊದಲಾದ ಶ್ರುತಿವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ
ಹೇಳುವ ಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ಸ್ವರಜೇಮಾಡಿಕೋ. ||೧೪೬-೧೪೭||

ಹಣಿಯಲ್ಲಿ ಮಣ್ಣನ್ನು ತೀವನಮಾಡಿಕೊಂಡು ನೀನು ದೃಢನಾದ
ಪಾಪಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿರುವೆ. ಒಂದುವೇళೆ ಭ್ರಾಂತಿಯಿಂದ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು
ನೀನು ಮಾಡಿದ್ದರೂ, ಈಗ ಪಾಪವನ್ನು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ಸಂಪಾದಿಸಿದಂತೆಯೇ
ಸಂ. ||೧೪೮||

ಭಸ್ಮೋಽಧ್ವಾಜನವನ್ನೂ ಭಸ್ಮತ್ತಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣಿಯನ್ನೂ ಬ್ರಹ್ಮಣಿನಾದವನು
ಪ್ರಮಾದದಿಂದಲಾಗಲೀ ಅಥವ ಮೋಹ (ಅಜ್ಞಾನ) ದಿಂದಲಾಗಲೀ ಬಿಟ್ಟದ್ದೇ
ಅದರೆ, ಆತನು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಸರಕವನ್ನೇಪುಂದುವನು. ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆ ಮತ್ತು
ಯಜ್ಮೋಪನೀತ ಇವುಗಳನ್ನು ತ್ಯಾಗಮಾಡುವುದರಿಂದ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ
ಬ್ರಹ್ಮಣಿನು ನಾಶಮಾಗುವುದು. ||೧೪೯-೧೫೦||

ಯಾಗೆಯೇ ಭಸ್ಮಧಾರಣಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ನಿಜವಾಗಿ ಬ್ರಹ್ಮಣಿನು
ಹಾಳಾಗುವುದು. ವೇದಾಧ್ಯಯನನಾಡಂಥೇ ಇದ್ದರೆ ಹೇಗೋ ಹಾಗೆ ಭಸ್ಮಧಾರಣೆ
ಮಾಡದಿದ್ದರೂ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಬ್ರಹ್ಮಣಿಕ್ಕೆ ಚ್ಯಾತಿಬರುವುದು. ಎಲ್ಲೆ

ತಥ್ವನ ಭಸ್ತತ್ವಗೇನ ಬ್ರಹ್ಮಣಪ್ರಚ್ಯವೋ ಧ್ರವಂ ।
ಮಾದರ್ಕಯ ಮುಖಂ ಮಹಿಂದ್ರಪುಂಡ್ರವಿನಿರ್ವತಂ॥೧೪೬॥

ಸ್ವಯಂ ನಷ್ಟೋಽನ್ಯಾತಾಧರ್ಮಮುದ್ರೋಗಂ ಕುರುಷೇ ಕಥಂ ।
ತ್ರಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣಂ ಕೃತ್ವಾ ಪ್ರಾತಃಕಾರ್ಯಂ ಶಿವಾಚರಣಂ ॥೧೪೭॥

ತದ್ವಿಹಾಯ ಕಥಂ ಭ್ರಾಂತ್ಯಾ ಸಂಚಾರಃ ಕ್ರಯತೇ ತ್ವಯಾ ।
ಪ್ರಾತಃ ಶಿವಾಚರಣಂ ಕಾರ್ಯಂ ಭಸ್ತಧಾರಣಪೂರ್ವಕಂ ॥೧೪೮॥

ತಸ್ಮಾನ್ಸು ಪ್ರಮದೋ ಭೂಯಾದಿತಿ ವೇದಃ ಸ್ತುತೋ ನ ಕಂ॥೧೪೯॥

ತ್ರಿಸಂಧ್ಯಾಮಹಿ ಸಂಪೂರ್ಜ್ಞಂ ಶಿವಲಿಂಗಮಿತಿ ಶ್ರುತಿಃ ।
ಕಥಂ ನ ಸ್ತುರ್ಯತೇ ಮೂರ್ಖ ಭ್ರಾಂತೋ ಜಾತಃ ಕಥಂ ವದ ॥೧೫೦॥

ಮೂರ್ಖನೇ, ಉಧ್ವರಷ್ಟಂಡ್ರವನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಈ ನಿನ್ನ ಮುಖವನ್ನು
ನನಗೆ ತೋರಿಸಬೇಡ. ||೧೪೯-೧೫೦||

ತಾನು ನಾಶವಾದದ್ವೀ ಸಾಲದೇ ಬೇರೆಯವರನ್ನೂ ನಾಶವಡಿಸುವ
ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿರುವೆಯೇನು? ಪ್ರಾತಃಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಣನಾದವನು
ಭಸ್ತುದಿಂದ ತ್ರಿಪುಂಡ್ರವನ್ನು ಧಾರಣವಾಡಿ ಆ ಪರಶಿವನನ್ನು ಪೂಜಿವೊಡಲೇ
ಬೀಕಾಗಿದ್ದರೂ, ಹಾಗೆ ಮಾಡದೇ ಭ್ರಾಂತನಾಗಿ ನೀನು ಏಕೆ ಹೀಗೆ ಸಂಚಾರ
ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆ? ಎಲ್ಲೆ ಮೂರ್ಖನೇ, ಬೆಳಗ್ಗೆ ಹೊತ್ತು ವಿಭೂತಿಯಿಂದ ತ್ರಿಪುಂಡ್ರ
ವನ್ನು ಧಾರಣವಾಡಿ ಆ ಪರಶಿವನನ್ನು ಆವಶ್ಯವಾಗಿ ಪೂಜಿವೊಡಬೇಕು.
||೧೫೧-೧೫೨||

ಆ ಶಿವಪೂಜಾಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಂದಿಗಳ ಪ್ರಮಾದದಿಂದಲಾದರೂ
ಬಿಡಬಾರದೆಂಬ ವೇದವಾಕ್ಯವು ನಿನ್ನ ಸ್ತುತಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲವೆ? ನ ಮೂರ್ಖನೇ,
ಮೂರು ಸಂಧ್ಯಾಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆ ಶಿವಲಿಂಗಗಳನ್ನು ಪೂಜಿವೊಡಬೇಕೆಂದು
ಸಾರ್ಥಕರುವ ಶ್ರವಿವಾಕ್ಯವನ್ನು ನೀನೇಕೆ ಸ್ತುರಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ? ಇದೇಕೆ ಹೀಗೆ
ಭ್ರಾಂತನಾಗಿರುವೆ? ತಿಳಿಸೆಂದು ಆ ಶ್ರೀವಬ್ರಹ್ಮಣನು ಆಗಂತುಕ ಬ್ರಹ್ಮಣನನ್ನು
ಕೇಳಿದನು. ||೧೫೩-೧೫೪||

॥ ಶಿವ ಖಾಚ ॥

ಇತ್ಯಕ್ತಮಾದೌ ವಚನಂ ವಿಪ್ರಃ ಶ್ರುತ್ವಾ ತತ್ತಃ ಪರಂ ।

ತಂ ಪ್ರಣಮ್ಯ ಜಗಾದೈವಂ ಕೃತಾಂಜಲಿಪುಟ್ಟಃ ಶಿವೇ ॥೧೫೧॥

॥ ವಿಸ್ತು ಖಾಚ ॥

ದ್ವಿಜೋತ್ತಮ ಮರ್ಯಾದಾ ಘಾಲಂ ಮೃದಾ ಭ್ರಾಂತಾದ್ಯದೂಷಿತಂ ।

ಹಾಯಶ್ಚತ್ತಂ ಕರಿಷ್ಯಾಮಿ ಬೃಹಜಜ್ಞಾ ಬಾಲಚೋದಿತಂ ॥೧೫೨॥

॥ ಶಿವ ಖಾಚ ॥

ಇತ್ಯಕ್ತಾ ತಂ ದ್ವಿಜಂ ಸಮುಕ್ತಪ್ರಣಮ್ಯ ಚ ಪುನಃ ಪುನಃ ।

ಸ್ವಾತ್ಮಾ ಚಕಾರ ವಿಧಿವಶ್ವಾರಯಶ್ಚತ್ತಮಂದಿರಃ ॥೧೫೩॥

ತತೋ ಭಸೋದ್ಭಾಲನಾಡಿ ಸರ್ವಂ ಕೃತ್ವಾ ಯಥಾವಿಧಿ ।

ಶಿವಲಂಗಾಚಂ ಚಕ್ರೇ ಯಥಾವಿಧಿ ಯಥಾಕ್ರಮಂ ॥೧೫೪॥

ಮೊದಲು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ ಆ ಶಿವಭಕ್ತಾಗ್ರೇಸರನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ
ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಬ್ರಹ್ಮಣನು ಅತನಿಗೆ ಸಮಾಂತರವಾಡಿ ಕೈಜೋಡಿಸಿ ಅವನೊಡನೆ
ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನೆಂದು ಶಿವನು ಸಾರ್ವತ್ರಿಗೆ ತಿಳಿದನು. ॥೧೫೫॥

ಎಲ್ಲೆ ಬ್ರಹ್ಮಣೋತ್ತಮನೇ, ನನ್ನ ಹಣಿಯು ಈ ಮಣಿನ್ನು ಧಾರಣೆ
ಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ಈಗ ದೂಷಿತವಾಗಿದೆ. ನಿಜ. ಇದಕ್ಕೂಸ್ವರ ಬೃಹಜಜ್ಞಾ ಬಾಲರು
ಹೇಳಿರುವ ರೀತಿಯನ್ನನುಸರಿಸಿ ನಾನು ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಮಾಡಿಕೊಳ್ಳತ್ತೇನೆಂದು ಆ
ಬ್ರಹ್ಮಣನು ಒಪ್ಪಿದನು. ॥೧೫೬॥

ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನಂತರ ಆ ವಿಪ್ರನು ಈಶ್ವರಭಕ್ತನಾದ ಬ್ರಹ್ಮಣನನ್ನು ಪುನಃ
ಪುನಃ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಅನಂತರ ತಾನು ಶುದ್ಧಸ್ವಾನಮಾಡಿ, ನಿಯಮ
ದಿಂದ ವಿಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ॥೧೫೭॥

ಆ ಮೇಲೆ ಭಸೋದ್ಭಾಲನ ಮತ್ತು ಭಸ್ಯತ್ತಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣೆ ಮೊದಲಾದವು
ಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿದನಂತರ ವಿಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಶಿವಲಂಗಪ್ರಣಜೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ
ದನು. ॥೧೫೮॥

ತದಾ ಪ್ರಭೃತಿ ವೇದೋಕ್ತರ್ಮಾಚರಣತಪ್ತರಃ ।
ಲಂನಾಸೋದ್ವಾಳಿನಾದಿಂದಿನಿ ನಿತ್ಯಂ ಶುರ್ವನ್ನತಂದ್ವಿತಃ ॥೧೫೬॥

ತತಃ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ಕಾರ್ಯಂ ವಿಪ್ರೇರುದ್ವಾಲನಾದಿಕೆಂ ।
ತತ್ತ್ವಗೇ ಸರ್ವಥಾ ವಿಸ್ತಾರಃ ಭ್ರಷ್ಟಾ ಬ್ರಹ್ಮಣಿತಃ ಶಿವೇ ॥೧೫೭॥

ಧರ್ಮಾರ್ಥಂ ಕಾಮವೋಕ್ತೀಜಾಂ ಯೇಷಾಂ ತೇಷಾಂ ತು ಸರ್ವಥಾ ।
ಮಂದಜ್ಯಂ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಕತ್ತಾವ್ಯಂ ವಿಧಿಪೂರ್ವಕಂ ॥೧೫೮॥

ಮಂದಾರಾಧನಸಂಸಕ್ತಾ ಯೇ ಮಂದೇಕಪರಾಯಣಾಃ ।
ತೇಷಾಂ ತು ಸರಕಾವಾಸೋ ನ ಭವಿಷ್ಯತಿ ಸರ್ವಥಾ ॥೧೫೯॥

ಪುರಾ ಯಮಭೇಟಾಃ ಕ್ಲೋರಾ ಯಮಕಾಸನಕಾರಿಣಾಃ ।
ಸಂಚರಂತೋಽವನೀಷ್ಪಣ್ಣೇ ಸೋತ್ವಾಹಂ ಸಂಸ್ಥಿತಾಃ ಶಿವೇ ॥೧೬೦॥

ಅದು ಮೊದಲು ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣಿನು ವೇದಪ್ರತಿಪಾದಿತಗಳಾದ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು
ಅನುಸ್ತಾನವಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ತತ್ವರನಾಗಿ ನಿತ್ಯನೂ ಭಸ್ತುಲೀಪನ ಭಸ್ತುತ್ವಂತ್ರ
ಧಾರಣಾದಿಗಳನ್ನು ವಾಡುತ್ತಾ ನಿಯಮದಿಂದಿದ್ದನು. ॥೧೬೧॥

ಮಂಗಳಾಂಗಿಯೇ, ಆದ್ವರಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮಣಿರು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ನಿಯಮದಿಂದ
ಭಸ್ತುವ್ಯಾದ್ವಾಳಿನಾದಿಕರ್ಮಗಳನ್ನು ವಾಡಲೇಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಅವರು
ಖಂಡಿತ ತಮ್ಮ ಬ್ರಹ್ಮಣಿವನ್ನೇ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವರು. ॥೧೬೨॥

ಧರ್ಮ, ಅರ್ಥ, ಕಾಮ ಮತ್ತು ಮೋಕ್ಷಗಳೆಂಬ ಪುರುಷಾರ್ಥಗಳನ್ನು
ಅವೇಕ್ಷಿಸುವವರು ಮಾತ್ರ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ವಿಧಿಯನ್ನು ಅನುಷರಿಸಿ ನನ್ನ ಪ್ರಜೆಯನ್ನು
ಮಾಡಲೇಬೇಕು. ॥೧೬೩॥

ನಸ್ಮೈ ಬ್ರಹ್ಮನಲ್ಲಿಯೇ ಸೆಟ್ಟಿಮನಸ್ಸುಳ್ಳವರಾಗಿ ನನ್ನ ಪ್ರಜೆಯಲ್ಲಿಯೇ ತತ್ವರ
ರಾಗಿರುವವರಿಗೆ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಸರಕವಾಸವುಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ನಿಶ್ಚಯ
ವೆಂದು ತಿಳಿ. ॥೧೬೪॥

ಶಿವನ ಅರ್ಥಾಂಗಿಯೇ, ಹಿಂದೆ ಯಮನ ಆಳ್ಕಿಯನ್ನು ಸೇರವೇರಿಸುವ
ಕ್ಷಾತ್ರರಾದ ಯಮಕೆಂಕರರು ಭೂಮಿಯಮೇಲೆ ಆತಿಯಾದ ಗುತ್ತಾಹದಿಂದ ಸಂಚರಿ
ಸುತ್ತಾ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ॥೧೬೫॥

ತದಾ ಕೆಶ್ಮಿದ್ವಿಷಜವರೋ ಮದಚರನಪರಾಯಣಃ ।

ಲುದ್ವಾಲನತ್ರಿಪುಂಡ್ರಾಭಾಂ ರುದ್ರಾಪ್ರೇಸ್ತ ವಿಭೂಷಿತಃ ॥೧೬೦॥

ಪಂಚಾಕ್ಷರಜಸಾಸಕೋ ಮತ್ವಜಾನಿರತಃ ಸದಾ ।

ಲುವಾಸ ಚಿಲ್ಪಭಾಯಾಯಾಂ ಚಿಲ್ಪಪತ್ರಾಚರನಪ್ರಿಯಃ ॥೧೬೧॥

ತದಾ ತಂ ದ್ವಿಜವಾಲೋಕ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಣಃ ಕೆಶ್ಮಿದಾಗತಃ ।

ತತಸ್ತಮಭಿವಾದ್ಯೇದಂ ಬಭಾಷೇ ವಚನಂ ದ್ವಿಜಃ ॥೧೬೨॥

ದ್ವಿಜೋತ್ಮಮ ಮಯಾ ಪೂರ್ವಂ ಸಾತಕಂ ಬಹುಧಾ ಕೃತಂ ।

ಇದಾನಿಮಿ ಪಾವೇಭೋ ನ ನಿವೃತ್ತಂ ಮನೋ ಮನು ॥೧೬೩॥

ಕಂಚಿದೂನಂ ಶತಂ ಜಾತಂ ವಕ್ಷರಾಜಾಮಿ ದ್ವಿಜಃ ।

ಸರ್ವಥಾ ಶ್ವಃ ಪರಶೋ ವಾ ಮರಣಂ ಮೇ ಭವಿಷ್ಯತಿ ॥೧೬೪॥

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಪೂಜಾತತ್ವರನಾದ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಹ್ಮಣೋತ್ತಮನು, ಭಸೋದ್ವಾಳನ, ಭಸ್ತ್ರಾತ್ಮಿಪುಂಡ್ರಾರಣ, ರುದ್ರಾಪ್ರೇಸ್ತ ಮಾಲೆ ಇವುಗಳಿಂದಲಂಕೃತ ಸಾಗಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರ ಮಹಾಮಂತ್ರಜಪದಲ್ಲಿ ನಿರತನಾಗಿ ನನ್ನ ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿಯೇ ತತ್ವರನೂ, ಇದಕ್ಕೊಂಡ್ರೆ ಬಿಲ್ಪಪತ್ರಿಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಸ್ತ್ರೀತಿಯುಳ್ಳವನೂ ಆಗಿ ಆ ಬಿಲ್ಪನೃಪ್ರದ ಬುದ್ದದಲ್ಲಿಯೇ ವಾಸವಾದು ಶ್ರದ್ಧಾನು. ॥೧೬೦-೧೬೧॥

ಆದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಬೇರೋಬ್ಬ ಬ್ರಹ್ಮಣನು ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣೋತ್ತಮನ ಸಮಿಪಕ್ಕೆ ಬಂದು ಆತನನ್ನು ನೋಡಿ ನಮಸ್ಕಾರವಾಡಿದನಂತರ ಆತನೋಡನೇ ಒಂಗ ನುಡಿದನು. ॥೧೬೨॥

ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಣೋತ್ತಮನೇ, ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನಾನು ನಾನಾವಿಧವಾದ ಪಾಪಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ವಾಡಿದ್ದೇನು. ಈಗಲೂ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಆ ಪಾಪಕರ್ಮಗಳಿಂದ ನಿವೃತ್ತವಾಗಿಲ್ಲ. ನನಗಾದರೋ ಸ್ವಲ್ಪಕಡಿಮೆಯಾಗಿ ನೂರುವರ್ಷ ವಯಸ್ಸುಗಿರುವುದು. ನಾಳೆಯೋ ತಪ್ಸಿದರೆ ನಾಡಿದ್ದೋ ನನಗೆ ಮರಣವು ಸಂಭವಿಸುವ ಹಾಗಿರುವುದು. ॥೧೬೩-೧೬೪॥

ಕಂಚಿತ್ವಾಪ್ಯೋಹಿ ಜಾತೋಹಿ ಕ್ರಂಚಿತ್ವಾವದಿನೇ ದ್ವಿಜ ।
ಶದ್ವಕ್ತು ಸ್ವಪ್ನವೃತ್ತಾಂತಂ ಶೃಂಗಾ ಸಮೃದ್ಧಿಜೋತ್ತಮ ॥೧೪೪॥

ನೀಲಾದ್ವಿಸಂನಿಭಾ ದೃಷ್ಟಾ ಯಮುದೂತಾ ಭಯಾನಕಾ :
ಅತಃ ಪರಂ ದ್ವಿಜಾಧಿತ ಕಂ ಕರ್ತವ್ಯಂ ನದಸ್ಯ ಮೇ ॥೧೪೫॥

ಶದುಕ್ತಂ ಶದ್ವಜಃ ಶ್ರಾತ್ವಾ ಶಮುನಾಜ ದ್ವಿಜೋತ್ತಮಃ ।
ಪರದುಃಖಪ್ರಹಾಣೇಷ್ವಸ್ತತ್ವಜ್ಞಃ ಶಿವಚಿಂತಕಃ ॥೧೪೬॥

॥ ಶ್ರೀವದ್ವಿಜ ಉವಾಚ ॥

ದ್ವಿಜ ತೇ ಯದಿ ಮೋಹೈಜ್ಞಾ ಶದಾಯತ್ತೈನ ಸಾದರಂ ।
ಕುರು ದೇವಾಧಿದೇವಸ್ಯ ಪೂಜನಂ ಭಕ್ತಪೂರ್ವಕಂ ॥೧೪೭॥

ಮಹಾದೇವಾಚಂ ನಾಶ್ವಂ ಸಾಂ ವಿನಶ್ಯಂ ಶ್ವಫುಕೋಽಂಧಿಯಃ ।
ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ಪುನಃ ಸತ್ಯಮುದ್ಧರತ್ವ ಭುಜಮುಜ್ಞತೇ ॥೧೪೮॥

ಆಯ್ಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಶ್ರೀಷ್ಟನೇ, ಹಿಂದಿನ ದಿನ ನನಗೆ ಒಂದು ಶನಸಾಯಿತು.
ಆ ಶನಸಿನ ಸವಾಚಾರವನ್ನು ತಿಳಿಸುವೆನು ಲಾಲಿಸು. ನೀಲಪರ್ವತಕ್ಕೆ
ಶವಾನವಾದ ಆಕಾರವುಳ್ಳ (ಬಣ್ಣಾದಿಂದಲೂ ಮತ್ತೊ ಛೆನ್ನಿತ್ಯಾದಿಂದಲೂ)
ಭಯಂಕರಾದ ಯಮುದೂತರನ್ನು ನಾನು ಕಂಡೆನು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣೋತ್ತಮ, ಇನ್ನು
ಮುಂದೆ ನಾನು ಏನು ವಾಡಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ನನಗೆ ತಿಳಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ಉದ್ದಾರ
ಮಾಡಿಂದು ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಶಿವಭಕ್ತಶ್ರೀಷ್ಟನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡನು.
॥೧೪೯-೧೫೦॥

ಆ ವೃದ್ಧಬ್ರಾಹ್ಮಣ ವಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬರ ದುಃಖವನ್ನು
ಹೋಗಲಾಡಿಸಲು ಆಪೇಕ್ಷೆಯುಳ್ಳವನೂ ಶಿವಧ್ವಂಸಕರ್ತೃರನೂ ಶಿವನ ಶತ್ಯವನ್ನಂ
ಶವನೂ ಆದ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣೋತ್ತಮನನು ಹೀಗೆ ಸುಧಿದನು. ॥೧೫೧॥

ಎಲ್ಲೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೇ, ನಿನಗೆ ಮೋಹಾಪೇಕ್ಷೆಯಿದ್ದರೆ ದೇವಾಧಿದೇವನೇನಿಸಿದ
(ಇತರ ವಿಷಣ್ಣಾದಿ ದೇವತಿಗಳನ್ನುಲ್ಲಾ ತನ್ನ ಆಶ್ರಿತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ)
ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಆದರದಿಂದಲೂ ಭಕ್ತಿಯಂದಲೂ ನಿಯಮನನ್ನಲ್ಲಿಂಫಿನೆ
ಮಾಡದೆ ಪೂಜಮಾಡು. ಆ ಮಹಾದೇವನ ಪೂಜಯಿಂದ ಕೋಟ್ಯಂತರ

ಶಂಕರಸ್ವರಣಾದೇವ ವಿನಶ್ಯಂತ್ಯಘೋಷಿಯಃ ।

ಯತ್ವಾಜನಾದ್ವಿನಶ್ಯಂತಿ ಸಾಪಾನಿತ್ಯತ್ರ ನಾಮಭಂ

॥೧೨೦॥

ಶಿವಪೂಜನವಾತ್ರೀಣ ಮುಖ್ಯತೇ ದುಃಖಾಗರಾತ್ರ್ಯಃ ।

ಸತ್ಯಮಿತ್ಯಾದಿವಾಕ್ಯಾನಿ ಸಂತಿ ವೇದೇಷು ಭೂರಿತಃ

॥೧೨೧॥

ವೇದಾಃ ಪ್ರಮಾಣಮಸ್ತಾಕೆಂ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾನಾಂ ತಥಾ ಸತಿ ।

ಮೋಕ್ಷಃ ಶಿವಾಚರಣಾದೇವ ಭವಿಷ್ಯತಿ ನ ಸಂಶಯಃ

॥೧೨೨॥

ಶಿವಪೂಜಾಂ ವಿನಾ ಮೋಕ್ಷೋ ನ ಭವಿಷ್ಯತಿ ಸರ್ವಥಾ ।

ಸತ್ಯಮಿತ್ಯಾದಿವಾಕ್ಯಾನಿ ಸಂತಿ ವೇದೇಷು ಭೂರಿತಃ

॥೧೨೩॥

ನ ಸತ್ಯಾಚರಣಾನೋಕ್ಷೋ ನ ತ್ಯಾಗ್ಯವಿರ್ಧಿರಷಿ ।

ಕಂ ತು ಮೋಕ್ಷೋ ಮಹಾದೇವಪೂಜಯೇತಿ ಹಿ ಶ್ರುತಃ ॥೧೨೪॥

ಪಾಪಸಮಾಹಗಳೆಲ್ಲವೂ ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ನಾಶವಾಗುವುವೆಂದು ನಾನು ಭುಜವನ್ನೇ ತ್ತಿಹೇಳುವೆನು. ||೧೨೫-೧೨೬||

ಆ ಶಂಕರನ (ಐಹಿಕಾನುಷ್ಠಿತ ಸುಖಗಳನ್ನು ಉಟ್ಟಿಸುತ್ತಿರುವ ವರದಿ) ಸ್ವರಣ ವಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಸಾವರಾಂಗಳೆಲ್ಲ ಧ್ಯಾನವಾಗುವಾಗ ಆ ದೇವನನ್ನು ಪೂಜೆ ವಾದುವುದರಿಂದ ಪಾಪಗಳು ನಾಶವಾಗುವುವೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಅಶ್ವಯರ್ಜುವೇನು? ||೧೨೭||

ಆ ಶಿವನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡಿದ ವಾತ್ರದಿಂದಲೇ ವಾನವನು ದುಃಖವೆಂಬ ಸಾಗರದಿಂದ ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದುವನೆಂದು ಹೇಳುವ ವಾಕ್ಯಗಳು ವೇದಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕವಿರುವುವು. ||೧೨೮||

ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಾದ ನಮಗೆ ವೇದಗಳು ಪ್ರಮಾಣಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಆ ಶಿವಪೂಜೆಯಿಂದಲೇ ಮೋಕ್ಷವುಂಟಾಗುವುದೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ಶಿವನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡದೇ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಮೋಕ್ಷವಿಲ್ಲವೆಂದು ಅನೇಕ ವಾಕ್ಯಗಳು ವೇದಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿರುವುವು. ||೧೨೯-೧೨೩||

ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುವುದರಿಂದಲೂ, ನಾನಾವಿಧವಾದ ದಾನಗಳಿಂದಲೂ ಮೋಕ್ಷವಿಲ್ಲ. ಆ ಮಹಾದೇವನ ಪೂಜೆಯಿಂದ ವಾತ್ರ ಮೋಕ್ಷವುಂಟಾಗುವುದೆಂದು ಶ್ರುತಿಯು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು. ಧರ್ಮ, ಅರ್ಥ, ಕಾಮ, ಮೋಕ್ಷ ಈ

ಧರ್ಮಾರಥಃ ಕಾಮವೋಕ್ಷಾ ಸ್ತು ಶಿವಪೂಜಾವಿಧೀಃ ಘಲಂ ।

ಸತ್ಯಮಿತ್ಯಾದಿನಾಕ್ಷಾನಿ ಸಂತಿ ವೇದೇಷು ಭೂರಿತಃ ॥೧೨೫॥

ತತಃ ಪೂಜಯ ದೇವೇತಂ ಮಹಾದೇವಮುಖಾಪತಿಂ ।

ಉದ್ಗಾಲನಾದಿಕಂ ಕೈತ್ಯಾ ಜಾಬಾಲೋಕ್ತನಿಧಾನತಃ ॥೧೨೬॥

ಇತಿ ಶದ್ವಚನಂ ತ್ರಿತ್ಯಾ ವಿಶ್ವಸ್ಯ ದ್ವಿಜಪುಂಗವಃ ।

ಸ್ತಾತ್ಯಾ ಕೈತ್ಯೋದ್ಗಾಲನಾದಿ ಚಕಾರ ಶಿವಪೂಜನಂ ॥೧೨೭॥

ತತೋ ನತ್ಯಾ ಮಹಾದೇವಂ ಸಮ್ಯಕ್ತ್ಯಾ ಚ ನರ್ತನಂ ।

ತತಃ ಪ್ರಾಣಾನ್ನಹೌ ಮತ್ತ್ಯಃ ಕುರ್ವನ್ನೇವ ಮದಚರ್ಚನಂ ॥೧೨೮॥

ತತಃ ಸ ದುಃಖಾನ್ಯಾಶಿಲಾನ್ಯಾಸಾಸ್ಯ ಮದಸುಗ್ರಹಾತ್ ।

ಮದಾರ್ಥಮವಗಮದ್ವಿಪ್ರಸ್ತನ್ಯಾಜಾವಿಧೀಃ ಘಲಂ ॥೧೨೯॥

ನಾಲ್ಕು ಪುರುಷಾರ್ಥಗಳೂ ಆ ಶಿವಪೂಜೆಯಿಂದುಂಟಾಗುವ ಘಲಗಳು ಇದು
ಸತ್ಯವು— ಎಂದು ವೇದಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವಾಕ್ಯಗಳಿರುವುವು. ॥೧೨೯-೧೩೦॥

ಎಲ್ಲೆ ಬ್ರಹ್ಮಣನೇ, ಆದ್ದರಿಂದ ನಿಂತು ಜಾಬಾಲಮಹಣಿಯು ಹೇಳಿರುವ
ವಿಧಿಯನ್ನು ಸುಸರಿಸಿ, ಭಸ್ಯವನ್ನು ಉದ್ಗಾಳನಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಭಸ್ಯತ್ವಪುಂಡ್ರ,
ರುದ್ರಾಕ್ಷಮಾಲಾ ಇವುಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ, ಉಮಾರಮಣಣಾದ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು
ಪೂಜಿಮಾಡೆದು ಹೇಳಿದ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣೋತ್ತನಾನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ,
ಅದರಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆಯಿಟ್ಟು, ತಾನು ಮೊದಲು ಸ್ತಾನಮಾಡಿ, ನಿಧಿಪ್ರಕಾರ ಭಸ್ಯೋ
ದ್ವಾಳನ, ಭಸ್ಯತ್ವಪುಂಡ್ರಾದಿಗಳಿಂದ ತಲಂಕೃತನಾಗಿ ಆ ಪರತಿನನನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ
ಪೂಜಿಮಾಡಿದನು. ॥೧೩೦-೧೩೧॥

ಪೂಜಿಮಾಡಿದ ನಂತರ ಮಹಾದೇವನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ, ಅಮೇಲೆ
ದೇವದೇವನನ ಮುಂದೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನರ್ತನಮಾಡಿದ ನಂತರ ಆ ಮನುಷ್ಯನು ನನ್ನ
ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುನು. ॥೧೩೧॥

ಆನಂತರ ಆ ಮಾನಮನು ನನ್ನ ತನುಗ್ರಹದಿಂದ ಸಕಲ ದುಃಖಗಳನ್ನೂ
ಬಿಟ್ಟು ಕೊನೆಗೆ ನನ್ನ ಸ್ವರೂಪನನ್ನೇ ಹೊಂದಿದನು. ದೇವಿ! ಇವೆಲ್ಲವೂ ಆ
ಬ್ರಹ್ಮಣನು ನನ್ನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡಿದ ಘಲವೆಂದು ತಿಳಿಯುವನನಾಗು. ॥೧೩೨॥

ತದಾನಿಂ ದ್ವಿಜಸಂನಾಡಂ ಶ್ರತ್ವಾ ತು ಯಮಕಂಕರಾಃ ।

ತನ್ಯಾದ್ಗಲಂ ಚ ಪತಿತಂ ವಿಲೋಕ್ಯ ತಮುಪಾಯುಯುಃ ॥೧೮೦॥

ತತಸ್ತಂ ದೂರತೋ ನತ್ವಾ ಬಿಲಾಂಚರ್ಣಸಪರಂ ದ್ವಿಜಂ ।

ಕಿಮಯಂ ಪುರುಷೋ ಮುಕ್ತ ಇತಿ ಪಪ್ರಚ್ಯುರಾದರಾತ್ ॥೧೮೧॥

ಮುಕ್ತ ವಿವೇತಿ ತದ್ವಾಕ್ಯಂ ಶ್ರತ್ವಾ ತಮಭಿಪೂಜ್ಯ ತೇ ।

ಯಂಯುರತ್ಯಂ ವವೇಗೇನ ಯಮಸ್ಯಾವ ನಿಕೇತನಂ ॥೧೮೨॥

ತತಸ್ತೇ ಯಮಮಾಲೋಕ್ಯ ಸಭಾಸದ್ಭಿರುಸಾಸಿತಂ ।

ದಂಡಂ ನಿವೇದ್ಯ ಕಾಲಾಯ ತಸ್ತಃಖಿನ್ಯ ಮುಖಾಭಿಷಾಃ ॥೧೮೩॥

ಯಮಃ ಖಿನ್ಯ ಮುಖಾನ್ಯಾ ತಾನ್ಯಿಲೋಕಾಕ್ಯಂತದುಃಖಿತಃ ।

ಕಿಮಾಸೀದಿತಿ ಪಪ್ರಚ್ಯ ವೃತ್ತಾಂತಂ ಶಂ ಸ್ಯವೇದಯನ್ ॥೧೮೪॥

ಅಗ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣಿಂಬ್ರಿರ ಸಂಭಾಸಣಯನ್ಯ ಕೇಳಿ ಯಮಭಟರು
ಬಿದ್ಧಿದ್ದ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣನ ಶವನನ್ಯ ನೋಡಿ, ಅದರ ಸಮಾಪಕ್ಯ ಹೋದರು. ||೧೮೦||

ಅಗ ಆತನ ಸಮಾಪದಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಲ್ಪನತ್ತಿಗಳಿಂದ ಪರಶಿವನನ್ಯ ಪೂಜೆಮಾಡು
ವುದರಲ್ಲಿ ತತ್ವರಸಾಗಿದ್ದ ಬ್ರಹ್ಮಣನನ್ಯ ನೋಡಿ, ಈ ನಿನ್ಯ ಸಮಾಪದಲ್ಲಿ ಮೃತ
ಸಾಗಿರುವ ಈ ಪುರುಷನು ನೋಕ್ಕಹೋಂದಿದನೇ ಎಂದು ಅದರದಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕಾಡಿ
ದರು. ||೧೮೧||

ಅಗ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣನು ಮುಕ್ತನೇ ಆಗಿರುವನೇಂದು ಹೇಳಿದ ವಾಕ್ಯವನ್ಯ
ಕೇಳಿ ಯಮಭಟರು ಆತನನ್ಯ ಸೂಜಿನಾಡಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ನೇಗವಾಗಿ ಹೊರಟು
ಯಮಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದರು. ||೧೮೨||

ಅನಂತರ ಅವರು ಸಭಾಸದರೀಂದನೇ ಸೇವಿಸಲ್ಪಂತ್ತಿರುವ ಯಮಧರ್ಮ
ರಾಜನನ್ಯ ನೋಡಿ ತನ್ಯ ದಂಡಾಯುಧನನ್ಯ ಸಮಸ್ಥಿಸಿ ಖಿನ್ಯ ಮನಸ್ಯರಾಗಿ
ಹಿಂಡಿರುಗಿದರು. ||೧೮೩||

ಹೀಗ ಮುಖಬಾಡಿ ನಿಂತಿರುವ ತನ್ಯ ದೂತರನ್ಯ ನೋಡಿ ಯಮನು
ಆಕ್ಷಯಂತ ದುಃಖಿತಸಾಗಿ ನಡೆದ ವಿಷಯನೇಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕಾಡಲು ಅಗ. ಆ
ಯಮಭಟರು ಎಲ್ಲನ್ಯಾ ಅರಿಕೆನಾಡಿದರು. ||೧೮೪||

ತತ್ತಸ್ತದ್ವಜನಂ ಶ್ರುತಾ ಪ್ರಹಸ್ಯ ಮುದಿತಾನನಃ ।

ಬಭಾಸೇ ವಜನಂ ಚಾರು ಯಮೋ ದೂತಿತಾವಹಂ

॥೧೮॥

॥ ಯಮ ಉವಾಚ ॥

ಮಹಾದೇವಾಚನೇ ಸ್ತೀತಿಯಸ್ಯ ತಿಷ್ಣತ್ಯಂಚಲಾ ।

ತಸ್ಯಾಪಿ ಮುಕ್ತಿಃ ಫಾಲಾಷ್ವಪೂಜಕಸ್ಯ ತು ಈಂ ಪ್ರಾನಃ ॥೧೯॥

ಪ್ರಾಪ್ಯತೇ ಸರ್ವಥಾ ಮುಕ್ತಿಃ ಶಿವಪೂಜಕಪೂಜಕ್ಯಃ ।

ಮುಕ್ತಿನಂ ಲಭ್ಯತೇ ಈಂ ತ್ಯಃ ಸಾಕ್ಷಾಂಜ್ಯಂಕರಪೂಜಕ್ಯಃ ॥೨೦॥

ಶಿವಲಿಂಗಾಚನಂ ಕೃತಾ ಶಿವಲಿಂಗಸ್ಯ ಸಂಸಿಧಾ ।

ಯೀನ ತ್ವಕ್ತಾ ತಸ್ತಸ್ತೇನ ಮುಕ್ತಿಃ ಪ್ರಾಪ್ಯವ ಸರ್ವಥಾ ॥೨೧॥

ಭಸ್ಯಧಾರಣಮಾತ್ರೇಣ ಮುಕ್ತಿಃ ಸಂಪ್ರಾಪ್ಯತೇ ನರ್ಮಃ ।

ತತಃ ಕಥಂ ನ ಸಂಪ್ರಾಪ್ಯ ಮುಕ್ತಿಃ ಶಂಕರಪೂಜಯಾ ॥೨೨॥

ಆ ಭಟರು ನುಡಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಯಮನು ನೊಡಲು ಕೊಂಡೆ ನಕ್ಕು
ಹಣನ್ನುಖನಾಗಿ ತನ್ನ ದೂತಂಗಿ ಹಿತವಾಗುವಂತೆ ಮನೋಹರವಾಗಿ ಅವರನ್ನು
ಕುರಿತು ಇಂತಿಂದನು. ॥೨೩॥

ಆ ಮಹಾದೇವನ ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿ ಶಾಕ್ಯತವಾದ (ಸ್ವಿರವಾದ)ಸ್ತೀತಿಯಂಜ್ಯವನಿಗೇ
ಮೋಕ್ಷಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗಿ ಹಣೆಗಳ್ಳಾನಾದ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾಂತ್ಯಂಜೆ
ಮಾಡುವವನ ಏಷಯದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾದ್ದೇನು? ॥೨೪॥

ಶಿವಪೂಜಕನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡುವವರಂಗೇ ಸರ್ವಥಾ ತಪ್ಯದೇ ಮೋಕ್ಷ
ಪುಂಟಾಗುವಾಗ ಸಾಕ್ಷಾತ್ ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ಸ್ವತಃ ಪೂಜೆಮಾಡುವರಂಗೆ ಹೇಗೆ
ತಾನೇ ಉಂಟಾಗಲಾರದು. ॥೨೫॥

ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡಿ ಆ ಶಿವಲಿಂಗದ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿಯೇ ಶರೀರ
ತ್ವಾಗಮಾಡುವವನಿಗೆ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಮೋಕ್ಷಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುವುದು. ಕೇವಲ ಭಸ್ಯ
ಧಾರಣೆಮಾಡಿಕೊಂಡಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಮಾನವರಂಗೆ ಮೋಕ್ಷವು ದೊರೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ
ಸಾಕ್ಷಾಂಜ್ಯಂಕರನನ್ನೇ ಪೂಜೆಮಾಡುವುದರಿಂದ ಮೋಕ್ಷಪುಂಟಾಗುವುದು ಹೆಚ್ಚೇನು?
॥೨೬-೨೭॥

ಶಿವಪೂಜನರುದ್ರಾಷ್ಟಭಸ್ಯಧಾರಣತತ್ವರಃ ।

ಕೀರ್ತಿರ್ಥೀಃ ತನುಂ ತ್ಯಕ್ತಾ ಶಿವರೂಪಂ ಪ್ರಯಾತಿ ಹಿ ॥೨೬೦॥

ಶಿವಪೂಜನಮಾಹಾತ್ಮ್ಯಂ ಶಿವೇನ ಜಾತಿಯತೇ ಧ್ವನಂ ।

ತದನೈಪ್ರಸ್ತಾತ್ಮಧಂ ಜ್ಞೀಯಂ ತತ್ತ್ವತೋಽಸಾಖಿರೀಷ್ಯಶ್ಚಃ ॥೨೬೧॥

ರತ್ನಸ್ವರೂಪಂ ಜಾನಾತಿ ಸಮ್ಗ್ರತ್ವಪರೀಕ್ಷಿಕಃ ।

ತಧಾ ಶಿವಾಚಂಸಾಪಿ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯಂ ನೇಡ ಶಂಕರಃ ॥೨೬೨॥

ಅತಃ ಪರಂ ಹಿತಂ ವಕ್ಷ್ಯೇ ಕೃಣಿತಾತ್ಮ್ಯಂತಯತ್ವತಃ ।

ಕರ್ತವ್ಯಮಾಪಿ ವಕ್ಷ್ಯೇಹಮಪ್ರಮಾದೇನ ಸಾದರಂ ॥೨೬೩॥

ಶ್ರಿಪುಂಡ್ರಮಾತ್ರಂ ಯಶಾಲೇ ಭಾಷತೇ ಭಸ್ಯಾನಾಕೃತಂ ।

ತಾನ್ಮಾಷ್ಪದ್ಮ ಸ್ತಿಯಮೇಧಾಸಃ ಪ್ರಾಚಿತಾಷ್ಪಾರ್ಥಿಸಾಧನ್ಯಃ ॥೨೬೪॥

ಶಿವಪೂಜೆ, ರುದ್ರಾಷ್ಟ ಮತ್ತು ಭಸ್ಯಾ ಇವುಗಳನ್ನು ಧಾರಣೆಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ತತ್ವರಸಾಗಿರುವವನು ಒಂದು ನೀಜವಾದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣತಾಂಗಮಾಡಿದರೂ ಅತನು ಶಿವಪೂರಾವವನನ್ನು ಹೊಂದುವನು. ॥೨೬೦॥

ಆ ಶಿವಪೂಜಾಮಾಹಿಮೇಯು ಶಿವನೊಬ್ಬನಿಗೆ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಇಷ್ಟೇಂದು ಗೊತ್ತಿರುವುದೇ ಹೊರತು ಅಲ್ಪಜ್ಞರಾದ ನಮ್ಮಂಧವರಿಗೆ ಅದರ ಸ್ವರೂಪವು ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾದಿತು? ॥೨೬೧॥

ರತ್ನಪರೀಕ್ಷೆಮಾಡುವವರು ಮಾತ್ರ ರತ್ನಸ್ವರೂಪವನನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿಯುವಂತೆ ಶಿವಪೂಜಾಮಾಹಿಮೇಯನ್ನು ಶಂಕರನು ಮಾತ್ರ ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದಿರುವನು. ॥೨೬೨॥

ಎಲ್ಲೀ ದೂತರೇ, ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನಿಮಗೆ ಹಿತವಾಗುವಂತೆ ಹೇಳುವೆನು. ಅದನ್ನು ಪ್ರಯತ್ನ ಪ್ರೇರಕವಾಗಿ ಕೇಳಿ. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನೀವು ಮಾಡಬೇಕಾದದ್ದನ್ನು ತಿಳಿಸುವೆನು. ಅದನ್ನು ಪ್ರಮಾದವಿಲ್ಲದೇ ಆದರದಿಂದ ಲಾಲಿಸಿ. ॥೨೬೩॥

ಭಸ್ಯಾದಿಂದ ಹಣಿಯಲ್ಲಿ ಶ್ರಿಪುಂಡ್ರವನನ್ನು ಧರಿಸಿ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿರುವವನನ್ನು ನೊಡಿ, ಪ್ರೀತಿಯಳ್ಳಿ ನೀವು ಪೂಜಾರ್ಥವಾದ ಸಲಕರಣೆಗಳಿಂದ ಆ ಮಹಾತ್ಮನನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪೂಜಿಮಾಡಿ. ॥೨೬೪॥

ಶ್ರೀಪುಂಡ್ರರುದ್ರಾಕ್ಷಧರಃ ಶಿವಪೂಜಾಪರಾಯಣಃ ।

ಶಿವ ಏನೇತಿ ವಿಜ್ಞೇಯೋ ಭವದ್ವಿಃ ಸರ್ವಥಾ ಭಟ್ಟಾಃ ॥೧೯೩॥

ಭಾಸತೇ ಘಾಲಮನಿಶಂ ಯಸ್ಯ ಕೇವಲ ಭಸ್ಯನಾ ।

ತಸ್ಯ ಘಾಲಾಕ್ಷತಾ ಘಾಲೇ ಲಿಖಿತೈವ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೧೯೪॥

ಭಸ್ಯರೇಖಾತ್ರಯಂ ಶಿಂಧ್ಯಂ ತತ್ತಾಲಾಕ್ಷಾಕ್ಷರಕ್ರಯಂ ।

ಘಾಲಾಕ್ಷ ಇತಿ ಸಂಜ್ಞಾಪಿ ತದಾಕಾರೇಣ ತಿಷ್ಣತಿ ॥೧೯೫॥

ಘಾಲಪಟ್ಟೀ ಭಸ್ಯರೇಖಾಸ್ಯ ರೂಪೈಸ್ತಿಭಿರಕ್ಷರ್ಪಃ ।

ಘಾಲಾಕ್ಷತಾ ಭಾವಿನಿತಿ ಘಾಲಾಕ್ಷಾಕ್ಷರಲೇಖನಂ ॥೧೯೬॥

ಅತಃ ಕೇವಲ ಭಸ್ಯಾಂಕಾಃ ಶಿವಪೂಜಾಪರಾಯಣಾಃ ।

ಶಿವಾಕಾರಾ ಇತಿ ಜ್ಞೇಯಾ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೧೯೭॥

ಭಸ್ಯತ್ತಿಪುಂಡ್ರ ಮತ್ತು ರುದ್ರಾಕ್ಷಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಆ ಶಿವನನ್ನು ಸ್ಥಾಜಿಸುವ
ದರಲ್ಲಿ ನಿರತನಾಗಿರುವವನನ್ನು ಸಾಕಾಶ್ವತರಶಿವನೆಂದೇ ನೀನು ನಿಶ್ಚಯಾಗಿ ತಿಳಿ
ಯಿರಿ. ॥೧೯೮॥

ಕೇವಲ ವಿಭೂತಿಯನ್ನು ಧರಿಸಿ ಯಾರ ಹಣೆಯು ಅನವರತವೂ ಪ್ರಕಾಶಿಸು
ತ್ತಿರುವುದೋ, ಅತಹ ಮಹಾತ್ಮನ ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಹಣೆಗಳ್ಳಿನಾದ ಆ ಪರಮೇಶ್ವರನ
ಸ್ವರೂಪವೂ ಬರಿದೇ ಇದೆಯಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ॥೧೯೯॥

ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಧರಿಸುವ ಭಸ್ಯದ ಮೂರು ರೇಖಿಗಳು ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಘಾಲಾಕ್ಷ
ಸೆಂಬ ಹೆಸರಿನ ಮೂರು ಅಕ್ಷರಗಳಾಗಿರುವವು. ಘಾಲಾಕ್ಷಸೆಂಬ ಸಂಜ್ಞೆಯೂ ಆ
ರೂಪದಿಂದಲೇ ಇರುವುದು. ॥೨೦೦॥

ಹಣೆಯಂಬ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ವಿಭೂತಿರೇಖಾಸ್ಯರೂಪವಾದ ಮೂರು ಅಕ್ಷರಗಳಂ
ತಿರುವ ಭಸ್ಯತ್ತಿಪುಂಡ್ರಗಳು, ಮುಂತೆ ನಿನಗೆ ಘಾಲಾಕ್ಷಪದೆನಿಯು ಬರುತ್ತದೆಂದು
ತೋರಿಸುವುದಕ್ಕೊಂದು ಘಾಲಾಕ್ಷಸೆಂಬ ಹೆಸರಿನ ಮೂರಕ್ಷರಗಳನ್ನು ಬರೆದರು
ವಂತಿರುವುದು. ॥೨೦೧॥

ಉದ್ದಿಂದ ಕೇವಲ ಭಸ್ಯತ್ತಿಪುಂಡ್ರಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಆ ಪರಶಿವನ ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿ
ತತ್ತ್ವರಾಗಿರುವವರು ಸಾಕಾಶ್ವತರಶಿವನ ಸ್ವರೂಪದೇ ಆಗಿರುವರೆಂಬುದು ಸತ್ಯವು.
ಇವರಿಂದ ಸಂಪೇತವೇ ಇಲ್ಲ. ॥೨೦೨॥

ಭಿಸೊಂದೊಂ ಲಿತನವಾಂಗಾನ್ನುಷ್ವಾ ಸೋತ್ವಹಮನ್ನಹಂ ।

ಪೂಜಯಂತ್ಯತ್ಯತಿಯತ್ಯೇನ ಭ್ರಮಾಲಸ್ಯಪರಾಜ್ಯಾಖಾ: ॥೨೦೦॥

ರುದ್ರಾಷ್ಟನಾಲಾಭರಣಾನ್ಫಸ್ಯಧಾರಣಪೂರ್ವಕಂ ।

ಪೂಜಯಂತ್ಯತ್ಯತಿಯತ್ಯೇನ ಭ್ರಮಾಲಸ್ಯಪರಾಜ್ಯಾಖಾ: ॥೨೦೧॥

ಶಿವಲಿಂಗಾಚಂನಾಸಕ್ತಾನ್ಫಸ್ಯಧಾರಣಪೂರ್ವಕಂ ।

ಪೂಜಯಂತ್ಯತ್ಯತಿಯತ್ಯೇನ ಭ್ರಮಾಲಸ್ಯಪರಾಜ್ಯಾಖಾ: ॥೨೦೨॥

ಶಿವನಾಮಜಸಾಸಕ್ತಾನ್ಫಸ್ಯಧಾರಣಪೂರ್ವಕಂ ।

ಪೂಜಯಂತ್ಯತ್ಯತಿಯತ್ಯೇನ ಭ್ರಮಾಲಸ್ಯಪರಾಜ್ಯಾಖಾ: ॥೨೦೩॥

ಶಿವಪ್ರದಕ್ಷಿಣಾಸಕ್ತಾನ್ಫಸ್ಯಧಾರಣಪೂರ್ವಕಂ ।

ಪೂಜಯಂತ್ಯತ್ಯತಿಯತ್ಯೇನ ಭ್ರಮಾಲಸ್ಯಪರಾಜ್ಯಾಖಾ: ॥೨೦೪॥

ಶಿವಾಭಿನಾಡನಾಸಕ್ತಾನ್ಫಸ್ಯಧಾರಣಪೂರ್ವಕಂ ।

ಪೂಜಯಂತ್ಯತ್ಯತಿಯತ್ಯೇನ ಭ್ರಮಾಲಸ್ಯಪರಾಜ್ಯಾಖಾ: ॥೨೦೫॥

ಸರ್ಕಲ ಆವಯವಗಳಗೂ ಭಸ್ಯನನ್ನು ಬಳಿದುಕೊಂಡಿರುವವರನ್ನೂ, ಭಸ್ಯಾರಣಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ರುದ್ರಾಷ್ಟನಾಲೆಗಳನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವವರನ್ನೂ ನೀವು ಪ್ರತಿನಿಷ್ಠನೂ ಭಾರ್ಯಾತಿ ಮತ್ತು ಸೋವಾರಿತನಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತುಂಬಾ ನಿಯಮದಿಂದ ಉತ್ಸಾಹಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಆವಶ್ಯವಾಗಿ ಪೂಜೆನಾಡಿ. ॥೨೦೦-೨೦೧॥

ಎಭಾತಿಧಾರಣನಾಡಿ ಶಿವಲಿಂಗನನ್ನು ಪೂಜಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿರುವ ರನ್ನೂ, ಶಿವನಾಮಜವದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತರಾಗಿರುವರನ್ನೂ ನೀವು ಆಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಸೋವಾರಿತನಗಳಲ್ಲದೇ ತುಂಬಾ ನಿಯಮದಿಂದ ಪೂಜೆನಾಡಿರಿ. ॥೨೦೨-೨೦೩॥

ನೊದಲು ಭಸ್ಯತ್ರಿಪುಂಡ್ರಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಆ ಪರತಿನನ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆಯಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತನಾಗಿರುವವನನ್ನೂ ಮತ್ತು ಶಿವನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋತನಾಗಿರುವವನನ್ನೂ ನೀವು ಸ್ವಲ್ಪನೂ ಭಾರ್ಯಾತಿ ಮತ್ತು ಆಲಸ್ಯಗಳನ್ನು ಹೊಂದದೇ ನಿಯಮದಿಂದ ಪೂಜೆನಾಡಲೇಬೇಕು. ॥೨೦೪-೨೦೫॥

ಶಿವಾಗ್ರೇ ನರ್ತನಾಸಕ್ತಾನ್ಧಸ್ಯಧಾರಣಪೂರ್ವಕಂ ।

ಪೂಜಯಂತ್ಯತ್ಯತಿಯತ್ತೇ ನ ಭರ್ಮಾಲಸ್ಯಪರಾಜ್ಯಾಖಾಃ ॥೭೦೧॥

ಧೂಪದಾಂಭಂಕರಸ್ಥಾನೇ ಭಸ್ಯಧಾರಣಪೂರ್ವಕಂ ।

ಪೂಜಯಂತ್ಯತ್ಯತಿಯತ್ತೇ ನ ಭರ್ಮಾಲಸ್ಯಪರಾಜ್ಯಾಖಾಃ ॥೭೦೨॥

ದೀಪದಾಂಭಂಕರಸ್ಥಾನೇ ಭಸ್ಯಧಾರಣಪೂರ್ವಕಂ ।

ಪೂಜಯಂತ್ಯತ್ಯತಿಯತ್ತೇ ನ ಭರ್ಮಾಲಸ್ಯಪರಾಜ್ಯಾಖಾಃ ॥೭೦೩॥

ಸೋಮನಾರವೃತಪರಾಷ್ಟಸ್ಯಧಾರಣಪೂರ್ವಕಂ ।

ಪೂಜಯಂತ್ಯತ್ಯತಿಯತ್ತೇ ನ ಭರ್ಮಾಲಸ್ಯಪರಾಜ್ಯಾಖಾಃ ॥೭೦೪॥

ಪ್ರದೋಷಪೂಜನಾಸಕ್ತಾನ್ಧಸ್ಯಧಾರಣಪೂರ್ವಕಂ ।

ಪೂಜಯಂತ್ಯತ್ಯತಿಯತ್ತೇ ನ ಭರ್ಮಾಲಸ್ಯಪರಾಜ್ಯಾಖಾಃ ॥೭೦೫॥

ನಿತ್ಯೇ ಶಿವಕಥಾಸಕ್ತಾನ್ಧಸ್ಯಧಾರಣಪೂರ್ವಕಂ ।

ಪೂಜಯಂತ್ಯತ್ಯತಿಯತ್ತೇ ನ ಭರ್ಮಾಲಸ್ಯಪರಾಜ್ಯಾಖಾಃ ॥೭೦೬॥

ಭೂತಾಷ್ಟಮೀವೃತಪರಾಷ್ಟಸ್ಯಧಾರಣಪೂರ್ವಕಂ ।

ಪೂಜಯಂತ್ಯತ್ಯತಿಯತ್ತೇ ನ ಭರ್ಮಾಲಸ್ಯಪರಾಜ್ಯಾಖಾಃ ॥೭೦೭॥

ಭಸ್ಯವನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊಂಡು, ಆ ಶಿವನ ಮುಂದೆ ನಾಟ್ಯವಾದುವವರನ್ನು
ಅ ದೇವನಿರುವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಧೂಪ ಮತ್ತು ದೀಪಗಳನ್ನಿಂದುವವರನ್ನು ನೀವು
ವಿಶೇಷ ನಿಯಮದಿಂದ ಅಷ್ಟಾನಾಲಸ್ಯಗಳಿಲ್ಲದೇ ಪೂಜೆನಾಡಿರಿ. ||೭೦೮-೭೦೯-
೭೧೦||

ನೂದಲು ವಿಭೂತಿಯನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊಂಡು, ಸೋಮನಾರದ ದಿವಸ
ಮಾಡುವ ವರ್ತದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿರುವವರನ್ನೂ ಮತ್ತು ಪ್ರದೋಷಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ
ಅ ಪರಶಿವನ ಪೂಜಾತತ್ವರನಾಗಿರುವವರನ್ನೂ ನೀವು ಭಾಂತಿ ಮತ್ತು ಅಲಸ್ಯ
ಗಳಿಲ್ಲದೇ ನಿಯಮದಿಂದ ಪೂಜೆನಾಡಿರಿ ||೭೦೯-೭೧೦||

ಭಸ್ಯಧಾರಣೆನಾಡಿಕೊಂಡು ನಿತ್ಯನೂ ಶಿವಕಥಾಶ್ರವಣತತ್ವರನಾಗಿರು
ವವನನ್ನೂ ಭೂತಾಷ್ಟಮೀ ಮತ್ತು ತ್ರಂಗೋದಶೀ ತಿಧಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡುವ

ತ್ರಯೋದಶೀಪ್ರತಪರಾನ್ಧಸ್ವಧಾರಣಪೂರ್ವಕೆಂ ।

ಪೂಜಯಂತ್ವತಿಯತ್ತೇನ ಭರಮಾಲಸ್ಯಪರಾಜುಖಾಃ ॥೨೦೫॥

ರುದ್ರಾಧ್ಯಾಯಜನಾಸಕ್ತಾನ್ಧಸ್ವಧಾರಣಪೂರ್ವಕೆಂ ।

ಪೂಜಯಂತ್ವತಿಯತ್ತೇನ ಭರಮಾಲಸ್ಯಪರಾಜುಖಾಃ ॥೨೦೬॥

ರುದ್ರಾಭಿನೇಕಸಂಸಕ್ತಾನ್ಧಸ್ವಧಾರಣಪೂರ್ವಕೆಂ ।

ಪೂಜಯಂತ್ವತಿಯತ್ತೇನ ಭರಮಾಲಸ್ಯಪರಾಜುಖಾಃ ॥೨೦೭॥

ಶಿವಧ್ಯಾನರತಾನ್ನಿತ್ಯಂ ಭಸ್ವಧಾರಣಪೂರ್ವಕೆಂ ।

ಪೂಜಯಂತ್ವತಿಯತ್ತೇನ ಭರಮಾಲಸ್ಯಪರಾಜುಖಾಃ ॥೨೦೮॥

ಶಿವಭಕ್ತಚರ್ಚನಪರಾನ್ಧಸ್ವಧಾರಣಪೂರ್ವಕೆಂ ।

ಪೂಜಯಂತ್ವತಿಯತ್ತೇನ ಭರಮಾಲಸ್ಯಪರಾಜುಖಾಃ ॥೨೦೯॥

ಬಿಲ್ಮಪತ್ರಚರ್ಚನರತಾನ್ಧಸ್ವಧಾರಣಪೂರ್ವಕೆಂ ।

ಪೂಜಯಂತ್ವತಿಯತ್ತೇನ ಭರಮಾಲಸ್ಯಪರಾಜುಖಾಃ ॥೨೧೦॥

ಬಿಲ್ಮಪತ್ರಾಷಣಸಂಸಕ್ತಾನ್ಧಸ್ವಧಾರಣಪೂರ್ವಕೆಂ ।

ಪೂಜಯಂತ್ವತಿಯತ್ತೇನ ಭರಮಾಲಸ್ಯಪರಾಜುಖಾಃ ॥೨೧೧॥

ವ್ರತಾಚರಣಯಲ್ಲಿ ನಿರತನಾಗಿರುವವನನ್ನೂ ನೀವು ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸೂರ್ಯಮಾರಿತನವಿಲ್ಲದೇ ನಿಯಮದಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡಿರಿ. ||ಅಗಣ-ಅಗಣ-ಅಗಣ||

ಭಸ್ವಧಾರಣಮಾಡಿಕೊಂಡು, ರುದ್ರಾಧ್ಯಾಯಮಂತ್ರಜವದಲ್ಲಿ ತತ್ವರನಾಗಿರುವವನನ್ನೂ ಮತ್ತು ರುದ್ರಾಭಿಷೇಕಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವವನನ್ನೂ ನೀವು ಅಜ್ಞಾನವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸೂರ್ಯಮಾರಿತನವಿಲ್ಲದೇ ವಿಶೇಷ ನಿಯಮದಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡಿರಿ. ||ಅಗಣ-ಅಗಣ||

ನಿತ್ಯಮೂ ಭಸ್ವಧಾರಣಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಶಿವಧ್ಯಾನತತ್ವರಂಗಾಗಿರುವವರನ್ನೂ ಮತ್ತು ಪರಿವಭಕ್ತರನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತರಾಗಿರುವವರನ್ನೂ ಅಜ್ಞಾನಾಲಸ್ಯಗಳಿಲ್ಲದೇ ನಿಯಮದಿಂದ ನೀವು ಪೂಜೆಮಾಡಿರಿ. ||ಅಗಣ-ಅಗಣ||

ವೊದಲು ವಿಭೂತಿಯನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊಂಡು ಅನಂತರ ಉತ್ತಮವಾದ ಬಿಲ್ಮಪತ್ರಗಳಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ತತ್ವರಂಗಾಗಿರುವವರನ್ನೂ, ಬಿಲ್ಮವೃಕ್ಷ

ಬಿಲ್ಲುರೋಪಣಸಂಸಕ್ತಾನ್ಫಸ್ತಧಾರಣಪೂರ್ವಕೆಂ |
ಪೂಜಯಂತ್ವತ್ತಿಯತ್ತೇನ ಭರಮಾಲಸ್ಯಪರಾಜ್ಯಾಖಾಃ ||೨೭೦||

ಬಿಲ್ಲುಸ್ವರ್ತಣಸಂಸಕ್ತಾನ್ಫಸ್ತಧಾರಣಪೂರ್ವಕೆಂ |
ಪೂಜಯಂತ್ವತ್ತಿಯತ್ತೇನ ಭರಮಾಲಸ್ಯಪರಾಜ್ಯಾಖಾಃ ||೨೭೧||

ಬಿಲ್ಲುದರ್ಶಣಸಂಸಕ್ತಾನ್ಫಸ್ತಧಾರಣಪೂರ್ವಕೆಂ |
ಪೂಜಯಂತ್ವತ್ತಿಯತ್ತೇನ ಭರಮಾಲಸ್ಯಪರಾಜ್ಯಾಖಾಃ ||೨೭೨||

ಬಿಲ್ಲುಭಿವಾದನಾಸಕ್ತಾನ್ಫಸ್ತಧಾರಣಪೂರ್ವಕೆಂ |
ಪೂಜಯಂತ್ವತ್ತಿಯತ್ತೇನ ಭರಮಾಲಸ್ಯಪರಾಜ್ಯಾಖಾಃ ||೨೭೩||

ಶಿವ ಹರ ಭವ ಭಗ್ರ ಭೀಮ ಶಂಭೋ
ತ್ರಿನಯನ ಶಂಕರ ಶರ್ವ ಚಂದ್ರಮಾಲೀ |
ಭವ ಶರಣಮಿತೀರಯಂತಿ ಯೇ ತಾ
ಸ್ವಜತ ಮಹಾನಿರ್ವಯೇನ ಪೂಜಯಧ್ವಂ ||೨೭೪||

ವನ್ನ ರಕ್ಷಣಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿರುವವರನ್ನೂ ನೀವು ತುಂಬಾ ನಿಯಮ
ದಿಂದ ಭರಮಾಲಸ್ಯಗಳಲ್ಲಿದೇ ಪೂಜೆಮಾಡಿರಿ. ||೨೮-೨೯||

ಭಸ್ಯವನ್ನು ನಿಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಹಣ ನೊದಲಾದ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಧರಿಸಿ,
ಬಿಲ್ಲುನ್ವರ್ಕೆಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟುಕಾಕುವುದರಲ್ಲಿ ತತ್ವರಾಗಿರುವವರನ್ನೂ, ಬಿಲ್ಲುನ್ವರ್ಕೆ
ಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟುವುದರಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತರಾಗಿರುವವರನ್ನೂ, ನೀವು ತುಂಬಾ ನಿಯಮದಿಂದ
ಭಾರಂತಿ ಮತ್ತು ಆಲಸ್ಯಗಳಲ್ಲಿದೇ ಪೂಜೆಮಾಡಿರಿ. ||೨೯೦-೨೯೧||

ನೊದಲು ಭಸ್ಯವನ್ನು ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಬಿಲ್ಲುನ್ವರ್ಕೆವನ್ನು ನೋಡುವುದರಲ್ಲಿ
ತತ್ವರಾಗಿರುವವರನ್ನೂ, ಬಿಲ್ಲುನ್ವರ್ಕೆಕ್ಕೆ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತರಾಗಿರು
ವವರನ್ನೂ ನೀವು ತುಂಬಾ ನಿಯಮದಿಂದ ಅಜ್ಞಾನಾಲಸ್ಯಗಳಗೊಳಗಾಗದೇ ಪೂಜೆ
ಮಾಡಿ. ||೨೯೨-೨೯೩||

ಯೋಗಿಗಳ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ದದಾ ನೆಲಸಿರುವವನೂ, ತನ್ನ ಭಕ್ತರ ಸಾವಗ
ಳನ್ನೂ ನಾಶಮಾಡುವವನೂ, ಶರ್ಕರ ಜಗತ್ತಿನ ಉತ್ಪತ್ತಿಗೆ ಕಾರಣನೂ, ಮನ್ಯಧ
ಮತ್ತು ಯನ್ನ ನೊದಲಾದವರ ಶರ್ಕರವನ್ನು ಮುರಿದವನೂ, ವಿರೋಧಿಗಳಿಗೆ

ಪುರಹರ ಸುರನಾಥ ಮನ್ಮಥಾರೇ
ಹರಿನಯನಾಮಲಪೂಜಿತಾಂಧೀರಪದ್ಮ |
ಭವ ಕರಣಮಿತೀರಯುಂತಿ ಯೇ ತಾ
ನ್ಫಜತ ಮುಹುರ್ವಿಂಸಯೇನ ಪೂಜಯಧ್ವಂ

॥೨೭॥

ನಿರವಧಿಕರುಣಾಸುಧ್ವೈ ಸಿಂಧೋಽ
ಗಿರಿತ ಗಿರಿತ ಮಹೇಶ ಪಾರ್ವತಿತ |
ಭವ ಕರಣಮಿತೀರಯುಂತಿ ಯೇ ತಾ
ನ್ಫಜತ ಮುಹುರ್ವಿಂಸಯೇನ ಪೂಜಯಧ್ವಂ

॥೨೮॥

ಧೃತಭಸಿತ ಭುಜಂಗರಾಜರಾಜ
ಪ್ರಯ ಹರಿವಲ್ಲಭ ದಿವ್ಯನೀಲಕಂತ |

ಭಯಂಕರಸ್ವರೂಪನೂ, ಜಗತ್ತಿಗೆಲ್ಲಾ ಶುಖವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವವನೂ, ಚಂದ್ರ,
ಸೂರ್ಯ ಮತ್ತು ಶ್ರೀ ಸ್ವರೂಪವಾದ ಮಾರು ಕಣ್ಣಗಳುಳ್ಳವನೂ, ಮಂಗಳಕರನೂ,
ಪ್ರಳಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾಶಮಾಡುವವನೂ, ಚಂದ್ರನನ್ನು ತಲೆಯಲ್ಲಿ
ಧರಿಸಿರುವವನೂ, ಜಗತ್ತೃಷ್ಣಿಕರ್ತನೂ, ಆದ ಶಂಕರನೇ, ನೀನೇ ನಮಗೆ ರಕ್ತಕ
ನೇಂದು ಹೇಳುವ ಈಶ್ವರಭಕ್ತರನ್ನು ನೀವು ವಿನಯದಿಂದ ಪದೇ ಪದೇ ಪೂಜೆ
ಮಾಡಿರಿ. ||೨೯||

ಶ್ರೀಪುರಾಸರರನ್ನು ನಾಶಮಾಡಿದವನೂ, ದೇವತೆಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಒಡೆಯನೂ,
ಮನ್ಮಥಕತ್ತುವೂ, ವಿಷ್ಣುವಿನ ನಿರ್ಮಲವಾದ ಕಣ್ಣನೀಂದ ಪೂಜಸಲ್ಪಟ್ಟ ವಾದ
ಕಮಲವುಳ್ಳವನೂ, ಆದ ಭವನೇ, (ಜಗತ್ತೃಷ್ಣಿಕರ್ತನೇ) ನಮಗೆ ನೀನೇ ರಕ್ತಕ
ನೇಂದು ಹೇಳುವ ಭಕ್ತರನ್ನು ನೀವು ವಿನಯದಿಂದ ಸೇನಿಸಿ ಪೂಜೆಮಾಡಿರಿ. ||೨೩||

ಅತಿಶಯವಾಗಿ ತನ್ನ ಭಕ್ತರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕರುಣಾನ್ಯತವನ್ನು ಬೀರುತ್ತಾ
ಸಮುದ್ರದಂತೆ ಗಂಭೀರನೂ, ಕೈಲಾಸಪರ್ವತದಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುವವನೂ,
ಚಿಟ್ಟಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಒಡೆಯನೂ, ವಿಶೇಷ ಸಶ್ವಯುಷ್ಣಳುವನೂ, ಪಾರ್ವತಿರಮಣನೂ
ಆದ ಭವನೇ, ನಮ್ಮನ್ನು ರಕ್ಷಿಸೇಂದು ಸೈತ್ಯೇತ್ರಮಾಡುವರನ್ನು ನೀವು ಭಜಿಸುತ್ತಾ
ವಿನಯದಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡಿರಿ. ||೨೪||

ವಿಭೂತಿಯನ್ನು ಧರಿಸಿರುವವನೂ, ಸರ್ವರಾಜನಾದ ಆದಿತೇಷನಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿ
ರ್ಯಾಳ್ಯಾವನನೂ, ವಿಷ್ಣುವಿನಲ್ಲಿ ವಾತ್ಸಲ್ಯಪುಳ್ಳವನೂ, ದಿವ್ಯವಾದ ನೀಲವಣದ

ಭವ ಶರಣಮಿತೀರಯಂತಿ ಯೇ ತಾ
ನ್ಘಜತ ಮುಹುರ್ವಿಂದಯೇನ ಪೂಜಯಧ್ವಂ

॥೨೭೨॥

ವಿನಿಹತನರಸಿಂಹಚಮ್ರವಸ್ತು
ಸ್ವರದುರುಕೆಂಧರ ಕೆಂಧರಾಗ್ನಿಮೂರ್ತಿಃ ।
ಭವ ಶರಣಮಿತೀರಯಂತಿ ಯೇ ತಾ
ನ್ಘಜತ ಮುಹುರ್ವಿಂದಯೇನ ಪೂಜಯಧ್ವಂ

॥೨೭೩॥

ವಿನಿಹತವಿಧಿಮುಂಡರುಂಡನಾಲಾ
ಕೆಲನಕರಾಲವಿಲೋಲ ಶೂಲಪಾಷೇ ।
ಭವ ಶರಣಮಿತೀರಯಂತಿ ಯೇ ತಾ
ನ್ಘಜತ ಮುಹುರ್ವಿಂದಯೇನ ಪೂಜಯಧ್ವಂ

॥೨೭೪॥

ವಿವಿಧವಿಭವ ವೇದಗೀತಕೀತಿಃ ।
ವಿಹಿತವಿನೋದಿತಭಾಸ್ತರಾಷ್ಟ್ರಮೂರ್ತಿಃ ।
ಭವ ಶರಣಮಿತೀರಯಂತಿ ಯೇ ತಾ
ನ್ಘಜತ ಮುಹುರ್ವಿಂದಯೇನ ಪೂಜಯಧ್ವಂ

॥೨೭೫॥

ಕುತ್ತಿಗೆಯಂದ ಶೋಭಿಸುತ್ತಿರುವವನೂ ಆದ ಭವನೇ, ನೀನೇ ಶರಣನೆಂದು ಹೇಳು
ತ್ತಿರುವರನ್ನು ನಿಷ್ಠಾ ಪದೇ ಪದೇ ಭಜನೆಮಾಡುತ್ತಾ ವಿನಯದಿಂದ ಪೂಜೆ
ಮಾಡಿ. ॥೨೭೬॥

ನರಸಿಂಹಾನತಾರಮಾಡಿದ್ದ ಮಹಾವಿಷ್ಣುವಿನ ಅಹಂಕಾರವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿ
ಸುಸುದಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವ ಶರಭರೂಪವನ್ನು ತಾಳಿ ಆವನನ್ನು ಸಂಹರಿಸಿ ಆ ಚಮ್ರವನ್ನು
ಬಟ್ಟಿಯಂತೆ ಹೊದಿಯುತ್ತಾ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿರುವ ದೊಡ್ಡಭುಜವುಳ್ಳವನೂ, ಆಕಾಶ,
ಭೂಮಿ ಮತ್ತು ಆಗ್ನಿ ಇವರ ಸ್ವರೂಪವನೂ ಆಗಿರುವ ಭವನೇ, ನೀನೇ ಶರಣ
ಎಂದು ಅನನರತವೂ ಶಿವಧ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಿರುವವರನ್ನು ನಿಷ್ಠಾ ಸೇವಿಸುತ್ತಾ
ವಿನಯದಿಂದ ಪದೇ ಪದೇ ಪೂಜೆಮಾಡಿ. ॥೨೭೭॥

ಬ್ರಹ್ಮನ ನಿದನೀಯ ತಲೆಯನ್ನು ಕತ್ತಲಿಸಿ ಆ ರುಂಡಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ
ಕೊಂಡು ಸೋಡಲು ಉಗ್ರವಾದ ರೂಪಿನಿಂದ ವಿಹರಿಸುತ್ತಿರುವವನೂ, ಶ್ರಿಶೂಲಾ
ಯಂಥವನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿರುವವನೂ, ಆದ ಭವನೇ, ನನಗೆ ನೀನೇ ರಕ್ಷಕ

ಶರಣದ ಶಿಫಿನಿಷ್ಟು ಕಾಲಕಾಲ
ಶ್ರಿದರ್ಶವರಾಮರಸೇವಿತಾಂಫ್ರಿಪೀಡ ।
ಭವ ಶರಣನುತ್ತಿರಯಂತಿ ಯೇ ತಾ
ಷ್ಣಿಜತ ಮುಹುರ್ವಿಂನಯೇನ ಪೂಜಯಂಧ್ವಂ ॥೨೫೧॥

ಯೇ ಭಸ್ತ್ವಧಾರಣಂ ಶ್ವಕಾತ್ಮಾ ಸಂಧ್ಯಾಂ ಕುರ್ವಂತಿ ವರಾನವಾಃ ।
ತಾನ್ವಾತಯಂತು ನರಕೇಷ್ಟುತಿಷ್ಮೋರೇಷು ಯತ್ತುತ್ತಃ ॥೨೫೨॥

ಯೇ ಭಸ್ತ್ವಧಾರಣಂ ಶ್ವಕಾತ್ಮಾ ಹೋಮಂ ಕುರ್ವಂತಿ ವರಾನವಾಃ ।
ತಾನ್ವಾತಯಂತು ನರಕೇಷ್ಟುತಿಷ್ಮೋರೇಷು ಯತ್ತುತ್ತಃ ॥೨೫೩॥

ನೆಂದು ಹೇಳುವರನ್ನು ನೀವು ಯಾವಾಗಲೂ ಸೇವೆವಾಡುತ್ತಾ ಪದೇ ಪದೇ ಪೂಜೆ
ವಾಡಿರಿ. ॥೨೫೪॥

ಸಾನಾವಿಧವಾದ ಸಹಸ್ರರ್ವಾಷ್ಟುವನೂ, ವೇದಗಳಿಂದ ಸೈತ್ಯತ್ವವಾಡಲ್ಪದುವ
ಕೀರ್ತಿಯಾಷ್ಟುವನೂ, ಪ್ರಕಾಶವಾನವಾದ ಎಂಟು ಮೂರ್ತಿಗಳನ್ನು (ಪೃಥಿವಿ, ಸೀರು,
ತೇಜಸ್ಸು, ವಾಯು, ಆಕಾಶ, ಸೂರ್ಯ ಚಂದ್ರ ಮತ್ತು ಯಜವಾನ ಈ ಎಂಟೂ
ಪರಮೀಶ್ವರನ ಅವ್ಯಾಮೂರ್ತಿಗಳು) ಧರಿಸಿ ಅವುಗಳಿಂದ ಆನಂದಪಡುತ್ತಿರುವನೂ
ಆದ ಭವದೇವನೇ, ನೀನೇ ನಮಗೆ ಶರಣನು ಎಂದು ಶಿವನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥನೆವಾಡು
ವವರನ್ನು ನೀವು ಸೇವೆವಾಡುತ್ತಾ ಪದೇ ಪದೇ ಅವರನ್ನು ವಿನಯದಿಂದ ಪೂಜೆ
ವಾಡಿರಿ. ॥೨೫೫॥

ಮರಹೊಕ್ಕವರಿಗೆ ಅಶ್ವಯಕೊಟ್ಟು ಕಾಪಾಡುವವನೂ, ಸಕಲ ಜರಾಚರಾ
ಶ್ವಕವಾದ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿಯೂ ಸೆಲಸಿರುವವನೂ, ಯಮನನ್ನು ನಿಗ್ರಹಿ
ಸಿದವನೂ, ದೇವತೋತ್ತಮರಿಂದಲೂ ಇತರ ದೇವತೆಗಳಿಂದಲೂ ಸೇವಿಸಲ್ಪದುವ
ಸಾದಸೀರವುಷ್ಟುವನೂ ಆದ ಭವನೇ, ನೀನೇ ರಕ್ಷಕನೆಂದು ಮೊರೆಯಿಡುತ್ತಿರುವ
ಶಿವನ ಭಕ್ತರನ್ನು ನೀವು ಆದರದಿಂದ ಸೇವಿಸುತ್ತಾ, ವಿನಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಪದೇ
ಪದೇ ಅವರನ್ನು ಪೂಜೆವಾಡಿರಿ. ॥೨೫೬॥

ವಿಭೂತಿಯನ್ನು ಧರಿಸದೇ ಸಂಧ್ಯಾವಂದನೆ ಮತ್ತು ಹೋಮ ಇವುಗಳನ್ನು
ವಾಡುವವರನ್ನೂ ಹಾಗೆಯೇ ನೀರನ್ನು ಪಾನವಾಡುವವರನ್ನೂ ಸಹ ನೀವು

ಯೇ ಭಸ್ತುಧಾರಣಂ ತ್ವಕ್ತ್ವಾ ಪಿಬಂತಿ ಜಲಮಾದರಾತ್ರೋ ।
ತಾನ್ಮಾತಯಂತು ನರಕೇಷ್ಟತಿಘೋರೇಷು ಯತ್ತು ತಃ ॥೨೩೪॥

ಯೇ ಭಸ್ತುಧಾರಣಂ ತ್ವಕ್ತ್ವಾ ಪಿಬಂತಿ ಜಲಮಾದರಾತ್ರೋ ।
ತಾನ್ಮಾತಯಂತು ನರಕೇಷ್ಟತಿಘೋರೇಷು ಯತ್ತು ತಃ ॥೨೩೫॥

ಯೇ ಭಸ್ತುಧಾರಣಂ ತ್ವಕ್ತ್ವಾ ಸ್ವೇಷ್ಟಂ ಕುರ್ವಂತಿ ಭೋಜನಂ ।
ತಾನ್ಮಾತಯಂತು ನರಕೇಷ್ಟತಿಘೋರೇಷು ಯತ್ತು ತಃ ॥೨೩೬॥

ಯೇ ರುದ್ರಾಕ್ಷಾನ್ಮಾ ಧೃತ್ಯೈವ ಭಕ್ತಯಂತಿ ಫಲಾದಿಕೆಂ ।
ತಾನ್ಮಾತಯಂತು ನರಕೇಷ್ಟತಿಘೋರೇಷು ಯತ್ತು ತಃ ॥೨೩೭॥

ಯೇ ರುದ್ರಾಕ್ಷಾನ್ಮಾ ಧೃತ್ಯೈವ ಹೋಮಂ ಕುರ್ವಂತಿ ಮಾನವಾಃ ।
ತಾನ್ಮಾತಯಂತು ನರಕೇಷ್ಟತಿಘೋರೇಷು ಯತ್ತು ತಃ ॥೨೩೮॥

ಯೇ ರುದ್ರಾಕ್ಷಾನ್ಮಾ ಧೃತ್ಯೈವ ಪಿಬಂತಿ ಜಲಮಾದರಾತ್ರೋ ।
ತಾನ್ಮಾತಯಂತು ನರಕೇಷ್ಟತಿಘೋರೇಷು ಯತ್ತು ತಃ ॥೨೩೯॥

ಯೇ ರುದ್ರಾಕ್ಷಾನ್ಮಾ ಧೃತ್ಯೈವ ಸ್ವೇಷ್ಟಂ ಕುರ್ವಂತಿ ಭೋಜನಂ ।
ತಾನ್ಮಾತಯಂತು ನರಕೇಷ್ಟತಿಘೋರೇಷು ಯತ್ತು ತಃ ॥೨೪೦॥

ಅತಿ ಭಯಂಕರವಾದ ರೌರವಾದಿ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ಬಲವಂತೆಂದ ತಳ್ಳು ಹಿಂಸಿಸಿರಿ.
॥೨೩೭-೨೩೯-೨೪೦॥

ವಿಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಭಸ್ತುವನ್ನು ಧರಿಸದೇ ಹಣ್ಣುಹಂಪಲುಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುವ
ವನನ್ನೂ, ತನ್ನ ಇಷ್ಟೆಯಂತೆ ಭೋಜನಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡುವವನನ್ನೂ ನೀವು
ಘೋರವಾದ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಡನಿ ಬಲಾತ್ಮಾರದಿಂದ ಹಿಂಸೆಪಡಿಸಿರಿ. ॥೨೩೮-೨೩೯॥

ರುದ್ರಾಕ್ಷಗಳನ್ನು ಧರಿಸದೇ ಹಣ್ಣುಹಂಪಲುಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುವವನನ್ನೂ,
ಹೋಮ ವಾಡುವವರನ್ನೂ, ನೀರು ಕುಡಿಯುವವನನ್ನೂ, ಯಥೀಷ್ಟವಾಗಿ
ಳಾಟಮಾಡುವವನನ್ನೂ ಸಹ ನೀವು ದಯಾದಾಕ್ಷಿಣ್ಯಗಳಲ್ಲಿದೇ ಬಲಾತ್ಮಾರವಾಗಿ
ಭಯಂಕರವಾದ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ತಳ್ಳು ಸೀಡಿಸಿರಿ. ॥೨೩೯-೨೪೦-೨೪೧॥

ಯೇ॥ ಶಿವಾರಾಧನಂ ತ್ಯಕ್ತಾಪ ಹಿಬಂತಿ ಜಲವಾದರಾತ್ರೆ ।
ತಾನ್ಮಾತಯಂತು ನರಕೇಷ್ಠತಿಘೋರೇಷು ಯತ್ತೈತಃ ॥೨೪೧॥

ಯೇ॥ ಶಿವಾರಾಧನಂ ತ್ಯಕ್ತಾಪ ಭಕ್ತಯಂತಿ ಫಲಾದಿಕೆಂ ।
ತಾನ್ಮಾತಯಂತು ನರಕೇಷ್ಠತಿಘೋರೇಷು ಯತ್ತೈತಃ ॥೨೪೨॥

ಯೇ॥ ಶಿವಾರಾಧನಂ ತ್ಯಕ್ತಾಪ ಸ್ವೇಚ್ಛಂ ಕುರ್ವಂತಿ ಭೋಜನಂ ।
ತಾನ್ಮಾತಯಂತು ನರಕೇಷ್ಠತಿಘೋರೇಷು ಯತ್ತೈತಃ ॥೨೪೩॥

ಯೇ॥ ಚ ರುದ್ರಜಪಂ ತ್ಯಕ್ತಾಪ ಭಕ್ತಯಂತಿ ಫಲಾದಿಕೆಂ ।
ತಾನ್ಮಾತಯಂತು ನರಕೇಷ್ಠತಿಘೋರೇಷು ಯತ್ತೈತಃ ॥೨೪೪॥

ಪಂಚಾಕ್ಷರಜಪಂ ತ್ಯಕ್ತಾಪ ಯೇ॥ ಹಿಬಂತಿ ಜಲಂ ಜನಾಃ ।
ತಾನ್ಮಾತಯಂತು ನರಕೇಷ್ಠತಿಘೋರೇಷು ಯತ್ತೈತಃ ॥೨೪೫॥

ಪಂಚಾಕ್ಷರಜಪಂ ತ್ಯಕ್ತಾಪ ಯೈಃ ಫಲಾದಿ ಚ ಭಕ್ತಿತಂ ।
ತಾನ್ಮಾತಯಂತು ನರಕೇಷ್ಠತಿಘೋರೇಷು ಯತ್ತೈತಃ ॥೨೪೬॥

ಪಂಚಾಕ್ಷರಜಪಂ ತ್ಯಕ್ತಾಪ ಭುಕ್ತೇಂ ಯೈರಾದರಾಜ್ಞನ್ಯಃ ।
ತಾನ್ಮಾತಯಂತು ನರಕೇಷ್ಠತಿಘೋರೇಷು ಯತ್ತೈತಃ ॥೨೪೭॥

ಆ ಪರಶಿವನನ್ನು ಶೂಜೆವಾಡದೇ ಆದರದಿಂದ ನೀರು ಕುಡಿಯುವವರನ್ನೂ,
ಹಣ್ಣುಹಂಪಲು ನೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುವವರನ್ನೂ ನೀವು ಬಲಾತ್ಮಾರವಾಗಿ
ಹಿಡಿದು ಭಯಂಕರವಾದ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ತಳ್ಳಿರಿ. ||೨೪೮-೨೪೯||

ಶಿವನನ್ನು ಪೂಜೆವಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟ ಯಥೀಚ್ಛವಾಗಿ ಶಾಟವಾಡುವ,
ನನ್ನೂ, ರುದ್ರಜಪವನ್ನು ವಾಡದೇ ಹಣ್ಣುಹಂಪಲನ್ನು ತಿನ್ನುವವರನ್ನೂ ನೀವು
ಭಯಂಕರವಾದ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ತಳ್ಳಿ ಸೀಡಿಸಿರಿ. ||೨೫೦-೨೫೧||

ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪವಾಡದೇ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿಯುವವರನ್ನೂ
ಹಣ್ಣುಹಂಪಲು ನೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುವವರನ್ನೂ ನೀವು ಬಲಾತ್ಮಾರವಾಗಿ
ಘೋರ ನರಕಗಳಿಗೆ ತಳ್ಳಿ ಹಿಂಸಿಸಿರಿ. ||೨೫೨-೨೫೩||

ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪವಾಡದೇ ಆದರದಿಂದ ಶಾಟವಾಡುವವ

రుద్రాభిసేకపానియం న పిబంత్యన్తయం జె యీఏ ।

తాన్నాతయంతు ఫోరేషు నరకేషు ప్రయత్నతః ॥౨౪ల॥

యీఏ న కువంత్యహరహః ప్రణామాన్నలపాణయీఏ ।

తాన్నాతయంతు నరకేష్టతిఫోరేషు యత్నతః ॥౨౪ల॥

యీఏ న కువంత్యహరహబిల్పత్త్ర్యః శివాజ్ఞనం ।

తాన్నాతయంతు నరకేష్టతిఫోరేషు యత్నతః ॥౨౪జం॥

యీఏ న కువంత్యహరహస్తికాలే తంకేరాజ్ఞనం ।

తాన్నాతయంతు నరకేష్టతిఫోరేషు యత్నతః ॥౨౪జం॥

యీఏ న కువంత్యహరహస్తికాలే శివాజ్ఞనం ।

తాన్నాతయంతు నరకేష్టతిఫోరేషు యత్నతః ॥౨౪జం॥

యీఏ న కువంత్యహరహస్తికాలం భస్మధారణం ।

తాన్నాతయంతు నరకేష్టతిఫోరేషు యత్నతః ॥౨౪జం॥

రన్నూ రుద్రాభిసేకమాడి ఆ ఆభిసేకద నీరన్న కుడియదే ఇరువవనన్నూ
నీపు బలాత్మారవాగి హిడిదు భయంకరవాద నరకగళల్లి తల్లూరి. ||౨౪ల-౨౪ల||

త్రికూలవన్ను క్షేయల్లి హిడిదిరువ ఆ పరమేశ్వరసిగే హగలూ రాత్రి
ఎడచిడదే నమస్కారమాడదిరువవరన్నూ, ఆ శివనన్న బిల్పత్త్రీగళంద
పూజిమాడదే ఇరువవరన్నూ సహ నీపు బలాత్మారవాగి భయంకరవాద
నరకగళల్లి తల్లూరి. ||౨౪ల-౨౪ం||

ప్రతిదినమూ స్తుతఃకాల మధ్యయై మత్తు సాయంకాలగళింబ మారు
సంధ్యాకాలగళల్లియూ ఆ శంకరనన్న పూజిమాడదవరన్నూ, బిల్పత్త్రీ
గళింద ఆ దేవనన్న ఆజ్ఞనేమాడదవనన్నూ, నీపు బలాత్మారవాగి
భయంకరవాద నరకగళల్లి తల్లూరి. ||౨౪ం-౨౪ం||

ప్రతిదినమూ మారుకాలగళల్లియూ విభూతియన్న ధరిసదే ఇరు
వవరన్నూ మత్తు శివపంచాశ్వరజవమాడదే ఇరువ బ్రాహ్మణరన్నూ నీపు

ಯೇ ನ ಕುರ್ವಂತ್ಯಹರಹಃ ಪಂಚಾಷ್ಟರಜಪಂ ದ್ವಿಜಾಃ ।
ತಾನ್ವಾತಯಂತು ನರಕೇಷ್ಠತಿಷ್ಠೋರೇಷು ಯತ್ತತಃ ॥೨೫೪॥

ಯೇ ನ ಕುರ್ವಂತ್ಯಹರಹಃ ಶ್ರೀಮದ್ರದ್ರಜಪಂ ದ್ವಿಜಾಃ ।
ತಾನ್ವಾತಯಂತು ನರಕೇಷ್ಠತಿಷ್ಠೋರೇಷು ಯತ್ತತಃ ॥೨೫೫॥

ಯೇ ಸೋಮವಾಸರೇ ಸ್ವೇಷ್ಠಂ ದಿವಾ ಕುರ್ವಂತಿ ಭೋಜನಂ ।
ತಾನ್ವಾತಯಂತು ನರಕೇಷ್ಠತಿಷ್ಠೋರೇಷು ಯತ್ತತಃ ॥೨೫೬॥

ಶಿವರಾತ್ರಿವ್ರತಂ ಪುಣಿಂ ಯೇ ನ ಕುರ್ವಂತಿ ದುಧಿರ್ಯಂ ।
ತಾನ್ವಾತಯಂತು ನರಕೇಷ್ಠತಿಷ್ಠೋರೇಷು ಯತ್ತತಃ ॥೨೫೭॥

ಯೇಽಷಾಂ ಶಿವಕಥಾಲಾಪೇಷ್ಠಶ್ರದ್ಧಾ ದುಷ್ಪನೇಧಸಾಂ ।
ತಾನ್ವಾತಯಂತು ನರಕೇಷ್ಠತಿಷ್ಠೋರೇಷು ಯತ್ತತಃ ॥೨೫೮॥

ಯೇ ನ ಕುರ್ವಂತಿ ಸತತಂ ಶ್ವನೇಷು ಪ್ರೀತಿನಾದರಾತ್ ।
ತಾನ್ವಾತಯಂತು ನರಕೇಷ್ಠತಿಷ್ಠೋರೇಷು ಯತ್ತತಃ ॥೨೫೯॥

ಯೇ ನ ಕುರ್ವಂತಿ ಸತತಂ ಸ್ವಶಕ್ತಾ ಶ್ವವಪೂಜನಂ ।
ತಾನ್ವಾತಯಂತು ನರಕೇಷ್ಠತಿಷ್ಠೋರೇಷು ಯತ್ತತಃ ॥೨೬೦॥

ಅತ್ಯಂತ ಷೋರವಾದ ನರಕಗಳಿಗೆ ಬಲಾತ್ಮಾರವಾಗಿ ತಳ್ಳು ಹಿಂಸೆನಾಡಿರಿ.
॥೨೫೩-೨೫೪॥

ಹಗಲು ರಾತ್ರಿಗಳಿನ್ನದೇ ಸಂಪತ್ತರವಾದ ರುದ್ರಜವನನ್ನು ವಾಡದ
ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನೂ, ಸೋಮವಾರದ ದಿನ ಸ್ವೇಷ್ಠಿಯಾಗಿ ಹಗಲು ಉಟವಾಡವನ
ನನ್ನೂ ನೀವು ಬಲಾತ್ಮಾರವಾಗಿ ಷೋರವಾದ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ತಳ್ಳಬಿಡಿ. ॥೨೫೫-೨೫೬॥

ಪುಣಿಕರವಾದ ಶಿವರಾತ್ರಿವ್ರತವನ್ನು ಅಚರಿಸದ ಬುದ್ಧಿಹೀನರನ್ನೂ,
ಶಿವಕಥಾಸಂಭಾವಣಿಗಳಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆಯಿಲ್ಲದ ದುಷ್ಪಬುದ್ಧಿಯವರನ್ನೂ ನೀವು
ಬಲಾತ್ಮಾರವಾಗಿ ಷೋರವಾದ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ತಳ್ಳಿರಿ. ॥೨೫೭-೨೫೮॥

ಯಾವಾಗಲೂ ಶಿವಭಕ್ತರಲ್ಲಿ ಆದರದಿಂದ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸದನ
ರನ್ನೂ, ಅನವರತನೂ ತನ್ನ ಯೋಗ್ಯತಾನುಸಾರವಾಗಿ ಶಿವಭಕ್ತರನ್ನು ಪೂಜಿಸದ

ಯೇ ಕುರ್ವಂತಿ ಭೃಮೇಣಾಃ ಪಿ ಶಿವನಿಂದಾಮಫಾಶ್ರಯಾಂ ।

ತಾನ್ವಾತಯಂತು ನರಕೇಷ್ಠತಿಷ್ಠೋರೇಷು ಯತ್ತೈತಃ ॥೭೬೦॥

ಸುರಾಸಾನಾದಿಸಂಸಕ್ತಾ ಯೇ ಸಾಪಿಷ್ಠಾ ನರಾಧನಾಃ ।

ತಾನ್ವಾತಯಂತು ನರಕೇಷ್ಠತಿಷ್ಠೋರೇಷು ಯತ್ತೈತಃ ॥೭೬೧॥

ಯೇ ವಸಂತಿ ದ್ವಿಜಾ ಭೂಮಾ ಶಿವಪೂಜಾಪರಾಜ್ಯಾಖಾಃ ।

ತೇಭ್ಯಃ ಸೃಷ್ಟಾನಿ ನರಕಾಣ್ಯೇತಾನ್ಯತ್ರ ಮಯಾ ಭಟ್ಟಾಃ ॥೭೬೨॥

ಯೇ ಭಸ್ಮಧಾರಣಂ ತ್ಯಕ್ತಾತ್ಮ ತಿಷ್ಠಂತಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾ ಭುವಿ ।

ತೇಭ್ಯಃ ಸೃಷ್ಟಾನಿ ನರಕಾಣ್ಯೇತಾನ್ಯತ್ರ ಮಯಾ ಭಟ್ಟಾಃ ॥೭೬೩॥

ಯೇ ಭಸ್ಮಧಾರಣಂ ತ್ಯಕ್ತಾತ್ಮ ಸಂಧ್ಯಾದ್ಯಾಚಾರತತ್ವರಾಃ ।

ತೇಭ್ಯಃ ಸೃಷ್ಟಾನಿ ನರಕಾಣ್ಯೇತಾನ್ಯತ್ರ ಮಯಾ ಭಟ್ಟಾಃ ॥೭೬೪॥

ಯೇ ಭಸ್ಮಧಾರಣಂ ತ್ಯಕ್ತಾತ್ಮ ಜಲಾದ್ಯಾಕಾರತತ್ವರಾಃ ।

ತೇಭ್ಯಃ ಸೃಷ್ಟಾನಿ ನರಕಾಣ್ಯೇತಾನ್ಯತ್ರ ಮಯಾ ಭಟ್ಟಾಃ ॥೭೬೫॥

ವರನ್ನೂ ನೀವು ಬಲಾತ್ಮಾರವಾಗಿ ಭಯಂಕರವಾದ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ತಳ್ಳಿರಿ. ||೭೬-೭೧||

ಭ್ರಾಂತಿಯಂದಲಾದರೂ ಸಾಪರಾಶಿಗೆ ಆಶ್ರಯವಾಗಿರುವ ಶಿವನಿಂದೆಯನ್ನು ನಾಡುವವರನ್ನೂ, ಸುರಾಸಾನ (ಹೆಂಡ ಕುಡಿಯುವುದು) ನೊದಲಾದ ನೀಚಕನ್ವಂಗಳಲ್ಲಿ ಶತ್ವರಂಗಿರುವ ನರಾಧವರನ್ನೂ, ನೀವು ಒಲವಂತದಿಂದ ಹಿಡಿದು ಫೋರವಾದ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ತಳ್ಳಿರಿ. ||೭೬-೭೨||

ಎಲ್ಲಿ ಭಟರೇ, ಈ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಶಿವಪೂಜೆಯನ್ನು ನಾಡಿದೇ ಇರುವ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನೂ, ಭಸ್ಮವನ್ನು ಧರಿಸದೇ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಸುಮೃನೇ ಕಾಲಕಳೆಯು ಶ್ರೀರುವವರನ್ನೂ ಶೈಕ್ಷಿಸುವುದಕ್ಕೊಷ್ಠರವೇ ನಾನು ಈ ನರಕಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಮಾಡಿ ರುವೆನು. ||೭೬-೭೩||

ಅಂಗಾಂಗಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಭಸ್ಮವನ್ನು ಬೇದುಕೊಳ್ಳಿದೇ ಸಂಧ್ಯಾವಂದನಾದಿಕನ್ವಂಗಳನ್ನು ಶಾಚಂಪವುದರಲ್ಲಿ ಶತ್ವರಂಗಿರುವವರಿಗೂ, ವಿಧಿಶೂನ್ಯಕ ಭಸ್ಮವನ್ನು

ಚಕಾರ ಭೋಜನಂ ಮತ್ತಸ್ತುಕ್ರಾಯಂ ಭಸ್ಮಧಾರಣಂ ।
ತತೋಽಯಮಗ್ನಿ ಕುಂಡೇಸಿನ್ನತಿತಃ ಪರಿವರ್ತತೇ ॥೨೬೩॥

ಪ್ರಜ್ಞಲಜ್ಞಸ್ತಕುಂಡೇಷು ಪತಿಷ್ಯತ್ಯಯನೀಧೃತಃ ।
ತತಃ ಸಂತಪ್ತರುಧಿರೇ ಪತಿಷ್ಯತ್ಯಯನೀಧೃತಃ ॥೨೬೪॥

ಸಾಧಾರಣದೇಷು ನರಕೇಷ್ಟಯಂ ಸಿಫತ್ವಾ ತತಃ ಪರಂ ।
ಜಾಂಡಾಲಯೋನಿಷ್ಟೇನಾಯಂ ಮಹಾರುಷ್ಟತ್ತಿಮೇಷ್ಯತಿ ॥೨೬೫॥

ಏಕೈಕನರಕಾವಾಸಃ ಶ್ಲಘ್ರಃ ಶತಯುಗಾವಧಿ ।
ತಾವತ್ಪ್ರಯಂತಮನಿಶಮತಿದುಃಖಂ ಭವಿಷ್ಯತಿ ॥೨೬೬॥

ಯೇ ಭಸ್ಮಧಾರಣಂ ಶುಕ್ರಾ ಸ್ವೇಷ್ಟಂ ಕುರ್ವಂತಿ ಭೋಜನಂ ।
ತೇಷಾಮೇತಾದೃಶೀ ಘೋರಾ ಯಾತನಾತ್ರ ಹಿಂಜಾಯತೇ ॥೨೬೭॥

ಧರಿಸದೇ ನಿರು ನೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ನಾನು ಈ ನರಕಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ
ನ್ನಷ್ಟವಾಡಿರುವೆನು. ॥೨೬೮-೨೬೯॥

ಅಜ್ಞಾನವಶದಿಂದ ಭಸ್ಮವನ್ನು ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳಿದೆ. ಉಂಟವಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಈತನು
ಕಾದ ಬೆಂಕೆಯ ಕುಂಡದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಹೊರಳುತ್ತಿರುವನು. ಅನೇಲೆ ಈತನು
ಪ್ರಜ್ಞಲಿಸುತ್ತಿರುವ ಆಯುಧಗಳ ಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಬೀಳುವನು. ಆದಾದನಂತರ ಚೆನ್ನಾಗಿ
ಕಾಡಿರುವ ರಕ್ತಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಬೀಳುತ್ತಾನೆ. ॥೨೬೯-೨೭೦॥

ಹೀಗೆಯೇ ಹತ್ತುಸಾವಿರದ್ದೇನೂರು ಕೋಟಿ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಅನಂತರ
ಈತನು ಚಂಡಾಲಜಾತಿಗಳಲ್ಲಿ ಪದೇ ಪದೇ ಜನ್ಮತಾಳುತ್ತಾನೆ. ॥೨೭೦॥

ಒಂದೊಂದು ನರಕದಲ್ಲಿ ವಾಸವು ನೂರು ಯುಗಗಳಿಂದು ಅವಧಿಯಿಂದ
ಕ್ಷಾಪ್ತವಾಗಿರುವುದು. ಅಲ್ಲಿಯವರಿಗೂ ಆತನಿಗೆ ಆ ನರಕದ ದುಃಖವುಂಟಾಗುತ್ತಿರು
ವುದು. ॥೨೭೧॥

ಭಸ್ಮವನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊಳ್ಳಿದೇ ಸ್ವೇಷ್ಟಿಯಾಗಿ ಉಂಟವಾಡುವವರಿಗೆ ಇಂತಹ
ಘೋರವಾದ ನರಕಯಾತನೆಯುಂಟಾಗುವುದು ಸತ್ಯವು. ॥೨೭೨॥

ಯೇ ಶಿವಾರಾಧನಂ ತ್ಯಕ್ತಾ ಸ್ವೇಚ್ಛಂ ಕುರ್ವಂತಿ ಭೋಜನಂ ।
ತೇಷಾಮೇತಜ್ಞತಗುಣಂ ಯಾತನಾತ್ರ ಭವಿಷ್ಯತಿ ॥೨೨೨॥

ಮಹಾಪಾತಕನೋಽಪ್ಯಂತೇ ಶಿವಪೂಜಾಂ ವಿಧಾಯ ಯೇ ।
ಪ್ರಾಣಾಂತ್ರ್ಯಜಂತಿ ತೇಷಾಂ ತು ಯಾತನಾ ನ ಭವಿಷ್ಯತಿ ॥೨೨೩॥

ಶಿವಾಚರಣಂ ಶಿವಧ್ಯಾನಮಂತಕಾಲೀನಮಸ್ತಿ ಯತ್ ।
ತದ್ವಾರೀಕೃತ್ಯ ದುರಿತಂ ಮೋಹಂ ದಾಸ್ಯತ್ಯಸಂಶಯಂ ॥೨೨೪॥

ದುರ್ಬಂ ದುರ್ಬಂ ಪ್ರಂಸಾಮಂತಕಾಲೀ ಶಿವಾಚರಣಂ ।
ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಮಿದಂ ಸತ್ಯಮುದ್ಧತ್ಯ ಭುಜಮುಜ್ಯತೇ ॥೨೨೫॥
ಶಂಕರಾನುಗ್ರಹೇ ಜಾತೇ ಕುರ್ವಂತ್ಯಂತೇ ಶಿವಾಚರಣಂ ।
ತೇನ ಸದ್ಗೌ ಭವಂತ್ಯೇವ ಜನಾ ನಿಧಾರತಕೆಲ್ಲಾಃ ॥೨೨೬॥

ಆ ಪರಶಿವನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡದೇ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಉಟ
ಮಾಡುವವರಿಗಾದರೋ ಇದಕ್ಕೆ ನೂರುವಾಲು ನರಕಯಾತನೆಗಳು ಸಂಭವಿಸುವುವು.
॥೨೨೭॥

ಮಾನವರು ಮಹಾಪಾಪಗಳನ್ನೇ ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಆ ಪರಶಿವನನ್ನು ಪೂಜಿ
ಮಾಡಿ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಬಿಟ್ಟದ್ದೇ ಆದರೆ, ಆವರಿಗೆ ಈ ನರಕಯಾತನೆಗಳಿಂದಿಗೂ
ಉಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ॥೨೨೮॥

ಶಿವಪೂಜೆಯೂ ಆ ಪರಶಿವನ ಧ್ಯಾನಸೂ ಕೊನೆಗಾಲದಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗುವು
ದಾದರೆ, ಆದು ಸರ್ಕಲ ಪಾಪಗಳನ್ನೂ ದೂರಮಾಡಿ ಮೋಹವನ್ನು ಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ
ಯಾವ ಸಂಶಯವೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ. ॥೨೨೯॥

ಪುರುಷರಿಗೆ ಮರಣಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆ ಶಿವನ ಪೂಜಾಭಾಗ್ಯವು ದೂರೆಯುವುದು
ತುಂಬಾ ದುರ್ಬಂಭವ. ಇದು ಸತ್ಯವಾದ ವಿಷಯವೆಂದು ನಾನು ಭುಜವನ್ನೇ ತೀ
ಹೇಳುತ್ತಿರುವೆನು. ॥೨೨೧॥

ಮಾನವರು ಆ ಶಂಕರನ ಅನುಗ್ರಹವುಂಟಾದರೆ ಮಾತ್ರ ಕೊನೆಗಾಲದಲ್ಲಿ
ಪರಶಿವನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಪೂಜೆಮಾಡುವುದರಿಂದ ಕೂಡಲೇ
ಆವರ ಸರ್ಕಲ ಕಲ್ಪಣಗಳೂ ತೊಡೆದುಹೋಗುವುವು. ॥೨೨೨॥

ಶಿವಾಚರ್ಚನೇನ ಸಹ್ಯೇಷು ಪಾಪೇಷು ವಿವಿಧೇಷ್ಯೈ ।

ತತಃ ಸಂಪ್ರಾಪ್ತಿ ವಂತ್ಯೇವ ಶಿವರೂಪಮಕಲ್ಪಣಂ

॥೨೨೨॥

ಶಿವಾಚರ್ಚನಂ ವಿನಾ ನಾಸ್ತಿ ಪಾಪನಾಶಸ್ತಥಾ ಸತಿ ।

ಶಿವಾಚರ್ಚನೇನ ನತ್ಯಂತಿ ಪಾಪಾನಿ ವಿವಿಧಾನ್ಯಾಸಿ

॥೨೨೩॥

ಶಿವಾಚರ್ಚನಪರಃ ಪಾಪಾನ್ಯ ಬಿಭೀತಿ ಕದಾಚನ ।

ಕೃತೀ ಶಿವಾಚರ್ಚನೇ ಪಾಪಾನ್ಯ ಪರ್ಯಾಂತ್ಯೇವ ಸರ್ವಥಾ

॥೨೨೪॥

ಯಥಾ ದಾವಾನಲೇ ಶೀಘ್ರಂ ನತ್ಯಂತಿ ಶಲಭಾದಯಃ ।

ತಥಾ ಶಿವಾಚರ್ಚನೇನೈವ ನತ್ಯಂತ್ಯಂತ್ಯಕೆಲಂ ಷ್ವಣಾತ್

॥೨೨೫॥

ಯಂ ಶಂಕರಾಚರ್ಚನಪರೋ ಭಸ್ಯೋದ್ಭೂಳಂಸ್ವಾನಂಕಂ ।

ಅನನ್ಯಶರಣೋ ನಿತ್ಯಂ ಶಂಕರಾಚರ್ಚನತತ್ವರಾಃ

॥೨೨೬॥

ಧನ್ಯಾ ಧನ್ಯತಮಾಃ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ಧನ್ಯತರಾಶ್ಚ ತೇ

॥೨೨೭॥

ಶಿವನ ಪೂಜೆಯಿಂದ ನಾನಾವಿಧವಾದ ಪಾಪಗಳೂ ನಾಶವಾದಮೇಲೆ
ಜನರು ನಿಷ್ಪಲ್ಮವಾದ ಆ ಪರಶಿವನ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಹೊಂದಿಯೇ ಹೊಂದು
ವರು. ||೨೨೮||

ಶಿವನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡದೇ ನಾಪವು ನಾಶವಾಗದು. ಇದು ಸಿಜ. ನಾನಾ
ವಿಧವಾದ ಪಾತಕಗಳೂ ಆ ಪರಶಿವನ ಪೂಜೆಯಿಂದಲೇ ನಾಶವಾಗುವುದು. ||೨೨೯||

ಶಿವಪೂಜಾತತ್ವರನಾಗಿರುವವನು ಎಂದಿಗೂ ಪಾಪಗಳಿಂದ ಭಯನಿಂದು ವುದಿಲ್ಲ¹
ಆ ಪರಶಿವನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡಿದರೆ ಪಾಪಗಳೆಲ್ಲವೂ ಸಿಂಶಯವಾಗಿ ತೊಲಗು
ವಬು. ||೨೩೦||

ಕಾಡುಗಿಚ್ಛಿನಲ್ಲಿ ಪತಂಗವೇ ಮೋದಲಾದ ಹುಳುಗಳು ಗುಂಪು ಗುಂಪಾಗಿ
ನಾಶವಾಗುವಂತೆ, ಶಿವಪೂಜೆಮಾಡುವುದರಿಂದ ಪಾಪಸಮಾಹವೆಲ್ಲವೂ ಕ್ಷಣವಾತ್
ದಲ್ಲಿ ಧ್ವಂಸವಾಗಿಬಿಡುವುದು. ||೨೩೧||

ಭಸ್ಯಲೇವನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಆ ಶಂಕರನ ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿ ನಿರಳನಾಗಿರುವವನೂ,
ಮತ್ತಾರನ್ನೂ ಮರಿಹೋಗದೇ ಆ ಲೋಕಶಂಕರನೊಬ್ಬನನ್ನೇ ಪೂಜಿಸುವವನೂ,

ತೇಣಾಮುದ್ರಾಳನೇ ಪ್ರೀತಿನೀರ್ತ್ಯಂ ಸ್ವಾಭಾವಿಕೇ ಭವೇತ್ |
ತವ ಧನ್ಯಾ ಪೂಜಾತ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನೇನಾನುವಾಸರಂ ॥೨೪೩॥

ಶ್ರಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣೇ ಪ್ರೀತಿಯೇಷಾಂ ಸ್ವಾಭಾವಿಕೇ ಭವೇತ್ |
ತವ ಧನ್ಯಾ ಪೂಜಾತ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನೇನಾನುವಾಸರಂ ॥೨೪೪॥

ಶಿವಲಿಂಗಾಚರ್ಚನೇ ಪ್ರೀತಿಯೇಷಾಂ ಸ್ವಾಭಾವಿಕೇ ಭವೇತ್ |
ತವ ಧನ್ಯಾ ಪೂಜಾತ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನೇನಾನುವಾಸರಂ ॥೨೪೫॥

ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣೇ ಪ್ರೀತಿಯೇಷಾಂ ಸ್ವಾಭಾವಿಕೇ ಭವೇತ್ |
ತವ ಧನ್ಯಾ ಪೂಜಾತ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನೇನಾನುವಾಸರಂ ॥೨೪೬॥

ರುದ್ರಾಧಾಯಜವೇ ಪ್ರೀತಿಯೇಷಾಂ ಸ್ವಾಭಾವಿಕೇ ಭವೇತ್ |
ತವ ಧನ್ಯಾ ಪೂಜಾತ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನೇನಾನುವಾಸರಂ ॥೨೪೭॥

ಪಂಚಾಕ್ಷರಜವೇ ಪ್ರೀತಿಯೇಷಾಂ ಸ್ವಾಭಾವಿಕೇ ಭವೇತ್ |
ತವ ಧನ್ಯಾ ಪೂಜಾತ್ಮ ಪ್ರಯತ್ನೇನಾನುವಾಸರಂ ॥೨೪೮॥

ಧನ್ಯನೆನಿಸುವನು. ಇಂತಹ ಶವಭಕ್ತರೇ ಧನ್ಯರು. ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಎಲ್ಲಿಗಿಂತಲೂ ಇವರು ಧನ್ಯರೆನಿಸುವರು. ॥೨೮-೨೯॥

ಸ್ವಭಾವದಿಂದಲೇ ಭಸ್ಮೋದ್ರಾಳನದಲ್ಲಿಯೂ, ಭಸ್ಮತ್ರಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರೀತಿಯಾಳ್ವರೇ ಧನ್ಯರು. ಅವರನ್ನೇ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ನಾವು ಪ್ರಜೆಮಾಡಬೇಕು. ॥೨೯-೨೧॥

ಸ್ವಭಾವವಾಗಿ, ಶಿವಲಿಂಗಸ್ವಜೆಯಲ್ಲಿಯೂ, ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣೆಯಲ್ಲಿಯೂ, ಪ್ರೀತಿಯಾಳ್ವರೇ ಧನ್ಯರು. ಅವರನ್ನೇ ನಾವು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ನಿಯಮದಿಂದ ಪ್ರಜೆಮಾಡಬೇಕು. ॥೨೧-೨೧॥

ಸರ್ವದಾ ರುದ್ರಾಧಾಯಮಂತ್ರ ಜಪದಲ್ಲಿಯೂ, ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರ ಮಹಾಮಂತ್ರಜಪದಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರೀತಿಯಾಳ್ವರೇ ಧನ್ಯರು. ಪ್ರತಿದಿನವೂ ನಾವು ಅವರನ್ನು ನಿಯಮದಿಂದ ಪ್ರಜೆಮಾಡಬೇಕು. ॥೨೧-೨೧॥

ಶಿವಾಚರಣಪರಾಃ ಸರ್ವೇ ಚತುರ್ವರ್ಗಾಘಲಾಕೃಯಾಃ ।

ತತಃ ಶಿವಾಚರಣಪರೈರಪ್ರಾಪ್ಯಂ ನಾಸ್ತಿ ಸರ್ವಥಾ ॥೭೯॥

ಯೇ ಯಜಂತಿ ಮಹಾದೇವನುಪಚಾರ್ಯಶ್ಚ ಮೋಡಶ್ಯಃ ।

ತೇ ಸರ್ವೇ ಭಾಗ್ಯನಿಲಯಾ ಭವಿಷ್ಯಂತಿ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೭೯೦॥

ಯಸ್ಯ ಸ್ತುರಣಮಾತ್ರೇಣ ಮೋಕ್ಷಃ ಸಂಪ್ರಾಪ್ಯತೇ ಜನ್ಮಃ ।

ತಸ್ಯಾಚರಣನೇನ ಸಾಭಾಗ್ಯಮವಶ್ಯಂ ಪ್ರಾಪ್ಯತೇ ಜನ್ಮಃ ॥೭೯೧॥

ಭುಕ್ತಮುಕ್ತಪ್ರದಂ ಸ್ವಾಳಾಂ ಮಹಾದೇವಸ್ಯ ಪೂಜನಂ ।

ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ಪುನಃ ಸತ್ಯಮುದ್ಧಾತ್ಯ ಭುಜಮುಜ್ಯತೇ ॥೭೯೨॥

ಶಿವಪೂಜಾಂ ವಿಹಾರ್ಯಾಸ್ಯನಾಭಿಷ್ಯಫಲದಾಯಕಂ ।

ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ಪುನಃ ಸತ್ಯಮುದ್ಧಾತ್ಯ ಭುಜಮುಜ್ಯತೇ ॥೭೯೩॥

ಶಿವಪೂಜಾತತ್ತ್ವರರೆಲ್ಲರೂ, ಧರ್ಮ, ಕಾಮ, ಮೋಕ್ಷಗಳಿಂಬ ಚತುರ್ವರ್ಗಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯರಾಗಿಯೇ ಇರುವರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಶಿವಪೂಜಾಸಕ್ತರಿಗೆ ಯಾವುದೂ ದುರ್ಬಳಿಕಾಗಲಾರದು. ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ‘ಧ್ಯಾನ, ಆವಾಹನ’ ಮೊದಲಾದ ಹದಿನಾರು ಉಪಚಾರಗಳಿಂದ ಪೂಜಿಸಾಡುವರೆಲ್ಲರೂ ಸಕಲ ನಶ್ವರ್ಯಗಳಿಗೂ ನೆಲೆಯಾಗಿ ಮೇರಿಯುವರೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ||೭೯-೭೯೦||

ತನ್ನ ಸ್ತುರಣಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಮಾನವರಿಗೆ (ಭಕ್ತರಿಗೆ) ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಕರುಣೆಸುವ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಪೂಜಿಸಾಡುವದರಿಂದ ಜನಗಳಿಗೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಸಕಲಸಾಭಾಗ್ಯಗಳೂ ದೊರೆಯುವುದು. ||೭೯೧||

ಆ ಮಹಾದೇವನ ಪೂಜಿಯು ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ, ಇಹದಲ್ಲಿ ಸಕಲ ಭೋಗಗಳನ್ನೂ, ಪರದಲ್ಲಿ ಮೋಕ್ಷವನ್ನೂ ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಕೊಡುವುದು. ಶಿವಪೂಜಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದುದಾವುದೂ ಜನಗಳಿಗೆ ಅಭಿಷ್ಯಾಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಾರದು. ಇದು ಸತ್ಯವಾದ ವಿಷಯವೆಂದು ನಾನು ಭುಜವನ್ನೇತ್ತಿ ಸಾರಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ||೭೯೨-೭೯೩||

ವೈಕುಂಠಲೋಕಂ ಸಂಪ್ರಾಪ ವಿಷ್ಣುಃ ಶಂಕರಪೂಜಯಾ ।

ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ಪ್ರಾನಃ ಸತ್ಯಮುದ್ಧರ್ತ್ಯ ಭುಜಮುಚ್ಯತೇ ॥೨೬೪॥

ಸತ್ಯಲೋಕಂ ವಿಧಿಃ ಪ್ರಾಪ ಶಂಕರಸ್ಮೀಪನ ಪೂಜಯಾ ।

ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ಪ್ರಾನಃ ಸತ್ಯಮುದ್ಧರ್ತ್ಯ ಭುಜಮುಚ್ಯತೇ ॥೨೬೫॥

ಶಂಕರಾಭ್ಯಂತಿಂದಾದೀವ ಸ್ವಗಂ ಪ್ರಾಪ ಶಚೀಪತಿಃ ।

ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ಪ್ರಾನಃ ಸತ್ಯಮುದ್ಧರ್ತ್ಯ ಭುಜಮುಚ್ಯತೇ ॥೨೬೬॥

ಕಿಂ ಚ ಕಿಂ ಬಹುನೋಕ್ತೇನ ಶೃಂತಿಂತ್ವೇಕಂ ವಚೋ ಮನು ।

ಅಶ್ವನಾನಾನಯಂತ್ವತ್ರ ಶ್ವೇವಾಂಸ್ತ ನ ಕದಾಚನ ॥೨೬೭॥

ಶ್ವೇವಾಸ್ತೇ ಯೇ ಮಹಾದೀವಮನನಸ್ಯಶರಣಾಃ ಸದಾ ।

ಪೂಜಯಂತ್ಯತಿಯತ್ವೇನ ತೇ ಸಂಪೂಜ್ಯಾ ಮನು ಧ್ವನಂ ॥೨೬೮॥

ಯೇ ಭಸ್ಮಾಖ್ಯಾಸ್ಯ ಸವಾರಂಗಾಸ್ತಿಪುಂಡ್ರಾಂಕಿತಮಸ್ತಕಾಃ ।

ತೇ ಶ್ವೇವಾಃ ಶಂಕರಾಸಕ್ತಾಸ್ತೇ ತು ಪೂಜ್ಯಾ ಮನು ಧ್ವನಂ ॥೨೬೯॥

ಶಿವಪೂಜಿನಾಡಿ ವಿಷ್ಣುವು ವೈಕುಂಠವನ್ನೂ, ಬ್ರಹ್ಮನು ಸತ್ಯಲೋಕವನ್ನೂ,
ಶಚೀದೇವಿಯ ರಮಣಾದ ಇಂದ್ರನು ಸ್ವಗಂಥೋಕವನ್ನೂ ಸತ್ಯವಾಗಿಯಾ
ದೊಂದಿದರು. ಈ ವಿವಯವು ಸತ್ಯವಾದದ್ವಾ ಎಂದು ನಾನು ಪುನಃ ಪುನಃ
ಭುಜವೇತ್ತಿ, ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ॥೨೬೭-೨೬೮-೨೬೯॥

ಓ ಭಟರೀ ! ಹೆಚ್ಚು ಹೇಳುವುದರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವೇನು ! ಸಾರಭೋತ
ವಾದ ಒಂದೇ ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುವೆನು ಕೇಳಿ. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಈಶ್ವರಭಕ್ತರಲ್ಲದ ಇತರರನ್ನು
ಮಾತ್ರ ತಿಗೆದುಕೊಂಡು ಬರುವುದೇ ಹೊರತು, ಶಿವಾನುಗ್ರಹಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರರಾಗಿರು
ವರನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ತರಬೇಡಿರಿ. ॥೨೬೯॥

ಮತ್ತಾವ ದೇವತೆಗಳನ್ನೂ ಶರಣಹೊಂದದೇ ಯಾವಾಗಲೂ ಆ ಮಹಾ
ದೇವನನ್ನೇ ಶ್ರದ್ಧಾ ನಿಯಮದಿಂದ ಪೂಜಿನಾಡುವ ಪರಿಷಿವಭಕ್ತರು ನಿಶ್ಚಯಾಗಿ
ನನಗೂ ಪೂಜ್ಯರೇ ಆಗಿರುವರು. ॥೨೭೦॥

ಸಕಲ ಆವಯವಗಳಿಗೂ ಭಸ್ಮವನ್ನು ಬಳಿದುಕೊಂಡು, ಹಣಿ, ತೋಳು,
ವೀದಲಾದ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಭಸ್ಮತ್ವಿಪುಂಡ್ರಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ, ಕೊರಳು, ಹೊದಲೂದ

ಯೇ ಕಂತಾದ್ಯಂಗಸಂಸಕ್ತರುದ್ವಾಕ್ಷಭರಣಾಃ ಸದಾ ।

ತೇ ಶೈವಾಃ ಶಂಕರಾಸಕ್ತಾಸ್ತೇ ತು ಪೂಜ್ಯಾ ಮನು ಧ್ವನಂ ॥೨೦೦॥

ಯೇಷಾಮಸ್ತಿ ನುಹಾದೇವೇ ಭಕ್ತಿರವ್ಯಾಭಿಜಾರಿಣೀ ।

ತೇಷಾಂ ಮುಕ್ತಿಭರವತ್ಯೇವ ವಾ ಕುರ್ವಂತ್ವತ್ರ ಸಂಶಯಂ ॥೨೦೧॥

ಯೇಷಾಂ ಭಸ್ತಿ ರುದ್ವಾಕ್ಷೇ ಭಕ್ತಿರವ್ಯಾಭಿಜಾರಿಣೀ ।

ತೇಷಾಂ ಮುಕ್ತಿಭರವತ್ಯೇವ ವಾ ಕುರ್ವಂತ್ವತ್ರ ಸಂಶಯಂ ॥೨೦೨॥

ಯೇ ಕುರ್ವಂತಿ ಶಿವಧ್ಯಾನಮಪ್ರಮಾದೇನ ಸರ್ವದಾ ।

ತೇಷಾಂ ಮುಕ್ತಿಭರವತ್ಯೇವ ವಾ ಕುರ್ವಂತ್ವತ್ರ ಸಂಶಯಂ ॥೨೦೩॥

ಯೇ ಕುರ್ವಂತಿ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಸೋಮವಾರಪ್ರತಂ ಜನಾಃ ।

ತೇಷಾಂ ಮುಕ್ತಿಭರವತ್ಯೇವ ವಾ ಕುರ್ವಂತ್ವತ್ರ ಸಂಶಯಂ ॥೨೦೪॥

ಯೇ ಕುರ್ವಂತಿ ಶಿವಸ್ಥಾನೇ ಧೂಪದಾನಂ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ।

ತೇಷಾಂ ಮುಕ್ತಿಭರವತ್ಯೇವ ವಾ ಕುರ್ವಂತ್ವತ್ರ ಸಂಶಯಂ ॥೨೦೫॥

ಯೇ ಕುರ್ವಂತಿ ಶಿವಸ್ಥಾನೇ ದೀಪಮಾಲಾಂ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ।

ತೇಷಾಂ ಮುಕ್ತಿಭರವತ್ಯೇವ ವಾ ಕುರ್ವಂತ್ವತ್ರ ಸಂಶಯಂ ॥೨೦೬॥

ಜಾಗಗಳಲ್ಲಿ ರುದ್ವಾಕ್ಷಗಳನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ, ಆ ಶಿವಭಕ್ತರು ಯಾವಾಗಲೂ ಆ ಶಂಕರನಲ್ಲಿಯೇ ಆಸಕ್ತರಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನನಗೂ ಅವರು ಪೂಜ್ಯರೇ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ॥೨೦೭-೨೦೮॥

ಆ ಮಾಡೇನನಲ್ಲಿಯೂ, ಭಸ್ತಿ ಮತ್ತು ರುದ್ವಾಕ್ಷ ಇವುಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಚಂಚಲವಾಗದ ಭಕ್ತಿಯು ಇರುವವರಿಗೆ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲದೇ ಮೋಕ್ಷವುಂಟಾಗುವುದು. ॥೨೦೮-೨೦೯॥

ಪ್ರಮಾದವಿಲ್ಲದೇ ಯಾವಾಗಲೂ ಶಿವಧ್ಯಾನಮಾಡುವವರಿಗೂ, ನಿಯಮದಿಂದ ಸೋಮವಾರ ಪ್ರತವನ್ನು ಆಚರಿಸುವವರಿಗೂ, ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲದೇ ಮೋಕ್ಷವುದೊರೆತೇ ದೊರೆಯುವುದು. ॥೨೦೯-೨೧೦॥

ಶಿವದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ನಿಯಮದಿಂದ ಧೂಪವನ್ನೂ, ದೀಪಮಾಲೆಯನ್ನೂ

ಯೇ ಕುರ್ವಂತಿ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಬಿಲ್ವಪತ್ರ್ಯಃ ಶಿವಾಚರಣಂ ।

ತೇಷಾಂ ಮುಕ್ತಿಭರತ್ಯೇವ ಮಾ ಕುರ್ವಂತ್ವತ್ತ ಸಂಶಯಂ ॥೨೦೨॥

ಯೇ ಕುರ್ವಂತಿ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಭಸ್ತುರುದ್ರಾಹೈಧಾರಣಂ ।

ತೇಷಾಂ ಮುಕ್ತಿಭರತ್ಯೇವ ಮಾ ಕುರ್ವಂತ್ವತ್ತ ಸಂಶಯಂ ॥೨೦೩॥

ಯೇ ಕುರ್ವಂತ್ವತ್ತಿಯತ್ನೇನ ರುದ್ರಾಧ್ಯಾಯಜಪಂ ಮುದಾ ।

ತೇಷಾಂ ಮುಕ್ತಿಭರತ್ಯೇವ ಮಾ ಕುರ್ವಂತ್ವತ್ತ ಸಂಶಯಂ ॥೨೦೪॥

ಯೇ ಕುರ್ವಂತ್ವತ್ತಿಯತ್ನೇನ ಪಂಚಾಕ್ಷರಜಪಂ ಮುದಾ ।

ತೇಷಾಂ ಮುಕ್ತಿಭರತ್ಯೇವ ಮಾ ಕುರ್ವಂತ್ವತ್ತ ಸಂಶಯಂ ॥೨೦೫॥

ಶೈವಾಸ್ತು ರುದ್ರಾ ರುದ್ರಾಹೈಭೋಗ ಭೋಗಿ ನಿಭೂಷಣಾಃ ।

ತ್ರಿಪುಂಡ್ರಜಂದ್ರಾಧರಾ ನಿತ್ಯಂ ಶಂಕರಕಂಕರಾಃ ॥೨೦೬॥

ಕಃ ಸಮೀಕ್ಷೆಯಿತುಂ ತಕ್ಷಣ್ಯೇ ಭುವಿ ಶಂಕರಕಂಕರಾನ್ ।

ಯೈರಿಂದೋಽಪೀಂದ್ರಜಂದ್ರಾಧಾಸ್ತೃಣವಷ್ಟುಮುಹೇಷ್ಠಿತಾಃ ॥೨೦೭॥

ಸಮರ್ಪಣಣಿನಾಡುನವರಿಗೆ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲದೇ ಮೋಕ್ಷವು ದೊರೆತೇ ದೊರೆಯುವುದು.
॥೨೦೮-೨೦೯॥

ನಿಯಮದಿಂದ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿಗಳನ್ನು ತಂದು ಶಿವಸೂಜಿನಾಡುನವನಿಗೂ, ಭಸ್ತು
ಶ್ರಿಷ್ಟಂಡ್ರ, ಮತ್ತು ರುದ್ರಾಹೈನಾಲಾ, ಇವುಗಳನ್ನು ಧರಿಸುವವನಿಗೂ ತಪ್ಸದೇ
ಮೋಕ್ಷವುಂಟಾಗುವುದೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯನೇ ಇಲ್ಲ. ॥೨೦೯-೨೧೦॥

ಪ್ರೀತಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಭಕ್ತಿ ನಿಯಮದಿಂದ ರುದ್ರಾಧ್ಯಾಯವನ್ನು ಜಪ
ನಾಡುವನಿಗೂ, ಹಾಗೆಯೇ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರ ಮಹಾಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಸಿಸುವವನಿಗೂ
ಸಂಶಯವಿಲ್ಲದೇ ಮೋಕ್ಷವುಂಟಾಗುವುದು. ॥೨೧೦-೨೧೧॥

ಶಿವಭಕ್ತರೆಲ್ಲರೂ ರುದ್ರನಂತೆಯೇ, ರುದ್ರಾಹೈ, ಸರ್ವ ಇವುಗಳನ್ನು ಅಲಂಕರಿ
ಸಿಕೊಂಡಿರುವರು. ಆ ಶಂಕರನ ಕೆಂಕರರ ಜಣಯಲ್ಲಿ ಭಸ್ತುಶ್ರಿಪುಂಡ್ರನೂ, ಜಟಿಗಳಲ್ಲಿ
ಅಧರಜಂದ್ರನೂ ತೋಭಿಸುತ್ತಿರುವರು. ॥೨೧೧॥

ಇಂದ್ರ, ವಿಷ್ಣು, ಚಂದ್ರ, ಇವರೇ ಮೊದಲಾದವರನ್ನು ಹುಲ್ಲಿನಂತೆ ಉಪೇ
ಕ್ಷಿನಾಡಿರುವ ಆ ಶಂಕರನ ಕೆಂಕರರನ್ನು ಈ ಭೂಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಯಾರು ತಾನೇ
ದರ್ಶನವಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾದಿತು? ॥೨೧೨॥

ಇಂದೋ ಹೇಂದ್ರಾದ್ರಾದಯೋ ದೇವಾಃ ಶ್ರೀನಾನ್ದ್ರಾಷ್ಟ್ರಾತಿಯತ್ವತಃ ।
ಅಭ್ಯಾತ್ ಯಾಸ್ಯಾ ಸಾದಾಃ ದ್ಯುಃ ಪೂಜಾಂ ಕುರ್ವಣಿ ಸಾದರಂ ॥೫೧೩॥

ಭೂರಿಭಾಗ್ಯಪ್ರಭಾವೇನ ಶ್ರೀಪೋ ಭವತಿ ಮಾನವಃ ।
ತಂ ನಾರ್ಚಯಂತಿ ಯೇ ಭಕ್ತಾ ತೇ ಮೂರ್ಖಾಃ ಶಿವವಂಚಿತಾಃ ॥೫೧೪॥

ಅತೋ ಭವಂತಃ ಸತತಂ ಯದಿ ಜೀವಾತುಮಿಜ್ಞತಿ ।
ತದಾ ಶ್ರೀನಾನ್ವಜಯಂತು ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಸ್ವತಕ್ತತಃ ॥೫೧೫॥

ರುದ್ರಾಕ್ಷಭಸ್ಯಾಭರಣಾಃ ಶಿವೈಕಪರದೇವತಾಃ ।
ಪೂಜಾ ಭವಂತಿ ಯತ್ನೇನ ಬ್ರಹ್ಮನಾರಾಯಣಾದಿಭಿಃ ॥೫೧೬॥

ಮಾ ಗಜ್ಞಂತು ಭರಮೇಣಾಃ ಯಾಯಂ ಶ್ರೀವಗ್ರಹಾಷ್ಟರತಿ ।
ಭವದ್ವಾಪಂ ಸಮಾಲೋಕ್ಯ ತೇಣಾಂ ಹೀಡಾ ಭವಿಷ್ಯತಿ ॥೫೧೭॥

ಇಂದ್ರ, ಉಪೇಂದ್ರ, ಮೊದಲಾದ ದೇವತಿಗಳೂ ಸಹ ಈಶ್ವರಭಕ್ತರನ್ನು
ನೋಡಿ, ಭಕ್ತಿ ನಿಯಮದಿಂದ, ಎದ್ದು ಅಷ್ಟೀಗೆ, ಪಾದ್ಯ, ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು
ಕೊಟ್ಟು ಆದರಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ||೫೧೮||

ಅತಿಶಯವಾದ ಭಾಗ್ಯಮುಮ್ಮೆಯಿಂದ ಮಾನವನು ಶ್ರೀವರ್ವನಾಗಿ ಜನಿಸು
ತ್ತಾನೆ. ಅಂತಹ ಶ್ರೀವಜನರನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡದೇ ಇರುವ ಮೂರ್ಖರು
ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಆ ಪರಿವರ್ಸಿಂದ ವಂಚಿತರೇ ಸರಿ. ||೫೧೯||

ಆದ್ದರಿಂದ ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಯಾವಾಗಲೂ ಬದುಕಲು ಆಪೇಕ್ಷಿಸುವುದಾದರೆ
ನಿಮ್ಮ ಶಕ್ತಿಯನ್ನುಸಾರವಾಗಿ ನಿಯಮದಿಂದ ಆ ಶಿವಪೂಜಾಸಕ್ತರಾದ ಶ್ರೀವರನ್ನು
ಪೂಜೆಮಾಡಿರಿ. ||೫೧೯||

ರುದ್ರಾಕ್ಷ, ಮತ್ತು ವಿಭೂತಿ ಇವುಗಳನ್ನು ಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡು, ಆ ಶಿವನೊಬ್ಬ
ನನ್ನೇ ಉತ್ಸಂಪ್ರಾ ದ್ವೈವರೆಂದು ತಿಳಿದಿರುವ ಆ ಶಿವಭಕ್ತರು ಬ್ರಹ್ಮ,
ನಾರಾಯಣ ಮೊದಲಾದ ದೇವತಿಗಳಿಂದಲೂ ನಿಯಮದಿಂದ ಪೂಜಾರ್ಥಾಗಿರುವರು. ||೫೧೯||

ಅಜಾಞಾನದಿಂದಲಾದರೂ ನೀವು ಆ ಶಿವಪೂಜಕರ ಮನಸೆಗೆ ಹೋಗಬೇಡ.
ಹಾಗೆ ಹೋದರೆ ನಿಮ್ಮ ಭಯಂಕರವಾದ ಆಕಾರವನ್ನು ನೋಡಿ, ಈಶ್ವರಭಕ್ತಿಗೆ
ವ್ಯಧಿಯಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ||೫೧೯||

ಭವತ್ತುತಂ ಯದಿ ಭವತ್ತೇಷಾಂ ದುಃಖಂ ತದಾ ಮಯಾ ।
ತ್ಯಾಜ್ಯಾ ಭವಂತಃ ಸರ್ವೇಷಿ ಶೈಕ್ಷಣೀಯಾಶ್ಚ ಯತ್ತತಃ ॥೫೧೪॥

ಭವದ್ಬಿಃ ಶೈವಪೂಜಾಥ್ರಂ ಗಮ್ಯತೇ ಯದಿ ಸಾದರಂ ।
ಸಾಮ್ಯರೂಪಧರ್ಮರೇವ ಗಂತವ್ಯಂ ಪುಷ್ಟಾಣಿಭಿಃ ॥೫೧೫॥

ಯಥಾ ಶಿವಾಚರನೇ ಪ್ರೀತಿಸ್ತಫಾ ಶೈವಜನಾಚರನೇ ।
ಪ್ರೀತಿಃ ಕಾರ್ಯಾ ತಯಾ ಪ್ರೀತಾ ಪ್ರೀತೋ ಭವತಿ ತಂಕರಃ ॥೫೧೬॥

ಪುರಾ ವಿಷ್ಣುಪ್ರಭೃತಿಭಿಃ ಕಡಾಚಿದಾಖತಲೇ ಗತಂ ।
ತದಾ ಹಿನ್ನಾಲಯನ್ನಾಂತೇ ದದ್ವತುಃ ಶಿವಪೂಜಕಂ ॥೫೧೭॥

ಭಸ್ಯೋದ್ಭಾಳಿತಸರ್ವಾಂಗಂ ತ್ರಿಪುಂಡ್ರಾಂಕಿತಮಸ್ತಕಂ ।
ರುದ್ರಾಕ್ಷವಾಲಾಭರಣಂ ಸಂಚಾಕ್ಷರಪರಾಯಣಂ ॥೫೧೮॥

ನಿಮ್ಮಿಂದ ಮಹೇಶ್ವರಭಕ್ತರಿಗೆ ದುಃಖವುಂಟಾಗುವುದಾದರೆ, ನಾನು ನಿಮ್ಮಿಲ್ಲ
ರನ್ನೂ ತ್ಯಾಗವಾಡುವೆನಲ್ಲದೇ ಬಲಾತ್ಮಾರವಾಗಿ ನಿಮಗೆ ಶಿಕ್ಷೇವಾಡುವೆನು.
॥೫೧೯॥

ಒಂದುವೇಳೆ ನೀವು ಆದರದಿಂದ ಪರಮಾಂಭವರನ್ನು ಪೂಜೆವಾಡಲು
ಹೊಗುವುದಾದರೆ ಆಗ ಅವರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಉದ್ದೇಶವುಂಟಾಗದಂತೆ, ಸಾಮ್ಯರೂಪ
ವನ್ನು ತಾಳಿ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಾಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊಗಬೇಕು. ॥೫೨೦॥

ಶಿವನ ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿರುವಂತೆಯೇ ಆವನ ಭಕ್ತರ ಪೂಜೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ
ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುವುದರಿಂದ ಆ ಶಂಕರನು ಸಂತುಷ್ಟನಾಗುವನು. ॥೫೨೧॥

ಹಿಂದೆ ವಿಷ್ಣುವೇ ನೋದಲಾದ ದೇವತೆಗಳು ಒಂದು ಸಲ ಈ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ
ಸಂಚಾರ ಹೊರಟಿರು. ಹಾಗೆಯೇ ಬರುಬರುತ್ತಾ ಹಿನ್ನಾಲಯ ಪರ್ವತದ ತಪ್ಪಲಲ್ಲಿ,
ಸಕಲ ಅವಯವಗಳಿಗೂ ವಿಭಾಗಿಯನ್ನು ಬಳಿದುಕೊಂಡು, ಹಣಿಯಲ್ಲಿ ಭಸ್ಯ
ತ್ರಿಪುಂಡ್ರವನ್ನು ಧರಿಸಿ, ರುದ್ರಾಕ್ಷವಾಲಾಲಂಕೃತನಾಗಿ ಶಿವಸಂಚಾಕ್ಷರ ಮಂತ್ರ
ವನ್ನು ಪಾರಾಯಣವಾಡುತ್ತಿರುವ ಶಿವಪೂಜಕನೊಬ್ಬನ್ನು ಕಂಡರು.
॥೫೨೨-೫೨೩॥

ಬಿಲ್ಪತ್ತೀಮರಹಾದೇವಂ ಪೂಜಯಂತಂ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ।
ಪಶ್ಯಂತಂ ದೇವದೇವೇಶಂ ಮಹೇಶಂ ಪೂಜಿತಂ ಮುದಾ ॥೩೨೩॥

ವಿತಾದ್ಯಶಂ ವಿಲೋಕ್ಯತೇ ರೋಽಮಾಂಚಾಂಕಿತವಿಗ್ರಹಾಃ ।
ಶಿವಂ ಸಂಪೂಜ್ಯ ನತ್ವಾ ತಂ ಪ್ರಣೇಮುರತಿಭಕ್ತತಃ ॥೩೨೪॥

ತತಃ ಕೃತಾಂಜಲಿಪುಟಾ ವಿಷ್ಣುಽದ್ವಾಸ್ತತ್ರ ಸಂಸಿಧಿತಾಃ ।
ಶ್ರೀವಃ ಸಮಾಪ್ತ ಪೂಜಾಂ ತಾನ್ನಿಷ್ಣಾಪದೀನ್ಮಲೋಕಯೆತ್ರೋ ॥೩೨೫॥

ಕೃತಾಂಜಲಿಪುಟಾನ್ನೇವಾನ್ದೃಷ್ಪಾ ಸಂತುಷ್ಟಮಾನಸಃ ।
ಪ್ರಣಮ್ಯ ಶ್ವವಬುದ್ಧಾ ತಾನ್ಮಾಶಲಂ ಹರ್ಮಸ್ಯಜ್ವತ್ ॥೩೨೬॥

ತತಃ ಪ್ರಸನ್ನವದನಃ ವಿಷ್ಣುಃ ಶಿವಪರಾಯಣಃ ।
ಉನಾಜ ವಚನಂ ಜಾರು ಶ್ರದ್ಧಾಭಕ್ತಪುರಸ್ವರಂ ॥೩೨೭॥

ಅ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅತನು ಬಿಲ್ಪತ್ತೀಗಳಿಂದ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಪ್ರಯತ್ನ ಪುರಸ್ವರವಾಗಿ ಪೂಜಿಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ, ಹಾಗೆ ಪೂಜಿಮಾಡಿದ ದೇವದೇವನೆನಿಸಿದ ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿಲ್ಲ ಇದ್ದನು. ॥೩೨೯॥

ಈರೀತಿಯಾಗಿರುವ ಶ್ರೀವೇತ್ತಮನನ್ನು ನೋಡಿ ಅ ವಿಷ್ಣುವೇ ಮೊದಲಾದ ದೇವತೆಗಳು ಅಶ್ವರ್ಯಾದಿಂದ ರೋಽಮಾಂಚವನನ್ನು ಹೊಂದಿ, ತಾನೂ ಅ ಶಿವನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡಿ, ಶಿವಭಕ್ತನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದರು. ॥೩೨೯॥

ಅನಂತರ ವಿಷ್ಣುವೇ ಮೊದಲಾದ ದೇವತೆಗಳು ಕೃಜೋದಿಸಿ ಅ ಶಿವಭಕ್ತನ ಹತ್ತಿರ ನಿಂತುಕೊಂಡರು. ಆಗ ಅತನು ತನ್ನ ಪೂಜಿಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿದ ನಂತರ ಅ ವಿಷ್ಣುವಿದೇವತೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿದನು. ॥೩೨೯॥

ಹೀಗೆ ಕೃಜೋದಿಸಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಿರುವ ಅ ವಿಷ್ಣುವಿದೇವತೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಅ ಶಾಂಭವನು ಸಂತೋಷಭರಿತವಾದ ಮನಸ್ಸುಳ್ಳವನಾಗಿ ಅ ವಿಷ್ಣುವಿದಿಗಳೂ ಈಶ್ವರಭಕ್ತರೇ ಎಂಬ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದ ಅವರಿಗೆ ತಾನು ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ, ಅನಂತರ ಕುಶಲಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡಿದನು. ॥೩೨೯॥

ಆಗ ಪ್ರಸನ್ನವಾಗಿರುವ ಮುಖಮುದ್ರೆಯುಳ್ಳ ಅ ಭಕ್ತನನ್ನು ನೋಡಿ, ಶಿವ

ಯಂಧ್ವವದ್ವ ಈನಂ ಜಾತಂ ತತ್ತ್ವ ಪ್ರಹ್ಲೇನ ಭೂಯೆಸಾ ।

ಅತಃ ಪರಂ ತು ಕುಶಲಮಸ್ಯಾಕ್ಷಂ ಭಾವಿ ಸರ್ವದಾ ॥೨೨೮॥

ಶಿನ್ಯೇಕೆಶರಣಸ್ಯಾದ್ಯ ದೃಷ್ಟಂ ಶ್ವಾಷದಪಂಕೆಜಂ ।

ಅತಃ ಪರಂ ತು ಶ್ಲಾಷಣಮಸ್ಯಾಕ್ಷಂ ಭಾವಿ ಸರ್ವಧಾ ॥೨೨೯॥

ಶಿವಭಕ್ತಸ್ಯ ಸಂಸರ್ಗಃ ಶ್ಲಾಷಣಂ ತನುತೇನ ಕಂ ।

ಶಿವಪೂಜಾವರ್ತೀಃ ಶ್ರೀನ್ಯೇಃ ಬಹವಃ ಪೂರ್ವಮುದ್ಧ್ಯತಾಃ ॥೨೩೦॥

ಯಂಸ್ಯಾಂಗೇ ಭಸಿತಂ ಭಾತಿ ಭವರೋಗಭಯಾಪಹಂ ।

ತದ್ವ ಈನಂ ಭಾವುಕಾನಿ ಭೂಯಾಂಸಿ ಜನಯಿಷ್ಯತಿ ॥೨೩೧॥

ಯಂಸ್ಯಾಸ್ತಿ ಶಂಕರೇ ನಿತ್ಯಂ ಭಕ್ತಿರವ್ಯಭಿಜಾರಿಣೀ ।

ತದ್ವ ಈನೇನ ಪಾಪಾನಿ ವಿನಶ್ಯಂತಿ ಬಹೂನ್ಯಾಪಿ ॥೨೩೨॥

ಪೂಜಾನಿರಶನಾದ ಆ ಮಹಾನಿಷ್ಪಾನ ಶ್ರದ್ಧಾಭಕ್ತಿಗಳೊಡನೆ ಮನೋಹರವಾಗಿ
ಹೀಗೆ ಮಾತನಾಡಿದನು. ॥೨೩೩॥

ವಿಶೇಷವಾದ ಪುಣ್ಯವಶದಿಂದ ನಮಗೆ ತಮ್ಮ ದರ್ಶನವಾಯಿತು. ಇನ್ನು
ಮುಂದೆ ನಮಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಇದರಿಂದ ಕುಶಲವಾಗುವುದು. ಶಿವನೊಬ್ಬನನ್ಯೇ
ಶರಣಾಂದಿರುವ ನಿಮ್ಮ ಪಾದಕಮಲವನ್ನು ದರ್ಶನಮಾಡಿದೆನು. ಆದ್ದರಿಂದ
ಮುಂದೆ ನಮಗೆ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ಮಂಗಳವೇ ಉಂಟಾಗುವುದು. ಇದರಲ್ಲಿ
ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ॥೨೩೪-೨೩೫॥

ಶಿವಭಕ್ತರ ಸಂಸರ್ಗದಿಂದ ಮಂಗಳವುಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇನು? ಶಿವಪೂಜಾ
ತತ್ತ್ವರಂದ ಶ್ರೀನರಿಂದ ಹಿಂದೆ ಬಹಳ ಜನರು ಉದ್ಧಾರವಾಗಿರುವರು. ಸಂಸಾರ
ವೆಂಬ ರೂಢಿಗಳ ಭಯವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವ ಭಸ್ಯವು ಅಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಶೋಭಿಸು
ತ್ತಿರುವ ಮಹಾಕೃತ ದರ್ಶನವು ನಾನಾ ವಿಧವಾದ ಮಂಗಳವನ್ನುಂಟುಮಾಡು
ವುದು. ॥೨೩೬-೨೩೭॥

ಆ ಶಂಕರನಲ್ಲಿ ಚಂಚಲವಾಗದ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವವರ ದರ್ಶನ
ದಿಃದ ಅನೇಕ ವಿಧವಾದ ಪರಬಗಳೂ ನಾಶವಾಗುವುವು. ॥೨೩೮॥

ತ್ರಿಪುಂಡ್ರಬಾಲಚಂದ್ರಾಂಕಾಃ ರುದ್ರಾಕ್ಷಫಳಂಭೂಷಿತಾಃ ।

ಶೈವಾಃ ಶಿವೇಕಶರಣಾಃ ಶಿವಸ್ಯಾಪರವಿಗ್ರಹಾಃ ॥೨೩೩॥

ಶಿವನಾವಾವ್ಯತಾಸ್ಯಾದವೋದವಾನವುನಿಷಿಣಿಃ ।

ಭೂರಿಪುಣ್ಯಪ್ರಭಾವೇನ ದೃಕ್ಯಂತೇ ಖಲು ಶಾಂಕರಾಃ ॥೨೩೪॥

ಈದೃಶೀ ಶಾಂಕರೀ ನಿಷ್ಠಾ ಕಂ ನಾನಂತತಪಃ ಘಲಂ ।

ಧನೋಽಂಸಿ ವಯಮಹ್ಯೇತೇ ಧನ್ಯಾಃ ಸ್ತುತ್ವದರ್ಶನಾತ್ ॥೨೩೫॥

ಶಾಂಕರಾಣಾಂ ದರ್ಶನೇನ ಧನ್ಯಾ ಜಾತಾಃ ಪುರಾ ಯತಃ ।

ಅತೋಽವಯಂ ಚ ಧನ್ಯಾಃ ಸ್ತುತ್ವದ ಶಾಂಕರದರ್ಶನಾತ್ ॥೨೩೬॥

ಇತ್ಯಾದಿರಿತವಾಕೆಣ್ಯ ವಿಷ್ಣುವಾಕ್ಯಂ ಸ ಶಾಂಕರಃ ।

ಕೃತಾಂಜಲಿಪುಟೋ ಭೂತ್ವಾ ವಿಷ್ಣುಂ ಪ್ರತ್ಯಾಹ ಶಾಂಕರಃ ॥೨೩೭॥

ಭಸ್ತುತ್ತಿಪುಂಡ್ರ, ಬಾಲಚಂದ್ರ ಇವುಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿರುವವರೂ, ರುದ್ರಾಕ್ಷ,
ನುಶ್ಚ ಸರ್ವ ಇವುಗಳನ್ನುಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವವರೂ, ಶಿವನೊಬ್ಬನನ್ನೇ ನಂಬಿರು
ವವರೂ, ಶಿವನ ಬೀರೆ ಆಕಾರದಂತಿರುವವರೂ, ಶಿವನ ದಿವ್ಯನಾವಾವ್ಯತವನನ್ನು
ಪಾನವಾಡುವುದರಿಂದ್ಯಸಂತೋಷ ಹೊಂದುವ ಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳವರೂ ಆದ ಶಾಂಭವರು
ಪುಣ್ಯಮಹಿನೆಯಿಂದ ವಾತ್ರ ಗೋಚರವಾಗುವರು. ॥೨೩೨-೨೩೭॥

ಈರೀತಿಯಾದ ಶಂಕರನ ಭಕ್ತೀಯು ಆಪಾರವಾದ ತಪಸ್ಸಿನ ಫಲವಲ್ಲವೇನು !
ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯವಾದ ಸಂದರ್ಶನದಿಂದ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಈಗ ಧನ್ಯರಾಗಿರುವೆನು. ॥೨೩೮॥

ಹಿಂದೆ ಆ ಶಂಕರನ ಭಕ್ತರ ದರ್ಶನದಿಂದ ಅನೇಕರು ಧನ್ಯರಾಗಿರುವುದರಿಂದ
ಈಗ ನಾವೂ ಶಂಕರನ ಭಕ್ತಾಗ್ರೇಸರನಾದ ನಿನ್ನ ದಿವ್ಯಸಂದರ್ಶನದಿಂದ ಧನ್ಯರಾಗಿರು
ವೆನು. ॥೨೩೯॥

ಹೀಗ ಸುಧಿದ ಆ ವಿಷ್ಣುವಿನ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಶಂಕರಭಕ್ತನಾದ ಆತನು
ಕೃಮುಗಿದುಕೊಂಡು ವಿಷ್ಣುವಿನೊಡನೆ ಹೀಗ ನಾತನಾಡಿದನು. ॥೨೩೧॥

ಭಸ್ತುಭಾಸಿಕಫಾಲಾಯ ರುದ್ರಾಕ್ಷಾಭರಣಾಯ ತೇ ।
ನಮಶ್ಚಂದ್ರಕರೀಟಾಯ ನಮಃ ಶೈವಾಯ ವಿಷ್ಣುವೇ ॥೫೩೮॥

ಶೈವೋತ್ಮನಶ್ಚಾನುಷ್ಠಾನೇನಾಸಿ ವಿಷ್ಣೋ ಧನೋಸಿ ಸರ್ವಾಭಾ ।
ಜ್ಞಾತಂ ಯತ್ಸ್ವಯಾ ತತ್ತಂ ಶೈವಂ ಸಮೃಗಂತಯಂ ॥೫೩೯॥

ಸ ಏನ ಧನ್ಯಃ ಪೂಜ್ಯತ್ ಯತ್ಸ್ವಂ ವೇದ ಶಾಂಕರಂ ।
ಅತಃ ಶಂಕರತತ್ವಜ್ಞಃ ಪೂಜನಿಇಯೋ ಭವಾನ್ಯಯಾ ॥೫೪೦॥

ವಿಷ್ಣುತ್ವಂ ಯತ್ಪ್ರಸಾದೇನ ತ್ವಯಾ ಸ್ತಾಪ್ತಂ ಸ ಶಂಕರಃ ।
ಶಂ ಕರೋತು ಸದಾ ಶುಭ್ಯಂ ಶಿವೈಕರಣೋ ಭವ ॥೫೪೧॥

॥ ಯನು ಉನಾಚ ॥

ಇತ್ಯಕ್ತಂ ತದ್ವಜಃ ಶ್ರುತಾ ವಿಷ್ಣುರಾನಂದಪೂರಿತಃ ।
ಪ್ರಣವಾಘ್ಯಚಿರತಂ ಶೈವಂ ಜಗಾಮ ಚ ತದಾಜ್ಞಯಾ ॥೫೪೨॥

ವಿಭಾತಿಥಾರಣೆಯಿಂದ ಶೋಭಿಸುತ್ತಿರುವ ಹಣೆಯುಳ್ಳವನೂ, ರುದ್ರಾಕ್ಷ
ಮಾಲೆಯನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವವನೂ, ಮತ್ತು ಚಂದ್ರನನ್ನು ಕರೀಟದಲ್ಲಿ
ಧಂಸಿದವನೂ, ಪರಶಿವನ ಭಕ್ತನೂ ಆದ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡುವೆನು.
॥೫೪೩॥

ಓ, ವಿಷ್ಣುವೇ! ಶಿವನ ತತ್ವವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲದೇ
ತಿಳಿದಿರುವುದರಿಂದ ಶಿವಭಕ್ತಾಗ್ರೇಸರನಾದ ನಿಃನೇ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ಧನ್ಯನು.
॥೫೪೪॥

ಶಂಕರನ ಸ್ವರೂಪವನನ್ನೂ ಆತನ ತತ್ವವನನ್ನೂ ನೀನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದಿರುವು
ದರಿಂದ ನೀನೇ ಧನ್ಯನು. ನಮಿತ್ಯಂದ ನೀನು ಪ್ರಜಾಹಂನೂ ಆಗಿರುವೆ. ॥೫೪೦॥

ಯಾರ ಆನುಗ್ರಹದಿಂದ ನೀನು ವಿಷ್ಣುಪದವಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದೆಯೋ ಆ
ಶಂಕರನು ನಿನಗೆ ಮಂಗಳವನ್ನುಂಟುಮಾಡಲಿ. ನೀನು ಶಿವನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಭಕ್ತಿಯ
ನ್ನಿಂದುವನಾಗು. ॥೫೪೧॥

ಆ ಶಿವಭಕ್ತನ ಕರೀಶಿಯಾದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಹಾವಿಷ್ಣುವು
ಆನಂದಭರಿತನಾಗಿ, ಆ ಶೈವನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ, ಆತನ ಅಪ್ರಾಣ ಪಡೆದು
ಹಿಂಕಿರುಗಿದನು. ॥೫೪೨॥

ಅತಃ ಶೈವಾಃ ಪೂಜನೀಯಾಃ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಸ್ವರ್ತಕ್ತತಃ ।

ಶೈವಾಃ ಶಿವೇಕರಣಾಃ ಯತಃ ಶಂಕರವಿಗ್ರಹಾಃ

॥೩೪೫॥

ಸ್ವಪ್ನೋಪಿ ಶೈವಧಿಕ್ಷಾರೋ ನ ಕರ್ತವ್ಯಃ ಶಂಭೇಪುಷ್ಟಿಃ ।

ಸತ್ಯಮೇತತ್ವತ್ವಮೇತದುಧ್ಯತ್ಯ ಭೂಜಮುಜ್ಯತೇ

॥೩೪೬॥

ಶೈವದ್ವೋಹೋ ಭ್ರಮೇಣಾಪಿ ನ ಕಾರ್ಯ ಇತಿ ಯಾಚ್ಯತೇ ।

ಕದಾಪಿ ಸ್ವೇವ ಕರ್ತವ್ಯಾ ಯಾಚ್ಯೇಯಂ ವಿಘ್ರಲಾ ಮಮ

॥೩೪೭॥

ಕ್ರಿಯತೇ ಯದಿ ನೋಹೇನ ಭವಣಿಃ ಶೈವಪೀಡನಂ ।

ತದಾ ತು ನರಕಾವಾಸೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ ಮಮ ಧ್ವನಂ

॥೩೪೮॥

ಮಂಮ್ಯವ ನರಕಾವಾಸೋ ನ ಕಿಂ ತು ಭವತಾಮಂಪಿ ।

ಭವಿಷ್ಯತಿ ನ ಸಂದೇಹಃ ಸತ್ಯಮೇವೋಜ್ಯತೇ ಮಯಾ

॥೩೪೯॥

ಆದ್ದರಿಂದ ಪ್ರಯತ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥಕವಾಗಿ ಪರಶಿವಭಕ್ತರನ್ನು ಶಮ್ಮಿಶ್ರಿಸು ಸಾರವಾಗಿ ಪೂಜಿಮಾಡಬೇಕು. ಆ ಶಾಂಭವರು, ಶಿವನಲ್ಲಿಯೇ ಶರಣರಾಗಿ ಆ ಶಂಕರನ ಸ್ವರೂಪರೇ ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ. ||೩೫೦||

ಶುಭಫಲಗಳನ್ನು ಅನೇಕ್ಕಿಸುವವರು ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಆ ಶೈವರನ್ನು ಧಿಕ್ಷಾರಮಾಡಬಾರದು. ಇದು ಸತ್ಯವೆಂದು ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಭೂಜವನ್ನೇತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ||೩೫೧||

ಭಾರಂತಿಯಂದಲಾದರೂ ಆ ಶಿವದ್ವೋಹವನ್ನು ಮಾಡಬಾರದಿಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ನನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯು ಎಂದಿಗೂ ವಿಘ್ರಲವಾಗಬಾರದು. ಒಂದುವೇಳೆ ಆಜ್ಞಾನದಿಂದ ಆ ಶೈವರನ್ನು ಸೀಡಿಮಾಡುವುದಾದರೆ ಆಗ ನಿಮ್ಮ ದೇಸೆಯಂದ ನನಗೆ ನರಕವಾಸವು ಖಂಡಿತ ಉಂಟಾಗುವುದಿಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ. ||೩೫೨-೩೫೩||

ನನಗೊಬ್ಬಿನಿಗಲ್ಲದೇ, ನಿಮಗೂ ನರಕವಾಸವು ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುವೆನು. ||೩೫೪||

ಭೋಯೋ ಭೋಯೋಽಪಿ ಯತ್ತೇನ ಯಾಚ್ಯಿಃಯಂ ಕ್ರಯತೇ ಮರ್ಯಾ ।
ಅತೋ ಭವಂತಃ ಶ್ರವಾನಾಂ ಪೂಜಯಂತು ಪದಾಂಬುಜಂ ॥೩೪೫॥

ಸದೇಶೋ ಯತ್ತುತಸ್ತ್ರಾಜಿಷ್ಟೋ ಯತ್ತು ತಿಷ್ಣಂತಿ ಶಾಂಕರಾಃ ।
ಭವಧಿಃ ಕ್ರಾರರಾಪ್ಯಸ್ತ ತತ್ತು ಗಂತವ್ಯಮೇವ ನ ॥೩೪೬॥

ಕಮುಕ್ತೇನಾತ್ರ ಬಹುನಾ ಸಾರಂ ವಚನಮುಚ್ಯತೇ ।
ಶ್ರವಾಃ ಪೂಜಾಃ ಪ್ರಯತ್ತೇನ ಭವಧಿಃ ಸಾಧುಸಾಧನೈಃ ॥೩೪೭॥

॥ ಶಿವ ಉನಾಚ ॥

ಇತ್ಯಕ್ತಾಸ್ತೇ ಭಟ್ಟಾಃ ಸವೇಽ ಯಮೇನ ನಿನಯಾನ್ವಿತಾಃ ।
ದುಃಖಂ ವಿಹಾಯ ತೇ ಕಾಲಂ ಪ್ರಣೀಮುಭ್ರಾತ್ಸೂರ್ವಕಂ ॥೩೪೮॥

ನಿತಸ್ತಿನ್ನಂತರೇ ದೇವಿ ದುಂದುಭಿಧ್ವಾನಪೂರ್ವಕಂ ।
ನಂದಿಧ್ವಜಸಮಾಕೀರ್ಣಂ ನಿವಾಸಂ ದದ್ವತ್ತಿಂದಿವಿ ॥೩೪೯॥

ಪದೇಪದೇ ನಿಯಮದಿಂದ ನಿವೆಲ್ಲರೂ ಆ ಶಿವಭಕ್ತರ ಪಾದಕಮಲಗಳನ್ನು
ಪ್ರಯತ್ತಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಪೂಜಿವಾಡಿರೆಂದು ನಿಮ್ಮನ್ನ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಮಾಡುತ್ತಿರು
ವೆನು. ॥೩೫೦॥

ಆ ಶಂಕರನ ಭಕ್ತರು ನೆಲಿಸಿರುವ ಪ್ರದೇಶಗಳನ್ನೇ ನೀವು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿ. ನಿಮ್ಮ
ಜರೀತಿಯಾದ ಭಯಂಕರವಾದ ರೂಪನ್ನ ಧರಿಸಿ, ಅಲ್ಲಿಗೆ ನೀವು ಹೋಗಲೇ
ಬೇಡಿ. ॥೩೫೧॥

ಹೆಚ್ಚು ಮಾತನಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವೇನು? ಸಾರಭೂತವಾದ ಮಾತನ್ನು
ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ನಿವೆಲ್ಲರೂ ಉತ್ತಮವಾದ ಪೂಜಾಸಾಧನೆಗಳಿಂದ ನಿಯಮಪೂರ್ವಕ
ವಾಗಿ ಆ ಶಿವಭಕ್ತರನ್ನು ಪೂಜಿವಾಡಿ. ” ॥೩೫೨॥

ಯಮನಿಂದ ಜರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟ ಭಟರೆಲ್ಲರೂ, ತಮಗೆ ಉಂಟಾಗಿದ್ದ
ದುಃಖವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಆ ಯಮನಿಗೆ ಭಕ್ತಿಪೂರಣ್ವರವಾಗಿ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿದರು.
॥೩೫೩॥

ಆ ಸಂದಭದಲ್ಲಿ ದುಂದುಭಿವಾಧ್ಯಗಳೊಡನೆ ಮೊರೆಯುತ್ತಾ ನಂದಿಧ್ವಜ
ಯುಕ್ತವಾಗಿ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಒಂದು ನಿವಾನವನ್ನು ಅವರು
ಸೋಡಿದರು. ॥೩೫೪॥

ತದ್ವಿಮಾನಸ್ಥ ಮಾಲೋಕ್ಯ ತೇಜಃ ಪುಂಜಮಯಂ ದೈಜಂ ।

ಯಮಃ ಸಂತುಪ್ಯದಯಶ್ಚತ್ರಗುಪ್ತಮುನಾಜಕ ಹ ॥೩೫೩॥

॥ ಯಮ ಉನಾಜ ||

ಚಿತ್ರಗುಪ್ತ ವಿಮಾನಸ್ಥಃ ಕೋಽಯಂ ಯಾತಿ ವದಸ್ಥ ಮೇ ।

ಕಮನೇನ ಕೃತಂ ಪುಣ್ಯಂ ನಿಜಾರ್ಥಾದರಪೂರ್ವಕೆಂ ॥೩೫೪॥

॥ ಚಿತ್ರಗುಪ್ತ ಉನಾಜ ||

ಕಂ ನಕ್ತವ್ಯಂ ಮಯಾ ಕಾಲ ಕಾಲಕಾಲಸ್ಯ ಕೀರ್ತನಾತ್ ।

ಪಾಪಿನೋಽಪಿ ಪ್ರಯಾಸ್ಯಂತಿ ಕೈಲಾಸನಿಲಯಾಲಯಂ ॥೩೫೫॥

ಬ್ರಾಹ್ಮಣೋಽಪ್ಯಯಮಾಚಾರಂ ಸಂತ್ಯಜತ್ವಾಸಿಸಂಗಮಾತ್ ।

ಸ್ಥಕುಲಾಚಾರಸಂಗಸ್ತು ತ್ಯಕ್ತ ಏನ ದುರಾತ್ಮನಾ ॥೩೫೬॥

ಅ ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿರುವ ಮತ್ತು ತೇಜಸ್ಸುಮಾಹದಿಂದ ಪ್ರಜ್ಞಲಿಸುತ್ತಿರುವ
ಬ್ರಾಹ್ಮಣನನ್ನು ನೋಡಿ, ಯಮನು ಸಂತೋಷಭರಿತನಾದ ಮನಸ್ಸುಳ್ಳವನಾಗಿ
ಚಿತ್ರಗುಪ್ತನನ್ನು ಕುರಿತು ಇಂತೆಂದನು. ॥೩೫೭॥

ಅಯ್ಯ ಚಿತ್ರಗುಪ್ತನೇ! ಈ ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಹೋಗುತ್ತಿರುವನಾರು?
ಈ ಮಹಾತ್ಮನು ನಾಡಿರುವ ಪುಣ್ಯವಾವುದು? ಇವುಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿ
ಆದರದಿಂದ ನನಗೆ ಶಿಳಸೆಂದು ಯಮನು ಚಿತ್ರಗುಪ್ತನನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ॥೩೫೮॥

ಆಗ ಚಿತ್ರಗುಪ್ತನು ಅಯ್ಯ ಯಮನೇ! ಕಾಲಕಾಲನೇಸಿದ (ಕಾಲಸ್ವರೂಪ
ನಾದ ನಿನಗೂ ಮೃತ್ಯುಪ್ರದನಾದ) ಆ ಮಹಾದೇವನ ದಿವ್ಯ ನಾಮಸಂಕೀರ್ತನದಿಂದ
ಪಾಪಿಗಳೂ ಸಹ ಕೈಲಾಸಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವರು. ॥೩೫೯॥

ಈತನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಾದರೂ ಪಾಪಿಗಳ ಸಹವಾಸದಿಂದ ತನ್ನ ಬ್ರಾಹ್ಮಣ
ಕುಲದ ಆಚಾರವನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟಿರುವನು. ಅಲ್ಲದೇ ಈ ದುಷ್ಪನು ತನ್ನ ನಂಶಸಾರಂಪರ್ಯ
ವಾಗಿ ಬಂದ ಆಚಾರಸಂಬಂಧವನ್ನೇ ತೊರೆದಿರುವನು. ॥೩೬೦॥

ಅನೇನ ಬಹವಃ ಶಿಷ್ಟಾ ಭ್ರಾಹ್ಮಣಾ ಏವ ಸಂಹತಾಃ ।

ಖತದ್ಭರಿತಭ್ರಾಹ್ಮಣಾನಾಂ ಸಂಖ್ಯಾಂ ಕೆತುಂ ನ ತಕ್ಷೇತೀ ॥೩೫೮॥

ಗಾವೋ ಹತಾ ಭ್ರಾಹ್ಮಣಾನಾಮನೇನೈನೈವರಿಂ ಕೊಳಿತಿಃ ।

ವಿಶ್ವಾಪದಾರೋ ಬಹುಧಾ ಭ್ರಾಹ್ಮಣಾನಾಂ ಕೃತೋಮುನಾ॥೩೫೯॥

ಬಹುಧಾಃನೇನ ಭುಕ್ತಾ ಹಿ ಯುವತೋಽಭ್ರಾಹ್ಮಣಸ್ತಿರಃ ।

ಮಂಡ್ಯಮಾಂಸಪರೇಣೈವಂ ಭುಕ್ತಾಶ್ಚಾನ್ಯಃ ಪರಸ್ತಿರಃ ॥೩೬೦॥

ಕದಾಜಿದ್ಯವತೀಂ ದೃಷ್ಟಾಪ ಸ್ವಕ್ಷಣಾಮುತಿಸುಂದರಿಂ ।

ತಾಮಾಕಾರ್ಯ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ರೇಮೇ ರತ್ನಿತಾರದಃ ॥೩೬೧॥

ತಸ್ಯಾಮುತ್ವಾದಯಾಮಾಸ ಕನ್ಯಾಕಾದ್ವಯಮುತ್ತಮಂ ।

ಕಾಲೀನ ಯೋವನಂ ಪ್ರಾಪ್ಯ ಸ್ಥಿತಂ ತತ್ತ್ವನ್ಯಾಕಾದ್ವಯಮಂ ॥೩೬೨॥

ಈತನು ಆನೇಕ ಶೈಲೀಶ್ರಯರಾದ ಭ್ರಾಹ್ಮಣರನೈ ಕೊಂಡುಹಾಕಿರುವನು.

ಈತನು ಸಂಹರಿಸಿರುವ ಭ್ರಾಹ್ಮಣರ ಸಂಖ್ಯೆಯು ಎಣಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಆಸಾಧ್ಯವಾದ
ಷಿಫ್ರರುವುದು. ॥೩೬೩॥

ಈತನು ಕೊಳ್ಳುಂತರ ಭ್ರಾಹ್ಮಣರು ಮತ್ತು ಅವರ ಗೋವಿಗಳನ್ನೂ
ಕೊಂಡಿರುವನು. ಅಲ್ಲದೇ ಆನೇಕ ಭ್ರಾಹ್ಮಣರ ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ಅವಹಂ
ಖಿರುವನು. ॥೩೬೪॥

ಯವ್ವನಭರಿತಯರಾದ ಆನೇಕ ಭ್ರಾಹ್ಮಣಸ್ತಿರ್ಯರು ಈತನಿಂದ ಉಪಭೋಗ
ಗಿಸಲ್ಪಿಟ್ಟಿರುವರು. ಇದಲ್ಲದೆ, ಹೆಂಡ ಮತ್ತು ಮಾಂಸ, ಇವುಗಳನ್ನು ಸೇವಿಸುವುದ
ರಲ್ಲಿ ತತ್ತ್ವರನಾದ ಈತನು ಇನ್ನೂ ಆನೇಕ ಪರಸ್ತಿರ್ಯರನ್ನು ಸಂಭೋಗಿಸಿರುವನು.
॥೩೬೫॥

ಒಂದು ದಿನ ಅಶ್ವಂತ ಸುಂದರಿಯಾದ ತನ್ನ ಸ್ವಂತ ಮಗಳನೈ ಸೋಡಿ,
ಬಲಾತ್ಮಕರದಿಂದ ಆವಳನ್ನು ಕರೆದು ರತ್ನಕ್ರಿಂಡಾನಿಪುಣನಾದ ಈ ದುಷ್ಪನು
ಅವಳಿಂದನೆ ವಿಹಾರವಾಡಿದನು. ॥೩೬೦॥

ಕ್ರಮೇಣ ಆವಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ಹೆಣ್ಣುಮುಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟಿದ್ದುವು, ಆ ಉತ್ತಮರಾದ
ಕಸ್ಯಾಯರಿಬ್ಬರೂ ಸ್ತಾಪಿಸಿರುತ್ತಾಗಲು ಕಾನೂತುರನಾದ ಈ ಮುಖೀನು

ತತಃ ಕಾಮಾತುರೋ ರೇನೇ ಸುಂದರಂ ಕೆನ್ನಕಾದ್ವಯಂ ।

ತತ್ತ್ವಾಪಿ ಜನಯಾವಾಸ ಪ್ರತ್ರಾನ್ನಸ್ಯಂಗಮಪ್ರಿಯಾನ್ ॥೩೬೨॥

ಎವಮನ್ಯಾನಿ ವಾಸಾನಿ ಕೃತ್ಯಾಯಂ ಸಂಸ್ಥಿತಃ ಪುರಾ ।

ಎವಂ ಸ್ಥಿತೋ ವನಂ ಪ್ರಾಪ್ಯ ಕದಾಚಿದಯುವುದ್ಭತಃ ॥೩೬೩॥

ತತ್ತ್ವಪಶ್ಯದಿದ್ವಜಾನ್ಯಾಗೇ ದಶವಿತ್ತಕರಾನ್ಯಾದಾ ।

ತತಸ್ತಾಂಸ್ತದ್ವಜಾನ್ಯಾಷ್ಟಾ ಉಭೌ ದುಃಖವಶಂಗತೋ ॥೩೬೪॥

ತತೋ ಜಘಾನ ತೇಷ್ವಣ್ಣಾ ದ್ವಿಜಾನವಿತವಿಕ್ರಮಾನ್ ।

ತತಸ್ತಾಂಸ್ತದ್ವಜಾನ್ಯಾಷ್ಟಾ ಉಭೌ ದುಃಖವಶಂಗತೋ ॥೩೬೫॥

ತತಸ್ತಂ ತಾದೃಶಂ ದೃಷ್ಟಾಷ ವಿಪ್ರಾನುವರಿತಾನುಭೋ ।

ತಮೇನ ಹಂತುಮುದ್ಯಕ್ತೋ ದ್ರವ್ಯಲೋಭವಶೀಕೃತೋ ॥೩೬೬॥

ತತಸ್ತಂಸ್ತಮಾದಾಯ ದ್ವಿಜೋ ತೋ ತು ಲಿಜಷ್ಣತುಃ ।

ತಾಭ್ಯಾಂ ಹತಃ ಸ ಪಾಪಿಷ್ಟಃ ಪರಾತ ಪೃಥಿವೀತಲೀ ॥೩೬೭॥

ಏ ಸುಂದರಿಯೊಡನೆಯೂ ಸಂಭೋಗಮಾಡಿ ಅವರಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ದುಷ್ಪಸಹವಾಸದ
ಲೀಯೇ ತತ್ತ್ವರಂಗಾನ ಅನೇಕ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಪಡೆದನು. ॥೩೬೮-೩೬೯॥

ಹೀಗೆಯೇ ಈತನು ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ವಾಪಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ
ಹೇಗೋ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದು ದಿನ ಉದ್ಧತನಾದ ಈತನು ಕಾಡಿಗೆ ಒಂದು ಆಲ್ಲಿ
ಆ ಕಾಡಿನ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅವಾರವಾದ ದುಡ್ಡನ್ನು ಹಿಡಿದು ಬರುತ್ತಿರುವ ಹತ್ತುಮಂದಿ
ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ಕೆಂಡು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅವರನ್ನು ಕೊಂಡುಹಾಕಲು ಕೈಯಲ್ಲಿ
ಅಯುಧವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡೆನು. ॥೩೬೯-೩೭೦॥

ಕ್ಷೂರನಾದ ಆತನು ಅವರಲ್ಲಿ ಅವಾರವಾದ ಪರಾಕ್ರಮವ್ಯಾಖ್ಯಾ ಎಂಟು ಮಂದಿ
ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ಕೊಂಡುಹಾಕಲು ಉಳಿದ ಇಬ್ಬರು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ತಮ್ಮ ಜತೆಯವರಿಗೆ
ಹೀಗಾದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಬಹಳ ದುಃಖವಟ್ಟು, ದುಡ್ಡಿನ ಲೋಭಕೈಷಳಗಾಗಿ,
ತುಂಬಾ ರೋಷದಿಂದ ಅವನನ್ನೇ ಕೊಲ್ಲಲು ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಿದರು. ॥೩೭೧-೩೭೨॥

ಆಗ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಬ್ಬರೂ ಆನೀಚನ ಕೈಲಿದ್ದ ಶಸ್ತ್ರವನ್ನು ರೆತ್ತುಕೊಂಡು
ಅವನನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ಅದರಿಂದ ಹೊಡಿದನು. ಆಗ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಬ್ಬರ ಏಟನ್ನು
ತಾಳಲಾರದೇ ಈ ಪಾಪಿಯು ಭೂಮಿಯ ನೇಲೆ ಬಿಡ್ಡಿಸು. ॥೩೭೨॥

ತದಾ ವನಚರಃ ಕೈಷಿಜ್ಞಸ್ತಪಾಣಿರುಪಾಯಂಯೋ ।

ತಂ ನಿಲೋಽಕ್ಯ ಜಗಾದ್ಯೇವಂ ಪತಿತೋಽಪ್ಯವನೀತಲೇ ॥೩೫೪॥

ಆಹರಾಸ್ತಂ ಸಂಹರ್ಯತ್ಥಾ ಪ್ರಹರ ಪ್ರಹರಾಧುನಾ ।

ಇತ್ಯಕ್ತಃ ಸಂಜಹಾ ಪ್ರಾಣಾಂಭಸ್ತಪಾತನಪೀಡಿತಃ ॥೩೫೫॥

ತತಸ್ತದ್ವಜನಾದೇನ ತ್ಥಾ ಹತ್ಥಾ ವಿಪ್ರಸತ್ತಮೋ ।

ತತೋ ಗೃಹಿಽತ್ವಾ ತದ್ವರ್ವಂ ಸ ಯಯೋ ವಿಪ್ರಪಾತಕಃ ॥೩೫೬॥

ಪ್ರಹೃಷ್ಟವದನೋ ಭಿಲೋ ವಿಪ್ರೈ ನಿಷ್ಠಿಪ್ಯ ಭೂತಲೇ ।

ತಾನಾಜಾಧ್ಯ ಮೃದಾ ಸ್ತುಲ್ಯರುಪಲ್ಯತ್ಥ ಮಹತ್ತರ್ಯಃ ॥೩೫೭॥

ಆಹರೇತ್ವಾದಿ ತದ್ವಾಕ್ಯಂ ಸರ್ವಸಾಂಕ್ಷೇ ಸದಾಶಿವಃ ।

ಶ್ರುತಾ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯಾಸಿತಾನಾಪ್ರಹ ಗಣಾನ್ವರತಿ ಕೃಪಾನಿಧಿಃ ॥೩೫೮॥

ಅದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರಮಾಡುವ ಭಿಲ್ಲನು ಶಸ್ತ್ರವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ಆತನನ್ನು ನೋಡಿ, ಈಸಾಪಿಯು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ಧಿದ್ದರೂ, ಆಯ್ದು! . ಶಸ್ತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಇ, ಇವರನ್ನು ಹೊಡಿದು ಸಂಹಾರಮಾಡಿಂದು ಹೇಳಿ ತಾನು ಶಸ್ತ್ರದ ಏಟನ್ನು ತಾಳಲಾರದೇ ಮೃತನಾದನು. ॥೩೫೯-೩೬೦॥

ನೀಚನ ಆ ಮಾತನಂತೆಯೇ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಶ್ರೀಷ್ಟಿಬ್ಬರೂ ಆತನಿಂದ ಕೊಲ್ಲಲ್ಪಟ್ಟರು. ಆಗ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಫಾತುಕನು ಆವರ ದುಡ್ಡನ್ನೆಲ್ಲಾ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದನು. ॥೩೬೦॥

ಆಗ ಆ ಬೇಡರವನು, ಸಂತೋಷಭರಿತವಾದ ಮುಖವುಳ್ಳವನಾಗಿ ತಾನು ಕೊಂಡ ಆ ಇಬ್ಬರು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಳಿ, ಆವರ ಮೇಲೆ ದಪ್ಪನಾಗಿ ಮಣ್ಣನ್ನೂ ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನೂ ಮುಚ್ಚಿಬಿಟ್ಟಿನು. ॥೩೬೧॥

ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ತಾನೇ ಸ್ವತಃ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಸದಾಶಿವನು ‘ಆಹರ’ ‘ಪ್ರಹರ’ ಮುಂತಾಗಿ ಈ ಮೂರ್ಖನು ಹೇಳಿದ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ತಾನು ದಯಾಸಮುದ್ರನಾದುದರಿಂದ ತನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರುವ ಗಣಗಳಿಗೆ ಹೀಗೆ ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು. ॥೩೬೨॥

॥ ಶ್ರೀಮಹಾದೇವ ಉವಾಚ ॥

ರೇರೇ ಸೌಮ್ಯಗಣಾಽರೂಪಿ ಶೃಂಗಾ ಕೌತೂಹಲಂ ವಚಃ ।
ಯಂಜ್ನಾತ್ವಾ ಭವತಾಂ ಚೇತಃ ಪ್ರಸಾದಮುಪಗಜ್ಞತಿ ||೩೨೬||

ಅದ್ಯ ಕಶ್ಮಿನ್ನದಾಪಾಪಿ ಮೃತೋ ಬ್ರಹ್ಮವಧಸ್ತಿರಃ ।
ತತ್ತ್ವಾತಾನಾಂ ತು ಪಾಪಾನಾಂ ಸಂಖ್ಯಾ ನಾಸ್ತಿಕೀನ ಸರ್ವಥಾ ॥೩೨೭॥

ತೇನೈವೋಕ್ತಮಿದಂ ನಾಕ್ಯಂ ಶೃಂಗಾ ತದ್ವಜ್ಞತೇ ಮರ್ಯಾ ।
ಅಹರಾಸ್ತಂ ಸಂಹರೇತಾ ಪ್ರಹರಪ್ರಹರಾಧುನಾ ||೩೨೮||

ಇತ್ಯಾಕ್ತಾ ಸ ಮೃತಃ ಪಾಪಿ ಕೃತಬ್ರಹ್ಮವಧಃ ಖಲಃ ।
ತತ್ಪುತಕಾನಿ ನಷ್ಟಾನಿ ತದ್ವಾಕೋಚಾರಣಾತ್ತದಾ ||೩೨೯||

ಅಹರೇತಾದಿವಾಕ್ಯಂ ಹರನಾಮಾಷ್ಟನಾಶಕೆಂ ।
ಜಾತಂ ಹಿ ಮೃತಕಾಲೀನಂ ಸರ್ವಪಾಪನಾಶಕೆಂ ||೩೨೧||

ಎಲ್ಲೆ ಸೌಮ್ಯರಾದ ಗಣಗಳಿರಾ ! ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಸಿದಿರಿ. ಒಂದು ಕುಶಾಹಲನ ಸ್ವಂಟನಾಡುವ ಮಾತನ್ನು ನಿಮಗೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇದನ್ನು ಕೇಳುವುದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಮನಸ್ಸು ನಿಮಿಂದಿನಾಗುತ್ತದೆ. ||೩೨೨||

ಈದಿನ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಾವಾದುವುದರಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಆಸಕ್ತನಾಗಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಮಹಾ ಪಾಪಿವ್ಯಾನು ಸತ್ತಿರುವನು. ಆತನು ಮಾಡಿರುವ ಪಾಪಗಳಿಗೆ ಗಣನೀಯೇ ಇಲ್ಲ ವಾಗಿದೆ. ||೩೨೩||

ಸಾಯುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅತನು ಹೇಳಿದ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುವೆನು ಕೇಳಿರಿ. ‘ಆಯುಧವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಇ ? ಇವರನ್ನು ಸಂಹರಿಸು, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಇವ ರನ್ನು ಹೊಡಿ ?’ ಎಂಬ ಅರ್ಥವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ “ಅಹರಾಸ್ತಂ ಸಂಹರೇತಾ ಪ್ರಹರ ಪ್ರಹರಾಧುನಾ” ಎಂಬ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಾವಾದಿದ್ದ ಆ ಪಾಪಿಯು ಮೃತನಾದನು. ಆ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಚೂರಣಿವಾಡಿದ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಅವನ ಪಾಪಗಳಿಲ್ಲವೂ ನಾಶವಾದವು. ||೩೨೫-೩೨೬||

‘ಅಹರ’ ಎಂದು ಹೇಳಿದ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಪಾಪನಾಶಕವಾದ ಹರನಾಮವು ಮರಣಕಾಲದಲ್ಲಿ ಉಜ್ಜ್ವಲಿತವಾದ್ದರಿಂದ ಅವನ ನಕಲ ಪಾಪಗಳೂ ಅದರಿಂದ ನಾಶ ವಾದವು. ||೩೨೭||

ಅತಃ ಪುರಂ ಸಂಹರೇತಿವಾಕ್ಯಸ್ಥಹರನಾಮುತಃ ।

ತಸ್ಮೈ ವಿನಷ್ಟ್ವಸಾಪಾಯ ನೋಹ್ಯಂ ದಾಸ್ಯಾಮ್ಯಸಂಶಯಂ ॥೩೭॥

ಪ್ರಹರಪ್ರಹರೇತ್ಯತ್ಯ ಯನ್ನಾಮದ್ಯಯಮಸ್ತಿತತ್ತ್ವ ।

ಮತ್ವಾಜಾಘರಮಭೂತ್ವತ್ಯಮುಧ್ಯತ್ಯಭುಜಮುಜ್ಯತೀ ॥೩೮॥

ಆಹರೇತ್ಯಾದಿವಾಕ್ಯಸ್ಥಂ ಹರನಾಮಂಚತುಷ್ಯಯಂ ।

ಸವಾರಭಿಷ್ಪತ್ರದಂ ಸತ್ಯಮುಪಸರ್ಗವಿನಾಕ್ಯತಂ ॥೩೯॥

ಅಬುದ್ಧಿಪೂರ್ವಕಂ ನಾಸ್ತಿ ಬುದ್ಧಿಪೂರ್ವಕಮೇವ ನಾ ।

ಮನ್ನಾಮೋಽಚ್ಚರಿತಂ ಪುಂಸಾಂ ಮುಕ್ತಿದಂ ಮೃತಿಕಾಲಿಕಂ ॥೩೧॥

ಮೃತಾಕಾಲಿನ ಮನ್ನಾಮಸ್ತರಣಾನೋಹ್ಯವಾಶ್ಯಹಂ ।

ದಾಸ್ಯಾಮಿ ಸತ್ಯಮೇನೇತಿ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮರ್ಯಾಕೃತಾ ॥೩೧॥

ಅನಂತರ ‘ಸಂಹರ’ ಎಂಬ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ಹರನಾಮವನ್ನು
ಚ್ಛರಣಮಾಡಿದುದರಿಂದ ಪಾಪವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿರುವ ಅವನಿಗೆ ನಾನು ಸಂಶಯವೇ ಇಲ್ಲದೇ ನೋಹ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುವೇನು. ॥೩೨॥

ಅಲ್ಲದೇ ‘ಪ್ರಹರಪ್ರಹರ’ ಎಂದು ಹೇಳಿದಾಗ ಆದರಲ್ಲಿರುವ ನನ್ನ ಎರಡು
ನಾಮಗಳಿಂದ ಸನ್ನೇನ್ನು ಸ್ತುರಣಮಾಡಿದಂತಾಯಿತೆಂದು ನಾನು ಭುಜವನ್ನೇತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತೀನೆ. ॥೩೩॥

ಅಹರ, ಸಂಹರ, ಪ್ರಹರ ಈ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿರುವ ಉಪಸರ್ಗಗಳನ್ನು ತಿಗೆದು
ಉಳಿದ ನಾಲ್ಕು ಹರನಾಮಗಳೂ ಸತ್ಯವಾಗಿ ಸರ್ಕಲ ಅಭಿಷ್ಪತ್ರಗಳನ್ನೂ ಕೊಡುವುವು.
॥೩೪॥

ಬುದ್ಧಿಯಿಂದಲಾಗಲೇ ಶಥವ ಬುದ್ಧಿಯಿಲ್ಲದೇ ಆಗಲಿ, ಮರಣ ಕಾಲದಲ್ಲಿ
ನನ್ನ ನಾಮಸ್ತುರಣಮಾಡಿದ ಪ್ರರುಷಂಗೆ ಮುಕ್ತಿಯುಂಟಾಗುವುದು. ಮರಣ
ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ನಾಮಸ್ತುರಣಮಾಡುವವರಿಗೆ ನಾನು ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ ನೋಹ್ಯವನ್ನು
ಕೊಡುತ್ತೀನೇದು ಪ್ರತಿಜ್ಞೀನಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಇದು ಸತ್ಯ. ॥೩೫-೩೬॥

ಅಹರೇತ್ಯಾದಿವಾಕ್ಯ ಸಾಫಲನುಪನಗಾರ್ಥಿಹಾಯ ತತ್ತ್ವ |

ರಾಜತೇ ಮುಕ್ತಿದಂ ನ್ಯಾಜಾಂ ತನ್ನೇ ನಾಮಚತುಷ್ಪಯಂ ||೫೪||

ಮಹಾಪಾಠಕ್ಷಣ್ಣಕ್ತಂ ಮನ್ಯಾಮ ಮೃತಿಕಾಲಿಕಂ |

ತನ್ನೈ ವೋಷ್ಟಂ ದದಾತ್ಯೇನ ಸ್ವಭಾವಸ್ತಸ್ಯ ತಾದೃಶಃ ||೫೫||

ಮನು ನಾಮಾನಿ ಯಾವಂತಿ ತಾವತಾಮಂಧಿ ಸರ್ವಥಾ |

ಮುಕ್ತಿದತ್ತಸ್ವಭಾವೋಽಸ್ತಿ ತಾದೃಶಾನ್ಯೇನ ತಾನಿ ಹಿ |

ಮೃತಿಕಾಲಿನಮನ್ಯಾಮಸ್ತರಣಾಧ್ಯಹುಭಿಃ ಪ್ರಾರಾ |

ವೋಷ್ಟಃ ಸತ್ಯಾಪ್ತಃ ಕಮಸ್ತತ್ರ ಚಿತ್ರಂ ನಾಮ್ಯಾನ ತಾದೃಶಂ ||೫೬||

ಹರನಾಮ ಹರತ್ಯೇನ ಪಾಠಕಾನಿ ಬಹೂನ್ಯಾಪಿ |

ಯತಃ ಪಾಪಹರತ್ಯೇನ ಪ್ರಸಿದ್ಧಂ ನಾಮ ತಾದೃಶಂ ||೫೭||

‘ಅಹರ’ ಸಂಹರ ಸಂಹರ, ಪ್ರಾಪರ ಈ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿರುವ ಆ, ಸಂ, ಸಂ, ಪ್ರಮಾದಲಾದ ನಾಲ್ಕು ಉಪಸರ್ಗಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿರುವ ಹರನೆಂಬ ನನ್ನ ನಾಲ್ಕು ನಾಮಗಳು ವೋಷ್ಟವನ್ನು ಕೊಡುವುವು. ಮಹಾಪಾಪಿಯಾದರೂ ಈತನಿಂದ ಮರಣಕಾಲದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ನಾಮವು ಉಚ್ಚಾರಿತವಾದುದರಿಂದ ಆತನಿಗೆ ವೋಷ್ಟವನ್ನು ಆದು ಕೊಟ್ಟೇ ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಸ್ವಭಾವವೇ ಹಾಗಿರುವುದು. ||೫೮-೫೯||

ನನ್ನ ಹೆಸರುಗಳೆಲ್ಲಕೂ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ವೋಷ್ಟವನ್ನು ಕೊಡುವ ನಾಮಧ್ಯಾನಿರುವುದು. ಅವುಗಳ ಸ್ವಭಾವವೇ ಅಂಥದು. ಮರಣಕಾಲದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ನಾಮಸ್ತರಣವಾಡಿ ಅನೇಕರು ಹಿಂದೆ ವೋಷ್ಟವನ್ನು ಹೊಂದಿರುವರು. ಇದರಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಆ ನಾಮಮಹಿಮೆಯೇ ಆ ರೀತಿಯದು. ||೫೯-೬೦||

ಪಾಪವನ್ನು ನಾಶವಾಡುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಹರನೆಂಬ ನನ್ನ ನಾಮವು ನಾನಾವಿಧವಾದ ಪಾಪಗಳನ್ನು ನಾಶವಾಡಿಬಿಡುಪುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ||೬೦||

ಸದ್ಯಃ ಕೃತನುಹಾಸಾಪ್ರೋಽಪ್ಯಂತಕಾಲಶಿವಸ್ತುತೇಃ ।
ಮೋಕ್ಷಂ ಪ್ರಾಪ್ತ್ಯೋಕ್ಷತಃ ಸೌಮ್ಯ ಕರ್ಮಿಹಾನಯ ಸತ್ಯರಂ ॥೭೫॥

ಇತ್ಯಕ್ತಃ ಸ ಮಹೇಶೇನ ಶಮೇವ ನಯತಿ ದ್ವಿಜಂ ।
ಅತಃ ಪರಂ ನ ತಸ್ಯಾಸ್ತಿ ದುಃಖಲೇಶೋಽಸಿ ಸರ್ವಥಾ ॥೭೬॥

ಇತ್ಯಕ್ತಂ ತದ್ವಚಃ ಶ್ರುತ್ವಾ ಯಮಃ ಸಂತುಷ್ಟಿಮಾನಸಃ ।
ಶ್ರುತಂ ಕಂ ಚಿತ್ರಗುಪ್ತೋಕ್ತಮಿತಿ ದೂತಾನುವಾಚ ಸಃ ॥೭೭॥

ತತಃ ಸ ವಿಪ್ರಃ ಸಂಸ್ತಾಪ ಮಾನೇವ ಸುರಪುಂಗವಂ ।
ಸೋಽಸಿ ಮಾಂ ಪ್ರಾಪ ಸುಭಗೇ ಯಮೇನ ಪರಿಪ್ರಾಜಿತಃ ॥೭೮॥

ಅತ ನಿನಾತಿಯತ್ಯೇನ ಮದಚರ್ಚನಪರಾಯಣಾಃ ।
ನಿಃಶ್ರೇಯಸಂ ಪ್ರಾಪ್ತುವಂತಿ ಸುಲಭೀನ ವರಾನನೇ ॥೭೯॥

ಈ ಕ್ವಣದಲ್ಲಿ ಮಹಾಪಾಪಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಮರಣಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪರಶಿವನ ಸ್ತುರಣೆಮಾಡುವುದರಿಂದ ಆತನು ತಪ್ಪದೇ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಹೊಂದುವನಾದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲೆ ಸೌಮ್ಯನೇ, ಆ ನನ್ನ ಭಕ್ತನನ್ನು ಜಾಗ್ರತ್ತಿಯಾಗಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾ ಎಂದು ಮಹೇಶ್ವರನು ತನ್ನ ಗಣದಲ್ಲಿಬ್ಬಸಿಗೆ ಆಜ್ಞೆಮಾಡಿದನು. ॥೭೯॥

ಹೀಗೆ ಆ ಮಹೇಶ್ವರನಿಂದ ಆಜ್ಞೆಮಾಡಲ್ಪಡಲು ಶಿವಗಣವು ಅದೇ ಬಾಹ್ಯಣನನ್ನೇ ಈ ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಕರೆದೊಯ್ಯಾತ್ತಿರುವುದು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಇತನಿಗೆ ಯಾವ ವಿಧವಾದ ದುಃಖಲೇಶವೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದನು. ॥೭೯॥

ಚಿತ್ರಗುಪ್ತನಾಡಿದ ಆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಯಮನು ಸಂತುಷ್ಟಾಂತರಂಗ ನಾಗಿ, ದೂತರನ್ನು ಕುರಿತು ಇಲ್ಲಿಯವರಿಗೂ ಚಿತ್ರಗುಪ್ತನು ಹೇಳಿದ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿದಿರಾ ಎಂದು ಸುಡಿದನು. ॥೭೯॥

ಸೌಭಾಗ್ಯವತಿಯೇ! ಅನಂತರ ನನ್ನ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಬಾಹ್ಯಣನು ಯಮನಿಂದಲೂ ಪ್ರಜಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಕೊನೆಗೆ ದೇವತೋತ್ತಮನಾದ ನನ್ನ ಬಳಗೆ ಬಂದುಸೇರಿದನು. ॥೭೯॥

ಸುಂದರಮಾಖಿಯೇ! ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ತುಂಬಾ ನಿಯಮಗಳಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರಜಿಸಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ತತ್ವರೂಗಿರುವವರು ಸುಲಭವಾಗಿ ಮಂಗಳವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾರೆ. ॥೭೯॥

ದೇವತಾಸಾರ್ವಭೌಮೋಹಂ ಮದೇಕಶರಣಾತ್ಮನಾಂ ।

ಮೋಹಂ ದಾಸ್ಯಾಮಿ ಸುಭಗೇ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೩೯॥

ರುದ್ರಾಕ್ಷಂಗದಕೆಂಕಣಾಃ ಸಿತಲಸಧ್ವಂಗರಾಗಾಃ ಸದಾ

ಶಂಭೋ ಶಂಕರ ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಮಹಾದೇವೇತಿ ಸಂನಾದಿನಃ ।

ಮನ್ಮಾನ್ಯಕಸುಧಾಸಮುದ್ರಲಹರಿ ಕಲ್ಲೊಲಲೊಲೊಲೊಲ್ಲನ

ಜ್ಞಿಹ್ಯಾಜಿಹ್ಯಾವಜ್ಞಿತಾ ಮನು ಹಿತಾಃ ಸತ್ಯಂ ಬ್ರಹ್ಮೀಮಿ ಶ್ರಿಯೇ ॥೩೯೪॥

ಇತಿ ಶ್ರೀಶಿವರಹಸ್ಯೇ ಉಗ್ರಾಖ್ಯೇ ಸಪ್ತವಾಂಶೇ ಶಿವನಾಮೋಚಾರಣ

ಮಹಿಮಾದಿವರ್ಣ ನೇ ಸಪ್ತದಶೋಽಧ್ಯಾಯಃ ॥

ಭಾಗ್ಯವತಿಯೇ ! ದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಅತ್ಯಂತಮನಾದುದರಿಂದ ಸಾರ್ವಭೌಮ:
ನೆನ್ನಿಸಿರುವ ನಾನು, ನನ್ನನ್ನೇ ಮರಿಹೋಕ್ಕು ಎಡಬಿಡದೇ ಪೂಜಾಧ್ಯಾನಾದಿಗಳನ್ನು
ನೊಂದುತ್ತಿರುವ ನನ್ನ ಭಕ್ತರಿಗೆ ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಮೋಹನನ್ನು ಕೊಂಡುತ್ತೇನೆ.
ಇದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ॥೩೯೫॥

ಪ್ರಿಯಳೇ ! ರುದ್ರಾಕ್ಷಗಳನ್ನೇ ಭೂಜರೀತಿ, ಮತ್ತು ಕಂಕಣಗಳನ್ನೂಗಿ ವಾದಿ
ಕೊಂಡು, ಶಂಭುವಾದ ನಿಭಂತಿಯನ್ನು ಅಂಗರಾಗದಂತೆ ಮೈಗೆಲ್ಲಾ ಯಾವಾಗಲೂ
ಬಳಿದುಕೊಂಡು ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಾ, ಶಂಭೋ ! ಶಂಕರ ! ಚಂದ್ರಚೂಡ ! ಮಹಾ
ದೇವ ! ಎಂದು ನನ್ನ ದಿವ್ಯನಾಮಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾ ನನ್ನ ನಾಮಾನ್ಯತವೆಂಬ
ಸಮುದ್ರದ ಚಂಚಲವಾದ ಅಲೆಗಳಿಂದ ಶೋಭಿಸುತ್ತಿರುವ ನಾಲಿಗೆಗಳುಳ್ಳವರಾಗಿ
ಕಾಟಿಲ್ಲವಿಲ್ಲದೇ ಇರುವವರು ನನಗೆ ಸತ್ಯವಾಗಿ ಆಪ್ತರೆಂದು ಹೇಳುವೆನು. ಎಂದು
ಮಹೇಶ್ವರನು ಪಾರ್ವತಿಗೆ ತನ್ನ ನಾಮಮಹಿಮೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯಪಡಿಸಿದನು. ॥೩೯೬॥

ಇಲ್ಲಿಗೆ ಶ್ರೀಶಿವರಹಸ್ಯದಲ್ಲಿನ ಉಗ್ರನಾಮಕವಾದ ಏಳನೆಯ ಅಂಶದಲ್ಲಿ
ಶಿವನ ನಾಮಗಳ ಉಚ್ಛ್ವಾರಣಾನೂಹಾತ್ಮಕ್ಯ ಮೊದಲಾದುಪುಗಳ ವರ್ಣನೆಯೆಂಬ
ಹಂಡಿಸೇಳನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯವು ಮುಗಿದುದು.

॥ ಶ್ರೀ ॥

ಶ್ರೀ ಶಿವಾಯನಮಃ ॥

ಅಧ ಶ್ರೀ ಶಿವರಹಸ್ಯೇ
ಉಗ್ರಾಖ್ಯೇ

ಸಪ್ತಮಾಂಶೇ ಪೂರ್ವಾಧ್ಯೇ

ಅಷ್ಟಾದಶೋಽಧಾರ್ಯಾಯಃ

॥ ಶ್ರೀ ಶಿವ ಉವಾಚ ॥

ಶ್ರೀಣು ದೇವಿ ಕಥಾಮನ್ಯಾಮತಿಷಂತೋಽಷದಾನಿಮಾಂ ।

ಯತ್ಕಥಾಶ್ರವಣಾದೇವ ಹೃಷ್ಣಚಿತ್ವಾ ಭವಿಷ್ಯಸಿ ॥೧॥

ಪುರಾ ಸ್ವಗ್ರೇ ಶಚೀನಾಧಂ ದೃಷ್ಟಾವ ಗುರುರತಿಪ್ರಯೇ ।

ಉವಾಚ ವಚನಂ ವಾಗ್ನಿ ಸಸ್ಮಿತಂ ಪ್ರೀತಿಪೂರ್ವಕಂ ॥೨॥

ಭೂಲೋಕತೀಧ್ರ ಸೇವಾಧ್ರಂ ಮಯಾ ಗತಮನೇಕಥಾ ।

ದೃಷ್ಟಾನಿ ಶಿವತೀಧಾನಿ ವೇದೋಕ್ತಾನ್ಯೇವ ಸಾದರಂ ॥೩॥

ಹದಿನೆಂಟನೆಯ ಅಧಾರ್ಯಾಯ

ದೇವಿಯೇ, ವಿಶೇಷ ಸಂತೋಷಕರವಾದ ಮತ್ತೊಂದು ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳು ನೇನು ಲಾಲಿಸು. ಆ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳುವುದರಿಂದಲೇ ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಸಂತುಷ್ಟವಾಗುವುದು. ಎಂದು ಶಂಕರನು ಶಿವಕ್ಕೇತ್ರಗಳ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಹೇಳತೋಡಿದನು. ||೧||

ಪ್ರೀಯಾಸಿ, ಹಿಂದೆ ಒಂದು ದಿನ ವಾಚಸ್ಪತಿಯಾದ ಬೃಹಸ್ಪತಿಜಾಯಂನು ಸ್ವಗ್ರೇಲೋಕದಲ್ಲಿ ಶಚೀರಮಣಾದ ದೇವೇಂದ್ರನನ್ನು ಕಂಡು ಅವನೊಡನೆಮುಗುಳುನಗೆಯನ್ನು ಬೀರುತ್ತಾ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಹೀಗೆ ಮಾತನಾಡಿದನು. ||೨||

ದೇವರಾಜ, ನಾನು ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿರುವ ನಾನಾ ತೀರ್ಥಕ್ಕೇತ್ರಗಳ ಸೇವೆಗೊಳಿಸ್ತೂ ಅನೇಕಸಲ ಹೊಗಿ, ವೇದಪ್ರತಿಸಾದಿತಗಳಾದ ಅನೇಕ ಶಿವತೀರ್ಥ

ತೀರ್ಥೇನು ಬಹಿರ್ವೋ ದೃಷ್ಟಾಃ ಶ್ರೀವಾ ನಿವಶಿವಾಚ್ರಿಕಾಃ ।

ತೇಷಾಂ ತು ದರ್ಶನಾದೀವ ಸಂತೋಷೋ ವರ್ಧತೇ ಮಹಾನ್ ॥೪॥

ಭಸೋದ್ವಾಲಿತಸವಾರಂಗಾಃ ದೃಶ್ಯಂತೇ ಭಾಗ್ಯತೋ ಯದಾ ।

ತದಾ ಮನಾಪಿ ಸಂತೋಷೋ ಭವತ್ಯೇವ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೫॥

ದೃಶ್ಯಂತೇ ಯತ್ರ ಯತ್ರ್ಯವ ಭಸ್ತರುದಾರ್ಶಭೋಷಣಾಃ ।

ತತ್ರ ತತ್ರ ಸದಾ ತೇಷು ಶಿವಬುದ್ಧಿಃ ಪ್ರಜಾಯತೇ ॥೬॥

ಸತ್ಯಂಗತಿಂ ನಿಹಾಯಾತ್ರ ಬಲಾದಾಗಮ್ಯತೇ ಮಯಾ ।

ತತ್ಯಂಗತಿಪರಿತ್ಯಾಗಃ ಕರ್ತುರ್ವೇವ ನ ಶಕ್ಯತೇ ॥೭॥

ಯಥಾ ತತ್ರ ಸುಖಂ ಭೂರಿ ತಥಾ ನಾತ್ರ ಮಹು ಧ್ಯಾವಂ ।

ಶ್ರೀವಾನಾಮೇವ ಸಂಗೀನ ಸಾತವ್ಯನಿತಿ ಧೀಮಾಮು ॥೮॥

ಶ್ರೀವಾಃ ಕಂಕರತತ್ವಜ್ಞಾಃ ಬಹವಃ ಸಂತಿ ಭೂತಲೇ ।

ತೇಷಾಂ ದರ್ಶನಮಾತ್ರೇಣ ನಶ್ಯಂತ್ಯಘಾಕುಲಂ ಶ್ವಷಣಾತ್ರ ॥೯॥

ಗಳನ್ನು ಆದರದಿಂದ ನೋಡಿಸಿನು. ಆ ತೀರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಶಿವಪೂಜಾನಿರತರಾದ ಅನೇಕ ಈಶ್ವರಭಕ್ತರು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡರು. ಅವರ ಸಂದರ್ಶನದಿಂದ ನನಗೆ ವಿಶೇಷವಾದ ಅನಂದವು ಇಭಿವೃದ್ಧಿಹೊಂದಿತು. ||೨-೪||

ಸರ್ಕಲ ಅವಯವಗಳೂ ಭಸ್ತವನ್ನು ಲೇಪನಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಪರಶಿವ ಭಕ್ತರು ಅದೃಷ್ಟವರದಿಂದ ಗೋಚರವಾದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ನನಗೆ ಸಂತೋಷವುಂಟಾಗುವುದೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ||೩||

ವಿಭೂತಿ, ರುದ್ರಾಕ್ಷ ಇವುಗಳನ್ನು ಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವವರು ಕಾಣಿವ ಸ್ಥಳ ಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲ ನನಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಅವರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಆ ಪರಶಿವನ ವಿಷಯಕವಾದ ಬುದ್ಧಿಯೇ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಒಂದುವೇళೆ ಈ ಸ್ವರ್ಗಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸತ್ಪರುವರ ಸಹವಾಸವನ್ನಾದರೂ ಬಲಾತ್ಮಾರವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಬರಬಹುದು. ಆದರೆ ಆ ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿ ಶಿವಭಕ್ತರ ಸಹವಾಸವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಿಡಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ||೩-೨||

ಅಲ್ಲಿರುವ ಸುಖವು ನನಗೆ ಇಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ತೋರುವುದು. ಯಾವಾಗಲೂ ಪರಮೇಶ್ವರಭಕ್ತರ ಸಹವಾಸದಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ನನಗೆ

ಯದಾ ತೇ ಚಿಲ್ಪಪತ್ರಾದ್ಯೈರಚರ್ಚಯಂತಿ ಮಹೇಶ್ವರಂ ।
ತದಾ ತದಚರ್ಚನಂ ಸಮೃಗ್ಡಾಷ್ಟವ ಸ್ಥಿರಯತೇ ಮರ್ಯಾ ॥೧೦॥

ತದ್ವಶರ್ವನೇನ ಸಂತೋಷೋ ಜಾರುತೇ ಯಾದೃಶಸ್ತದಾ ।
ತಾದೃಶಸ್ತಾತ್ರ ಸಂತೋಷಃ ಕದಾಪಿ ನ ಭವಿಷ್ಯತಿ ॥೧೧॥

ಶಿವಲಿಂಗಾಚರ್ಚನಂ ಕೃತ್ವಾ ಭಕ್ತಿಶ್ರದ್ಧಾಪುರಃಸರಂ ।
ಪ್ರಣಮ್ಯ ನರ್ತರ್ವನಂ ಕೃತ್ವಾ ಸ್ತುವಂತಿ ವಿವಿಧೀಃಸ್ತವ್ಯೇ ॥೧೨॥

ಶಿವನಾಮಾಮೃತಂ ಐಶ್ವರ್ಯ ಸಂತುಷ್ಟಾಃ ಸಂತಿ ಸರ್ವದಾ ।
ತದುತ್ವಾಹಸನೋತ್ವಾಹೋ ನ ಕೇಣಾಷ್ಟಸುಭೂರುತೇ ॥೧೩॥

ತೇಷಾಂ ಶಿವಾಚರ್ಚನಂ ತ್ಯಕ್ತಾಪ ಶಾರ್ಯಮಂಷಂಷ್ವ ವಿಧ್ಯತೇ ।
ಪ್ರದಕ್ಷಿಣಂ ವಿನಾಂಸ್ಯತ್ರ ಸಂಜಾರೋ ನಾಪಿ ದೃತ್ಯತೇ ॥೧೪॥

ಬುದ್ಧಿಯುಂಟಾಗಿರುವುದು. ಆ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಶಂಕರನ ಶತ್ವವನ್ನು ರಿತವರನೇ ಕರಿರು ನರು. ಅವರ ದರ್ಶನಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಪಾಪಸಮಾಹಗಳೆಲ್ಲವೂ ಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ನಾಶನಾಗುವುವು. ||೫-೬||

ಆ ಶೈವರು ಚಿಲ್ಪಪತ್ರಿ, ಹೂಷಿ, ಮೊದಲಾದ ಶೂಜಾಸಾಧನಗಳಿಂದ ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಆ ಪೂಜಿಯನ್ನೇ ನಾನು ಚಿನ್ನಾಗಿ ಸಿಂತು ಸೋಽಡುತ್ತಿರಬೇಕೆನ್ನುವ ರಾಗಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರ ದಿವ್ಯದರ್ಶನದಿಂದಾಗುವ ಸಂತೋಷವು ಇಲ್ಲಿ ಎಂದಿಗೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೇ ನನಗೆ ತೋರುವುದು. ||೧೦-೧೧||

ಶಿವಕ್ಕೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತರು ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ಶ್ರದ್ಧಾಭಕ್ತಿಪುರಸ್ತರವಾಗಿ ಪೂಜಿ ಮಾಡಿ ದೇವದೇವನಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, ಅನಂತರ ಆವನ ಮುಂದೆ ನರ್ತನವಾಡಿ ಆಮೇಲೆ ನಾನಾವಿಧವಾದ ಸ್ತೋತ್ರಗಳಿಂದ ಸ್ತುತಿಸುತ್ತಾರೆ. ||೧೨||

ಶಿವನಾಮವೆಂಬ ಅನ್ವಯವನ್ನು ಪಾನಮಾಡಿ ಆವರು ಯಾವಾಗಲೂ ಸಂತೋಷಭರಿತರಾಗಿಯೇ ಇರುವರು. ಆವರಿಗಿರುವ ಉತ್ಸಾಹಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದ ಉತ್ಸಾಹವು ಮತ್ತಾರಿಂದಲೂ ಅನುಭವಿಸಲ್ಪಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆ ಶಿವನ ಪೂಜೆ ಇನ್ನು ಬಿಂಬಿ ಆವರಿಗೆ ಮತ್ತೊಂದು ಕಾರ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಆ ದೇವನಿಗೆ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣ

ಶಿವೋತ್ಸವ ಪ್ರಧಾನೈವ ಕಥಾ ಸಂಶ್ಲಬಯತೇ ಹಿ ತ್ಯಃ ।
ವೇದಾಧ್ಯ ವಿವ ಸತತಂ ವಿಚಾರ್ಯ ಸ್ಥಿಯತೇ ಮುದಾ ||೧೫||

ಬಹಿಸ್ತು ತೇಷಾಂ ಗಮನಂ ಬಿಲ್ಲಿಪತ್ರಾಧ್ಯಮೇವ ಹಿ ।
ತದನ್ಯಾಧ್ಯಂ ತು ಗಮನಂ ತೇಷಾಂ ಸ್ನೇವ ಹಿ ದೃಕ್ತಿತೇ ||೧೬||

ಏತಾದೃಶಾಃ ಶಿವಾಚಾರನಿರತಾಃ ಶಿವಪೂಜಕಾಃ ।
ಬಹವಃ ಸಂತಿ ಭೂಲೋಕೇ ಶಿವಪಾರಿಷದಾ ಇವ ||೧೭||

ವಿವಂ ಸತಿ ಮಯಾ ದೃಷ್ಟಿಮಂಪೂರ್ವಂ ತದ್ವದಾಮ್ಯಹಂ ।
ತಚ್ಛೃಣಿಷ್ವತಿಯತ್ತೇನ ಕೌಶಾಲಯಲಕೆರಂ ಪರಂ ||೧೮||

ಕಚ್ಚಿದ್ವಿಲ್ಲದಲ್ಲಿರೀತಂ ಸಂಪೂಜಾತಿಪ್ರಯತ್ನತಃ ।
ಸೊತ್ತೀತ್ರ್ಯರನೇಕಧಾ ಸ್ತುತ್ಯಾ ಹೃಷ್ಣಿಷಿತ್ತೋ ಬಭೂವ ಸಃ ||೧೯||

ಮಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಅವರಿಗೆ ಬೇರೆ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಸಂಚಾರವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.
||ಗೃ-ಗ್ರಂಥ||

ಶಿವನ ಉತ್ಸವವನ್ನೇ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿ ತಿಳಿಸುವ ಶಿವಕಥಿಗಳನ್ನೇ ಅವರು
ಯಾವಾಗಲೂ ಕೇಳುತ್ತಿರುವರು. ಯಾವಾಗಲೂ ವೇದಾಧ್ಯಗಳನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ
ಸ್ತೀತಿಯಿಂದ ವಿಚಾರಮಾಡುತ್ತಾ ಅವರು ವಾಸಿಸುತ್ತಿರುವರು. ||೨೦||

ಅವರು ಬಿಲ್ಲಿವತ್ತಿಗಳನ್ನು ತರುವುದಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರವೇ ಹೊರಗೆ ಹೊಗುವರು.
ಬೇರೆ ಯಾನ ಕೆಲಸಕ್ಕೂ ಅನ್ಯತ್ರ ಹೊರಡುವುದೇ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಈರೀತಿಯಾಗಿ
ಆ ಶಿವನ ಆಚಾರದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿ ಶಿವಪೂಜಕರಾಗಿರುವರನೇಕರು ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ
ಶಿವನ ಪಾರಿಷದರಂತೆಯೇ (ಪ್ರಮಾಣಗಣ) ಇರುವರು. ||೨೧-೨೨||

ಹೀಗಿರುವಾಗ ನಾನೊಂದು ಅಪೂರ್ವ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕಂಡೆನು. ವಿಶೇಷ
ಕುಶಾಹಲವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಆ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಹೇಳುವೆನು; ಸಾವಧಾನವಾಗಿ
ಕೇಳು. ಒಬ್ಬ ಶಿವಭಕ್ತನು ಬಿಲ್ಲಿಪತ್ತಿಗಳಿಂದ ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನು ನಿಯಮಪೂರ್ವಕ
ವಾಗಿ ಪೂಜಿಮಾಡಿ ನಾನಾ ವಿಧವಾದ ಸೊತ್ತೀತ್ರ್ಯಗಳಿಂದ (ನನ್ನನ್ನು) ಮಹಾದೇವ
ನನ್ನು ಸೊತ್ತೀತ್ರ್ಯಮಾಡಿ ಸಂತುಷ್ಟಿಂತರಂಗನಾದನು. ||೨೩-೨೪||

ತದಾ ಕಶ್ಮಿಡ್ವಿಜಸ್ತತ್ರ ಸಮಾಗತ್ಯ ತಮಬ್ರವೀತ್ |
ಏನಮೇವಾತಿಯತ್ತೇನ ಕಿಮಭ್ರಂ ಪೂಜಯತ್ಯಯಂ ||೨೦||

ಯಥಾ ಯಮೇವಮೇವಾನ್ಯಾಃ ಪೂಜಾಸ್ತಿಷ್ಟಂತಿ ದೇವತಾಃ |
ತಾಸ್ಮಿಹಾಯಾತಿಯತ್ತೇನ ಪೂಜಯತ್ಯೇನಮೇವ ಕಿಂ ||೨೧||

ದೇವಾಃ ಸರ್ವೇ ಸಮಾ ಏವ ತಥಾಚ್ಯೇನಂ ವಿಶೇಷತಃ |
ವಿಕಮೇವಾತ್ರ ಸಂಪೂಜ್ಯ ನೋಹೇನಾಯಂ ತು ತಿಷ್ಟತಿ ||೨೨||

ಇತ್ಯಕ್ತಂ ತದ್ವಜಃ ಕ್ರಿತ್ವಾ ಸ ಶ್ರೇವಃ ಶಿವಪೂಜನಂ |
ಶೀಷ್ಯಂ ಸಮಾಪ್ಯ ಯತ್ತೇನ ನಿರ್ಯಯೋ ಶಿವಮಂಟನಾತ್ | ||೨೩||

ತತೋ ಜಗ್ರಾಹ ತಂ ವಿಪ್ರಂ ಶಿವಾನುತ್ಥಷ್ಟವಾದಿನಂ |
ಗೃಹಿತ್ವಾ ತಸ್ಯ ರಸನಾಮುತ್ವಯ ಸ ಜಫಾನ ತಂ ||೨೪||

ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ದ್ವಿಜನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು, ಈ ಶಿವನೊಬ್ಬನನ್ನೇ ಈತನು ಇಷ್ಟ್ವಾಂದು ನಿಯಮದಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಾನೆ! ಇವನಂತೆಯೇ ಪೂಜಾರಾದ ಇನ್ನೂ ಆನೇಕ ದೇವತೆಗಳಿರುವರು. ಆವರಾರನ್ನೂ ಪೂಜಿಸದೇ ಈ ಶಿವನೊಬ್ಬನನ್ನೇ ತುಂಬಾ ನಿಯಮದಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡಲು ಕಾರಣವೇನು? ||೨೦-೨೧||

ಎಲ್ಲಾ ದೇವತೆಗಳೂ ಸಮಾನರಾಗಿಯೇ ಇರುವಾಗ ಈತನು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಈ ಶಿವನೊಬ್ಬನನ್ನೇ ಪೂಜಿಸಿ ಅಜ್ಞಾನಿಯಾಗಿರುವನೆಂದು ಹೇಳಿದನು. ||೨೨||

ಅವನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ, ಈಶ್ವರಭಕ್ತನು ತಾನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಶಿವಪೂಜೆಯನ್ನು ನಿಯಮದಿಂದ ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿಯೇ ಮುಗಿಸಿ ಆ ಶಿವಮಂಟವ ದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದನು. ||೨೩||

ಅನಂತರ ಶಿವನ ಉತ್ಸವವನ್ನು ಹೇಳಿರುವ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣನನ್ನು ಹಿಡಿದು, ಅವನ ನಾಲಿಗೆಯನ್ನು ಕಿತ್ತು, ಕೊನೆಗೆ ಆ ಶಿವಾಪರಾಧಿಯನ್ನು ಕೊಂಡು ಡಾಕಿದನು. ||೨೪||

ನಿಷ್ಪಾನುಲಿಪ್ತಾಂ ರಸನಾಂ ಮುಖೀ ತಸ್ಯ ತತಃ ಪರಂ |
ಪ್ರಸ್ತಿಪ್ಯ ನಿಷ್ಪಯಾ ಪೂಣಾಂ ಮುಖಿಂ ತಸ್ಯ ಚಕಾರ ಸಃ ||೨೫||

ತತಃ ಪರಮುನಾನದ್ವಾರ್ಥಂ ತಾಡಯಿತ್ವಾ ತದಾನನಂ |
ಶಿಶ್ವಾನುತ್ಪಾಯ ತದ್ವಕ್ತ್ರೇ ಪ್ರಸ್ತಿಪ್ಯಾ ತಾಡಯತ್ತತಃ ||೨೬||

ತತಃ ಪರಂ ತಚ್ಚರೀರಂ ಚಕರ್ತ್ವ ಕೋಽಧಸಂಕುಲಃ |
ತತಃ ಪರಂ ಸುಖಿಂ ಪ್ರಾಪ ಸ ಶಿವಾರಾಧನಸ್ತಿಯಃ ||೨೭||

ಎತಾದ್ಯತಃ ಸ ಶ್ರೀನೇಂದ್ರಃ ಶಿವಾನುತ್ಪಂಥವಾದಿನಂ |
ಹತ್ತೀವ ಚಂಡಚಂಡಾಲಗೃಹಮಧ್ಯೇ ವಿನಿಷ್ಠವೇತ್ರ್ | ||೨೮||

ತತಃ ಪರಂ ಸ ಚಂಡಾಲ್ಯಿಗರ್ತಮಧ್ಯೇ ನಿಪಾತಿತಃ |
ಎವಂ ಬಹುವಿಧಂ ದುಃಖಿಂ ಪ್ರಾಪ ತಂಕರದೂಷಕಃ ||೨೯||

ಸ ಶ್ರೀನೇಂದ್ರಸ್ತ ತಂ ಜತ್ವಾ ಪ್ರಾಪಾನಂದಮುಖಿಂಡಿತಂ |
ತತಃ ಪರಂ ಯಮಭಟ್ಟೀಃ ಸ ನೀತೋಽಸ್ತಿ ದ್ವಿಜೋಧುನಾ ||೩೦||

ಅಮೇಲೆ ಅತನ ನಾಲಿಗೆ ಅಮೇಧ್ಯವನ್ನು ಬಳಿದು ಅದನ್ನು ಅವನ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ಅವನ ಬಾಯಿಗೆಲ್ಲಾ ತುಂಬಾ ಪುರಿಷವನ್ನು ತುಂಬಿದನು. ||೨೫||

ಹಾಗೆಯೇ ಅವನ ಮುಖಕ್ಕೆ ಎಕ್ಕಡಿದಂ ಹೊಡಿದು, ಅವನ ಮಾತ್ರೀಂದ್ರಿಯವನ್ನು ಕೆತ್ತು ಅವನ ಬಾಯಿಗ ಹಾಕಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಶಿಷ್ಟಿಸಿದನು. ||೨೬||

ಇದರಿಂದ ಕೋಪೋದ್ರಿಕ್ತನಾದ ಆ ಶ್ರೀನನು ಪಾಪಿಯ ಶರೀರವನ್ನು ಕತ್ತಲಿಸಿದ ನಂತರ ಶಿವಪೂಜೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿಯುಳ್ಳವನಾಗಿ ಮಾನಸಿಕ ಸುಖವನ್ನು ಹೊಂದಿದನು. ||೨೭||

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿರುವ ಆ ಶಿವಭಕ್ತಾಗ್ರೇಸರನು ಶಿವನನ್ನು ಶ್ರೀಷ್ಟನೆಂದು ಹೇಳಿದೇ ಇರುವ ಆ ಪಾಪಿಯನ್ನು ಕೊಂಡು, ಹಾಗೆಯೇ ಅವನನ್ನು ಕೂರರಾದ ಚಂಡಾಲರ ಮನೆಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಸೆದುಬಿಟ್ಟನು. ||೨೮||

ಅದಾದನಂತರ ಚಂಡಾಲರೂ ಅತನನ್ನು ಒಂದು ಹಳ್ಳದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ತಿಗೆದು ಕೊಂಡುಹೊಗಿ ತಳ್ಳಿದರು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಶಂಕರನನ್ನು ದೂಷಣಮಾಡಿದ ಬಾಹ್ಯಣನು ನಾನಾವಿಧನಾದ ದುಃಖವನ್ನು ನುಭವಿಸಿದನು. ಆ ಶಿವಭಕ್ತನಾದರೋ

ತಸ್ಯ ಕಿಂ ಶಾಸನಂ ಭಾವಿ ತದ್ವರಷ್ಟವ್ಯಂ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ।
ವಕ್ತುಂ ನಾತಾರ್ಥಿನಾರ್ಥಿಂದ್ರ ಸಂಪತ್ತಾತ್ಮೋಽಸ್ಮಿ ತನಾಂತಿಕಂ॥೩೧॥

ತ್ವಮಷಾಯಾಹಿ ದೇವೇಂದ್ರ ಸತ್ಯರಂ ಸಾಸುಗೋಽಧುನಾ ।
ದ್ರಷ್ಟವ್ಯಂ ಕಾಲಗದನಮತ್ಯವಭಯದಂ ಸದಾ ||೩೨||

ಇತಿ ತದ್ವಚನಂ ಶ್ರಾವಣ ದೇವೇಂದ್ರೋ ಗುರುಜಾ ಸಹ ।
ಯಂರೂವತ್ತಂತವೇಗೇನ ಯಮುದರ್ಶನಕಾಂಕ್ಷಯಾ ||೩೩||

ತತಸ್ತವಾಗತಂ ದೃಷ್ಟಾ ಯಮೋ ದೇವೇಂದ್ರವಾದರಾತ್ ।
ಸೂಜಯಾವಾಗ ಸ ಗುರುಮುಹವೇತ್ಯಾಸನೇ ಶಂಭೇ ||೩೪||

ತದಾನಿಮೇವ ಯಾನಿಯಾಃ ಶಿವಾಸುತ್ವಷ್ರವಾದಿನಂ ।
ಪೂರ್ಣಧರ್ಮತ್ಯಾವ ಶಾಲಾಗ್ರೇ ತಮಾನಿಯ ನಿಜಿಷ್ಟಪುಃ ||೩೫||

ಆತನನ್ನ ಕೊಂಡು ಸಂಪೂರ್ಣವಾದ ಆನಂದವನ್ನು ಹೊಂದಿದನು. ಇದಾದಮೇಲೆ
ಯಮಭಟರು ಶಿವನಿಂದಕನಾದ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಾಣಿನನ್ನು ಈಗ ತಿಗೆದುಕೊಂಡು
ಹೊಗಿರುವರು. ||೨೭-೨೦||

ದೇವೇಂದ್ರನೇ, ಆವನಿಗೆ ಯಮಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಯಾವರಿತಿಯಾದ
ಶಿಕ್ಷೀಯಾಗುವುದೋ ಆದನ್ನು ಆವಶ್ಯವಾಗಿ ನಾವು ಸೋಡಬೇಕು. ಈ ವಿಷಯ
ವನ್ನು ಶಿಳಸುಪುದಕೊ್ಯೋಸ್ಯರವೇ ಈಗ ನಾನು ನಿನ್ನ ಸಮಾಪಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವೆನು.||೩೬||

ಎಲ್ಲೆ ದೇವೇಂದ್ರನೇ, ನೀನೂ ನನ್ನ ಜತಿಯಲ್ಲಿ ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ ಬಾ.
ಯಾವಾಗಲೂ ಶಿವಭಕ್ತರಲ್ಲಿದವರಿಗೆ ಭಯಪ್ರದವಾದ ಆ ಯಮನ ಮನೆಯನ್ನು
ಆವಶ್ಯವಾಗಿ ಸೋಡಬೇಕೆಂದು ದೇವಗುರುವು ಹೇಳಲು, ಇಂದ್ರನು ಆವನ ಇಚ್ಛಿ
ಯಂತೆಯೇ ಯಮನನ್ನು ಸೋಡುವ ಕುಶಾಹಲದಿಂದ ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿಯೇ
ಗುರುಗಳೊಡನೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೊರಟನು. ||೨೭-೨೨||

ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಬಂದ ದೇವೇಂದ್ರನನ್ನು ಮತ್ತು ದೇವಗುರುವನನ್ನು
ಸೋಡಿ ಯಮನು ವಿಶೇಷವಾದ ಆದರದಿಂದ ಆವರನ್ನು ಶಂಭಕರವಾದ ಆಸನದಲ್ಲಿ
ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪೂಜಿವಾಡಿದನು.. ||೩೭||

ಆದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೇ ಯಮಭಟರು ಶಿವನಿಗೆ ಶ್ರೀಷ್ಟತ್ವವನ್ನು ಹೇಳಿದೆ

ತತಃ ಪರಂ ಚಿತ್ರಗುಪ್ತಂ ವಿಲೋಕ್ಯ ಸ ಯಮಸ್ತದಾ ।
ಕೊಡುಯಮಿತ್ಯಾಹ ವಿನಯಾಚ್ಚಿತ್ರಗುಪ್ತೋಽಪ್ಯಾಜ ತಂ ॥೩೬॥

॥ ಚಿತ್ರಗುಪ್ತ ಖಾಜ ॥

ಯಮಾಯಂ ಬ್ರಾಹ್ಮಣೋಽನೇನ ಕೃತಂ ಶಂಕರದೂಷಣಂ ।
ಶ್ರೀವಾಯ ದುಃಖಂ ದತ್ತಂ ಚ ಮಹಾದೇವಸ್ಯ ನಿಂದಯಾ ॥೩೭॥

ದೇವಾಧಿದೇವಮಜರಮನಸ್ಯಸದ್ಯತಂ ಶಿವಂ ।
ಅನ್ಯದೇವಸಮತ್ಯೇನ ಜ್ಞಾತ್ವಾ ಮೋಹಾತ್ಮಮಬ್ರವೀತ್ ॥೩೮॥

ಇತ್ಯಕ್ತಂ ಚಿತ್ರಗುಪ್ತೋಽಕ್ತಂ ಶ್ರವಾ ಕಾಲೋಽತಿಭೀಷಣಃ ।
ಕೋರ್ಥಾವಿಷ್ವೋಽಬ್ರವೀದ್ವಾತಾನಿಷಾಜಮತ್ರಾನಯಂತ್ತಿತಿ ॥೩೯॥

ಇದ್ದ ಆ ಪಾಸಿಯನ್ನು ಶೂಲದ ಶುದಿಯಲ್ಲಿ ಚುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ತಂದು ಯಮನ ಮುಂದೆ ಕೆಡವಿದರು. ॥೩೫॥

ಅನಂತರ ಯಮಧನುರಾಜನು ಚಿತ್ರಗುಪ್ತನನ್ನು ನೋಡಿ ವಿನಯದಿಂದ ಈತನಾರೆಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಮಾಡಲು ಆಗ ಚಿತ್ರಗುಪ್ತನು ಯಮನನ್ನು ಕುರಿತು ಇಂತಿಂದನು. ॥೩೬॥

“ ಯಮದೇವನೇ, ಈತನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು. ಇವನು ಶಂಕರನನ್ನು ದೂಷಣಿ ಮಾಡಿದನು. ಅಲ್ಲದೇ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ನಿಂದಿಸಿ ಅವನ ಭಕ್ತನಿಗೆ ತುಂಬಾ ದುಃಖವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿರುವನು. ॥೩೭॥

ದೇವತಿಗಳಿಗೂ ಸಮನಾಗದವನೂ, ಸರ್ಕಲ ದೇವತಿಗಳನ್ನೂ ತನ್ನ ಆಶ್ರಿತ . ರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವವನೂ ಆದ ಶಿವನನ್ನು ಇತರ ದೇವತಿಗಳಿಗೆ ಸಮಾನ ನಾದವನನೆಂದು ತಿಳಿದು ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಆ ತಿವಭಕ್ತನೊಡನೆ ಸಂಭಾಷಣಮಾಡಿದನು ” ಎಂದು ಚಿತ್ರಗುಪ್ತನು ಯಮನಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ॥೩೮॥

ಚಿತ್ರಗುಪ್ತನು ಸುಡಿದ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಅತ್ಯಂತ ಭಯಂಕರ ಸ್ವರೂಪನಾದ ಆ ಯಮನು ಕೋವಾಕ್ರಾಂತನಾಗಿ, ಅವನನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕರಿತನ್ನಿಂದು ತನ್ನ ದೂತರಿಗೆ ಆಜ್ಞಾಮಾಡಿದನು. ॥೩೯॥

ತತಃ ಪರಂ ಸ ನಿಕ್ಷೇಪೋ ಯಮದೂತೈಭಯಾಕುಲ್ಯಃ ।

ತತಃ ಕೂಲಮುತಿಕೂರೋ ಗೃಹೀತಾ ತಮತಾಡಯತ್ ॥೪೦॥

ತತಃ ಕತಷ್ಟು ವರಾದಾಯ ಕಾಲಸ್ತಂ ಕೂರಶಾಸನಃ ।

ತಾಡಯಾವಾಸ ವೇಗೇನ ಕೊರ್ಧಸಂಕುಲತೇಷ್ಣಃ ॥೪೧॥

ಸಂತಪ್ತಾಯಸಿಂಡೇನ ತಮತಾಡಯದುಧತಂ ।

ತತೋ ವಿವಿಧಸಂತಪ್ತತಸ್ತೃಪತ್ತ ತಮತಾಡಯತ್ ॥೪೨॥

ತತಃ ಪರಂ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಸಂತಪ್ತಗಿರಿಸಂನಿಭಾಂ ।

ತತಷ್ಟುಂ ಸಮುಪಾದಾಯ ತಯಾ ಸಂತಾಡಯದ್ವಾಜಂ ॥೪೩॥

ತತಷ್ಟಮಾಯಸಸ್ತಂಭೀ ಸಂತಪ್ತೇ ವಹ್ನಿಕೃಂಬಲ್ಯಃ ।

ಬದ್ವಾ ತಮತಿವೇಗೇನ ಬಬಂಧ ಕೂರಶಾಸನಃ ॥೪೪॥

ಅಗ ತಮ್ಮ ಸ್ವಾಮಿಯ ಅಪ್ಸೆಯೆಂತಿ ಭಯಾಕ್ರಂತರಾದ ಯಮದೂತರು ಅವನನ್ನು ಮುಂದೆ ತಂದುಹಾಕಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಆತಿ ಕೂರನಾದ ಆ ಯಮನು ಶ್ರಿಶೂಲವನ್ನು ತಿಗೆದುಕೊಂಡು ಆದರಿಂದ ಆತನನ್ನು ಹೊಡಿದನು. ಅಷ್ಟಕ್ಕೆ ತ್ವಪ್ತನಾಗದೇ ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷೇಪಾಡುವ ಯಮನು ಶತಷ್ಟಿಯೆಂಬ ಆಯುಧವನ್ನು ತಿಗೆದುಕೊಂಡು ಕೋಪದಿಂದ ಕಣ್ಣಗಳನ್ನು ಕೆಂನಗೆ ಮರಳಿಸುತ್ತಾ ವೇಗವಾಗಿ ಆತನನ್ನು ಆದರಿಂದ ಹೊಡಿದನು. ॥೪೦-೪೧॥

ಅನಂತರ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾದ ಕಬ್ಜಿಣದ ಗುಂಡಿನಿಂದ ಉದ್ದತನಾದ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣಾಥಮನನ್ನು ಹೊಡಿದನು. ಆದಾದಮೇಲೆ, ನಾನಾ ವಿಧವಾದ ಶತ್ಸುಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾಯಿಸಿ ಅವುಗಳಿಂದಲೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಡಿದನು. ಇದೂ ಆದಮೇಲೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾದಿರುವ ಬೆಟ್ಟಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದ ಆಕೃತಿಯಳ್ಳಿ ಶತಷ್ಟಿಯೆಂಬ ಆಯುಧವನ್ನು ತಿಗೆದುಕೊಂಡು ಆದರಿಂದಲೂ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣನನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಿಸಿದನು. ॥೪೨-೪೩॥

ಆಮೇಲೆ ಕೂರವಾದ ಶಾಸನವ್ಯಳ್ಳಿ ಆ ಯಮನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾದಿರುವ ಕಬ್ಜಿಣದ ಕಂಬದಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿಯಂತಿರುವ ಕಾದ ಕಬ್ಜಿಣದ ಸರಪಳಿಗಳಿಂದ ಕಷ್ಟಿ, ಅವನನ್ನು ಹೊಡಿಯುವುದಕ್ಕೊಮ್ಮೆಸ್ವರ ಹತ್ಯಾಸಾವಿರ ತನ್ನ ದೂತರನ್ನು, ಇವನನ್ನು

ತತಸ್ತತ್ವಾದನಾಯಾಯಂ ದೂತಾನಾಮಯುತಂ ಯಮಃ ।

ಪ್ರೇರಯಾನಾಸ ಶಾಲಾಗ್ರಹಸ್ತಾಡಯುಂತ್ಯತಿ ಸಾದರಂ ॥೪೫॥

ವಿನಮಾದಿತ್ಯ ಕಾಲೋಽಯಂ ಸಂದಷ್ಟಾಧರಪಲ್ಲವಃ ।

ನಿಃಶಾಸನಾಯಾನ್ವಿಸ್ಯಜನ್ಮನಾಸ ಕ್ರಾರತಾಸನಃ ॥೪೬॥

ತದೇದೃತಂ ಯಮಂ ದೃಷ್ಟಾತ ದೇವೇಂದೋ ಭಯವಿಹ್ಯಲಃ ।

ಶಸ್ಯರುವಾಚ ವಚನಂ ವಿನಯಾನ್ಮಯಕೋವಿದಃ ॥೪೭॥

॥ ದೇವೇಂದ್ರ ಉವಾಚ ॥

ಯಮಾಸ್ಯ ತು ಶಿವಾವಚ್ಛಾಕಾರಿಣಃ ಶಾಸನಂ ಕೃತಂ ।

ಕಿಮೇತಾವದುತಾನ್ಯಚ್ಚ ಶಾಸನಂ ವರ್ತತೇ ನದ ॥೪೮॥

ಇತ್ಯಕ್ತಂ ತದ್ವಚಃ ತ್ರಿತ್ವಾ ಬಭಾಷೇ ವಚನಂ ಯಮಃ ।

ತಾ ಸ ಗುರುದೇವೇಂದ್ರಪ್ರಭೃತೀನಾಂ ಭಯಪ್ರದಂ ॥೪೯॥

ಜಾಗ್ರತೆ ಚಿನ್ಮಾಗಿ ಕಾದ ಶಾಲಾಯಧದ ನೊನೆಗಳಿಂದ ಹೊಡಿಯಿರೆಂದು ನಿಯಮಿಸಿ ದನು. ॥೪೪-೪೯॥

ಆ ಯಮನು ತನ್ನ ಭಟರಿಗೆ ಈರೀತಿ ಅಪ್ಯಹಿಮಾಡಿ, ತನ್ನ ಹಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಕಡಿಯುತ್ತಾ, ದೀಘ್ರವಾಗಿ ನಿಟ್ಟುಸುರುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ತನ್ನ ಕ್ರಾರವಾದ ಶಾಸನ ಗಳನ್ನು ತೋರ್ವಡಿಸುತ್ತಾ ಇದ್ದನು. ॥೪೯॥

ಆ ರೀತಿ ಭಯಂಕರನಾಗಿರುವ ಆ ಯಮನನ್ನು ನೋಡಿ ದೇವೇಂದ್ರನು ಭಯಾಕ್ರಾಂತನಾಗಿ ವಿನಿಯಿದಿಂದ ನೀತಿಶಾಸ್ತ್ರಸಿಪುಣಾದ ತಾನು ನೆಲ್ಲಗೆ ಈ ರೀತಿ ಮಾತನಾಡಿದನು. ॥೪೯॥

ಓ ಯಮಧನುರಾಜ, ಶಿವನನ್ನು ತಿರಸ್ತಾರಮಾಡಿದ ಈತನಿಗೆ ಈಗ ಮಾಡಿದ ಶಿಕ್ಷೆಯು ಇಷ್ಟೇಯೋ! ಅಥವಾ ಚೇರೆ ಏನಾದರೂ ಇರುವುದೋ? ಎಂದು ದೇವೇಂದ್ರನು ಕೇಳಲು, ಆಗ ಯಮನು ಆ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಬೃಹಸ್ಪತ್ಯಾಚಾರ್ಯ ಮತ್ತು ಇಂದ್ರ ಇವರೇ ಮುಂತಾದವರಿಗಲ್ಲಾ ಭಯವನನ್ನುಂಟುಮಾಡುವಂತಿರುವ ಕೆಲವು ಮಾತುಗಳನ್ನೂ ಡಿದನು. ॥೪೯-೫೦॥

॥ ಯನು ಉನಾಚ ॥

ಕಿಮದ್ಯ ಶಾಸನಂ ಜಾತಂ ಶಿವಾನುತ್ಪಂಚವಾದಿನಃ ।

ಅಭಿಹೃಕಲ್ಪಮೇತಸ್ಯ ಕ್ಷೋರಂ ಭಾವ್ಯೇವ ಶಾಸನಂ ॥೫೦॥

ಶಿವಾನುತ್ಪಂಚವಾದೀ ಯಃ ಸ ಸುರೋಽಸ್ತ ನರೋಽಸ್ತ ವಾ ।

ತಸ್ಯಾಹಮೇವ ಶಾಸ್ತ್ರಾಸ್ತಿ ಸೋಽಹಮುತ್ಪಗ್ರಶಾಸನಃ ॥೫೧॥

ಶಿವಭೃತ್ಯೋಽಸ್ತಿಹಂ ತಸ್ಯಾಭ್ಯಿವಾನುತ್ಪಂಚವಾದಿನಂ ।

ಪಾತಯಿಷಾಮಿ ನರಕೇಷ್ವತೇಷೇಷು ನ ಸಂಶಯಃ ॥೫೨॥

ಸಾಧಾರಂಬುಂದಾನಿ ನರಕಾಣ್ಯಿದುಃಖಪ್ರದಾನಿ ಹಿ ।

ತೇಷ್ವಯಂ ಪ್ರತ್ಯಹಂ ದುಷ್ಪಃ ಪಾತನೀಯೋ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೫೩॥

ಕಿಂ ಚೈತ್ಯಿತರಃ ಸಂತಿ ಸ್ವಗೇರ್ ಧರ್ಮವಿರಾಜಿತೇ ।

ತೇಷಾನೇಯಾ ಹಿ ನರಕೇ ಪಾತನೀಯಾಃ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ॥೫೪॥

ಈಗ ನಾನು ಶಿವನನ್ನು ಉತ್ಸೃಷ್ಟನೆಂದು ಹೇಳಿದಿರುವ ಈತನಿಗೆ ವಾಡಿದ
ಈ ಕ್ಷೋರವಾದ ಶಿಕ್ಷ್ಯಯು ಬ್ರಹ್ಮಕಲ್ಪವು ಇರುವವರಿಗೂ ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ.
ಶಿವನ ಉತ್ಸೃಷ್ಟತೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದಿರುವ ದೇವತೆಯಾಗಲೀ ವಾನವನಾಗಲೀ,
ಅವರಿಗೆ, ವಿಶೇಷ ಭಯಂಕರವಾದ ಶಾಸನವುಳ್ಳ ನಾನು ಶಿಕ್ಷಕನಾಗಿರುವೆನು.
॥೫೦-೫೧॥

ನಾನು ಆ ಪರಶಿವನ ಭೃತ್ಯನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಆ ಶಿವನ ಉತ್ಪಂಚವನ್ನು
ಹೇಳಿದಿರುವವರನ್ನು ಸರ್ಕಲ ನರಕಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲದೇ ತಳ್ಳಿಸು
ವೆನು. ॥೫೨॥

ಹದಿನ್ಯೇದು ಸಾವಿರ ನರಕಗಳು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ದುಃಖಕರಗಳಾಗಿರುವುವು. ಈ
ದುಷ್ಪನನ್ನು ಆ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿನಿಶ್ಯವೂ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲದೇ ತಳ್ಳಿಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.
ಇದಲ್ಲದೇ ಈತನ ಸಿತ್ಯದೇವತೆಗಳು ಧರ್ಮದಿಂದ ಶೋಭಿಸುತ್ತಿರುವ ಸ್ವಗ್ರಹೋಕ
ದಲ್ಲಿರುವರು. ಇವನ ದೇಸೆಯಿಂದ ಆ ಸಿತ್ಯಗಳನ್ನೂ ಈ ನರಕಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು
ಬಂದು ಬಲಾತ್ಮಾರವಾಗಿ ತಳ್ಳಿಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ॥೫೩-೫೪॥

ಸರ್ವದೇವೋತ್ತಮಂ ಶಂಭುಂ ಯೋಽನ್ಯಥಾ ವಕ್ತುನಿಷ್ಟತ್ತಿ ।

ತಸ್ಯಾಪಿ ನರಕಾವಾಸಃ ಸಮ್ಯಗೇವ ಭವಿಷ್ಯತ್ತಿ

॥೩೫॥

ಯಃ ಶಿವಂ ದೇವದೇವೇಶಮನ್ಯಥಾ ವದತಿ ಸ್ವಾರ್ಪಿಂ ।

ತಸ್ಯ ವಾಸೋಽಸ್ತಿ ನರಕೇಷ್ಠತ್ವತ್ವಸ್ತಿ ಕಮಂಧ್ವತಂ

॥೩೬॥

ಭ್ರಮೇಣ ವಾ ಪ್ರಮಾದೇನ ಯದ್ವಾ ಮೋಹಿನ ಶಂಕರಂ ।

ಜಾನಾತಿ ಯೋಽನ್ಯಥಾ ತಸ್ಯ ನರಕೇಷು ಸ್ಥಿತಿಧ್ವರ್ವಾ

॥೩೭॥

ಇಂದ್ರಾಶ್ವ ಬಹವೋ ಜಾತಾಃ ಶಿವಾನುಶ್ವರ್ವ ವಾದಿನಃ ।

ನರಕೇಷ್ಠತಿಷ್ಠೋರೇಷು ಭುಕ್ತಾ ತಿಷ್ಠಂತಿ ಯಾತನಾಂ

॥೩೮॥

ಇಂದ್ರೇಂದ್ರೋಷ್ತಸ್ತಸ್ತ ಚಂದ್ರೋ ವಾ ಯದ್ವೋಪೇಂದ್ರಸ್ತ ಕಂ ಮಮ ।

ಯದಿ ತೇಷು ಶಿವದ್ವೋಹೋ ನರಕೇ ಪಾತಯಾಮಿ ತಾನ್

॥೩೯॥

ಸರ್ಕಲ ದೇವತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಉತ್ತಮನಿಸಿದ ಆ ಶಂಭುನನ್ನು ವಿಪರೀತ ಭಾವನೆಯಿಂದ ತಿಳಿಯಲು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವವನಿಗೆ ಇಂತಹ ನರಕವಾಸವು ದೊರೆಯುವುದು. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಆ ದೇವದೇವೋತ್ತಮನಿಸಿದ ಈಶ್ವರನನ್ನು ಸ್ವಷ್ಟವಾಗಿ ತರಸ್ಯಾರಮಾಡುವವನಿಗೆ ನರಕವಾಸವುಂಟಾಗುವುದೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವೇನು?

॥೩೫-೩೬॥

ಭಾರಂತಿಯಿಂದಲಾಗಲೇ ಪ್ರಮಾದದಿಂದಲಾಗಲೇ ಆಥವಾ ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಲಾಗಲೇ ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ವಿಪರೀತವಾಗಿ ಭಾವಿಸುವವನಿಗೆ ನರಕಗಳ ವಾಸವು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಏರಿಸ್ತಿರುವುದು. ಆ ಶಿವನ ಉತ್ತರ್ವ ವನ್ನು ಹೇಳಿದೇ ಇರುವ ಇಂದ್ರರು ಇಲ್ಲಿಯವರಿಗೆ ಅನೇಕರಾಗಿರುವರು. (ಅಂದರೆ ಶಿವದ್ವೋಹನಮಾಡಿದ ಆ ಇಂದ್ರರಿಗೆ ನರಕವಾಸವೇರ್ವಂಡಿಸುವುದರಿಂದ ಆವನ್ನೇಷಾನಿಸಿದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಇಂದ್ರರು ನಿರ್ವಿಶರಾಗಿರುವರೆಂದು ಭಾವ.) ಆ ಇಂದ್ರರು ಅತಿ ಭಯಂಕರವಾದ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಯಾತನೆಯನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವರು. ||೩೭-೩೮||

ಇಂದ್ರನೇ, ಶಿವದ್ವೋಹನನ್ನೇಸಗಿದವನು ಇಂದ್ರನಾಗಲೇ, ಚಂದ್ರನಾಗಲೇ, ಒಂದುವೇಳೆ ಉವೇಂದ್ರನಿಸಿದ ವಿಷ್ಣುವೇ, ಆಗಲಿ, ಆತನನ್ನು ನಾನು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ತಳ್ಳುವೆನು. ವಿಷ್ಣುವೇ ಒಂದುವೇಳೆ ಭೂಂತನಾಗಿ ಶಿವದ್ವೋಹಮಾಡಿ

ಶಿವದ್ವೇಷಿಂ ಯದಿ ಭವೇದುಪೇಂದೋಽಪಿ ಭ್ರಮಾತ್ಮದಾ ।

ಪಾತಯಿಷ್ಯಾಮಿ ನರಕೇಷ್ಯತೇಷೇಷು ನ ಸಂಕರಃ ॥೪೦॥

ಮಹ್ಯಂ ಮಹೇತಭ್ರತ್ಯಸ್ಯ ಕಿಮುಪೇಂದ್ರಃ ಕರಿಷ್ಯತಿ ।

ಶಿವದ್ವೇಷಿಂ ಯದಿ ಭವೇತ್ತದಾ ನುಜ್ಞಾಸ್ಯ ಏನ ಸಃ ॥೪೧॥

ಶಾಸನೀಯಾಃ ಪ್ರಯತ್ನೀನ ಶಿವಾಸುಷ್ಟಷ್ಟವಾದಿನಃ ।

ಇತ್ಯಾಜಿಷ್ಠಾ ಶಂಕರೇಷ್ಯವ ಮಹ್ಯಂ ದತ್ತಾ ಪುರಾ ಮುದಾ ॥೪೨॥

ಇತ್ಯಕ್ತಂ ತದ್ವಚಃ ಶ್ರುತ್ವಾ ದೇವೇಂದ್ರಾಭಯಸಂಕುಲಃ ।

ಉವಾಚ ವಿನಯೇನೈವ ಕೃತಾಂಜಲಿಪುಟಪ್ರದಾ ॥೪೩॥

॥ ಇಂದ್ರ ಉವಾಚ ॥

ಎತ್ತಿಃ ಕಿಂ ಕಿಂ ಕೃತಂ ಪಾಪಂ ನರಕೇ ಹತಿತ್ಯೆಯರು ।

ತತ್ವನ್ಯಂ ಸ ವಿಶೇಷೇಣ ವದ ಮಹ್ಯಂ ಯಥಾಕ್ರಮಂ ॥೪೪॥

ದರೂ ಆತನನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ನರಕಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲದೇ ಬೀಳಿಸುವೆನು.
॥೪೮-೪೯॥

ಆ ಮಹೇಶ್ವರನ ಭೃತ್ಯನಾದ ನನ್ನನ್ನು ಆ ವಿಷ್ಣುವೇನು ಮಾಡಬಲ್ಲನು ?
ಒಂದುವೇಳಿ ಅವನೇ ಶಿವದ್ವೇಷಿಯಾದರೆ ಅವನನ್ನೂ ನಾನು ಶಿಕ್ಷಿಮಾಡಬಲ್ಲೆನು.
ಆ ಪರಶಿವನನ್ನು ಉತ್ಸ್ಯಾಷ್ಟನೆಂದು ಹೇಳಿದಿರುವ ನೀಚರನ್ನು ಬಲಾತ್ಮಾರವಾಗಿ
ಶಿಕ್ಷಿಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹಿಂದೆ ಆ ಶಂಕರನೇ ಸಂತೋಷದಿಂದ ನನಗೆ ಆಜ್ಞಾಮಾಡಿರು
ವನು. ॥೪೮-೪೯॥

ಹಿಗೆ ನುಡಿದ ಯಮನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ದೇವೇಂದ್ರನು ಭಯಾ
ಕ್ರಾಂತನಾಗಿ ಆಗ ವಿನಯದಿಂದ ಕೃಮುಗಿದುಕೊಂಡು ಆ ಯಮನೊಡನೆ
ಇಂತಿಂದನು. ॥೪೯॥

ಅಯ್ಯಿ ಯಮಧರುರಾಜನೇ, ಇಲ್ಲಿರುವ ಜನರು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ನರಕದಲ್ಲಿ
ಬೀಳಲು ಇವರು ಮಾಡಿದ ಪಾಪಗಳೇನು? ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ನನಗೆ ಕ್ರಮವಾಗಿ
ಶಿಕ್ಷಿಸಬೇಕೆಂದು ದೇವೇಂದ್ರನು ಯಮನನ್ನು ಪ್ರಾಧಿಕಿಸಿದನು. ॥೫೦॥

॥ ಶಿವ ಉವಾಚ ॥

ಇತ್ಯಕ್ತಂ ತದ್ವಚಃ ಶ್ರುತಾಯ ಯವೋ ವಕ್ತುಮುಪಕ್ರಮೇ ।

ಅಂಗಲ್ಯಗ್ರೀಣ ತೀಕ್ಷ್ಣೇನ ದರ್ಶಿಯನ್ನಗ್ರಲೋಚನಃ ॥೨೫॥

॥ ಯಮ ಉವಾಚ ॥

ಏತೇ ಸವೇರಂಪಿ ಪಾಪಿಷ್ಠಾಃ ಶಿವಾಚನಪರಾಜ್ಯಾಭಾಃ ।

ಏತೇ ಸವೇರಂಪಿ ಪಾಪಿಷ್ಠಾಃ ಶಿವಸ್ತೂ ತಿಪರಾಜ್ಯಾಭಾಃ ॥೨೬॥

ಏತೇ ಶಿವಾಯ ಸಾಷ್ಟಾಂಗಪ್ರಣಾಮಾಕಾರಿಣೋ ಭ್ರಮಾತ್ರ್ ।

ನಿತ್ಯಂ ಸಂದಗ್ಧಸವಾಂಗಾಸ್ತಿಷ್ಟಂತ್ಯೇತಾನ್ವಿತೋಚಯ ॥೨೭॥

ಯಃ ಶಂಕರಾಯ ಸಾಷ್ಟಾಂಗಂ ಪ್ರಣಾಮಾನ್ಯ ಕರಿಷ್ಯತಿ ।

ಸಂದಗ್ಧಂಗೋಽಗ್ನಿ ಕುಂಡೇಷು ಪತಿತ್ಯೈವಂ ಹಿ ತಿಷ್ಟತಿ ॥೨೮॥

ಏತೇ ತ್ಯಕ್ತಶಿವಾಲಾಪಾಃ ಶಿವಧ್ಯಾನಪರಾಜ್ಯಾಭಾಃ ।

ಸಂದಗ್ಧಶಸ್ತಕುಂಡೇಷು ತಿಷ್ಟಂತ್ಯೇತಾನ್ವಿತೋಚಯ ॥೨೯॥

ಪೀಗ ಪ್ರಾಧಿಸಿದ ಆ ಇಂದ್ರನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಯಮನು ತನ್ನ ಚೂಪಾದ ಉಗುರಿನ ತುದಿಯಿಂದ ಅವರನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾ ಭಯವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಕಣ್ಣಗಳುಳ್ಳವನಾಗಿ ಮುಂದೆ ಹೇಳುವಂತೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ||೨೫||

ಇಲ್ಲಿರುವ ಪಾಪಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಶಿವಸ್ತೂಜಿಯಲ್ಲಿ ಪರಾಜ್ಯಾಭರಾಗಿರುವರು. ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಶಿವನ ಸ್ತುರಣಮಾಡದಿರುವ ಪಾಪಿನ್ನರು. ಭೂಂತಿಯಿಂದ ಶಿವನಿಗೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ಪ್ರಣಾಮಮಾಡದಿರುವ ಇವರು ಇಲ್ಲಿರುವರು. ಇವರು ನಿತ್ಯವೂ ಸಕಲ ಅವಯವಗಳನ್ನು ಲಾಲ್ಯ ಸುಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡು. ||೨೫-೨೬||

ಶಂಕರನಿಗೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡದಿರುವ ಇವರು ಅಗ್ನಿ ಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಅವಯವಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸುಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಇರುವರು. ಶಿವ ಕರ್ಧಾಲಾಪವನ್ನು ಮಾಡದೆ ಶಿವಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿಯೂ ಪರಾಜ್ಯಾಭರಾಗಿರುವ ಇವರು ಚಿನ್ನಾಗಿ ಕಾದಿರುವ ಶಸ್ತ್ರಗಳ ಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ನರಳುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡು. ||೨೫-೨೬||

ವಿತೇ ಸನೇರ್ ಮಹಾದೇವಕಥಾಶ್ರವಣವಚಿತಾಃ ।

ಭುಜಂಗಗತ್ವಪತಿತಾಃ ತಿಷ್ಣಂತ್ಯೇತಾನ್ನಿಲೋಕಯು ॥೨೦॥

ವಿತೇ ಸನೇರ್ ಪ್ರದೋಽಣೇಷು ತ್ಯಕ್ತೈಂಕರಪೂಜನಾಃ ।

ಫೂರವೃಶ್ಮಿಕಕುಂಡೇಷು ತಿಷ್ಣಂತಿ ಪತಿತಾಃ ಸದಾ ॥೨೧॥

ವಿತೇ ಶಿವಾನಪಿತಾನ್ನಾಫಲದುಗಾಢಿಭೋಜಿನಃ ।

ಶ್ರೀಮಿಪೂರ್ಯಾಸ್ತಕುಂಡೇಷು ವಿಲುತ್ತಾತ್ಯವಲೋಕಯು ॥೨೨॥

ತ್ಯಕ್ತಪಂಚಾಕ್ಷರಜಸಾಃ ಸನೇರ್ಕಪ್ಯೇತೇ ದುರಾತಯಾಃ ।

ಸಂತಸ್ತಾನೇಧಕುಂಡೇಷು ತಿಷ್ಣಂತ್ಯೇತಾನ್ನಿಲೋಕಯು ॥೨೩॥

ತ್ಯಕ್ತರುದ್ರಜಸಾ ಹೈತೇ ರುದ್ರಾಧ್ಯಾಯವಿವಚಿತಾಃ ।

ಸಂತಪ್ತಮಾತ್ರಕುಂಡೇಷು ತಿಷ್ಣಂತ್ಯೇತಾನ್ನಿಲೋಕಯು ॥೨೪॥

ವಿತೇ ಸನೇರ್ಹಿ ನೋಽಹೇನ ಶಿವಾನುತ್ಯಷ್ಟವಾದಿನಃ ।

ಬದಾಣಗಾಢಿಯಸಸ್ತಂಭೀಷ್ವೇತಾನ್ನಶ್ಯಾನಲಾಜಿತಾನ್ ॥೨೫॥

ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಆ ಮಹಾದೇವನ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದೇ ಬಿಟ್ಟುವರು. ಅದ ಕ್ಷೋಽಸ್ಯರವೇ ಇವರು ಸರ್ವಗಳ ಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ನರಭುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡು. ಇಲ್ಲಿರುವ ಇವರಾದರೂ ಪ್ರದೋಷಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ಪೂಜಿಸುತ್ತಿರುವರು. ಇವರು ವಿಶೇಷ ಘೋರವಾದ ಜೀಳುಗಳ ಕುಂಡದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಯಾವಾಗಲೂ ಗೋಳಾಡುತ್ತಿರುವರು. ॥೨೦-೨೧॥

ಶಿವಸಿಗಿ ಮೊದಲು ನಿವೇದನವಾಡದೇ ಹಣ್ಣು, ಹಾಲು, ಮೊದಲಾದವು ಗಳನ್ನು ಸೇವಿಸಿ ಇವರು, ಶ್ರೀಮಿಗಳು, ಕೇವು, ಮತ್ತು ಶಸ್ತ್ರಿ ಇವುಗಳ ಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಹೊರಳಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡುವನಾಗು. ಕೆಟ್ಟ ಶಭಿಸ್ತ್ರಾಯದಿಂದ ಶಿವ ಪಂಚಾಕ್ಷರ ಜಪವನ್ನು ಮಾಡದೇ ಇರುವ ಇವರು, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾದ ಅಮೇರ್ಧ್ಯ ಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ನರಭುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡು ॥೨೭-೨೯॥

ರುದ್ರಜಪವನ್ನು, ರುದ್ರಾಧ್ಯಾಯಪಾರಾಯಣವನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರುವ ಇವರು ಕಾದ ಮೂತ್ರಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಗೋಳಾಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡು. ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಶಜ್ಞಾನ ದಿಂದ ಶಿವನನ್ನು ಖತ್ಯಷ್ಟನೆಂದು ಹೇಳಿದಿರುವರು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಇವರನ್ನು

ನಿತೇ ಸನೇಽ ಶ್ರುತಿಪ್ರೋಕ್ತಭಸ್ಯೋದ್ಭೂಲಿತವರ್ಜಿತಾಃ ।
ತಿಷ್ಣಂತ್ಯಜಗರಾವತೇಽ ದುಃಖಾತಾಃ ಸ್ತಾನ್ಮಿಲೋಕಯು ॥೨೬॥

ಭಸ್ಯತ್ತಿರ್ಪುಂಡ್ರರಹಿತಾಃ ಸನೇಽಃಪ್ಯೇತೇ ತಜೀಪತೇ ।
ದಂಸ್ಯವಾನಾ ಲೋಹಕಾಕೃಸ್ತಿಷ್ಣಂತ್ಯೇತಾನ್ಮಿಲೋಕಯು ॥೨೭॥

ನಿತೇ ಸನೇಽಃಪಿ ದೇವೇಽಂದ್ರ ತ್ಯಕ್ತರುದ್ವಾಕ್ಷಭೂಷಣಾಃ ।
ಸಂತಪ್ತವರ್ಣಂ ಕುಹರೇ ತಿಷ್ಣಂತ್ಯೇತಾನ್ಮಿಲೋಕಯು ॥೨೮॥

ನಿತೇ ದಿವಾ ಪಲಾನ್ಯಾದಿಭೋಕ್ತಾರಃ ಸೋಮವಾಸರೇ ।
ಸಂತಪ್ತಶ್ಲೇಷ್ಯಂ ಕುಂಡೇಷು ತಿಷ್ಣಂತ್ಯೇತಾನ್ಮಿಲೋಕಯು ॥೨೯॥

ಕಾಶ್ಯಂ ಕೃತ್ಯಾ ಪಾತಕಾನಿ ಯೇ ಶು ಕಾಶೀ ಬಹಿವೃತಾಃ ।
ತೇ ಸನೇಽ ಪತಿತಾಃ ಸಂತಿ ವರ್ಣಂ ಕುಂಡೇಷು ಪಶ್ಚಿತಾನ್ ॥೩೦॥

ಸುದುತ್ತಿರುವ ಕಬ್ಜಿಣದ ಕೆಂಬಿಗಳಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರ ಹಿಂಸಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಸೋದು,
ಇವರಿಗೆ ಕೆಂಡಗಳಂದಲೇ ಪ್ರಜೆಯಾಗುತ್ತಿರುವುದು. ॥೩೧-೩೨॥

ವೇದೋಕ್ತಾವಾದ ಭಸ್ಯದ್ಭೂಳನವನ್ನು ಬಿಷ್ಟಿರುವ ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಹೆಬ್ಬಾನಿನ
ಹೊಂಡದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಎಷ್ಟು ದುಃಖಿತರಾಗಿರುವರು ನೋಡು? ಈ ಇಂದ್ರನೇ, ಇತ್ತು
ನೋಡು. ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಭಸ್ಯತ್ತಿರ್ಪುಂಡ್ರವನ್ನು ಧಾರಣೆವಾಡದೇ ಹೋದುದರಿಂದ
ಕಬ್ಜಿಣದ ಕಾಗೆಗಳು ಇವರನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಜ್ಞಿಕೇಳುತ್ತಿರುವು? ॥೩೧-೩೨॥

ದೇವೇಽಂದ್ರನೇ, ಇವರೆಲ್ಲರೂ ರುದ್ವಾಕ್ಷಮಾಲೆಯನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳಿದೇ
ಉದಾಸೀನರಾಗಿದ್ದರು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಇವರು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾದಿರುವ ಅಗ್ನಿ ಕುಂಡದಲ್ಲಿ
ದುಃಖಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡು. ಇಗೋ ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣಿವವರು ಸೋಮವಾರದ
ದಿವಸ ಹಗಲು, ಮಾಂಸ, ಅನ್ನ ಮತ್ತು ಹಣ್ಣುಹಂಪಲು ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು
ಉಂಟಿರುವಾದಿದವರು. ಅದಕ್ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವೇ ಇವರು ಕಾದ ಶ್ಲೇಷ್ಮಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ
ನರಳುತ್ತಿರುವರು. ॥೩೩-೩೪॥

ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಸಕಲ ಪಾಪಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿ ಕಾಶೀಪಟ್ಟಣದ ಹೊರಗಡೆ
ಮರಣಹೊಂದಿರುವ ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಮುಂದೆಕಾಣಿವ ಅಗ್ನಿ ಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ
ವುದನ್ನು ನೋಡು. ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿರುವ ಅಂತಗ್ರಹದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಲ, ಮಾತ್ರಾದಿ

ಕಾಶ್ಯಾಮಂತಗ್ರಹೇ ಮಧ್ಯೇ ಮಲಾದಿನಿ ವಿಹಾಯ ಯೇ ।

ಮೃತಾಃ ಕಾಶೀಬಹಿದೇಶೇ ತೇ ತಿಷ್ಣಂತಿ ಮಲೇ ಹೃದೇ ॥೭೧॥

ವತ್ಯೈಃ ಕಾಶ್ಯಾಮಪಿ ಸ್ಥಿತಾಃ ನ ಕೃತಂ ಭಸ್ತುಧಾರಣಂ ।

ತತಃ ಕಾಶೀಬಹಿದೇಶೇ ಮೃತಂ ಪೂರ್ಯಹೃದಸ್ಥಿತ್ಯೈಃ ॥೭೨॥

ವತ್ಯೈಃ ಕಾಶ್ಯಾಮಪಿ ಸ್ಥಿತಾಃ ವಿನಾ ವಿಶ್ವೇಶದರ್ಶನಂ ।

ಭುಕ್ತಂ ಕಾಶೀಬಹಿದೇಶೇ ಮೃತಂ ರೇತೋಹೃದಸ್ಥಿತ್ಯೈಃ ॥೭೩॥

ವತ್ಯೈಃ ಕಾಶ್ಯಾಮಪಿ ಸ್ಥಿತಾಃ ಶ್ವಕ್ತಂ ರುದ್ರಾಹೃದಾರಣಂ ।

ತತಃ ಕಾಶೀಬಹಿದೇಶೇ ಮೃತಂ ಪೂರ್ಯಹೃದಸ್ಥಿತ್ಯೈಃ ॥೭೪॥

ವತ್ಯೈಃ ಕಾಶ್ಯಾಮಪಿ ಸ್ಥಿತಾಃ ನ ಕೃತಂ ಭ್ಯಾರವಾಚನಂ ।

ತತಃ ಕಾಶೀಬಹಿದೇಶೇ ಮೃತಂ ಪೂರ್ಯಹೃದಸ್ಥಿತ್ಯೈಃ ॥೭೫॥

ವತ್ಯೈಃ ಕಾಶ್ಯಾಮಪಿ ಸ್ಥಿತಾಃ ನ ಕೃತಂ ಶ್ವರವಾಚನಂ ।

ತತಃ ಕಾಶೀಬಹಿದೇಶೇ ಮೃತಂ ಪೂರ್ಯಹೃದಸ್ಥಿತ್ಯೈಃ ॥೭೬॥

ವತ್ಯೈಃ ಕಾಶ್ಯಾಮಪಿ ಸ್ಥಿತಾಃ ನ ಕೃತಂ ಶ್ವಪೂಜನಂ ।

ತತಃ ಕಾಶೀಬಹಿದೇಶೇ ಮೃತಂ ಪೂರ್ಯಹೃದಸ್ಥಿತ್ಯೈಃ ॥೭೭॥

ಗಳನ್ನು ವಾಡಿ ಆ ಕಾಶೀಪಟ್ಟಣದ ಹೊರಗೆ ಪ್ರಾಣಬಿಟ್ಟಿರುವ ಇವರು ಮಲಗಳ ಮಡುವಿನಲ್ಲಿಯೇ ಬಿದ್ದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡು. ॥೭೦-೭೧॥

ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕೊಂಡೂ ಭಸ್ತುಧಾರಣವಾಡಿರುವ ಇವರು ಕಾಶೀಪಟ್ಟಣದ ಹೊರಗೆ ಮರಣಹೊಂದಿದವರಾದ್ದರಿಂದ ಕೇವಿನ (ಪೂರ್ಯ) ಮಡುಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ನರಳುವ ಸ್ವಿತಿಯು ಇವರಿಗೆ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿದೆ. ಇವರಾದರೋ ಕಾಶಿಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದರೂ ಆ ವಿಶ್ವೇಶವನನ್ನು ದರ್ಶನವಾಡಿದೇ ಉಟವಾಡಿದವರು. ಅಲ್ಲದೇ ಕಾಶಿಯ ಹೊರಗೇ ಪ್ರಾಣಬಿಟ್ಟಿರುವವರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಇವರು ರೇತಸ್ವಿನ ಮಡುಗಳಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಕೊಳೆಯುತ್ತಿರುವರು. ॥೭೮-೭೯॥

ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ ಕೊಂಡು ರುದ್ರಾಹೃಗಳನ್ನು ಧರಿಸದವರೂ, ಭ್ಯಾರವೇ ಶ್ವರನನ್ನು ಪ್ರಜಿಸದವರೂ, ಆ ಶಿವನನ್ನು ಧ್ಯಾನವಾಡಿರುವವರೂ ಮತ್ತು ಈಶ್ವರ

ವಿತೇ ತ್ಯಕ್ತಶಿವಾಚಾರಾಃ ಸರ್ವೇ ತ್ಯಕ್ತಶಿವವ್ರತಾಃ ।

ವಿವಿಧೇಷ್ಯೇಷು ತಿಷ್ಣಂತಿ ನರಕೇಷ್ಯವಲೋಕಯೆ

॥೭೮॥

ಸಾಧಾರಿಂದೇಷು ನರಕೇಷ್ಯೇತೇಷಾಂ ಪ್ರತಿವಾಸರಂ ।

ಮುಹುನುರಿಹಿಭವತ್ಯೇವ ವಾಸೋ ದುಃಖದಂಬಂ

ಅಶ್ವಿವಾಃ ಸಂತಿ ಯಾವಂತಸ್ತಾವತಾಮಿ ಸರ್ವದಾ ।

ಭವತ್ಯೇತೇಷು ನರಕೇಷ್ಯವಶ್ಯಂ ವಸತಿ ಧ್ವನಂ

॥೭೯॥

ಪನಂ ಪಶ್ಯಾಗ್ನಿ ಕುಂಡಸ್ಥಂ ವಾತಾರಿ ಪ್ಯಾಸ್ಯೋಽಚ್ಯತೇ ಮರ್ಯಾ ।

ಯದ್ವಾತಾರಶ್ರವಣಾದೇವ ರೋವಾಂಚೋಽಪಿ ಭವಿಷ್ಯತಿ

॥೮೦॥

ಅಯಂ ಕುರೂಟಿಕೋ ನಾಮ ಬ್ರಹ್ಮಾಣೋ ವೇದಪಾರಗಃ ।

ಧನಧಾನ್ಯಾದಿಸಂಪನ್ಮೋ ಗೋಮಹಿಷ್ಯಾದಿಪೂರ್ಣಕಃ

॥೮೧॥

ಭಕ್ತರನ್ನ ಪೂಜೆವಾಡದಿರುವವರೂ ಆದ ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಕೊನೆಗೆ ಆ ಕಾಶೀಪಟ್ಟಣ
ದಲ್ಲಿ ಮರಣಹೊಂದದೇ ಇರುವುದರಿಂದ ಇವರಿಗೆ ರಕ್ತ ಕೇವುಗಳ ಮಂಡಿನಿನಲ್ಲಿ
ಬಿದ್ದ ನರಳುವ ಆವಸ್ಥೆಯುಂಟಾಗಿದೆ. ||ಉಳ-ಉಳ-ಉಳ||

ಆ ಶಿವನಲ್ಲಿ ಆಚರಿಸಬೇಕಾದುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಶಿವವ್ರತಗಳನ್ನೂ ತ್ಯಾಗ
ವಾಡಿರುವ ಇವರು ನಾನಾವಿಧವಾದ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡು. ||ಉಳ||

ಈ ಸಾವಿರದ್ವಿನೂರುಕೋಟಿ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಪಾಸಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರತಿದಿನನೂ
ಆಗಾಗ ಸಹಿಸಲಸಾಧ್ಯವಾದ ದುಃಖವನ್ನುಂಟುವಾಡುವ ವಾಸವೇರ್ವಣಿಕ್ಕಿರುವುದು.
||ಉಳ||

ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಎಪ್ಪು ಮಂದಿ ಆಶ್ವೇರಿರುವರೋ ಆವರಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಈ
ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ಆವಶ್ಯವಾಗಿ ವಾಸವೇರ್ವಣುವುದು ನಿಶ್ಚಯಾವೇಂದು ತಿಳಿ. ||೮೦||

ಈ ಅಗ್ನಿ ಕುಂಡದಲ್ಲಿರುವವನನ್ನು ನೋಡು, ಕೇಳಿದ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ
ರೋವಾಂಚವುಂಟಾಗುವಂತಿರುವ ಈತನ ಸಮಾಚಾರಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತೇನೆ;
ಕೇಳಿ. ||೮೧||

ಇವನು ವೇದಪಾರಂಗತನಾದ ಕುರೂಟಕನೆಂಬ ಬ್ರಹ್ಮಣನು. ಇವನು
ಧನಧಾನ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಸಮೃದ್ಧನಾಗಿ ಹಂಸು, ಎಮ್ಮೆ ನೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಪ್ರೇರಣ
ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ||೮೨||

ಕಾಟಕೋಟಿರ ಇತ್ಯೇಕಃ ಪುತ್ತೋಽಸ್ಯಾಭವದುತ್ತಮಃ ।

ನ ನರದಾ ಶಿವಾಚಾರನಿರತಃ ಶಿವತಪ್ತರಃ ॥೬೩॥

ಉದ್ಘಾಳನತ್ರಿಪುಂಡ್ರಭ್ಯಾಂ ರುದ್ರಾಕ್ಷೈಶ್ವರ ವಿಭಾಷಿತಃ ।

ನ ಪೂಜಯತಿ ಪುಷ್ಪಾದ್ಯೈಶಃ ಶಿವಲಿಂಗಂ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ॥೬೪॥

ಶಿವನಾಮಾನ್ಯತೇನೈವ ಜಿಹ್ವಾ ತೇನ ಪನಿತ್ರಿತಾ ।

ನಿತ್ಯಂ ಶಿವಕಥಾಮೇವ ಶುಶ್ರಾವ ಸ್ತೀತವಾನಸಃ ॥೬೫॥

ಸಪ್ತವಾರಂ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಪ್ರತ್ಯಂ ಗಿರಿಜಾಪತಿಂ ।

ನ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಪುಷ್ಪಾದ್ಯೈಶಃ ಪೂಜಯತ್ಯತಿಭಕ್ತಿತಃ ॥೬೬॥

ಪ್ರಣಾಮಾನ್ಜಯಧಾ ಕೃತ್ವಾ ಸಾಷ್ಟಾಂಗಾನ್ಜಕ್ತಿಪೂರ್ವಕಂ ।

ನೃತ್ಯಂ ಜಕಾರ ಯತ್ಯೇನ ಶಿವಂ ವಿಕ್ರಾಂತಿಹಣಿತಃ ॥೬೭॥

ಇವನಿಗೆ ಕಾಟಕೋಟರನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಖತ್ತಮನಾದ ಮಗನಿದ್ದನು. ಅವನು ಯಾವಾಗಲೂ, ಶಿವನ ಆಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ನಿರತನಾಗಿ ಅನವರತವೂ ಆ ಪರಿವನಲ್ಲಿಯೇ ಸೆಟ್ಟಿಮನಸ್ಸುಳ್ಳವನಾಗಿದ್ದನು. ॥೬೩॥

ಭಸ್ತ್ರಲೇವನ ಮತ್ತು ಭಸ್ತ್ರಶಿಪುಂಡ್ರಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ, ರುದ್ರಾಕ್ಷಗಳಿಂದ ಅಲಂಕೃತನಾಗಿ ಈತನು ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ನಿಯಮದಿಂದ ಹೊವು, ಪತ್ರೀ ಮೊದಲಾದ ಸಾಧನಗಳಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಈತನ ನಾಲಿಗೆಯು ಸದಾ ಶಿವನಾಮಾ ಮೃತಂಜಾನದಿಂದ ಪವಿತ್ರವಾಗಿತ್ತು. ಅಲ್ಲದೇ ಈ ಮಂಡಾನುಭಾವನು ನಿತ್ಯನೂ ಸ್ತೀತಿಯಿಂದ ಪವಿತ್ರವಾದ ಶಿವಕಥೆಯನ್ನೇ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ॥೬೮-೬೯॥

ಈತನು ಪ್ರತಿನಿತ್ಯನೂ ಏಳಾಬಾರಿ ವಿಶೇಷ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಬಿಲ್ವಪತ್ರೀ, ಹೂ ಮೊದಲಾದವರುಗಳನ್ನು ತಂದು ಆ ಗಿರಿಜಾರಮಣನನ್ನು ನಿಯಮಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಾನೆ; ಮತ್ತು ಭಕ್ತಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಅನೇಕ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ಆ ಶಿವನನ್ನು ಸೋಧುತ್ವಾ ಶಕ್ತಿಯಾದ ಸಂತೋಷದಿಂದ ನಾಟ್ಯವಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ॥೬೯-೭೦॥

ಯಾದಾ ಭುಂಕ್ತೇ ತದಾ ಭೀಳೀಜ್ಯಂ ಯಾವದನ್ನ ಮಹೇಶ್ವತಂ ।

ಸೋಪದಂತಂ ಸಮಾನೀಯ ನಿವೇದಯತಿ ಶಂಕರೇ ॥೬೪॥

ಉನಪಿತಂ ಮಹೇಶಾಯ ಫಲಂ ವಾ ಜಲಮೇವ ವಾ ।

ನ ಗೃಹ್ಣಾತ್ಯೇವ ನಿಯಮಾನ್ಯಂ ಶಪಥಪೂರ್ವಕಂ ॥೬೫॥

ಭಸ್ಯನೋಽಭಿಭವ್ಯೋ ಭಾವೀತ್ಯತ್ಯಾಷ್ಟಮಾಪಿ ಚಂದನಂ ।

ನ ತೇನ ಲೇಪಿತಂ ಭಾಲೇ ನಿಭೂತ್ಯಪರಿ ಸರ್ವಧಾ ॥೬೬॥

ಉದ್ಭಾತಿತಾಂಗಮಾಲೋಕ್ಯ ಹೃಷ್ಣೋ ಭವತಿ ಸರ್ವದಾ ।

ಕರೋತ್ಯದ್ಭಾಷ್ಯಂ ಭಕ್ತಾ ನಿತ್ಯಮಾದರಪೂರ್ವಕಂ ॥೬೭॥

ನಿತ್ಯೇಪ್ಯದ್ಭಾಷ್ಯಂ ತಸ್ಯ ಭಕ್ತಿಶ್ರದ್ಧಾಪಿ ತಾದೃಶೀ ।

ನೇದೇ ತು ಮಹತೀ ಭಕ್ತಿಸ್ತಸ್ಯೋದ್ಭಾಷ್ಯಂ ನಬೋಧಕೇ ॥೬೮॥

ತಾನು ಉಟಮಾಡುವಾಗ ತನಗೆ ಬೇಕಾದವ್ಯಂ ಅನ್ನವನ್ನ ಪರಿಕರಗಳೊಡನೆ ತಿಗೆದುಕೊಂಡು ಆ ಶಂಕರನಿಗೆ ಮೊದಲು ನಿವೇದನಮಾಡಿ ಅನಂತರ ತಾನು ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದನು. ಮಹೇಶ್ವರನಿಗೆ ನಿವೇದನಮಾಡದೇ ಹಣ್ಣನ್ನಾಗಲೀ, ನೀರನ್ನಾಗಲೀ ನಿತ್ಯವೂ ನಿಯಮದಿಂದ ಅಜಳಾನಪೂರ್ವಕವಾಗಿಯಾದರೂ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ॥೬೮-೬೯॥

ವಿಭೂತಿಯನ್ನು ಶಿರಸ್ಯಾರಮಾಡಿದಂತಾಗುತ್ತದೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಶ್ರೀಷ್ವಾದ ಚಂದನವನ್ನು ಸಹ ತನ್ನ ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ವಿಭೂತಿಯಮೇಲೆ ಎಂದಿಗೂ ಲೇಪನಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ॥೬೦॥

ಅವಯವಗಳಿಗೆ ಭಸ್ಯವನ್ನು ಲೇಪನಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವನನ್ನು ನೋಡಿ ಆತನು ಯಾವಾಗಲೂ ಸಂತುಷ್ಟನಾಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಲ್ಲದೆ ತಾನೂ ನಿತ್ಯವೂ ಆದರದಿಂದಲೂ ಭಕ್ತಿಯಂದಲೂ ಭಸ್ಯೋದ್ಭಾಷ್ಯಂ ನವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ನಿತ್ಯಕರ್ಮನೇಸಿದ ಭಸ್ಯೋದ್ಭಾಷ್ಯಂ ಆತನಿಗೆ ಇದರಂತೆಯೇ ಭಕ್ತಿಶ್ರದ್ಧಾದಿಗಳಿಲ್ಲವೂ ಇರುತ್ತಿದ್ದವು. ಇದೂ ಅಲ್ಲದೇ ಭಸ್ಯೋದ್ಭಾಷ್ಯಂ ನವನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ನೇದದಲ್ಲಿ ಆತನಿಗೆ ಅವಾರವಾದ ಭಕ್ತಿಯಾದ್ದಿತು. ॥೬೧-೬೨॥

ಸ್ವೀದೇನೋದ್ವಾಳಿತಂ ಭಸ್ತು ದೇಹಾದ್ಬ್ರಹ್ಮತಿ ಚೇತ್ತದಾ ।

ಪುನರುದ್ವಾಳನಂ ಸಮ್ಯಕ್ಕೊರೋತಿ ವಿಧಿಪೂರ್ವಕೆಂ

॥೧೦೩॥

ಶ್ರಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣಂ ಸಮ್ಯಕ್ಕೊರೋತಿ ಜ ತತಃ ಪರಂ ।

ಉದ್ವಾಳಿಸತ್ತಿಪುಂಡ್ರಭ್ರಾಂ ಸರ್ವದಾಂಪಿ ಸ ಭೂಷಿತಃ

॥೧೦೪॥

ಉದ್ವಾಳಿಸಾನಂಕತಾಂಗಂ ಯದಾ ಪಶ್ಯತಿ ತತ್ತ್ವಾಜೇ ।

ದೃಷ್ಟಾಂತಾನುಂ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಶಿವಂ ಧ್ಯಾತ್ವಾ ಸ ತಿಷ್ಣತಿ

॥೧೦೫॥

ಅಯಂ ಕೇವಲಭಸಾಂಗಂ ವಿಪ್ರಂ ಜಂಡಾಲಮೇವ ನಾ ।

ದೃಷ್ಟಾಂತ ಸಂತೋಷಪೂರ್ಣಾಂಗಃ ಕರೋತ್ಯಭ್ಯಂಚನಂ ಮುದಾ ॥೧೦೬॥

ನಿತ್ಯಂ ಶಿವಕಥಾಮೇವ ಶೃಂಹೋತಿ ಪ್ರೀತಮಾನಸಃ ।

ಶೈವೇಃ ಸಹೇವ ಸತತರ ತಿಷ್ಣಂತಿ ಪ್ರೀತಿಪೂರ್ವಕೆಂ

॥೧೦೭॥

ಸ ಕದಾಚಿತ್ಪೂರ್ಯತ್ವೇನ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಾಚನಪ್ರಿಯಃ ।

ಎಕಾಕೀ ಬಿಲ್ವವೃಕ್ಷಾಂಘಂ ವನಂ ಪ್ರಾಪ ಮೃಗಾವೃತಂ

॥೧೦೮॥

ಬೆವರಿಸಿಂದ ಮೊದಲು ಧರಿಸಿದ್ದ ಭಸ್ತುವು ಹೋದರೇ ಆಗ ಪುನಃ ವಿಧಿ ಪ್ರೇರ್ವಕವಾಗಿ ನಿಯಮಾದಿಂದ ಈತನು ಭಸ್ತುವನ್ನು ಲೇವನಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅದಾದನಂತರ ಭಸ್ತುತ್ತಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣೆಯನ್ನೂ ತಪ್ಪದೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಈತನು ಯಾವಾಗಲೂ ಭಸ್ತುತ್ತಿಪುಂಡ್ರ ಮತ್ತು ಭಸ್ತೋದ್ವಾಳನಗಳಿಂದ ಅಲಂಕೃತನಾಗಿ ರುತ್ತಿದ್ದನು. ॥೧೦೩-೧೦೪॥

ಈತನು ಭಸ್ತೋದ್ವಾಳನವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದ ಅವಯವವುಳ್ಳ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಸೊಂಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಸೂರ್ಯನನ್ನು ದರ್ಶನಮಾಡಿ ಆ ಪರಶಿವನನ್ನು ನಿಯಮಾದಿದ ಧ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾ ನಿಲ್ಲಿವನು. ಭಸ್ತುಲೇವನಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಅವಯವವುಳ್ಳವನು ಬ್ರಹ್ಮಣಾಗಲೀ ಆಧವಾ ಜಂಡಾಲನೇ ಆಗಲೀ ಅವನನ್ನು ಸೊಂಡಿ ಸಂತೋಷಭರಿತನಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಆತನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ॥೧೦೪-೧೦೫॥

ನಿತ್ಯವೂ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಶಿವಕಥಿಗಳನ್ನೇ ಕೇಳುವನು. ಅನವರತಪೂ ಶಿವಭಕ್ತರೊಡನೆಯೇ ಪ್ರೀತಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ವಾಸಮಾಡುವನು. ಈತನು ಒಂದು

ತತ್ತ್ವ ಕೆಶ್ವದೇಶ್ವರರೂಪಃ ಸಿಶಾಚಃ ಪರ್ವತಾಕೃತಿಃ ।

ವಿಲೋಕ್ಯ ಬಾಲಕಂ ವಿಪ್ರಮಾಜಗಾಮಾತಿನೇಗತಃ ॥೧೦೬॥

ತಂ ತಾದೃಶಂ ಸಮಾರ್ಥಾಂತಂ ಸಿಶಾಚಂ ವಿಷ್ಣು ದೂರತಃ ।

ಜಗಾದ ವಚನಂ ಬಾಲೋ ಹಸನ್ನಿಸ್ತಯಪ್ರಾರ್ಥಕಂ ॥೧೦೭॥

॥ ಕಾಟಕೋಟಿರ ಉವಾಚ ॥

ಸಿಶಾಚೋರ್ಯಂ ಸಮಾಗತ್ಯ ಕಿಂ ನಾ ಮಹ್ಯಂ ಕರಿಷ್ಯತಿ ।

ಮೂಖೋರ್ಯಂ ನಾಭಿಜಾನಾತಿ ಪ್ರಭಾವಂ ಭಸ್ತನೋ ಧ್ರುವಂ ॥೧೦೮॥

ಪರಿವೇಷಂ ಕರಿಷ್ಯಾಮಿ ಭಸ್ತನಾ ಸಾವಧಾನತಃ ।

ಪರಿವೇಷಮುತ್ತಿತ್ಯಾಯವಾಗಂತುಂ ಶಕ್ಯ ಯಾತ್ಯಥಂ ॥೧೦೯॥

ವೇದಾಃ ಸ್ತುವಂತಿ ಬಹುಧಾ ಪ್ರಭಾವಂ ಭಸ್ತನಃ ಸದಾ ।

ಜಾನಂತಿ ಮಹಿಮಾನಂತೇ ತದೇವ ಧಿರುತೇ ಮರ್ಯಾ ॥೧೧೦॥

ದಿನ ನಿಯಮದಿಂದ ಬಿಲ್ಲಪತ್ರಿಗಳನ್ನು ತರುವುದರಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿಯಳ್ಳಿವನಾಗಿ, ಒಬ್ಬನೇ ಅನೇಕ ಬಿಲ್ಲವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಯುಕ್ತವಾಗಿ ಅನೇಕ ಕಾಡುಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯವಾಗಿದ್ದ ಒಂದು ಕಾಡಿಗೆ ಹೋದನು. ॥೧೦೯-೧೧೦॥

ಆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಪರ್ವತದಂತೆ ಆಕಾರವಳ್ಳಿ ಭಯಂಕರರೂಪಿನ ಒಂದು ಸಿಶಾಚನು ಈ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಬಾಲಕನನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನ ಸಮಿಪಕ್ಕೆ ಬಹು ವೇಗ ದಿಂದ ಬಂದಿತು. ಆ ರೀತಿಯಾಗಿ ತನ್ನ ಸಮಿಪಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತಿರುವ ಸಿಶಾಚವನ್ನು ದೂರದಿಂದಲೇ ನೋಡಿ ಆ ಬಾಲಕನು ನಗುತ್ತಾ ಹೀಗೆ ನುಡಿದನು. ॥೧೦೯-೧೧೦॥

“ ಈ ಸಿಶಾಚನು ಒಂದು ನನ್ನನ್ನೇನು ಮಾಡಬಲ್ಲಿದು? ಈ ಮೂರ್ಖನು ನಿಭಾತಿಯ ಪ್ರಭಾವವನನ್ನು ಹೀಗೆ ಅರಿತಾನು? ಭಸ್ತನಿಂದ ಒಂದು ಮಂಡಲವನ್ನು ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ಈಗಲೇ ರಚಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆ ಮಂಡಲವನ್ನು ಇವನು ಹೀಗೆ ಮೀರಿ ಬರಬಲ್ಲನು? ನೋಡೋಣ. ॥೧೧೧-೧೧೨॥

ವೇದಗಳು ನಿಭಾತಿಯ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ನಾನಾವಿಧವಾಗಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಸೈತ್ಯತ್ರಾಮಾಡುತ್ತಿರುವವು. ಅಲ್ಲದೆ ಆದರ ಮಹಿಮೆಯನ್ನೂ ಆ ವೇದಗಳೇ ಅರಿತಿರುವುವು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಭಸ್ತನನ್ನೇ ನಾನು ಈಗ ಧರಿಸಿರುವೆನು. ಮಂತ್ರದಿಂದ

ಮಂತ್ರಪೂತಮಿದಂ ಭಸ್ಯ ಮನು ರಕ್ಷಣೆ ಕರಿಷ್ಯತಿ ।
ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಮಿದಂ ಸತ್ಯಂ ಸಂಶಯೋ ನಾತ್ರ ಸರ್ವಥಾ ||೧೧೪||

ನ ಕರಿಷ್ಯತಿ ಚೇದಸ್ಯಾತ್ಮಿಶಾಚಾದ್ರಕ್ಷಣಂ ಮನು ।
ತದಾ ಭಸ್ಯ ಕಥಂ ಭಾಯಾದೈಷೀರಸಂಸಾರನಾಶಕಂ ||೧೧೫||

ಸಂಸಾರಭತ್ಸರ್ವಕಂ ಭಸ್ಯ ಸೂರ್ಯಾರಹಾಪಾಷಾಷಭತ್ಸರ್ವಕಂ ।
ಭತ್ಸರ್ವನಾಧ್ಯಾಸ್ಯ ಇತ್ಯೇಷಾ ಶ್ರುತಿರೀವ ಬಲಂ ಮನು ||೧೧೬||

ವೇದ ನವ ಪ್ರಮಾಣಂ ಮೇ ಬ್ರಾಹ್ಮಣೋತ್ತಮಜನ್ಮನಃ ।
ತಥಾಚೇದಂ ಧರ್ಮತಂ ಭಸ್ಯ ಭಯಂ ಮೇ ನಾಶಯಿಷ್ಯತಿ ||೧೧೭||

ಇತ್ಯಕ್ರಾಂತ ಭಸ್ಯ ಸಂಗ್ರಹ್ಯ ಶಿವಮಂತ್ರಾಭಿಮಂತ್ರಿತಂ ।
ಚಕಾರೋದ್ವಾಳಳನಂ ನಿಪ್ರಃ ತ್ರಿಪುಂಡ್ರಂ ಚ ಯಥಾವಿಧಿ ||೧೧೮||

ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಈ ಭಸ್ಯವು ನನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಣೆಮಾಡುವುದು. ಇದು ಸತ್ಯವು.
ಇದರಲ್ಲಿ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ||೧೧೬-೧೧೭||

ಈ ಸಿಶಾಚಭಯದಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಈ ಭಸ್ಯವು ಕಾಸಾಡದೇ ಹೋದರೆ
ಇದು ಭಯಂಕರವಾದ ಸಂಸಾರಭಯವನ್ನು ಹೇಗೆ ತಾನೇ ನಾಶಮಾಡಬಲ್ಲದು?
ಸಂಸಾರದುಃಖವನ್ನು ನಾಶಮಾಡುವ ಈ ಭಸ್ಯವು ಸಕಲ ಪಾಪರಾಶಿಗಳನ್ನೂ
ಧ್ಯಾಂಸಮಾಡಬಲ್ಲದು. ಸಕಲ ಭಯಗಳನ್ನೂ ನಾಶಮಾಡುವುದರಿಂದಲೇ ಭಸ್ಯ
ವೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವುದು. ಶ್ರುತಿಯೇ ನನಗೆ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಮಾಣ
ವಾಗಿರುವುದು. ||೧೧೬-೧೧೭||

ಬ್ರಾಹ್ಮಣೋತ್ತಮನಾಗಿ ಜನಿಸಿರುವ ನನಗೆ ವೇದಗಳೇ ಪ್ರಮಾಣವಾಗಿರು
ವುದರಿಂದ ಆದನ್ನು ನುಸರಿಸಿ ನಾನು ಈ ಭಸ್ಯವನ್ನು ಧಾರಣೆಮಾಡಿರುವೆನು. ಇದು
ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಸರ್ವ ಭಯವನ್ನೂ ನಾಶಮಾಡುತ್ತದೆ.” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಶಿವಮಂತ್ರದಿಂದ
ಭಸ್ಯವನ್ನು ಅಭಿಮಂತ್ರಣಮಾಡಿ ತಾನು ಭಸ್ಯಲೇಷನವನ್ನೂ, ಭಸ್ಯತ್ರಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣೆ
ಯನ್ನೂ ವಿಧಿಶ್ರೇಷಣಕವಾಗಿ ಆಚರಿಸಿದನು. ||೧೧೭-೧೧೮||

ಪರಿವೇಷಂ ತತ್ತ್ವಕ್ರೇ ಭಸ್ತನಾ ತ್ರಿಸ್ತರಾಸ್ತಿಕೇಃ ।

ತತಃ ಸವಾಗತಃ ಸೋಽಪಿ ಪಿಶಾಚೋ ವಿಕೃತಾನನಃ ॥೧೦೯॥

ಗೃಹಿತುಕಾಮಸ್ತರಸಾ ಧೃತಮುಷ್ಟಿಸ್ತಮುದ್ಧತಃ ।

ಪರಿವೇಷಾದ್ವಹಿಃ ಸ್ಥಿತ್ವಾ ಬಲವಾನ್ನಃ ಶಿಶೋಹಷ್ಯಭೂತ್ ॥೧೧೦॥

ಅಂತಃ ಪ್ರವೇಷ್ಯಂ ಶಕ್ತಿಽಪಿ ನ ಶಶಾಕಾಭಿಮಂತ್ರಂ ।

ತದ್ವಸ್ತಮುಂಡಲಂ ಶಿಧಂ ಮಹಾತ್ಮವಕ್ತಂ ಶಿಭಂ ॥೧೧೧॥

ಬಹುಧಾ ಪರಿವೃತ್ಯಾರ್ಯಂ ಪರಿವೇಷಂ ಮುಹುಮುರಹುಃ ।

ಅತ್ಯಂತಮಲಸೋ ಜಾತಃ ಸ್ವೇದಾಪೂರಿತವಿಗ್ರಹಃ ॥೧೧೨॥

ತತಃ ಸ ದೂರತಃ ಸ್ಥಿತ್ವಾ ಪರಿವೇಷಾದುವಾಚ ತಂ ।

ಬಾಲಕಾತ್ರ ತ್ವಯಾ ಕಂ ವಾ ಕೃತಮಸ್ತಿ ವದಸ್ತ ಮೇ ॥೧೧೩॥

ಅಹಂ ತು ಪರಮಾಕಾರಃ ಸಿಂಹಾನಾಮಪಿ ಮರ್ದಕಃ ।

ಎತಾದೃಶಸ್ಯ ಮೇ ಬಾಲ ಕಥಂ ವಾ ಕುಂಳಿತಂ ಬಲಂ ॥೧೧೪॥

ಅನಂತರ ಅಸ್ತಿಕನಾದ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಬಾಲಕನು ವಿಭೂತಿಯಿಂದ ಮೂರು ಸಾರಿ ಸುತ್ತುಕಟ್ಟಿ ತಾನು ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು. ಆಗ ಆ ಪಿಶಾಚವು ವಿಕಾರವಾಗಿ ಮುಖವನ್ನು ನಾಡುತ್ತಾ ಇವನನ್ನು ಹಿಡಿಯಬೇಕೆಂಬ ಅನೇಕೈ ಯಿಂದ ಮುಷ್ಟಿಯನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿಕೊಂಡು ನೇಗವಾಗಿ ಒಡಿಬಂದಿತು. ಆದರೆ ತಾನು ಅತ್ಯಂತ ಬಲಶಾಲಿಯಾಗಿದ್ದರೂ ಆ ಮಂಡಲದ ಹೊರಗಡೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತುಕೊಂಡು ಬಹಳ ದುಃಖದಿಂದ ವೇಚಾಡಿತು.. ॥೧೦೯-೧೧೦॥

ಒಳಗೆ ಪ್ರವೇಶವಾಡುವ ಸಾಮಧ್ಯವಿದ್ದರೂ ಆ ಪಿಶಾಚವು ಮಹಾಶಿವ . ಭಕ್ತನಾದ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಬಾಲಕನಿಂದ ಮಂತ್ರಸೂರ್ಯಕವಾಗಿ ನಿರ್ಮಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ ಭಸ್ತಮುಂಡಲವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಆ ಪಿಶಾಚಿಯು ಅನೇಕ ಬಾರಿ ಆ ಮಂಡಲದ ಸುತ್ತಲೂ ಪದೇ ಷಡೇ ಸುತ್ತುತ್ತಾ ಬೆವರು ಹೊಂದಿ ತುಂಬಾ ಖಿನ್ನವಾಯಿತು. ॥೧೧೧-೧೧೨॥

ಆಗ ಆ ಪಿಶಾಚಿಯು ಮಂಡಲದಿಂದ ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡು, “ ಎಲ್ಲಿ ಬಾಲಕನೇ, ನಾನು ಪರಮತಕ್ಕೇ ಸವಾನವಾದ ಆಕಾರವುಳ್ಳವನು. ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ

ವಿನಂ ವಿಲೋಕ್ಯ ತು ದುಷ್ಪಂ ವಿಲೋಕ್ಯತ್ವಂತದು: ಖಿತಂ ।

ಉವಾಚ ವಚನಂ ಬಾಲಃ ಸ್ವಿತಪೂರ್ವಮತಂದ್ವಿತಃ ॥೧೭೫॥

॥ ಕಾಟಕೋಟರ ಉವಾಚ ॥

ರೇರೇ ಪಿಶಾಚ ಕಿಂ ಪೂರ್ವಂ ಪಾಪಮಸ್ತಿ ಕೃತಂ ತ್ವಯಾ ।

ಯೀನ ಪ್ರಾಪ್ತಂ ಪಿಶಾಚತ್ವಂ ಬಹುದು:ಖಪ್ರದಾಯಕಂ ॥೧೭೬॥

ಇತ್ಯಕ್ತಂ ತದ್ವಚಃ ಶ್ರುತ್ವಾ ದು:ಖಿತಸ್ತಮುನಾಚ ಸಃ ।

ನ ಸ್ತರ್ಯತೇ ನುಯಾ ಪಾಪಮಿತಿ ನತ್ವಾ ಪ್ರಾಪ್ತಃ ಪ್ರಾಪ್ತಃ ॥೧೭೭॥

ಇತ್ಯಕ್ತಂ ತದ್ವಚಃ ಶ್ರುತ್ವಾ ದೃಷ್ಟಾಪ ಚ ವಿನಯಾನ್ಯಿತಂ ।

ಮಂತ್ರಂ ಭಸ್ತ ಸಂಗ್ರಹ ತನ್ಮಾಧಿರ್ ಸ ವಿನಿಷ್ಠಿಪತ್ರ ॥೧೭೮॥

ಸಿಂಹಗಳನ್ನ ಕೂಡ ಹಿಂಸೆನಾಡಿ ಧ್ವಂಸಿಸಬಲ್ಲಿನು. ಈ ರೀತಿಯಾದ ನನ್ನ ಬಲವು ಕುಂದಲು ಕಾರಣವೇನು? ನೀನು ಏನು ನಾಡಿರುವೆ? ಅದನ್ನು ನನಗೆ “ತಿಳಿಸು” ಎಂದು ಪಿಶಾಚಿಯು ಬಾಲಕನನ್ನ ಕುರಿತು ನಾತನಾಡಿತು. ॥೧೭೯-೧೮೦॥

ವಿಶೇಷ ದು:ಖಿತನಾಗಿರುವ ದುಷ್ಪಸ್ವಭಾವದ ಆ ಪಿಶಾಚವನ್ನು ಸೋಡಿ, ಆ ಬಾಲಕನು ಧೈಯದಿಂದ ಮುಗುಳುನಗೆಯುಳ್ಳವನಾಗಿ ಈ ರೀತಿ ನಾತನಾಡಿದನು. ॥೧೮೧॥

“ ಎಲ್ಲಿ ಪಿಶಾಚಿಯೇ, ನೀನು ಹಿಂದೆ ನಾಡಿದ ಪಾಪವೇನು? ಯಾವ ಕಾರಣ ದಿಂದ ಇಂತಹ ದು:ಖನ್ನದವಾದ ಈ ಪಿಶಾಚತ್ವವು ನಿನಗೆ ಖಂಟಾಯಿತು? ” ಎಂದು ಕಾಟಕೋಟರನು ಕೇಳಲು, ಆಗ ಆ ನಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಪಿಶಾಚಿಯು ವಿಶೇಷ ದು:ಖಿತನಾಗಿ, ಅಯ್ಯ! ನಾನು ನಾಡಿದ ಪಾಪಗಳು ಸ್ತುತಿಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಿ ಬಾರಿಬಾರಿಗೂ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಕುವಾರನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರನಾಡಿತು. ॥೧೮೨-೧೮೩॥

ವಿನಯಯುಕ್ತವಾಗಿರುವ ಆ ಪಿಶಾಚವನ್ನು ಸೋಡಿ ಅವನ ನಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಕರುಣೆಯಿಂದ, ಶಿವಮಂತ್ರದಿಂದ ಅಭಿಮಂತ್ರಣನಾಡಿದ ಭಸ್ತ ನನ್ನ ತಿಗೆದು ಕೊಂಡು ಆ ಪಿಶಾಚದ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಎರೆಚಿದನು. ಅನಂತರ ಆ ಭಸ್ತದ

ತತಸ್ತದ್ಭಸ್ಯೈಲೋಗೇನ ಧ್ವಸ್ತಪಾಪಃ ಸ ತತ್ತ್ವಾಣೇ ।

ದಿನ್ಯಾಂ ಸ್ವಾಕಾಂ ತನುಂ ಪ್ರಾಪ ಸೂರ್ಯಮಂಡಲಸಂಸಿಭಾಂ ॥೧೭॥

ತತಃ ಸಂತುಪ್ಪಾಃ ದಯಃ ಪ್ರಸ್ವೇಃ ಸಂಪೂಜ್ಯ ಬಾಲಕೆಂ ।

ನತ್ವಾ ಕೃತಾಂಜಲಿಪ್ರಾಣಃ ಕೃತಾಧೋರ್ಣಸ್ಮಿತ್ಯಾಚ ಸಃ ॥೧೮॥

ತಂ ದೃಷ್ಟಾಃ ವಿಸ್ಮಿತೋ ಬಾಲಸ್ತಮುನಾಚ ವಚೋ ಮುದಾ ।

ಕಂ ಪಾತಕೆಂ ತ್ವಯಾ ಪೂರ್ವಂ ಕೃತಮಿತ್ಯನುಮೋದಯು ॥೧೯॥

ತತಸ್ತಂ ಬಾಲಕೆಂ ದೃಷ್ಟಾಃ ಸ್ಮಿತಪೂರ್ವಕವಾದರಾತ್ರಃ ।

ಉನಾಚ ವಚನಂ ಚಾರು ಪ್ರತಿಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕಂ ಮುದಾ ॥೨೦॥

ಗಂಥರೈಷಾಹಂ ದ್ವಿಜಶ್ರೀಷ್ಠಾ ಗಾನಶಾಸ್ತ್ರವಿಶಾರದಃ ।

ಮಯಾ ದುಃಖಂ ಪುರಾ ದತ್ತಂ ಶ್ರೀನಾಯಾಮಿತತೇಜಸೇ ॥೨೧॥

ಸಂಬಂಧದಿಂದ ಆ ಸಿಶಾಚಿಯು ಕೂಡಲೇ ತನ್ನ ಪಾಪಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಸೂರ್ಯಮಂಡಲಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದ ತನ್ನ ದಿವ್ಯವಾದ ಹಿಂದಿನ ಶರೀರವನ್ನು ಹೊಂದಿತು. ॥ಗಾತ್ರ-ಗಾತ್ರ॥

ಆಗ ಆತನು ಸಂತೋಷಭರತವಾದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಆ ಬಾಲಕನನ್ನು ಹೂಗಳಿಂದ ಪೂಜಿಸಿ, ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ, ಕೃಮುಗಿದುಕೊಂಡು ನಿನ್ನಿಂದ ನಾನು ಇಂದು ಕೃತಕೃತ್ಯನಾದೆನೆಂದು ಹೇಳಿದನು. ॥೨೨॥

ಆಗ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಬಾಲಕನು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಆ ದಿವ್ಯರೂಪವನ್ನು ಧರಿಸಿದ ಸಿಶಾಚಿಯೊಡನೆ ಸ್ತ್ರೀತಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ, ಅಯ್ಯ! ನೀನು ಹಿಂದೆ ಏನು ಪಾಪ ಮಾಡಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಈಗ ತಿಳಿಸು ಎಂದು ಕೇಳಲು, ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಬಾಲಕನನ್ನು ನಗುಮುಖದಿಂದ ಆದರಪೈರ್ವಕವಾಗಿ ನೋಡಿ, ಸ್ತ್ರೀತಿಯಿಂದ ಮನೋಹರವಾಗಿ ಇಂತಿಂದನು. ॥ಗಾಗ-ಗಾಗ॥

ಅಯ್ಯ ಶ್ರೀಷ್ಠಾನಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಕುಮಾರನೇ! ಹಿಂದೆ ನಾನು ಸಂಗೀತಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಪಂಡಿತನಾದ ಗಂಥರೈಷಾಗಿದ್ದೆನು. ಆಗ ಆಸಾರವಾದ ತೇಜಸ್ಸಿನಿಂದ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಈಶಭಕ್ತನಿಗೆ ನಾನು ದುಃಖವನನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದೆನು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಆಜಳ್ಳಾನದಿಂದ ಆತನೊಡನೆ, ಅಯ್ಯ ಶಿವಭಕ್ತನೇ! ನಿನ್ನ ಶರೀರವೆಲ್ಲಾ ಈ

ಎವಮುಕ್ತಂ ಮಯಾ ಪೂರ್ವಂ ಶೈವಮಾಲೋಕ್ಯ ಭಾಲಕಂ ।

ಭಸ್ತನಾ ಶೈತನುಭವಜ್ಞರೀರಮಿತಿ ನೋಹತಃ ॥೧೩೪॥

ತತಃ ಸ ದುಃಖಿತಃ ಶೈಸ್ಮೋ ಮಾಂ ಶಶಾಪ ಹಿ ತತ್ಕ್ಷಿಣಿಃ ।

ಪಿತಾಚತನುಮಾಶ್ರಿತ್ಯ ವನೇ ತಿಷ್ಣೀತಿ ಸತ್ಯರಂ ॥೧೩೫॥

ತದಾಪ್ರಭ್ಯತಿ ಘೋರೀಯಂ ಪಿತಾಚತನುರಾಗತಾ ।

ಕೆಲ್ಪಿನಾಮಯುತಂ ಜಾತಂ ದುಃಖಂ ಭುಕ್ತಂ ಮಯಾ ಬಹು ॥೧೩೬॥

ತ್ವಕ್ತುರಾದೀನ ಶೈನೇಂದ್ರ ಮುಕ್ತೋಽಹಂ ಘೋರಪಾತಕಾತ್ರಾ ।

ತ್ವದೀರೋಽಯಂ ನ ಸಂದೇಹಃ ಪಾಲನೀಯೋಸ್ಮಿ ಸರ್ವಧಾ ॥೧೩೭॥

ಪುನಮ್ರಷ್ಟಂ ಮಂತ್ರಪೂತಂ ಭಸ್ತ ದೇಹಿ ದ್ವಿಜೋತ್ತಮ ।

ಯದ್ಯೋಗೇನ ಮಯಾ ಸ್ತುಪಾ ಗಾಂಧವಾರ ತನುರುತ್ತಮಾ ॥೧೩೮॥

ವಿಭೂತಿಧಾರಣೆಯಿಂದ ಬಿಳುಪಾಗಿರುವುದಲ್ಲಾ (ಅಂದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಆ ಶಿವಭಕ್ತನನ್ನು ಕುಷ್ಣರೋಗಿಯ ಸದೃಶನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿರುವನೆಂದು ತಿಳಿಯಬೇಕು.) ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹಾಸ್ಯಮಾಡಿದೆನು. ॥೧೩೯-೧೪೦॥

ನನ್ನ ಈ ಮಾತಿನಿಂದ ಅತ್ಯಂತ ದುಃಖಿತನಾದ ಶೈವನು ಆ ಕೂಡಲೇ ನೀನು ಪಿತಾಚರಣವನನ್ನು ತಾಳಿ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸೆಂದು ನನಗೆ ಶಾಪಕೊಟ್ಟಿನು. ಅದು ಮೊದಲುಗೊಂಡು ನನಗೆ ಈ ಭಯಂಕರವಾದ ಶರೀರವು ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತು. ಇದರಿಂದ ಹತ್ತುಸಾವಿರ ಕಲ್ಪಗಳ ಕಾಲ ನಾನು ನಾನಾವಿಧವಾದ ದುಃಖಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿದೆನು. ॥೧೩೯-೧೪೦॥

ಅಯ್ಯ, ಶಿವಭಕ್ತಶೈಸ್ತನೇ! ನಿನ್ನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ನಾನು ಈ ಭಯಂಕರವಾದ ಪಾಪಗಳ ಸಂಭಂಧದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಿದೆನು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಈಗ ನಿನ್ನನನು, ಇದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಕಾಪಾಡಬೇಕು. ಎಲ್ಲೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣೋತ್ತಮನೇ! ಉತ್ತಮವಾದ ಈ ಗಂಥರ್ವಶರೀರವನ್ನು ನಾನು ಹೊಂದಲು ಕಾರಣಭಾಕವಾಗಿರುವ, ಮಂತ್ರದಿಂದ ಪಾವನವಾಗಿರುವ ಆ ಭಷ್ಮವನ್ನು ಪುನಃ ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಅನುಗ್ರಹಿಸು. ॥೧೪೧-೧೪೨॥

ಉಪಕಾರೋ ಮಂಯಾ ಕಾರ್ಯಃ ಸ್ವಭಕ್ತಾ ಶೈವಪುಂಗನ ।
ಕಿಂ ನಾ ತನೇಷಿತಂ ವಸ್ತು ನದಾತ್ರ ಭುವನತ್ರಯೇ ॥೧೫೬॥

ಶಿವಭಕ್ತಾ ಭವಾನಿತ್ಯಂ ಪತ್ರಪತ್ರ ಕಾನೋಃಸಿ ಯದ್ಯಃಃ ।
ತಥಾಪಿ ಸ್ತೋಮಿ ಶೈವೇಂದ್ರ ಮತ್ತಂತೋಽಧ್ವರಾದರಾತ್ರೇ ॥೧೫೭॥

ಇತ್ಯಕ್ತಂ ತದ್ವಚಃ ಶ್ರಾತ್ವಾ ಭಸ್ತ ದತ್ಯಾಂಭಿಮುಂತ್ರಿತಂ ।
ಮಂಯಾ ಸ್ವಾತಸ್ತವ ವಾಯಾಹಿತ್ಯಾಚ ಪ್ರೀತಿಪೂರ್ವಕೆಂ॥೧೫೮॥

ತತಃ ಸ ನತ್ವಾ ಶೈವೇಂದ್ರಂ ತಧೀತ್ಯಕ್ತಾ ಜಗಾಮ ಸಃ ।
ತತಃ ಪರಂ ಬಿಲ್ಪಪತ್ರಾಹತುರ್ಭಂ ಸಮುಪಕ್ರಮೇ ॥೧೫೯॥

ನ ಶತ್ರುತ್ಯಂತರಮಾಣಿ ಬಿಲ್ಪಪತ್ರಾಣಿ ಸಾದರಂ ।
ಗೃಹಿತ್ವಾ ಸ ವನಂ ತ್ಯಕ್ತಾ ಸ್ವಗೃಹಾಭಿಮುಖೋ ಯಂಯೋ ॥೧೫೩॥

ಈಶ್ವರಭಕ್ತಾಗ್ರೇಸರನೇ ! ನನ್ನ ಶಕ್ತಿಯನ್ನ ನುಸರಿಸಿ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ನಾನು ನಿನಗೆ ಉಪಕಾರಮಾಡಬೇಕಾದುದು ಧನ್ಯ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಮಾರುತೋಕಗಳಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟವಾದ ಪದಾರ್ಥವಾವುದು ? ಯದ್ಯಃಃ ನೀನು ಶಿವಭಕ್ತನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅನವರತವೂ ನಿನಗೆ ಸಕಲ ಇವ್ಯಾಧಿಗಳೂ ಆ ದೇವದೇವನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಉಂಟಾಗಿರುವುವು. ಆದರೂ, ಅಯ್ಯ ಶಿವಭಕ್ತಾಗ್ರಣಯೇ ! ನನ್ನ ಸಂತೋಷಕ್ಕೊಂಡು ಹೀಗೆ ನಾನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತಿರುವೆನು. ॥೧೫೯-೧೬೦॥

ಆ ದಿವ್ಯಪುರುಷನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಶೈವಬಾಲಕನು ಅವನ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸೆಯಂತೆ ವಿಭಾತಿಯನ್ನು ಅಭಿಮುಂತ್ರಿಸಿಕೊಟ್ಟು, ನಾನು ಸ್ತೋಮಿದಾಗ ನೀನು ಬರಬೇಕೆಂದು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಕೇಳಿಕೊಂಡನು. ಆಗ ಆ ಗಂಧರ್ವನು ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲೆಂದು ಆ ಶಿವಭಕ್ತನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ ತನ್ನ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ಹೊಡನು. ಅನಂತರ ಈ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಬಾಲಕನಾದ ಕಾಟಕೋಟರನು ಬಿಲ್ಪಪತ್ರಿಗಳನ್ನು ನಂವಾದಿನಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ॥೧೬೧-೧೬೨॥

ಆ ಬಾಲಕನು ವನದಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಮನೋಹರವಾದ ಬಿಲ್ಪಪತ್ರಿಗಳನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಕೊಯ್ದು ಶಿಗೆದುಕೊಂಡು ಕಾಡಿನಿಂದ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟನು. ಅನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬರುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸೂರ್ಯನು ಆಗಲೇ ಅಸ್ವಾಚಲಪರ್ವತವನ್ನೇ ಏ

ತದಾನಿಎನೇವ ಸವಿತಾ ಸಂಪೂರ್ಣೋಷ್ಟಗಿರಿಂ ತದಾ ।

ಬಾಲಃ ಪ್ರದೋಷಕಾಲೀನಾಂ ಪೂಜಾಂ ಕರ್ತುಂ ಸಮಾರಭೀ॥೧೪೪॥

ಸ ಗೋಮಯಮಯಂ ಲಿಂಗಂ ಸಂಪಾದ್ಯಾತ್ಯಂತಯತ್ವ ತಃ ।

ಧ್ಯಾತ್ವಾ ಸಮ್ಯಜ್ಞಹಾದೇವಂ ಚಕಾರಾವಾಹನಂ ಮುದಾ ॥೧೪೫॥

ತದಾನಿಂ ತತ್ಪಿತಾ ಪ್ರತ್ರಃ ಕ್ಷೇಗತೋಽಸ್ತೀತಿ ದುಃಖಿತಃ ।

ಅಜಗಾಮಾತಿಯತ್ಯೇನ ಸರ್ವತೋಽಪಿ ವಿಚಾರಯನ್ ॥೧೪೬॥

ಆಗತ್ಯ ವಿಹಿತೇ ಲಿಂಗೇ ಸ ಗೋಮಯಮಯೇ ದ್ವಿಜಃ ।

ನಿತ್ಯಪಚ್ಚರಣದ್ವಂದ್ವಂ ಕ್ಷೇಗತೋಽಸ್ತೀತಿ ಸಂವದನ್ ॥೧೪೭॥

ಲಿಂಗೋಪರಿ ಸಿಥಂ ದೃಷ್ಟಾಂತ ತತ್ಪಿತುಶ್ಚರಣದ್ವಯಂ ।

ಚಿಂತ್ಯೇದ ಕ್ಷೇತ್ರಸ್ತೇಣ ಕೋಧಸಂಕುಲತೇಷ್ಣಃ ॥೧೪೮॥

ದ್ವನು. ಆದ್ವರಿಂದ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣಕುಮಾರನು ಕೂಡಲೇ ಪ್ರದೋಷಕಾಲದ ಶಿವ ಪ್ರಜೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ॥೧೪೯-೧೫೦॥

ಆವನು ಸಗಣೀಯಿಂದ ಲಿಂಗವನ್ನು ವಿಶೇಷ ಪ್ರಯಾಸದಿಂದ ಮಾಡಿ ಕೂಡು ಆ ಮಾಂಡೆನನನ್ನು ಧ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾ ಸ್ತೀತಿಯಿಂದ ಆ ಲಿಂಗದಲ್ಲಿ ಶಿವನನ್ನು ಆವಾಹನೆಮಾಡಿದನು. ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾಟಕೋಟರನ ತಂದೆಯಾದ ಕುರಾಟಕನು ತನ್ನ ಮಗನು ಇಲ್ಲಿಯ ವರಿಗೂ ಬರದಿದ್ದದರಿಂದ ಎಲ್ಲಿ ಹೊದನೋ ಎಂಬ ದುಃಖದಿಂದ ಆವನನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಾ ಕೊನೆಗೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟದಿಂದ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ॥೧೪೯-೧೫೦॥

ಬಂದವನೇ ವಿಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಶಿವನನ್ನು ಆವಾಹನೆಮಾಡಿರುವ ಆ ಸಗಣೀಯ ಲಿಂಗದಲ್ಲಿ ‘ಮಗನೇ, ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದ’ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ತನ್ನ ಎರಡು ಕಾಲುಗಳನ್ನೂ ಇಟ್ಟನು. ಆಗ ಲಿಂಗದ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟ ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಎರಡು ಕಾಲುಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿ, ಆಕ್ಷಣವೇ ಕಾಟಕೋಟರನು ಕೋಪದಿಂದ ಕೆಂಪಿದ ಕ್ಷಾಗಳನ್ನೂ ಬಿಡುತ್ತಾ ಜರಿತವಾದ ಕತ್ತಿಯಿಂದ ತಂದೆಯ ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ॥೧೫೧-೧೫೨॥

ತತಃ ಸ ಭೂಮರ್ ಪತಿತಃ ಪಿತಾ ದುಃಖಾಭಿಕ್ರಿಷಿತಃ ।

ಹಾಹಾ ಹತೋಽಸ್ಮಿ ಪ್ರತ್ರೇತಿ ರುರೋದಾಶ್ವಾಣಿ ವೋಚಯಂತಿ ॥೧೪೯॥

ತತಃ ಸ ಜಿಹ್ವಾಮುತ್ಪಾಯ ಪ್ರಾಣೇಭೋಽಪಿ ವಿಯೋಜಯಂತಿ ।

ಶಿವಲಿಂಗೇ ಕೆಢಂ ದತ್ತತ್ವಾರ್ಥಾಽದ್ಯೇತಿ ಸಂವದನ್ ॥೧೫೦॥

ವಿತಸ್ಮಿನ್ನಂತರೇ ತಸ್ಯ ಕೌರೀಧಃ ಶಾಂತೋಽಭವತ್ತದಾ ।

ತತಃ ಪೂಜಾಂ ಚಕಾರಾಂಯಂ ಶಿವಲಿಂಗಾಂತರೇ ತದಾ ॥೧೫೧॥

ತದಾನಿಽಮತಿಸಂತುಷ್ಟಃ ಶಿವಃ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾತಾಂ ಗತಃ ।

ವಿಲೋಕ್ಯ ಶಂಕರಂ ಶೈವಸ್ತವಾಪ್ಯಾವ ಬಹುಧಾಸ್ತವ್ಯಃ ॥೧೫೨॥

ತತೋಽದೇವೋ ಭವಸ್ಸೇತಿ ನರೋ ದತ್ತಃ ಶಿವೇನ ಹಿ ।

ಶೈವಸ್ತದ್ವರವಾಕಣ್ಯಂ ಯಂಯಾಚೀಽನ್ನಂ ವರಂ ಮುದಾ ॥೧೫೩॥

ತ್ವಯ್ಯಾಸ್ತ ಮನು ಗೌರೀತ ಭಕ್ತಿರವ್ಯಭಿಜಾರಿಣಿಃ ।

ಸೈವ ಭಕ್ತಿರಭೀಷಾಪಿ ಮಹ್ಯಂ ದಾಸ್ಯತ್ಸಂಶಯಂ ॥೧೫೪॥

ಅನಂತರ ತಂದೆಯು ಕಾಲುಹೋದ ದುಃಖದಿಂದ ನೊಂದು, ಮಂಗನೇ !
ಸತ್ತಿನು ; ಸತ್ತಿನು ; ಎಂದು ಕಣ್ಣೀರುಬಿಡುತ್ತಾ ಸೆಲದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದುಬಿಟ್ಟಿನು.
ಅದಾದಮೇಲೆ ಮಂಗನು ತನ್ನ ತಂದೆಯ ನಾಲಿಗೆಯನ್ನಾ ಕಿತ್ತು ನೀನು ಹೇಗೆ
ಶಿವಲಿಂಗದ ಮೇಲೆ ಈಗ ನಿನ್ನ ಕಾಲನ್ನಿಷ್ಟೆಯೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಸ್ವಲ್ಪನೂ ಕನಿಕರ
ಪಡದೇ ಅವನು ಪ್ರಾಣಬಿಡುವಂತೆ ವಾಡಿದನು. ॥೧೪೯-೧೫೦॥

ಇಷ್ಟಾದಮೇಲೆ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಕುಮಾರನ ಕೋಪವು ಸಮಾಧಾನವಾಯಿತು.
ಅಮೇಲೆ ಅವನು ಆ ಶಿವಲಿಂಗಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪೂಜೆವಾಡಿದನು. ಆಗ
ಇನನ ಪೂಜೆಯಿಂದ ಸಂತುಷ್ಟನಾದ ಪರಶಿವನು ಅವನಿಗೆ ಕೂಡಲೇ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾದನು.
ಹೇಗೆ ತನಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿರುವ ಶಂಕರನನ್ನು ನೋಡಿ ಕಾಟಕೋಟರನು ನಾನಾ
ವಿಧನಾದ ಸೋತ್ರಗಳಿಂದ ಆ ದೇವದೇವನನ್ನು ಸ್ತುತಿಸಿದನು. ॥೧೫೧-೧೫೨॥

ಆಗ ಶಿವನು, ಅಯ್ಯ ಮಂಗನೇ ! ನಿನಗೆ ದೇವತ್ವವುಂಟಾಗಲಿ ' ಎಂದು
ವರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿನು. ಆಗ ಆ ಭಕ್ತನು ವರವನ್ನು ವರಮೇಶ್ವರನು ತನಗೆ
ಅನುಗ್ರಹವಾಡಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ, ದೇವದೇವನಾದ ಗೌರೀ

ಕಿಂ ಮೇ ತ್ರಿದಕ್ಷಾನೇನ ತ್ರಿದಕ್ತ್ವಂ ನ ಮೇ ಮತಂ ।
ತ್ರಿದಕ್ತ್ವಂ ಮಯಾ ಪ್ರಾಪ್ಯಂ ಮಹೇಶ ತವ ಪೂಜಯಾ ||೧೫೫||

ಅಧುನಾ ತ್ರಿದಕ್ತ್ವಂ ಚ ಮಮ ಮಾಸ್ತು ಮಹೇಶ್ವರ ।
ಭೂಲೋಕ ಏವ ಸ್ವಿತ್ವಾಂಹಂ ತವ ಪೂಜಾಂ ಕರೋಮ್ಯಹಂ ||೧೫೬||

ಅನೇಕಜನ್ಮತಪಸಾ ಮಾಸುಷ್ಯಂ ಜನ್ಮ ಲಭ್ಯತೇ ।
ತತ್ಪ್ರಸ್ತಿ ದ್ವಿಜಜನ್ಮತ್ವಂ ತ್ವತ್ಪ್ರಸಾದೇನ ಲಭ್ಯತೇ ||೧೫೭||

ತತ್ಪ್ರಸಿ ಭಾರತೇ ನಷೇಽ ಜನ್ಮ ದುರ್ಬಿಂದೇವ ಹಿ ।
ಬ್ರಾಹ್ಮಣಂ ಭಾರತೇ ನಷೇಽ ತ್ವತ್ಪ್ರಸಾದೇನ ಲಭ್ಯತೇ ||೧೫೮||

ತತ್ಪ್ರಸಿ ಭೂರಿಧಾಗ್ಯೇನ ತ್ವಯಿ ಭಕ್ತಿಃ ಪ್ರಜಾಯತೇ ।
ಸಾ ನೋಕ್ಷದಾ ಭವತ್ಯೇವ ಭಕ್ತಿರವ್ಯಭಿಚಾರಿಣೀ ||೧೫೯||

ರಮಣೇ! ನನಗೆ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಶಾಶ್ವತವಾದ ಭಕ್ತಿಯುಂಟಾಗಲಿ. ಅದೇ ನನಗೆ ಸಕಲ ಅಭಿಷ್ವಗಳನ್ನೂ ತಪ್ಪದೇ ಕೊಡಬಲ್ಲಿದೆಂದೂ, ಆದರೂ ಮತ್ತೊಂದು ವರವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕೆಂದೂ ವಾರ್ಥಿಸಿದನು. ||೧೫೨-೧೫೩||

ಮಹೇಶ್ವರ! ನೀನು ಕರುಣಿಸಿರುವ ದೇವಪದವಿಯಿಂದ ನನಗೇನು ಪ್ರಯೋಜನ! ಆ ದೇವತ್ವಪ್ರಸ್ತಿಯಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಅಭಿರುಚಿಯಿಲ್ಲವು. ನಿನ್ನನ್ನ ಪ್ರಜವಾಡಿ ಆ ದೇವತಾಪದವಿಯನ್ನು ಹೊಂದುವುದು ನನಗೆ ಸಾಧ್ಯವು. ಮಹಾ ದೇವ! ಈಗ ನನಗೆ ಆ ದೇವತಾಪದವಿಯು ಜೀಡ. ಈ ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ಹೊಂದು ನಾನು ನಿನ್ನ ಪ್ರಜಿಯನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ||೧೫೪-೧೫೫||

ಅನೇಕ ಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ತಪಸ್ಸುಮಾಡಿ ಈ ಮನುಷ್ಯಜನ್ಮವನ್ನು ಪಡೆಯ ಬೇಕು. ಆದರಲ್ಲಿಯೂ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಬೇಕಾದರೆ ನಿನ್ನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದಲೇ ಸರಿ. ದೇವ! ಈ ಭಾರತದೇಶದಲ್ಲಿ ಜನ್ಮತಾಳಿವುದಂತೂ ವಿಶೇಷ ದುರ್ಬಿಂದೇ. ಮಹೇಶ್ವರ! ಈ ಭರತಿಂಡದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದಲೇ ಮಾನವನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣಪದವಿಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಬೇಕು. ||೧೫೬-೧೫೭||

ಆದರಲ್ಲಿಯೂ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯುಂಟಾಗಬೇಕಾದರೆ ಅಪಾರವಾದ ಭಾಗ್ಯ ಸಂಪತ್ತಿರಬೇಕು. ಇಶ್ವರವಾಗಿ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ ಹುಟ್ಟಿದರೆ ಆದರಿಂದ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ

ಸ್ಥಿತ್ವಾಸ್ತಿ ಭಾರತೀ ವರ್ಣೇ ತವ ಪೂಜಾಂ ಕೆರೋಮ್ಮುಹಂ ।
ಪುಷ್ಟೇನಾರ್ಥಾವಿಧೀದಿಂದ್ವೈಚಿಲ್ಲಾಪತ್ರೇಶ್ ಕೋಮಲ್ಯಃ ॥೧೬೦॥

ಅವಿಷ್ಟಿನಾಮ ಯಥಾ ಪೂಜಾ ಶ್ರಯತೀ ಸರ್ವದಾ ಮಯಾ ।
ತಥಾ ವರಂ ಮಹಾದೇವ ದೇಹಿ ಮಹ್ಯಂ ಸುರೋತ್ತಮ ॥೧೬೧॥

ಕಂ ಚ ಮಾಂ ಪ್ರಾಪಯ ವಿಭೋ ಕಾಶೀಂ ದೇವೋತ್ತಮೇಶ್ರರ ।
ಯತ್ರ ಗತ್ವಾ ನ ಶೋಽಂತಿ ದೇವಾ ಇವ ಶಿವಾಚ್ಯಂಕಾಃ ॥೧೬೨॥

ವಿಶ್ವೇಶಲಿಂಗರೂಪೇಣ ಯತ್ರ ತ್ವಮಧಿತಿಷ್ಠಿ ।
ತತ್ತ್ವಾಸ್ತ ಮಮ ದೇಹಸ್ಯ ವಿನಾಶಶ್ರೀಷ್ಟಾಖಾಶ್ರರ ॥೧೬೩॥

ತತ್ರ ತ್ಯಕ್ತತನೋಶ್ಯಂಭೋ ಶ್ರೀಮಂತ್ವಂಚಾಕ್ಷರಃ ಪರಃ ।
ದೇಯಂತ್ರಯಾ ಕೃಪಾಸಿಂಧೋ ಯೇನ ಮೋಕ್ಷಮನಾಪ್ಯ ಯಾತ್ರಾ ॥೧೬೪॥

ಮೋಕ್ಷಪ್ರಾಸ್ತಿಯುಂಟಾಗುವುದು. ದೇವ ! ನಾನು ಈ ಭಾರತದೇಶದಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ನಾನಾವಿಧವಾದ ದಿವ್ಯಪುಷ್ಟಿಗಳಿಂದಲೂ ಕೋಮಲವಾದ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿಗಳಿಂದಲೂ ನಿನ್ನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತೀನೆ. ॥೧೬೫-೧೬೬॥

ದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮಸ್ನಿಸಿದ ಮಹಾದೇವನೇ ! ನಿನ್ನನ್ನು ನಾನು ಎಡಬಿಡದೇ ಪೂಜೆಮಾಡುವಂತಿರುವ ವರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿ ಅನುಗ್ರಹಿಸುವನಾಗು. ಸರ್ವವ್ಯಾಪಕನಾದ ಪರಮೇಶ್ವರನೇ ! ಮಾನವರು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಾವು ಯಾವಾಗಲೂ ಕೊಂಡವೂ ದುಃಖವನ್ನು ಹೊಂದದೇ ದೇವತೆಗಳಂತೆ ಆನಂದಭರಿತರಾಗಿರುವರೋ ಅಂಥ ಕಾಶೀಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ನಾನು ಹೋಗುವಂತೆ ಅನುಗ್ರಹಿಸು ಸ್ವಾಮಿ ! ॥೧೬೭-೧೬೮॥

ಪರಮೇಶ್ವರನೇ, ವಿಶ್ವೇಶವಲಿಂಗರೂಪದಿಂದ ಸರ್ವದಾ ನೀನು ನೆಲಸಿರುವ ಕಾಶೀಕ್ಕೇಶ್ವರದಲ್ಲಿ ನಾನು ಈ ಪಾಂಚಭೌತಿಕವಾದ ದೇಹವನ್ನು ಬಿಡುವಂತಹ ವರವನ್ನು ಕರುಣಿಸು. ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ನಾನು ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ದೇಹತ್ವಾಗಮಾಡುವಾಗ ಪಂಚಾಕ್ಷರಮಂತ್ರವನ್ನು ನಿನ್ನಿಂದ ಉಪದೇಶ ಪಡೆಯುವ ಪರಮ ಭಾಗ್ಯವು ನನಗೊದಗಿ, ಅದರಿಂದ ಶಾಶ್ವತವಾದ ಮುಕ್ತಿಯು ನನಗೆ ಲಭಿಸುವಂತೆ ವರಕರುಣಿಸು. ॥೧೬೯-೧೭೦॥

ಭಕ್ತನ್ಯೇತ್ತೇತ್ತರೇ ಲಿಂಗೇ ಕಾಶ್ಯಾಂ ನಿವಸತೋ ಮನು |
ಯಥಾ ದೃಢಾ ಭವೇನ್ನಿತ್ಯಂ ತಥಾ ಕುರು ಮಹೇತ್ತರ ಗಳಿಗೆ ||೧೫೫||

ಉಯಂ ವರೋತ್ತಮಃ ತಂಭೋ ವರೋಽನ್ಮೋ ಸ್ನೇವ ಯಾಚತೇ |
ಉಯಮೇವ ವರೋ ಯಸ್ಯಾದನೇಕತಪಸಾಂ ಘಲಂ ಗಳಿಗೆ ||೧೫೬||

|| ಯನು ಉವಾಚ ||

ಇತ್ಯಕ್ತಂ ತದ್ವಜಃ ಶ್ರಾವ ತಥಾಸ್ತಿತ್ಯನುಮೋದಿತಃ |
ತತ್ತ್ವವಾಂತರಧಿಂ ಲಿಂಗೇ ಲಿಂಗರೂಪಿ ಸದಾಶಿವಃ ||೧೫೭||

ತತ್ವತಾಯಂ ಶಿವದ್ವೋಹಿ ಶತ್ವತ್ತೀಷ್ವನ ವಾರಿತಃ |
ಭುಕ್ತಾ ಬಹಾನಿ ದುಃಖಾನಿ ಸಾಫಸ್ಯತ್ತತ್ರ ನ ಸಂಕಯಃ ||೧೫೮||

ಪಶ್ಚ ತಂಕರಭಕ್ತಾನಾಂ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯಮತೋಭನಂ |
ಅಗಣಯ್ಯ ದ್ವಿಜಂ ತಾತಂ ಹತ್ಯಾ ಹೃಷ್ಣೋಽಧಿತಿಷ್ಣತಿ ||೧೫೯||

ಸರಲೈಶ್ವರ್ಯಭರಿತನಾದ ಸ್ವಾಮಿಯೇ, ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಲಿಂಗದ ಸ್ವರೂಪದಿಂದ ನಿನು ನೆಲಸಿರುವ ಆ ಕಾಶೀಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿಯೇ ನನಗೆ ಜಾಗ್ರತ್ತಿಯಾಗಿ ಮರಣವುಂ ಬಾಗಲಿ. ಶಂಭೋ! ಇದೇ ಉತ್ತಮವಾದ ವರವೇದು ತಿಳಿದು ಮತ್ತಾನುದನಾನ್ನಿಂದ ಬೇಡದೆ ಇದನ್ನೇ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತಿರುವೆನು. ನಾನಾವಿಧವಾದ ತಪಸ್ಸುಗಳಿಗೂ ಈ ರೀತಿಯಾದ ವರನೇ ಘಲವಾಗಿರುವುದೆಂದು ಆ ಕಾಟಕೋಽಬರನೆಂಬ ಬ್ರಹ್ಮಣ ಬಾಲಕನು ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು. ||೧೫೩-೧೫೪||

ಹೀಗೆ ನುಡಿದ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣಕುಮಾರನ ವಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ, ಲಿಂಗಸ್ವರೂ ಸಿಂಹಾದ ಸದಾಶಿವನು ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲೆಂದು ಅನುಮೋದಿಸಿ, ಆ ಗೋಮಯ ಲಿಂಗದಲ್ಲಿಯೇ ಮರಿಯಾದನು. ||೧೫೫||

ಆಶನ ತಂದೆಯಾದರೂ ಶಿವದ್ವೋಹಿಯೇನಿಸಿ ತನ್ನ ಮಗನಿಂದಲೇ ಕೊಳ್ಳಲ್ಪಟ್ಟ ನಾನಾವಿಧವಾದ ದುಃಖಗಳನ್ನು ಅಹೋರಾತ್ರಿಯಾ ಶಾಸುಭವಿಸುತ್ತಾ ಇರುವನು. ಅಯ್ಯ ದೇವೇಂದ್ರನೇ, ಮಂಗಳಕರವಾದ ತಂಕರಭಕ್ತರ ಮಹಿಮೆ ಯನ್ನು ಸೋಧು, ಬ್ರಹ್ಮಣನಾದ ತನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನೇ ಕೊಂದರೂ ನಾವನಂಬಂಧ ವಿಶ್ವದೆ ಎಷ್ಟು ಸಂತೋಽವದಿಂದಿರುವನು! ||೧೫೬-೧೫೭||

ಸ್ನೇಹಾಕ್ರಯಃ ಪಿತಾ ತತ್ಪರ್ಯಯಂ ನೇದವಿದುತ್ತಮಃ ।

ತಥಾಪಿ ನಿಜಫ್ಳಾನೈನಂ ಶಿವದೊಹನಶಾಪ್ನತಃ ॥೧೨೦॥

ಪಿತಾ ಪಿತಾನುಹೋ ವಾಸ್ತು ಬ್ರಹ್ಮಣಃ ಹೈತ್ರಿಯೋಽಧ್ವನಾ ।

ಶಿವದೊಹಿಂ ಯದಿ ಭವೇತ್ವಂಹತ್ವಂ ಇತಿ ಕೃತಃ ॥೧೨೧॥

ಶಿವದೊಹಿಂಣವಾಯಾಂತಂ ಯಾದೃಶಂ ಶಾಷ್ಟಿಕಂ ದ್ವಿಜಂ ।

ಹತ್ವಾ ನೋಹ್ನಮವಾಪ್ಲೋಹಿತ್ಯಸ್ತಿ ಶ್ರುತಿರನೇಕಧಾ ॥೧೨೨॥

ಪ್ರಬಲಶ್ಚೇಷ್ಣಿವದೊಹಿಂ ಯದಿ ಹಂತುಂ ನ ತಕ್ಷತೇ ।

ತದಾ ದೇಶಾಂಶರಂ ಗಜೈದತಿಯತ್ವೇನ ಸಾದರಂ ॥೧೨೩॥

ತಥಾ ಚ ಶ್ರುತಿತತ್ವಜ್ಞಃ ಶ್ವನಃ ಸ್ವಸಿತರಂ ದ್ವಿಜಂ ।

ಶ್ರುತಿತತ್ವಂ ವಿಜಾರ್ಯೈನ ಜಫಾನ ಶ್ರುತಿಪಾರಗಃ ॥೧೨೪॥

ಶಿವಾನ್ಯಸುರಶ್ಲೂತ್ಯಂ ಯಃ ಶಿವೇ ವಕ್ತುಮಿಜ್ಞತಿ ।

ವಿಯೋಜಯತಿ ಶಂ ಶೀಘ್ರಂ ಪ್ರಾಣೇಭೋಽಯಂ ಶಿವಾಜರ್ಕಃ ॥೧೨೫॥

ತಂದೆಯು ಸ್ನೇಹಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರನಾಗಿರುವವನು; ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ನೇದನನ್ನು ರಿತನ ರಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮನೆನಿಸಿದವನು. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಶಿವನಿಗೆ ದೊಹನವಾಡಿದುದರಿಂದ ಮಾರ್ಗನಾದರೂ ಈತನು ತನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನೇ ಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟಿನು. ತಂದೆಯಾಗಲಿ, ಆಜ್ಞಾನಾಗಲಿ, ಹೈತ್ರಿಯನಾಗಲಿ, ಬ್ರಹ್ಮಣನೇ ಆಗಲೇ ಆತನು ಶಿವದೊಹಿಯಾಗಿದ್ದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ಸಂಹಾರವಾಡಬೇಕೆಂದು ನೇದನು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು.

॥ಗಳಿಂ-ಗಳಿಗೆ॥

ಶಿವದೊಹನವಾಡಿದವನು ಬರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವನು ಎಂತಕ ಬ್ರಹ್ಮಣನೇ ಅಗಿದ್ದರೂ ಅವನನ್ನು ಕೊಂಡರೆ ನೋಹ್ನಮಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುವುದೆಂದು ಅನೇಕ ಪ್ರಕಾರ ದಿಂದ ನೇದವು ಸಾರುತ್ತಿರುವುದು. ಒಂದುನೇಳೆ ಆ ಶಿವದೊಹಿಯು ತುಂಬಾ ಬಲಿಸ್ತಿನಾಗಿ, ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿದ್ದರೆ ಅವನಿರುನ ದೇಶವನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಆದರದಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋಗಬೇಕು. ॥ಗಳಿಗೆ-ಗಳಿಗೆ॥

ನೇದಗಳ ತತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿದ ಆ ಶಿವಭಕ್ತನು ತಾನೂ ನೇದಪಾರಂಗತನಾದ್ದು ರಿಂದ ಅದರ ಮನುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾಗಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದು ಬ್ರಹ್ಮಣನಾಗಿದ್ದ ತನ್ನ

ಶಿವಂ ಶಿವಾನ್ಮದೇವೇಭೋಽ ನ್ಯಾನತಾ ಯೇಣ ಚೋಽಚ್ಯತೇ ।

ತತ್ತುಸುಂ ಕ್ರಿಕಜ್ಯೇರೇವ ವಿದಾರಯತಿ ಸತ್ಯರಂ

॥೧೨೬॥

ದೃಷ್ಟಾಸ್ತೇನ ತು ಯಾವಂತಃ ಶಿವಾನುತ್ಪಂಜಂವಾದಿನಃ ।

ಶಾವತಾನುಸಿ ಸವೇಷಣಾಂ ಮುಖಾನಿ ಜ್ಞಾಲಯತ್ಯಯಂ ॥೧೨೭॥

ದಿವಾ ಯೇಣ ಭ್ರಮೇಣಾಪಿ ಭುಜ್ಯತೇ ಸೋಮವಾಸರೇ ।

ತಮಾನಿಯ ಕ್ಷೂರಚಿತ್ತಃ ಕ್ಷತಾಭಿಸ್ತಾದಯತ್ಯಯಂ । ೧೨೮॥

ರುದ್ರಾಷ್ಟಧಾರಣಂ ತ್ಯಕ್ತೇ ಯೇಣ ಭ್ರಾಂತಾಪಿ ತಂ ನರಂ ।

ಕಾರಾಗೃಹೇ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಪ್ರವೇಶಯತಿ ಸತ್ಯರಂ ॥೧೨೯॥

ಯೋಽ ಭಸ್ತಧಾರಣಂ ತ್ಯಕ್ತಾಪಿ ಭೋಕ್ತನಿಜ್ಞತಿ ಮಾನವಃ ।

ತಮಾನಿಯಾತಿಯತ್ನೇನ ಸಾಷಾಷ್ಟಾಸ್ತಾದಯತ್ಯಯಂ ॥೧೩೦॥

ಹಂಡಯನ್ನೇ ಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟನು. ಶಿವನಿಗೆ ಶಿವೇತರವಾದ ವಿಷ್ಣುವದಿದೇವತೀಗಳ ಸಾಮ್ಯನನ್ನು ಹೇಳಲಿಚ್ಛಿಸುವವನನನ್ನು ಈ ಶಿವಪೂಜಕನು ಕೂಡಲೇ ಪ್ರಾಣತ್ವಾಗ ಮಾಡುವಂತೆ ಪ್ರೇರಿಸುವನು. ||೧೨೪-೧೨೫||

ವಿಷ್ಣುವದಿದೇವತೀಗಳಿಗಂತಲೂ ಶಿವನನ್ನು ಕಡಿಮೆ ದರ್ಜೆಯಾವನೆಂದು ಹೇಳುವವನನ ಶರೀರವನ್ನು ಕಾಟಕೊಂಡರನು ಗರಗಸದಿಂದ ಕುಯ್ಯಬಿಡುವನು. ಶಿವನ ಉತ್ಪಂಜಂವನನ್ನು ಹೇಳಿರುವ ಜನಗಳಿಲ್ಲಿರ ಮುಖಗಳನ್ನೂ ಈತನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ಸುಟ್ಟುಬಿಡುವನು. ||೧೨೬-೧೨೭||

ಸೋಮವಾರದ ದಿನಸ ಅಜಾಳನದಿಂದ ಹಗಲು ಭೋಜನಮಾಡುವನನನ್ನು ಕರಿನಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಈ ಶಿವಭಕ್ತಿನು ಎಳತಂದು ಅವನನ್ನು ಚಾವಟಿಗಳಿಂದ ಹೊಡಿಯುತ್ತಾನೆ. ಅಜಾಳನದಿಂದ ರುದ್ರಾಷ್ಟಿಯನ್ನು ಧಂಸದೇ ಇರುವ ಮೂರ್ಖನನ್ನು ಬಲಾತ್ಮಾರವಾಗಿ ಕೂಡಲೇ ಎಳತಂದು ಕಾರಾಗೃಹದಲ್ಲಿ ಇಡುತ್ತಾನೆ. ||೧೨೮-೧೨೯||

ವಿಭೂತಿಯನ್ನು ಧಾರಣಮಾಡದೇ ಉಂಟನಮಾಡಲು ಅಪೇಕ್ಷೆಪಡುವ ಮಾನವನನನ್ನು ಬಲಾತ್ಮಾರವಾಗಿ ಎಳತಂದು ಕಲ್ಲಿಗಳಿಂದ ಈತನು ಹೊಡಿಯು

ಶಿವಲಿಂಗಾಚರಣಂ ತ್ಯಕ್ತಾಪ ಭೋಕ್ತುಮಿಜ್ಞತಿ ಯೋ ನರಃ ।

ತಮಾನಿಯಾಯಸ್ಯೇ ಸಿಂಡ್ರೇಃ ಸಂತಾಡಯತಿ ತತ್ತನುಂ ॥೧೪೮॥

ಯೇನ ನ ಶ್ರಿಯತೇ ನಿಷ್ಠೆಂ ಪ್ರದೋಷೇ ಶಿವಪೂಜನಂ ।

ತಮಾನಿಯಾತಿಯತ್ತೇನ ಕಂಟಕೈಸ್ತಾಡಯತ್ಯಯಂ ॥೧೪೯॥

ಶಿವಪ್ರತಾನಿ ತ್ಯಕ್ತಾನಿ ಯೇನ ನಿತ್ಯಂ ಭರಮಾಡಸಿ ।

ತಂ ನರಂ ಶ್ರಂಖಲೈಬಿದಾಷ ಗರ್ಜೇ ಸಂಪಾತಯತ್ಯರ್ಯಂ ॥೧೫೦॥

ಅಧವರ್ಣನಿರತಾನ್ನಾಷ್ವಾನಾಷಯನ್ನೇವಮಾಸ್ತಿಕಃ ।

ಬಹೂನ್ಧಮರತಾನೇವ ಚಕಾರಾಯಂ ಶಿವಾಚರ್ಚಕಃ ॥೧೫೧॥

ಏವಮೇತಾದ್ಯತಂ ಶ್ರಾಂತಾ ತದ್ದೇಶಾಧಿಪತಿಧರ್ಣನಿಃ ।

ತದ್ದಶರಾಂತಾಧರ್ಣಂ ಯತ್ತೇನ ಸಾಮಾತ್ಯಃ ಸಮುಪಾಯಯೋ ॥೧೫೨॥

ಆಗತ್ಯಾತ್ಯಂತವಿನಯಾತ್ಯ ರಾಜಾ ಕುಸುಮಾಂಜಲಿಃ ।

ಪೂಜಯಾಮಾಸ ಶ್ರೇಂದ್ರಂ ಸಾಮಾತ್ಯಃ ಸಾನುಗೋ ಮುದಾ ॥೧೫೩॥

ತ್ವಾನೇ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ಪೂಜಮಾಡದೇ ಶಾಟಮಾಡಬಯಸುವ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಈ ಶಿವಭಕ್ತನು ಎಳೆತಂದು ಅವನ ಶರೀರವನ್ನು ಕಬ್ಜಿಣದ ಗುಂಡುಗಳಿಂದ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೊಡಿಯುತ್ತಾನೇ. ೧೪೦-೧೪೧॥

ಇವನು ಎಳೆದುಕೊಂಡುಬಂದು ಬಲಾತ್ಮಾರವಾಗಿ ಮುಳ್ಳಗಳಿಂದ ಹೊಡಿಯುತ್ತಾನೇ. ನಿತ್ಯನೂ ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಶಿವಪ್ರತಗಳನ್ನು ಬಿಡುವ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಸರಪಣೆಗಳಿಂದ ಕಟ್ಟಿ ಹಳ್ಳಗಳಲ್ಲಿ ತಳ್ಳುತ್ತಾನೇ. ॥೧೪೨-೧೪೩॥

ಆಸ್ತಿಕನಾದ ಆ ಶಿವಭಕ್ತನು ಅಧವರ್ಣದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾದ ದುಷ್ಪರನ್ನು ಶಿಶ್ವಿಸುತ್ತಾ, ಅನೇಕ ಜನಗಳನ್ನು ಧರ್ಮಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ತತ್ತ್ವರೇರಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದನು. ಈ ರೀತಿಯಾದ ಮಹಿಮೆಯುಳ್ಳ ಶಾಟಕೋಣಿರನ ವಿಷಯವನ್ನು ಕೇಳಿ ಧನಿಕನಾದ ಆ ದೇಶದ ರಾಜನು ತನ್ನ ಮಂತ್ರಯೋಡನೆ ಆತನನ್ನು ದರ್ಶನಮಾಡುವುದಕ್ಕೂನ್ನೇರ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ॥೧೪೪-೧೪೫॥

ಆ ರಾಜನು ತನ್ನ ಮಂತ್ರ ಮತ್ತು ಪರಿವಾರದೊಡನೆ ಪುಷ್ಟಹಸ್ತನಾಗಿ ಬಂದು ಬಹಳ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಆ ಶ್ರೀವಾಗ್ರಗಣ್ಯನಾದ ಶಾಟಕೋಣಿರನನ್ನು

ತತಃ ಸ ಶೈವಸ್ತಂ ದೃಷ್ಟಾಂ ಭಸ್ತಬ್ಜೋಷಿತವಿಗ್ರಹಂ ।

ಕುಶಲಂ ಕಮು ರಾಜೇಂದ್ರೀತ್ಯಾಬಧಾಷೇ ನತಾನನಂ

॥೧೮೭॥

ತತಃ ಸ ರಾಜಾ ವಿನಯಾಪ್ತಿರಣಮ್ಯೋವಾಚ ಸಾದರಂ ।

ಬೃಹಸ್ಪತಿರಿವಾತ್ಯಂತಂ ಶ್ರಾವ್ಯಂ ವಚನಮುತ್ತಮಂ

॥೧೮೮॥

॥ ರಾಜೋವಾಚ ॥

ಶ್ರೀವೇಂದ್ರ ತ್ವತ್ಪುರಸಾದೇನ ಕುಶಲಂ ಸರ್ವತೋ ಮಮ ।

ರಾಷ್ಟ್ರಂ ಸರ್ವಂ ತ್ವತ್ಪುರಸಾದಾತ್ಮಿಯೇನ್ಯೇವಾಧಿತಿಷ್ಠತಿ ॥೧೯೭॥

ಯಸ್ಮಿನಾಪ್ತುರೇ ತ್ವಯಾ ನಿತ್ಯಂ ಸ್ಥಿರಯತೇ ಶೈವಸ್ತಂಗವ ।

ತಸ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರಸ್ಯ ಸರ್ವಸ್ಯ ಶಭಮಸ್ತ್ಯೇವ ಸರ್ವಧಾ ॥೧೯೮॥

ತನ ದರ್ಶನವಾತ್ರೀಣ ಕೃತಾಧೋರ್ಣಸ್ಮಿ ಶಿವಾಚರಕ ।

ಅಜ್ಞಾಪಯ ಮಯಾ ನಿತ್ಯಂ ಕಿಂ ಕರ್ತವ್ಯಂ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ॥೧೯೯॥

ಪೂರ್ಣವಾಡಿದನು. ಆಗ ವಿಭೂತಿಯಿಂದ ಅಲಂಕೃತವಾದ ದೇಹದಿಂದ ಶೋಭಿಸುತ್ತು ವಿನಯದಿಂದ ತಲೆಬಾಗಿ ನಿಂತಿರುವ ಆ ರಾಜನನ್ನು ಸೋಡಿ ಕಾಟಕೋಳಿರನು ರಾಜತ್ರೇಷ್ಠನೇ! ಕುಶಲನೇ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನವಾಡಿದನು. ॥೧೯೯-೨೦೦॥

ಆಗ ಆ ರಾಜನು ವಿನಯದಿಂದ ಆದರಷ್ಟವಾಗಿ ಶೈವವರ್ಣನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ, ದೇವಗುರುವಿನಂತೆ, ಕೇಳಲು ಯೋಗ್ಯವಾಗಿಯೂ ಉತ್ತಮವಾಗಿಯೂ ಇರುವ ವಚನಗಳಿಂದ ಹೀಗೆ ವರಾತನಾಡಿದನು. ॥೨೦೦॥

ಶಿವಭಕ್ತಾಗ್ರೇಸರನೇ, ನಿನ್ನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ನಾನೂ ನನ್ನ ಶಕಲ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳೂ ಸುಖವಾಗಿರುವುದು. ಶೈವಶ್ರೀಷ್ಠನಾದ ನೀನು ಸೆಲಸಿರುವ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಯಾವಾಗಲೂ ಶಾಂತಿಯೇ ಸೆಲಸಿರುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇನು? ॥೨೦೦-೨೦೧॥

ಎಲ್ಲೆ ಶಿವಪೂಜಾಧುರಂಧರನೇ, ನಿನ್ನ ದರ್ಶನವಾತ್ರದಿಂದಲೇ ನಾನು ಕೃತಕೃತ್ಯನಾಗಿರುವೇನು. ಮರಾನುಭಾವ, ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ನಾನು ಪ್ರತಿನಿಶ್ಯವೂ ವಾಡಬೇಕಾದ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಆಪ್ತಣಿಕೊಡಿಸುವನಾಗು? ಎಂದು ರಾಜನನ್ನು

ಇತ್ಯಕ್ತಂ ತದ್ವಚಃ ಶ್ರಿತ್ವಾ ಬಭಾಷೇ ಶ್ವನಪುಂಗವಃ ।
ಸ್ಮಿತಪೂರ್ವಂ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ವಾಕ್ಯಮೇವಂ ಮನೋಹರಂ ॥೧೯॥

॥ ಕಾಟಕೋಟರ ಉವಾಚ ॥

ಅಪ್ರಮಾದೇನ ಸತತಂ ಭಸ್ತುನೋದ್ಭಾಳನಂ ಕುರು ।
ಶ್ರಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣಂ ಸಮ್ಯಕ್ಕೂರು ವಿಧ್ಯಕ್ತಮಾರ್ಗತಃ ॥೨೦॥

ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣಂ ನಿತ್ಯಂ ಕುರು ರುತ್ಯೇನ ಸಾದರಂ ।
ಶಿವಪೂಜಾಂ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಕುರು ಬಿಲ್ವದಲ್ಯೇಮುರ್ದಾ ॥೨೧॥

ಶ್ವನಂ ಪಂಚಾಕ್ಷರಂ ನಿತ್ಯಂ ಜಪ ಯತ್ನಪುರಸ್ಸರಂ ।
ಕಾಲತ್ರಯೇಹಪ್ಯಚರ್ಯಾಷ್ಟ ಶಿವಲಿಂಗಂ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ॥೨೨॥

ರುದ್ರಾಭಿಷೇಕಪಾನೀಯಂ ಸಿಬ ಪ್ರತ್ಯಹಮಾದರಾತ್ ।
ಭುಂಕ್ಷಾನ್ನಂ ಪ್ರತ್ಯಹಂ ಸರ್ವಂ ಶಿವಾಯ ವಿನಿವೇದಿತಂ ॥೨೩॥

ಸ್ವಾಧಿಸಲು, ಆಗ ಆ ಶ್ವನಶ್ರೀಷ್ಟನು ರಾಜನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಂದ ಹಾಸಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಮನೋಹರವಾಗಿರುವ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಸುಧಿದನು.
॥೨೮-೨೯॥

ಅಯ್ಯ ರಾಜನೇ, ಪ್ರಮಾದವಿಲ್ಲದೇ ಆನವರತವೂ ಅಂಗಾಂಗಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಭಸ್ತುಲೀಷನವನ್ನೂ, ವಿಧಿಪ್ರಕಾರ ಭಸ್ತುಶ್ರಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣಯನ್ನೂ ಆವಶ್ಯವಾಗಿ ಆಚರಿಸು. ನಿಯಮಶೂರ್ವಕವಾಗಿ ಆದರದಿಂದ ರುದ್ರಾಕ್ಷಗಳನ್ನು ಧಾರಣೆಮಾಡು. ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿಗಳನ್ನು ತಂದು ನಿಯಮದಿಂದಲೂ ಸಂತೋಷದಿಂದಲೂ ಶಿವಪೂಜೆಯನ್ನು ನಿತ್ಯವೂ ತಪ್ಯದೇ ಮಾಡುವನಾಗು. ॥೨೯-೩೦॥

ನಿಯಮಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರ ಮಹಾಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪಮಾಡು. ಸ್ವಾತಃಕಾಲ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಮತ್ತು ಸಾಯಂಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ಪ್ರಯತ್ನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಪೂಜೆಮಾಡು. ನಿತ್ಯವೂ ರುದ್ರಾಭಿಷೇಕಮಾಡಿದ ನೀರನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಕುಡಿಯುವನಾಗು? ಪ್ರತಿನಿತ್ಯವೂ ಆ ಪರಿವರ್ತನೆಗೆ ನಿವೇದನಮಾಡಿದ ಅನ್ನವನ್ನೇ ಉಟಮಾಡು. ॥೩೧-೩೨॥

ಶಂಕರಾಯ ನಿನೇದ್ಯೈವ ಹಿಬೋದಕಮಾಪಿ ಪ್ರಿಯಂ ।

ನಿನೇದಿತಂ ಶಂಕರಾಯ ತಾಂಬಾಲಂ ಸ್ವೀಕುರು ಪ್ರಿಯಂ ॥೧೯೩॥

ಶಯನೇ ಭೋಜನೇ ನಿತ್ಯಂ ಶಂಕರಂ ಸ್ವರ ಸಾದರಂ ।

ನಿತ್ಯಂ ಶಿವಕಥಾಮೇನ ಶೃಂಗಾ ಭಕ್ತಿಪುರಃಸರಂ ॥೧೯೪॥

ಶ್ರೀನೃಪಃ ಸಹ್ಯವ ಸತತಂ ನಾತಾರಂ ಕುರು ಯಥೋಚಿತಂ ।

ಶ್ರೀನೇಭ್ಯ ಏನ ಯತ್ತೇನ ಧನಂ ದೇಹಂ ಸ್ವತಕ್ತತಃ ॥೧೯೫॥

ಶ್ರೀನಾನ್ ದೃಷ್ಟಾತಿಯತ್ತೇನ ಪೂಜಯೋತ್ಸಾಯ ಸಾದರಂ ।

ಶ್ರೀನೇಷು ವಿನಯೇನೈನ ನಾತಾರಂ ಕುರು ಕೃತಾಂಜಲಿಃ ॥೧೯೦॥

ಶ್ರೀನೇ ನ ಕುರು ಕಾಟಿಲ್ಯಂ ಪ್ರಮಾದೇನಾಪಿ ಸರ್ವಥಾ ।

ಶ್ರೀನಾಂತೋಽಷಯ ಯತ್ತೇನ ಪೂಜಯ ಶ್ವಂ ಸದಾ ಸ್ವಪ ॥೧೯೧॥

ಅಶ್ರೀನಾನತಿಯತ್ತೇನ ಸಂಹರಾದರಪೂರ್ವಕಂ ।

ಅಶ್ರೀನಾಂಶ್ರಯಂ ದೇಶಂ ಮಾ ಪಾಲಯ ನರಾಧಿಪ ॥೧೯೨॥

ಆ ಶಂಕರನಿಗೆ ನಿನೇದನಮಾಡಿದ ನೀರನ್ನೇ ಪ್ರಿಯಕರವೆಂದು ಪಾನಮಾಡು. ತಾಂಬಾಲವನ್ನೂ ಶಂಕರನಿಗೆ ಸಮರ್ಪಿಸಿಯೇ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನೀನು ಸ್ವೀಕರಿಸು. ಮೆಲಗುವಾಗಲೂ, ಉಂಟಮಾಡುವಾಗಲೂ ನಿತ್ಯನೂ ಲೋಕಶಂಕರನನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಸ್ವರಣಮಾಡುವನಾಗು. ಅಲ್ಲದೇ ಪ್ರತಿನಿತ್ಯನೂ ಆ ಶಂಕರನ ಕಥೆಗಳನ್ನೇ ಭಕ್ತಿ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕೇಳುತ್ತಾ ಕಾಲಯಾವನೆ ಮಾಡು. ॥೧೯೩-೧೯೪॥

ಶ್ರೀವರ ಸಂಪರ್ಕದಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ ಯಾವಾಗಲೂ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಸಂಭಾಷಣೆಗಳ ನ್ನಾಡು. ನಿನ್ನ ಯೋಗ್ಯತಾನುಸಾರವಾಗಿ ಶಾಂಭವರಿಗೇ ದ್ರವ್ಯದಾನಮಾಡುವನಾಗು. ಶಿವಭಕ್ತರನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಗೌರವದಿಂದಲೂ ಆದರದಿಂದಲೂ ಮೇಲ ಕ್ಷೇದ್ದು ನಿಂತು ಆವರನ್ನು ನಿಯಮದಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡು. ಅಲ್ಲದೆ ಆವರಲ್ಲಿ ವಿನಯದಿಂದಲೇ ಕ್ಷೇಜೋಡಿಸಿ ಭಕ್ತಿಯುತನಾಗಿ ಸಂಭಾಷಣೆಮಾಡುವನಾಗು. ॥೧೯೪-೧೯೦॥

ರಾಜೀಂದ್ರನೇ, ಒಂದುನೇಳಿ ಅಜ್ಞಾನದಿಂದಲಾದರೂ ಶಾಂಭವರಲ್ಲಿ ವಂಚನೆ ಮಾಡಬೇಡ. ಆ ಶಿವಭಕ್ತರನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ನಿಯಮದಿಂದ ಸಂತೋಷವಾಗಿ

ಶಿವಾಲಂಬಾನಿ ಯತ್ತೇನ ಕಾರಯಸ್ತ ಸ್ವತಕ್ತತಃ ।

ಶಿವಾಲಂಬೀಷು ಸರ್ವೇಷು ಕಾರಯಸ್ವಾರ್ಚಿನಂ ಮುದಾ ॥೨೦೫॥

ಶಿವಸ್ಥಾನೇಷು ರಮ್ಯಾಣಿ ಜಲಕುಂಡಾನಿ ಕಾರಯ ।

ಶಿವಸ್ಥಾನೇಷು ವಿಭವಾಃ ಕಾರಣೀಯಾಃ ಪ್ರಯತ್ತತಃ ॥೨೦೬॥

ಕಾರಯಸ್ವಾಲಂಕೃತಾನಿ ಶಿವಸ್ಥಾನಾನಿ ಸಾದರಂ ।

ಸಾಟ್ಯಂ ಕಾರಯ ಸರ್ವೇಷು ಶಿವಸ್ಥಾನೇಷು ಸಾದರಂ ॥೨೦೭॥

ದೀಪವಾಲಾಲಂಕೃತಾನಿ ಶಿವಸ್ಥಾನಾನಿ ಕಾರಯ ।

ಸಂಮಾಜಿಂತಾನಿ ತಿಷ್ಯಂತು ಶಿವಸ್ಥಾನಾನಿ ಸರ್ವದಾ ॥೨೦೮॥

ದುಂದುಭಿಧ್ವಾನಪೂರ್ಣಾನಿ ಶಿವಸ್ಥಾನಾನಿ ಕಾರಯ ।

ಸ ಪುಷ್ಟಿಜಲಸಿಕ್ತಾನಿ ಶಿವಸ್ಥಾನಾನಿ ಕಾರಯ ॥೨೦೯॥

ಸುತ್ತು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಸದಾ ಪೂಜಿಮಾಡುವನಾಗು. ಶಿವಪೂಜಕರಲ್ಲದ ಇತರರನ್ನು ಬಿಳಾತ್ಮಾರವಾಗಿ ಸಂಹಾರಮಾಡು. ಶಿವಸೇವಕರಲ್ಲದ ಜನರು ವಾಸಮಾಡುವ ದೇಶವನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ನಿರ್ನಾಯಿತ್ವಿಸಿದ್ದರೆ. ||೨೦೧-೨೦೨||

ನಿನ್ನ ಶತ್ತಿಯನ್ನನುಸರಿ ಶಿವದೇವಾಲಯಗಳನ್ನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಕಟ್ಟಿಸುವ ನಾಗು. ಸಕಲ ಶಿವದೇವಾಲಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಪೂಜಿಮಾಡಿಸು. ಶಿವದೇವಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಮನೋಹರವಾದ ನಿರೀಕ್ಷೆ ಕುಂಡಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸು. ಅಲ್ಲದೇ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ನಾನಾವಿಧವಾದ ಖತ್ತಿವಗಳು ನಡೆಯುವಂತೆ ನಿಯಮವನ್ನು ಮಾಡಿಸು. ||೨೦೩-೨೦೪||

ಶಿವದೇವಾಲಯಗಳನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಅಲಂಕಾರವಡಿಸು. ಎಲ್ಲಾ ಶಿವದೇವಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಆದರಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನತ್ಯನಮಾಡಿಸು. ಶಿವದೇವಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ದೀಪಪಂಕ್ತಿಗಳನ್ನಿಡಿಸಿ ಸದಾ ಆ ಸ್ಥಳಗಳು ಗುಡಿಸಲ್ಪಡುವಂತೆ ಮಾಡುವನನಾಗು. ||೨೦೫-೨೦೬||

ಶಿವನು ನೆಲಸಿರುವ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ದುಂದುಭಿವಾದ್ಯಧ್ವನಿಗಳು ತುಂಬಿರುವಂತೆ ಮಾಡಿಸು. ಆ ದೇವಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಹಳವಿನಿಂದ ನಿಶ್ಚಯಾದ

ಮಾ ಪಾಲಯಸ್ಸು ತದ್ವಾಷ್ಟುಂ ಯದ್ವಾಷ್ಟುಮಶಿವಾಲಯಂ ।

ಮಾ ನಿಲೋಕಯ ತಂ ದೇಶಂ ಯದ್ದೇಶೋಽಸ್ತ್ಯಾಶಿವಾಲಯಃ ॥೭೦೭॥

ಮಾ ನಿಲೋಕಯ ಯತ್ನೇನ ಸ್ತ್ರಿಯಂ ತ್ವಕ್ತಶಿವಾಚ್ಚಂ ।

ಮಾ ನಿಲೋಕಯ ಭೃತ್ಯಾಂಶ್ಚ ಶಿವಚಿಹ್ನೆವಿವಜಿತಾನ್ ॥೭೦೮॥

ಶಿವವ್ರತಾನಿ ಸತತಂ ಕುರು ಯತ್ನೇನ ಪಾಠಿಂವ ।

ನಿತ್ಯಂ ಪಾಠಿಂವಲಿಂಗಾನಿ ಪೂಜಯಸ್ಸು ನರೀಶ್ವರ ॥೭೦೯॥

ಯಸ್ತು ಪಾಠಿಂವಲಿಂಗಾನಿ ಪೂಜಯಿಷ್ಯತಿ ಸಾದರಂ ।

ಸ ಮಹಾಭಾಗ್ಯಭುಗ್ಭುತ್ವಾ ಲಭತೇ ಶಾಂಕರಂ ಪದಂ ॥೭೧೦॥

ಯಸ್ಯಾಸ್ತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯನೋಪೈಜಾಪ್ತಿ ತೇನ ಯತ್ನೇನ ಸಾದರಂ ।

ಪೂಜನೀಯಂ ವಿಧಾನೇನ ಪಾಠಿಂವಂ ಲಿಂಗಮುತ್ತಮಂ ॥೭೧೧॥

ರಾಜನ್ ಪಾಠಿಂವಲಿಂಗಸ್ಯ ಪೂಜನಾದೇವ ಸವರ್ಥಾ ।

ಮುಕ್ತಿಕಾಂತಾ ಸಮಾರ್ಥಾತಿ ಸ್ವಯಮೇವಾತಿಯತ್ವತಃ ॥೭೧೨॥

ನೀರನ್ನ ಚುಮುಕಿಸುವಂತೇವರ್ದಿಸು. ಶಿವದೇವಾಲಯಗಳಲ್ಲಿದಿರುವ ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು
ಕಾಸಾಡಿದಿರುವುದಲ್ಲದೇ ಅಂತಹ ದೇಶಗಳನ್ನು ಕಣ್ಣಿತ್ತಿ ಸಹ ನೋಡಬೇಡ.
॥೭೦೨-೭೦೮॥

ಶಿವಪೂಜೆಮಾಡಿದಿರುವ ಹೆಂಗಸನ್ನು ಶ್ರೀವನ ಗುರುತುಗಳು ಇಲ್ಲಿದಿರುವ
ಸೇವಕರನ್ನೂ ಎಂದಿಗೂ ದರ್ಶನಮಾಡಬೇಡ. ಯಾವಾಗಲೂ ಆ ಪರಶಿವನ
ಸಂಬಂಧವಾದ ಪ್ರತಿಗಳನ್ನೇ ಮಾಡುವನನಾಗು. ಅಯ್ಯ ರಾಜೀಂದ್ರನೇ, ನಿತ್ಯನ್ರಾ
ಪಾಠಿಂವಲಿಂಗಗಳನ್ನೇ ಭಕ್ತೀಯಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡುವನಾಗು. ॥೭೦೯-೭೧೦॥

ಈ ಪಾಠಿಂವಲಿಂಗಗಳನ್ನು ಆದರಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಪೂಜೆಮಾಡುವನನು
ಮಹಾಭಾಗ್ಯವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವನಾಗಿ ಕೊನೆಗೆ ಶಂಕರನ ಸಾಸ್ನಿಧ್ಯವನ್ನು
ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ನಿಶ್ಚಯ ಮತ್ತು ನೋಪೈ ಇವುಗಳನ್ನು ಪೇಸ್ತಿಸುವ ಮನುಷ್ಯನು
ನಿಯಮದಿಂದ ಖತ್ತಮಾದ ಆ ಪರಶಿವನ ಪಾಠಿಂವಲಿಂಗವನ್ನು ತಪ್ಪದೇ ಪೂಜೆ
ಮಾಡಬೇಕು. ॥೭೧೧-೭೧೨॥

ಅಯ್ಯ ರಾಜನೇ, ಪಾಠಿಂವಲಿಂಗವನ್ನು ನಿಯಮದಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡುವುದ

ಮೃನ್ಯಂ ಲಿಂಗಮಭ್ಯಂ ಮಹಾದಾರಿದ್ರುನಾಶಕಂ ।
ತೇನ ದಾರಿದ್ರುನಾಶಸ್ತು ಭವತ್ತೀವ ಹಿ ಸರ್ವಥಾ ||೨೧೫||

ಅಚಿರ್ತಂ ಪಾರ್ಥಿವಂ ಲಿಂಗಂ ನಾಶಯತ್ತಪಷಪರ್ವತಾನ್ ।
ತದಾತಿ ಮಹಡೈಶ್ವರ್ಯಂ ಮುಕ್ತಮಂತೇ ದದಾತಿ ಇ ||೨೧೬||

ಪಾರ್ಥಿವಂ ಲಿಂಗಮಭ್ಯಂ ಶಿವೈಕಪರದೈವತ್ಯೈಃ ।
ನಾನ್ಯದಿತ್ಯಾಹ ಜಾಬಾಲಸ್ತತ್ತಧೈವ ಹಿ ಸರ್ವಥಾ ||೨೧೭||

ಶಿವಾನ್ಯದೈವತಾಸಕ್ತೈಃ ಪಾರ್ಥಿವಂ ಲಿಂಗಮಚಯನ್ ।
ನ ತತ್ಪಲಮನಾಪ್ರೋತಿ ಸತ್ಯನಿತ್ಯಾಹ ಗೌತಮಃ ||೨೧೮||

ಅತಃ ಶ್ರೀಪೋ ಭವ ಪ್ರೀತ್ಯಾ ಪಾರ್ಥಿವಂ ಲಿಂಗಮಚಯ ।
ತತ್ತ್ವಜಯಾ ತನೇಷ್ವಾಧಾರಃ ಸಿದ್ಧ್ಯಂತೇನ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೨೧೯॥

ರಿಂದ ನೋರ್ಕ್ವೆಂಗನೆಯು ತಾನಾಗಿಯೇ ಬಲಾತ್ಮಾರದಿಂದ ಒಲಿದು ಬರುತ್ತಾಳೆ.
ಅಪಾರವಾದ ದಾರಿದ್ರ್ಯವನ್ನು ನಾಶಮಾಡುವ ಮಣಿನ ಲಿಂಗವನ್ನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ
ಪೂಜೆಮಾಡುವುದರಿಂದ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಒಡತನವು ನಾಶವಾಗಿಯೇ ಆಗುವುದು.
||೨೨೦-೨೨೧||

ಪಾರ್ಥಿವಲಿಂಗಗಳನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡುವುದರಿಂದ ಪರ್ವತಗಳಂತೆ ಅಪಾರವಾ
ಗಿರುವ ಸಾವಗಳೆಲ್ಲಾ ತೊಲಗಿ ಸಕಲೈಶ್ವರ್ಯಗಳೂ ಉಂಟಾಗುವುವಲ್ಲದೆ ಕೊನೆಗೆ
ನೋರ್ಕ್ವೊ ದೊರೆಯುವುದು. ಶಿವನೊಬ್ಬನೇ ಮುಖ್ಯನಾದ ದೇವತೆಯೆಂದು
ಸಂಬಿರುವ ಜನಗಳು ಪಾರ್ಥಿವಲಿಂಗವನ್ನೇ ಪೂಜೆಮಾಡಬೇಕೇ ಹೊರತು ಇತರ
ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡಬಾರದೆಂದು ಜಾಬಾಲಮಹಿಂಸ್ಯ ಹೇಳಿರುವುದು
ಸರಿಯಾಗಿದೆ. ||೨೨೨-೨೨೩||

ಶಿವನಲ್ಲದ ಇತರವಿಷ್ಣ್ಣಾವದಿದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಹೊಂದಿ, ಶಿವನ ಪಾರ್ಥಿವ
ಲಿಂಗವನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡುವವನು ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಆ ಘಲವನ್ನು ಹೊಂದಲಾರ
ಸೆಂದು ಗೌತಮಮುನಿಯು ಹೇಳಿರುವನು. ಅಯ್ಯ ರಾಜನೇ, ಆದ್ದರಿಂದ ನೀನು
ಶಿವಭಕ್ತನಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಆ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡು. ಆ ಪೂಜೆಯಿಂದ
ನಿನಗೆ ಸಂಶಯನೇ ಇಲ್ಲದೇ ಸಕಲ ಇಷ್ಟಾರ್ಥಗಳೂ ಸಿದ್ಧಿಸುವುವು. ||೨೨೪-೨೨೫||

ಕುಬೀರಸ್ಯ ಧನಂ ಪೂರ್ವಂ ಸರ್ವಂ ವಿಶ್ವವಸಾ ಹೃತಂ ।
ತತೋ ದರಿದ್ರಃ ಸಮಭೂತ್ಯಾಬೀರೋ ಧನವಜ್ಞತಃ ॥೨೮೮॥

ತತೋಽತಿದುಃಖಂ ಸಂಪ್ರಾಪ್ಯ ಜಗಾಮು ಹಿಮವದ್ಭೂಹಂ ।
ಹಿಮನಾನ್ಮಾಜಯಿತ್ವಾ ತಂ ಪಪ್ರಚಾಪ್ಯತ್ಯಂತದುಃಖಿತಂ ॥೨೯೦॥

ಕಮಾಸೀದ್ರಾಜರಾಜಾದ್ಯ ಲಿಷ್ಟ ಏವ ಹಿ ದೃಷ್ಟಿಸೇ ।
ಖೀದಕಾರಣಮಾಚಕ್ಷ್ಯಾ ದುಃಖಂ ತ್ಯಕ್ತಾಪ್ಯ ಸ್ಥಿರೋ ಭವ ॥೨೯೧॥

ಏವಂ ಪೃಷ್ಟೋ ಹಿಮವತಾ ಬಾಪ್ಯಧಾರಾಪರಿಪೂರ್ತಃ ।
ಜಗಾದ ವಚನಂ ದುಃಖಿ ಗತಂ ಧನವಿತಿ ಸ್ವಕ್ಷಂ ॥೨೯೨॥

ತಚ್ಯಾತ್ವಾ ಹಿಮವಾನ್ ಧೀರೋ ವಿಸ್ತಿತಃ ಪರ್ಯಪ್ಯಜ್ಞತ ।
ಕಥಂ ಗತಂ ಕಮದ್ವಾಸೀದಿತ್ಯೇನಂ ಸ್ತೀತ್ಯನಾಚ ಸಃ ॥೨೯೩॥

ಪೂರ್ವೇದ್ಯರನ್ಯಾಸಕ್ತೇನ ತ್ಯಕ್ತಂ ಸಾಯಂ ಶಿವಾಚನಂ ।
ತತಃ ಪರಂ ಮರ್ಯಾ ರಾತ್ಮೈ ನ ಕೃತಂ ಶಿವಪೂರಜನಂ ॥೨೯೪॥

ಹಿಂದೆ ಕುಬೀರನ ದ್ರವ್ಯವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿಶ್ವವಸುವೆಂಬ ಗಂಧರ್ವನು ಅಪಹರಿಸಿದನು. ಆಗ ಇದರಿಂದ ಕುಬೀರನು ಹಣವಿಲ್ಲದೆ ಬಡವನಾದನು. ಒಮ್ಮೆ ಹಿಮವನಂತನು ಅಪೂರ್ವವಾಗಿ ಬಂದ ಆ ಕುಬೀರನನ್ನು ಗೌರವದಿಂದ ಪೂರ್ಣಿಸಿದುಃಖಿತನಾಗಿರುವ ಆವನನ್ನು ಕುರಿತು ಹೀಗೆ ಪ್ರಶ್ನಿಮಾಡಿದನು. ||೨೮೯-೨೯೦||

ಅರ್ಥಾಗ್ಯ ರಾಜಾಧಿರಾಜನೇ, ಈ ದಿವಸ ನೀನು ಲಿಷ್ಟನಾಗಿರುವಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿರುವೆ. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಲಿಷ್ಟನಾಗಲು ಕಾರಣವೇನು? ದುಃಖವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಶಾಂತನಾಗು. ಎಂದು ಹಿಮವನಂತನು ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ಕುಬೀರನು ಕಣ್ಣೀರಿನ ಧಾರೆಗಳಿಂದ ನೆನೆಯಲ್ಪಟ್ಟಿನಾಗಿ ತನ್ನ ಹಣವೆಲ್ಲವೂ ಹೊರಿಯತೆಂದು ದುಃಖದಿಂದ ಹೇಳಿದನು. ||೨೯೧-೨೯೨||

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಧೀರನಾದ ಹಿಮವನಂತನು ಅಶ್ವಯುಗೋಂದು, ಎಲ್ಲೆ ಕುಬೀರನೇ, ನಿನ್ನಹಣವು ಯಾವ ರೀತಿಯಿಂದ ಹೊರಿಯಿತು? ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು ನಡೆಯಿತೆಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಮಾಡಲು, ಆಗ ಕುಬೀರನು, ಅರ್ಥಾಗ್ಯ ಹಿಮವನಂತನೇ, ಹಿಂದಿನ ದಿವಸ ನಾನು ಬೇರೆ ಶಾಂತಿದಲ್ಲಿ ನಿರತನಾಗಿದ್ದ ದರಿಂದ ಸಾಯಂಕಾಲದಲ್ಲಿ

ತದಾನಿಂ ವಿಶ್ರಾ ನಾಮ ಗಂಥರ್ವಃ ಕೆಶ್ಮಿದಾಗತಃ ।
ತೇನ ಸರ್ವಂ ಧನಂ ನೀತಂ ತಿರಸ್ಯುತ್ಯೈವ ಮಾಂ ತತಃ ॥೨೭೫॥

ಇತ್ಯುದೀರಿಕಮಾಕಣ್ಯ ಕುಬೀರಸ್ಯ ಹಿತಾವಹಂ ।
ಬಭಾಷೇ ವಚನಂ ಧೀಮಾನ್ಯಿಚಾರ್ಯ ಚ ಪುನಃ ಪುನಃ ॥೨೭೬॥

ಕರುಷ್ಯ ಪಾರ್ಥಿವಂ ಲಿಂಗಂ ಹೋಡಶಾಂಗುಲಮುನ್ನ ತಂ ।
ಅನಾವೃತ್ತಸಮಾಪ್ತತಮಾಮೂಲಾಗ್ರಮನುನ್ನ ತಂ ॥೨೭೭॥

ಸಾರ್ಥವತ್ವರಪರ್ಯಂತಂ ಪೂಜಯಸ್ಯ ವಿಧಾನತಃ ।
ಭಸ್ಯರುದಾಕ್ಷವೀತಾಂಗೋ ಬ್ರಹ್ಮಚರ್ಯೇಣ ಸಂಸ್ಥಿತಃ ॥೨೭೮॥

ಆಸಯಸ್ಯಾತಿಯತ್ಯೇನ ಹೇಮಪದಾತಿಸುಂದರಂ ।
ಬಿಲ್ಲಪತ್ರಾಣಿ ಹೈಮಾನಿ ಕೈಲಾಸಾದಾನಯಾನ್ವಹಂ ॥೨೭೯॥

ರತ್ಯೈಃ ಪದ್ಮಾಬಿಲ್ಲಪತ್ರೈಃ ಪೂಜಯಸ್ಯ ಮದೇಶ್ವರಂ ।
ಸಹಸ್ರಂ ರಚಯ ಸ್ತೀತ್ಯಾ ದೀಪಾನಾಂ ಲಿಂಗಸನ್ನಿಧಾ ॥೨೮೦॥

ತಿವನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅದೂ ಅಲ್ಲದೆ ನಾನು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಾದರೂ ಆ ಪರಿವನನ್ನು ಪೂಜಿಸಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಪೂಜಿಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ||೨೭-೨೮||

ಆಗ ವಿಶ್ರಾಸನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ಗಂಥರ್ವನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ನನ್ನನ್ನು ತಿರಸ್ಯಾರಿಸಿ ನನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಹಣವನ್ನು ಲಾಲಾ ಅವಹರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಡನು, ಎಂದು ಹೇಳಲು ಮೇಧಾವಿಯಾದ ಹಿಮವಂತನು ಕುಬೀರನಿಗೆ ಹಿತಮಾಗುವಂತೆ ಯೋಚಿಸಿ ಹೀಗೆ ಮಾತನಾಡಿದನು. ||೨೮-೨೯||

ಆಯ್ಯ ಕುಬೀರನೇ, ಹೋಡಲಿನಿಂದ ಕೊನೆಯವರೆಗೂ ಮತ್ತು ಸುತ್ತುಲೂ ಸುಂದರವಾಗಿ ಒಂದೇಸನುಸಾಗಿ ರಚಿತವಾಗಿರುವ ಹದಿನಾರು ಅಂಗುಲ ಎತ್ತರವಾಗಿ ರುವ ಪಾರ್ಥಿವಲಿಂಗವನ್ನು, ಒಂದೂವರೆ ನರುಷದವರೆಗೆ, ಭಸ್ಯ ರುದ್ರಾಕ್ಷಗಳನ್ನು ಧಾರಣಮಾಡಿ, ಬ್ರಹ್ಮಚಯಂವರ್ತದಲ್ಲಿದ್ದುಗೊಂಡು ವಿಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಪೂಜಿ ಮಾಡುವನಾಗು. ||೨೯-೩೦||

ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟಿ ಅತ್ಯಂತ ಸುಂದರವಾಗಿರುವ ಚಿನ್ನದ ಕಮಲಗಳನ್ನೂ ಚಿನ್ನದ ಬಿಲ್ಲಪತ್ರಾಗಳನ್ನೂ ಪ್ರತಿನಿತ್ಯವೂ ಕೈಲಾಸದಿಂದ ಶೇಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ.

ಪ್ರದಕ್ಷಿಣತತ್ತವಂ ನಿತ್ಯಂ ಸಮುಗಣ್ಯೋತ್ತರಂ ಕುರು ।

ಪ್ರಜಾಮಾನ್ಯರು ಸಾಷ್ಟಾಂಗಂ ನಿತ್ಯನಣ್ಯೋತ್ತರಂ ತತ್ತಂ ॥೭೫೧॥

ಪರಮಾನ್ಯೇನ ನೈವೇದ್ಯಂ ಕುರು ಯತ್ತೇನ ಸಾದರಂ ।

ಕಷ್ಟಾರದೀಪಾನನುಲಾನ್ಯರು ಸಾಧಾರ ಯುತತ್ರಯಂ ॥೭೫೨॥

ಗಂಡಾಲಾಗರುಧಾಪೇನ ಶ್ರೀಣಯಸ್ಯ ಮಹೇಶ್ವರಂ ।

ಚತುನೀರಂತತಿಸಾಹಸ್ರಂ ಜಪ ಪಂಚಾಷ್ಟರಂ ಸದಾ ॥೭೫೩॥

ಎವಮೇವಾನ್ಯಹಂ ಶ್ರೀತ್ವಾ ಸಪ್ತವಾರಂ ಮಹೇಶ್ವರಂ ।

ಪೂಜಯಸ್ವತಿಯತ್ತೇನ ಶಿವೇ ಕರಣಃ ಸದಾ ॥೭೫೪॥

ಸಾಧಾವಸ್ತರಪರ್ಯಂತಮೇವಂ ಕೃತ್ವಾ ಶಿವಾಚರಂ ।

ತತಃ ಕುರು ಯಥಾಶಾಸ್ತ್ರಮುದ್ಯಾಪನಮತಂದ್ವಿತಃ ॥೭೫೫॥

ರತ್ನಗಳಂದಲೂ, ಕಮಲಗಳಂದಲೂ, ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿಗಳಂದಲೂ ಆ ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನು
ಪೂಜೆಮಾಡು. ಶಿವಲಿಂಗದ ಸಂನಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀತಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸಾವಿರ ದೀಪ
ಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವನಾಗು. ॥೭೫-೭೫೦॥

ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಶಿವಲಿಂಗಕ್ಕೆ ನೂರೆಂಟು ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತು ಅಷ್ಟೇ
ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ನಮಾಷ್ಟಾರಗಳನ್ನೂ ಮಾಡುವನಾಗು. ನಿಯಮದಿಂದ ಆದರಷ್ಟವರ್ಚ
ವಾಗಿ ಪರಮಾನ್ಯನನ್ನು ಶಿವನಿಗೆ ನಿರ್ವಹಿಸಿದನ ಮಾಡು. ಅಳ್ಳದೇ ಆದರದಿಂದ ಪರಿ
ಶುದ್ಧವಾದ ನಲವತ್ತೀಗಳನ್ನು ಪರಿಶಿವನಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸುವ
ನಾಗು. ॥೭೫೧-೭೫೨॥

ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ಆಗರು ಇವುಗಳ ಧಾರಣೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿ ಆ ಮಹೇಶ್ವರ
ನಿಗೆ ಶ್ರೀತಿಯುಂಟುಗುವಂತಿ ಮಾಡು. ಯಾವಾಗಲೂ ಇಷ್ಟತ್ವನಾಲ್ಯ ಸಾವಿರ
ಶಿವಪಂಚಾಷ್ಟರ ಮಹಾಮಂತ್ರವನ್ನು ಜನಮಾಡು. ಹೀಗೆ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಏಳುಬಾರಿ
ಶ್ರೀತಿಯಿಂದ ಆ ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನು ನಿಯಮದಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಾ ಅನವರತವೂ
ಆ ಶಿವಸಲ್ಲಿಯೇ ಶರಣಾಹೋಂದು. ॥೭೫೩-೭೫೪॥

ಒಂದೂವರೆ ವರ್ಷ ವರ್ಷಂತವೂ ಹೀಗೆ ಶಿವಸ್ವಾಜಿಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಅನಂತರ
ಶಾಸ್ತ್ರಕ್ರಿಯೆಗಾಗಿ ತಿಳಿಸುವಿಲ್ಲದೇ ಉದ್ಯಾಪನೆಮಾಡು. ಅಯ್ಯ ರಾಜೇಂದ್ರನೇ,

ಉದ್ಯಾಪನವಿಧಿಂ ವಹ್ಯೇ ಶೃಂಗಾ ಸರ್ವಂ ವಿಶೇಷತಃ ।
ಯತ್ಕೃತ್ಯಾವಾವಿಲಂಬೀನ ಲಪ್ತಃ ಸೇ ಧನಮುತ್ತಮಂ ॥೨೫೪॥

ಉತ್ತಮೃಲ್ಲಿಂಗವಾನೇನ ಸಾವಣಂ ಲಿಂಗಮುತ್ತಮಂ ।
ಸಂಪಾದನೀಯಂ ಯತ್ತೇನ ನವಲಕ್ಷಣಲಕ್ಷಿತಂ ॥೨೫೫॥

ರಾಜತಾನ್ಯಾಸಿ ಲಿಂಗಾನಿ ತಾದೃಶಾನಿ ಚತುರ್ದಶ ।
ಸಂಪಾದ್ಯ ಹೇಮವೃಷಭಾಃ ಕಾರಾಃ ಪಂಚದಶೋತ್ತಮಾಃ ॥೨೫೬॥

ಸಾವಣಾರ್ಯಂತವಿಂಶತ್ಯಾ ಶಾರ್ಥಂ ಲಿಂಗಂ ಹಿರಣ್ಯಂ ।
ರಾಜತಾನ್ಯಾಸಿ ಲಿಂಗಾನಿ ಶೇನ ವಾನೇನ ಕಾರಂತೇತ್ರ ॥೨೫೭॥

ಸುವಣ್ಣರಯುತ್ಯಃ ಕಾರಾಃ ಏಕ್ಯಕೋ ವೃಷಭೀಕ್ಷರಃ ।
ಅನ್ಯಾನಾನತಿರಿಕ್ತಾಸ್ತ ವೃಷಭೀಶಾಃ ಪ್ರಕೀರ್ತಿಂತಾಃ ॥೨೫೮॥

ಉದ್ಯಾಪನಮಾಡುವ ಸರ್ವ ವಿಧಿಗಳನ್ನೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ನಿನಗೆ ತಿಳಿಸುವೆನು ಕೇಳು.
ಆ ಉದ್ಯಾಪನೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಸಾವಕಾಶವಿಲ್ಲದೇ ಉತ್ತಮ
ವಾದ ದ್ರವ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯುವೆ. ॥೨೫೯-೨೬೦॥

ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಮಣಿನ ಲಿಂಗದ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ನುಸರಿಸಿ ಉತ್ತಮವಾದ
ಒಂದು ಚಿನ್ನದ ಲಿಂಗವನ್ನು ಒಂಬತ್ತು ಲಕ್ಷಣಗಳಿಂದಲೂ ಯುಕ್ತವಾಗಿರುವಂತೆ
ಪ್ರಯತ್ನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಮಾಡಿಸಬೇಕು. ಅದೇ ಮಾನದಲ್ಲಿರುವ ಹದಿನಾಲ್ಕು
ಚೆಳ್ಳಿಯ ಲಿಂಗಗಳನ್ನೂ ಸಂಪಾದಿಸಿ, ಇವುಗಳ ಜಡಿಗೆ ಉತ್ತಮವಾದ ಹದಿನ್ಯೇದು
ಚಿನ್ನದ ವೃಷಭಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಬೇಕು. ॥೨೬೧-೨೬೨॥

ಎರಡುಲಕ್ಷ ತೊಲ ಅಥವಾ ಇತರ ಪರಿಮಾಣವನ್ನು ನುಸರಿಸಿ ಚಿನ್ನದಿಂದ
ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಅದೇ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನಿಟ್ಟು ಟ್ಯೂಕೋಂದು ಬೆಳ್ಳಿಯಿಂದಲೂ
ಲಿಂಗಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಬೇಕು. ಹತ್ತುಸಾವಿರ ತೊಲ ಪರಿಮಾಣದ ಚಿನ್ನದಿಂದ
ಒಂದೊಂದು ವೃಷಭರಾಜನನ್ನು ಮಾಡಿಸಬೇಕು. ಆ ವೃಷಭಗಳೆಲ್ಲಾ ಒಂದೊಂದೂ
ಸ್ವಲ್ಪವೂ ವೃತ್ಯಾಸವಿರದಂತೆ ನಿಯಮಬದ್ಧವಾಗಿ ಮಾಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ.
॥೨೬೩-೨೬೪॥

ವತಾನಿ ಸೋಪಕರಣಾನ್ಯಾಸಾದಾಯ ತತಃ ಪರಂ ।
ಗ್ರಾಹಾಣಿ ಪಟ್ಟವಸ್ತುಣಿ ಶ್ರೇತಾನ್ಯಂತ್ಯಜ್ಞಲಾನಿ ಚ ॥೭೬॥

ತತ್ತ್ವ ಶಾರ್ವವಣೀ ವಾಸಿ ಪೌಣದ್ವಾಸ್ಯಾಂ ವಿಶೇಷತಃ ।
ಉದ್ಯಾಪನಂ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಕರ್ತವ್ಯಂ ವಿಧಿಪೂರ್ವಕಂ ॥೭೭॥

ತತ್ವಾನ್ಯಾದ್ಯಃ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ವಿಪರ್ಯಾಃ ಷೋಡಶ ಶಾಂಕರಾಃ ।
ನಿಮಂತ್ರಣೀಯಾ ವಿಧಿವದಷ್ಟು ದಾನಪುರಃ ಸರಂ ॥೭೮॥

ಆಚಾರ್ಯಸ್ತತ್ರ ಕರ್ತವ್ಯಸ್ತದನ್ಯಃ ಶೈವಪುಂಗವಃ ।
ತತ್ರ ಬ್ರಹ್ಮಾ ತು ಕರ್ತವ್ಯಸ್ತದನ್ಯಃ ಶಾಂಕರೋತ್ತಮಃ ॥೭೯॥

ತತೋ ಲಿಂಗಾನಿ ದುಗ್ಂಡ್ಯಾರಭಿಷಿಜ್ಯ ಯಥಾವಿಧಿ ।
ಮಂಟಪೇ ಸಾಫಿಪನೀಯಾನಿ ವಿತಾನಾದ್ಯಾರಲಂಕೃತೀ ॥೮೦॥

ರಾತ್ಮೈ ಪೂಜಾಪ್ರಯತ್ನಾನಿ ಕರ್ತವ್ಯಾ ವಿಧಿಪೂರ್ವಕಂ ।
ರಾತ್ಮೈ ಜಾಗರಣಂ ಕಾರ್ಯಮುಷೋಷಣಪುರಃಸರಂ ॥೮೧॥

ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪರಿಕರಗಳೊಡನೆ ಸಂಗ್ರಹವಾಡಿದನಂತರ ಶುಭ್ರವಾಗಿಯೂ ಉಜ್ಜ್ವಲವಾಗಿಯೂ ಇರುವ ರೇಷ್ಮೆಯ ಒಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಬೇಕು. ಇವುಗಳಿಲ್ಲಾ ಅದಮೇಲೆ ಶಾರ್ವವಣವಾಸದ ಹಂಡ್ಲೊಮೆದಿನ ವಿಶೇಷ ನಿಯಮದಿಂದ ವಿಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಉದ್ಯಾಪನವಾಡಬೇಕು. ॥೭೮-೭೯॥

ಅದರ ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಪ್ರಯತ್ನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಹದಿನಾರು ಜನ ಈಶ್ವರ ಭಕ್ತರನ್ನು ವಿಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಅಷ್ಟೀಂದ್ರಾದ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿನಂತರ ಆಹ್ವಾನ ವಾಡಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಬಂದ ಶಂಕರಭಕ್ತರಲ್ಲಿ ಶಂಕರನ ಭಕ್ತಾಗ್ರೇಸರನಾಡಿಬಬ್ರಿಹಿನನ್ನು ಆಚಾರ್ಯನನ್ನಾಗಿಯೂ ಮತ್ತೊಬ್ಬನನ್ನು ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನಾಗಿಯೂ ನಿಯಮಿಸಬೇಕು. ॥೭೯-೮೦॥

ಆ ಮೇಲೆ ಜಾಲು, ವೋಸರು ವೋದಲಾದ ಹಂಚಾಮೃತದ್ವಾಗಳಿಂದ ವಿಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಆ ಶಿವಲಿಂಗಗಳಿಗೆ ಅಭಿಸೇಕವಾಡಿ ಅನಂತರ ಚಪ್ಪರವೇ ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಂದಲಂಕೃತವಾದ ಮಂಟಪದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಬೇಕು. ॥೮೦-೮೧॥

ತತಃ ಪ್ರತಃ ಸಮಾತಾಯ ಸ್ವಾತ್ಮ ಶೂಜಾಂ ವಿಧಾಯ ಚ ।
ಭ್ರಾಹ್ಮಣಿಃ ಸಹ ಸರ್ವೇಶ್ ಶಾಂಭವ್ಯೇಯ್ತ್ವ ಶೂರ್ವಕಂ ॥೨೪೨॥

ಮಧ್ಯಾಜ್ಯಾತ್ಕರ್ಚರಾಯುಕ್ತ ಪರಮಾನ್ಮೇನ ಸಾದರಂ ।
ಹೋಮಃ ಕಾರ್ಯಃ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಪಂಚಾಕ್ಷರವಿಧಾನತಃ ॥೨೪೩॥

ಪಂಚಲಕ್ಷಂ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಹ್ಯಾತ್ಮಾ ತು ಪರಮಾನ್ಮೇತಃ ।
ತತಃ ಸ ಬಿಲ್ಪಮಧುನಾ ಹೋಮಸ್ತಾನಾಸ್ತಿಧೀಯತೇ ॥೨೪೪॥

ತತಃ ಸಹೀರಮಧುನಾ ಬಿಲ್ಪಪತ್ರಾಸ್ತಿತೇನ ಚ ।
ಸಾಜ್ಯಸಹೀರಮಧುನಾ ಬಿಲ್ಪಪತ್ರಾಸ್ತಿತೇನ ಚ ॥೨೪೫॥

ಎವಂ ಹೋಮಃ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಕರ್ತವ್ಯಸ್ತದನಂತರಂ ।
ಲಿಂಗದಾನಾನಿ ಕಾರ್ಯಾಳಿ ಜಾಬಾಲೋಕ್ತವಿಧಾನತಃ ॥೨೪೬॥

ಭೋಜನೀಯಾಃ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ತತಃ ಶಾಂಕರಪುಂಗನಾಃ ।
ಸುವಣಾರ್ಥಯುತಮುತ್ಕೃಷ್ಣಂ ದಕ್ಷಿಣಾತ್ರ ವಿಧೀಯತೇ ॥೨೪೭॥

ಅನಂತರ ಬೆಳಗಾಗುತ್ತಲೇ ಎದ್ದು ಸ್ವಾನಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಪ್ರಜಮಾಡಿ ಅಶ್ವರಭಕ್ತರಾದ ಎಲ್ಲಾ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೊಡನೆ ನಿಯಮದಿಂದ ಜೀನುತ್ಪವು, ಸಕ್ಕರೆ ಇವುಗಳಿಂದ ಮಿಶ್ರವಾದ ಪರಮಾನ್ಮುವನನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರೀಮಂತ್ರ ವಿಧಿಪ್ರಕಾರವಾಗಿ ಹೋಮಮಾಡಬೇಕು. ॥೨೪೮-೨೪೯॥

ಪರಮಾನ್ಮುದಿಂದ ಐದುಲಕ್ಷ ಹೋಮವನನ್ನು ನಿಯಮದಿಂದ ಮಾಡಿ, ಅನಂತರ ಬಿಲ್ಪಪತ್ರಿಯೋಡನೆ ಜೀನುತ್ಪವುವನನ್ನು ಹೋಮಮಾಡಬೇಕು. ಅಮೇಲೆ ಹಾಲು, ಜೀನು, ಬಿಲ್ಪಪತ್ರಿ ಇವುಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಪಣೆಮಾಡಬೇಕು. ಅದಾದಮೇಲೆ ತುಪ್ಪ, ಹಾಲು, ಜೀನು ಇವುಗಳೊಡನೆ ಬಿಲ್ಪಪತ್ರಿಗಳನ್ನು ಹೋಮಮಾಡಬೇಕು. ॥೨೫೦-೨೫೧॥

ಹೀಗೆ ನಿಯಮದಿಂದ ಹೋಮವನನ್ನು ಮಾಡಿದಮೇಲೆ ಜಾಬಾಲ ಮಹಿಂದ್ರಯು ಹೇಳಿರುವ ವಿಧಿಯಂತೆ ಶಿವಲಿಂಗಗಳನ್ನು ದಾನಮಾಡಬೇಕು. ಅನಂತರ ಭಕ್ತರಿಗೆ ಸಂತೋಷಮಾಗುವಂತೆ ಭೋಜನಮಾಡಿಸಬೇಕು. ಈ ಶಿವಲಿಂಗದಾನಕ್ಕೆ ಹತ್ತುಸಾವಿರ ಹೊನ್ನುಗಳ ದಕ್ಷಿಣಾತ್ರ ಉತ್ಕೃಷ್ಣವೆಂದು ಹೇಳಿದೆ. ॥೨೫೨-೨೫೩॥

ವೃಷಭಾನ್ವಿತಲಿಂಗಾನಿ ದತ್ಯಾ ವಸ್ತುಣಿ ಚಾದರಾತ್ರೆ ।
ಸ್ವಕೃತಂ ಕರುಂ ಕರ್ತವ್ಯಂ ಮಹಾದೇವಾರ್ಥಣಂ ತತಃ ॥೨೫೩॥

ನವಂ ಕರೋತಿ ಯಃ ಸಮೃಜ್ಞಹಾದೇವಸ್ಯ ಪೂಜನಂ ।
ತೇನೈವ ನಿಧಯಃ ಪ್ರಾಪ್ಯಾ ನವಾಪ್ಯಾತು ನ ಸಂಶಯಃ ॥೨೫೪॥

॥ ಕಾಟಕೋಣಿರ ಖವಾಚೆ ॥

ಎವಮುಕ್ತೋ ಹಿನುವತಾ ಶ ಜಕಾರ ತದಾನ್ವತಂ ।
ತತಃ ಕುಬೀರಃ ಸಂಪ್ರಾಪ್ಯ ಶೀಘ್ರಂ ಸ ನಿಧಯೋ ನವ ॥೨೫೫॥

ತದಾ ಪ್ರಭೃತಿ ಯತ್ತೇನ ಕುಬೀರಃ ಶಿವಪೂಜನಂ ।
ಸಪ್ತವಾರಂ ಪ್ರಯತ್ತೇನ ಕರುಂ ಸಮುಪಚಕ್ರನೇ ॥೨೫೬॥

ಆತಃ ಪಾಧ್ರಿವ ಯತ್ತೇನ ಭವಾನಸಿ ಶಿವಾರ್ಚನಂ ।
ಕುರು ಯತ್ತೇನ ಸತತಂ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಾದಿಸಾಧನೈಃ ॥೨೫೭॥

ವೃಷಭಗಳನ್ನೂ, ಶಿವಲಿಂಗಗಳನ್ನೂ, ವಸ್ತುಗಳೊಡನೆ ಆದರದಿಂದ ದಾನ ಮಾಡಿ ಅನಂತರ ತಾನು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿರುವ ಕರುಂಗಳನ್ನು ಶ್ರೀಮಹಾದೇವನಿಗೆ ಸಮರ್ಪಣಮಾಡಬೇಕು. ಹೀಗೆ ವಿಧಿಯನ್ನು ಸರಿಸಿ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡಿದವನಿಗೆ ನವನಿಧಿಗಳೂ (ಮಹಾಪದ್ಮ, ಪದ್ಮ, ಶಂಖ, ಮರಕ, ಕಚ್ಚಪ, ಮುಕುಂದ, ಕುಂದ, ನೀಲ, ವರ,) ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಜಾಗ್ರತ್ತಿ ದೂರೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹಿನುವಂತನು ಕುಬೀರನಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ॥೨೫೨-೨೫೩॥

ಹೀಗೆ ಹಿನುವಂತನಿಂದ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟವನಾಗಿ ಆ ಕುಬೀರನು ಶ್ರೀವರ್ವತವನ್ನು ಮಾಡಿ ಕೂಡಲೇ ನವನಿಧಿಗಳನ್ನೂ ಹೊಂದಿದನು. ಅದು ಮೊದಲುಗೊಂಡು ಕುಬೀರನು ನಿಯಮದಿಂದ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಏಳುಸಲ ಶಿವಪೂಜಿಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನೆಂದು ಕಾಟಕೋಣಿರನು ಆ ರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ, ॥೨೫೮-೨೫೯॥

ಅಯ್ಯ ರಾಜನೇ, ನೀನೂ ಕೂಡ ನಿಯಮದಿಂದ ಭಕ್ತಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಇರಾವಾಗಲೂ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿ ಮೊದಲಾದ ವೃಜಾಸಾಧನಗಳಿಂದ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು

ಸರ್ವದಾ ಶಂಕರಸ್ಯೈವ ಕುರು ಧ್ಯಾನಂ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ।
ನಿರೀಕ್ಷಯ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಪೂಜಿತಂ ಶ್ರೀಮಹಿತ್ವರಂ ॥೨೫೮॥

ಜಪ ಪಂಚಾಕ್ಷರಂ ಮಂತ್ರಮಪ್ರಮಾದೇನ ಸಾದರಂ ।
ತೇನ ಸರ್ವಾರ್ಥಸಿದ್ಧಿಸ್ತೇ ಭವಿಷ್ಯತಿ ನ ಸಂಕಯಃ ॥೨೫೯॥

ಕ್ಷೇತ್ರಾರ್ಥಮಾಪಿ ರಾಜೀಂದ್ರ ಶಂಕರಧ್ಯಾನವರ್ಜಿತಂ ।
ಮಾಕುರುಷ್ಯೋಪದೇಶೋಽಯಂ ಸರ್ವಾರ್ಥಫಲದಾಯಕಃ ॥೨೬೦॥

ಸರ್ವ ಸಾಧಾರಣಾ ಧರ್ಮಾ ಇದಾನಿಂ ಮದುದಿರಿತಾಃ ।
ರಾಜಧರ್ಮೇಣ ಸತತಂ ಪಾಲಯಸ್ತ ಸ್ವಕಾಃ ಪ್ರಜಾಃ ॥೨೬೧॥

॥ ಯಮು ಉವಾಚ ॥

ಇತ್ಯಕ್ತಂ ತದ್ವಜಃ ಕ್ರತ್ವಾ ರಾಜಾ ವಿನಯಪೂರ್ವಕಂ ।
ತ್ಯವಂ ಸಂಪೂರ್ಜ್ಯ ಯತ್ನೇನ ಜಗಾಮ ನಗರಂ ಪ್ರತಿ ॥೨೬೨॥

ಪುಜಿವೊಡು. ಯಾವಾಗಲೂ ಆ ಶಂಕರನಸ್ಯೇ ನಿಯಮದಿಂದ ಧ್ಯಾನವೊಡು.
ಹಾಗೆ ಪೂಜಿವೊಡಿರುವ ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ದರ್ಶನವೊಡುವನಾಗು.
॥೨೬೨-೨೫೮॥

ಪ್ರವಾದವಿಲ್ಲದೇ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರಮಂತ್ರವನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಜಪವೊಡು.
ಇದರಿಂದ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲದೇ ನಿನಗೆ ಸಕಲ ಇಷ್ಟಾರ್ಥಗಳೂ ಸಿದ್ಧಿಸುವುವು. ಅಯ್ಯ
ರಾಜೀಂದ್ರನೇ, ಅರ್ಥಕ್ಕೆಣ ಕಾಲನೆನ್ನಾದರೂ ನೀನು ಆ ಶಂಕರನ ಧ್ಯಾನವಿಲ್ಲದೇ
ಕಳಿಯಬೇಡ. ಈ ನನ್ನ ಉಪದೇಶವು ಸಕಲಮನೋರಥಗಳನ್ನೂ ಈಡೀರಿಸುವು
ದೆಂದು ನಂಬು. ॥೨೬೨-೨೬೦॥

ಅಯ್ಯ ರಾಜನೇ, ಈಗ ನಾನು ನಿನಗೆ ಹೇಳಿರುವ ಧರ್ಮಗಳು ಸರ್ವ
ಸಾಮಾನ್ಯವೆಂದು ತಿಳಿಯುವನಾಗು. ನೀನು ರಾಜನಾದುದರಿಂದ ಯಾವಾಗಲೂ
ನಿನ್ನ ರಾಜಧರ್ಮವನ್ನನುಸರಿಸಿ ನಿನ್ನ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಪಾಲನೆಮಾಡಿಂದು ಕಾಟ
ಕೊಳ್ಳಬೇಕನು ರಾಜನಿಗೆ ವಿನೇಕ ಹೇಳಿದನು. ॥೨೬೩॥

ಹೀಗೆ ನುಡಿದ ಕಾಟಕೊಳ್ಳಬೇಕನೆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜನು ವಿನಯ
ಪುರ್ವಕವಾಗಿ ಆಶನನ್ನು ನಿಯಮದಿಂದ ಪೂಜಿವೊಡಿ ತನ್ನ ವಟ್ಟಣಕ್ಕೆ

ತಸ್ಮಾತ್ವನಸ್ಯ ಜನಕಃ ಶಿವದೊರ್ಹಳವಶಾದಿಹ ।

ಪರಿತೋ ಭೂರಿದುಃಖಾನಿ ಭುಕ್ತಾ ತಿಷ್ಣತಿ ದುಃಖಿತಃ ॥೨೬೩॥

ಅನೇನ ಚರಣಾ ದತ್ತಾ ಶಿವಲಿಂಗೋಪರಿ ಭ್ರಮಾತ್ರ ।

ತಾವಶಾಕಪ್ಯಾಸುಭೂಯಂತೇ ದುಃಖಾನ್ಯೇತಾನಿ ಸರ್ವದಾ ॥೨೬೪॥

ಧಾರ್ಯವಾನಾಗ್ನಿ ಕುಂಡಸೋಽದ್ರಷ್ಟವೋ ಮನ್ಮಥಸ್ತಾಯಾ ।

ಸ್ತುಂಭಂ ದಂದಹ್ಯವಾಸಂ ತಂ ಸರ್ವಾಲಿಂಗಾಧಿತಿಷ್ಣತಿ ॥೨೬೫॥

ಮನ್ಮಥೋಽಯಂ ತಾಡ್ಯತೇ ಹಿ ಸಂತಪ್ತಾಯಸಕ್ಯಂಖಲ್ಯಃ ।

ಕರ್ತಾಭಿಸ್ತಾಡ್ಯತೇ ತಪ್ತೈವ್ರತ್ಯೈರ್ವರ್ತೈಸ್ಪೃಷ್ಟಾ ದಾರುಷ್ಯಃ ॥೨೬೬॥

ಭಿಂಡಿಸಾಲ್ಯಾಸ್ತಾಡಯಂತೇ ತಪ್ತೈರತ್ಯಂತಮುನ್ನತ್ಯಃ ।

ಸಂತಪ್ತಾಯಸಷಿಂಡ್ಯತ್ತಾ ತಾಡ್ಯತೇ ದುಃಖಿದಾಯಕ್ಯಃ ॥೨೬೭॥

ಹಿಂತಿರುಗಿದನು. ಆ ಕಾಟಕೋಟರನ ತಂದೆಯು ತಾನು ಮಾಡಿದ ಶಿವದೊರ್ಹಳದ
ದೇಸೆಯಿಂದ ಈ ಸರಕೆದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಅನೇಕ ದುಃಖಗಳನ್ನು ಭವಿಸಿ ಸರಳತ್ವರುವನು.
॥೨೬೭-೨೬೮॥

ಈತನು ಭೂಂತಿಯಿಂದ ಶಿವಲಿಂಗದ ಮೇಲೆ ಕಾಲುಗಳನ್ನಿಂದಿರುವನು. ಇವು
ರಿಂದಲೇ ಇವನು ಯಾವಾಗಲೂ ಈ ದುಃಖಗಳನ್ನು ನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವನು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲ
ಇಂದ್ರನೇ, ಹೊಗೆಯಾಡುತ್ತಿರುವ ಅಗ್ನಿ ಕುಂಡದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿರುವ ಈ ಮನ್ಮಥನನ್ನು
ನೋಡು. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಉರಿಯುತ್ತಿರುವ ಕಂಬವನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು ನಿಂತಿರುವನು.
॥೨೬೮-೨೬೯॥

ಈ ಮನ್ಮಥನು ಕೆಂಪಾಗಿ ಕಾದ ಕಬ್ಬಿಣದ ಸರಪಳಿಗಳಿಂದ ಕಟ್ಟಲ್ಪಡು
ತ್ತಿರುವನು. ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾದಿರುವ ವಕ್ರಸೂ, ದೀಘಾಸೂ, ತುಂಬಾ ಭಯಂಕರಸೂ
ಆದ ಚಾವಟಿಗಳಿಂದ ಇವನನ್ನು ನನ್ನ ಭಟರು ಹೊಡಿಯುತ್ತಿರುವರು. ಅಲ್ಲದೇ
ಕಾದಿರುವ ದಪ್ಪವಾದ ಭಿಂಡಿಸಾಲಾಯುಧಗಳಿಂದಲೂ, ದುಃಖಪ್ರದವಾದ
ಕಾದ ಕಬ್ಬಿಣದ ಗುಂಡುಗಳಿಂದಲೂ ಇವನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಶಿಶ್ವಸಲ್ಪಂಡುತ್ತಿರುವನು.
॥೨೬೯-೨೭೦॥

ಕಥಂ ವಾ ತಪ್ತಿಕಾಲಾಗ್ನಿಃ ಪ್ರೋಧಿತೋಽಸ್ತಾತಿದಾರುಕ್ಷಿಃ ।
ಕಥಂ ವಾ ತಪ್ತಿತೇನ ಸಿಂಚ್ಯತೇ ದುಃಸಹಿನ ಜ ॥೨೬೭॥

ಅನ್ಯದೇವಸನೋ ರುದೋ ನ ರುದೋ ದೇವತೋತ್ತಮಃ ।
ಇತ್ಯಾಚ ಪುರಾ ಕಾಮಸ್ತಸ್ಯೇದಂ ಕರ್ಮಣಃ ಘಲಂ ॥೨೬೮॥

ಸರ್ವದೇವಾಧಿದೇವೇಶಂ ಶಿವಂ ಯೋ ಮನುತೇನ್ಯಧಾ ।
ತೇನ್ಯವನೇವ ದುಃಖಾನಿ ಪ್ರಾಪ್ತವ್ಯಾನಿ ನ ಸಂಕರ್ಯಃ ॥೨೬೯॥

ಮಹಾವಿಷ್ಣುಪ್ರಿಯತಮಃ ಶಂಬರಾರಿಸ್ತಾಪ್ಯಯಂ ।
ಭುಕ್ತಾಪ್ಯಾಂಶೋರಾಣಿ ನರಕಾಣಿತ್ರ ತಿಷ್ಣತಿ ಸರ್ವದಾ ॥೨೭೦॥

ನರಕೇ ಪತಿತಂ (ಧೃತಾಪ) ಶ್ರಾತ್ಯಾ ಮನ್ಯಧಂ ಕರುಳಾ ಪುರಾ ।
ದುಃಖಾದಿಪ್ಯಾಪ್ಯಾನಾಜೀದಂ ವಜನಂ ಸಾ ರುದಸ್ಯಾಖಂ ॥೨೭೧॥

ಈತನು ಭಯಂಕರವಾದ ಕಾದ ಶಾಲಾಯುಧದ ಮೊನೆಗಳಿಂದ ಹೇಗೆ ಚುಚ್ಚಲ್ಪಟ್ಟಿ, ಪೂರ್ಣಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವನು ನೋಡು. ಸಹಿಸಲಸಾಧ್ಯವಾದ ಕಾದ ಎಣ್ಣಿಯನ್ನು ಮೇಲೆ ಎರಡುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಹೇಗೆ ಸಂಕಟ ಪಡುತ್ತಿರುವನು ನೋಡು. ಹಿಂದೆ ಈ ಮನ್ಯಧನು, ರುದ್ರನು ಇತರ ವಿಷ್ಣುಪದಿ ದೇವತಿಗಳಿಗೆ ಸಮಾನನೆಂದೂ, ದೇವತೋತ್ತಮನಲ್ಲವೆಂದೂ ಹೇಳಿದ್ದನು. ಅದರ ಘಲವಾಗಿ ಈತನು ಈ ರೀತಿಯಾದ ಫೋರ ನರಕವಾಸರೂಪವಾದ ಘಲವನ್ನು ನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವನು. ॥೨೭೨-೨೭೩॥

ಸಕಲ ದೇವತಿಗಳನ್ನೂ ತನ್ನ ಆಶ್ರಿತರನ್ನೂಗಿ ವಾಡಿಕೊಂಡು ಸರ್ವೇಶ್ವರನೆನಿಸಿರುವ ಆ ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನು ವಿವರಿತವಾಗಿ (ಇತರ ದೇವತಿಗಳಿಗೆ ಸಮಾನನೆಂದು) ಶಿಳಿಯುವವರೆಲ್ಲರೂ ಈ ರೀತಿಯಾದ ದುಃಖಗಳನ್ನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಆನುಭವಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಈ ಮನ್ಯಧನು, ಮಹಾವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ತುಂಬಾ ಪ್ರೀತಿಪಾತ್ರನು. ಶಂಬರಾಸುರನ ಶತ್ರುವು. ಹಾಗಿದ್ದರೂ ಈತನೂ ಶಿವದೋಹದಿಂದ ಭಯಂಕರವಾದ ನರಕಗಳನ್ನು ನುಭವಿಸುತ್ತಾ ಇರುವನು. ॥೨೭೦-೨೭೧॥

ತನ್ನ ಮುದ್ದಿನ ಮುಗನಾದ ಮನ್ಯಧನು ಹೇಗೆ ನರಕದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ನರಭೂತಿರುವನೆಂದು ಕೇಳಿ, ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿಯು ದುಃಖದಿಂದ ಅಳುತ್ತಾ ತನ್ನ ಪತಿಯಾದ ಮಹಾವಿಷ್ಣುವನ್ನು ಕುರಿತು ಹಿಂದೊನ್ನೆ ಹೇಗೆ ವಾತನಾಡಿದಳು. ॥೨೭೨॥

ತವ ಸ್ವಿಯತನೋ ಮಾರೋ ನರಕೇ ಪತಿತೋ ಹರೇ ।

ತಮುದ್ಭರಾತಿಯತ್ತೇನ ಮನು ದುಃಖಂ ನಿವಾರಯ ॥೨೬॥

ಇತಿ ತದ್ವಚನಂ ಶ್ರುತ್ವಾ ಸ ಲಕ್ಷ್ಮೀರಮಣೋಽಭ್ರವೀಣಾ ।

ದುಃಖಂ ಮಾಕುರು ಮಗ್ನಿತಿ ಪುನರನ್ಯದುವಾಚ ಚ ॥೨೭॥

ಅಸ್ತಿದಾದಿಸಮತ್ತೇನ ಕಿವಂ ವೇದ ಸ ಮನ್ಯಥಃ ।

ದೇವಾಧಿದೇವಃ ಸ ಕಿವಃ ಸೋಽಸ್ಯತ್ತಲ್ಯಃ ಕಂಥಂ ಭವೇತ್ರ ॥೨೮॥

ಅಹಂ ತು ದೇವದೇವಸ್ಯ ಮಹಾದೇವಸ್ಯ ಸೇವಕಃ ।

ಮತ್ತಲ್ಯಃ ಸ ಕಂಥಂ ಭಾಯಾಷ್ಟಿವೋ ದೇವತಿಭಾಮಣಃ ॥೨೯॥

ಸೇವಕಾದಧಿಕಃ ಸೇವ್ಯಃ ಸರ್ವ ಸೇವ್ಯೋ ಮಹೇಶ್ವರಃ ।

ತಥಾ ಚ ಸೇವಕಾನ್ಯತೋ ಮಹಾನೇವ ಮಹೇಶ್ವರಃ ॥೩೦॥

ವಿಷ್ಣುದೇವನೇ, ನಿನ್ನ ಸ್ತೋತ್ರಾತ್ಮನಾದ ಮನ್ಯಥನು ನರಕದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ನರಳು ಶ್ರಿರುವನು. ತುಂಬಾ ಪ್ರಯಾಸಪಟ್ಟಾದರೂ ಆವನನ್ನ ನರಕದಿಂದ ಉದಾಧರ ಮಾಡಿ ನನ್ನ ದುಃಖನ್ನ ಶಾಂತಿಗೊಳಿಸು, ಎಂದು ಹೇಳಲು ಆ ಮಾತನ್ನ ಕೇಳಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀಕಾಂತನಾದ ವಿಷ್ಣುವು, ಸುಂದರಾಂಗಿಯೇ, ದುಃಖ ಪಡಬೇಡವೆಂದು ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿ, ಬೇರೆಯ ರೀತಿಯಿಂದ ಆವಳಿಗೆ ನಿಜವಾದ ವಿಷಯವನ್ನ ತಿಳಿಸಲು ಹೀಗೆ ಸುಧಿದನು. ॥೩೧-೩೨॥

“ಆ ಮನ್ಯಥನು ಪರತಿವನನನ್ನ ನಮ್ಯಗಳಿಗೆ ಸಮಾನನೆಂದು ತಿಳಿದನು. ದೇವಾಧಿದೇವನಾದ ಆ ಶಿವನು ಹೇಗೆತಾನೇ ನಮಗೆ ಸರಿಸಮನೆನಿಸಿಯಾನು? ನಾನಾದರೋ ಸಕಲ ದೇವತಿಗಳಿಗೂ ದೇವನೆನಿಸಿರುವ ಮಹಾದೇವನ ಸೇವಕನು. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಸಕಲ ದೇವತಿಗಳಿಗೂ ಚೂಡಾಮಣಿಪ್ರಾಯನಾಗಿರುವ ಪರಮಶಿವನು ನನಗೆ ಹೀಗೆ ಸಮಾಗುವನು? ॥೩೩-೩೪॥

ಸೇವೆಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಳ್ಳ ಸ್ವಾಮಿಯು ಸೇವಕನಿಗಿಂತಲೂ ಉತ್ತಮನಲ್ಲವೇ! ಆ ಮಹೇಶ್ವರನು ಸಕಲರಿಂದಲೂ ಪ್ರಾಜಿಸಲ್ಪಡತಕ್ಕವನು. ಆದ್ದರಿಂದ ಸೇವಕನಾದ ನನಗಿತಲೂ ಆ ಮಹೇಶ್ವರನು ದೊಡ್ಡವನೇಂದರಿ. ಆ ಶಿವನೇ ಮಹೇಶ್ವರನೆಂದು

ಮಹೇಶ್ವರ ಜತಿಖಾತಃ ಶಿವ ಏವ ತಥಾ ಸತಿ ।

ಸೋಽಸ್ತತ್ಪತ್ತಲ್ಯಃ ಕಥಂ ಭಾಯಾತ್ಸರ್ವದೇವಮಹೇಶ್ವರಃ ॥೨೨೪॥

ಬ್ರಹ್ಮೇಂದ್ರಪ್ರಮುಖಾ ದೇವಾಃ ಶಂಕರಸ್ಯೈವ ಸೇವಕಾಃ ।

ತತಸ್ತತ್ಪತ್ತಲ್ಯಾತಾಂ ಶಂಭೂ ಕಥಂ ಭವತಿ ತದ್ವದ ॥೨೨೫॥

ಸೇವ್ಯಂ ಸೇವಕತುಲ್ಯಂ ಜೀನ್ಯನುತ್ತೇ ಮೋಹತಸ್ತದಾ ।

ನ ಸೇವಕೋ ದಂಡನೀಯಃ ಸೇವ್ಯೇನ ಭವತಿ ಧ್ರುವಂ ॥೨೨೬॥

ವಯಂ ಬ್ರಹ್ಮಾದಯೋ ದೇವಾ ನಿತ್ಯಂ ಯದ್ವಾರಿ ಶಂಕರೈಃ ।

ತಾದ್ವಂತೇ ತೇನ ದೇವೇನ ಸಮಾಃ ಸ್ವಾಮಃ ಕಥಂ ಪ್ರಿಯೇ ॥೨೨೭॥

ಅಸ್ವಾನ್ ಗಣಯತ್ಯೇವ ಕೋಽಪಿ ಶಂಕರಕಂಕರೈಃ ।

ತಾದ್ವಶಃ ಶಂಕರೋಸ್ವಾಭಿಃ ಕಥಂ ತುಲೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ ॥೨೨೮॥

(ಅಪಾರವಾದ ಐಶ್ವರ್ಯವುಳ್ಳವನು) ಪ್ರಸಿದ್ಧಸಾಗಿರುವನು. ಹಿಗಿರುವಾಗ ದೇವ ತೋತ್ತಮಾದ ಆ ಮಹೇಶ್ವರನು ನನಗೆ ಸಮಾನಸೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಹೇಗೆ ಸರಿಯಾದಿತು? ॥೨೨೨-೨೨೮॥

ಬ್ರಹ್ಮ, ಇಂದ್ರ, ಮುಂತಾದ ದೇವತೆಗಳೂ ಆ ಶಂಕರನ ಶಿಂಕರರೇ ಆಗಿರುವರು. ಹಿಗಿರುವಾಗ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಾದಿಗಳುತಾನೇ ಆ ಶಂಕರನಿಗೆ ಹೇಗೆ ಸಮಾಗುವರು? ಸೇವಾಹರನಾದ ಸ್ವಾಮಿಯನ್ನು ಅಜಳ್ಣನದಿಂದ ಸೇವಕನ ಸಂಸಮಾನಸ್ಥನೆಂದು ಹೇಳುವ ಆ ಸೇವಕನು ತನ್ನ ಸ್ವಾಮಿಯಿಂದ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಣಾಂದದೇಇರುವನೇ! ॥೨೨೯-೨೩೦॥

ಸ್ತೋಯಸಿ, ನಾನೂ ಬ್ರಹ್ಮಾದಿ ದೇವತೆಗಳೂ ಸಹ ಆ ದೇವದೇವನ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಿನಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯವೂ ಆ ಮಹಾದೇವನ ಸಂದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಾಗ ಆನನ ಭಟರು ನಮ್ಮನ್ನು ಹೊಡೆದು ಹಿಂದಕ್ಕಟ್ಟುತ್ತಿರುವರು. ಹಿಗಿರುವಾಗ ನಾವುಗಳು ಆ ದೇವದೇವನಿಗೆ ಹೇಗೆತಾನೇ ಸಮಾನರೆನಿಸುವೆನ್ನ? ॥೨೩೧॥

ಆ ಶಂಕರನ ಯಾವ ಒಬ್ಬ ಸೇವಕನೂ ನಮ್ಮನ್ನು ಗಣನೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಹಿಗಿರುವಾಗ ಇಂತಹ ಅಸೀಕ ಗಣಗಳಿಗೆ ಅಧಿಪತಿಯಾದ ಆ ಶಂಕರನು ನಮಗೆ

ಮನ್ಮಥಃ ಸ ಮಹಾದೇವಮಸ್ತತ್ತಲ್ಯಮನ್ಮನ್ಯತೆ ।
ಅತಸ್ತೇನೈವ ಪಾಪೇನ ನರಕೇ ಪತಿತೋ ಧ್ವನಂ ॥೭೩॥

ಸ್ತುಪ್ತಂ ಯತ್ವಾಜಯಾ ಸಾಷ್ಟಿದೇವತ್ತಂ ಕಮಲೀಃ ಮಲೀ ।
ತೇನ ದೇವೇನ ತುಲ್ಯತ್ತಂ ಕೆಳುಮಸಾಷ್ಟಾಸು ಶದ್ವದ ॥೭೪॥

ಯೋಃ ನ್ಯತುಲ್ಯತಯಾ ವೇದ ಭ್ರಮೇಣಾಪಿ ಮಹೇಶ್ವರಂ ।
ಸ ಘೋರನರಕಾವಾಸಂ ಸ್ತುಪ್ತೋತ್ಯೇನ ನ ಸಂತಯಃ ॥೭೫॥

ತದುದ್ವಾರಾಯ ಯತ್ವೋಃಪಿ ಮಯಾ ಕತುಂ ನ ತಕ್ಷತೀ ।
ಕೃತೋಃಪಿ ವಿಘಲೋ ಯತ್ವೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ ನ ಸಂತಯಃ ॥೭೬॥

ಪತಿತೋ ಯಮಹಸ್ತೇ ಯಃ ಶ್ರೀಮಹಾದೇವನಿಂದಕಃ ।
ನ ತಸ್ಯ ನಿಗರಮಸ್ತಸಾಷ್ಟಲ್ಪಕೋಟ್ಯಬ್ರಹ್ಮದ್ವರಪಿ ॥೭೭॥

ಹೇಗೆ ಸಮಾಧಾನು? ನಮ್ಮ ಮನ್ಮಥನು ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಸಮಗೆ ಸಮಾನಸೆಂದು ತಿಳಿದ ಸಾವಧಿಂದಲೇ ಅವನು ನರಕದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ದುಃಖದಿಂದ ನರಳುತ್ತಿರುವನು. ॥೭೮-೭೯॥

ಪಾವನಳಾದ ಶ್ರೀದೇವಿಯೇ, ನಾವೆಲ್ಲರೂ ದೇವತಾಪದವಿಯನ್ನು ಯಾವ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಪೂಜಿವಾಡಿ ಹೊಂದಿರುವೋ ಆ ದೇವದೇವನ ಸಾಮ್ಯನು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಹೇಗೆತಾನೆ ಉಂಟಾದೀತು? ನಿಂತೇ ಹೇಳು. ಭ್ರಾಂತಿಯಿಂದಲಾದರೂ ಆ ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನು ಇತರ ಸಾಮಾನ್ಯದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಸಮಾನಸೆಂದು ಹೇಳುವವನು ತಪ್ಪದೇ ಭಯಂಕರವಾದ ನರಕವಾಸವನ್ನು ಹೊಂದುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವೇ ಇಲ್ಲ. ॥೭೯-೮೦॥

ಅವನನ್ನು ಉದ್ಧಾರ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೊಂದು ಸ್ವರ ನಾನು ಯಾವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ವಾಡಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಒಂದುವೇಳೆ ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟರೂ ಅದು ಸಂಶಯವಿಲ್ಲದೇ ಸಿಫ್ಫಳವಾಗುವುದು. ಯಮನ ಕೃಯ್ಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ಮಹಾದೇವ ನಿಂದಕನಿಗೆ ಅನೇಕ ಕೊಟ್ಟಿ ವರಗಳಾದರೂ ಬಿಡುಗಡೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ॥೮೦-೮೧॥

ಯಮಸ್ತु ದೇವದೇವಸ್ಯ ಮಹಾದೇವಸ್ಯ ಕಿಂಕರಃ ।
ಸ ಕಿಂ ಮದ್ವಚನಂ ತ್ರಿತ್ವಾ ಯಾತನಾಂ ನ ಕರಿಷ್ಯತಿ ||೨೫೮||

ಶಾಸನೀಯಃ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಪ್ರತೋರಿಸಿ ಶಿವನಿಂದಕಃ ।
ಸ ಶಾಸನೀಯ ಏವಾತಃ ಸಾಲನೀಯೋ ನ ತಾದೃತಃ ||೨೫೯||

ತದುದ್ವಾರಾಯ ಯತ್ವಶ್ಚೇತ್ತಿರ್ಯತೀಽದ್ಯ ಮರ್ಯಾ ಪ್ರಿಯೇ ।
ತದಾ ಮರ್ಯಾಪಿ ತೇಸ್ನೇನ ಸರ ಸ್ಥೇಯಂ ಭವಿಷ್ಯತಿ ||೨೬೦||

ತದುದ್ವಾರಾಧ್ರಮಾದ್ಯಕ್ತಂ ವಿಷ್ಣುಂ ವಾಂ ಸ ಯಮಃ ಪ್ರಿಯೇ ।
ಅತ್ಯೋನ್ಯಾಸಿ ಜ್ಞಾತ್ವಾ ಗ್ರಹಿಽಷ್ಯತ್ಯೇವ ಸರ್ವಧಾ ||೨೬೧||

ಗ್ರಹಿತ್ವಾ ಸ ತು ಕಾಲೋ ವಾಂ ಮೋಚಯಿಷ್ಯತಿ ನ ಧ್ರುವಂ ।
ತದ್ವಸ್ತೇ ಪತಿತಃ ಕೋಟಿಸಿ ನ ಮುಕ್ತೋದ್ವಾಪಿ ದೃಶ್ಯತೇ ॥೨೬೨॥

ಯಮನಾದರೋ ದೇವಾದಿದೇವನಾದ ಆ ಮಹಾದೇವನ ಕಿಂಕರನು. ಅತನು ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ನಿನ್ನ ಕುಮಾರನಿಗೆ ಯಾತನೆಗಳನ್ನು ಕೊಡದೇ ಇರಬಲ್ಲನೇ? ಶಿವನಿಂದೆಯನ್ನು ಮಾಡುವವನು ಮಗನೇ ಆಗಿದ್ದರೂ ಆವಶ್ಯವಾಗಿ ಅತನನ್ನು ಶಿಕ್ಷೇ ಮಾಡಲೇಬೇಕು. ಶಿಕ್ಷೈಹನಾದುದರಿಂದ ಅಂತಹ ಶಿವನಿಂದಕ ನನ್ನ ಎಂದಿಗೂ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡಬಾರದು. ||೨೫೮-೨೫೯||

ಪ್ರಿಯೇ, ಆವನನ್ನು ಉದ್ವಾರ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೊಂಡು ನಾನು ಈಗ ಪ್ರಯತ್ನಪಡುವುದಾದರೆ ನಾನೂ ಆವನೊಡನೆ ನರಕದಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕಾಗಿ ಬರುವುದು. ಸೈಯಸಿ, ಆವನ ಉದ್ವಾರಕ್ಕೊಂಡು ಪ್ರಯತ್ನಪಡುವ ವಿಷ್ಣುವಾದ ನನ್ನನ್ನೂ, ಆ ಯಮನು ಶಿವಭಕ್ತನಲ್ಲವೇಂದೇ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ನಿಷ್ಪರುಣೆಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ನರಕದಲ್ಲಿ ಹಾಕುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ||೨೬೦-೨೬೧||

ಆ ಯಮನು ನನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿದುಹಾಕುವನಲ್ಲದೇ ನರಕದಿಂದ ನಿಶ್ಚಯ ವಾಗಿಯೂ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆವನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದವರಾರೂ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದಿರುವಂತೆ ಕಾಣಬರುತ್ತಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ನಿವಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನವು ಖಂಡತ

ಅತಸ್ತತ್ರ ಪ್ರಯತ್ನ ಸ್ತ ನ ಚಲಿಸ್ತುತ್ತಿ ಸರ್ವಧಾ ।

ವಂ ಶಾಷ್ಟಿಎಂತಿ ಪ್ರಾಹ ಲಕ್ಷ್ಮೀಂ ಲಕ್ಷ್ಮೀಪತಿ: ಸ್ವಯಂ ॥೨೬೫॥

ಅತೋ ಮದ್ದಸ್ತ ಪತಿತಃ ಸುರೋಽಪಿ ಶಿವನಿಂದಕಃ ।

ಭುಕ್ತಾ ತಿಷ್ಟತಿ ಘೋರಾಣಿ ನರಕಾಣಿ ನ ಸಂತಯಃ ॥೨೬೬॥

ಅನಂತಬ್ರಹ್ಮತ್ವಾಭಿರೂಢಾವದ್ವಾಃಖಮಾಪ್ಯತೇ ।

ತತೋಽಪಿ ದುಃಖಮಧಿಕಂ ಪ್ರಾಪ್ಯತೇ ಶಿವನಿಂದಯಾ ॥೨೬೭॥

ಬ್ರಹ್ಮತ್ವಾ ಕೃತಾ ಯೇನ ತಸ್ಯೈವ ನರಕೇ ಸ್ಥಿತಿಃ ।

ತದ್ವಂತಜಾನಾಂ ನರಕಸ್ತೇನ ಸಾಪೇನ ನ ಧ್ರುವಂ ॥೨೬೮॥

ಶಿವನಿಂದಾ ಕೃತಾ ಯೇನ ತಸ್ಯೈವ ನರಕಸ್ತ ನ ।

ಕಿಂ ತು ತದ್ವಂತಜಾನಾಂ ಚ ನರಕೇಷ್ಠೇಷು ಸಂಸ್ಥಿತಿಃ ॥೨೬೯॥

ಶಿವನಿಂದಾಸಮಂ ಸಾಪಂ ನ ಭೂತಂ ನ ಭವಿಷ್ಯತಿ ।

ತಯಾ ಯತ್ವಾಪ್ಯತೇ ದುಃಖಂ ತದ್ವಾಃಖಮತಿದುಃಸಂ ॥೨೭೦॥

ವಾಗಿಯೂ ನಡೆಯುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ದೇವಿ, ಆದಪ್ರಯುಕ್ತ ನಿನು ಸುಮೃಸೆ ಇರೀದು ಲಕ್ಷ್ಮೀರಮಣಾದ ವಿಷ್ಣುವು ತನ್ನ ಪ್ರಿಯಾದ ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿದನು. ॥೨೭-೨೮॥

ಹೀಗಿರುವುದರಿಂದ ನನ್ನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ದೇವತೀಯೂ ಸಹ ಶಿವನಿಂದಕ ನಾಗಿದ್ದರೆ ಘೋರವಾದ ನರಕಗಳನ್ನು ಹೊಂದುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ಆಪಾರವಾದ ಬ್ರಹ್ಮತ್ವಾಭಿರೂಢಾವದ್ವಾಃ ನಾಡುವುದರಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ ದುಃಖಗಳಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿದ ದುಃಖವು ಈ ಶಿವನಿಂದೆಯಿಂದ ದೊರೆಯುವುದು. ॥೨೭-೨೮॥

ಬ್ರಹ್ಮತ್ವಾಭಿರೂಢಾವದ್ವಾಃ ನಾಡಿದವನಿಗೆ ವಾತ್ರ ನರಕವಾಸನೇ ಹೊರತು, ಇವನು ಮಾಡಿದ ಸಾಷದಿಂದ ಇವನ ವಂಶದಲ್ಲಿ ಹಂಟಿದವರಿಗೆಲ್ಲಾ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ನರಕವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಶಿವನಿಂದೆನಾಡಿದವನಿಗೆ ವಾತ್ರ ತನಗೂ ತನ್ನ ಕುಲದಲ್ಲಿ ಹಂಟಿದವಂಗೂ ಈ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ವಾಸನೇರಿಟ್ಟಿರುವುದು. ॥೨೮-೨೯॥

ಶಿವನಿಂದೆಗೆ ಸಮಾನವಾದ ಸಾಪವು ಹಿಂದೆ ಯಾವುದೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮುಂದೆ ಉಂಟಾಗುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಇದರಿಂದುಂಟಾಗುವ ದುಃಖವು ದುಃಸಹವಾದುದು,

ಶಚೀಪತೇ ಸಮುತ್ಪನ್ನೋ ಯದ್ವಂಶೇ ಶಿವನಿಂದಕ್ಷಃ ।

ಶದ್ವಂಶೋ ನರಕೇ ಸ್ಮಾರೇ ಪತಿಷ್ಠತ್ಯೇವ ಸರ್ವಥಾ ॥೨೬೬॥

ನ ಸಂರಕ್ಷತಿ ಶದ್ವಂಶಂ ಶಿವನಿಂದಾದವಾನಲಃ ।

ಯದ್ವಂಶೇ ಕಾಲಕೂಟಾಭೋ ಜಾತೋಽಸ್ತಿ ಶಿವನಿಂದಕ್ಷಃ ॥೨೦೦॥

ಯಸ್ಯ ವಂಶೇ ಸಮುತ್ಪನ್ನಃ ಶಿವನಿಂದಾಪರೋ ನರಃ ।

ಶದ್ವಂಶೇ ಜಲಮಷ್ಟಲ್ಪಂ ನ ಗ್ರಾಹ್ಯಂ ಸರ್ವಥಾ ದ್ವಿಜ್ಯಃ ॥೨೦೧॥

ಶಜ್ಞಂದಾಲಕುಲಂ ಜ್ಞೈಯಂ ಯತ್ನಲೇ ಶಿವದೂಷಕ್ಷಃ ।

ತತಸ್ತತ್ರ ತು ನ ಗ್ರಾಹ್ಯಂ ಜಲಾನ್ವಾದಿನಿವೇಕಭಿಃ ॥೨೦೨॥

ಶಿವನಿಂದಕ್ಷಣಂಶೇ ಚೇಜ್ಞಲಂ ಸಿಬತಿ ನೋಹತಃ ।

ತಪ್ತಕೃಭ್ರಂ ತದಾ ಕಾರ್ಯಂ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ವಿವೇಕಭಿಃ ॥೨೦೩॥

ಶಚೀರಮಣಾದ ಇಂದ್ರನೇ, ಶಿವನಿಂದಕ್ಷಣಾದ ಪುರುಷನು ಜನಿಸಿದ ವಂಶವು
ಅವಶ್ಯಾಗಿ ಭಯಂಕರವಾದ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ಬೀಳುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ.
॥೨೮೮-೨೯೯॥

ಕಾಲಕೂಟಮಾನಾವಿಷಕ್ತಿ ಸಮಾನವಾದ ಕಾಂತಿಯಾಳ್ಯ ಶಿವನಿಂದಕ್ಷನು
ಹುಟ್ಟಿರುವ ಕುಲನನ್ನು ಆ ಶಿವನಿಂದೆಯೆಂಬ ಕಾಡುಗಿಜ್ಞ ಎಂದಿಗೂ ಕಾಪಾಡ
ಲಾರದು. (ಅಂದರೆ ಸುಟ್ಟಿ ಭಸ್ತುವಾಡಿಬಿಡುವುದು.) ಶಿವನಿಂದೆಯಲ್ಲಿಯೇ
ತತ್ತ್ವರನಾಗಿರುವ ಮಾನವನು ಹುಟ್ಟಿರುವ ವಂಶದಲ್ಲಿ ಕೊಂಡ ನೀರನ್ನೂ
ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಎಂದಿಗೂ ಸ್ವೀಕರಿಸಬಾರದು. ॥೨೦೦-೨೦೧॥

ಶಿವನನ್ನು ದೂಷಣೆಮಾಡುವನಿಷ್ಠ ಕುಲನೇ ಚಂಡಾಲಕುಲವೆಂದು ತಿಳಿಯ
ಲ್ಪಡುವುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ವಿವೇಕನಳ್ಯವರು ಅನ್ನ, ನೀರು ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು
ಸ್ವೀಕರಿಸಬಾರದು. ಒಂದುವೇಳೆ ಶಿವನಿಂದೆ ಮಾಡುವವನ ವಂಶದಲ್ಲಿ ಅಜಾಳನದಿಂದ
ನೀರನ್ನು ಕುಡಿಯುವನಾದರೆ ಆಗ ಜಾಳನಿಗಳು ನಿಯಮದಿಂದ ತಪ್ತಕೃಭ್ರವ್ಯಾಯ
ಶ್ರೀತತ್ವವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ॥೨೦೨-೨೦೩॥

ತ್ಯಕ್ತಭಸ್ತುತ್ರಪುಂಡ್ರಸ್ಯ ಗೃಹೇ ಭುಕ್ತಾಪ್ತ ತು ನೋಹತಃ ।

ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಂ ತದಾ ಕಾರ್ಯಂ ದ್ವಾದಶಾಬ್ದಂ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಃ ॥೨೦೪॥

ತ್ಯಕ್ತಲಿಂಗಾಜ್ಞನಗೃಹೇ ಯದಿ ಭುಕ್ತೆಂ ಭರಮಾದ್ವಾಜ್ಞಃ ।

ತದಾ ಶಿಳಿಷ್ಟಾಗುಣಂ ಕಾರ್ಯಂ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಮತಂದ್ವಿತ್ತಃ ॥೨೦೫॥

ತ್ಯಕ್ತಭಸ್ತುತ್ರಪುಂಡ್ರಸ್ಯ ಯದಿ ದೃಷ್ಟಂ ಮುಖಂ ಭರಮಾತ್ ।

ತದಾ ಸೂರ್ಯಂ ವಿಲೋಕ್ಯಾದ್ ಸವಾಸಾ ಜಲಮಾದಿಶೇತ್ ॥೨೦೬॥

ತ್ಯಕ್ತಭಸ್ತುತ್ರಪುಂಡ್ರಸ್ಯ ಸ್ವಶೋಽ ಯದಿ ಭವೇಧಭರಮಾತ್ ।

ಸ್ವಾಶೋಪನಾಸಃ ಕರ್ತವ್ಯಃ ಶಿವಪೂಜಾಪ್ರಾರ್ಥಃಸರಂ ॥೨೦೭॥

ತ್ಯಕ್ತಭಸ್ತುತ್ರಪುಂಡ್ರೇಣ ಯದ್ಯಾಲಾಪಃ ಕೃಶೋಽ ಭವೇತ್ ।

ತದೋಪನಾಸಃ ಕರ್ತವ್ಯಸ್ತ್ರಾಹಂ ನೈಬ್ರಹ್ಮಣಾದಿಭಿಃ ॥೨೦೮॥

ವಿಭೂತಿಧಾರಣಂ ತ್ಯಕ್ತಾಪ್ತ ಯದಿ ಭುಂಕ್ತೇ ಭರಮಾದ್ವಾಜಃ ।

ತದೋಪನಾಸಃ ಕರ್ತವ್ಯಸ್ತ್ರಾಹಂ ನೈಬ್ರಹ್ಮಣಾದಿಭಿಃ ॥೨೦೯॥

ಭಸ್ತುತ್ರಪುಂಡ್ರವನ್ನು ಧಾರಣಮಾಡದೆ ಇರುವವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆಜ್ಞಾನದಿಂದ
(ಶೀಳಯದೇ) ಉಟಮಾಡಿದರೆ, ಆಗ ಹನ್ಸೆರಡು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ನಿಯಮದಿಂದ
ಸ್ವಾಯಶ್ಚಿತ್ತಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡದಿರುವವನ ಮನೆ
ಇಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಣರು ಭೂಂತಿಯಿಂದ ಉಟಮಾಡಿದರೆ ಆಗ ಆಲಸ್ಯವಿಲ್ಲದೆ ಹಿಂದೆ
ಹೇಳಿದುದಕ್ಕೆ ಎರಡರಷ್ಟು (ಅಂದರೆ ಇಷ್ಟತ್ವನಾಲ್ಯ ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ) ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ
ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ||೨೦೪-೨೦೯||

ಭಸ್ತುತ್ರಪುಂಡ್ರವನ್ನು ಧಾರಣ ಮಾಡದೇ ಇರುವವನ ಮುಖವನ್ನು ಭೂಂತಿ
ಯಿಂದ ಸೋಡಿದ್ದೇ ಆದರೆ, ಆಗ ಮೋದಲು ಸೂರ್ಯನನ್ನು ಸೋಡಿ ಅನಂತರ ಉಟ್ಟಿ
ಬಟ್ಟಿಯೋದನೆ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಬೇಕು (ಸಚೇಲಸ್ವಾನ ಮಾಡಬೇಕು). ಭಸ್ತು
ತ್ರಪುಂಡ್ರವನ್ನು ಧರಿಸದೇ ಇರುವವನನ್ನು ಒಂದುನೇಳಿ ಮುಟ್ಟಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಸ್ವಾನ
ಮಾಡಿ ಶಿವಪೂಜಿಮಾಡಿದನಂತರ ಉಪವಾಸವ್ರತವನ್ನು ಚರಿಸಬೇಕು. ||೨೦೯-೨೧೦||

ಭಸ್ತುತ್ರಪುಂಡ್ರವನ್ನು ಧರಿಸದೇ ಶಿವವಿಷಯಕವಾದ ಸಂಭಾಷಣೆ ಮಾಡಿದರೆ
ಆಗ ಬ್ರಹ್ಮಣರು ಮೂರುದಿನ ಉಪವಾಸ ಮಾಡಬೇಕು. ವಿಭೂತಿಯನ್ನು ಧಾರಣ

ಶಿವಪೂಜಾಂ ವಿಹಾರ್ಯಿವ ಯದಿ ಭುಂಕ್ತೇ ಭೃವಾದ್ವಾಜಃ ।

ತದಾ ತದನ್ನಂ ನಿಷ್ಣಾಸ್ಯ ಚರೇಚಾಂದಾರ್ಯಣಾಷ್ಟೇ ಕೆಂ ॥೫೧೦॥

ರುದ್ರಾಭಿಷೇಕಪಾನಿಯನುಸಿತ್ವಾ ಯದಿ ಭುಜ್ಯತೇ ।

ತದಾ ತದನ್ನಂ ನಿಷ್ಣಾಸ್ಯ ಚರೇಚಾಂದಾರ್ಯಣತ್ರಯಂ ॥೫೧೧॥

ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣಂ ಶ್ವಕಾಂತ ಯದಿ ಭುಂಕ್ತೇ ಪ್ರವಾದತಃ ।

ತದಾ ತದನ್ನಂ ನಿಷ್ಣಾಸ್ಯ ಚರೇಚಾಂದಾರ್ಯಣದ್ವಯಂ ॥೫೧೨॥

ಯದ್ಯೈಕದೇವ ತತ್ತ್ವಕ್ತುಂ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಮಿದಂ ತದಾ ।

ತತ್ತ್ವಗಸಂಖ್ಯಯಾ ಕಾರ್ಯಂ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತತ್ವಂ ಯಥೋಚಿತ್ವಂ ॥೫೧೩॥

ಯದಿ ಭುಂಕ್ತೇ ಮಾಸಮಾತ್ರಂ ಸಂಶ್ವಕಾಂತ ಭಸ್ತಧಾರಣಂ ।

ತದಾ ತು ಸ ತು ಪಾಪಿಷ್ಮೋ ನ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಮಹಂತಿ ॥೫೧೪॥

ಮಾಡದೇ ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮಣನಾದವನು ಉಟವಾಡುವುದಾದರೆ ಆಗ ತಾನು ಉಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಅನ್ನವನ್ನು ತೆಗೆದು ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿ, ಅನಂತರ ಎಂಟು ಚಾಂದಾರ್ಯಣ ವ್ರತಗಳನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕು. ||೫೧೫-೫೧೬||

ಶಿವಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡದೇ ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮಣನು ಉಟವಾಡಿದರೆ ಮುಂದೆ ಆ ಅನ್ನವನ್ನು ಭುಂಜಿಸದೆ ಎಂಟು ಚಾಂದಾರ್ಯಣ ವ್ರತಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ರುದ್ರಾಭಿಷೇಕ ಮಾಡಿದ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿಯದೇ ಉಟ ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಆಗ ಆ ಅನ್ನವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮಾರು ಚಾಂದಾರ್ಯಣ ವ್ರತಗಳನ್ನು ಚರಿಸಬೇಕು. ||೫೧೦-೫೧೧||

ರುದ್ರಾಕ್ಷಿಗಳನ್ನು ಧರಿಸದೇ ಪ್ರವಾದದಿಂದ ಉಟ ಮಾಡುವುದಾದರೆ, ಆಗ ಆ ಅನ್ನವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಏರಡು ಚಾಂದಾರ್ಯಣ ವ್ರತವನ್ನು ಆಚರಿಸಬೇಕು. ||೫೧೨||

ಒಂದುವೇಳೆ ಮಾತ್ರ ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಶಿವಪೂಜೆ, ಭಸ್ತಧಾರಣ ಮೊದಲಾದುವುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಗ ಈ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವನ್ನು ಚರಿಸಬೇಕು. ಒಂದಕ್ಕೆಂತ ಹೆಚ್ಚಿದರೆ ಆದಕ್ಕುನುಗಣನಾದ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ನುಸರಿಸಿ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಒಂದು ತಿಂಗಳಕಾಲ ಭಸ್ತಧಾರಣ ಮಾಡದೇ ಉಟ ಮಾಡಿದರೆ ಆಗ ಆ ಪಾಪಿಷ್ಮನು ಎಂದಿಗೂ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಕ್ಕೆ ಆಹಂಕಾರನಾಗಲಾರನು. ||೫೧೩-೫೧೪||

ಶಿವಪೂಜಾದಿಕಂ ತ್ಯಕ್ತಾರ್ಥಾವೇನಮೇವ ದ್ವಿಜಾಧಮಃ ।
ಸ್ತಾಯಿಶ್ಚ ತಾಯುತೇನಾಪಿ ಶುದ್ಧೋ ನ ಭವತಿ ಧ್ರುವಂ ॥೩೧೯॥

ಶಿವಪೂಜಾದಿಕಂ ತ್ಯಕ್ತಾರ್ಥಾ ಯೇ ಮೃತಾಃ ಪಾಪಿನೋ ಜನಾಃ ।
ತ ನವೈಷಂ ನರಕೇಷ್ಠಾನಿಯಾನಿಯ ಪಾತಿತಾಃ ॥೩೨೦॥

ಅತ್ಯಂತಸುಲಭಂ ಪುಣ್ಯಂ ತ್ಯಕ್ತಾರ್ಥಾ ಶಂಕರಪೂಜನಂ ।
ಪತಂತಿ ಸ್ಮಾರೀರನರಕೇಷ್ಠೇತೇಷು ಜಡಬುದ್ಧಯಃ ॥೩೨೧॥

ಭಸ್ಮೋದ್ಭಾಳನಮಾಯುಷ್ಯಂ ತ್ಯಕ್ತಾರ್ಥಾ ಜಾಬಾಲಚೋದಿತಂ ।
ಪತಂತಿ ಸ್ಮಾರೀರನರಕೇಷ್ಠೇತೇಷು ಜಡಬುದ್ಧಯಃ ॥೩೨೨॥

ತ್ಯಕ್ತಾರ್ಥಾ ಶ್ರಿಸುಂದ್ರಮನಘಂ ಕೇವಲಂ ಶ್ರುತಿಚೋದಿತಂ ।
ಪತಂತಿ ಸ್ಮಾರೀರನರಕೇಷ್ಠೇತೇಷು ಜಡಬುದ್ಧಯಃ ॥೩೨೩॥

ಶಿವಪೂಜೆಯೇ ಮೊದಲಾದುವುಗಳನ್ನೂ ಪ್ರಾಣವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿರುವ
ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಮನು ಹತ್ತಿಸಾವಿರ ಸ್ತಾಯಿಶ್ಚತ್ತಗಳಿಂದಲೂ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಶಿದ್ಧ
ನಾಗಲಾರನು. ಶಿವಪೂಜಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡದೇ ಮೃತರಾದ ಪಾಪಿ ಜನಗಳನ್ನೇ
ಆ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ಬಲಾತ್ಮಾರದಿಂದ ಎಳಿತೆಂದು ಕೆಡವಿರುವೆನು. ॥೩೨೪-೩೨೫॥

ವಿಶೇಷ ಪುಣ್ಯಪ್ರದವಾದ ಆ ಶಂಕರನ ಪೂಜೆಯನ್ನೂ ಸಹ ಮಾಡದೇ
ಒಂದಿಂದ್ದಿನಾದ ಮಾನವರು ಈ ಭಯಂಕರವಾದ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದು ಬೀಳು
ತ್ತಿರುವರು. ॥೩೨೬॥

ಮನುಷ್ಯನ ಜೀವಮಾನದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿರುವ ಜಾಬಾಲ ಮುನಿಗಳಿಂದ
ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ ಭಸ್ಮಲೇವನವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುದೇ ಮಾರ್ಬಿರಾದ ಜನಗಳು
ಆ ಸ್ಮಾರವಾದ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ಬೀಳುತ್ತಿರುವರು. ವೇದ ಪ್ರತಿಷಾಧವಾದ ನಿಷ್ಪಲ್ಮಣ
ವಾಗಿರುವ ಭಸ್ಮಶ್ರಿಸುಂದ್ರಗಳನ್ನೂ ಸಹ ಧರಿಸದೆ, ಹಿಗೆಯೇ ದಡ್ಡ ಜನಗಳು
ಭಜಿಸಿರವಾದ ಈ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಸಾಯಂತ್ರಿರುವರು. ॥೩೨೭-೩೨೮॥

ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣಂ ತ್ಯಕ್ತಾಪ ಪಾಪಾರಣ್ಯದವಾನಲಂ ।

ಪತಂತಿ ಸ್ಮೋರನರಕೇನ್ನೇತೇಷು ಜಡಬುದ್ಧಯಃ

॥೨೭೦॥

ಶ್ರೀರುದ್ರಾಧ್ಯಯನಂ ತ್ಯಕ್ತಾಪ ಪಾಪಾರಣ್ಯದವಾನಲಂ ।

ಪತಂತಿ ಸ್ಮೋರನರಕೇನ್ನೇತೇಷು ಜಡಬುದ್ಧಯಃ

॥೨೭೧॥

ಪಂಚಾಕ್ಷರಜವಂ ತ್ಯಕ್ತಾಪ ಪಾಪಾರಣ್ಯದವಾನಲಂ ।

ಪತಂತಿ ಸ್ಮೋರನರಕೇನ್ನೇತೇಷು ಜಡಬುದ್ಧಯಃ

॥೨೭೨॥

ರುದ್ರಾಭಿಷೇಕಪಾನಿಯಪಾನಂ ತ್ಯಕ್ತಾಪಫುಂಬಾಶಕಂ ।

ಪತಂತಿ ಸ್ಮೋರನರಕೇನ್ನೇತೇಷು ಜಡಬುದ್ಧಯಃ

॥೨೭೩॥

ಅತ್ಯಂತಸುಲಭಂ ಪ್ರಣ್ಯಂ ಶಿವ ಇತ್ಯಕ್ಷರದ್ವಯಂ ।

ಮುದಾ ನೋಜ್ಞರಿತಂ ತಸ್ಯಾದೇತೇ ನರಕಪಾತಿನಃ

॥೨೭೪॥

ಮುಕ್ತಿಕಾಂತಾವಕ್ಯಹೇತ್ವಾ ಶಿವಮಂತ್ರೇ ವಿರಾಜತಿ ।

ಕಥನೇತೇ ಪತಂತ್ಯತ್ರ ನರಕೇ ಮಹದಧ್ವತಂ

॥೨೭೫॥

ಪಾಪನೆಂಬ ಅಡವಿಗೆ ಕಾಡುಗಿಚ್ಛಿ ನಂತಿರುವ ರುದ್ರಾಕ್ಷ ಧಾರಣೆಯನ್ನೂ ,
ಮಂಗಳಕರವಾದ ರುದ್ರಮಂತ್ರಗಳ ಅಧ್ಯಯನವನ್ನೂ ಮತ್ತು ಶಿವವಂಚಾಕ್ಷರ
ಮಹಾಮಂತ್ರ ಜವನನ್ನೂ ಮಾಡದೇ ಮಾರ್ಬಿರಾದ ಜನಗಳು ಭಯಂಕರವಾದ
ಈ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ಬೀಳುತ್ತಿರುವರು. ||೨೭೦-೨೭೧-೨೭೨||

ಷಕಲ ಪಾಪಗಳನ್ನೂ ನಾಶಮಾಡುವ ರುದ್ರಾಭಿಷೇಕ ಮಾಡಿದ ಶೀಥಿ
ವನ್ನು ಕುಡಿಯದೇ ಈ ಬುದ್ಧಿಹೀನರು ಸ್ಮೋರವಾದ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದು ಬೀಳು
ತ್ತಿರುವರು. ||೨೭೩||

ಸುಲಭಸಾಧ್ಯವಾದ ಶಿವನೆಂಬ ಎರಡಕ್ಕರವನ್ನು ಶ್ರೀತಿಯಿಂದ ಉಚ್ಚಾರ
ಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ಇವರು ನರಕದಲ್ಲಿ ವಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿರುವರು. ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ
ಮನೋಹರವಾದ ಬಿಲ್ಪಪತ್ರಿಗಳು ಯಥೇಷ್ಠವಾಗಿದ್ದರೂ ಇವರು ಆವುಗಳನ್ನು
ತಂದು ಈಶ್ವರನಿಗೆ ಪೂಜೆಮಾಡದೇ ಇರುವುದರಿಂದ ಇವರು ನರಕದಲ್ಲಿ ವಾಸ
ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ೨೭೪-೨೭೫||

ವೋಕ್ಪ್ರಾಂಗನೆಯನ್ನು ವಶ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಕಾರಣಭೂತವಾಗಿರುವ ಶಿವ
ಮಂತ್ರವು ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಹೇಗೆ ನರಕದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ನರಳು

ಶಿವಮಂತ್ರಜಪೇ ನಿಷ್ಠಾ ಯೀಷಾಂ ಸೈವ ಭವಿಷ್ಯತಿ ।

ತೀಷಾಂ ತು ನರಕಾವಾಸೋ ಭವಷ್ಯತ್ತೇವ ಸರ್ದಧಾ ||೨೭೨||

ಶಿವಮಂತ್ರಜಪೇ ಕರಣೋ ನರಕೆಧ್ವಾಂತನಾಶಕಃ ।

ತಸ್ಮಿನ್ನತ್ವಾಂತಂ ತ್ವಕ್ತಾಂ ನರಕೇಷು ಪತಂತ್ಯಹೋ ||೨೭೩||

ಪುರಾ ಕಶ್ಮಿನ್ನರಾಧೀಶೋ ಮಿತ್ರರಾಡಿತಿ ವಿಶ್ವತಃ ।

ಯುನಾ ಪ್ರಷ್ಟತನುಧಾರಃ ಸುಂದರಃ ಕ್ಲಾರಿಶಾಸನಃ ||೨೭೪||

ತದ್ರಸ್ತಿತಗಜಾಶ್ವನಾಂ ನ ಸಂಖ್ಯಾ ದೃಶ್ಯತೇ ಮಯಾ ।

ಸರ್ವೇ ಸಾಮಂತಭೂಪಾಲಾಸ್ತದಾಜಾಂಶಾರಿಣಃ ಸದಾ ||೨೭೫||

ವಿಶಾದ್ಯಕಂ ಸ ಭೂಪಾಲಃ ಸ್ವಪತ್ತಿ ಮತಿಸುಂದರೀಂ ।

ತಿರಸ್ಕಾತಸ್ವಗ್ರಾಮಾರೀಂ ದೃಷ್ಟಾಂ ವಚನಮಬ್ರವೀತ್ ॥೨೭೬||

ತ್ತಿರುವರೋ ಅದು ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗಿದೆ. ಶಿವವಂಚಾಕ್ಷರ ಮಹಾಮಂತ್ರದಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಲ್ಲದವರಿಗೆ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ನರಕವಾಸವುಂಟಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ||೨೭೬-೨೭೭||

ನರಕವೆಂಬ ಅಂಥಕಾರವನ್ನು ನಾಶಮಾಡಲು ಸಮರ್ಪಿತವಾಗಿರುವ ಶಿವಮಂತ್ರವೆಂಬ ಸೂರ್ಯನು ತನ್ನ ಚಂಡಕಿರಣಗಳಿಂದ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗ್ಯೋ ಈ ಜನಗಳು ಅಂತಹ ಸನ್ನಿವೇಶವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೇ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ನರಳು ತ್ತಿರುವರು. ಅಯ್ಯೋ ಇದೇನಾಶ್ಚಯಿ ! ||೨೭೭||

ಹಿಂದೆ ‘ಮಿತ್ರರಾಂ’ ಎಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾದ ಒಬ್ಬ ರಾಜನಿದ್ದನು. ಅವನು ಯುವಕನೂ, ಪುಷ್ಟವಾದ ಶರೀರಪುಷ್ಟವನೂ, ಶುಭ್ರವರಣಪುಷ್ಟವನೂ, ಸುಂದರನೂ ಅಗಿ ನಿಷ್ಪತ್ತಪಾತದಿಂದ ರಾಜ್ಯಭಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನು ಕಾವಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಆನೆ, ಕುದುರೆ ಪೊದಲಾದ ಸ್ತ್ರೀನ್ಯಗಳಿಗೆ ಗಣನೆಯೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ತೋರುತ್ತಿತ್ತು. ಸಕಲ ಸಾಮಂತರಾಜರೂ ಯಾವಾಗಲೂ ಅವನ ಅಪ್ಯಣಿಯನ್ನು ವಿಾರದೇ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದರು. ||೨೭೮-೨೭೯||

ಈ ರೀತಿಯಾದ ಈ ರಾಜನು ಸ್ವಗ್ರಹಿಸ್ತಿರುವನ್ನೂ ತನ್ನ ಸೌಂದರ್ಯದಿಂದ ಶಿರಸ್ಕಾರಿಸುವಂತೆ ಮನೋಹರಭಾಗಿರುವ ತನ್ನ ಹಂಡತಿಯನ್ನು ಸೋಡಿ ಅವಳಿಂದನೇ ಹೀಗೆ ಮಾತನಾಡಿದನು. ||೨೮೦||

ಅಯಾಹಿ ಸುಭಗೇ ಭದ್ರೇ ರಾತ್ರಿಜಾರ್ಥಾದ್ಯ ಭಾಯಿಸೀ ।
ಮಹ್ಯಮಾಲಿಂಗನಂ ದೇಹಿ ಯೇನ ತುಷ್ಯೋ ಭವಾಮ್ಯಹಂ ||೩೫೭||

ತ್ವದಾಲಿಂಗನಮಾತ್ರೇಣ ಸಂತೋಷೋ ಯಾದ್ಯಶೋ ಮಮ ।
ತಾದ್ಯಶೋ ಮಮ ಸಂತೋಷೋ ನಾನ್ಯಸಂಗೇನ ಜಾಯತೇ ||೩೫೮||

ಬಹಿಃ ಸ್ಥಿತ್ಯಾ ತನ್ಯೇದಂ ಸಾಂದರ್ಭಮತಿಸುಂದರಂ ।
ಅತಿಸಾಖ್ಯಕರಂ ಚಿತ್ತೇ ಧಾಯತೇ ಸರ್ವದಾ ಮಯಾ ||೩೫೯||

ಇತ್ಯಕ್ತಂ ತದ್ವಚಃ ಶ್ರಾತ್ಯಾ ಸುಭಗಾ ಸಾ ಮನೋಹರಾ ।
ಜಗಾದ ವಚನಂ ಚಾರು ಸದ್ಯೋ ನೈರಾಗ್ಯಸಾಧಕಂ ||೩೬೦||

॥ ಸುಭಗೋವಾಚ ॥

ಶಂಕರಾಚರ್ಚನಾಲೋಹಯಂ ಶ್ರಿಯತೇ ಶಂಕರಾಚರ್ಚನಂ ।
ಅಯಂ ನ ಭೋಗಕಾಲೋಹತೋ ಮಯಾ ನಾಗಮ್ಯತೇಧುನಾ ||೩೬೧||

ಕುರು ತ್ವಮಿ ರಾಜೀಂದ್ರ ಮಹಾದೇವಸ್ಯ ಪೂಜನಂ ।
ವೃಧಾ ಕಾಲೋ ನ ನೇಯೋಹಯಂ ಪರಲೋಕಾಧಿಭಿರುತಃ ||೩೬೨||

ಸಾಭಾಗ್ಯವತಿಯಾ ಮಂಗಳಾಂಗಿಯಾ ಆದ ಪ್ರೇಯಸಿಯೇ, ಇತ್ತ ಬಾ;
ಇದು ರಾತ್ರಿಕಾಲವಾಗಿರುವುದು. ನಿನ್ನ ಆಲಂಗನದಿಂದ ನನಗೆ ಸಂತೋಷವನ್ನುಂಟು
ಮಾಡುವಳಾಗು. ನಿನ್ನ ಆಲಂಗನದಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ ಆನಂದವು ನನಗೆ ಮತ್ತು ನ
ಸಹವಾಸದಿಂದಲೂ ನಿಜವಾಗಿಯಾ ಆಗಲಾರದು. ||೩೬೩-೩೬೪||

ಹೊರಗಡೆಯಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತು ಅತ್ಯಂತ ಮನೋಹರವೂ ಸುಖಪ್ರದವೂ
ಆಗಿರುವ ನಿನ್ನ ಪೌಂದರ್ಯವನ್ನು ನಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಧ್ಯಾನ
ಮಾಡುತ್ತಿರುವೇನು ಎಂದು ರಾಜನು ಹೇಳಲು, ಆದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಾಭಾಗ್ಯವತಿಯಾ
ನುನೋಹರಳೂ ಆದ ಆತನ ಪಶ್ಚಿಮು ಪತಿಗೆ ವೈರಾಗ್ಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವಂತೆ
ಮನೋಹರವಾಗಿ ಹೀಗೆ ನುಡಿದಳು. ||೩೬೪-೩೬೫||

ರಾಜೀಂದ್ರನೇ, ಇದು ಶಂಕರನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡುವ ಕಾಲವಾಗಿರುವುದಿಂದ
ಈಗ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಆ ದೇವನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡಬೇಕು. ಇದು ನಿಹಾರನಮಯವಲ್ಲ
ಮಾಡುವಂದ ನಿನ್ನೊಡನೆ ಉಪಭೋಗಿಸಲು ನಾನು ಬರಲಾರೆನು. ಪತಿದೇವ !

ಉಪೇಂದ್ರೇಂದ್ರಾದಯೋ ದೇವಾ ಗಂಥವಾರ್ ಮುನಿಸತ್ತಮಾಃ ।
ಅಸ್ತಿನಾಶಲೀ ಮಹಾದೇವಂ ಪೂಜಯಂತಿ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ॥೩೩೫॥

ಯಾ ಜಗಜ್ಞನನೀ ಸಾಕ್ಷಾಂಧ್ವಮಾನೀ ಸಾಪಿ ಶಂಕರಂ ।
ಸಂಪೂಜಯತಿ ಯತ್ತೇನ ಸಾಧನೈಬರುಧೈರುಮುಂದಾ ॥೩೩೬॥

ಕುಮಾರಾದ್ಯಾ ಗಣಾಧಿತಾಃ ಸರ್ವೇಽಪ್ಯತ್ಯಂತಯತ್ತತಃ ।
ಪೂಜಯಂತಿ ಮಹಾದೇವಂ ಬ್ರಹ್ಮವಿಷ್ಣುಽದಿಪೂಜಿತಂ ॥೩೩೭॥

ಗಂಥರೋಽರಗಯಕ್ಷಮಾಃ ವಿನಿಧೈ ಸಾಧನೈಃ ಶಿವಂ ।
ಪೂಜಯಂತಿ ಪ್ರಯತ್ತೇನ ಸರ್ವದೇವೋತ್ತಮೋತ್ತಮಂ ॥೩೩೮॥

ಅಯಂ ಸೋಮಾನ್ನಿತಃ ಕಾಲಸ್ತಯೋದಶ್ಯಾತಿಸಂಯುತಃ ।
ಅತೋಽಧುನಾ ಪೂಜಣಿಯೋ ಮಹಾದೇವಃ ಪ್ರಯತ್ತತಃ ॥೩೩೯॥

ಪರಲೋಕಾವೇಷೈಗಳಾದವರು ಇಂತಹ ಕಾಲವನ್ನು ವ್ಯಧಿವಾಗಿ ಕಳೆಯಬಾರದು.
ಅದ್ವಿಂದ ನೀನೂ ಈ ಪ್ರದೋಷಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಪೂಜಿಸಾಡು.
॥೩೩೯-೩೪೦॥

ಉಪೇಂದ್ರ (ವಿಷ್ಣು) ದೇವೇಂದ್ರ ಮೋದಲಾದ ದೇವತಿಗಳೂ, ಗಂಥರೂ,
ಮುನಿಶ್ರೀಷ್ಟರೂ ಈ ಪ್ರದೋಷಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ನಿಯಮಿಸಿ
ಪೂಜಿಸಾಡುತ್ತಿರುವರು. ಲೋಕಮಾತೀಯಾದ ಆ ಪಾರ್ವತಿಎವಿಯೇ ಸಾಕ್ಷಾತ್ತಾಗಿ
ನಾನಾ ವಿಧವಾದ ಪೂಜಾಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಪತಿಯಾದ ಶಂಕರನನ್ನು
ಸ್ತ್ರೀತಿಯಿಂದ ಪೂಜಿಸಾಡುವಳು. ॥೩೪೦-೩೪೧॥

ವಣ್ಣಾಖಿಸ್ವಾಮಿಯೇ ಮುಂತಾದ ಗಣಾಧಿಪತಿಗಳೆಲ್ಲರೂ, ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣು
ಮುಂತಾದವರಂದ ಪೂಜಾಸಲ್ಪಿಟ್ಟ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ವಿಶೇಷ ನಿಯಮ
ದಿಂದಲೂ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದಲೂ ಪೂಜಿಸಾಡುತ್ತಿರುವರು. ಅಲ್ಲದೇ ಗಂಥರೂ,
ನಾಗರು, ಯಾಕ್ಷರೀ ಮೋದಲಾದವರು ನಾನಾ ವಿಧವಾದ ಸಾಧನಗಳಿಂದ ಸಕಲ
ದೇವತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಶಾತ್ಮಮೋತ್ತಮನೆನ್ನಿಸಿರುವ ಆ ಪರಿವನನ್ನು ಭಕ್ತಿಪೂರಷ್ಟರವಾಗಿ
ಪೂಜಿಸಾಡುತ್ತಿರುವರು. ॥೩೪೦-೩೪೧॥

ಈಗ ಸೋಮವಾರ ಮತ್ತು ಶ್ರವ್ಯಾದತ್ತೀ ಈ ಸನ್ನಿಹಿತದಿಂದ ಕೂಡಿರುವ
ಸಮಾಜವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನರಕಾದೇವನನ್ನು ನಿಯಮಿಸಿದ ಪೂಜಿಸಾಡಬೇಕು.

ಅರ್ಥರಾತ್ಮಚರಣಂ ಶಂಭೋಃ ಸೋಮೇ ಪ್ರಯಕರಂ ಯತಃ ।

ತತಃ ಪೂಜೈಷ್ಯಃಧುನಾ ಶಂಭುಭಿಲ್ಲಪತ್ರಾದಿಸಾಧನೈಃ ॥೩೪೩॥

ತ್ವಯಾಪಿ ಶಂಕರಃ ಸಮೃಕ್ತಿಜನೀಯಃ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ।

ವಿಲಂಬಂ ವಾಕುರು ಭ್ರಾಂತಾ ಸಾವಧಾನೋ ಭವಾಧುನಾ ॥೩೪೪॥

ಕರಿಷ್ಯಾಸಿ ಸದಾ ಭಕ್ತಾ ಯದಿ ಶಂಕರಪೂಜನಂ ।

ತದಾ ವಿಪುಲಭೋಗಂ ತೇ ಲಭೋಃ ನೋಕ್ಷಸ್ತಾಯಾ ಧ್ವರಂ ॥೩೪೫॥

ಯಮಭ್ಯಜ್ಯಃ ಮಹಾದೇವಂ ನೈಕುಂಶಂ ಪಾರ್ವತೇ ಕೇಶವಃ ।

ತನುನಾಡ್ಯಂತಮೀರಾನಂ ಶಂಕರಂ ಶರಣಂ ವ್ರಜ ॥೩೪೬॥

ಸರ್ವದೇವೋತ್ತಮಃ ಸಾಂಬಃ ಸರ್ವದೇವತಿಜಾಮಣಃ ।

ಪೂಜನೀಯಃ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಭುಕ್ತಮುಕ್ತಫಲೀಪೂಭಿಃ ॥೩೪೭॥

ಸೋಮವಾರದಲ್ಲಿ ಅರ್ಥರಾತ್ರಿಯವೇಳೆ ವಾಡುವ ಪೂಜೆಯು ಶಂಕರನಿಗೆ ಶ್ರೀತಿವರ
ನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಪರಮ ಶಂಭುವನ್ನು ಬಿಲ್ಲಪತ್ರಿ, ಹೂ ಮುಂತಾದ ಪೂಜಾದ್ವಯ
ಗಳಿಂದ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಈಗ ಪೂಜೆವಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ॥೩೪೮-೩೪೯॥

ನೀನೂ ಕೂಡ ಗೌರಿಶಂಕರನನ್ನು ನಿಯಮಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಚೈನ್ನಾಗಿ ಪೂಜೆ
ಮಾಡು. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಭ್ರಾಂತನಾಗಿ ತಡವಾಡದೇ ಕೂಡಲೇ ಸಿದ್ಧನಾಗು.
ಯಾವಾಗಲೂ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ಪೂಜಿಸುವೆಯಾದರೆ ನಿನಗೆ ಸಮಸ್ತ
ಭೋಗಗಳೂ ದೊರೆಯುವುದಲ್ಲದೇ ಕೂನೆಗೆ ಶಾಶ್ವತವಾದ ಮೋಕ್ಷನೂ ಸಹ ತಪ್ಪದೆ
ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗುವುದು. ॥೩೪೯-೩೫೦॥

ಯಾವ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಪೂಜೆವಾಡಿ ನಾರಾಯಣನು ನೈಕುಂಶಲೋಕಾ
ಧಿವತೀಯಾದನೋ ಅಂತಹ ಸರಕ್ಕಿಶ್ವರ್ಯಭರಿತನಾದ ಶಂಕರನನ್ನು ನೀನೂ ಮರೆ
ಹೊಗುವನಾಗು? ಆ ಅಂಬಿಕಾರಮಣನು ಸರಕಲ ದೇವತೀಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಉತ್ತಮನು,
ದೇವತೀಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಚೂಡಾಮಣವ್ಯಾಯನಾಗಿರುವನು. ಇಂತಹ ಮಹಾಮಹಿಮ
ನಾದ ಶಂಕರನನ್ನು, ಇಹದಲ್ಲಿ ಸರಕಲ ಭೋಗಗಳನ್ನೂ ಪರದಲ್ಲಿ ಮೋಕ್ಷವನ್ನೂ
ಹೊಂದಲಪೇಕ್ಕೆಪಡುವವರು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಪೂಜೆವಾಡಲೇಬೇಕು. ॥೩೫೧-೩೫೨॥

మహదాపుగ్యం తనాపుడ్య తథాజె బంసాధన్యః ।

పూజయస్త మహాదేవమప్రమాదేన సవదా ||ఇళల||

దీపాన్న క్షువధి ప్రీత్యా స్ఫుతకపూర్వరాజితాన్ ।

రజయస్తాతియత్తేన మహాదేవాలయే సదా ||ఇళల||

లక్ష్మిపూజాం కురు ప్రీత్యా రత్నైరస్తహమాదరాత్ ।

హేమప్రప్నేశ్చ విపుల్యైహేమబిల్పదల్పైరపి ||ఇళల||

కతనారం ప్రయత్నేన దధిదుగ్ధజ్యమిత్రితం ।

స్తోనేధ్యమతియత్తేన కంచరాయ నినేదయ ||ఇళల||

యద్యస్తిన్ భాగ్యసమయే తాకేరం నాజ్ఞయిష్టసి ।

తదా కదా నా దేవేశం తంకేరం పూజయిష్టసి ||ఇళల||

రాజన్మైత్యర్థమహాలం తదేదం సఘలం భవేత్ ।

యద్యజ్ఞయిష్టసి ప్రీత్యా దేవదేవం మహేత్యరం ||ఇళల||

నినగే అపారవాద సత్యర్థవిరువుదరంద నానా విధవాద పూజాసామ
గ్రిగళింద ఆ మహాదేవనన్న ప్రమాదవిల్లదే సదా పూజేమాదు. ||ఇళల||

తుప్ప మత్తు కపూర ఇవుగళింద ప్రకాశసుత్తిరువ దీపగళన్న
ఆ మహాదేవన గుడిగళల్లి యావాగలూ లక్ష్మిగట్టులే హత్తిసువంతి ఏపా
డుమాదు. ప్రతిదినవూ ప్రీత్యాదరగళింద రత్నగళన్న తెగెదుకొండు లక్ష్మ
చారి పూజేమాదు. అల్లదే చిన్నద హూ, నానా విధవాద సువణ్ణమయ
వాద బిల్పపత్రి ఇవుగళిందలూ లక్ష్మి పూజేయన్న చరిసు. ||ఇళల-ఇళల||

మోసరు, కాలు, తుప్ప, ఇవుగళింద బెరిద స్తోనేధ్యవన్న నూరు
బారి భక్తి నియమదింద ఆ శంకరసిగే సమపణమాడు. సత్యర్థదింద
కూడిరువ ఈ సమయదల్లల్లదే మత్తువాగ దేవేత్తుమనాద ఆ శంకర
నన్న పూజేమాడుత్తీయ! ||ఇళల-ఇళల||

రాజీంద్ర! దేవదేవనాద ఆ మహేత్యరనన్న ప్రీతియింద వ్యోజి
పాదిధాగ మాత్ర ఇన్న ఈ సకట్టిత్యర్థగళూ ససులవాగుపునేందు తిళి. ఆ

ಶಿನಾನಪಿಂ ತರತ್ವಾನಿ ಭವಿಷ್ಯಂತಿ ವೃಥಾ ತವ ।
ತಥಾ ಹೇಮಾದಿನಸ್ತಾನಿ ಭವಿಷ್ಯಂತಿ ವೃಥಾ ಧ್ವನಂ ||ಇಜಿಂ||

ದಿಗ್ಭಿಗ್ಭಿಗ್ಭಿಕ್ತವೈಶ್ವರ್ಯಂ ಯಸ್ಸೇಶಾಚರಣಸಾಧನಂ ।
ಕರ್ಣಾಟಕಿ ಶ್ರೀಮಹೇಶಾನೋಗ್ರೀ ನಾಸ್ತಿ ನಾಸ್ತಿ ವ ಸರ್ವಥಾ||ಇಜಿಂ||

ರಾಜನಾತ್ ಕುರು ಭೋಗೇಜ್ಞಾಂ ರಾಜ್ಯೇಜ್ಞಾನುಪಿ ಸಂತ್ಯೇಜ ।
ಕುರು ಯತ್ತೇನ ಸತತಂ ಶ್ರೀಮಹಾದೇವಪೂಜನಂ ||ಇಜಿಂ||

ವಿಹಾರು ಚಂದನಂ ರಾಜನ್ ಭಸ್ತಸಾಂಗಂ ವಿಲೇಪಯ ।
ವಿಹಾರು ರತ್ವಾಭರಣಂ ಕುರು ರುದ್ರಾಕ್ಷವಧಾರಣಂ ||ಇಜಿಂ||

ಶ್ವರು ಶ್ವನೀಂ ಕಥಾಂ ರವನ್ಯಾಂ ಕಥಾಮನ್ಯಾಂ ತ್ವಜಾದರಾತ್ ।
ಜಪ ಪಂಚಾಕ್ಷರಂ ಶ್ವವಂ ಮಹಾಪಾತಕನಾಶಕಂ ||ಇಜಿಂ||

ಪರಶಿವನಿಗೆ ಸಮರ್ಪಣೆ ಮಾಡದೇ ಇರುವ ರತ್ನ ಗಳೂ ಚಿನ್ನ ವೇ ಮೊದಲಾದ ವಸ್ತು
ಗಳೂ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ವ್ಯಧಿವೇಂದೇ ತಿಳಿ. ||ಇಜಿಂ-ಇಜಿಂ||

ಜಗದೀಶ್ವರನ ಶೂಜಿಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸದಿರುವ ಆ ನಿನ್ನ ಏಶ್ವರ್ಯಂವ
ವ್ಯಧಿವು. ಅದಕ್ಕೆ ಧಿಕ್ಕಾರವಿರಲಿ. ಆ ಜಶ್ವರನಾದರೋ ಮಹೇಶ್ವರನಿಗಿಂತಲೂ
ಬೇರೆಯವನೆಂದು ಎಂದಿಗೂ ತಿಳಿಯಬೇಡ. ರಾಜೀಂದ್ರ, ವಿಷಯ ಸುಖಗಳ ಆಪೇಕ್ಷೆ
ಯನ್ನೂ ರಾಜ್ಯಸುಖಗಳ ಹಂಬಲನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು, ಅನವರತವೂ ಮಂಗಳಕರನಾದ ಆ
ಮಹಾದೇವನನ್ನೂ ನಿಯಮದಿಂದ ಶೂಜಿಮಾಡು. ||ಇಜಿಂ-ಇಜಿಂ||

ಚಂದನವನ್ನು ದೂರಮಾಡಿ ವಿಭೂತಿಯಿಂದ ಆವಯವಗಳನ್ನು ಲೇಪನ
ಮಾಡಿಕೊ. ರತ್ವಾಭರಣಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ರುದ್ರಾಕ್ಷ ಮಾಲೆಗಳನ್ನು ಲಂಕರಿಸು. ಇತರ
ಕಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತನಾಗದೇ ಯಾವಾಗಲೂ ಆದರದಿಂದ ಪರಶಿವನ ಸಂಬಂಧವಾದ
ಕಥಿಗಳನ್ನೇ ಕೇಳುವನಾಗು. ಆಲ್ಲದೇ ಬ್ರಹ್ಮಪತ್ರಾದಿ ಮಹಾಪಾಪಗಳನ್ನೂ ನಾಶ
ಮಾಡುವ ಆ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರ ಮಂತ್ರವನ್ನೇ ಅನವರತವೂ ಜಪಮಾಡು. ||ಇಜಿಂ-
ಅಲ್||

ಅನಿಶ್ಚಯಿದವನ್ಯತ್ವರ್ಥಂ ರಾಜ್ಯಾಂತೇ ದುಃಖದಾಯಕಂ ।

ತ್ವಜ್ಞತ್ವರ್ಥಿಮಿದಂ ಶೀಫ್ರಂ ಪೂಜಯಸ್ತು ಮಹೇಶ್ವರಂ ॥೩೫೯॥

ಮಯಿ ನಾ ಕುರು ರಾಜೀಂದ್ರ ಸ್ವೇಹಂ ದುಃಖಸಾಧಕಂ ।

ಸ್ತ್ರೀವಶೋ ನಿರಯಂ ಯಾತಿ ಸತ್ಯಮೇನೋಚ್ಯತೇ ಮಯಾ ॥೩೬೦॥

ಮಾಂಸಗ್ರಂಥಿ ಸ್ತುನಾವೇತ್ತಾ ಕಮತ್ರಾಸ್ತಿ ವದಸ್ತು ಮೇ ।

ವಿದಾರಿತೇ ಮಾಂಸಮಾತ್ರಂ ನಿಃಸರಿಷ್ಯತಿ ಸರ್ವಭಾ ॥೩೬೧॥

ಶ್ಲೇಷಾಗಾರಂ ಮುಖಂ ಪತ್ಯ ಸೇತ್ರೇ ಚ ನ ವಿನಾಶ್ರಯೇ ।

ವಿನೇಕೇ ಶ್ಲೇಷ್ವಪಾನಾಧರಂ ಯತತೇ ಕಿಂ ವದಸ್ತು ಮೇ ॥೩೬೨॥

ಮಾಂತ್ರಾಗಾರೋ ಯೋನಿದೇತಃ ಸ ತು ದುರ್ಗಂಧಿ ಸರ್ವದಾ ।

ತತ್ತ್ರ ಯಃ ಕುರುತೇ ಸ್ತ್ರೀತಿಂ ಸ ಏವ ಹಿ ನರಾಧಮಃ ॥೩೬೩॥

ಅತಸ್ತುಜ ಮಯಿ ಸ್ತ್ರೀತಿಂ ಕುರು ಶಂಕರಪೂಜನಂ ।

ಭಜ ನಿಶ್ಚಯಂ ಮಹಾದೇವಂ ಬ್ರಹ್ಮಾವಿಷ್ಣುಽದಿಸೇವಿತಂ ॥೩೬೪॥

ರಾಜ್ಯಾಧಿಕಾರನು ಮುಗಿದಮೇಲೆ ದುಃಖಪ್ರದವಾದ ಈ ನಿನ್ನ ಸಹ್ಯರ್ಥಿ ಅತಾಶ್ವತಮೆದು ತಿಳಿದು ಈ ಸಹ್ಯರ್ಥಿವನ್ನು ತ್ಯಾಗ ಮಾಡುತ್ತಾ ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡು. ರಾಜೀಂದ್ರನೇ, ಕೇವಲ ದುಃಖಕ್ಕೆ ಕಾರಣಭಾತ ವಾಗಿರುವ ಸ್ವೇಂವನನ್ನು ನನ್ನಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಬೇಡ. ಹಂಗಸಿಗೆ ಅಧಿನಿಸಾದವನು ಸತ್ಯವಾಗಿಯಾ ನರಕಕ್ಕೆ ಹೊಗುವನೆಂದು ತಿಳಿ. ॥೩೫೮-೩೬೦॥

ಈ ನನ್ನ ಸ್ತನಗಳು ಕೇವಲ ಮಾಂಸದ ಗಂಟಾಗಿರುವುವು. ಇದರಲ್ಲಿರುವ ಸತ್ಯವನ್ನು ನೀನೇ ನೋಡಿ ಹೇಳಿ. ಈ ಸ್ತನಗಳು ಅಪಾಯಕೋಳಿಗಾದರೆ ಆಗ ಕೇವಲ ಮಾಂಸವೇ ಅದರಿಂದ ಹೊರಬಿಳಿವುದು. ಮುಖವಾದರೋ ಶ್ಲೇಷ್ವಗಳಿಗೆ ನೀಲಿಯಾಗಿರುವುದು. ಕಣ್ಣಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದಾದರೆ ಅವುಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯವೇ ಇಲ್ಲವು. ಹೀಗಿರುವಾಗ ನಿವೇಕಶಾಲಿಯಾದವನು ಶ್ಲೇಷ್ವಪಾನ ಮಾಡಲು ಹೇಗೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವನು. ನೀನೇ ಹೇಳಿ. ॥೩೬೧-೩೬೨॥

ಮಾಂತ್ರಕ್ಕೆ ಮನೆಯಾದ ಯೋನಿಪ್ರದೇಶವು ಯಾವಾಗಲೂ ದುರ್ಗಂಧಿಂದ ಕೂಡಿರುವುದು. ಇದರಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀತಿಯಾಳ್ಳವನು ಕೇವಲ ಮಾನವಾಧಮನೆಂದು ತಿಳಿ.

ದೇವತಾ ಸಾರ್ವಭೌಮನ್ಯ ಮಹಾದೇವನ್ಯ ಸರ್ವದಾ ।

ವಿಷ್ಣು ಬ್ರಹ್ಮಾದಯಃ ಸರ್ವೇ ಪೂಜಾಂ ಕುರ್ವಂತಿ ಯತ್ವತಃ ॥೩೫॥

ಯರ್ಥಾವನಭಾರ್ತಂತಚಿತ್ತೇನ ತ್ವಯಾ ತ್ವಕ್ತಂ ಶಿವಾಚರಣಂ ।

ತತ್ತ್ವಗೇ ನರಕಾನಾಸೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೩೬॥

ರಾಜಂಭಿವಾಚರಣಂತಾಗಾತ್ಮತಂತಿ ನರಕೇ ಜನಾಃ ।

ಸಾರ್ವತ್ವನಿ ನರಕಾಣ್ಯಾದಾ ಪುರಾ ತ್ವಕ್ತಂ ಶಿವಾಚರಣಂ ॥೩೭॥

ಮಿಶ್ರರಾಡಪಿ ತದ್ವಾಕ್ಷಂ ತ್ವತ್ವಾ ವಚನಮಬ್ರವೀತ್ ।

ಕಂಧಂ ಜ್ಞಾತಮಿದಂ ಸರ್ವಂ ವದ ಭದ್ರೇ ಮನು ಶ್ರಿಯೇ ॥೩೮॥

ಏವಂ ಬ್ರಂಂತಾಣಂ ರಾಜಾನಮಿತಿ ಸಾ ತಮುಖಾಚ ಚ ।

ಅಹಂ ಪೂರ್ವಭವೇ ರಾಜನ್ ಕಿರಾತಾಧಮಕನ್ಯಕಾ ॥೩೯॥

ಅಯ್ಯ ರಾಜನೇ, ಆದ್ದರಿಂದ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಅನುರಾಗವನ್ನು ದೂರವಾಡಿ ಶಂಕರನನ್ನು ಪೂಜಿವಾಡು. ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣು ವೇದಲಾದ ದೇವತೆಗಳಿಂದಲೂ ಸೇವಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿರುವ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ನಿತ್ಯನೂ ತಪ್ಸದೇ ಭಜಿಸುವನಾಗು. ॥೩೯-೩೯॥

ದೇವತಾಸಾರ್ವಭೌಮನಾದ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ವಿಷ್ಣು, ಬ್ರಹ್ಮ ಮುಂತಾದವರೆಲ್ಲರೂ ಯಾವಾಗಲೂ ನಿಯಮದಿಂದ ಪೂಜಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುವರು. ಯರ್ಥಾವನದಿಂದ ಭಾರ್ತಂತಿ ಹೊಂದಿದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ನಿನು ಶಿವಪೂಜಿಯನ್ನು ಮಾಡದೇ ಅದನ್ನು ದೂರವಾಡಿರುವೆ. ಇದರಿಂದ ನರಕನಾಷಮೋದಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ॥೩೯-೩೯॥

ಶಿವಪೂಜಿಯನ್ನು ಬಿಡುವುದರಿಂದ ಜನಗಳು ನರಕದಲ್ಲಿ ಬಿಳುವರು. ಹಿಂದೆ ಶಿವಪೂಜಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟದ್ದರಿಂದ ಅನೇಕರು ಘೋರವಾದ ನರಕಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವರು” ಎಂದು ತನ್ನ ಪತ್ನಿಯು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವಳನ್ನು ಆಪ್ತವಿತ್ತಳಂತಿ ಭಾವಿಸಿ ಮಂಗಳಾಂಗಿಯಾದ ಸ್ತೇಯಸಿಯೇ, ಇವೆಲ್ಲವೂ ನಿನಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಿತು ನಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಹೇಳಿಂದು ಮಿಶ್ರರಾಡಿಂಬ ರಾಜನು ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದನು. ॥೩೯-೩೯॥

ಹೇಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ ರಾಜನಿಗೆ, ರಾಣಿಯಾದ ಸುಭಗಾದೇವಿಯು ಇಂತೆಂದಳು. “ರಾಜೀಂದ್ರ, ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನಾನು ಹೀನಜನ್ಮದ ಬೇದನ

ಜಾತಂ ಹಿ ಜೀವನಂ ಪೂರ್ವಂ ಕಾಷ್ಟವಿಕ್ರಯಜಾದಿನಾ ।

ನ ಸ್ತಾಪ್ತಮನ್ನಂ ಸಂಪೂರ್ಣಂ ಕೆದಾಜಿದಪಿ ಸರ್ವಧಾ ॥೫೨೦॥

ವಸ್ತುಸ್ಯ ವಾತಾರ ಶಾ ತತ್ತ ಪತ್ರಂ ತು ಪರಿಧೀಯತೇ ।

ವನೇ ಗತಂ ಮಯಾ ಪೂರ್ವಂ ಕಾಷ್ಟಾನ್ಯಾಹತುರಮೇಕದಾ ॥೫೨೧॥

ತತ್ರ ಶೈವೋ ಮಯಾ ದೃಷ್ಟಃ ಶಿವಪೂಜಾವಿಶಾರದಃ ।

ನಾಟ್ಯಂ ಕೃತ್ವಾ ಸ್ಥಿತಂ ತೇನ ತಂಕರಾಗ್ರೇ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ॥೫೨೨॥

ತಂ ವೀಕ್ಷ್ಯ, ತಂಕರಂ ನತ್ಯಾ ಮಯಾ ನಾಟ್ಯಂ ಕೃತಂ ತದಾ ।

ತತ್ತೋ ದೈವಾದಭೂತಸ್ತಸ್ಮಿನ್ನರಣ್ಯೇ ಮರಣಂ ಮಮ ॥೫೨೩॥

ತದಾನಿಮಾಗತಂ ಮಹ್ಯಂ ಪುಷ್ಟಕೆಂ ಸ್ವಗರ್ತೋಕತಃ ।

ತತ್ರ ಗತ್ಯಾ ಸ್ವಗರ್ತೋಕೇ ಬಹುಕಾಲಂ ಸ್ಥಿತಂ ಮಯಾ ॥೫೨೪॥

ಮಗಳಾಗಿದ್ದೆನು. ಸೌದೇ, ಕಡ್ಡೀ, ಮುಂತಾದವುಗಳ ವಿಕ್ರಯದಿಂದ ನಾನು ಜೀವನ ವಾಡುತ್ತಿದ್ದೆನು. ಇದರಿಂದ ಯಾವಾಗಲೂ ನನಗೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅನ್ನವೇ ದೊರೆಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ॥೫೨೫-೫೨೦॥

ಹೀಗಿರುವಾಗ ಒಟ್ಟಿಬರಿಗಳ ಸಮಾಚಾರವೇನು ಹೇಳಲಿ. ಕೇವಲ ಮರದ ಎಲೆಗಳನ್ನೇ ಹೊದೆಯುತ್ತಿದ್ದೆನು. ಆಗ ನಾನು ಸೌದೆಗಳನ್ನು ತರಲು ಒಂದುಷಲ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆನು. ಆಗ ಆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಶಿವಪೂಜಾ ತತ್ವರನಾದ ಒಬ್ಬ ಶಾಂಭವನ ದರ್ಶನವಾಯಿತು. ಆ ಶೈವನು, ತಂಕರನ ಮುಂದೆ ನಿಯಮದಿಂದ ನಾಟ್ಯವಾಡುತ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದೆನು. ॥೫೨೮-೫೨೭॥

ಅಂತಹ ಪರಶಿವಭಕ್ತನನ್ನು ನೋಡಿದಮೇಲೆ ನಾನೂ ತಂಕರನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ನಾಟ್ಯವಾಡಿದೆನು. ಆಮೇಲೆ ಅದೃಷ್ಟವಶದಿಂದ ನನಗೆ ಆ ಕಾಡಿನಲ್ಲೀ ಮರಣಸ್ವೇದಗಿತು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನನಗೋಷ್ಠರ ಸ್ವಗರ್ತೋಕದಿಂದಪುಷ್ಟಕ ವಿಮಾನವು ಒಂದಿತು. ನಾನು ಅದರಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಸ್ವಗರ್ತೋಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಬಹುಕಾಲ ವಾಸಮಾಡಿದೆನು. ॥೫೨೯-೫೨೪॥

ತತೋ ಸರಾಧಿನಾಭಿಸ್ಯ ಸಂಭಳತಮುದರೇ ಮಯಾ ।

ರಂಭಾದ್ಯಾಶ್ಚ ಜಿತಾಃ ಪರಾಃ ಸೌಂದರ್ಯೇಣ ಮಯಾ ಧ್ವನಂ ॥೫೨೫॥

ಸರ್ವದಾ ಸುಖಮೇನಾಸ್ತಿ ಮನು ದುಃಖಿಂ ನ ಕಂಜನ ।

ಶಿವಪ್ರಕಾಮನಾಟ್ಯಾಭ್ಯಾಂ ನಿರಂತರಸುಖಿಂ ಮಯಾ ॥೫೨೬॥

ಸ್ತುಪ್ತಮಂತೇ ಮಯಾ ಮುಕ್ತಿಃ ಪ್ರಾಪ್ತವ್ಯಾ ಸತ್ಯಮುಖ್ಯತೇ ॥೫೨೭॥

ಅತಿತಾನಾಗತಜ್ಞಾನಂ ಮಹಾದೇವಪ್ರಸಾದತಃ ।

ಮನು ಜಾತಮತಃ ಸರ್ವಂ ಸೃಷ್ಟಿತೇ ನಾತ್ರ ಸಂಕಯಃ ॥೫೨೮॥

ಸ್ವಮುಖಿಂ ದೃಕ್ತಿತೇ ಶಮ್ಯಗ್ರಿಮಲೇ ದರ್ಪಣೇ ಯಥಾ ।

ತಥಾತಿತಾನಾಗತಾಧಾರಾಃ ದೃಕ್ತಿಂತೇ ಸರ್ವದಾ ಮಯಾ ॥೫೨೯॥

ಪ್ರಕಾಮನತ್ವನಾದಿಂದಿ ಮಹಾದೇವಸ್ಯ ಪೂಜನಂ ।

ತತ್ಸ್ತತ್ವಾಜಯಾ ಸರ್ವಂ ಮಂಯೇದಂ ಜ್ಞಾಯತೇ ಧ್ವನಂ ॥೫೩೦॥

ಆನಂತರ ನಾನು ರಾಜನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದೆನು. ಆಗಿನ ನನ್ನ ಸೌಂದರ್ಯವು ರಂಭಾ, ಶಾರ್ವತಿ ಮುಂತಾದ ಅಪ್ಸರೆಯರನ್ನೂ ಜಯಿಸಿದ್ದಿತು. ಯಾವಾಗಲೂ ನನಗೆ ಸುಖವೇ ಹೊರತು ಕೊಂಡೆವೂ ದುಃಖವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಪರಿಸರನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಾ ಆ ದೇವದೇವನ ಮುಂದೆ ನಾಟ್ಯವಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವೇರಡಂದಲೇ ನನಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಆನಂದವುಂಟಾಗುವುದು. ॥೫೨೫-೫೨೯॥

ಹೀಗೆ ನಿರಂತರವಾದ ಸುಖವುಂಟಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತ್ತಲ್ಲದೇ ಮುಂದೆ ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ನೋಕ್ಕ ಪ್ರಾಸ್ತಿಯಾಗುವುದು. ನನಗೆ ಮಹಾದೇವನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ್ ಭೂತ, ಭವಿಷ್ಯ ವೃತ್ತಾಂತವೆಲ್ಲವೂ ನನಗೆ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲದೇ ಸ್ವರಣಿಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವುವು. ॥೫೨೯-೫೩೦॥

ಸಿಮರ್ಲವಾದ (ಕೊಳ್ಳಿಯಿಲ್ಲದ) ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮುಖವು ಚಿನ್ನಾಗಿ ಕಾಣುವಂತೆ ಭೂತ, ಭವಿಷ್ಯದ್ವರ್ತವಾನ ಸಂಗತಿಗಳಿಲ್ಲವೂ ನನಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಕಾಣುತ್ತಿರುವುವು. ಆ ಮಹಾದೇವನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮತ್ತು ನರ್ತನ ಇವುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ಆ ದೇವದೇವನನ್ನು ಪೂಜಿ ಮಾಡಿದುದರಿಂದ ನನಗೆ ನಿಶ್ಚಯಾಗಿ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಈಗ ತಿಳಿಯುತ್ತಿರುವುವು. ॥೫೨೯-೫೩೦॥

ಜಾತಿಸ್ವರಕ್ತಂ ಸಾಭಾಗ್ಯಂ ನೋಹ್ಯತ್ವ ಶಿವಸೂಜಯಾ ।

ಸ್ತುಪ್ಯತೇ ನಾತ್ರ ಸಂದೇಹಃ ತ್ರಧ್ಧಸ್ಯ ಪೃಥಿವೀಪತೇ ॥೩೬೮॥

ವಿಕವಾರಂ ನರ್ತನೇನ ಪ್ರಕಾಮೇನ ಚ ಶಂಕರಃ ।

ಸಾಭಾಗ್ಯಮಿಂದ್ವತಂ ಮಹ್ಯಮತಿಕಾರುಣಿಕೋ ದದ್ವಾ ॥೩೬೯॥

ಮಯಾ ತ್ವಹನಿಶಂ ಸಾಂಬಃ ಪೂಜ್ಯತೇ ಬಹುಸಾಧನ್ಯಃ ।

ಇದಾನಿಂ ತು ವಿಶೇಷೇಣ ಪೂಜ್ಯತೇ ಪಾರ್ವತಿಪತಿಃ ॥೩೭೦॥

ಇತ್ಯಾದಿರಿತವಾಕಣ್ಣ ರೋಮಾಂಚಿತತನುಸ್ತದಾ ।

ಕೋಽಹಂ ಪೂರ್ವಭವೇ ಸರ್ವಂ ವದೇತ್ವಾಹ ಸ ಭೂಪತಿಃ ॥೩೭೧॥

॥ ಸುಭಗೋವಾಚ ॥

ಶಾದ್ರಸ್ತಾನುಸಿ ರಾಜೀಂದ್ರ ಪೂರ್ವಜನ್ಮನಿ ದುಬರಳಃ ।

ಅತಿ ಕುತ್ಸತ್ವತ್ವತ್ತೈವ ಜಾತಂ ಹಿ ತವ ಜೀವನಂ ॥೩೭೨॥

ಅಯ್ಯ ರಾಜನೇ, ಪೂರ್ವಜನ್ಮಸ್ತರಣಿಯುಂಟಾಗುವುದೂ, ಸಕಲ ಸಾಭಾಗ್ಯಗಳೂ ಮತ್ತು ನೋಹ್ಯನೂ ಆ ಶಿವಪೂಜೆಯಿಂದಲೇ ದೊರೆಯುವುದೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ಪರಮದಯಾಳುವಾದ ಆ ಶಂಕರನು ತನಗೆ ಒಂದೇ ಬಾರಿ ನನುಸ್ಯಾರವರೂಡಿ ತನ್ನ ಮುಂದೆ ಒಂದು ಸಲ ನಾಟ್ಯವಾಡಿದವರಿಗೆ ಇಂತಹ ಸಾಭಾಗ್ಯವನ್ನು ಕರುಣಾಸಿರುವನು. ॥೩೭೨-೩೭೩॥

ನಾನು ಆ ಶಂಬಿಕಾರಮಣನನ್ನು ಹಗಲಾರಾತ್ರಿ ಎಡಬಿಡನೇ ಆನೇಕ ಸಲಕರಣಿಗಳಿಂದ ಪೂಜೆನಾಡುವೆನು. ಈಗಲಾದರೋ ವಿಶೇಷನಾಗಿ ಆ ಪಾರ್ವತಿ ರಮಣನನ್ನೇ ಪೂಜೆನಾಡುತ್ತೀನೆಂದು” ರಾಣಿಯು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ರೋಮಾಂಚಹೊಂದಿ ಆ ರಾಜನು ‘ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನಾನಾರಾಗಿದ್ದೆನೆಂಬುದನ್ನು ಹಿಳಸಿದು’ ಪುನಃ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು. ॥೩೭೩-೩೭೪॥

ಆಗ ಆ ಸುಭಗಾರಾಣಿಯು ; “ರಾಜೀಂದ್ರ, ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನೀನು ಬಲ ಹೀನಸಾದ ಶಾದ್ರಸಾಗಿದ್ದೆ. ಬಹಳ ಹೀನವ್ಯತ್ಯಿಯಿಂದ ನಿನ್ನ ಜೀವನ ಸಾಗುತ್ತು

ಕ್ರಿಯಾರ್ಥಂ ಚಿಲ್ಪಿಪತ್ರಾಣಿ ಸಮಾನೇತುಂ ತ್ವಯಾ ಪುರಾ ।
ವನಂ ಪ್ರವಿಷ್ಟಂ ಗಹನಂ ಸುಬಿಲ್ಪತರುಸಂಪ್ರಿತಂ ||೫೮||

ತತ್ತ್ವಿವ ಚಿಲ್ಪಿಪತ್ರಾಣಿ ತೋಡಿತಾನಿ ತ್ವಯಾ ವನೇ ।
ಬಹಾನಿ ತಾನಿ ಸಂಬದ್ಧಾರ ಪರಾವೃತ್ತಂ ತ್ವಯಾ ವನಾತ್ ॥೫೯॥

ಮಧ್ಯೇ ಮಾರ್ಗಂ ತ್ವಯಾ ಚೋರಾ ಬಹನಃ ಸಮುಪಾಗತಾಃ ।
ತದ್ವರ್ತನೇನ ಭೀತಿಸ್ತೇ ಬಭೂವ ಪ್ರಾಣಹಾರಿಣೀ ||೫೧||

ಸಮಾಣಿ ಚಿಲ್ಪಿಪತ್ರಾಣಿ ತ್ವಕ್ತೈಪ್ರವ ತ್ವರಯಾ ತ್ವಯಾ ।
ಪ್ರಪಲಾಯ್ಯ ಗತಂ ಭೀತಾತದ್ಭಯೇನ ಮೃತಂ ತ್ವಯಾ ||೫೧||

ತ್ವಕ್ತಾನಿ ಚಿಲ್ಪಿಪತ್ರಾಣಿ ಶಿವಲಿಂಗೇ ತು ನಾಮ್ರದೇ ।
ಸತಿತಾನಿ ತದಾ ತೇನ ಸಂತುಷ್ಟಃ ಪಾರ್ವತೀಪತಿಃ ||೫೨||

ತತಃ ಪರಂ ಲಿಂಗರೂಪೀ ಸ್ವಯಂಮೇವ ಮಹೇಶ್ವರಃ ।
ಕೃಪಾಲುಃ ಪಾರ್ವತೀಯಾಕ್ರಸ್ತವ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಭಾಂ ಗತಃ ||೫೩||

ದಿದ್ತತು. ಒಂದು ಸಲ ನೀನು ಚಿಲ್ಪಿಪತ್ರಿಗಳನ್ನು ತಂದು ಮಾರುವುದಕ್ಕೊಂದ್ದು ಚಿಲ್ಪಿನ್ನು ಕ್ಷಿರ್ವಿಂದ ದಟ್ಟವಾಗಿರುವ ಒಂದು ಗಂಭೀರವಾದ ಕಾಡನ್ನು ಪ್ರವೇಶಮಾಡಿದೆ.
||೫೪-೫೫||

ನೀನು ಅದೇ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಚಿಲ್ಪಿಪತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕೊಯ್ದು ಅವುಗಳನ್ನು ಗಂಟುಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗಿದೆ. ದಾರಿಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಕಳ್ಳರು ನಿನ್ನ ಎದುರಿಗೆ ಬರಲು, ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ ನಿನಗೆ ಪ್ರಾಣಪಾಯನಾಗುವುದೆಂಬ ಭಯವುಂಟಾಯಿತು. ||೫೬-೫೭||

ಆಗ ನೀನು ಎಲ್ಲಾ ಚಿಲ್ಪಿಪತ್ರಿಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಚಿಟ್ಟು ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ ಏಡಿ ಆ ಭಯದಿಂದಲೇ ಮರಣಹೊಂದಿದೆ. ನೀನು ಸ್ತುತಿಭಯದಿಂದ ಚಿಟ್ಟುಬಂದ ಚಿಲ್ಪಿಪತ್ರಿಗಳು ನಮ್ರದಾನದಿಯ ಶೀರದಲ್ಲಿರುವ ಶಿವಲಿಂಗದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದವು. ಇದರಿಂದ ಆ ಪಾರ್ವತೀರಮಣನು ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷಹೊಂದಿದನು. ||೫೮-೫೯||

ಅನಂತರ ಲಿಂಗ ಸ್ವರೂಪಿಯಾದ ಆ ಮಹೇಶ್ವರನು ದಯಾಳುವಾದ್ದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಪಾರ್ವತೀಯಾಡನೆ ನಿನಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಭಾಂದನು. ಆಗ ನೀನು ಆ ಪರಮೇಶ್ವರ

ವರಃ ಸ್ವಷ್ಟಿಯಾ ರಾಜನ್ ಪ್ರತ್ಯೇಕೀ ಪರಮೇಶ್ವರೀ |
ರಾಜ್ಯಂ ದೇಹಿ ಮಹಾದೇವ ಮುಕ್ತಿಂ ಚೇತಿಪ್ರಣಮ್ಯ ತಂ ||೨೬೨||

ತತಃ ಸ ಪಾರ್ವತಿನಾಥಸ್ಥಾಸ್ತಿವತ್ಯನುಮೋದ್ಯ ಜೆ |
ತತ್ತ್ವಾಂತದಧೇ ಲಿಂಗೇ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಭಿವೇಷ್ಣಿತೇ ||೨೬೩||

ತತಃ ಪರಂ ಸಮುತ್ಪನ್ನಂ ಶ್ವಯಾ ಕ್ಷೋಣೀಶ್ವರೋದರೇ |
ಭುಜ್ಯತೇ ರಾಜ್ಯಭೋಗಾದಿ ತಂಕರಾನುಗ್ರಹಾಶ್ವದಾ ||೨೬೪||

ಶ್ವಯಾಜ್ಞಾತ್ಮಾ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಾನ್ ಮಹೇಶಾಚ್ಚನಂ ಕೃತಂ |
ತಥಾಪಿ ಭಾಗ್ಯಮತುಲಂ ದದೌ ತುಭ್ಯಂ ಸದಾಶಿವಃ ||೨೬೫||

ಎತ್ಯಾದ್ಯತಃ ಕೃಪಾಸಿಂಧುಶ್ವಯಾ ನಾಭ್ಯಜ್ಯುತ್ತಿಂ ಶಿವಃ |
ಯತ್ಪ್ರಸಾದೇನ ಸೌಭಾಗ್ಯಂ ಸ್ತಾಪ್ತಮೇವಂ ಶ್ವಯಾಧಾನಾ ||೨೬೬||

ಮೋಹಂ ಶ್ವಜಾಧಾನಾ ರಾಜನ್ಲಿಜಯಸ್ತ ಮಹೇಶ್ವರಂ |
ನಿತ್ಯಮನ್ಯಭಿಜಾರೇಣ ತಂಕರಂ ಶರಣಂ ವ್ರಜ ||೨೬೭||

ನನ್ನ ಮಹಾದೇವ, ನನಗೆ ರಾಜ್ಯವನ್ನೂ ಮತ್ತು ಮೋಹನನ್ನೂ ಕರುಣೆಸೆಂದು
ನಮಸ್ಕಾರ ನಾಡಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆ. ||೨೬೮-೨೬೯||

ಆಗ ಆ ಪಾರ್ವತಿರಮಣನು ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲೆಂದು ಅನುಮೋದಿಸಿ ಬಿಲ್ವ
ಪತ್ರಿಗಳಿಂದ ಶುತ್ತಲೂ ಪೂಜೆ ಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ ಆ ಶಿವಲಿಂಗದಲ್ಲಿಯೇ ಮರೆ
ಯಾದನು. ಅದಾದಮೇಲೆ ನೀನೂ ರಾಜನ ಹೊಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿ ಆ ಶಂಕರನ
ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ರಾಜ್ಯಭೋಗವೇ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನೇ ಲಾಲ್ ಆನಂದದಿಂದ ಆನು
ಭವಿಸುತ್ತಿರುವೆ. ||೨೬೯-೨೭೦||

ತಿಳಿಯದೇ ನೀನು ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿಗಳಿಂದ ಆ ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನು ಪ್ರಜೆನಾಡಿದೆ.
ಆದರೂ ಆ ಸದಾಶಿವನು (ನಿತ್ಯಮಂಗಳಸ್ತರೂಪನಾದ ಮಹಾದೇವನು) ಅಸಾರವಾದ
ಷಶಧ್ಯವನನ್ನು ಸಿನಗೆ ಕರುಣೆಸಿರುವನು. ಈರೀತಿಯಾದ ಸರ್ಕಲ ಸೌಭಾಗ್ಯಗಳನ್ನೂ
ಆ ದೇವನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಪಡೆದರೂ ಆ ದುರ್ಯಾಸಮುದ್ರನಾದ ಶಿವನನ್ನು ನೀನು
ಈಗ ಪೂಜೆನಾಡುತ್ತಿಂದಿನ್ನೀ. ||೨೭೦-೨೭೧||

ಆಯ್ ರಾಜನೇ, ಶಜ್ಞಾನವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಆ ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನು ಈಗ

ಇತ್ಯಕ್ತಃ ಸ ತತ್ತೋ ರಾಜಾ ಸಂತ್ಯಕ್ತಾಪ ಮೋಹಮನ್ಸಂಜಂ ।

ಅತ್ಯಂತಂ ಸಾವಧಾನೇನ ಚಕಾರ ಶಿವಪೂಜನಂ ||೬೯೪||

ಶಿವಸಾಧಾನಾನಿ ಬಹುಧಾ ಶಾರಯಾಮಾಸ ಭೂಪತಿಃ ।

ರತ್ನಪುಷ್ಟಮರ್ಚಹಾದೇವಂ ಪೂಜಯಾಮಾಸ ಯತ್ನತಃ ||೬೯೯||

ಸುವರ್ಚಬಿಲ್ಪಪತ್ರ್ಯತ್ವ ದಶಲಕ್ಷ್ಮಿತ್ಯನ್ಮಂಘಃ ।

ಪೂಜಯಾಮಾಸ ಯತ್ನೇನ ಹೇಮಪದ್ಮ್ಯತ್ವ ಸಂತತಂ ||೭೦೦||

ಅಸ್ಯಕ್ತಃ ಪುಷ್ಟರನಿತಂ ಸಂಖ್ಯಾಹೀನ್ಯಮರ್ಚಹೇತ್ವರಂ ।

ಪೂಜಯಾಮಾಸ ಯತ್ನೇನ ಬಿಲ್ಪಪತ್ರ್ಯತ್ವ ಕೋಮಲ್ಯಃ ||೭೦೧||

ದೀಪಾನ್ಲಕ್ಷ್ಮಿವಧಿಪ್ರಿತ್ಯಾ ದದಾವನ್ಸಹಮಾದರಾತ್ ।

ನ್ಯಾನೇದಾಂಧಾನಿ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಸ ಬಹಳಾನಿ ದದ್ವಾ ಸೃಂಪಃ ||೭೦೨||

ಪೂಜೆಮಾಡು. ನಿತ್ಯವೂ ತಪ್ಸಿದೇ ಆ ಶಂಕರನನ್ನೇ ಮರೀಹೊಗು” ಎಂದು ತನ್ನ ಪಕ್ಷಿಯು ಹೇಳಲು ಆ ರಾಜನು ಆಮೇಲೆ ತನಗುಂಟಾಗಿದ್ದ ಅಜಳ್ಣನವನ್ನೆಲ್ಲಾ ದಾರಮಾಡಿ ತುಂಬಾ ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ಶಿವಪೂರ್ಜೆ ಮಾಡಿದನು. ||೬೯೮-೬೯೯||

ಆ ರಾಜನು ಆಸೇಕ ಶಿವದೇವಾಲಯಾಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದನು. ನಿಯಮ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ರತ್ನವೆಂಬ ಹೂಗಳಿಂದ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡಿದನು. ಅಲ್ಲದೇ ಚಿನ್ನದ ಹತ್ತುಲಕ್ಷ ಬಿಲ್ಪಪತ್ರ್ಯಗಳಿಂದಲೂ ಚಿನ್ನದ ಕಮಲಗಳಿಂದಲೂ ಅನವರತವೂ ನಿಯಮಬಧ್ಯನಾಗಿ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ||೬೯೯-೭೦೦||

ಇತರ ಆಸಂಖ್ಯಾತವಾದ ಹೂವು ಮತ್ತು ಮೃದುಮಾದ ಬಿಲ್ಪಪತ್ರ್ಯ ಇವು ಗಳಿಂದಲೂ ಆ ರಾಜನು ನಿಯಮದಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡಿದನು. ಮತ್ತು ಪ್ರತಿನಿತ್ಯವೂ ಲಕ್ಷ್ವಗಟ್ಟಲೆ ದೀಪಗಳನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಹತ್ತಿಸುತ್ತಾ ತುಂಬಾ ನಿಯಮಬಧ್ಯನಾಗಿ ಸಾನಾವಿಧವಾದ ಸ್ನೇಹೇಧಗಳನ್ನು ಆ ಪರಶಿವನಿಗೆ ಸಮರ್ಪಣೆಮಾಡಿದನು. ||೭೦೧-೭೦೨||

ವವಂ ಶಿವಾಭ್ರಮಾಲಿಲಂ ರತ್ನಾ ಗಾರಂ ನಿವೇದ್ಯ ಸಃ |
ಶಿವನೇವ ಸದಾ ಧ್ಯಾತ್ವಾ ಸ್ಥಿತಃ ಶಿವಪರಾಯಣಃ ||೪೦೬||

ತತ್ತತ್ವಸ್ಯಾಭವತ್ತುತ್ತಃ ಶಿವಪೂಜಾಪರಾಯಣಃ |
ತಸ್ಮಿನ್ನಿಧಾಯ ತದ್ವಾಜ್ಯಂ ಸಪತ್ನೀಕೋ ವನಂ ಯಯಕಾ ||೪೦೭||

ತತ್ರ ತೇನ ಪ್ರಯತ್ನೀನ ಬಿಲ್ವಪತ್ರೀಮಂಹೇಶ್ವರಃ |
ಪೂಜಿತಃ ಸತತಂ ಭಕ್ತಾ ಸಪತ್ನೀಕೇನ ಸಾದರಂ ||೪೦೮||

ನವಾನಿ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಾಣಿ ಸಂಪಾದ್ಯ ಗಿರಿಜಾಪತಿಂ |
ಪೂಜಯಿತ್ವಾ ಪ್ರಣಮ್ಮೀತಂ ನರ್ತನಂ ಚ ಚಕಾರ ಸಃ ||೪೦೯||

ತತಃ ಕಡಾಚಿತ್ವಂಪೂಜ್ಯ ಬಿಲ್ವಪತ್ರೀಃ ಸದಾಶಿವಂ |
ಪಂಚಾಕ್ಷರಜಪಂ ಕುರ್ವನ್ಸ್ವಪತ್ನೀಕೋ ಮೃತೋ ಸೃಪಃ ||೪೧೦||

ಹೀಗೆಯೇ ಆ ರಾಜನು ತನ್ನಲ್ಲಿದ್ದ ಸಮಸ್ತ ರತ್ನ ಸಮಾಹಗಳನ್ನೂ ಆ ಪರಶಿವನಿಗೋಽಸ್ಮಿರವೇ ಸಮರ್ಪಣೆಮಾಡಿ, ಆ ಶಿವನನ್ನೇ ಯಾವಾಗಲೂ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಾ ಶಿವತತ್ತರನಾಗಿದ್ದನು. ಹೀಗೆಯೇ ಕೆಲವು ದಿನ ಕಳೆಯಲು ಆ ರಾಜನಿಗೆ ತನ್ನಂತೆಯೇ ಶಿವಪೂಜಿಯಲ್ಲಿ ತತ್ತ್ವರನಾದ ಮಗನೊಬ್ಬನುದಯಿಸಲು, ಆಗ ರಾಜನು ಆತನು ವ್ಯಾಪ್ತವಯಸ್ಸಿನವನಾಗುವವರಿಗೂ ಇದ್ದ ಅನಂತರ ಪುತ್ರನಿಗೆ ತನ್ನ ರಾಜ್ಯವನ್ನೇ ಉಳಿ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಪತ್ನಿಯೊಡನೆ ತಾನು ಕಾಡಿಗೆ ಹೋದನು. ||೪೧೧-೪೧೨||

ಆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಪತ್ನೀಸನೇಶನೇಶನಾದ ಆ ರಾಜನು ತುಂಬಾ ನಿಯಮದಿಂದಲೂ ಮತ್ತು ಆದರದಿಂದಲೂ ಯಾವಾಗಲೂ ಭಕ್ತಿಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನು ಸ್ರಾಜಿಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಹೊಸಹೊಸದಾದ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಗಿರಿಜಾ ರಮಣನನ್ನು ಸ್ರಾಜಿಮಾಡಿ ಸಮಸ್ಯರಿಸಿದನಂತರ ಆ ದೇವದೇವನ ಮುಂದೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ ನಾಭ್ಯಾಸಾದಿದನು. ||೪೧೩-೪೧೪||

ಹೀಗೆಯೇ ಕೆಲವು ಕಾಲ ಕಳೆಯಲು ಒಂದುದಿನ ಆ ರಾಜನು ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿಗಳಿಂದ ಸದಾಶಿವನನ್ನು ಶ್ರಾಜಿಮಾಡಿ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರಮಾಹಾಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಶನ್ಯ ಪತ್ನಿಯೊಡನೆ ಮರಣಹೋಂದಿದನು. ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೇ

ತದ್ವನ ಕರುಣಾಸಿಂಧುಮರ್ತಹೋ ವೀಕ್ಷ್ಯ ತಂ ಸ್ವಪಂ ।
ಸಹಸ್ರಂ ಪ್ರೇಷಯಾಮಾಸ ಗಣಾನಾಂ ಪುಷ್ಟಕಾನ್ವಿತಂ ॥೪೦೭॥

ತತಃ ಪುಷ್ಟಕಮಾರುಹ್ಯ ಸಪತ್ನಿ ಕೋ ನರಾಧಿಪಃ ।
ಅನೇನ್ಯವ ಹಿ ಮಾಗ್ರೇಣ ಗತಃ ಶಂಕರಸಂನಿಧಿಂ ॥೪೦೮॥

ತದಾ ದುಂದುಭಯೋ ನೇದುಃ ಪುಷ್ಟವ್ಯಾಬಿಭೂವ ಚ ।
ಜಗುಗರ್ಥವರ್ಪತಯೋ ನನ್ಯತುಶಾಪ್ಸರೋ ಗಣಾಃ ॥೪೦೯॥

ನ ಪೂಜಿತೋ ಮಯಾ ರಾಜಾ ಪುಷ್ಟಿನಾರ್ಥನಾವಿಧ್ಯಸ್ತದಾ ।
ತದಾನಿಂವೇವಮೇನಾಧ ವಚನಂ ಪ್ರೀಷಮಾನಸಂ ॥೪೧೦॥

॥ ರಾಜೋನಾಜ್ ॥

ಯಮ ಶಾಸಯ ಯತ್ತೈನ ಶಿವಪೂಜಾಪರಾಜ್ಯಾಭಾನ್ ।
ಅಶ್ವನಾನಗ್ನಿ ಕುಂಡೇಷು ಪಾತಯಸ್ಯ ದುರಾಶಯಾನ್ ॥೪೧೧॥

ಭಸ್ಯರುದಪ್ರಕ್ಷಮಿಮುಖಾನಗ್ನಾ ಪ್ರಜ್ಞಾಲ್ಯ ಯತ್ತತಃ ।
ಬಹುಧ್ಯವಾತಿಯತ್ತೈನ ಸ್ತಂಭೀ ಬದಾಧ್ಯಗ್ನಿಶ್ಯಂಖಲ್ಯಃ ॥೪೧೨॥

ದಯಾಸಮುದ್ರನಾದ ಮಹೇಶ್ವರನು ಆ ರಾಜನ ಸಮಿವರ್ಕೈ ಪುಷ್ಟಕವಿಮಾನ
ದೊಡನೆ ಸಾವಿರಗಳಗಳನ್ನು ಆಶನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಲು ಕಳುಹಿಸಿದನು.
॥೪೧೩-೪೧೪॥

ಅನಂತರ ಆ ರಾಜನು ತನ್ನ ಪಶ್ಚಿಯೋಡನೆ ಪುಷ್ಟಕವಿಮಾನವನ್ನೇ ಇಂ
ಜದೇ ದಾರಿಯಿಂದ ಆ ಶಂಕರನ ಸಂನಿಧಾನವನ್ನೈದಿದನು. ಆ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ
ದುಂದುಭಿವಾದ್ಯಗಳು ಮೊಳಗಿದವು. ಹೂಮಳಿಗರೆಯಿತು. ಅಲ್ಲದೇ ಗಂಥವರ್
ಶ್ರೀಷ್ಟರು ಗಾನಮಾಡಿದರು. ಅಪ್ಸರಸ್ಯೀಯರು ನಾಟ್ಯವಾಡಿದರು. ॥೪೧೪-೪೧೫॥

ನಾನೂ ಆ ರಾಜನನ್ನು ನಾನಾವಿಧನಾದ ಹೂವುಗಳಿಂದ ಪೂಜಿಮಾಡಿದನು.
ಆಗ ಆ ರಾಜನು ಪ್ರೀತಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಕುರಿತು ಹೀಗೆ ಮಾತನಾಡಿದನು.
॥೪೧೫॥

“ಅಯ್ಯ ಯಮನೇ, ಶಿವಪೂಜೆಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಹಿಂಜರಿಯುತ್ತಿರುವ ದುಷ್ಪ
ರಾದ ಶಿವದೆತ್ವಿಗಳನ್ನು ಬಳಾತ್ಮಾರವಾಗಿ ಚಿಂಕಿಯ ಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿ ತಳ್ಳು.

ಇತ್ಯಾಕ್ಷರ ಸ ಯಂಯಾ ಪೂರ್ವಂ ಸೋತ್ಸಾಹಂ ನುದಿತಾನನಃ ।
ಬಹುಧೈವೇವಮೇವೋಕ್ತಂ ಬಹುಭಿಃತಾಂಕರ್ಯೇಮುರ್ದಾ ॥೪೧೪॥

ಯಃ ಶ್ರವಸ್ತಸ್ಯ ನಿಯನ್ನಾತ್ಮಿಜನಂ ಕ್ರಿಯತೇ ಮಯಾ ।
ಶ್ರವೇ ದೃಷ್ಟೇ ಮನೋತ್ಸಾಹೋ ಮಹಾನೇವ ಹಿ ಜಾಯತೇ॥೪೧೫॥

ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣಂ ಶುದ್ಧಂ ಕೇವಲಂ ಭಸ್ಯಧಾರಣಂ ।
ಲಿಂಗಾಚರಣಂ ಕೇವಲಂ ಚ ಯಸ್ಯ ಶ್ರವಃ ಸ ಉಚ್ಯತೇ ॥೪೧೬॥

ತಾದೃಶಸ್ಯ ತು ಶ್ರವಸ್ಯ ಯಃ ಪೂರ್ಜಾಂ ನ ಕರಿಷ್ಯತಿ ।
ಸೋತ್ಸಾಹಿಸ್ತಿನ್ಯಾಸಕೇ ಘೋರೇ ಪತಿತಾ ತಿಷ್ಣತಿ ಧ್ಯಾನಂ ॥೪೧೭॥

ಶಂಕರಸ್ಯ ಪ್ರಿಯಃ ಶ್ರವಸ್ತತಃ ಶ್ರವಾಚರಣಂ ಸದಾ ।
ಪ್ರಯತ್ನೇನೈವ ಕರ್ತವ್ಯಂ ತೇನ ತುಷ್ಯತಿ ಶಂಕರಃ ॥೪೧೮॥

ಭಸ್ಯ ಮತ್ತು ರುದ್ರಾಕ್ಷಗಳನ್ನು ಧರಿಸದೇ ಇರುವವರನ್ನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ
ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾದ ಸರಪಳಗಳಿಂದ ನಾನಾರೀತಿಯಾಗಿ ತೊಂದರೆವಡಿಸು.”||೪೧೯-೪೨೦||

ಹಿಂದೆ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿ ಆ ರಾಜನು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದಲೂ ನಗುವೋಗ
ದಿಂದಲೂ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದನು. ಅಯ್ಯ ದೇವೇಂದ್ರನೇ, ಹೀಗೆಯೇ ಇನ್ನಾಲ್ಲಿ
ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಶಂಕರಭಕ್ತರು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಇದೇ ರೀತಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.
ಶಿವಭಕ್ತನಾದವನನನ್ನು ನಾನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಪೂಜಿವೊಡುವೆನು. ಆ ಶಾಂಭವರನ್ನು
ನೋಡಿದ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ನನಗೆ ವಿಶೇಷ ಉತ್ಸಾಹವುಂಟಾಗುವುದೆಂದು ತಿಳಿ.
||೪೨೧-೪೨೨||

ಶುದ್ಧವಾದ ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣೆ, ಭಸ್ಯತ್ತಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣೆ ಮತ್ತು, ಶಿವಲಿಂಗಾಚರಣೆ
ಇವುಗಳು ಪರಶಿವಭಕ್ತಿಗೆ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಆಚರಿಸತಕ್ಕ ಕರ್ಮಗಳಿಂದು ಹೇಳಿದೆ.
ಅಂತಹ ಭಕ್ತನನ್ನು ಪೂಜಿವೊಡುವಿರುವವನನು ಈರೀತಿ ಭಯಂಕರವಾದ ನರಕದಲ್ಲಿ
ವಿದ್ದು ಸಾರುಃಸ್ವದು ಸಿಶ್ಯಯವೆಂದು ತಿಳಿ. ||೪೨೩-೪೨೪||

ಇದ್ದರಿಂದ ಆ ಶಂಕರಸಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಪಾತ್ರನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಆ ಶ್ರೀವನನ್ನು
ಶಿವಶ್ಯವಾಗಿ ಸಾಪ್ತ ಪೂಜಿವೊಡಬೇಕು. ಇದರಿಂದ ಆ ಶಂಕರನು ಸಂತುಷ್ಟನಾಗು

ಶ್ರೀಕವರಹಸ್ಯಾ:

ಯಸ್ಯಾಸ್ತಿ ನರಕಾಧಿತಿಸ್ತೇನ ಕಾರ್ಡುಂ ಶಿವಾಚ್ರನಂ ।

ಶ್ವೇಷಾಚ್ರನಂ ಚ ಕರ್ತವ್ಯಮಪ್ರಮಾದೇನ ಸಾದರಂ

॥೪೮॥

ಪಶ್ಚೇನಂ ಮಲಕುಂಡಸ್ತಂ ಮೂತ್ರಪಂ ಶ್ರಮಿಭಜ್ಞಕಂ ।

ಸಂತಪ್ತತೀವೈಶ್ವಾಶಾಂತಿಷ್ಟಾಂತಃಕಂ ಮಾನಮಹನಿರ್ಬಂ

॥೪೯॥

ಅಯಂ ತು ಬ್ರಾಹ್ಮಣಃ ಪೂರ್ವಂ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರವಿಶಾರದಃ ।

ಅನೇನ ಬಹನೋ ಯಾಗಾಃ ಕೃತಾಃ ಸ್ವಗಾರಧ್ರಮಾದರಾತ್ರ್ಯಾ॥೪೯॥

ಅನೇನೈನೈಕದಾ ದೃಷ್ಟಃ ಶ್ರೇಣಃ ಶಿವಪರಾಯಣಃ ।

ತಂ ದೃಷ್ಟಾಪ ಪ್ರಾಹ ವಚನಮಯನೇವಾತಿಗ್ರಿಂತಂ

॥೫೦॥

ಅನೇನ ನಿಯಮೇನೇದಂ ಪೂಜ್ಯತೇ ಭ್ರಾಂತಚೀತಸಾ ।

ಭಸ್ತುನಾಂಗಮಯಂ ಶ್ವೇತಂ ಕರೋತೀತಿ ಭ್ರಮಾತ್ಮದಾ

॥೫೧॥

ತ್ವಾನೇ ನರಕದಲ್ಲಿ ಭಯಮಳ್ಳಿವನು ಆ ಪರಶಿವನನ್ನು ಮತ್ತು ಅವನ ಭಕ್ತನನ್ನು ತಪ್ಪಿದೇ ಆದರದಿಂದ ಪೂಜಿಮಾಡಬೇಕು. ||೪೮-೪೯||

ಅಮೇಧ್ಯಕುಂಡದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು, ಯಾವಾಗಲೂ ಮೂತ್ರವನ್ನು ಕುಡಿಯುತ್ವಾ ಶ್ರಮಿಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಾ ಇರುವ ಇವನನ್ನು ನೋಡು. ಇವನನ್ನು ಹಗಲೂ ರಾತ್ರಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾದ ಹರಿತವಾದ ಆಯುಧಸಮೂಹಗಳಿಂದ ನನ್ನ ದೂರು ಹೊಡೆದು ತೊಂದರೆವಡಿಸುತ್ತಿರುವರು. ಹಿಂದೆ ಈತನು ವೇದ ಮತ್ತು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಾಗಿದ್ದನು. ಸ್ವರ್ಗವನ್ನು ಹೊಂದ ಬೇಕೆಂದು ಈತನು ಅನೇಕ ಯಾಗಗಳನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಮಾಡಿದನು. ಆದರೇನು! ||೫೦-೫೧||

ಈ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಒಂದು ಸಲ ಶಿವಪೂಜಾತಪ್ತರನಾದ ಒಬ್ಬ ಶೈವನನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಆತನನ್ನು ಕಂಡಾಗ ಈತನು ತುಂಬಾ ತುಜ್ಞವಾಗಿ ಹೀಗೆ ಮಾತನಾಡಿದನು. “ ಈ ಮಾನವನು ಸುಮೃನೇ ಭ್ರಾಂತಚಿತ್ತನಾಗಿ ಬಹಳ ನಿಯಮ ದಿಂದ ಇದನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡುತ್ತಿರುವನನು. ಇವನು ವ್ಯಾಗೆ ಬಳಿದುಕೊಂಡಿರುವ ಬೂದಿಯು ಕುಷ್ಣಹತ್ತಿದವನನಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ” ಎಂದು ಭ್ರಾಂತಿಯಿಂದ ಹೇಳಿದನು. ||೫೨-೫೩||

ಇತ್ಯಕ್ತಂ ತದ್ವಚಃ ಶ್ರುತ್ವಾ ಶೈವೋ ದುಃಖಮಾಪ ಸಃ ।

ಅನೇನ ಶಿವಲಿಂಗಸ್ಯ ನಾಮ ನೋಜ್ಞಾರಿತಂ ಮುದಾ ॥೪೭೪॥

ಜಗಾದೇದಮಿತಿ ಭ್ರಾಂತಾ ಭ್ರಾಂತಾ ಸಂಪೂಜ್ಞತೀತಿ ಚ ।

ಶ್ರೀಷದಾಶಿವಲಿಂಗಸ್ಯ ನಾಮಗ್ರಹಣಮಾತ್ರತಃ ॥೪೭೫॥

ನಶ್ಯಂತಿ ಸಾಪಗಿರಯೋ ವಜ್ರಸಂತಾಡಿತಾ ಇವ ।

ಭಸ್ಯನಾಂಗಮಯಂ ಶ್ವೇತಂ ಕರೋತೀತ್ಯಕ್ತವಾನಯಂ ॥೪೭೬॥

ನ ನೇತ್ತಿ ಭಸ್ಯಮಾಹಾತ್ಮ್ಯಮಯಂ ಸಾಪಕ್ಯದುತ್ತಮಃ ।

ಇತ್ಯಕ್ತಾ ತದ್ವಚಃ ಶ್ರುತ್ವಾ ಶೈವೋ ದುಃಖಮಾಪತಃ ॥೪೭೭॥

ತತೋಃಶ್ರುತ್ವಾಣಿನಯನೋ ಹಾಹಾಹೇತಿ ರುರೋದ ಚ ।

ತದಾ ದದರ್ಥ ರಾಜ್ಯನಂ ಶಾಂಭವಂ ಶಿವಸಂಮಂತಂ ॥೪೭೮॥

ಹೀಗೆ ಸುಧಿದ ಈ ಬ್ರಹ್ಮಣನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಶಾಂಭವನು
ಬಹಳ ದುಃಖಪಟ್ಟನು. ಇವನು ಶಿವಲಿಂಗದ ಹೆಸರನ್ನು ಸಹ ಸ್ತ್ರೀತಿಯಿಂದ
ಉಚ್ಛವಾರಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಭ್ರಾಂತಿಯಿಂದ ಇದನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಿರುವನೆಂದು ತಾನೇ
ಭ್ರಾಂತನಾಗಿ ನುಡಿದನು. ಈ ಸದಾಶಿವನ ಲಿಂಗದ ಹೆಸರನ್ನು ಉಚ್ಛವಾದಿದ
ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಪಾಪಗಳೆಂಬ ಬೆಟ್ಟಿಗಳು ವಜ್ರಾಯುಧದಿಂದ ಹೊಡಿಯಲ್ಪಟ್ಟು
ಜೂರುಜೂರಾಗಿ ಹೊಗುವಂತೆ ಧ್ವಂಸವಾಗಿಬಿಡುವುವು. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಈ
ಮೂರ್ಖನು ಭಸ್ಯಧಾರಣೆಯಿಂದ ಇವನು ತನ್ನ ಅವಯವಗಳನ್ನು ಲಾಲ್ಯ ತೊನ್ನ
ಹುಡಿದವನೇತೆ ಬಿಳುವಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವನೆಂದು ಹೇಳಿದನು. ೪೭೯-೪೮೦

ವಾಸಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಗಣ್ಯನಾದ ಈತನು ವಿಭೂತಿಯ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ರಿಯನು.
ಹೀಗೆ ಆತನಾಡಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಶೈವನು ದುಃಖಹೊಂದಿದನು.
ಅನಂತರ ಕಣ್ಣತುಂಬ ಸೀರು ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಅಯ್ಯೋ, ಹಾ ಎಂದು ಗೋಳಿಟ್ಟನು.
ಆಗ ಆ ರಾಜನು ಈ ಶಾಂಭವನು ಆ ಪರತಿವನಿಗೆ ಸಂಮಾತನಾದವನೆಂದು ತಿಳಿದು
ಉತ್ತನ ದರ್ಶನಮಾಡಿದನು. ॥೪೮೧-೪೮೨॥

ತಾದೃಶಂ ಖಿನ್ನಿಷ್ಟುದಯಂ ತಂ ದೃಷ್ಟಾ ಶೈವಪುಂಗವಂ ।
ಬಭಾಷೇ ವಚನಂ ರಾಜಾ ದೈವಾತ್ಮತ್ರ ಸಮಾಗತಃ ॥೪೨॥

|| ರಾಜೋವಾಚ ||

ಕರ್ಮಾಸೀದಧುನಾ ಬ್ರಹ್ಮನ್ನಿಂ ನಾ ದುಃಖಸ್ಯ ಕಾರಣಂ ।
ದುಃಖಂ ಜೀತ್ರವ ಮದ್ರಾಷ್ಟ್ರೇ ರಾಷ್ಟ್ರಹಾಸಿಭರವಿಷ್ಯತಿ ॥೪೩॥

ಇತ್ಯಕ್ತಂ ರಾಜವಚನಂ ಶ್ರುತಾ ಶೈವೋತ್ತಮಸ್ತದಾ ।
ಪ್ರದರ್ಶ್ಯಾನಮನೇನೋಕ್ತಂ ವಚಸ್ತಸ್ಮಾ ಸ್ಥಿವೇದಯತ್ ॥೪೪॥

ತತಃ ಸ ರಾಜಾ ಧರ್ಮಜ್ಞಾನಾಹಾರ್ಯ ದ್ವಿಜಪುಂಗವಾನ್ ।
ವಿತಸ್ಯ ಕೀದೃಶೀ ಶಾಸ್ತ್ರಃ ಕರ್ತರ್ವಯೇತ್ಯಬ್ರಹ್ಮಿತ್ತದಾ ॥೪೫॥

ತತಸ್ತೇ ಬ್ರಹ್ಮಣಾಃ ಸರ್ವೇ ಧರ್ಮಮಾರ್ಗಪ್ರವರ್ತಕಾಃ ।
ಶಾಲಾರೋಪೋಽಸ್ಯ ಕರ್ತರ್ವಯಃ ಶೀಘ್ರಮಿತ್ಯಾಜಿರೇ ತದಾ ॥೪೬॥

ಇರೀತಿಯಾಗಿ ಖಿನ್ನಿಮನಸ್ಯನಾಗಿರುವ ಆ ಶಿವಭಕ್ತಾಗ್ರೇಸರನನ್ನು ಕಂಡು
ಅಧ್ಯಷ್ಟವಶದಿಂದ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ಆ ರಾಜನು ಮುಂದೆ ಹೇಳುವಂತೆ ಮಾತನಾಡಿ
ಸಿದನು. ॥೪೭॥

ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಣನೇ, ಏನು ನಡೆಯಿತು? ನಿನಗೆ ದುಃಖವುಂಟಾಗಲು
ಕಾರಣವೇನು? ನಿನಗೆ(ಶಿವಭಕ್ತನಿಗೆ) ದುಃಖವುಂಟಾಗುವುದಾದರೆ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೇ
ಹಾಸಿಯುಂಟಾಗುವುದು. ಸಮಾಜಾರವೇನೇಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದು ರಾಜನು
ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಲು, ಆ ಸುಧಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಶೈವಶ್ರೇಷ್ಠನು ಆಗ ಇತನನ್ನು ತೋರಿಸಿ
ಇವನು ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಉವನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದನು. ॥೪೭-೪೮॥

ಆಗ ಆ ರಾಜನು ಕೂಡಲೇ ಧರ್ಮಸೂಕ್ತವನ್ನು ರಿತ ಬ್ರಹ್ಮಣೋತ್ತಮರನ್ನು
ಕರಿಸಿ, ಇತನಿಗೆ ಯಾವರಿತಿ ಶಿಕ್ಷೆಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತಿಳಿಸುವಂತೆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದನು.
॥೪೯॥

ಧರ್ಮಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿಯೇ ನಡೆಯುವ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣರೀಲ್ಲರೂ ಇತನನ್ನು
ಜಾಗ್ರತ್ತಿಯಾಗಿ ಶೂಲಕ್ಕೇರಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಲು, ಆಗ ರಾಜನು ಸ್ವತಃ ಧರ್ಮಜ್ಞ

ಇತಿ ತದ್ವಚನಂ ಶ್ರುತಾ ಧರ್ಮಜ್ಞಃ ಸ ನರಾಧಿಪಃ ।

ತಸ್ಮೈ ಚಕಾರ ಶೀಷ್ಯೋಣ ಶಾಲಾರೋಪಂ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ॥೪೩೪॥

ಶ್ರೀವದುಃಖಪ್ರದೋಪತ್ವಃ ಶಿವಪೂಜಾಪರಾಜ್ಯಾಪಿಃ ।

ಅತತಾಯಿತಿ ವಿಜ್ಞೈಯಸ್ತತೋ ಹಂತವ್ಯ ಏವ ಸಃ ॥೪೩೫॥

ಯದ್ಯಾತತಾಯಿನಂ ರಾಜಾ ನ ಹನ್ಯಾದ್ವಧರ್ಮವಿತ್ತಮಃ ।

ಯಾತ್ಯೇನ ಸರಕಂ ಘೋರಂ ಯಾವದಾಚಂದ್ರತಾರಕಂ ॥೪೩೬॥

ಅತ ಏವ ಹಿ ಧರ್ಮಜ್ಞಾಃ ಲೋಭವೋಹನಿವರ್ಚಿತಾಃ ।

ಅಶ್ವನಾನಾಂ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಕುರ್ವಂತ್ಯೇವ ಹಿ ಶಾಸನಂ ॥೪೩೭॥

ತದಾ ದುಃಖಮಯುಂ ಭುಕ್ತಾ ತಥಾಽತ್ರಾಪಿ ಸಮಾಗತಃ ।

ಏತಸ್ಯ ಬಹುಧಾಂನಾಂಸಿ ಭವಿಷ್ಯತ್ಯೇನ ಯಾತನಾ ॥೪೩೮॥

ನಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಆ ಮಾತನ್ನು ಸರಿಯೆಂದು ತಿಳಿದು ಕೂಡಲೇ ಬಲಾತ್ಮಾರದಿಂದ ಆತನನ್ನು ಶಾಲಕ್ಷೇರಿಸಿಬಿಟ್ಟನು. ॥೪೩೯-೪೪೦॥

ಶಿವಪೂಜಿವಾಡದೇ ಶಿವಭಕ್ತರಿಗೆ ದುಃಖನನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವ ವಾನವನು ಸಾಯಲು ಸಿದ್ಧನಾಗಿರುವನೆಂದೇ ತಿಳಿದು ಆತನನ್ನು ಆವೈಷ್ಯವಾಗಿ ಕೊಲ್ಲಬೇಕು. ಈರೀತಿಯಾದ ತಪ್ಸಿವಾಡಿ ಮರಣಹೋಂದಲು ಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದಾಗ್ನಿಜ್ಞಾಧರ್ಮಜ್ಞಾರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಷ್ಟನಾದ ರಾಜನು ಆತನನ್ನು ಸಂಹಾರಮಾಡದೇ ಹೋದರೆ ಸೂರ್ಯಚಂದ್ರರುವವರಿಗೂ ಆತನು ಭಯಂಕರವಾದ ನರಕವನ್ನು ಹೊಂದಿ ತಲ್ಲಿನರಳುತ್ತಾಂನೆ. ॥೪೩೯-೪೪೦॥

ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಧರ್ಮವನ್ನು ರತನರು ಲೋಭ (ಆಸೆ) ಮೋಹ (ಅಜ್ಞಾನ) ಇವುಗಳನ್ನು ತೊರೆದು ನಿಯಮಸೂರ್ವಕವಾಗಿ ಶಿವದೇಶ್ಯೇಹಿಗಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷೇವಾದುತ್ತಲೇ ಇರುವರು. ಈತನು ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆ ರೀತಿಯಾಗಿ ದುಃಖಗಳನ್ನು ನುಭವಿಸಿದು ದಲ್ಲಿದೇ ಇಲ್ಲಿಗೂ ಬಂದಿರುವನು. ಇಲ್ಲಿ ಇವನು ಈಗ ಅನುಭವಿಸಿರುವುದಲ್ಲಿದೇ ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ನರಕಯಾತನೆಗಳನ್ನು ಇವನು ಮುಂದೆ ಅನುಭವಿಸುವನು. ॥೪೪೧-೪೪೨॥

ಕಲ್ಪಕೋಟ್ಟಿಯುತಂ ಸ್ಮೋರಂ ರೌರವಂ ಸಮುಸಾರ್ತಿತಃ ।

ತತೋಡಯಂ ಪುಲ್ಷಿಸೋ ಭೂತ್ವಾ ಚಂಡಾಲೋಪಿ ಭವಿಷ್ಯತ್ತಿ॥೪೩॥

ಅಲೋಕಯೆಯೈತಾನ್ವಂತಪ್ರಾಂಸ್ತಾದ್ಯವಾನಾನಯೋಫುನ್ಯಃ ।

ತಪ್ತಸ್ತಂಭಾಂ ಸಮಾಲಿಂಗ್ಯ ನಂಸಿತಾನ್ಧಃಖಿತಾಂತ್ಸದಾ ॥೪೪॥

ಉಪಹಾಸಾಃ ಕೃತಾ ಹ್ಯೇತ್ಯಃ ಶ್ವನಷ್ಟ ಬಲತಃ ಪಥಿ ।

ತೇನ ದುಃಖನಿದಂ ಭುಕ್ತಾ ತಿಷ್ಣಂತ್ಯೇತ್ಯೇ ಹಿಸರ್ವದಾ ॥೪೫॥

ಭಿಂಡಿಪಾಲೈಸ್ತಾದ್ಯವಾನಾನ್ವಶ್ಚತಾಂತಾನಧಾನತಃ ।

ಎತ್ಯಸ್ತ ಶ್ವನಧಿಕಾರಃ ಕೃತೋ ನೋಹೇನ ಸತ್ಯರಂ ॥೪೬॥

ಸಂತಪ್ರಾಂಗಾರಶಕೆಟೀ ಸಿಂತಾನೇತಾನ್ವಿಲೋಕಯ ।

ಎತ್ಯಗರ್ಭೇಣ ನ ಕೃತಂ ಶ್ವನಾನಾಂ ನದನಂ ಮುದಾ ॥೪೭॥

ವಿದಾಯಂ ವಾಜಾನ್ವರಕಚ್ಯಃ ಪಶ್ಚಿತಾನ್ವಧಾನತಃ ।

ಅಭ್ಯತ್ವಾನಾದಿಕಂ ಸ್ವತ್ಯಃ ಕೃತಂ ಶ್ವನಾಯ ಭಕ್ತತಃ ॥೪೮॥

ಕೋಟ್ಟಂತರ ಕಲ್ಪಕಾಲಗಳವರೆಗೂ ಇವನು ಈ ಸ್ಮೋರವಾದ ರೌರವನರಕ ದಲ್ಲೀ ಬಿದ್ದು ನರಭೂತ್ವ ಅನಂತರ ಪುಲ್ಷಿಸಜಾತಿಯವನಾಗುವನು.

ಹಾಗೆಯೇ ಚಂಡಾಲ ಜನ್ಮವನ್ನೂ ಪಡೆಯುವನು. ಗಟ್ಟಿಯಾದ ಕಬ್ಜಿಣದ ಸರಭುಗಳನ್ನು ಕಾಸಿ ಅವುಗಳಿಂದ ಜೆನ್ನಾಗಿ ಹೊಡಿಯಲ್ಪಡುತ್ತಿರುವ ಇವರನ್ನು ನೋಡು! ಕಾದ ಕಂಬಗಳನ್ನೇ ತಬ್ಜಿಕೊಂಡು ಬಹಳ ದುಃಖದಿಂದ ಹೇಗೆ ಪದಾ ನಿಂತಿರುವರು ನೋಡು. ||೪೯-೪೯||

ಇವರು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿರುವಾಗ ಬಲಾತ್ಮಾರವಾಗಿ ಈಶ್ವರಭಕ್ತನನ್ನು ಹಾಸ್ಯವಾಡಿದರು. ಅದರಿಂದ ಇವರು ಯಾನಾಗಲೂ ಈರೀತಿಯಾದ ದುಃಖವನ್ನು ಭವಿಸುತ್ತಾ ನಿಂತಿರುವರು. ಭಿಂಡಿಪಾಲವೆಂಬ ಆಯುಧಗಳಿಂದ ಹೊಡಿಯಲ್ಪಡುತ್ತಿರುವ ಇವರನ್ನು ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ನೋಡುವನಾಗು? ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಶಿವಭಕ್ತರನ್ನು ಧಿಕಾರಮಾಡಿರುವರು. ||೪೯-೪೯||

ಜೆನ್ನಾಗಿ ಕಾದ ಬೆಂಕೆಯ ಬಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ್ತಿರುವ ಇವರನ್ನು ನೋಡು. ಇಹಂಕಾರದಿಂದ ಇವರು ಶಿವಭಕ್ತರ ಮನಸ್ಸು ಸುತೋಷದಿಂದಿರುವಂತೆ ವಾಡಲಿಲ್ಲ.

ಪರ್ವತಾನ್ ಶ್ಲೇಷ್ಮಕುಂಡೆಷು ಸಿಫಿತಾನೇತಾನ್ನರಾತ್ಮನಃ ।

ಅನ್ಯತುಲ್ಯತಯಾ ಜ್ಞಾತಃ ಶೈವಃ ಶಿವಪರಾಯಣಃ ॥೪೪೫॥

ಪರ್ವತಾನ್ಲಕುಂಡಸಾಫಿನಾಧ್ವರ್ಯಂತ್ರಧರಾನ್ದಾ ।

ಪರ್ವತಾನ್ಲಕುಂಡಸಾಫಿಂಸ್ತಪ್ತಚಕ್ರಂಕತಾನ್ದಾ ॥೪೪೬॥

ಪರ್ವತಾನ್ಲಾಂತಾಯಕುಂಡಸಾಫಿನೇತ್ಯರೇವ ದುರಾತ್ಮಭಿಃ ।

ಶಂಕರಾಯಾನಿನೇದ್ಯೈವ ಜಲಂ ಹೀತಂ ಪ್ರವಾದತಃ ॥೪೪೭॥

ಪರ್ವತಾನ್ಲಕುಂಡಸಾಫಿನೇತ್ಯರೇವ ದುರಾತ್ಮಭಿಃ ।

ಶಿವಾನಷಿಂತಮೇನಾನ್ಸಂ ಭುಕ್ತಂ ಯತ್ವಪುರಃಸರಂ ॥೪೪೮॥

ಪರ್ವತಾನ್ಲಾತ್ರಕುಂಡಸಾಫಿನೇತ್ಯರೇವ ದುರಾತ್ಮಭಿಃ ।

ಶಿವಾಯಾನಷಿಂತಂ ದುಗ್ಧಂ ಸಾಜ್ಯಂ ಹೀತಂ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ॥೪೪೯॥

ಶಿವಭಕ್ತರು ಬಂದಾಗ ಎದ್ದನಿಂತು ನಮಸ್ಕಾರಾದಿಗಳನ್ನು ಭಕ್ತೀಯಿಂದ ಮಾಡದೇ ಇದ್ದು ದರಿಂದ ಇವರನ್ನು ಗರಗಸಗಳಿಂದ ಕುರ್ಯಾತ್ತು ಒಡೆಯುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ನೋಡು. ॥೪೪೯-೪೫೦॥

ಶ್ಲೇಷ್ಮಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿರುವ ಈ ದುಷ್ಪರು, ಶಿವಪೂಜಾ ತತ್ವರೂಪ ಭಕ್ತನನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಸಮನೆಂದು ತಿಳಿದು ಇಲ್ಲಿ ನರಳುತ್ತಿರುವರು. ಉಧ್ವರ್ಯಂತ್ರಗಳನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಧರಿಸಿದುದರಿಂದ ಅಮೇರ್ಯಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಇವರು ಬಿದ್ದು ಗೊಳಾಡುತ್ತಿರುವರು. ಇತ್ತು ನೋಡು, ಕಾಲಕೂಟ ವಿಷಗಳ ಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿರುವ ಇವರು ಹಿಂದೆ ಕಾದ ಚಕ್ರಗಳಿಂದ ಮುದ್ರಾಂಕನಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡವರು. ॥೪೫೦-೪೫೧॥

ಇತ್ತು ನೋಡು, ಕೇವಿನ ಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿರುವ ಈ ದುಷ್ಪರು ಶಂಕರನಿಗೆ ಸಮಷಿಂದಿರುತ್ತಿರುವ ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿದರು. ಅಮೇರ್ಯಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿರುವ ದುರಾತ್ಮರಾದ ಇವರು ಆ ಪರಶಿವನಿಗೆ ನಿವೇದನ ಮಾಡದೇ ಒಲವಂತದಿಂದ ಅನುವನ್ನು ಉಟ ಮಾಡಿದರು. ॥೪೫೧-೪೫೨॥

ಮೂತ್ರಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿರುವ ಈ ದುಷ್ಪರು ಶಿವನಿಗೆ ಸಮರ್ಪಣೆಮಾಡದೇ ಶುಷ್ಪದಿಂದ ಬೆರಿದ ಕಾಲನ್ನು ಸ್ವೇಜ್ಞಿಯಿಂದ ಕುಡಿದರು. ಇತ್ತು ನೋಡು, ಪರ

ಪಶ್ಚಿಮಾನ್ಯಲಕುಂಡಸಾಫಿತ್ತೇರೇವ ದುರಾತ್ಮಭಿಃ ।

ಶಿವಶಿಫರಮಸೀತ್ಯೈವ ಭುಕ್ತಂ ಯತ್ವಪುರಸ್ವರಂ

॥೪೫॥

ಪಶ್ಚಿಮಂತಪ್ರಶಸ್ತಾಗ್ರೇ ಭ್ರಮಂತಮತಿದಾರುಣೇ ।

ಇನೇನ ನ ಕೃತಾಃ ಪೂರ್ವಂ ಶಂಕರಾಯ ಪ್ರದಹಿಣಾಃ

॥೪೬॥

ಪಶ್ಚಿಮಾನ್ಯಾತಿತಾನ್ಯಸ್ತೇ ಲೋಹಸ್ತಂಭಿಃ ಭಯಪ್ರದೇ ।

ಶಿವಾಯ ನ ಕೃತಾ ಹ್ಯೇತೇ ಸಾಷ್ಟಂಗಂ ನಯತೋಽಭ್ರಮಾತ್ ॥೪೭॥

ಪಶ್ಚಿಮಾನ್ಯಲಕುಂಡಸಾಫಿತ್ತಾನ್ಸಮಾತ್ರಮಲಭಕ್ತಕಾನ್ ।

ಏತ್ಯಃ ಪುರಾ ದಿವಾಭುಕ್ತಂ ಸರ್ವದಾ ಸೋನುವಾಸರೇ

॥೪೮॥

ಮಾತ್ರಗತಂಸಿಫಿತಾನ್ಯಕ್ತಾ ನಿತ್ಯಂ ಸಂತಪ್ತಮಾತ್ರಪಾನ್ ।

ಶಿಪುಂದ್ರಧಾರಣಂ ತ್ಯಕ್ತಾ ಭುಕ್ತನೇತ್ಯೈದುರಾತ್ಮಭಿಃ

॥೪೯॥

ಪಶ್ಚಿಮಾನ್ಯಲಕುಂಡಸಾಫಿತ್ತಾನ್ಸಮಾತ್ರಂ ಮಲಪೂರ್ಯಪಾನ್ ।

ಶಿವಾಚಂ ವಿಹಾಯೈವ ಭುಕ್ತನೇತ್ಯೈದುರಾತ್ಮಭಿಃ

॥೫೦॥

ಶಿವನ ಶಿಫರನ್ನು ಪಾನವಾಡದೇ ಕೊಬ್ಬಿನಿಂದ ಉಟ ವಾಡದ ಈ ದುರುಳರು
ಇಲ್ಲಿ ಅಮೇರ್ಧ್ಯಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿರುವರು. ||೪೯-೫೦||

ವಿಶೇಷ ಭಯಂಕರವಾಗಿರುವ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾದ ಶಸ್ತ್ರಗಳ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ
ಅಲೆಯುತ್ತಿರುವ ಇವನು ಹಿಂದೆ ಆ ಶಂಕರನಿಗೆ ಪ್ರದಹಿಣಿ ವಾಡಲಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ
ನೋಡು, ಭಯವನ್ನುಂಟುವಾಡುತ್ತಿರುವ ಕಾದ ಕಬ್ಬಿಣದ ಕಂಬದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿರುವ
ಇವರು ಹಿಂದೆ ಆ ಪರಶಿವನಿಗೆ ಭ್ರಾಂತಿಯಿಂದ ಸಾಷ್ಟಂಗಪ್ರಣಾಮ ವಾಡಲಿಲ್ಲ.
||೫೧-೫೨||

ಅಮೇರ್ಧ್ಯಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಮಾತ್ರವನ್ನೂ ಅಮೇರ್ಧ್ಯವನ್ನೂ ತಿನ್ನು
ತ್ತಿರುವ ಇವರು ಯಾವಾಗಲೂ ಸೋನುವಾರದ ದಿವಸ ಹಗಲುಹೊತ್ತು ಉಟ
ವಾಡುತ್ತಿರುವರು. ಮಾತ್ರಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ನಿತ್ಯನೂ ಕಾದ ಮಾತ್ರಗಳನ್ನು
ಕುಡಿಯುತ್ತಿರುವ ಇವರನ್ನು ನೋಡು. ಭಸ್ಮತ್ತಿಪುಂದ್ರವನ್ನು ಧರಿಸದೇ ಹಿಂದೆ ಈ
ದುಷ್ಪರೀಲರೂ ಉಟವಾಡಿದವರು. ||೫೩-೫೪||

ಅಮೇರ್ಧ್ಯಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಮಾತ್ರವನ್ನೂ ಶೀವುಗಳನ್ನೂ ಕುಡಿಯು
ತ್ತಿರುವ ಇವರನ್ನು ನೋಡು. ಶಿವಪೂಜೆ ವಾಡದೇ ಉಟವಾಡಿದ ದುಷ್ಪರೀನರಿಂದು

ಪಶ್ಚಿಮಾನ್ ಕ್ರಮಿಕುಂಡಸ್ಥಾನ್ ಕ್ರಮಿಭಕ್ತಣತತ್ವರಾನ್ ।

ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣಂ ತ್ಯಕ್ತಾ ಭುಕ್ತಮೇತ್ಯದುರಾತ್ಮಭಿಃ ॥೪೬೩॥

ಅಗ್ನಿ ಕುಂಡಾದಿಕುಂಡಸ್ಥಾನಶ್ಯವಾಪ್ತಕ್ಯ ಸಾದರಂ ।

ಶೂಲಾದಿಭಿಸ್ತಾಂತ್ಯವಾನಾಂತ್ವರ್ವದಾ ದುಃಖಬೃಂಹಿತಾನ್ ॥೪೬೪॥

ಅಶ್ವವಾಃ ಸಂತಿ ಯಾವಂತಃ ಪಾತಾಲೀ ಪೃಥಿವೀತಲೀ ।

ತಾವಂತೋಽಪ್ಯೇಷು ತಿಷ್ಟುಂತಿ ನರಕೇಷು ವಿಲೋಕಯು ॥೪೬೫॥

ಅಶ್ವವಾ ಬಹವೋ ಭೂಮರ್ ಭವಿಷ್ಯಂತಿ ಕೆಲ್ಲಾ ಯುಗೀ ।

ತೇ ಪಾತನೀಯಾ ಯತ್ತೀನ ನರಕೇಷು ಯಥಾ ಧ್ವನಂ ॥೪೬೬॥

ಅನ್ಯಾನುರಸಮಂ ಜಾಂತಾ ಯೇ ತಿಷ್ಟುಂತಿ ಮಹೇತ್ಯರಂ ।

ಅಶ್ವವಾಸ್ತ ಇತಿ ಜ್ಞೀಯಾಸ್ತೀ ಸ್ಮಾರನರಕಾಶ್ರಯಾಃ ॥೪೬೭॥

ತಿಳಿ. ಕ್ರಮಿಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಯಾವಾಗಲೂ ಕ್ರಮಿಗಳನ್ನೀ ಶಿನ್ನಿತ್ತಿರುವ ಇವರು ರುದ್ರಾಕ್ಷಗಳನ್ನು ಧರಿಸದೆ ಉಟವಾಡಿದ ದುಷ್ಪರೆಂದು ತಿಳಿ. ||೪೬೮-೪೬೯||

ಅಗ್ನಿ ಕುಂಡವೇ ಮೊದಲಾದ ಇತರ ಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿರುವ ಈ ಶಿವದ್ವೈಹಿಗಳನ್ನು ನೋಡು. ಶೂಲಾಯಂಧವೇ ಮುಂತಾದ ಆಯಂಧಗಳಿಂದ ಯಾವಾಗಲೂ ಹೊಡಿಯಲ್ಪಡುತ್ತಾ ದುಃಖಕೊಳ್ಳಬಾಗಿ ಇವರು ಗೋಳಿಡುತ್ತಿರುವರು. ಪಾತಾಳ ಮತ್ತು ಭೂಮಿ ಇವುಗಳಲ್ಲಿರುವಷ್ಟುಮಂದಿ ಶಿವದ್ವೈಹಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಈ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದರುವುದನ್ನು ನೋಡು. ||೪೬೮-೪೬೯||

ಕಲಿಯಂಗದಲ್ಲಿ ಈ ಭೂಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅನೇಕಮಂದಿ ಶಿವದ್ವೈಹಿಗಳಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಬಲಾತ್ಮಾರದಿಂದ ನರಕಗಳಿಗೆ ಹಾಕಬೇಕು. ಆ ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನು ಇತರ ವಿಷಣ್ವಾದಿ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಸಂಸಮಾನ ಸೆಂದು ಕೇಳುತ್ತಿರುವರೆಲ್ಲರೂ ಶಿವದ್ವೈಹಿಗಳಿನಿಸಿ ಭಯಂಕರನಾದ ನರಕನನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಾರೆ. ||೪೬೯-೪೭೦||

ಶಿವಾಚರ್ಚನಂ ವಿದಾಯಾನ್ಯಂ ಯೇಽಚರ್ಚಯಂತಿ ಸರಾಧಮಾಃ ।

ಅಶ್ವೇವಾಸ್ತು ಇತಿ ಜ್ಞೇಯಾಸ್ತೇ ಘೋರಸರಕಾಶ್ರಯಾಃ ॥೪೫೦॥

ಶಿವಮೇವಾತಿಯತ್ತೇ ನ ಯೇ ನ ಪಶ್ಯಂತಿ ಸಾದರಂ ।

ಅಶ್ವೇವಾಸ್ತು ಇತಿ ಜ್ಞೇಯಾಸ್ತೇ ಘೋರಸರಕಾಶ್ರಯಾಃ ॥೪೫೧॥

ಯೇ ನ ಕುರ್ವಂತಿ ಯತ್ತೇ ನ ಶ್ರಿಕಾಲಂ ಶಂಕರಾಚರ್ಚನಂ ।

ಅಶ್ವೇವಾಸ್ತು ಇತಿ ಜ್ಞೇಯಾಸ್ತೇ ಘೋರಸರಕಾಶ್ರಯಾಃ ॥೪೫೨॥

ಶಿವಾಸ್ಯಮತಿಯತ್ತೇ ನ ಯೇ ನ ಪಶ್ಯಂತಿ ಸಾದರಂ ।

ಅಶ್ವೇವಾಸ್ತು ಇತಿ ಜ್ಞೇಯಾಸ್ತೇ ಘೋರಸರಕಾಶ್ರಯಾಃ ॥೪೫೩॥

ಯೇ ನ ಕುರ್ವಂತಿ ಯತ್ತೇ ನ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣಮುಮಾಪತೇಃ ।

ಅಶ್ವೇವಾಸ್ತು ಇತಿ ಜ್ಞೇಯಾಸ್ತೇ ಘೋರಸರಕಾಶ್ರಯಾಃ ॥೪೫೪॥

ಶಿವಮೇವಾತಿಯತ್ತೇ ನ ಸಾಭಿಧಾಯಂತಿ ಯೇ ಸದಾ ।

ಅಶ್ವೇವಾಸ್ತು ಇತಿ ಜ್ಞೇಯಾಸ್ತೇ ಸವೇರ ಸರಕಾಶ್ರಯಾಃ ॥೪೫೫॥

ಶಿವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡುವ ಮಾನವಾಧನುರೂ ವಿಶೇವ ನಿಯಮದಿಂದ ಆ ಪರಶಿವನನ್ನು ಆದರಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ದರ್ಶನಮಾಡದವರೂ ಶಿವದ್ವೋಹಿಗಳೇನಿಸುವರಲ್ಲದೇ ಭಯಂಕರವಾದ . ನರಕಕ್ಕೆ ಭಾಗಿಗಳಾಗುವರು. ॥೪೫೮-೪೫೯॥

ನಿಯಮಬಧಿನಾಗಿ ಬೆಳಗ್ಗೆ, ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಮತ್ತು ಸಾಯಂಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡದಿರುವವರೂ, ಆ ಪರಶಿವನ ಮುಖವನ್ನೇ ಆದರದಿಂದ ಸೋಡದವರೂ ಶಿವದ್ವೋಹಿಗಳೇನಿಸಿ ಭಯಂಕರವಾದ ನರಕಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗುವರು. ॥೪೬೦-೪೬೧॥

ಆ ಉಮಾರಮಣಿಗೆ ನಿಯಮದಿಂದ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣಮಾಡದವನೂ, ಆ ಪರಶಿವನನ್ನೇ ಶ್ರದ್ಧಾನಿಯಮದಿಂದ ಸದಾ ಧ್ಯಾನಮಾಡದವನೂ, ಶಿವದ್ವೋಹಿಯನಿಸಿ ಘೋರ ನರಕಕ್ಕೊಳಗಾಗುವರು. ॥೪೬೨-೪೬೩॥

ಶಿವನೇವಾತಿಯತ್ತೇನ ನ ಸ್ವರಿಷ್ಯಂತಿ ಯೀ ಸದಾ |
ಅಶ್ವವಾಸ್ತ ಇತಿ ಜ್ಞೇಯಾಸ್ತೇ ಘೋರನರಕಾಶ್ರಯಾಃ ||೪೭೨||

ಶಿವಸ್ಯೈವ ಕಥಾಂ ಶುದ್ಧಾಂ ಯೀ ನ ಶೈಳಿಂತಿ ಭಕ್ತಿತಃ |
ಅಶ್ವವಾಸ್ತ ಇತಿ ಜ್ಞೇಯಾಸ್ತೇ ಘೋರನರಕಾಶ್ರಯಾಃ ||೪೭೩||

ಶಿವಸ್ಯೈವಾತಿಯತ್ತೇನ ನಾಮ ನೋಚಾಂ ರಯಂತಿ ಯೀ |
ಅಶ್ವವಾಸ್ತ ಇತಿ ಜ್ಞೇಯಾಸ್ತೇ ಘೋರನರಕಾಶ್ರಯಾಃ ||೪೭೪||

ಸರ್ವದಾ ಸರ್ವಭಾವೇನ ಶಿವನಿಷ್ಠಾ ನ ಯೀ ಮುದಾ |
ಅಶ್ವವಾಸ್ತ ಇತಿ ಜ್ಞೇಯಾಸ್ತೇ ಘೋರನರಕಾಶ್ರಯಾಃ ||೪೭೫||

ಯೀ ನ ಕುರ್ವಂತಿ ಸತತಂ ಗಲೇ ರುದ್ರಾಷ್ಟಧಾರಣಂ |
ಅಶ್ವವಾಸ್ತ ಇತಿ ಜ್ಞೇಯಾಸ್ತೇ ಘೋರನರಕಾಶ್ರಯಾಃ ||೪೭೬||

ಯೀ ನ ಕುರ್ವಂತಿ ಸತತಂ ರುದ್ರಾಧ್ಯಾಯಜಪಂ ಸದಾ |
ಅಶ್ವವಾಸ್ತ ಇತಿ ಜ್ಞೇಯಾಸ್ತೇ ಘೋರನರಕಾಶ್ರಯಾಃ ||೪೭೭||

ಯಾವಾಗಲೂ ನಿಯಮದಿಂದ ಶಿವನಸ್ಯೇ ಸ್ವರಣಮಾಡಿರುವವರೂ ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಆ ಪರಶಿವನ ಕಥೆಯನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಕೇಳಿದವರೂ ಶಿವದೇಹೀಹಿಗಳೆನಿಸಿ ಭಯಂಕರವಾದ ನರಕಗಳಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗುವರು. ||೪೭೮-೪೭೯||

ವಿಶೇಷ ನಿಯಮಬದ್ಧರಾಗಿ ಆ ಶಿವನ ದಿವ್ಯನಾಮಗಳನ್ನು ಚೌರಮಾಡಿದವರೂ, ಆ ಶಿವನಸ್ಯೇ ಹೆಚ್ಚು ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಯಾವಾಗಲೂ ಸೇಂತ್ರಮಾಡಿದವರೂ ಶಿವದೇಹೀಹಿಗಳೆನಿಸಿ ಭಯಂಕರವಾದ ನರಕದ ಪಾಲಾಗುವರು. ||೪೮೦-೪೮೧||

ಅನವರತನೂ ಕೊರಳಲ್ಲಿ ರುದ್ರಾಷ್ಟಮಾಲೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸದವರೂ, ಯಾವಾಗಲೂ ರುದ್ರಾಧ್ಯಾಯಮಂತ್ರವನ್ನು ಜವಮಾಡಿದವರೂ ಸಹ ಶಿವದೇಹೀಹಿಗಳೆನಿಸಿ ಭಯುಂಕರ ನರಕಕ್ಕೆ ಹೋಗುವರು. ||೪೮೨-೪೮೩||

ಯೇ ನ ಕುರ್ವಂತಿ ಸತತಂ ಭಸ್ಮೋದ್ಭಾಳನಂ ಮುದಾ ।

ಅಶ್ವನಾಸ್ತಿ ಇತಿ ಜ್ಞೇಯಾಸ್ತೇ ಘೋರನರಕಾಶ್ರಯಾಃ ॥೪೨೫॥

ಯೇ ನ ಕುರ್ವಂತಿ ಸತತಂ ಕೇವಲಂ ಭಸ್ಮಧಾರಣಂ ।

ಅಶ್ವನಾಸ್ತಿ ಇತಿ ಜ್ಞೇಯಾಸ್ತೇ ಘೋರನರಕಾಶ್ರಯಾಃ ॥೪೨೬॥

ಯೇ ನ ಕುರ್ವಂತಿ ಸತತಂ ಪಂಚಾಕ್ಷರಜಪಂ ಸದಾ ।

ಅಶ್ವನಾಸ್ತಿ ಇತಿ ಜ್ಞೇಯಾಸ್ತೇ ಘೋರನರಕಾಶ್ರಯಾಃ ॥೪೨೭॥

ದತ್ತಂ ಜಪ್ತಂ ಹುತಂ ತಪ್ತಂ ನ ಶಿವಾಯಾಪರಯಂತಿ ಯೇ ।

ಅಶ್ವನಾಸ್ತಿ ಇತಿ ಜ್ಞೇಯಾಸ್ತೇ ಘೋರನರಕಾಶ್ರಯಾಃ ॥೪೨೮॥

ಯೇ ನ ಕುರ್ವಂತ್ಯಹರಹಃ ಶಿವಾಗ್ರೇ ಸತ್ರನಂ ಮುದಾ ।

ಅಶ್ವನಾಸ್ತಿ ಇತಿ ಜ್ಞೇಯಾಸ್ತೇ ಘೋರನರಕಾಶ್ರಯಾಃ ॥೪೨೯॥

ಯೇ ಭುಂಜತೇ ಘಲಾನ್ನಾದಿ ತಂಕರಾನಪಿತಂ ಸದಾ ।

ಅಶ್ವನಾಸ್ತಿ ಇತಿ ಜ್ಞೇಯಾಸ್ತೇ ಘೋರನರಕಾಶ್ರಯಾಃ ॥೪೨೧॥

ಯಾವಾಗಲೂ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಭಸ್ಮೋದ್ಭಾಳನಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವರೂ
ಕೇವಲ ಭಸ್ಮಶ್ರಿಪುಂಡ್ರವನ್ನಲಂಕರಿಸದವರೂ ಶಿವದ್ವೈರೀಹಿಗಳೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲ್ಪಟ್ಟು
ಭಯಂಕರವಾದ ನರಕಕ್ಕೆ ಶೀರಳುವರು. ॥೪೨೨-೪೨೪॥

ಯಾವಾಗಲೂ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರ ಜಪಮಾಡದವರೂ, ದಾನ, ಜಪ, ಹೊಮು,
ಮತ್ತು ತಪಸ್ಸಗಳನ್ನು ಆ ಪರಶಿವನಿಗೆ ಸಮರ್ಪಣಮಾಡದಿರುವವರೂ ಶಿವದ್ವೈರೀಹಿ
ಗಳೆನಿಸಿ ಭಯಂಕರವಾದ ನರಕಕ್ಕೆ ಭಾಗಿಗಳಾಗುವರು. ॥೪೨೫-೪೨೬॥

ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಪ್ರತಿದಿನನೂ ಆ ಶಿವನ ಮುಂದೆ ನಾಟ್ಯವಾಡದಿರುವವರೂ, ಆ
ಶಂಕರನಿಗೆ ಸಮರ್ಪಣೆ ಮಾಡದೇ ಹಣ್ಣುಹಂಪಲು ಮತ್ತು ಅನ್ನ ಮುಂತಾದುವು
ಗಳನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಖಾಟಮಾಡುವವರೂ ಶಿವದ್ವೈರೀಹಿಗಳೆನಿಸಿ ಭಯಂಕರವಾದ
ನರಕನನ್ನೆಡುವರು. ॥೪೨೭-೪೨೮॥

ನಿತ್ಯಮನ್ಯಭಿಜಾರೇಣ ಶಿವಭಕ್ತಾ ನ ಯೇ ಮುದಾ |
ಅಶ್ವನಾಸ್ತ ಇತಿ ಜ್ಞೀಯಾಸ್ತೇ ಸ್ಮಾರನರಕಾಶ್ರಯಾಃ ||೪೭೯||

ಸರ್ವದಾ ಸರ್ವಧಾನೇನ ಶಿವನಿಷ್ಠಾ ನ ಯೇ ಮುದಾ |
ಅಶ್ವನಾಸ್ತ ಇತಿ ಜ್ಞೀಯಾಸ್ತೇ ಸ್ಮಾರನರಕಾಶ್ರಯಾಃ ||೪೮೦||

ಶಿವಾಭಿಷೇಕಪಾನಿಯಂ ನ ಪಿಬಂತಿ ಮುದಾ ತು ಯೇ |
ಅಶ್ವನಾಸ್ತ ಇತಿ ಜ್ಞೀಯಾಸ್ತೇ ಸ್ಮಾರನರಕಾಶ್ರಯಾಃ ||೪೮೧||

ನ ಭೋಜಯಂತಿ ಯೇ ಶ್ವರಂ ಶ್ವೀರಾಜ್ಯಾದಭಿರಾದರಾತ್ |
ಅಶ್ವನಾಸ್ತ ಇತಿ ಜ್ಞೀಯಾಸ್ತೇ ಸ್ಮಾರನರಕಾಶ್ರಯಾಃ ||೪೮೨||

ನ ತೊಷಯಂತಿ ಯೇ ಶ್ವನಾಸ್ಪತಕ್ತಾ ದ್ರವ್ಯದಾನತಃ |
ಅಶ್ವನಾಸ್ತ ಇತಿ ಜ್ಞೀಯಾಸ್ತೇ ಸ್ಮಾರನರಕಾಶ್ರಯಾಃ ||೪೮೩||

ಅತ್ಯತ್ಯಾಷ್ಟಂ ಶಿವಕ್ಷೇತ್ರಂ ಯೇಣನ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಸಮಂ ವಿದುಃ |
ಅಶ್ವನಾಸ್ತ ಇತಿ ಜ್ಞೀಯಾಸ್ತೇ ಸ್ಮಾರನರಕಾಶ್ರಯಾಃ ||೪೮೪||

ನಿತ್ಯನೂ ತಪ್ಪದೆ ಆ ಶಿವನಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಭಕ್ತಿಯಿಡದವರೂ,
ಯಾವಾಗಲೂ ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯಿಂದಲೂ ಆ ಶಿವನಲ್ಲಿಯೇ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣ
ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದವರೂ, ಶಿವದ್ವೋಹಿಗಳೆನಿಸಿ ಭಯಂಕರವಾದ ನರಕಕ್ಕೆ ಭಾಗಿಗಳಾಗು
ವರು. ||೪೯-೪೮೦||

ಶಿವನಿಗೆ ಅಭಿಷೇಕ ಮಾಡಿದ ಸೀರನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಕುಡಿಯಿಡದವರೂ
ಶಿವಭಕ್ತರಿಗೆ ಹಾಲು, ತುಪ್ಪ ಮೊದಲಾದುವುಗಳನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಸಮರ್ಪಿಸಿ
ಭೋಜನ ವಾಡಿವದವರೂ, ಶಿವದ್ವೋಹಿಗಳೆಂದು ಎಣಿಸಲ್ಪಟ್ಟು ಭಯಂಕರವಾದ
ನರಕಗಳಿಗೆ ಭಾಗಿಗಳಾಗುತ್ತಾರೆ. ||೪೮೧-೪೮೨||

ತನ್ನ ಯೋಗ್ಯತಾನುಸಾರ ದ್ರವ್ಯದಾನ ವಾಡಿ ಶಿವಭಕ್ತರಿಗೆ ಸಂತೋಷ
ವುಂಟುವಾಡದವರೂ, ಅತ್ಯಂತ ಉತ್ಸಂಪ್ರದೇಶಿಸಿರುವ ಶಿವಕ್ಷೇತ್ರಗಳನ್ನು ಇತರ
ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಸವಾನವೆಂದು ತಿಳಿಯುವವರೂ ಶಿವದ್ವೋಹಿಗಳೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲ್ಪಟ್ಟು
ಭಯಂಕರವಾದ ನರಕಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗುವರು. ||೪೮೩-೪೮೪||

ಶಿವಯಾತ್ಮಾಂ ವಿಹಾಯಾನ್ಯಾಂ ಯಾತ್ಮಾಂ ಕೆವರ್ಣಂತಿ ಯೇ ಮುದಾ ।

ಅಶ್ವನಾಷ್ಟ ಇತಿ ಜ್ಞೇಯಾಸ್ತೇ ಘೋರನರಕಾಶ್ರಯಾಃ ॥೪೮॥

ಶಿವೇಕಶರಣಾ ಯೇ ನ ಮನೋವಾಕ್ಷಾಯಕೆವರ್ಣಭಿಃ ।

ಅಶ್ವನಾಷ್ಟ ಇತಿ ಜ್ಞೇಯಾಸ್ತೇ ಘೋರನರಕಾಶ್ರಯಾಃ ॥೪೯॥

ಅದೃಶಾನಾಮಶ್ವನಾನಾಂ ನರಕೇಭೋಽಂ ನ ನಿಗರ್ತಿಃ ।

ಅನೇಕಬ್ರಹ್ಮಕಲ್ಪೀಷು ಗತೇಷ್ವಾಂ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೪೧॥

ವತೀಷಾಂ ಕೋಟಿಶೋಽಂ ಜಾತಾ ಬ್ರಹ್ಮಕಲ್ಪಾಷ್ಟಧಾಪ್ಯಮೀಽಂ ।

ನ ನಿಗರ್ಜ್ಞಂತಿ ಘೋರೇಭೋಽಂ ನರಕೇಭೋಽಂ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೪೧॥

ಧ್ವನ್ತ ಏವ ಘಟಿಂಂ ಭೂಯೋಽಂ ಯದಿ ಕವರ್ಕ್ಷಯೋಽಂ ಭವೇತ್ರೋ ।

ಅಶ್ವನಾನಾಂ ತದಾಪ್ಯೇಭೋಽಂ ನರಕೇಭೋಽಂ ನ ನಿಗರ್ತಿಃ ॥೪೧॥

ಭಸ್ತನಾ ದಗ್ಧಮೇವಾನ್ಯಾಂ ಯದಿ ಪುಷ್ಟಿಕರಂ ಭವೇತ್ರೋ ।

ಅಶ್ವನಾನಾಂ ತದಾಪ್ಯೇಭೋಽಂ ನರಕೇಭೋಽಂ ನ ನಿಗರ್ತಿಃ ॥೪೧॥

ಶಿವತೀರ್ಥಯಾತ್ಮಿಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇತರ ಶಿರ್ಥಯಾತ್ಮಿಗಳನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ
ಮಾಡುವವರೂ, ಮನಸ್ಸು, ಮಾತು, ಶರೀರ ಮತ್ತು ಕೆಲಸ ಈ ನಾಲ್ಕುರೀತಿ
ಯಿಂದಲೂ ಆ ಪರಶಿವನೊಬ್ಬನನ್ನೇ ಮರಿಹೊಗದಿರುವವರೂ ಶಿವದ್ವೀರಿಗಳಿನಿಸಿ
ಘೋರವಾದ ನರಕಗಳನ್ನೇ ಪ್ರಧಾನರು. ॥೪೧-೪೨॥

ಆರೀತಿಯಾದ ಶಿವದ್ವೀರಿಗಳಿಗೆ ಅನೇಕ ಬ್ರಹ್ಮಕಲ್ಪಗಳು ಕಳಿದರೂ
ಎಂದಿಗೂ ನರಕಗಳಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಯಿಲ್ಲ. ಇವರಿಗೆ ನರಕ ವಾಸವೇವರ್ಚಟ್ಟು
ಕೋಟ್ಯಂತರ ಬ್ರಹ್ಮಕಲ್ಪಗಳೇವರ್ಚಟ್ಟಿರುವುವಾದರೂ ಘೋರವಾದ ನರಕಗಳಿಂದ
ಮಾತ್ರ ಇನ್ನೂ ಬಿಡುಗಡೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹ ಪಡಬೇಡ. ॥೪೨-೪೩॥

ಒಡಿದುಹೊಂದ ಗಡಿಗೆಯು ಶಿರುಗಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬರುವುದಾದರೂ, ಭಸ್ತುದಿಂದ
ಬೆರಿದ ಅನ್ನನು ಪುಷ್ಟಿಕರವಾಗುವುದಾದರೂ ಶಿವದ್ವೀರಿಗಳಿಗೆ ಈ ನರಕಗಳಿಂದ
ಬಿಡುಗಡೆಯಿಲ್ಲ. ॥೪೩-೪೪॥

ಮೃತೋ ದಗ್ನಾಂ ಭಸ್ಯಪೂತೋ ಯದಿ ಜೀವತಿ ಮಾನವಃ ।

ಅಶ್ವನಾನಾಂ ತದಾಪ್ಯೇಭೋಽ ನರಕೇಭೋಽ ನ ನಿರ್ಗತಿಃ ॥೪೮॥

ಸುಗಂಥಂ ಶ್ವಷ್ಟಮಂತ್ಯಂ ಷ್ವಂ ಗಗನೇ ಯದಿ ಜಾಯತೇ ।

ಅಶ್ವನಾನಾಂ ತದಾಪ್ಯೇಭೋಽ ನರಕೇಭೋಽ ನ ನಿರ್ಗತಿಃ ॥೪೯॥

ಯದಿ ಸ್ವಭಾವತೋ ವಹಿಂಭವತ್ಯಂತ್ಯಂತ್ಯಂತಲಃ ।

ಅಶ್ವನಾನಾಂ ತದಾಪ್ಯೇಭೋಽ ನರಕೇಭೋಽ ನ ನಿರ್ಗತಿಃ ॥೫೦॥

ಯದಿ ಸ್ವಭಾವತಃ ಶ್ವತ್ಯಂ ಜಲಾ ತ್ಯಜತಿ ಸರ್ವಥಾ ।

ಅಶ್ವನಾನಾಂ ತದಾಪ್ಯೇಭೋಽ ನರಕೇಭೋಽ ನ ನಿರ್ಗತಿಃ ॥೫೧॥

ಪಶ್ಚಿಮಾಯಾಂ ದಿತಿ ಸ್ವೇಚ್ಛಂ ಯದಿ ಭಾಸುರುದೇಷ್ಯತಿ ।

ಅಶ್ವನಾನಾಂ ತದಾಪ್ಯೇಭೋಽ ನರಕೇಭೋಽ ನ ನಿರ್ಗತಿಃ ॥೫೨॥

ಯದ್ಯಯಂ ದೇವನಿಲಯಃ ಸುಮೇರುದರ್ಶಿಣಾದಿತಿ ।

ಅಶ್ವನಾನಾಂ ತದಾಪ್ಯೇಭೋಽ ನರಕೇಭೋಽ ನ ನಿರ್ಗತಿಃ ॥೫೩॥

ಸತ್ಯ ಸುಟ್ಟಿ ಬಾದಿಯಾದ ಮನುಷ್ಯನು ಮತ್ತೆ ಬದುಕುವುದಾದರೂ,
ಸುವಾಸನೆಯುಳ್ಳ ಅಶ್ವತ್ಯಂಪ್ರವಾದ ಹಾನು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿಯೇ ಹುಟ್ಟುವುದಾದರೂ
ಶಿವದ್ವೈರೀಹಿಗಳಿಗೆ ಈ ನರಕದಿಂದ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಬಿಡುಗಡೆಯಿಲ್ಲ. ॥೫೪-೫೫॥

ಬೆಂಕಿಯು ಸ್ವಭಾವನಾಗಿ ಶುಂಬಾ ತಣ್ಣಿಗುರುವುದಾದರೂ, ಸೀರು ತನ್ನ ಶ್ರೀತ್ಯ
ವನ್ನು ಸ್ವಭಾವನಾಗಿ ಬಿಡುವುದಾದರೂ ಶಿವದ್ವೈರೀಹಿಗಳಿಗೆ ಈ ನರಕಗಳಿಂದ
ಎಂದಿಗೂ ಬಿಡುಗಡೆಯಿಲ್ಲ. ॥೫೬-೫೭॥

ಈ ಸಂಖ್ಯನು ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿ ಪಣಿಮ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುವುದಾದರೂ,
ದೇವತೀಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯವಾಗಿರುವ ಈ ಸುಮೇರು ಪರಮತಮೇ ಒಂದುವೇಳೆ ದಷ್ಟಿಣ
ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಸೆಲಸುವುದಾದರೂ ಈ ಶಿವದ್ವೈರೀಹಿಗಳಿಗು ಈ ನರಕವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊಗ
ಬಾರಬು. ॥೫೮-೫೯॥

ಶ್ರೀರಾಭಿಪ್ರಮುಖಾಃ ಸವೇಽ ಸಮುದ್ರಾ ಯದಿ ಸಂಗತಾಃ ।

ಅಶ್ವನಾನಾಂ ತದಾಷ್ಯೇಭೋಽ ನರಕೇಭೋಽ ನ ನಿಗರ್ತಿಃ ॥೪೮॥

ಜಾತಾಲೋ ಯದಿ ಭೂವರ್ತಾ ಸ್ವಾದಭ್ರಿಮಿಃ ಸಾಕಲಗಾ ಯದಿ ।

ಅಶ್ವನಾನಾಂ ತದಾಷ್ಯೇಭೋಽ ನರಕೇಭೋಽ ನ ನಿಗರ್ತಿಃ ॥೪೯॥

ಜಲಂ ವಹ್ನಿಯರ್ದಿ ಭವೇದ್ವಹ್ನಿಯರ್ದಿ ಜಲಂ ಭವೇತ್ ।

ಅಶ್ವನಾನಾಂ ತದಾಷ್ಯೇಭೋಽ ನರಕೇಭೋಽ ನ ನಿಗರ್ತಿಃ ॥೪೯॥

ಯದಿ ವಾಯುಭರವೇತ್ತೀಜೋ ಯದ್ವಾಕಾಶೋ ಜಲಂ ಭವೇತ್ ।

ಅಶ್ವನಾನಾಂ ತದಾಷ್ಯೇಭೋಽ ನರಕೇಭೋಽ ನ ನಿಗರ್ತಿಃ ॥೫೦॥

ಬಹುನೋಕ್ತೇನ ಕಿಂ ವಾಕ್ಯಮೇಕಂ ಸತ್ಯಮುದಿರ್ಯತೇ ।

ಅಶ್ವನಾನಾಮಧೂರೇಭೋಽ ನರಕೇಭೋಽ ನ ನಿಗರ್ತಿಃ ॥೫೦॥

ಅತಃ ಪ್ರಯತ್ನತೋ ನಿತ್ಯಂ ಕರ್ತವ್ಯಂ ಶಂಕರಾಚರಣಂ ।

ತ್ವನೋ ಭೂತ್ವಾ ಶಿವೋ ನಿತ್ಯಂ ಭಜನೀಯಃ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ॥೫೦॥

ಪ್ರೀರಸಮುದ್ರ, ದಧಿಸಮುದ್ರ ಮುಂತಾದ ಏಳು ಸಮುದ್ರಗಳೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿದರೂ ಪಾತಾಳಲೋಕವು ಭೂಮಿಗೆ ಬಂದು ಈ ಭೂಮಿಯೇ ಪಾತಾಳಕ್ಕೆ ಹೋದರೂ ಈ ಶಿವದ್ವೋಹಿಗಳಿಗೆ ಈ ನರಕವಾಸ ತಪ್ತಿವುದಿಲ್ಲ. ||೪೯-೫೦||

ನೀರು ಬೆಂಕಿಯಾಗಿಯೂ, ಬೆಂಕಿಯು ನೀರಾಗಿಯೂ, ವಾಯುವು ತೇಜ ಸ್ವಾಗಿಯೂ, ಆಕಾಶವು ನೀರಾಗಿಯೂ ಅಗುವುದಾದರೂ ಶಿವದ್ವೋಹಿಗಳಿಗೆ ಈ ನರಕಗಳಂದ ಬಿಡುಗಡೆಯಿಲ್ಲ. ||೪೯-೫೦||

ಹೆಚ್ಚು ಮೂತಿಸಿಂದ ವ್ರಯೋಜನವೇನು. ಸತ್ಯನಾದ ಒಂದೇ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುವೆನು ಕೇಳು. ಶಿವದ್ವೋಹಿಗಳಿಗೆ ಭಯಂಕರವಾದ ನರಕಗಳಂದ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಬಿಡುಗಡೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ನಿಯಮಪುರಸ್ವರವಾಗಿ ನಿತ್ಯವೂ ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡಬೇಕು. ಶಿವನೇ ತನ್ನ ಭಕ್ತನ ರಂಪದಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ಅವನನ್ನೂ ಅವಶ್ಯನಾಗಿ ಪೂಜಿಮಾಡಲೇಬೇಕು. ||೫೦-೫೧||

ಅರ್ಥಾವತ್ತೇ ಪುರಾ ಕೈಶ್ಚಿದ್ಯೇದವೇದಾಂತಪಾರಗಃ ।

ಶಿವ್ಯಕರ್ತರಣೋ ನಿತ್ಯಂ ಶಿವಪೂಜಾಪರಾಯಣಃ ॥೫೦೩॥

ರುದ್ರಾಕ್ಷಮಾಲಾಭರಣೋ ಭಸ್ಮೋದ್ಭಾಳಿತವಿಗ್ರಹಃ ।

ಭಸ್ಮತ್ರಪುಂಡ್ರನಿಟಿಲಃ ಶಿವಧ್ಯಾನಪರಃ ಸ್ಥಿತಃ ॥೫೦೪॥

ವಿತಾದ್ವರ್ತಂ ದ್ವಿಜಶ್ರೀಷ್ಟಂ ಕೈಶ್ಚಿತ್ವೋಡಶವಾಷಿಂ ಕಃ ।

ವೇದಾಧ್ಯಯನಸಂಪನ್ಮೋದ ದದರ್ಶ ವನಮಧ್ಯಗಂ ॥೫೦೫॥

ತದಾನಿಂ ತದ್ವಿಜಂ ದೃಷ್ಟಾತ ಶಿವಪೂಜಾರತ್ತಂ ಮುದಾ ।

ಪ್ರಣಮ್ಯ ವಿನಯಾದ್ಯಾಚಮುನಾಚ ಸಕ್ತಿತಾಂಜಲಿಃ ॥೫೦೬॥

ಸ್ವಾಮಿನ್ವರ್ಚಜ್ಞ ವಿಪ್ರೇಂದ್ರ ಮೋಕ್ಷೋಪಾಯಂ ವದಸ್ಮಾನೇ ।

ಪ್ರಪನ್ಮೋಽಸ್ಮಿ ಕೃಪಾಸಿಂಧೋ ಶಿಕ್ಷಯಸ್ಮಾ ಯಧೋಽಚಿತ್ತಂ ॥೫೦೭॥

ಇತಿ ತದ್ವಜನಂ ಶ್ರುತ್ವಾ ಶಿವಪೂಜಾಂ ಸಮಾಪ್ಯ ಸಃ ।

ಉನಾಚ ವಚನಂ ಜಾರು ಸರ್ವಲೋಕಿಂತಾವಹಂ ॥೫೦೮॥

ಹಿಂದೆ ಈ ಭರತಭಿಂಡದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವೇದವೇದಾಂತಪಾರಂಗತನಾಗಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಶಿವನಧ್ಯಾನ ಮತ್ತು ಪೂಜಾದಿಗಳಲ್ಲಿಯೇ ತತ್ವರನಾಗಿರುವ ಬ್ರಹ್ಮಣ ನಿದ್ದನು. ಆತನು ರುದ್ರಾಕ್ಷಮಾಲೆಗಳನ್ನು ಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಭಸ್ಮತ್ರಪುಂಡ್ರವನ್ನು ಹಜಿಯಲ್ಲಿ ಧರಿಸಿ ವ್ಯೋಗಿಲಾಗಿ ಭಸ್ಮವನ್ನು ಲೇಪನಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸದಾ ಆ ಶಿವನನ್ನೇ ಧ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ॥೫೦೯-೫೧೦॥

ಇಂತಹ ಬ್ರಹ್ಮಣೋತ್ತಮನನ್ನು ಹದಿನಾರು ವರ್ಣ ವಯಸ್ಸಿನ ವೇದಾಧ್ಯಯನ ಸಂಪನ್ಮೂಲಾದ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಬ್ರಹ್ಮಣನು ಕಾಡಿನ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಕಂಡನು. ಆತನು ಆಗ ಶಿವಪೂಜಾಸಿರತನಾಗಿರುವ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣನನ್ನು ಸೋಧಿ ಸಂತೋಧಿ ದಿಂದ ಆತನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ ವಿನಯದಿಂದ ಕೈಜೋಡಿಸಿ ಹೀಗೆಂದನು. ॥೫೧೧-೫೧೨॥

ಸರ್ವಜ್ಞನಾದ ಸ್ವಾಮಿಯೇ, ನೆನಗೆ ಮೋಕ್ಷ ದೇವರೆಯುವ ಉಪಾಯವನ್ನು ಶಿಖಿಸಿ. ಎಲ್ಲಿ ದರ್ಶಿಸಿದ್ದನೇ! ಈಗ ಸಿನ್ನ ವರಿಕೊಳ್ಳಿರುವೆನು. ಉಚಿತವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಉದ್ದರಿಸು; ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣಕುಮಾರನ

ಬ್ರಹ್ಮಣ ಶೈಲಿ ಮದ್ವಾಕ್ಯ ಮಪ್ರಮಾದೇನ ಸಾದರಂ ।

ಶ್ರುತಿಸಿದ್ಧಂ ವದಿಸ್ಯೇಹಂ ನೋಷ್ಣೋಪಾಯಮನಾಕುಲಂ ॥೫೦೬॥

ಯಾನಿನಿಷಿವಶ್ಮಿಸ್ಯೇ ಯಾಸ್ಯೇ ಕುರು ಶಂಕರಚಿಂತನಂ ।

ತತಃ ಶಾಚಾದಿಕಂ ಕೃತ್ವಾ ಕುರು ಸ್ಯಾಸಂ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ॥೫೦೭॥

ಸ್ಯಾಸಕಾಲೇ ಮಹಾದೇವಂ ಸ್ವರ ಸಾಂಬಮತಂದ್ವಿತಃ ।

ಪರಿಧಾಯ ತತೋ ವಸ್ತುಂ ಭಸ್ತುನೋದ್ಭಾಳಿಸಂ ಕುರು ॥೫೦೮॥

ತತಃ ಶಿರೋ ಲಲಾಟಾದ್ಯಾ ಯಥಾಮಂತ್ರಂ ಯಥಾಕ್ರಮಂ ।

ಶ್ರಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣಂ ಶ್ರೀತಂ ಕುರು ಕೇವಲಮಾದರಾತ್ರೆ ॥೫೦೯॥

ಶ್ರಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣಾತ್ಮಾವರ್ಣಂ ತದನಂತರಮಾದರಾತ್ರೆ ।

ವಿಪ್ರ ಮೃಜ್ಞಂದನಾದೀನಿ ಲಲಾಟಾದ್ಯಾ ನ ತೇವಯ ॥೫೧೦॥

ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಶಾಂಭವನು ತಾನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಶಿವಪೂಜೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, ಸರ್ಕಲ ಜನಗಳಿಗೂ ಹಿತವನ್ನು ಒಂಟುಮಾಡುವಂತಿರುವ ಮನೋಹರವಾದ ಮಾತುಗಳನ್ನೂ ಡಿದನು. ॥೫೧೧-೫೧೨॥

ಪ್ರಮಾದವಿಲ್ಲದೇ ನಾನು ಹೇಳುವ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಲಾಲಿಸು. ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಣನೇ! ವೇದಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿಯೂ ವಿನಶ್ತುಗಳಿಂದ ದೂರವಾಗಿಯೂ ಆದ ನೋಷ್ಣೋಪಾಯವನ್ನು ಹೇಳುವೆನು ಕೇಳು. ರಾತ್ರಿಯ ಕೊನೆಯು ಜಾವದಲ್ಲಿ ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸಿ ಅನಂತರ ಶಾಚಾದಿಗಳನ್ನು ನೇರವೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಆಮೇಲೆ ನಿಯಮದಿಂದ ಸ್ವಾಸ್ಥಮಾಡು. ॥೫೧೩-೫೧೪॥

ಸ್ವಾಸ್ಥಮಾಡುವಾಗ ಅಂಬಿಕಾರಮಣಸೆನಿಸಿದ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಆಲಂಕೃತಿ ವಿಲ್ಲದೇ ಸ್ವರಣಮಾಡುತ್ತೂ, ಸ್ವಾಸ್ಥಮಾಡುವನ್ನು ಧರಿಸಿ ವಿಭೂತಿಯಿಂದ ಮೈಗೆಲ್ಲಾ ಲೇವನಮಾಡಿಕೊ. ಅನಂತರ ಹಣೆಯೇ ವೊದಲಾದ ಜಾಗ ಗಳಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ವಿಧಿಯನ್ನು ನುಸರಿಸಿ ಶ್ರುತಿಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಭಸ್ಮಶ್ರೀಪುಂಡ್ರಗಳನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಧರಿಸುವನಾಗು. ॥೫೧೫-೫೧೬॥

ಭಸ್ಮಶ್ರೀಪುಂಡ್ರವನ್ನು ಧರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ನೋಡಲೂ ಆಧವಾ ಆಮೇಲಾದರೂ ನುಣ್ಣಿ (ನಾನು) ಗೋಪಿಷಂದನ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಶ್ರೀತಿಯಿಂದ ಹಣೆಯೇ

విప్ర జాబాలవాగ్రణ కురు రుద్రాక్షధారణం ।
 తతః కురు యథాయోగ్యం సంధ్యాం దేవిం తతోఽ జవ ॥ఖంల॥

తతః కురు యథాయోగ్యం హోమవాజ్యాదిసాధన్యః ।
 తతోఽ యత్క్షేణ విధివన్ముక్తాదేవాచనం కురు ॥ఖంల॥

మహాదేవస్య పూజాయాం సావధానః సదా భవ ।
 రుద్రాధ్యాయేన సతతమభిషేషం కురు ప్రభో ॥ఖంల॥

బిల్వపత్రీమిహాదేవం పూజయస్త్వతిభుక్తితః ।
 శంభోఽః పాచాక్షరేణైన బిల్వపత్రాచనం కురు ॥ఖంల॥

పంచాక్షరో మహామంత్రః సవమంత్రశిరోమణః ।
 తేణ సంపూజితః తంభుః భుక్తా ముక్తం చెంయజ్ఞతి ॥ఖంల॥

మొదలాద ప్రదేశగళల్లి లేవనమాడికోళ్లిచేడ. అయ్య బ్రాహ్మణసే, జాబాలోపనిషత్తినల్లి హేళిరువ రీతియల్లి రుద్రాక్షధారణమాడు. అనంతర నిన్న యోగ్యతానుసారవాగి సంధ్యానందనే మత్తు గాయత్రీ జవగళన్నా బురిసు. ॥అగ్ని-అగ్ని॥

ఆమేలి తుప్పవే మొదలాద సామగ్రిగళింద యోగ్యతియన్న నుసరిసి హోమమాడు. అనంతర నియమదింద విధిస్తుకారవాగి ఆ మహాదేవసెన్ను పూజిమాడు. యావాగలూ ఆ మహాదేవసెన్ను పూజిమాడువాగ సావధానమాగిరు. ఆ ప్రభువిగే యావాగలూ రుద్రాధ్యాయమంత్రవ న్నాళ్లిరిషుత్తు అభిషేకమాడు. ॥అగ్ని-అగ్ని॥

ఆ మహాదేవసెన్ను బిల్వపత్రిగళింద వితేవ భక్తిశురస్తరవాగి పూజిసుత్తు తంభువిగే శివపంచాక్షర మంత్రగళిందలే బిల్వపత్రిగళన్న సమస్తమాసి మాడు. శివపంచాక్షర మసామంత్రవు ఎల్లా మంత్రగళిగూ జూడామణియంతిరుపుదు. ఈ మంత్రదిందలే తంభువిగే పూజిమాడిదరే ఆ దేవసు ఇకదల్లి సకల భోగగళన్న పరచల్లి మోక్షవస్తు కరుణిసువసు. ॥అగ్ని-అగ్ని॥

ವೈದಿಕೋಯಂ ಮಹಾಮಂತ್ರಸ್ತುತೋ ವೈದಿಕಪೂಜನಂ ।

ಶಿವಸ್ತುತರಂ ಯಸ್ತಾತ್ತೈನ ಪೂಜಯ ಶಂಕರಂ ॥೫೧೬॥

ಫಲೀನಾನ್ನೇನ ವಾ ಶಂಭೋಃ ಕುರು ಸ್ಯೇವೇದ್ಯಮಾದರಾತ್ ।

ಪ್ರದಕ್ಷಿಣವಿಧಾನೇನ ಕುರು ಸಮ್ಯಕ್ವರದಕ್ಷಿಣಾಃ ॥೫೧೭॥

ಸಾಷ್ಟಾಂಗಾನ್ಯಾರು ಯತ್ತೈನ ಪ್ರಜಾಮಾಂಭಿರೇಮಹೇತಿತುಃ ।

ಶಂಕರಾಗ್ರೀ ಪ್ರಯತ್ತೈನ ಕುರು ನತ್ರನಮಾದರಾತ್ ॥೫೧೮॥

ವಕ್ತ್ಯ ನಿತ್ಯಂ ಪ್ರಯತ್ತೈನ ಪೂಜಿತಂ ಸಾಂಬಮೀಶ್ವರಂ ।

ಪಿಬ ಯತ್ತೈನ ಸತತಂ ಶಿವಸಿಂಹಜನೋದಕೆಂ ॥೫೧೯॥

ಎನಮೇನ ಪ್ರಯತ್ತೈನ ಮಧ್ಯಾಂತ್ಯೇಽಪಿ ಮಹೇಶ್ವರಂ ।

ಬಿಲ್ವಪತ್ರಾದಭಿಃ ಸಮ್ಯಕ್ವಜಯಸ್ಯಾತಿಯತ್ವಃ ॥೫೨೦॥

ಈ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರಮಹಾಮಂತ್ರವು ನೇಡೋಕ್ತವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಇದರಿಂದ
ಮಾಡುವ ಪೂಜೆಯೂ ವೈದಿಕಪೂಜೆಯೆನಿಸುವುದು. ಈ ಪೂಜೆಯು ಶಿವನಿಗೆ
ಒಹಳ ಪ್ರೀತಿಕರವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನೀನು ಆದರವಿಟ್ಟು ಆ ದೇವದೇವನನ್ನು ಈ
ಮಂತ್ರದಿಂದಲೇ ಪೂಜೆಮಾಡು. ಗೌರೀಶಂಕರನಿಗೆ ಹಣ್ಣು ಹಂಪಲುಗಳನ್ನೂ
ಅನ್ಯವನ್ನೂ ಸಿವೇದನಮಾಡು. ವಿಧಿಪ್ರಕಾರ ಆ ದೇವದೇವನಿಗೆ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣಿಗಳನ್ನು
ಮಾಡುವನಾಗು. ॥೫೨೧-೫೨೦॥

ಶ್ರೀ ಮಹೇಶ್ವರನಿಗೆ ಸಿಯಮದಿಂದ ಸಾಷ್ಟಾಂಗನಮಸ್ಯಾರ ಮಾಡು.
ಆಮೇಲೆ ಆದರದಿಂದ ಆ ಶಂಕರನ ಮುಂದೆ ನತ್ರನಮಾಡು. ಪ್ರತಿದಿನವೂ
ಪೂಜೆಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಅಂಬಿಕಾಸತೀಯಾದ ಈಶ್ವರನನ್ನು ದರ್ಶನಮಾಡು. ಆ
ಶಂಕರನಿಗೆ ಅಭಿಪ್ರೇಕಮಾಡಿದ ನೀರನ್ನು ಸಿಯಮದಿಂದ ಯಾವಾಗಲೂ
ಕುಡಿಯುತ್ತಿರು. ॥೫೨೧-೫೨೦॥

ಒಂಗಲೀ ಸಿಯಮದಿಂದ ಮಧ್ಯಾಂತ್ರಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಆ ಮಹೇಶ್ವರ
ನನ್ನಬಿಲ್ವಪತ್ರೀಯೇ ಮುಂತಾದ ಸಾಧನಗಳಿಂದ ಜೆನ್ನಾಗಿ ಪೂಜೆಮಾಡು.
ಸಾಂಪೂರ್ಣಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಒಂಗಲೀ ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಸಿಯಮದಿಂದ ಪೂಜೆ

ಸಾರ್ಯಂಕಾಲೀಣಿ ಯತ್ತೇನ ಪೂಜಯಸ್ವೇವಮೀಶ್ವರಂ ।

ಪೂಜಾಂ ಪ್ರದೋಷಕಾಲೀನಾಂ ದೃಷ್ಟಾಂ ಹೃಷೇಭವ ದ್ವಿಜ ॥೫೨೪॥

ಶೈವಂ ಪಂಚಾಕ್ಷರಂ ಶುದ್ಧಂ ಜವ ಯತ್ತೇ ಪುರಸ್ವರಂ ।

ನಿವೇದ್ಯ ಶಂಕರಾಯಾನ್ನಂ ತತೋಽಭುಂಕ್ತಾ ಯಥೋಽಚಿತಂ ॥೫೨೫॥

ಶ್ರೀಣಿ ಯತ್ತೇನ ಸತತಂ ಮಹೇಶ್ವರಕೆಥಾಃ ಶುಭಾಃ ।

ನಿರಂತರಮತಿಪ್ರಿತಾಃ ಕುರು ಶೈವಾಭಿವಂದನಂ ॥೫೨೬॥

ಸ್ವರ್ವಕ್ತಾಃ ಪತ್ರಪುಷ್ಪಾದ್ಯೋಃ ಶೈವಾನಾಂ ಪೂಜನಂ ಕುರು ।

ದೂರೀಣಿ ಯದಿ ತಿಷ್ಣಂತಿ ಶೈವಾಃ ಶಂಕರಪೂಜಕಾಃ ॥೫೨೭॥

ತತ್ತ್ವಾಳಿ ಗತ್ತಾಯತ್ತೇನ ಕುರು ಶಾಂಕರಪೂಜನಂ ।

ಕುರು ಸಂಲಾಪನುನಿಶಂ ಶಾಂಕರೈಃ ಸಹ ಸರ್ವದಾ ॥೫೨೮॥

ಮಾಡಂ ತ್ಯಜ ಭೇಸೇಜಾಪಿ ದ್ವಿಜ ಶಾಂಕರಸಂನಿಧಿಂ ।

ಕುರು ಪ್ರಿತಿಂ ಪ್ರಯತ್ತೇನ ಶಾಂಕರೇಸ್ವೇನ ಸಾದರಂ ॥೫೨೯॥

ಮಾಡು. ಪ್ರದೋಷಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡುವ ಪೂಜೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಸಂತುಷ್ಟನಾಗು.

॥೫೨೭-೫೨೯॥

ಶುದ್ಧವಾದ ಶಿವನಂಚಾಕ್ಷರಮಹಾಮಂತ್ರವನ್ನು ನಿಯಮದಿಂದ ಜಪಿಸು. ಅನಂತರ ಆ ಶಂಕರಸಿಗೆ ಅನ್ನವನ್ನು ನಿವೇದನಮಾಡಿ ಯೋಗ್ಯತಾನುಸಾರವಾಗಿ ಉಂಟಮಾಡು. ಪ್ರಯತ್ತಾರ್ಪಕವಾಗಿ ಶುಭಕರವಾದ ಮಹೇಶ್ವರನ ಕಥಿಗಳನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಕೇಳಬ್ರಹ್ಮಿಸು. ಅನವರತವೂ ತುಂಬಾ ಸ್ತೋತ್ರಿಯಂದ ಈಶ್ವರಭಕ್ತಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡು. ॥೫೨೭-೫೨೯॥

ತನ್ನ ಶಕ್ತಿನುಸಾರವಾಗಿ ವತ್ತಿ, ಶುಷ್ಪ ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಂದ ಈಶ್ವರಭಕ್ತರನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡು. ಶಂಕರನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡುವ ಶ್ರೀವರು ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಶಿಳ್ಳಗೇ ಕೋಗಿ ಆ ಶಂಕರನ ಭಕ್ತಿರಸ್ಸು ನಿಯಮದಿಂದ ಪೂಜಿಮಾಡು. ಅನರೋದ ಸೆಯೇ ಅನವರತವೂ ಸಲ್ಲಾಪಮಾಡುತ್ತಿರು. ॥೫೨೭-೫೨೯॥

ಭಾಜಾತಿಯಿಂದಲೂದರೂ ಆ ಶಂಕರನ ಸಂನಿಧಾನವನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಬಿಡಬೇಡ. ಅರ್ಪಣೆ ಬ್ರಹ್ಮಣನೇ, ಶಂಕರನ ಭಕ್ತಿರಂಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರಯತ್ತಾರ್ಪಕವಾಗಿ

ಸದಾಶಿವಕೃತಾಂ ಶಿಕ್ಷಾಂ ಶಿರಸಾ ಸ್ವೀಕುರು ದ್ವಿಜ ।

ಶಿವಬುದ್ಧಿಂ ಕುರುಪ್ರೀತಾ ಶ್ವನೇಷು ಸತತಂ ದ್ವಿಜ

॥ಜಿಂ॥

ಸಹಸಾ ಶಾಂಕರಾಸ್ತಭ್ಯಂ ತಥಾ ನೋಪದಿಶಂತಿ ತೇ ।

ತಥಾಪಿ ಶ್ವನವಾತಾ ಯಾ ಸ್ವೇಷ ಪಾಪಾಪನೋದಿನೀ

॥ಜಿಂ॥

ಶ್ವನಾಃ ಶಂಕರತತ್ವಜ್ಞಾಃ ವಸ್ತುತೋ ದುರ್ಬಳಾ ಭುವಿ ।

ತಾದೃಶಾನಾವಧಾನೇನ ಪೂಜಯಸ್ಸು ಸ್ವಶಕ್ತಿತಃ

॥ಜಿಂ॥

ಅಶ್ವನಾ ಯತ್ರ ತಿಷ್ಟಂತಿ ತತ್ರ ಮಾವಸ ಮಾವಸ ।

ಅಶ್ವನಸಂಗವೋ ದುಷ್ಮೂರಿ ನರಕಾವಾಸಸಾಧನಂ

॥ಜಿಂ॥

ಅಶ್ವನಂ ಪಧಿ ವಾಸ್ತವ್ರ ಕಡಂಚಿದ್ಯದಿ ಪಶ್ಯಿಸಿ ।

ತದಾ ತು ಭಸ್ಯನಾಂಗಾನಿ ಸಂಮೃಜ್ಞಾಕ್ರಂ ವಿಲೋಕಯ

॥ಜಿಂ॥

ಸಾಯಮುದ್ರಾಳನಂ ಕೃತ್ವ ಕುರು ಶಂಕರಪೂಜನಂ ।

ಪ್ರದಕ್ಷಿಣನಮಸ್ಕಾರನರ್ತನಾನಿ ಕುರು ಸ್ವಿಯಾನ್

॥ಜಿಂ॥

ಸ್ವಿತ್ಯಿಂದು. ಆ ಪರಶಿವನು ಮಾಡಿದ ಉಪದೇಶವನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಸ್ವೀಕರಿಸುವನಾಗು. ಬಾಹ್ಯಾಂತಿಕನೇ, ಶಿವಭಕ್ತರಲ್ಲಿಯೂ ಆ ಪರಶಿವನಂತೆಯೇ ಭಕ್ತಿಯಿದು.
॥ಜಿಂ-ಜಿಂ॥

ಶಾಂಭವರಾದರು ಜಾಗ್ರತ್ತಿ ನಿನಗೆ ಉಪದೇಶಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾದರೂ ಆ ಶ್ವೀನರ ಸಮಾಜಾರಣೆ ಸರ್ಕಲಸಾಪಗಳನ್ನೂ ಹೊಗಲಾಡಿಸುವುದು. ವಸ್ತುತಃ ಶಂಕರನ ತತ್ವವನ್ನು ರಿತ ಶ್ವೀವಶ್ವೀಷ್ವರು ಈ ಭಾವಿಯಲ್ಲಿ ದೇರಿಯುವುದು ಕವ್ಯ. ಅಂತಹವರು ದೂರಿತಾಗ ಸಾವಧಾನದಿಂದ ಅವರನ್ನು ನಿನ್ನ ಯೋಗ್ಯತಾನುಷಾರ ಪೂಜಿಮಾಡು. ||ಜಿಂ-ಜಿಂ||

ಶಿವದೊರ್ಮಿಗಳಿರುವ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಎಂದಿಗೂ ವಾಸಮಾಡಬೇಡ. ಶಿವದೊರ್ಮಿಗಳ ಸಹವಾಸವು ದೋಷಯುಕ್ತವೂ ನರಕಾವಾಸಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೂ ಆಗಿರುವುದು. ದಾರಿಯಲ್ಲಾಗಲೀ ಆಥವಾ ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಯಾಗಲೀ ಅವರನ್ನು ಕಂಡರೆ ವಿಭಾತಿಯನ್ನು ಅವಯವಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಹಳ್ಳಿಕೊಂಡು ಮಾರ್ಪಣನ್ನು ನೋಡು. ||ಜಿಂ-ಜಿಂ||

ಸಾಯಮಂಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿಭಾತಿಯನ್ನು ಲೇವನಮಾಡಿಕೊಂಡು ತಿ ಶಂಕರನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡು. ಆನಂತರ ಆ ದೇವನಿಗೆ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮತ್ತು ನರ್ತನ

ಜನ ಪಂಚಾಕ್ಷರಂ ಸಿತ್ಯಂ ರಾತ್ರಾವಸ್ಥಾತಿಯತ್ವತಃ ।

ಶಿವಸ್ತ ಸನ್ನಿಧಾನೇನ ಶಯನಂ ಕುರು ಸಾದರಂ ॥ಖಳಿತ್ತ॥

ಉದ್ಭಾಳನಂ ತ್ರಿಪುಂಡ್ರಂ ಚ ಕೃತ್ಯೈವ ಶಯನಂ ಕುರು ।

ಯಜೋಽಪವೀತವನ್ನಿತ್ಯಂ ಕುರು ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣಂ ॥ಖಳಿತ್ತ॥

ಉದ್ಭಾಳನಂ ವಿಹಾಯಾಂಬು ತ್ಯಷಿತೋಽಪಿ ನ ಸಂಪಿಬ ।

ಉದ್ಭಾಳನಂ ವಿಹಾಯಾನ್ನಂ ವಾವಾಭುಂಕ್ಷ್ಯ ದ್ವಿಜೋತ್ತಮು ॥ಖಳಿತ್ತ॥

ಉದ್ಭಾಳನಂ ತ್ರಿಪುಂಡ್ರಂಚ ತಥಾ ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣಂ ।

ಲಿಂಗಾಚರಂ ಚ ವಿಧಿವಶ್ಯೈತ್ಯಾ ದ್ವಿಜ ಜಲಂ ಪಿಬ ॥ಖಳಿತ್ತ॥

ಸರ್ವದಾ ಸಾವಧಾನೇನ ಕುರು ಶಂಕರಚಿಂತನಂ ।

ಕರ್ಮಣಾ ಮನಸಾ ವಾಚಾ ಶಂಕರಂ ಶರಣಂ ವ್ರಜ ॥ಖಳಿತ್ತ॥

ಮುಂತಾದಸ್ತುಗಳನ್ನು ಹಿತಕರವಾಗುವಂತೆ ವಾಡು. ಸಿತ್ಯನೂ ರಾತ್ರಿನೇಳಿ ವಿಶೇಷ ನಿಯಮದಿಂದ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರವಾಹಾಮುಂತ್ರವನ್ನು ಜಪವಾಡುತ್ತಾ ಅ ಶಿವನ ಸನ್ನಿಧಿವಾಸ್ತಿಯೇ ಆದರದಿಂದ ಮಳಗಿಕೊ. ॥ಖಳಿತ್ತ-ಖಳಿತ್ತ॥

ಭಸ್ಮೋದ್ಭಾಳನ ಮತ್ತು ಭಸ್ಮಶ್ರಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣಿಗಳನ್ನು ವಾಡಿಕೊಂಡು ಮಳಗಿಕೊ. ಸಿತ್ಯನೂ ಜನಿವಾರದಂತೆಯೇ ಸಿಯಮದಿಂದ ರುದ್ರಾಕ್ಷಗಳನ್ನು ಧರಿಸು. ಆಯ್ದು ಬ್ರಹ್ಮಣೋತ್ತಮನೇ! ಭಸ್ಮೋದ್ಭಾಳನವಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಬಾಯಾರಿದ್ದರೂ, ಹಸಿವೇ ಆಗಿದ್ದರೂ, ನೀರನ್ನಾಗಲಿ ಅನ್ನವನ್ನಾಗಲಿ ತಿಗೆದು ಕೊಳ್ಳಬೇಡ. ॥ಖಳಿತ್ತ-ಖಳಿತ್ತ॥

ಭಸ್ಮೋದ್ಭಾಳನ, ಭಸ್ಮಶ್ರಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣ ಮತ್ತು ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣ, ಶ್ಲಾಂತಿ ಶಿವಲಿಂಗಾಚರಂ ಇತ್ಯಾಗಳನ್ನು ವಿಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ವಾಡಿದ ಮೇಲೆ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿ. ಯಾವಾಗಲೂ ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ಶಂಕರನನ್ನೇ ಧ್ಯಾನವಾಡುತ್ತಾ ಮನಸ್ಸು, ವಾತು ಮತ್ತು ಕೆಲಸ ಇವೆಲ್ಲದರಿಂದಲೂ ಅ ಶಂಕರನನ್ನೇ ಮರೆಹೊಗು. ॥ಖಳಿತ್ತ-ಖಳಿತ್ತ॥

ತಂಕರಪ್ರಜನೋ ಯಸ್ತಿ ವನೋವಾಕ್ಷಾಯಿಕಮ್ರಭಿಃ ।

ಸ ತರತ್ಯೇವ ಸಂಸಾರಮನಾಯಾಸೇನ ಸರ್ವಧಾ ॥೫೪೧॥

ತಂಕರಂ ತರಣಂ ಗತ್ಯಾ ಸರ್ವದೇವಶಿಖಾನುಣಿಂ ।

ಸಂಸಾರಸಾಗರೇಷ್ಮೋರೇ ನ ಪತಿಪ್ಯಂತಿ ಮಾನವಾಃ ॥೫೪೨॥

ಸಂಸಾರತರಣೋವಾಯಃ ಶ್ರೀಮಹಾದೇವಪೂಜನಂ ।

ನ ತಸ್ಯಾದಧಿಕೋವಾಯಃ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ವದಾಮೃಹಂ ॥೫೪೩॥

ಮೋಕ್ಷಮಿಷ್ಟತಿ ಯೋ ಮತ್ಯಃ ತಂಕರಾಭ್ಯಚರ್ಚನಂ ವಿನಾ ।

ಸ ಮೂಲಿಂ ಇತಿ ವಿಜ್ಞೇಯಃ ಸ ತು ಸಂಭಾಷ್ಯ ಏನ ನಃ ॥೫೪೪॥

ತಂಕರಾಭ್ಯಚರ್ಚನಂ ನಿತ್ಯಂ ತತ್ತ್ವ ಸರ್ವಶ್ರುತಿಶ್ರುತಂ ।

ತತ್ತ್ವಗೇ ರಾರವೇ ಷ್ಮೋರೇ ಭವತ್ಯೇವ ಹಿ ಸಂಸ್ಥಿತಿಃ ॥೫೪೫॥

ಮಹಾದೇವಾಚರ್ಚನಾದೇವ ಮುಕ್ತಿಃ ಸಂಪೂರ್ಣತೀ ಜನ್ಮಃ ।

ಬಹವೋ ಮೋಕ್ಷಮಾಪನಾಃ ಪೂರ್ವಂ ತಂಕರಪೂಜಯಾ ॥೫೪೬॥

ಮನಸ್ಸು, ಮಾತು ಮತ್ತು ಕೆಲಸ ಇವುಗಳಿಂದ ಒಟ್ಟುಗಿ ಭಕ್ತಿಯಿಟ್ಟು ಶಂಕರನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿದರೆ ಅದು ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ಈ ಸಂಸಾರವನ್ನೇ ದಾಟಿಸುವುದು. ಸಕಲ ದೇವತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಚೂಡಾಮಣಿ ಪ್ರಾಯನಾಗಿರುವ ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ಮರೀಹೊಕ್ಕ ಮಾನವರು ಈ ಭಯಂಕರವಾದ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಎಂದಿಗೂ ಬೀಳುವುದಿಲ್ಲ. ॥ಅಖಿ-ಅಖಿ॥

ಈ ಸಂಸಾರದಿಂದ ಉದ್ದಾರವಾಗುವ ಉಪಾಯವೆಂದರೆ ಆ ಮಹಾದೇವನ ಪೂಜೆಯೋಂದೇ ಎಂದು ತಿಳಿ. ಇದಕ್ಕೆಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾದ ಉಪಾಯವು ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಇಲ್ಲವೆಂದೇ ನಾನು ಹೇಳುವೆನು. ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡದೇ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಪ್ರೇಕ್ಷಿಸುವ ಮಾನವನು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಮೂಲಿಂದೇ ಹೇಳಲ್ಪಡುವನು. ಅತನೋಡನೆ ಸಂಭಾಷಣೆಯನ್ನು, ಸಹ ಮಾಡಬಾರದು. ॥ಅಖಿ-ಅಖಿ॥

ನಿತ್ಯವೂ ಶಂಕರನನ್ನು ಪೂಜಿಸುವುದು ಸಕಲ ಶ್ರುತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ನರಾತಾಗಿರುವುದು. ಇದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುರೆ ಭಯಂಕರವಾದ ರೋರವನರಕಗಳಲ್ಲಿ

ಕುರು ನಿತ್ಯಂ ಮಹಾದೇವೇ ಭಕ್ತಿನುವ್ಯಭಿಜಾರಿಣೀಂ ।

ಶಿವನುವ್ಯಭಿಜಾರೀಣ ಪ್ರಾಜಯಸ್ತ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ॥೫೪೭॥

ಶಿವನುವ್ಯಭಿಜಾರೀಣ ಯೋಽನ್ಸ್ತಹಂ ಪ್ರಾಜಯಿಷ್ಯತಿ ।

ನ ತಸ್ಯ ನರಕಾನಾಸಃ ಸರ್ವಧೀತ್ಯಸ್ತಿ ಹಿ ಶ್ರುತಿಃ ॥೫೪೮॥

ಯಥಾ ಪತಿವ್ರತಾನಾಂ ಜ ಪತಿಸೇನಾ ಪರಾ ಕಥಾ ।

ಶಿವನೇವ ಭಜ ಪ್ರೀತ್ಯಾ ಮನೋನಾಕ್ಷಯೇನುಭಿಃ ॥೫೪೯॥

ಮಹಾಪದ್ಯಾಪಿ ಸ್ಮೋರಾಯಾಂ ಮಾ ವಿಸ್ತೃತ ಮಹೀಶ್ವರಂ ।

ನಾಯಾಸ್ಯಂತ್ಯಾಪದಃ ಪುಂಸಾಂ ಶಂಕರಸ್ತರಣೇ ಕೃತೀ ॥೫೫೦॥

ಶಂಕರಸ್ತರಣಾದೇವ ಮಹಾನಾತಕೆಕೋಟಿಯಃ ।

ವಿನಶ್ಯಂತಿ ಕ್ಷಣಾಧೀಂಸ ನಶ್ಯಮಿತ್ಯಸ್ತಿ ಹಿ ಶ್ರುತಿಃ ॥೫೫೧॥

ವಾಸಮಾಡಬೇಕಾಗುವುದು. ಜನಗಳಿಗೆ ಆ ಮಹಾದೇವನ ಪೂಜೆಯಿಂದಲೇ ಮೋಕ್ಷವುಂಟಾಗುವುದು. ಹಿಂದಿ ಅನೇಕಮಂದಿ ಭಕ್ತರು ಶಂಕರನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡಿ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆದಿರುವರು. ||ಖಾಖ-ಖಾಖ||

ಆ ಮಹಾದೇವನಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯನೂ ತಪ್ಯದೇ ಭಕ್ತೀಯಿದು. ಅಲ್ಲದೇ ಆ ದೇವ ದೇವನನ್ನು ಮರೆಯದೇ ನಿತ್ಯನೂ ನಿಯಮದಿಂದ ಪೂಜಿಮಾಡು. ಆ ಶಿವನನ್ನು ಬಿಡದೆ ಅನವರತನೂ ಪೂಜಿಮಾಡುವವರಿಗೆ ಎಂದಿಗೂ ನರಕವಾಸವುಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲ ನೆಂದು ವೇದಗಳು ಸಾರುತ್ತಿರುವುವು. ||೫೫೨-೫೫೩||

ಪತಿವ್ರತೀಷುರಿಗೆ ಪತಿಸೇವೆಯುಂತೆ ಪುರುಷರಿಗೆ ಮಹಾದೇವನ ಪೂಜೆಯೇ ಸರೈವ್ಯಾತ್ಮಕಪ್ರಾಣಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಸೀನು ಮನೋನಾಕ್ಷಯ ಕರ್ಮಗಳಿಂದಲೂ ಆ ಶಿವನನ್ನೇ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಸೇವೆಮಾಡು. ಭಯಂಕರವಾದ ಆವಶ್ಯಗಳೇ ಸಂಭವಿಸಿದಾಗ್ನಿ ಮಹೀಶ್ವರನನ್ನು ಮರೆಯಬೇಡ. ಶಂಕರನ ಸ್ತರಣೆಮಾಡಿದರೆ ಪುರುಷರಿಗೆ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ವಿನಶ್ಯಗಳೇ ಸಂಭವಿಸಲಾರವು. ||೫೫೪-೫೫೫||

ಶಂಕರನ ಸ್ತರಣೆಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪಾವಗಳ ಸಮಾವಸ್ಯ ಶರ್ವಕ್ಷಣಮಾತ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಸತ್ಯನಾಗಿರುವೂ ನಾಶವಾಗಿಬಿಡುವುದೆಂದು ಶ್ರುತಿಯಿರು

ತತೇ ಪ್ರಯತ್ನತೋ ನಿತ್ಯಂ ಶಂಕರಂ ಪೂಜಯ ಪ್ರಭುಂ ।

ಮಹಾದೇವಾಚಂಬಾದೇವ ನೋಕ್ಕ ಇತ್ಯಸ್ಮಿ ಹಿ ಶ್ರುತಿಃ ॥೫೫೧॥

ಕುರು ಸರ್ವಪ್ರಯತ್ನೇನ ರತ್ನವಢ್ಣಸ್ತಂಗ್ರಹಂ ।

ಕ್ಷಣಾಧರಮಾಪಿ ನ ಸ್ಥೇಯಂ ಭಸ್ತಂಯೋಗಂ ವಿನಾ ದ್ವಿಜ ॥೫೫೨॥

ಸ್ವೇದಾದಿನಾ ಕದಾಚಿಜ್ಞೇಧಢಸ್ತ ನಿರ್ಯಾತಿ ತತ್ತ್ವಾಂತೇ ।

ಕುರು ಜಾಬಾಲವಿಧಿನಾ ಭಸ್ತನೋದ್ಭೂಳನಂ ದ್ವಿಜ ॥೫೫೩॥

ಸಿತಕೇವಲಭಸ್ತಾಂಗಂ ತ್ರಿಪುಂಡ್ರಾಂಕಿತಮಸ್ತಕಂ ।

ಶಿವಲಿಂಗೈಕನಿರತಂ ನಮಂತಿ ಖಲು ದೈವಾಃ ॥೫೫೪॥

ಶಿವಮಂಘಾಭಿಜಾರೇಣ ಶರಣಂ ಯದಿ ಯಾಸ್ಯಾಸಿ ।

ತದಾ ವಿಷ್ಣುಪ್ರಭುತಿಭಿಃ ಪೂಜನೀಯೋ ಭವಿಷ್ಯಾಸಿ ॥೫೫೫॥

ವುದು. ಆದುದರಿಂದ ಸರ್ವಸಮಧನಾದ ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ನಿಯಮದಿಂದ ಪ್ರತಿಸಿತ್ಯನೂ ಪ್ರಾಜೇನಾಡು. ಮಹಾದೇವನ ಪ್ರಾಜೇಯಿಂದಲೇ ನೋಕ್ಕವೆಂದೂ ನೇದದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆ. ||ಅಭಿ-ಅಭಿ||

ಬಹಳ ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟು ರತ್ನಗಳಂತೆ ಭಸ್ತವನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸು. ಅಯ್ಯಬ್ರಾಹ್ಮಣನೇ! ವಿಭಾತಿಯಿಲ್ಲದೇ ಒಂದು ಅರ್ಥಕ್ಕಣವೂ ಇರಬೇಡ. ಬೆವರು ಮುಂತಾದುವುಗಳಿಂದ ಒಂದುನೇಳಿ ವಿಭಾತಿಯು ಆಳಿಸಿಹೋದರೆ ಆ ಕೂಡಲೇ ಜಾಬಾಲಮುನಿಯು ಹೇಳಿರುವಂತೆ ಪುನಃ ಭಸ್ತೊದ್ಭೂಳನವಾಡಿಕೋ. ||ಅಭಿ-ಅಭಿ||

ತರೀರದಲ್ಲಿ ಶಬ್ರವಾದ ಭಸ್ತನೂ ಹಣಯಲ್ಲಿ ಭಸ್ತ್ರಿಪುಂಡ್ರವೂ ಇದ್ದು ಆ ಪರಶಿವನ ಲಿಂಗಪ್ರಜಾ ಮತ್ತು ಧ್ಯಾನಗಳಲ್ಲಿ ನಿರಶನಾಗಿರುವವನನ್ನು ದೇವತೆಗಳು ನೋಡಿ ನಮಸ್ಕಾರವಾಡುವರು. ಆ ತೆವನನ್ನು ತಪ್ಪದೇ ನೀನು ಮರೀಹೋಗುವೆ ಯಾದರೆ ವಿಷ್ಣು. ಬ್ರಹ್ಮ ಮುಂತಾದ ದೇವತೆಗಳಿಂದಲೂ ನೀನು ಪೂಜಿಸಲ್ಪಡುವೆ. ||ಅಭಿ-ಅಭಿ||

ಭೂರಿಪುಣ್ಯವಾಂ ಪುಂಸಾಂ ಶಿವ ವಿನೇಷ್ಯದೈವತಂ ।

ಅನ್ಯೇಷಾಮಲ್ಲಪುಣ್ಯಾನಾಂ ದೈವತಂ ಸ್ಯಾಜ್ಞಿವೇತರಃ ॥೫೫೨॥

ಶಿವೈಕದೇವಾ ಯೀಂ ತೇಷಾಂ ಶಿವಂ ಭವತಿ ಸರ್ವದಾ ।

ಶಿವಾನ್ಯದೇನಾ ಯೀಂ ತೇಷಾಮಶಿವಂ ಸರ್ವದಾ ಭವೇತ್ ॥೫೫೩॥

ಭಜಂತ್ಯಭಾಗ್ಯಃ ಪಾಪಿಷ್ಠಾಃ ಶಿವಾನ್ಯಮಶಿವಾಧಿಂನಃ ।

ತೇಷಾಂ ತು ಘೋರಸಂಸಾರಾನ್ಯಿಗ್ರಹೋ ನ ಕದಾಚನ ॥೫೫೪॥

ಅಶಿವಂ ಯಸ್ಯ ನಿಟಲೀ ತಸ್ಯೈವಾಶಿವದೈವತಂ ।

ಶಿವಂ ಯಸ್ಯ ಲಲಾಟೀಂಸ್ತಿ ತಸ್ಯ ಸ್ಯಾದೈಪ್ರವತಂ ಶಿವಃ ॥೫೫೫॥

ಭಜ ತ್ವಮುಪಿ ಯತ್ತೇನ ಶಂಕರಂ ಲೋಕಶಂಕರಂ ।

ನಿತ್ಯಮವ್ಯಭಿಜಾರೇಣ ಶರಣಂ ಯಾಹಿಂ ಶಂಕರಂ ॥೫೫೬॥

ಸಂಸಾರತರಣೋಪಾಯಃ ಶಂಕರಸ್ತ್ಯಾವ ಪೂಜನಂ ।

ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಮಿದಂ ಸತ್ಯಮುದ್ಧೃತ್ಯ ಭುಜಮುಜ್ಯತೀ ॥೫೫೭॥

ಪೂಜಾ ಭಾಗ್ಯಶಾಲಿಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಶಿವನು ಇಷ್ಟದೇವರಾಗಿರುವನು. ಇತರಿಗಾದರೆ ಶಿವನಿಗಿಂತಲೂ ಚೀರೆಯವರೇ ಪುಣ್ಯಹೀನರಾದುದರಿಂದ ದೇವತೆಗಳೆ ನಿಸುವರು. ಆ ಶಿವನೊಬ್ಬನನ್ನೇ ದೇವತೆಯೆಂದು ನಂಬಿರುವರಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಮಂಗಳವೇ ಖಂಬಾಗುವುದು. ಶಿವಾತಿರಕ್ತವಾದ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ನಂಬಿರುವರಿಗೆ ಸದಾ ಅಮಂಗಳವೇ ಲಭಿಸುವುದು. ॥೫೫೮-೫೫೯॥

ನಿಭಾಗ್ಯರಾದ ಸಾಪಿಷ್ಯರು ಅಮಂಗಳವನ್ನು ಕೋರುವರಾದ್ದರಿಂದ ಶಿವ ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇತರ ದೇವತೆಗಳನ್ನೇ ಸೇವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರಿಗೆ ಈ ಭಯಂಕರವಾದ ಸಂಸಾರದಿಂದ ಎಂದೆದಿಗೂ ಬಿಡುಗಡೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಯಾರ ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಅಮಂಗಳವೇ ಬರೆದಿರುವುದೋ ಆವರಿಗೆ ಇತರ ದೇವತೆಗಳೇ ದೇವರಾಗುವರು. ಮಂಗಳಪ್ರಾಪ್ತಿಯು ರಣೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆದಿರುವವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಆ ಶಿವನೊಬ್ಬನೇ ದೇವರೆಂದು ತಿಳಿ. ॥೫೫೯-೫೬೦॥

ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಣನೇ, ನೀನೂ ಆ ಜಗನ್ನಂಗಳಕರನಾದ ಶಂಕರನನ್ನೇ ಸೇವಿಸು. ನಿತ್ಯಮಾ ತಪ್ಯದೇ ಆ ಶಂಕರನನ್ನೇ ಮರೆಹೋಗು. ಆ ಶಂಕರನ ಪೂಜೆ

ಸಂಸಾರಸರ್ವದಸ್ಯೈಸ್ಯ ಶಿವಪೂಜನವೋಷಧಂ ।
ತದನ್ಯಾಷಾಷಧಂ ಕಾಷಾಪಿ ನಾಸ್ತಿ ನಾಸ್ತಿ ಇವ ಸರ್ವಭಾ ||ಖಣಿ||

ಯೇ ಮಗ್ಂಾಃ ಸಂತಿ ಸತತಂ ಹೋರಸಂಸಾರಸಾಗರೇ ।
ತೈರಸ್ತಹಂ ಪ್ರಯಂತ್ಯೇನ ನಾರಾಧಿ ಗಿರಿಜಾಪತಿಃ ||ಖಣಿ||

ತತಸ್ತ್ವಂ ಸರ್ವಭಾವೇನ ಪೂಜಯಸ್ಯ ಮಹೇಶ್ವರಂ ।
ಸಂಸಾರಸಾಗರಾದ್ವೀರಾದ್ವದಿ ಸಂತತುಂ ಮಿಳಿಸಿ ||ಖಣಿ||

॥ ಯಮ ಉವಾಚ ॥

ಇತ್ಯಕ್ತಂ ತದ್ವಜಃ ತುತ್ವಾ ಸಂತುಷ್ಟಹೃದಯಸ್ತದಾ ।
ಸರ್ವಮನ್ಯತ್ವರಿತ್ಯಜ್ಯ ಶಿವಪೂಜಾಪರೋಽಭವತ್ ||ಖಣಿ||

ತತಃ ಸಬಾಲಕಸ್ತತ್ರ ಚಿಲ್ವಪತ್ರೀಮಾನೋಹರ್ಯಃ ।
ಸಮಜರುನ್ಯಹಾದೇವಮುವಾನ ಶ್ರಿತತಿಮಾನಸಃ ||ಖಣಿ||

ಯೋಂದೇ ಈ ಸಂಸಾರದಿಂದ ದಾಟಲು ಉಷಾಯವಾಗಿರುವುದು. ಇದು ಸಕ್ಕಿವೆಂದು ವದೇವದೇ ಭುಜವೆತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ||ಖಣಿ-ಖಣಿ||

ಈ ಸಂಸಾರವೆಂಬ ಹಾನಿನಿಂದ ಕಚ್ಚಲಪಟ್ಟವನಿಗೆ ಶಿವಪೂಜೆಯೇ ಜೈವಧ ವಾಗಿರುವುದು. ಬೇರೆ ವಿಧವಾದ ಜೈವಧಿಯು ನುತ್ತಿಲ್ಲಿಯೂ ಎಂದಿಗೂ ಇಲ್ಲವೇಇಲ್ಲ ವೆಂದು ತಿಳಿ. ಭಯಂಕರವಾದ ಈ ಸಂಸಾರವೆಂಬ ಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಮಗ್ನಿ ರಾಗಿರುವವರು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಆ ಗಿರಿಜಾರಮಣನನ್ನು ನಿಯಮದಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ||ಖಣಿ-ಖಣಿ||

ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಣನೇ, ಈ ಭಯಂಕರವಾದ ಸಂಸಾರಸಾಗರದಿಂದ ನೀನು ಉದ್ಧಾರವಾಗಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುವುದಾದರೆ (ನೀನು) ಎಲ್ಲಾರೀತಿಯಿಂದಲೂ ಆ ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡು. ||ಖಣಿ||

ಹೀಗೆ ನುಡಿದ ಪರಾಖರ್ಭಕ್ತನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣ ಬಾಲಕನು ಸಂತೋಷಭರಿತನಾಗಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತ್ವಾಗಮಾಡಿ ಕೇವಲ ಶಿವಪೂಜಾ ನಿರತನಾದನು. ಅನಂತರ ಆ ಹುಡುಗನು ಮನೋಹರವಾದ ಚಿಲ್ವಪತ್ರೀಗಳನ್ನು

ಉದ್ಭಾಳನ ತ್ರಿಪುಂಡ್ರಭಾವುಲಂಕೃತತನುದ್ವೀಜಃ ।

ಶಿವಪೂಜಾಂ ಪ್ರಕುನಾಂಣಃ ಕೃತಾಧ್ಯಂ ಸ್ವಯಂಮನಸ್ಯತ ॥೫೬೮॥

ಅವಾಲ್ನಬಿಲ್ಕೈರಾತಾನ್ವೃಪರಸಂಖ್ಯಾತೈನುಂಹೇತ್ವರಂ ।

ಪೂಜಯಾಮಾಸ ಯತ್ತೇನ ಪ್ರತ್ಯಹಂ ಮುದಿತಾನನಃ ॥೫೬೯॥

ಆಸ್ಯೇದಮಾತಿಯತ್ತೇನ ಪ್ರಣಾಮಾನ್ವಜಕಾರ ಜಃ ।

ಜಕಾರ ಸರ್ವನಂ ನಿತ್ಯಂ ಶಂಕರಾಗ್ರೇ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ॥೫೭೦॥

ಸ ಶಂಕರೈಕತರಣಃ ಸರ್ವದಾ ಶಂಕರಾಚರಣಃ ।

ಶಂಕರಂ ಪೂಜಯನ್ನೇವ ಜಹ್ನಾ ಪ್ರಾಣಾನ್ವದಾಚನ ॥೫೭೧॥

ತತಸ್ತಸ್ಯೈ ಮಹೇಶೇನ ವಿಮಾನಂ ಹ್ರೇಷಿತಂ ಮುದಾ ।

ಸ ವಿಮಾನಂ ಸಮಾರುಹ್ಯ ಗತಃ ಶಂಕರಸಂನಿಧಿಂ ॥೫೭೨॥

ಆನೇನ್ಯೈ ಮಾರ್ಗೀಣ ಸ ಗತಃ ಶೈವಪುಂಗನಃ ।

ತದಾ ತಸ್ಯೈ ಮಯಾ ಪೂಜಾ ಕೃತಾ ಶಕ್ತಿನುರೋಧತಃ ॥೫೭೩॥

ತಂದು ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಾ ಸ್ತ್ರೀತಿಯಿಂದ ವಾಸಮಾಡು
ತ್ತಿದ್ದನು. ॥೫೭೪-೫೭೫॥

ಭಸ್ಮೋದ್ಭಾಳನ ಮತ್ತು ಭಸ್ತ್ರಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣೆಯಿಂದ ಅಲಂಕೃತನಾಗಿ
ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣನು ನಿತ್ಯನ್ವಾ ಶಿವಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾ ಶನ್ನನ್ನು ಕೃತಕೃತನೆಂದು
ಭಾವಿಸಿದನು. ಬಾಡದೇ ಕೆಂಪಾಗಿರುವ ಅಪಾರ ಬಿಲ್ಪವತ್ತಿಗಳಿಂದ ಆ ಮಹೇಶ್ವರ
ನನ್ನ ಪ್ರತಿಸಿತ್ಯವೂ ಹಸನ್ನುಖಿನಾಗಿ ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ॥೫೭೫-೫೭೬॥

ಚಿನರು ಒರುವನರೆಗೂ ತುಂಬಾ ನಿಯಮದಿಂದ ಆ ಶಂಕರಸಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ
ಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಆ ದೇವದೇವನ ನುಂಬದೆ ನಿತ್ಯನ್ವಾ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ನಾಟ್ಯಮಾಡು
ತ್ತಿದ್ದನು. ಯಾವಾಗಲೂ ಆ ಶಂಕರನನ್ನೇ ಪೂಜೆಸುತ್ತಾ ಆ ಶಂಕರನನ್ನೇ ಮರೆ
ಹೊಕ್ಕೆರುವ ಬ್ರಹ್ಮಣ ಬಾಲಕನು ಶಂಕರನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಲೇ ಒಂದು
ದಿನ ಪ್ರಾಣಬಿಟ್ಟುನು. ॥೫೭೦-೫೭೧॥

ಅನಂತರ ಮಹೇಶ್ವರನು ಅವನಿಗೆ ಸ್ತ್ರೀತಿಯಿಂದ ಒಂದು ವಿಮಾನವನ್ನು
ಕಳುಹಿಂಕೊಡಲು ಆತನು ಶಿದನ್ನೇ ಆ ಶಂಕರನ ಸಂನಿಧಾನಕ್ಕೆ ತೀರಳದನು. ಆ

ತದಾ ಸ ಮಾನುವಾಚೇದಂ ಪ್ರಹಸನ್ನು ನಥಾನನಃ ।

ಶಿವಪೂಜಾಪುಣಿಪ್ರಂಜೋ ಮಂಜುಲಂ ಮಂಜುವಾಜುದಾ ॥೫೩೬॥

ಯಮ ಕಿಂ ಶ್ರಯತೇ ಸಿಕ್ತಂ ಸರ್ವದಾ ಸಾವಧಾನತಃ ।

ಅಶ್ವವಾಷ್ಟವ್ತಿಸ್ತಾಷ್ಟಾಷ್ಟಃ । ಶಾಷ್ಟಂತೇ ಖಿಲು ಸತ್ತರಂ ॥೫೩೭॥

ಅಶ್ವವೇಷು ತ್ವಯಾ ಶಾಲ ಕೃಪಾ ನ ಶ್ರಯತೇ ಖಿಲು ।

ಅಶ್ವವಾಃ ಖಿಲು ಸಾತ್ಯಂತೇ ಸರಕೇಷು ಯಥಾಯಥಂ ॥೫೩೮॥

ಅಶ್ವವಾನಗ್ನಿ ಕುಂಡೇಷು ಪಾತಯಸ್ಸ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ।

ವಿದಾರಯಸ್ಸ ಕ್ರಿಷ್ಯೇರಗ್ನಿ ತಪ್ತಿಪರಿಂಕರಾನ್ ॥೫೩೯॥

ಇತ್ಯಕ್ತಃ ಸ ಯಂಯೌ ಶ್ವೇಷಃ ಶಿವಾರಾಧನತಪ್ತರಃ ।

ಇಂದೋಽಪೀಂದ್ರಾದಿಭಿಃ ಸಮ್ಮಾಂತ್ರಿತಃ ಶಂಕರಾಲಯಂ ॥೫೪೦॥

ಮಯಾ ಲಬ್ದಿಂಧಿಶಾರೋಯಂ ಯದಾ ಸಾಂಭಾನ್ತಹೇತ್ವರಾತ್ ।

ತದ್ವೀವಮಾಹ ವಚನಂ ಶಂಕರಃ ಸುರಸತ್ತಮಃ ॥೫೪೧॥

ಶಿವಭಕ್ತ ಶ್ರೀನ್ನಂತಾ ಇದೇ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋದವನಾದುದರಿಂದ ಆಗ ನಾನು ನನ್ನ ಯೋಗ್ಯತಾನುಸಾರವಾಗಿ ಆತನಿಗೆ ಸ್ವಾಜಿನಾಡಿದೆನು. ॥೫೪೨-೫೪೩॥

ಆಗ ಶಿವಪೂಜಿಯ ಪುಣ್ಯಸಮಾಹನೆಂಬಂತಿರುವ ಆಶನು ನಗುತ್ತಾ ಶಲೆಭಾಗಿ ಮನೋರವಾಗಿ ನುಡಿಯುತ್ತಾ ಶಂತೇಷಣದಿಂದ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಅಯ್ಯ ಯಮನೇ, ನಿತ್ಯನೂ ನೀನು ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯವಾವುದು? ಶಿವದೋಽಹಿಗಳನ್ನು ಕಾದ ಆಯುಧಸಮಾಹಗಳಿಂದ ಕೂಡಲೇ ಶ್ವಾಸನಾಡುತ್ತಿರುವೆಯೋ ಹೀಗೆ? ॥೫೪೩-೫೪೪॥

ಅಯ್ಯ ಯಮರಾಜ, ಶಿವದೋಽಹಿಗಳಲ್ಲಿ ನೀನು ದಯಿತೋರಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ ವಷ್ಟೆ! ಆವರನ್ನು ಆವರವರ ಯೋಗ್ಯತಾನುಸಾರವಾಗಿ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ತಳ್ಳುತ್ತಿರುವೆಯಲ್ಲವೇ! ಆ ಶಿವದೋಽಹಿಗಳನ್ನು ಬಲಾತ್ಮಾರವಾಗಿ ಅಗ್ನಿ ಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿ ತಳ್ಳಿ, ಬೆಂಕಿಯಿಂದ ಕಾದ ಗರಗಸಗಳಿಂದ ಕುಂಬ್ಯ ಸೀಳಿಸಾಕು. ॥೫೪೪-೫೪೫॥

ಶಿವಪೂಜಾನಿರತನಾದ ಆ ಶ್ವೇಷನು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ, ಇಂದ್ರ, ವಿಷ್ಣು ಮುಂತಾದವರಿಂದ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪೂಜಿಕಲ್ಪಿದುತ್ತಾ ಆ ಶಂಕರನ ಸನ್ನಿಧಿಯನ್ನೆದಿದನು.

॥ శ్రీమహాదేవ ఉవాಚ ॥

రే రే యను త్వయా నిత్యం యత్థఫవ్యం తదుజ్యతే ।

త్వణుష్ట సావధానేన చిత్తమన్త్ర వఽకురు ॥౩౬౦॥

యే వామవ్యభిజారేణ ప్రాజయిష్టంతి తంకేరం ।

తానజ్ఞయానితం భక్త్రు పుష్టిల్పదలాదిభిః ॥౩౬౧॥

అనస్యజిత్త్రుః సతతం యే మధ్యక్తం ప్రకునంతే ।

తానజ్ఞయానితం భక్త్రు పుష్టిల్పదలాదిభిః ॥౩౬౨॥

యే వామనన్యాః సతతం ప్రణముంతి స్తువంతి జే ।

తానజ్ఞయానితం భక్త్రు పుష్టిల్పదలాదిభిః ॥౩౬౩॥

యే మదపితకేమామై మదేకశరణాః సదా ।

తానజ్ఞయానితం భక్త్రు పుష్టిల్పదలాదిభిః ॥౩౬౪॥

అయి, ఇంద్రునే, అంబికాసనేతనాద ఆ మహేశ్వరసింధ ననగే ఈ రీతియాద అధికారపుంటాగిదే. దేహోత్తమనాద శంకరను ననగే తిథిరువుదన్న హేఖావేను కేళిందు యనును అడే విషయవన్న ముందువరిసిదను. ||౩౬౫-౩౬౬||

ఎల్లి యనునే, నీను సత్కృతూ అవక్రవాగి మాడబేశాదుదన్న హేఖావేను. సావధానదింద మత్తీల్లయా గమనవిడదే లాలిను. తప్పదే శంకరనేసిద నన్న న్న పూజసువరన్న భక్తీయింద హను, బిల్పవత్రిగళన్న తందు ఆనవరతసూ నీను పూజిమాడు. ||౩౬౭-౩౬౮||

ఆస్తరల్లి సెలసద మనస్సింద ఆనవరతసూ నన్నల్లియే భక్తీయన్న దువవరన్న, సన్మొభ్యనస్సే యావాగలూ నమస్కారవాడి, సొమ్మిత్రమాడు వవరన్న, ఆనవరతసూ భక్తీస్తరస్తరవాగి జా, యిల్పనత్రే ముంతాదవుగళింద నీనూ పూజిమాడు. ||౩౬౯-౩౭౦||

పశు కముగమన్న ననగే నమస్కారి, నన్నస్సే యావాగలూ మరే చుస్తిదువరన్న, ద్విముమ్మావాకేవాగి యావాగలూ విభూతియన్న

ಯೇ ಕುರ್ತುಂತಿ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಭಸ್ತನೋದ್ವಾಳನಂ ಸದಾ ।

ತಾನಚರ್ಯಾನಿಶಂ ಭಕ್ತ್ಯ ಪುಷ್ಟಿಲ್ಪದಲಾದಿಭಿಃ ॥೫೪೫॥

ಶ್ರಿಪುಂಡ್ರನಾತ್ರನಿಷಿಲಾ ರುದ್ರಾಕ್ಷಾಭರಣಾಶ್ಚ ಯೇ ।

ತಾನಚರ್ಯಾನಿಶಂ ಭಕ್ತ್ಯ ಪುಷ್ಟಿಲ್ಪದಲಾದಿಭಿಃ ॥೫೪೬॥

ರುದ್ರಾಧ್ಯಾಯಜನಾಸಕ್ತಾಃ ಪಂಚಾಕ್ಷರಪರಾಶ್ಚ ಯೇ ।

ತಾನಚರ್ಯಾನಿಶಂ ಭಕ್ತ್ಯ ಪುಷ್ಟಿಲ್ಪದಲಾದಿಭಿಃ ॥೫೪೭॥

ನಿತ್ಯಂ ಶಿವಕ್ಷಾಸಕ್ತಾಃ ಶಿವನಾಮವರಾಶ್ಚ ಯೇ ।

ತಾನಚರ್ಯಾನಿಶಂ ಭಕ್ತ್ಯ ಪುಷ್ಟಿಲ್ಪದಲಾದಿಭಿಃ ॥೫೪೮॥

ಶಿವಲಿಂಗಂ ಸಮಭೂತ್ಯಕ್ಯ ಯೇಣಿಂದಂದಂತಿ ಸರ್ವದಾ ।

ತಾನಚರ್ಯಾನಿಶಂ ಭಕ್ತ್ಯ ಪುಷ್ಟಿಲ್ಪದಲಾದಿಭಿಃ ॥೫೪೯॥

ಯೇ ವಾಂ ಸರ್ವಾತ್ಮಮತ್ಯೇನ ಜಾಳಾತ್ಮಾ ತಿಷ್ಣುಂತಿ ಸರ್ವದಾ ।

ತಾನಚರ್ಯಾನಿಶಂ ಭಕ್ತ್ಯ ಪುಷ್ಟಿಲ್ಪದಲಾದಿಭಿಃ ॥೫೫೦॥

ಲೀವನ ನಾಡಿಕೊಳ್ಳುವರನ್ನೂ ಅನವರತವೂ ಭಕ್ತೀಯಿಂದ ಹೂ, ಬಿಲ್ಪವತ್ತಿ ಮುಂತಾದುವುಗಳಿಂದ ಸೂಜಿವಾಡು. ॥೫೫೧-೫೫೨॥

ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಭಸ್ತುತ್ರಿಪುಂಡ್ರವನ್ನು ಧರಿಸಿ, ರುದ್ರಾಕ್ಷಾಭರಣವನ್ನು ಲಂಕರಿಸಿ ಕೊಂಡಿರುವರನ್ನೂ, ಯಾವಾಗಲೂ ರುದ್ರಾಧ್ಯಾಯ ಮಂತ್ರ ಮತ್ತು ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರ ಮಂತ್ರ ಇವುಗಳನ್ನು ಜಸಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ತತ್ವರಂಗಿರುವರನ್ನೂ ಅನವರತವೂ ಸೀನು ಭಕ್ತೀಪುರಸ್ತರವಾಗಿ ಹೂ, ಬಿಲ್ಪವತ್ತಿ ಮುಂತಾದ ಸಾಧನಗಳಿಂದ ಸೂಜಿಸು. ॥೫೫೩-೫೫೪॥

ಸಿತ್ಯವೂ ಶಿವಕಳಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಬುದರಲ್ಲಿಯೇ ಆಕ್ರೂಂಗಿ ಶಿವನಾಮಜವ ದಲ್ಲಿಯೇ ನಿರತರಂಗಿರುವರನ್ನೂ, ಯಾವಾಗಲೂ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ ಸಂತೋಷ ಪಡುವರನ್ನೂ, ಸೀನು ಹೂ, ಪತ್ರಿ ಮುಂತಾದ ಸಾಧನಗಳಿಂದ ಅನವರತವೂ ಭಕ್ತೀ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸೂಜಿವಾಡು. ॥೫೫೫-೫೫೬॥

ನನ್ನನ್ನು ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತಲೂ ಶಿತ್ಯಮನೆಂದು ತಿಳಿದು ಯಾವಾಗಲೂ ನನ್ನ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುವರನ್ನು ಹೂ, ಪತ್ರಿ ಮುಂತಾದ ಸಲಕರಣಿಗಳನ್ನು ತಂದು ಭಕ್ತೀ

ಉಕ್ತಲಕ್ಷಣಸಂಪನ್ಮೂಲಃ ಶೈವ ಇತ್ಯವಗಮ್ಯತಾಂ ।

ವತಾದೃಶಾಂತಿವಾನಾಂ ಶೈವಾಂತಾಂ ಪೂಜಯಾ ಪೂಜಿತೋಽಸ್ಮಿಹಂ॥೫೯೧॥

ಉಕ್ತಲಕ್ಷಣಸಂಪನ್ಮೂಲಃ ಭವಿಷ್ಯಂತಿ ಯೇ ಜನಾಃ ।

ಅಶೈವಾಸ್ತೇ ತತಸ್ತೇಷಾಂ ಕರು ಶಾಸನಮನ್ಮಹಂ ||೫೯೨||

ಅಶೈವಾ ಸೂರ್ಯರಸರಕೇಷ್ಠೇಷೇಷು ಪ್ರಯತ್ನತಃ ।

ವಾತನಿಂಯಾಃ ಸರ್ವಾಧ್ಯಾವ ವಾವಾಕರು ಕೃಪಾಂ ಮನು ||೫೯೩||

ಅಶೈವೇಷು ಪ್ರಮಾದಾದಾ ಕೃಪಾಂ ಯದಿ ಕರಿಷ್ಯಸಿ ।

ತದಾ ತು ಪಾತಯಿಷಾನಿ ಭವಂತಂ ನರಕೇಷ್ಠಹಂ ||೫೯೪||

ಯೇ ಶಿವದೊರ್ಹಿಣಿಸ್ತೇ ತು ಶಾಸನಿಂಯಾಸ್ತ್ಯಯಾನ್ಮಹಂ ।

ಉನ್ಮಾಧಾ ತ್ವದಿಕಾರೋಯಮನ್ಮಹಿಸ್ಮಿ ದೀಯತೇ ಮಯಾ ||೫೯೫||

ಇತ್ಯಕ್ತೋಽಹಂ ಮಹೇಶೇನ ಪ್ರೇಸಿತೋಽಸ್ಮಿ ಶಚೀಪತೇ ।

ತದಾ ಪ್ರಭೃತಿ ಯತ್ತೇನ ಮಯಾತ್ರ ಸ್ಥಿರತೇ ಧ್ರುವಂ ||೫೯೬||

ಯಂದ ನೀನು ಅವರತನೂ ಪೂಜಿಮಾಡು. ಈಗ ಹೇಳಿದ ಲಕ್ಷಣಗಳಂದ ಕೂಡಿದವನೇ ಶೈವನೆಂದು ತಿಳಿ. ಇಂತಹ ಶಿವಭಕ್ತರ ಪೂಜೆಯಂದ ನಾನು ಪೂಜಿಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟಂತೆಯೇ ಎಂದು ತಿಳಿ. ೫೯೦-೫೯೧||

ಹಂದೆ ಹೇಳಿದ ಲಕ್ಷಣಗಳಿಗೊಳಗಾಗದ ಜನಗಳನ್ನು ಶಿವದೊರ್ಹಿಗಳಿಂದು ತಿಳಿದು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಆವರಣ್ಣ ಶಿಕ್ಷಿಮಾಡು. ಆ ಶಿವದೊರ್ಹಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಂಡವೂ ದಯೆಯನ್ನೇ ತೋರಿಸದೇ ಎಲ್ಲಾ ಭಯಂಕರವಾದ ನರಕಗಳಲ್ಲಿಯಾ ಒಲಾತ್ಮಾರವಾಗಿ ತಳ್ಳು. ||೫೯೭-೫೯೮||

ಪ್ರಮಾದಕ್ಕೊಳಗಾಗಿ ಒಂದುವೇಳೆ ಆ ಶಿವದೊರ್ಹಿಗಳಲ್ಲಿ ನೀನು ದಯೆ ತೋರಿಸುವುದಾದರೆ ಆಗ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನೇ ನರಕಕ್ಕೆ ತಳ್ಳುವೆನು. ಶಿವದೊರ್ಹಿಗಳಾದವರನ್ನು ಆವಶ್ಯವಾಗಿ ನೀನು ಪ್ರತಿನಿಷ್ಠೆ ಶಿಕ್ಷಿಮಾಡಬೇಕು. ಇದಕ್ಕೆ ತಪ್ಸಿದರೆ ಸನ್ನ ಈ ಶಿಧಿಕಾರವನ್ನು ಮತ್ತೊಬ್ಬರಿಗೆ ಕೊಡುವೆನು. ||೫೯೯-೬೦||

ಎಂದು ಮಂತ್ರಾರಸಿಂದ ನನಗಿ ಅಪ್ರಜ್ಞಯಾಗಿದೆ. ಅವನೇ ಇಲ್ಲಿಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಿರುವನನು. ಅಯ್ಯ ಶಚೀರಮಣಿಸಾದ ಇಂದ್ರನೇ, ಅದು ಮೊದಲು ನಾನು ನಿಯುಮಾಲಾನೆಮಾಡುತ್ತೆ ಇಲ್ಲಿ ನೆಲಸಿರುವೆನು. ||೬೦||

॥ ಶ್ರೀಸದಾತಿವ ಉವಾಚ ॥

ಇತಿ ಕಾಲವಚಃ ತಪ್ತಿತ್ವಾ ತಚೀನಾಭಸ್ತದಾ ಶಿವೇ ।

ರೋಮಾಂಚಿತತನುಜಾರ್ಥೋ ಬಾಷ್ಪಸ್ವಾರಿತಲೋಚನಃ ॥೩೯೨॥

ವಿತಸಿಷ್ಟಿಸ್ತುಂತರೇ ದೇವಿ ಬ್ರಹ್ಮಲೋಕನಿವಾಸಿನಃ ।

ಕೋಟಿತಃ ಸಾತಿತಾ ವಿಸ್ತಾ ನಿಷ್ಪತ್ರಭಾ ನರಕಾಣವೇ ॥೩೯೩॥

ನರಕೇ ಪತಿತಾನ್ ದೃಷ್ಟಾ ತಾನಿಂದೊರ್ಯೇ ಯಮಮಬ್ರಹ್ಮಿತ್ರೇ ।

ಕಂಪಮಾನೋ ಗಲದಾಷಷ್ಟೋ ಯಮಂ ದೃಷ್ಟಾ ಭಯಾನಕೆಂ॥೩೯೪॥

॥ ಇಂದ್ರ ಉವಾಚ ॥

ವತೇ ಕೇ ಈ ಕಂ ಕೃತಂ ಕಮ್ಯ ಸ್ವಿತಂ ಕುತ್ರ ಪುರಾಯಮು ।

ಕೀದೃಗ್ರಧೀಷು ನರಕೇವ್ಯೇತೇ ಸ್ಥಾಸ್ಯಂತಿ ತದ್ವದ ॥೩೯೫॥

ನ ಭೂಲೋಕಾತ್ಮನೂರಾಯಾತಮೋತ್ಪ್ರಾಯಃ ಕಂ ತಾಧ್ಯಾತ್ಮಲೋಕತಃ ।

ಸಮಾಗತಮತಃ ಕಾಲ ಉಮೋತನಾಂದಭೂತಂ ವದ ॥೩೯೬॥

ದೇವಿ, ಹೀಗೆ ಯಮನಾಡಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ದೇವೇಂದ್ರನು ರೋಮಾಂಚನನ್ನು ಹೊಂದಿ ಕಣ್ಣು ತುಂಬಾ ನೀರು ತುಂಬಿದವನಾದನು. ಎಲ್ಲಾ ಮುಂಗಳಾಂಗಿಯೇ, ಇದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಲೋಕದಲ್ಲಿ ವಾಸನೂಡುತ್ತಿದ್ದ ಕೋಟ್ಯಂತರ ಬ್ರಹ್ಮಣರು ಕಾಂತಿಹಿನರಾಗಿ ಸಮುದ್ರದಂತೆ ಆಪಾರವಾದ ನರಕದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಬಿದ್ದರು. ॥೩೯೨-೩೯೪॥

ಈ ರೀತಿ ನರಕದಲ್ಲಿ ಬಂದುಬಿದ್ದ ಅವರನ್ನು ನೋಡಿ ದೇವೇಂದ್ರನು ನಡುಗುತ್ತಾ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುವವನಾಗಿ ಭಯಂಕರವಾದ ವೇಷದಿಂದ ತೋರುತ್ತಿರುವ ಯಮನನ್ನು ಕಂಡು ಇಂತಿಂದನು. ॥೩೯೮॥

“ಅಯ್ಯ ಯಮನೇ, ಇವರು ಯಾರು? ಹಿಂದೆ ಯಾವ ವಿಧವಾದ ಸಾವ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರು. ಮುಂದೆ ಇವರು ಎಂತಹ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸನೂಡುವರೆಂಬುದನ್ನು ನನಗೆ ಹೇಳು! ಇವರು ಭೂಲೋಕದಿಂದ ಬರದೇ ಮೇಲಿನ ಸತ್ಯ ಲೋಕದಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿರುವರು. ಇದೇನಾಶ್ಚರ್ಯ! ದಯವಿಟ್ಟು ನನಗೆಸಮಾಚಾರ ನನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿಸು ಎಂದು” ಇಂದ್ರನು ಯಮನನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ॥೩೯೦-೩೯೮॥

॥ ಯಮ ಶಿವಾಚೆ ॥

ಇಂದ್ರ ವಚ್ಚಿದಭಕ್ತಂ ಷೃಜ್ತಂ ವೃತ್ತಾಂತಂ ಕೃಣಿ ಸಾದರಂ ।
ಯದ್ವಾತ್ತಾಂತಸ್ಯ ಕಥನಂ ಶ್ರವಣಂ ಚ ಭಯಪ್ರದಂ ||೨೦೬||

ವಿಶತ್ತುಲಸಮುತ್ಪನ್ಮಃ ಕಾಶೀಂ ಸ್ತಾಪ ವಿಧಾನತಃ ।
ಕಾಶ್ಯಾಂ ಪಿಂಡಪ್ರದಾನಾನಿ ಜಕಾರ ವಿಧಿಪೂರ್ವಕಂ ||೨೦೭||

ವಿಶೇ ತೇನೈನ ಪ್ರಣೀನ ಬ್ರಹ್ಮಲೋಕಮುಖಾಗತಾಃ ।
ಪುರಾ ತು ಸ್ಥಿತಮತ್ತ್ರುವ ನರಕೇವ್ವತಿದುಃಖಿತ್ಯಃ ||೨೦೮||

ವಿಶತ್ತುಲಸಮುತ್ಪನ್ಮಃ ಕಾಶ್ಯಾಂ ಸ್ಥಿತ್ಯಾ ಯದಾ ಯದಾ ।
ಜಕಾರ ತಪ್ರಣಂ ತೇನ ಪ್ರೀತಾ ಹ್ಯೇತೇ ತದಾ ತದಾ ||೨೦೯||

ಸುಧಾಪಾನೇನ ಯಾ ಶ್ರೀತಿರ್ದೇವಾನಾನಾಮಭವತ್ತದಾ ।
ತತೀಂಃ ಪ್ಯಾತ್ಯತ್ವಮಾ ಶ್ರೀತಿರೇತ್ಯರಾಪ್ತಾ ಶಚೀಪತೇ ||೨೧೦||

ಕಾಶೀನಲಿಲದಾನೇನ ಪಿತೃತ್ವಪ್ರಿಯರಾ ತಥಾ ।
ಸುಧಾಪಾನೇಹಿ ನ ಶ್ರೀತಿಃ ಸತ್ಯಮತ್ರ ನ ಸಂಶಯಃ ||೨೧೧||

ದೇವೇಂದ್ರನೇ, ನೀನು ಕೇಳಿದ ಅದ್ವಿತವಾಚಾರನನ್ನು ತಿಳಿಸುವೆನು
ಅದರದಿಂದ ಲಾಲಿಸು. ಈ ವೃತ್ತಾಂತವಾದರೋ ಕೇವಲ ಶ್ರವಣವಾತ್ರದಿಂದಲೇ
ಭಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವಂತಿರುವುದು. ಈ ಜನಗಳ ವಂಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಒಬ್ಬನು
ವಿಧಿಪೂರ್ವಕಾರ ಕಾಶೀವಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ನಿಯಮವನ್ನು ನುಸರಿಸಿ ಪಿಂಡಪ್ರದಾನ
ಮಾಡಿದನು. ||೨೦೭-೨೦೯||

ಅಪ್ಯಾ ಇಂದ್ರನೇ, ಇವರು ಆ ಪ್ರಣ್ಣಾದಿಂದಲೇ ಬ್ರಹ್ಮಲೋಕವನ್ನು ಹೊಂದಿ
ದ್ದರು. ಹಿಂದೆ ಇವರೇ ಈ ಸರಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಶುಂಭಾ ದುಃಖಕೊಳ್ಳಬಾಗಿದ್ದರು. ಇದೇ
ವಂಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವನೆಂಬುಂಟು ಹಿಂದೆ ಕಾಶಿಯಾದ್ವಾಗೊಂಡು ಶ್ರೀತಿಯಿಂದ ತನ್ನ
ಷಿಕ್ಷ್ಯಗಳಿಗೆ ತಪ್ರಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ್ವಾಗಲೀಂಬ್ಲಾ ಇವರಿಗೆ, ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ
ಅವೃತಪಾನ ಮಾಡುವುದರಿಂದಂಟಾಗುವ ಶ್ರೀತಿಗಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂತೋಷ
ಮಂಟಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ||೨೦೯-೨೧೦-೨೧೧||

ಕಾಶೀಃ ಗಂಗಾಸೀರನ್ನು ಶ್ರೀಕರಿಷ್ಣವರಿಂದಾಗಿಗೆ ವನಪ್ರಸ್ಥ ಶ್ರೀತಿಯಾ

ಕಾಶೀಸ್ಥಂ ಸಲಿಲಂ ತೋಯಂ ಪಿತೃಭೋಗೀ ದತ್ತಮಸ್ತಿ ಯತ್ |

ತತ್ಪಿತೃಭೋಗೀನ್ಮತಂ ಭೂತ್ವಾ ಸಂಪ್ರಿಣಯತಿ ತತ್ಪಿತ್ವನ್ | |೨೦೮||

ಮಣಿಕರ್ಣೀಜಲಂ ಯೇನ ಪಿತೃಭೋಗೀ ದತ್ತಮಾದರಾತ್ |

ತೇನ ದತ್ತಃ ಸುಧಾಸಿಂಧುಃ ಪಿತೃಭೋಗೀ ನಾತ್ರ ಸಂಶಯಃ | |೨೦೯||

ಪಿತ್ವಾಸುದ್ದಿಶ್ಯ ಸಲಿಲಂ ಕ್ಷೀರಾನ್ಸಂ ಮಂಧುಸಂಯುತಂ |

ಮಣಿಕರ್ಣೀಜಲಂ ಯೇನ ದತ್ತಂ ಸ ಪಿತ್ವಾಂಸ್ತಾರಯಿಷ್ಯತಿ | |೨೧೦||

ಅಮಾಂ ಸೋಮವತೀಂ ಪ್ರಾಪ್ಯ ಕಾಶ್ಯಾಂ ಶ್ರೀವೈಷಣೆಭಧ್ಯಜೀ |

ಯಃ ಕರೋತಿ ಪಿತೃಶಾಂಕಂ ಸ ಪಿತ್ವಾಂಸ್ತಾರಯಿಷ್ಯತಿ | |೨೧೧||

ಅಮಾಂ ಸೋಮವತೀಂ ಪ್ರಾಪ್ಯ ಪುರ್ಯೈತದ್ವಂಶಂಭವಃ |

ಶಾಂಕಂ ಚಕಾರ ಯತ್ತೇನ ವೃಷಭಧ್ಯಜಸಂನಿಧಾ | |೨೧೨||

ಪಿತೃಗಳಿಗೆ ಅಮೃತವಾನದಿಂದಲೂ ಆಗಲಾರದೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿನೊಡನೆ ಬೆರಿದ ನೀರನ್ನು ನಾವು ಪಿತೃಗಳಿಗೆ ತರ್ವಣಾವವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟುರೆ ಅದೇ ಪಿತೃಗಳಿಗೆ ಅಮೃತವಾಗಿ ಅವರನ್ನು ಸಂತೋಷಪಡಿಸುತ್ತೇದೆ. ||೨೦೨-೨೦೫||

ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿರುವ ಮಣಿಕರ್ಣಿಕಾ ಕ್ಷೇತ್ರದ ನೀರಿನಿಂದ ಪಿತೃಗಳಿಗೆ ಆದರ್ಶವಾಗಿ ತರ್ವಣ ಮಾಡಿದರೆ, ಅಮೃತದ ಸಮುದ್ರವನ್ನೇ ಆವರಿಗೆ ದಾನ ಮಾಡಿದಂತಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ, ಜೀನು ಇವುಗಳಿಂದ ಬೆರಿದ ದಾಲನ್ನು ವನ್ನು ಮಣಿಕರ್ಣಿಕಾ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಪಿತೃಗಳನ್ನು ದ್ದೇಶ ಮಾಡಿ ಕೊಟ್ಟುವನು ತನ್ನ ಪಿತೃಗಳನ್ನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಉದ್ಧಾರಮಾಡಿಯೇ ಮಾಡುವನು. ||೨೦೯-೨೧೦||

ಸೋಮವಾರ ಅಮಾವಾಸ್ಯೆಯ ದಿವಸ ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ವೃಷಭಧ್ಯಜ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪಿತೃಗಳಿಗೆ ಶಾಂಕಂ ಮಾಡುವವನು ತನ್ನ ಪಿತೃಗಳನ್ನು ಉದ್ಧಾರಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಹಿಂದೆ ಇದೇ ವಂಶದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದವನನೇಂಬ್ಬಂತು ವೃಷಭಧ್ಯಜನೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾದ ಆ ಮಹಾವೇವನ ಸಂಸಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಪಿತೃಗಳನ್ನು ದ್ದೇಶಿಸಿ ಶಾಂಕಂ ಮಾಡಿದನು. ||೨೧೧-೨೧೨||

ಅಥವರ್ಥಿರಸಂ ಯತ್ವಾಚಾರದ್ವಾರಾಲೇ ಸಭಕ್ತಿನಾನ್ |

ಬ್ರಹ್ಮಣಾಂಭಾವಯಾಮಾಸ ಶಾಂತಿಭೋಜನತಪ್ತರಾನ್ ||೪೧೩||

ವರಸ್ತಾಂಥವರ್ಥಿರಸಂ ಯಃ ಕುರ್ವಾಚಾರದ್ವಾರಾದರಾತ್ |

ಸಿತ್ಯಂಸಾತ್ರರಯತ್ಯೇವ ವಾರಾಣಸ್ಯಾಂ ನಿಶೇಷತಃ ||೪೧೪||

ತೇನ ಪುಣಿಪ್ರಭಾವೇನ ಪುರ್ಯತೇ ಮುದಿತಾನನಾಃ |

ತಿರಸ್ಕಾರ್ಥಾಂಭಾವೇನ ತಸ್ಮಾಃ ಪೂಜಿತಾ ಬ್ರಹ್ಮಣಾ ಪುರಾ ||೪೧೫||

ನಿತ್ಯಂ ಬ್ರಹ್ಮಸಭಾಸದ್ವಿಃ ಬ್ರಹ್ಮಣಾಪಿ ಸಮಚಿತಾಃ |

ಅತಿಸಂತೋಷವಾಂಸಾದ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಲೋಕೇ ಸ್ವಿತಾ ಧ್ರುವಂ ||೪೧೬||

ಅದ್ಯೈನ ಸುಟಿಕಾತ್ರಾಪೂರ್ವಂ ಕಾಶ್ಯಾನೇತತ್ಪುಲೋಧ್ವಾಃ |

ಶ್ರೀಮದಂತಗ್ರಹೇ ರಮ್ಯೇ ಇಕ್ಕೇ ಮಾತ್ರವಿಸಜ್ಞನಂ ||೪೧೭||

ತೇನ್ಯೈನ ಪಾತಕೇನ್ಯೈನ ಸರ್ವೇ ತೇ ಸಿತರೋಽಧುನಾ |

ಪ್ರಚ್ಯಾಂ ಬ್ರಹ್ಮಸದನಾತ್ಮತಾ ನರಕಾಣಿವೇ ||೪೧೮||

ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣನು ಶಾಂತಿಭೋಜನದಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿರುವ ಬ್ರಹ್ಮಣಾರಿಗೆ ಭಕ್ತಿ ನಿಯಮಗಳಿಂದ ಅಥವರ್ಥಿರಸ್ಯಂಬ ಮಂತ್ರವು ಕೇಳುವಂತೆ ಪಾರಾಯಣವಾಡಿಸಿದನು. ಕಾಶೀಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಈ ಅಥವರ್ಥಿರಸ್ಯನ್ನು ಆದರದಿಂದ ವರನವಾಡುತ್ತಾ ಶಾಂತಿಭೋಜನದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪಿತ್ರಗಳನ್ನು ಖಂಡಿತ ಉದ್ಘಾರವಾಡಿಯೇ ವಾಡುತ್ತಾನೆ. ||೪೧೯-೪೨೦||

ಆ ಪುಣಿಮಹಿನೆಯಿಂದಲೇ ಇವರು ಹಿಂದೆ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಹೊರ ಸೂಸುವ ಮುಖವ್ಯಾಖ್ಯಾನರಾಗಿ. ಅಮೃತವನ್ನೂ ತಿರಸ್ಕರಿಸಿ, ಬ್ರಹ್ಮನಿಂದಲೂ ಪೂರ್ಜಿವ ಲ್ಭಾಷುತ್ವಾ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಲೋಕದಲ್ಲಿದ್ದರು. ಬ್ರಹ್ಮನ ಸಭಿಯಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮ, ಮತ್ತು ಅವನ ಅನುಯಾಯಿಗಳು ಇವರಿಳ್ಳಿರಿಂದಲೂ ನಿತ್ಯನೂ ಪೂರ್ಜಿಷಲ್ಭಾಷುತ್ವಾ ಸಂತುಷ್ಟಾಗಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ||೪೨೧-೪೨೨||

ಈಗತಾನೇ ಒಂದುಗಳಿಗೆ ಹೀಗೆ ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಇವರೆ ವಂಶದಲ್ಲಿ ಜುಟಿದವ ಸ್ತೋತ್ರಾನ್. ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಸ್ವಾಮಿರು; ಮನೇಷಿಕರವಾದ ಒಳನೆನೆಂಬಲ್ಲಿ (ಅಂತಗ್ರಹ)

ಅತಃ ಪರಂ ತಸ್ತತಸ್ಯೈರೇತೇ ಸಂತಾಪಿತಾಸ್ತತಃ ।

ಪತಿಷ್ಯಂತ್ಯಗ್ನಿಕುಂಡೇಷು ಘೋರೇಷು ವಿವಿಧೇಷ್ಯಾಪಿ ॥೭೦೯॥

ತತಃ ಪರಂ ಮೂತ್ರಕುಂಡೇ ಪತಿಷ್ಯಂತ್ಯತಿದಾರುಣೇ ।

ತತಃ ಪುರಿಷಕುಂಡೇಷು ಪತಿಷ್ಯಂತ್ಯತಿದಾರುಣೇ ॥೭೧೦॥

ತತಸ್ತಸ್ತಕಟ್ಟಾದೇಷು ತಪ್ತತ್ಯಲಾಪ್ಲತೀಷ್ಯಾಪಿ ।

ಪತಿತಾ ವಹಿಂ ಕುಂಡೇಷು ಪತಿಷ್ಯಂತಿ ತತಃ ಪರಂ ॥೭೧೧॥

ತತಸ್ತಪ್ರಾಯಸೇ ಸ್ತಂಭೀಷ್ಯೇತೇ ಬದ್ಧಾಃ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ।

ತಾಜನೀಯಾಸ್ತಪ್ತತಸ್ಯೈರಾಕ್ಲಂ ನಾತ್ರ ಸಂಶಯಃ ॥೭೧೨॥

ಅನಂತಪ್ರಹೃಕಲ್ಪಂತೇಷ್ಯೇತೇ ನರಕಲೋಕತಃ ।

ನಿಗರಾ ನ ಭವಿಷ್ಯಂತಿ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ತಚೀವತೇ ॥೭೧೩॥

ಮೂತ್ರನಿಸಜ್ಞನೇವಾಡಿದನು. ಈ ಪಾಪದಿಂದಲೇ ಈತನ ಪಿತ್ಯಗಳೆಲ್ಲರೂ ಈಗ ಬ್ರಹ್ಮಲೋಕದಿಂದ ಈ ಘೋರನರಕವೆಂಬ ಸಮುದ್ರಕ್ಷೇಜಾರಬಿದ್ದರುವರು. ||೭೧೨-೭೧೩||

ಅನಂತರ ಇವರನ್ನು ಕಾದ ಆಯುಧಗಳಿಂದ ಚಿನ್ನಾಗಿ ಹೊಡೆದು ಘೋರ ವಾದ ನಾನಾ ಅಗ್ನಿ ಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿ ನನ್ನ ದೂತರು ಇವರನ್ನು ತಳ್ಳುವರು. ಅಮೇಲೆ ಅತಿ ಭಾವುಂಕರವಾದ ಮೂತ್ರಕುಂಡದಲ್ಲಿಯೂ ಅದಾದ ಮೇಲೆ ಅಮೇಧ್ಯಕುಂಡ ಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇವರು ಬಿದ್ದು ನರಳುವರು. ||೭೧೪-೭೧೫||

ಅನಂತರ ಕಾದ ಎಣ್ಣೆಯ ಕಡಾಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬೆಂಕಿಯ ಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಬೀಳುವರು. ಆ ಮೇಲೆ ಇವರನ್ನು ಕಾದ ಕಬ್ಬಿಣದ ಕಂಬದಲ್ಲಿ ಬಲಾತ್ಮಾರ ವಾಗಿ ಕಟ್ಟಿ ಕಲ್ಪದ ಕೊನೆಯವರೆನಿಗೂ ನಾನಾವಿಧವಾದ ಶಸ್ತ್ರಗಳಿಂದ ನನ್ನ ಭಟರು ಹೊಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯನಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿ. ||೭೧೬-೭೧೭||

ಇಂದ್ರನೇ, ಅವಾರಪರಿಮಿತಯುಳ್ಳ ಬ್ರಹ್ಮಕಲ್ಪದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಸಹ ಇವರು ಈ ನರಕಲೋಕದಿಂದ ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೂ ತಿಳಿ. ||೭೧೭||

॥ ಶಿವ ಉವಾಚ ॥

ಇತ್ಯಕ್ತಾತ್ಸ್ವೇರಯಾವಾಸ ದೂತಾಂಸ್ತತ್ತದನಾಯ ಸಃ ।

ತತಸ್ತಸ್ತಾಯಸಾಸ್ತಾಗ್ರೀಸ್ತಾಡಿತಾಃ ಸಿತರಃ ಶಿವೇ ॥೨೭೪॥

॥ ಪಾರ್ವತ್ಯಾವಾಚ ॥

ಅಂತಗ್ರಹೇ ಕೃತೋ ಯೇನ ಮಾತ್ರೋತ್ಸಗೋಽದುರಾತ್ಮನಾ ।

ಸಗತಃ ಕುತ್ರ ತದ್ವಾತಾಽ ವದ ಶಂಭೋದ ದಯಾನಿಧೇ ॥೨೭೫॥

॥ಶ್ರೀ ಶಿವ ಉವಾಚ ॥

ಅಂತಗ್ರಹೇ ಸ ನೋಹೇನ ಕೃತ್ಯಾ ಮಾತ್ರವಿಸಜ್ಞನಂ ।

ಹಾ ಹತೋಽಸ್ಮಿತಿ ದುಃಹೇನ ರುರೋದ ಬಹುಧಾ ಶಿವೇ ॥೨೭೬॥

ಸ ಯಾದಾಂತಗ್ರಹೇ ನೋಹಾಜ್ಞಕ್ರೇ ಮಾತ್ರವಿಸಜ್ಞನಾ ।

ತದಾ ಶಂ ದಷ್ಟಶೇ ವಿಪ್ರಾ ಜಾಬಾಲಶ್ರುತಿಪಾರಗಾಃ ॥೨೭೭॥

ಎಲ್ಲ ಮಂಗಳಾಂಗಿಷಾದ ಗಿರಿಜೆಯೇ, ಯಮನು ಈ ರೀತಿ ಇಂದ್ರನಿಗೆ ಹೇಳಿ, ಅವರನ್ನು ಹೊಡಿದು ಶಿಕ್ಷಿಸುವುದಕ್ಕೋಽಸ್ತರ ತನ್ನ ದೂತರನ್ನು ಸ್ತೇರಿಸಲು, ಅವರು ಸ್ವಾಮಿಯ ಅಪ್ಣಿಯಂತೆ ಕಾದ ಕಬ್ಜಿಣಾದಾಯುಧಗಳ ತುದಿಗಳಿಂದ ಆ ಪಿತೃಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೊಡಿದರೆಂದು ಶಿವನು ದೇವಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ॥೨೭೮॥

ದಯಾಸಮುದ್ರನಾದ ಶಂಭುವೇ, ಅಂತಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವನ್ನು ವಿಸರ್ಜಿಸಿದ ಆ ದುಷ್ಪನೆಲ್ಲಿಹೋದನು? ಅವನ ಸವಾಚಾರವನೇನೇಂಬುದನ್ನು ದಯಾವಿಟ್ಟು ನನಗೆ ತಿಳಿಸೆಂದು ಪಾರ್ವತಿಯು ತನ್ನ ಪತಿಯನ್ನು ಪುನಃ ಪ್ರಾಧಿಸಿದಳು. ಆಗ ಶಂಕರ ನಿಂತೆಂದನು. ॥೨೭೯॥

ದೇವಿ, ಶಿಜ್ಞಾನದಿಂದ ಆ ಅಂತಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಿಸಜ್ಞನೆ ಮಾಡಿದ ಮೇಲಿ ಆ ಪಾಸಿಯು, ಅರ್ಯೋ ಕೆಟ್ಟಿನು, ಎಂದು ತುಂಬಾ ದುಃಖದಿಂದ ಬಹಳ ವಾಗಿ ಗೋಳಿಟ್ಟಿನು. ಆ ದುರಾತ್ಮನು ಶಿಜ್ಞಾನದಿಂದ ಮಾತ್ರವಿಸಜ್ಞನೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಜಾಬಾಲಶ್ರುತಿಯನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದಿರುವ ಬ್ರಹ್ಮಣರೆಲ್ಲರೂ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ ಕೊಂಡರು. ॥೨೮೦-೨೮೧॥

ದೃಷ್ಟಿ ತಮೂರಿಂಃ ಸರ್ವೇಽಪಿ ಕೊರ್ತಿಧತ್ವಾಮುನಿಲೋಚನಾಃ ।

ಸಾಶಾಷ್ವತಸ್ತಾದಯಂತಸ್ತೇ ಶೃಂಹಸ್ತಾ ವರಾನನೇ ॥೫೭೯॥

॥ನಿವ್ರಾ ಉಚುಂಃ॥

ರೇ ವಿಪ್ರ ಶಂಕರಾಗಾರೇ ಶ್ರೀಮದಂತಗ್ರಹೇ ಶ್ವರ್ಯಾ ।

ಮೂರ್ತಿಷ್ಠಿಗ್ರಂಥಃ ಕೃತೋ ಮೋಹಾತ್ಮೇನ ದುಃಖಮನಾಪ್ಯುಸಿ ॥೫೭೯॥

ಸರ್ವಾಪಾ ಇವ ಲಿಂಗಾನಿ ಶ್ರೀಮದಂತಗ್ರಹೇ ಸದಾ ।

ಅಷ್ಟಂತಿ ತೇಷು ಪತಿತಂ ಮೂರ್ತಿನೇತತ್ತವಾಧುನಾ ॥೫೮೦॥ -

ಅನೇನ ಮೂರ್ತಿಪಾತೇನ ಯಾವತ್ಪಾತಕವಾಚಿಂತಂ ।

ತಾವತ್ಪಾಪಂ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಾಕೋಟಿಭಿತ್ತು ನ ಜಾಚಿಂತಂ ॥೫೮೧॥

ಅನಂತಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಾದಿಪಾತಕಾನಿ ಕಡಾಚನ ।

ವಿನಕ್ಯಂತಿಂದೃಶಂ ಪಾಪಂ ಕಡಾಪಿ ನ ವಿನಕ್ಯಂತಿ ॥೫೮೨॥

ಸುಂದರಮುಖಿಯಾದ ದೇವಿಯೇ, ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣೋತ್ತಮರೀಲ್ಲರೂ ಇವನನ್ನು ನೋಡಿ ಕೋಪದಿಂದ ಕೆಂಪಾದ ಕಣ್ಣಗಳುಳ್ಳವರಾಗಿ ಕಣ್ಣಗಳಿಂದ ಅವನನ್ನು ಹೊಡಿಯುತ್ತಾ ಕೈಯ್ಯಲ್ಲಿ ಹುಲ್ಲುಕಡ್ಡಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಇಂತೆದರು. ||೫೯೩||

“ ಏ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾಧಮನೇ, ಶಂಕರನ ಆವಾಸಸ್ಥಾನವಾಗಿರುವ ಶ್ರೀ ಮಹಾದೇವನ ಅಂತಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ನೀನು ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಮೂರ್ತಿನಿಷರ್ವನೆ ವಾಡಿದುದರಿಂದ ನಿನಗೆ ವಿಶೇಷ ದುಃಖವುಂಟಾಗುವುದೆಂದು ತಿಳಿ. ಸಾಮನೇ ಕಾಳಿಗಳಂತೆ ಆ ಅಂತಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ಆಸಂಬ್ರಾತಗಳಾದ ಶಿವಲಿಂಗಗಳು ನೆಲಸಿರುವವು. ಅಂತಹ ದಿವ್ಯಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಈಗ ನಿನ್ನ ಮೂರ್ತಿವು ಬಿದ್ದಿತಲ್ಲಾ! ||೫೯೩-೫೯೪||

ಕೋಟ್ಯಂತರ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯೈ ವಾಡಿದರೂ ಈಗ ನೀನು ಆ ಅಂತಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ವಾಡಿದ ಸಾವಧನ್ಯ ಆಗಲಾರದು. ಆಸಾರವಾದ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯೈ ಮುಂತಾದ ಮಹಾಪಾಪಗಳೂ ಒಂದುವೇಳೆ ನಾಶವಾಗುವುದಾದರೂ ನೀನು ವಾಡಿದ ಇಂತಹ ಪಾತಕವು ಮೂರ್ತಿ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಹೋಗಲಾರದೆಂದು ತಿಳಿ. ||೫೯೪-೫೯೫||

ಅಂತಗ್ರಹೇ ಪ್ರವೇಶಸ್ತ ಸುರಾಕಾಮಪಿ ದುಲಂಭಃ ।

ಈದ್ವಶೇಷತಗ್ರಹೇ ಶ್ರೀವೇ ಮೂತ್ರೋತ್ಸರ್ಗಃ ಕಥಂ ಕೃತಃ ॥೬೩೩॥

ಯಥಾಕಥಂ ಚಿದ್ವಾತ್ರಾಧ್ರವುಂತಗ್ರಹಃ ಪ್ರವಿಶ್ಯತೇ ।

ತಂಕರಾನುಗ್ರಹಾನ್ಮೌರ್ಚೇತೋಽಪ್ಯತಿದುಲಂಭಃ ॥೬೩೪॥

ಅಂತಗ್ರಹಂ ಪೂಜಯಂತಿ ದೇವಾ ಬಿಲ್ಲುದಲಾದಿಭಿಃ ।

ಸ್ತುವಂತ್ಯಂತಗ್ರಹಂ ದೇವಾಃ ಕೃತಾಂಜಲಿಪುಟ್ಟಾಃ ಸದಾ ॥೬೩೫॥

ಯಸ್ಮಿನ್ನಂತಗ್ರಹೇ ಸಾಂಜೋ ವಿಶ್ವೇಶೋ ದೇವತೋತ್ತಮಃ ।

ತದಂತಗ್ರಹಮುತ್ಸೂಪ್ಯಂ ಕೋನಾ ನಾರಾಧರಿಷ್ಯತಿ ॥೬೩೬॥

ಅಂತಗ್ರಹಂ ಪೂಜಯಂತಿ ಯೇ ಬಿಲ್ಲುಕುಸುಮಾದಿಭಿಃ ।

ತಾನಚರ್ಯಂತಿ ಯತ್ತೇನ ದೇವಾ ವಿಷ್ಣುಪುರೋಗಮಾಃ ॥೬೩೭॥

ಅಂತಗ್ರಹಸ್ಯ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯಂ ಶಿಷ್ಟೋ ವೇದಾಮರಾಧಿಪಃ ।

ತದನ್ಯೇ ಸ್ವೇವ ಜಾನಂತಿ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೬೩೮॥

ದೇವತೆಗಳಿಗೂ ಪ್ರವೇಶಮಾಡಲು ದುಲಂಭನಾಗಿರುವ ಈ ಶಿವನ ಅಂತಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ನೀನು ಹೀಗೆ ಮೂತ್ರೋತ್ಸರ್ಗನ ಮಾಡಿದೆ. ಶಂಕರನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಬಹಳ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟಿ ಯಾತ್ರಾಧ್ರಿಯಾದವನಿಗೆ ಈ ಪರಶಿವನ ಅಂತಗ್ರಹ ಪ್ರವೇಶವು ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಆ ಶಂಕರನ ಅನುಗ್ರಹವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾತ್ರಿಷಿದನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದೂ ಕಷ್ಟಪಾರ್ಥವನೆಂದೇ ಭಾವಿಸು. ॥೬೩೯-೬೪೦॥

ದೇವತೆಗಳು ಈ ಅಂತಗ್ರಹವನ್ನು ಬಿಲ್ಲುಪತ್ರೆ ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡಿ ಕೃಜೋಡಿಸಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಸೈತ್ಯತ್ರಮಾಡುತ್ತಿರುವರು. ಅಂಬಿಕಾ ಸಮೇತನಾಗಿ ದೇವತೋತ್ತಮನೂ ಜಗದೋಡಿಯನೂ ಆದ ಆ ಮಹೇಶ್ವರನು ಸೆಲಸಿರುವುದರಿಂದ ಖತ್ಯಾಪ್ಯವೇನಿಸಿರುವ ಆ ಶಂಕರನ ಅಂತಗ್ರಹವನ್ನು ಯಾರು ತಾನೇ ಪೂಜೆಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ? ॥೬೪೧-೬೪೨॥

ಬಿಲ್ಲುಪತ್ರೆ ಕೂವು ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದ ಈ ಅಂತಗ್ರಹವನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡುವವರನ್ನು ವಿಷ್ಣುವೇ ಮುಂತಾದ ದೇವತೆಗಳು ನಿಯಮದಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡ

ಅನಂತಶಾಖೋ ನೇಡೋ ವಾ ಶೇಷೋ ವಾ ಮುನಯೋಃಷಿ ವಾ ।

ಅಂತಗ್ರಹಸ್ಯ ವಾಹಾತ್ಕ್ಷಂ ನ ಜಾನಂತ್ಯೇವ ವಸ್ತುತಃ ॥೪೩೭॥

ವಿತಾದೃಶೇ ಶಿವಾಗಾರೇ ಶ್ರೀಮದಂತಗ್ರಹೇ ತ್ವಯಾ ।

ಕಥಂ ಕೃತಂ ದುರಾಚಾರ ಮೂತ್ರಸ್ಯೋತ್ಸಜನಂ ವದ ॥೪೩೮॥

ನ ತ್ವದನ್ಯೋ ಮಹಾಪಾಪೀ ಪಾಪರಾಶಿಸ್ತ್ವಾಮೀದೃಶಃ ।

ತನೇದೃಶಸ್ಯ ದುಷ್ಪಿಸ್ಯ ಮುಕ್ತಿರತ್ಯಂತದುಲಭಾ ॥೪೩೯॥

ಸರಕೇಷು ಪತಿಷ್ಯಂತಿ ಸಿತರಸ್ತವ ಸರಫಾ ।

ತನಾಪಿ ಯಾತನಾಷ್ಯೋರಾ ಭವಿಷ್ಯತಿ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೪೪೦॥

ತವ ತು ಬ್ರಹ್ಮಕಲ್ಪಂತೇ ಷ್ವನಲ್ಪ ಯಾತನಾ ದ್ವಿಜ ।

ಭವಿಷ್ಯತಿ ನ ಸಂದೇಹೋ ವೇದಾ ವಿನಾತ್ರ ಸಾಕ್ಷಿಣಃ ॥೪೪೧॥

ತ್ವಾರ. ದೇವತೆಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಒಡಿಯನಾದ ಆ ಪರಶಿವನೊಬ್ಬನೇ ಈ ಅಂತಗ್ರಹದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನಿರ್ತಿರುವನೇ ಹೊರತು ಇತರರಾರೂ ಶಿಳದಿಲ್ಲವೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಸಂಶಯವೇ ಇಲ್ಲ. ||೪೩೨-೪೩೩||

ಆಸಾರವಾದ ಶಾಖಿಗಳುಳ್ಳ ವೇದಗಳೂ, ಆದಿಶೇಷನೂ, ಮುನಿಗಳೂ ಸಹ ಈ ಅಂತಗ್ರಹದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನಿರ್ಜನಾಗಿ ಶಿಳಿಯಲಾರರು. ಇಂತಹ ಮಹಾ ಮಹಿಮೆಯುಳ್ಳ ಈ ಶಿವಾಲಯವಾದ ಅಂತಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ದುಷ್ಪನಾದ ನೀನು ಹೇಗೆ ಮೂತ್ರವನ್ನು ತ್ವಜಿಸಿದೆ ಹೇಳು. ||೪೩೩-೪೩೪||

ನಿನ್ನಂತಹ ಮಹಾಪಾಪಿಯು ಮತ್ತಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಪಾಪಗಳ ಸಮಾಹವೇ ನೀನಾಗಿರುವೆ. ಇಂತಹ ದುಷ್ಪನಾದ ನಿನಗೆ ಮೋಕ್ಷವ್ಯಾಪ್ತಿಯು ತುಂಬಾ ದುಲಭವೆಂದೇ ಶಿಳಿ. ಇದರಿಂದ ನಿನ್ನ ಸಿತ್ಯಾತ್ಮಿಕ್ಯಾ ಸಹ ಸಿತ್ಯಾಯವಾಗಿ ನರಕದಲ್ಲಿ ಬೀಳುವುದು ಖಂಡಿತ. ಅಲ್ಲದೇ ನಿನಗೂ ಭಯಂಕರವಾದ ನರಕಯಾತನೀಯಾಂಟಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ||೪೩೪-೪೩೫||

ಓ ಬ್ರಹ್ಮಣನೇ, ಬ್ರಹ್ಮಕಲ್ಪದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಸಹ ನಿನಗೆ ವಶೀನಯಾತನೀಗಳಂಟಿಂದು ಶಿಳಿ. ವೇದಗಳೇ ಈ ನಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ಷಿಗಳಾಗಿರುವುವು.

ಯದೃತ್ರ ತೇ ತನುತ್ವಾಗಷ್ಟಾಂ ಭೈರವಯಾತನಾ ।

ಅನ್ಯತ್ವಾಪಿ ತನುತ್ವಾಗೋ ಸ್ಮಾರಾಸ್ತೇ ಯಮಯಾತನಾಃ ॥೫೪೩॥

ಅನಂತಕಲ್ಪಪರ್ಯಂತಂ ಭವಿಷ್ಯತಿ ನ ಸಂತಯಃ ।

ಪಿತೃಭಿಃ ಸಹ ದುಃಖಾನಿ ಯಮಲೋಕೇ ತ್ವಯಾ ದ್ವಿಜ ॥೫೪೪॥

ಭೋಕ್ತ್ವಾನ್ಯಾಸ್ಯತಿಷ್ಮಾರಾಣಂ ನ ಕಾಂತಾಜ್ಯುತಿಸ್ತವ ।

ತಪೋಭಿರುಗ್ರೀದಾರಸ್ವನಾರ್ಥ ಯಾಗ್ರೇವಾರ್ಥ ಬಹುದಷ್ಟಿಷ್ಟ್ವಃ ॥೫೪೫॥

ತ್ವತ್ಕೃತಸ್ಯಾಸ್ಯ ಪಾಪಸ್ಯ ವಿನಾಶೋ ನ ಭವಿಷ್ಯತಿ ।

ಸಂತಪ್ತಲೋಹಸ್ತಂಭಾಗ್ರೇ ಬದ್ಧಾಷಾಂತಪ್ತತ್ವಂಖಲ್ಯಃ ॥೫೪೬॥

ಭವಂತಂ ತಾಡಯಿಷ್ಯಂತಿ ಯಮದೂತಾಃ ತರೋತ್ತರ್ಯಃ ।

ಸಂತಪ್ತಮೂತ್ರಕುಂಡೇಷು ತವ ವಾಸೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ ॥೫೪೭॥

ಈ ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿನ ಅಂತಗ್ರಹದಲ್ಲೀ ನೀನು ಶರೀರತ್ವಾಗಮಾಡಿದರೆ ಇನ್ನೂ ಸಹಿಸಲಸಾಧ್ಯವಾದ ಯಾತನೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತೀರೆ. ಒಂದುವೇಳೆ ಜೇರಿ ಎಲ್ಲಾ ದರೂ ಪ್ರಾಣಬಿಟ್ಟರೆ ಆಗ ಭಯಂಕರವಾದ ಯಮನ ಹಿಂಸೆಗಳನ್ನು ನೀನು ಹೊಂದುವೇ. ||೫೪೮-೫೪೯||

ಎಲ್ಲೆ ಬ್ರಹ್ಮಣನೇ, ಅವಾರ ಕಲ್ಪಗಳವರೆಗೂ ನೀನು ಪಿತೃಗಳೊಡನೆ ಯಮ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುಂತ ದುಃಖವನ್ನು ನುಭವಿಸಬೇಕೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಭಯಂಕರ ಯಮಯಾತನೆಗಳನ್ನು ನುಭವಿಸಿದರೂ ನಿನಗೆ ನಾತ್ರ ಆ ನರಕಗಳಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಯಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿ. ಉಗ್ರವಾದ ತಪಸ್ಸಿಗಳು, ದಾನ, ಅವಾರವಾದ ದಕ್ಷಿಣೆ ಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಯಾಗಗಳು, ಇವು ನಿನ್ನ ಪಾಪಗಳನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿ ಶಲಾರವು. ||೫೪೯-೫೫೦||

ನೀನು ಮಾಡಿದ ಪಾಪಕ್ಕೆ ನಾಶವೇ ಇಲ್ಲವಾಗಿದೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ಆ ಯಮನ ದೂತರು ಜೆನ್ನಾಗಿ ಕಾದ ಕಬ್ಬಿಣದ ಕಂಬಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿ, ಕಾದ ಸರಪಳಿಗಳಿಂದಲೂ ಬಾಣ ಸಮೂಹಗಳಿಂದಲೂ ಬಲವಾಗಿ ಹೊಡಿಯುತ್ತಾರೆ. ಇದಾದಮೇಲೆ ನೀನು ಕಾದ ಮಾತ್ರಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡಬೇಕಾಗಿ ಬರುವುದು. ||೫೫೧-೫೫೨||

ತತಃ ಪುರೀಷಕುಂಡೇಹು ವಾಸಸ್ತವ ಭವಿಷ್ಯತಿ ।

ತತಸ್ತವಾಯಸ್ಯಃ ಹಿರಡ್ಯಃ ಭವಂತಂ ತಾಡಯಂತಿ ತೇ ॥೫೪೯॥

ತಾಡಯಿತ್ವ ತಪ್ತಶಸ್ತ್ರಿಸ್ತಾಡಯಿಷ್ಯಂತಿ ಸಂತತಂ

॥೫೫೦॥

॥ಶಿವ ಉನಾಜಿ॥

ಇತ್ಯಕ್ತಾತ್ತವ ತೇ ತತೋ ವಿಪ್ರಾಃ ಭತ್ವರ್ಯಾಯಿತ್ವ ಶು ತಂ ದ್ವಿಜಂ ।

ಯಂಯುಯರ್ಥ ತ್ವಾರ್ಥವಾಯಾ ಮುದ್ಯಕ್ತಾ ಮನ್ವಾ ಮನ್ವಾತ್ಪೂರ್ವಕಂ ॥೫೫೧॥

ತತಃ ಸ ಭತ್ವರ್ಯಾತೋ ವಿಪ್ರೈಬರಹುಭಿನಿಂದಿತೋ ವಾಯಃ ।

ಜಹೋ ಕಾಶೀಮಿವಾಂ ಪುಣ್ಯಾಂ ಶಿವೇ ಸರ್ವಶ್ರಾತ್ಮಿಶ್ರಾತಾಂ

॥೫೫೨॥

ತತಃ ಸ ದುಃಖಿತೋ ವಿಪ್ರಃ ಕಾಶೀಂ ತ್ಯಕ್ತಾತ್ತವ ತ್ಯಾತುರಃ ।

ಜಹೋ ಪ್ರಾಣಾಂಸ್ತತೋ ನಿರ್ವಾಣ ದುಷ್ಪೌರ್ಯ ಯವಂಕಂಕರ್ಯಃ ॥೫೫೩॥

ತತಃ ಸ ಪಾತಿತೋ ವಿಪ್ಲೇ ಯವಾಗ್ರೇ ಕ್ಷಾರಶಾಸನ್ಯಃ ।

ತಂ ದೃಷ್ಟಾರ್ಥ ಪ್ರಾರ್ಥ ಶಮನಶ್ಚಿತ್ತಗುಪ್ತಂ ವಿಶಾರದಂ

॥೫೫೪॥

ಆಮೇಳಿ ಆಮೇಧ್ಯಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿ ನಿನು ವಾಸ ವಾಡಬೇಕಾಗುವುದು. ಅನಂತರ ಕಾದ ಕಬ್ಬಿಣಿದ ಗುಂಡುಗಳಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ಆ ಯವಂದಾತರು ಹೊಡಿದು, ವುನಃ ಕಾದ ಕತ್ತಿಗಳ ತುದಿಯಿಂದ ಚುಚ್ಚಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಹಿಂಸೆವಡಿಸುತ್ತಾರೆ.”

॥೫೫೫-೫೫೦॥

ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣರೀಲರೂ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣಾಧಮನನ್ನು ನಿಂದವಾಡಿ ನನ್ನ ಸಾಮಾನ್ಯನ್ನು ಸ್ವರಣೆ ವಾಡುತ್ತಾ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಯಾತ್ರಿಗೆ ಸಿದ್ಧರಾದರು. ಆಗ ಅನೇಕಮಂದಿ ಬ್ರಹ್ಮಣರಿಂದ ಹೀಗೆ ಗದರಿಷಲ್ಪಟ್ಟು ವದೇವದೇ ಆವರ ನಿಂದೆಗೆ ಗುರಿಯಾದ ಈ ಬ್ರಹ್ಮಣನು, ಸರ್ಕಲ ವೇದಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವ ಈ ಪುಣ್ಯಕರವಾದ ಕಾಶೀಕ್ಕೇತ್ತವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟನು. ॥೫೫೬-೫೫೭॥

ಅನಂತರ ದುಃಖಿತೋ ವಿಪ್ರಃ ಕಾಶೀಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಟು ಹಣವಿನಿಂದ ಬಳಲಿ ಹಾಗಿಯೇ ಪ್ರಾಣಬಿಟ್ಟುನು. ಆಗ ಆ ದುಷ್ಪಾನನ್ನು, ಕ್ಷಾರವಾಗಿ

ಚಿತ್ರಗುಪ್ತಾಯವಾನಿಇತೋ ಮದಿಇಯ್ಯಃ ಕಂಕರ್ಪರಿಹ |
ಅನೇನ ಕಂ ಕೃತಂ ಕರ್ಮ ತದ್ವದಸ್ಸ ಯಥಾರ್ಥತಃ ||೫೫೫||

||ಯಮ ಉವಾಚ||

ಇತ್ಯಕೃಷಿತ್ರಗುಪ್ತೋಽಪಿ ಯಮೇನ ಯಮಮಾಹ ತಂ |
ತತ್ತ್ವತಂ ದುಷ್ಕಾತಂ ಕರ್ಮ ವಿಚಾರಾದರಪೂರ್ವಕಂ ||೫೫೬||

|| ಚಿತ್ರಗುಪ್ತ ಉವಾಚ ||

ಅಯಂ ಕಾಶ್ಯಾಂ ಶಿವಾಗಾರೇ ಶ್ರೀಮದಂತಗ್ರಹೇ ಯಮ |
ಭ್ರಮಾನಾತ್ರಂ ವಿಸ್ವಜ್ಞಾದೌ ತತಃ ಕಾಶೀಬಹಿಮೃತಃ ||೫೫೭||
ಕಾಶ್ಯಾಂಮಂತಗ್ರಹೇ ಯೇನ ಕೃತಂ ಮಾತ್ರವಿಸಜ್ಞಾನಂ |
ತೇನ ಘೋರಾಣಿ ದುಃಖಾನಿ ಪ್ರಾಪ್ತವ್ಯಾನಿ ನ ಸಂತಯಃ ||೫೫೮||

ಶಿಕ್ಷನಾಡುನ ಯಮಕಂಕರರು ತೆಗೆದುಕೊಂಡುಹೋಗಿ ಯಮನ ಮುಂದೆ ಕೆಡವಿದರು. ಆಗ ಯಮನು ಇವನನ್ನು ನೋಡಿ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿದ್ದ ಚತುರನಾದ ಚಿತ್ರಗುಪ್ತನನ್ನು ಕರೆದು ಹೀಗೆ ನುಡಿದನು. ||೫೫೨-೫೫೩||

“ ಅಯ್ಯ ಚಿತ್ರಗುಪ್ತನೇ, ನನ್ನ ಭಟರು ಇಲ್ಲಿಗೆ ತಂದಿರುವ ಈತನು ಮಾಡಿದ ಸಾಪಕೆಲಸಗಳಾವನೆಂಬುದನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ವಿಚಾರಮಾಡಿ ಹೇಳು ” ಎಂದು ಯಮನು ಕೇಳಲು ಆಗ ಚಿತ್ರಗುಪ್ತನು, ಅವನ ಸಾಪಕೆಲಸಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಚೆನ್ನಾಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿ (ಆಲೋಚಿಸಿ) ಆದರ ಪ್ರಾರ್ಥಕವಾಗಿ ಯಮನೊಡನೆ ಇಂತೆಂದನು. ||೫೫೯-೫೬೦||

ಯಮರಾಜ, ಇವನು ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಪರಶಿವನ ಆವಾಸಸ್ಥಳವಾದ ಕಾಂತಿಯುಕ್ತವಾಗಿರುವ ಅಂತಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ಭ್ರಾಂತಿಯಿಂದ ಮಾತ್ರವಿಸಜ್ಞನೆಮಾಡಿ ಅನುತ್ತರ ಕಾಶೀವಟ್ಟಣದಿಂದ ಹೊರಹೊರಟು ಬೇರೆಕಡೆ ವ್ಯಾತನಾದನು. ಕಾಶೀವಟ್ಟಣದ ಅಂತಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಿಸಜ್ಞನೆಮಾಡಿದವರು ಭಯಂಕರನಾದ ದುಃಖಗಳನ್ನು ನಿಭವಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ||೫೬೧-೫೬೨||

ಯನುಸ್ತಮತಿನೇಗೇನ ತಾಡಯಿತ್ವಾಯಸ್ಯಃ ಶರ್ವಃ ।
ತಾಂತೋ ಭಟ್ಟಾನುವಾಚೀದಂ ತಾಡಯಂತ್ಯತಿ ಸತ್ಯರಂ ॥೪೫೯॥

ತತೋಽಯಂ ಯನುಭಟ್ಟಾ ಯನೇನ ಪ್ರೇರಿತಾಃ ತಿನೇ ।
ತಂ ದ್ವಿಜಂ ತಾಡಯಾನೂ ಗುಸ್ತಪ್ರಸ್ತ್ರರತಿದಾರುಷ್ಯಃ ॥೪೬೦॥

ತತಃ ಸ ಪಾತಿತೋ ವಿಪ್ರಸ್ತಪ್ತಮಾತ್ರಹರ್ದೇ ಭಟ್ಟಃ ।
ತತಃ ಸ ಪಾತಿತೋ ವಿಪ್ರೋ ವಹಿತಪ್ತಮಲಹರ್ದೇ ॥೪೬೧॥

ಪ್ರತಪ್ತಲೋಹಸ್ತಂಭಾಗ್ರೇ ಸಂಬದ್ಧಸ್ತಪ್ತರ್ಯಂಖಲ್ಯಃ ।
ತಾಡಿತಸ್ತಪ್ತತಸ್ತ್ರಾಘ್ಯಭಿಂಡಿಸಾಲ್ಯಕ್ತ ತಾಡಿತಃ ॥೪೬೨॥

ತಪ್ತತೈಲಕಟ್ಟಾಹೇಷು ಪಾತಿತಃ ಸ ತತೋ ಭಟ್ಟಃ ।
ಪ್ರಜ್ಞಾಲದ್ವಹಿತು ಕುಂಡೇಷು ಪಾತಿತಃ ಸ ತತಃ ಪರಂ ॥೪೬೩॥

ಏವಂ ಪ್ರಾಪ್ಯ ಸ್ಥಿತೋ ವಿಪ್ರಃ ವಿತ್ಯಭಿಃ ಸಹಯಾತನಾಂ ।
ಅನಂತದುಃಖದಾಂ ದೇವಿ ಪುನರಾವೃತ್ತಿ ದುರ್ಲಭಾಂ ॥೪೬೪॥

ಆಗ ಯನು ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾಧಮನನ್ನು ತುಂಬಾ ವೇಗದಿಂದ ಕಬ್ಬಿಣಿದ ಬಾಣಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಲವಾಗಿ ಹೊಡಿದು ಬಳಲಿ ಅನಂತರ ತನ್ನ ಭಟರನ್ನು ಕುರಿತು, ಕೂಡಲೇ ಈ ಪಾಸಿಯನ್ನು ಬಡಿಯಿರೆಂದು ಹೇಳಲು, ಕೂಡಲೇ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಯನುಭಟರು ಆ ಯನುಸಿಂದ ಪ್ರೇರಿತರಾಗಿ ತುಂಬಾ ಭಯಂಕರವಾದ ಕಾದ ಆಯುಧಗಳಿಂದ ಹೊಡಿಯಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ||೪೫೯-೪೬೦||

ಹಾಗೆ ಹೊಡಿದನೇಲೇ ಆ ಯನುಭಟರು ಕಾದ ಮಾತ್ರದ ಗುಂಡಿಯಲ್ಲಿ ಅವನನ್ನು ತಳ್ಳಿದರು. ಆನೇಲೆ ಬೆಂಕೆಯಿಂದ ಕಾದ ಅವೇಧ್ಯಕುಂಡದಲ್ಲಿ ನೂಕಿದರು. ಅನಂತರ ಕಾದ ಕಬ್ಬಿಣಿದ ಕಂಬದ ತುದಿಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿ ಕೆಂಪಗೆ ಕಾದ ಸರಪಣಿಗಳಿಂದಲೂ ಕಾದ ಕತ್ತಿ, ಭಿಂಡಿಸಾಲ ಮುಂತಾದ ಆಯುಧಗಳಿಂದಲೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೊಡಿದರು. ||೪೬೧-೪೬೨||

ದೇವಿ, ಅನಂತರ ಕಾದ ಎಣ್ಣೆಯ ಕೊಪ್ಪರಿಗೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆನೇಲೆ ಉರಿಯುತ್ತಿರುವ ಬೆಂಕೆಯ ಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿಯೂ ತಳ್ಳಿಪ್ಪಟ್ಟಿ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಹೀಗೆ ತನ್ನ

ಯೇ ಕಾಶ್ಯಾಂ ಮಾಮನಭ್ರಂಜ್ತ್ವ ಸ್ಥಿತ್ವಾ ಕಾಶೀಬಹಿನೃತಾಃ ।

ತೇಷಾಮಾಪಿ ಭವತ್ಯೈವಂ ಘೋರಾ ನರಕಯಾತನಾ ॥೪೯॥

ಯೇ ಕಾಶ್ಯಾಂ ಮತ್ತೆಧಾಂ ತ್ಯಕ್ತವ ಸ್ಥಿತ್ವಾ ಕಾಶೀಬಹಿನೃತಾಃ ।

ತೇಷಾಮಾಪಿ ಭವತ್ಯೈವಂ ಘೋರಾ ನರಕಯಾತನಾ ॥೫೦॥

ಕಾಶ್ಯಾಮನ್ಯತ್ರ ವಾ ಯೇ ತು ಭಕ್ತ್ಯ ನಾರಾಧಯಂತಿ ಮಾಂ ।

ತೇಷಾಮಾಪಿ ಭವತ್ಯೈವಂ ಘೋರಾ ನರಕಯಾತನಾ ॥೫೧॥

ವಿಭಾತಿಧಾರಣಾದೀನಿ ತ್ಯಕ್ತವ ತಿಷ್ಣಂತಿ ಯೇ ನರಾಃ ।

ತೇಷಾಮಾಪಿ ಭವತ್ಯೈವಂ ಘೋರಾ ನರಕಯಾತನಾ ॥೫೨॥

ಸೋಮವಾರವ್ರತಂ ಶೈವಂ ನ ಕರಿಷ್ಯಂತಿ ಯೇ ಜಡಾಃ ।

ತೇಷಾಮಾಪಿ ಭವತ್ಯೈವಂ ಘೋರಾ ನರಕಯಾತನಾ ॥೫೩॥

ವಿವಂ ಯಮಭಟ್ಟಿಃ ಕರ್ತೃರ್ಭಿಃ ಶಾಸ್ತ್ರಮಾನಂ ದ್ವಿಜಾಧಮಂ ।

ತಂ ದೃಷ್ಟಾಂ ಪ್ರಾಹ ನಜನಂ ಶಜೀಪತಿರಕಲ್ಪಃ ॥೫೪॥

ಸಿತ್ಯೈಗಳೊಡನೆ ಘೋರವಾದ ನರಕಯಾತನೆಗಳನ್ನು ನುಭವಿಸುತ್ತಾ ಪುನಃ ಬೊರಗಡೆ ಯಿಲ್ಲದಂತಿ ನರಕದಲ್ಲೀ ನರಳುತ್ತಿದ್ದಿನು. ॥೫೫-೫೬॥

ಆ ಕಾಶೀ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ಪೂಜೆ ಮಾಡದೇ ಕಾಶಿಯ ಹೊರಗಡೆ ಮೃತರಾದವರೂ, ನನ್ನ ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದೇ ಕಾಶಿಯಲ್ಲೀ ವಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಹೊರಗಡೆ ಪ್ರಾಣ ಬಿಟ್ಟವರೂ ಭಯಂಕರವಾದ ನರಕಯಾತನೆಗಳನ್ನು ಹೊಂದುವರು. ॥೫೭-೫೮॥

ಶಾಶಿಯಲ್ಲಾಗಲೀ ಹೊರಗಡೆಯಲ್ಲಿಯಾಗಲೀ ನನ್ನನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡದವರೂ, ವಿಭೂತಿ, ರುದ್ರಾಕ್ಷ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಧರಿಸದೇ ಇರುವವರೂ ಸಹ ಭಯಂಕರವಾದ ಈ ಯಮಯಾತನೆಗಳಿಗೆ ಭಾಗಿಗಳಾಗುವರು. ॥೫೯-೬೦॥

ಶಿವನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಶ್ರೀತಿಕರವೇನಿಸಿರುವ ಸೋಮವಾರ ವ್ರತವನ್ನು ಮಾಡಿರುವ ಮಾಳಿಗಾರಿಗಳ ಈ ರೀತಿ ಭಯಂಕರವಾದ ನರಕಯಾತನೆಗಳು ಖಂಡಿತ ಶಾಸ್ತ್ರಾಗಂಧಾರ್ವ. ಇಗೆ ಕರ್ತೃರವಾದ ಯಮಭಟರು ಶಿಕ್ಷೆಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಪ್ರಾಹ್ಯಾಣಾ

॥ ಇಂದ್ರ ಉವಾಚ ॥

ಯಮೇದಮೇವ ತೇ ಕಾರ್ಯಮನಸ್ಯ ತಾತ್ಮರ್ಥಂ ನ ಕಂಚನ ।

ಕಾರ್ಯಂತರಂ ಯದಿ ಭವೇತ್ತದ್ವದಸ್ಯ ಮಾರ್ಪಾನಾ

॥೬೧೦॥

॥ ಯಮ ಉವಾಚ ॥

ಅಶ್ವವಶಿಕ್ಷಣಾದಸ್ಯದತ್ತ ನಾಸ್ತಿ ಪ್ರಯೋಜನಂ ।

ಅಶ್ವಾನ್ಸತಿತಾನ್ಸತ್ಯ ನರಕೇಷು ಯಥಾಕ್ರಮಂ

॥೬೧೧॥

ಯಾವದ್ದುಃಖಿಂಹ ಪ್ರಾಪ್ಯಮನುದ್ವಾಲಿತಭಸ್ಯನಾ ।

ತಾವದ್ದುಃಖಂ ಬ್ರಹ್ಮಹತಾಕೋಟಿಭಿತ್ತ ನ ಲಭ್ಯತೇ

॥೬೧೨॥

ಯಾವದ್ದುಃಖಿಂಹ ಪ್ರಾಪ್ಯಂ ತ್ಯಕ್ತಭಸ್ಯತಿರುಂಡ್ರಕ್ಷಿಃ ।

ತಾವದ್ದುಃಖಂ ಬ್ರಹ್ಮಹತಾಕೋಟಿಭಿತ್ತ ನ ಜಾಯತೇ

॥೬೧೩॥

ಯಾವದ್ದುಃಖಿಂಹ ಪ್ರಾಪ್ಯಂ ತ್ಯಕ್ತರುದ್ವಾಕ್ಷಧಾರಣ್ಯಃ ।

ತಾವದ್ದುಃಖಂ ಬ್ರಹ್ಮಹತಾಕೋಟಿಭಿತ್ತ ನ ಜಾಯತೇ

॥೬೧೪॥

ಧಮನನ್ನು ಸೋದಿ ಶಚೀಪಕಿಯಾದ ಆ ದೇವೇಂದ್ರನು ಕಲ್ಪಣರಹಿತವಾದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಯಮಸೋದನೆ ಹೀಗೆ ಮಾತನಾಡಿದನು. ||೬೧೫-೬೧೦||

ಅಯ್ಯ ಯಮನೇ, ನಿನಗೆ ಇದೊಂದೇ ಕೆಲಸವೇ ಅಧವಾ ಬೇರೆ ಯಾವುದಾದೂ ಕಾರ್ಯವಿರುವುದೋ? ಈಗೆ ಒಂದುವೇಳೆ ಇದ್ದರೆ ಅದಾವುದೆಂಬುದನ್ನು ನನಗೆ ಈಗ ಹೇಳಿಂದು ಇಂದ್ರನು ಯಮನನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಮಾಡಿದನು. ||೬೧೧||

ಆಗ ಯಮನು ಇಂದ್ರನನ್ನು ಕುರಿತು, ಅಯ್ಯ ಶಚೀಪತೇ, ನನಗೆ ಶಿವದೇಹಿಗಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಯಾವ ವಿಧವಾದ ಇತರ ಕಾರ್ಯಗಳೂ ಇಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಶಿವದೋಹಿಗಳೆಲ್ಲ ಕ್ರಮವಾಗಿ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿರುವುದನ್ನು ಸೋಡು! ಭಸ್ಯವನ್ನು ಲೇವನಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿದೇ ಇರುವುದರಿಂದ ಬರುವನ್ನು ದುಃಖವು ಕೊಟ್ಟಿಂತರ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಿಗಳಿಂದಲೂ ಸಹ ಬರಲಾರದೆಂದು ತಿಳಿ. ||೬೧೨-೬೧೨||

ಭಸ್ಯತಿರುಂಡ್ರಗಳನ್ನು ಲಂಕರಿಸದೇ ರುದ್ರಾಕ್ಷಗಳನ್ನು ಧರಿಸುವುದನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ರುವುದರಿಂದ ಬರುವನ್ನು ದುಃಖವು ಕೊಳ್ಳಿತ್ತೇತರ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಿಗಳಿಂದಲೂ ಬರಲಾರದೆಂದು ತಿಳಿ. ||೬೧೩-೬೧೪||

ಯಾವದ್ದು:ಖಮಿಹ ಪ್ರಾಪ್ತಂ ತ್ವಕ್ತಂಕರಪೂಜನೇ: ।
ತಾವದ್ದು:ಖಂ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಾಕೋಟಿಭಿತ್ತು ನ ಜಾಯತೇ ॥೫೬೬॥

ಯಾವದ್ದು:ಖಮಿಹ ಪ್ರಾಪ್ತಂ ಶಿವಾನುತ್ಪಂಚವಾದಿಭಿ: ।
ತಾವದ್ದು:ಖಂ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಾಕೋಟಿಭಿತ್ತು ನ ಜಾಯತೇ ॥೫೬೭॥

ಯಾವದ್ದು:ಖಮಿಹ ಪ್ರಾಪ್ತಂ ಶ್ವವದು:ಖಪ್ರದೈನರ್ಜಿ: ।
ತಾವದ್ದು:ಖಂ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಾಕೋಟಿಭಿತ್ತು ನ ಜಾಯತೇ ॥೫೬೮॥

ಶ್ರಿಪುಂಡೊದ್ದಳಿಂದಾಳಿನಿ ನ ಕರಿಪ್ಯಂತಿ ಯೇ ದ್ವಿಜಾಃ ।
ತೇಷಾಮಘೋರನರಕೇಷ್ಠೇಷೇಷ್ಠನ್ನಹಂ ಸ್ತಿತಿಃ ॥೫೬೯॥

ಇದಂ ವಿಚಾರ್ಯ ಬಹವಃ ಕುರ್ವಂತ್ಯಾದ್ದಳಿಂದಾಳಿಕಂ ।
ಉದ್ದಳಿಂದಾಳಿ ಸಂಸಕ್ತಾ ನ ಪಶ್ಯಂತ್ಯೇವ ಯಾತನಾಂ ॥೫೭೦॥

ಯಸ್ಯ ಭಾಲಂ ಮಹದಭ್ರಗ್ಯಾಧಿಸ್ತರೇಖಾವಿರಾಜಿಕಂ ।
ಸ ಘೋರತರಸಂಸಾರಂ ತದಿಷ್ಯತ್ಯೇವ ಸರ್ವಥಾ ॥೫೭೧॥

ಶಿವಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡದವರೂ, ಶಿವನು ಉತ್ಸೃಷ್ಟಿನೆಂದು ಹೇಳದವರೂ
ಶಿವಭಕ್ತರಿಗೆ ತುಂಬಾ ದು:ಖವನ್ನು ಅಂಟುಮಾಡುವವರೂ ಅನುಭವಿಸುವಷ್ಟು
ದು:ಖವು ಕೋಟ್ಯಂತರ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯೀಗಳನ್ನೇ ಮಾಡಿದಾಗ್ಯಾ ಉಂಟಾಗಲಾರದು.
॥೫೬೬-೫೬೭-೫೭೦॥

ಭಸ್ತುಶ್ರಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣ, ಭಸ್ತೇಂದ್ರಿಂದಾಳಿಂದ ಮುಂತಾದ ಶ್ವವಕರ್ಮಗಳನ್ನು
ಚರಿಸದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾರಿಗೆ ಈ ಭಯಂಕರವಾದ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ವಾಸವೇರ್ಪ
ಪ್ರಿರುವುದು. ಇದನ್ನು ಜೆನ್ನಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಿ ಅನೇಕರು ಭಸ್ತೇಂದ್ರಿಂದಾಳಿಂದಾಳಿಗಳನ್ನು
ಶಸ್ತ್ರದೇ ಮಾಡುತ್ತಿರುವರು. ಭಸ್ತುಶ್ರಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣ ಮುಂತಾದವು
ಗಳಲ್ಲಿ ಅಸ್ತ್ರರಾಗಿರುವರು. ಈ ನರಕಯಾತನೆಗಳನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಅನುಭವಿಸ
ಲಾರರು. ॥೫೭೦-೫೭೧॥

ಅದ್ವಷ್ಟವಶದಿಂದ ವಿಭೂತಿರೇಖೆಗಳು ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ
ಆತನು ಆತ್ಮಂತ ಭಯಂಕರವಾದ ಸಂಸಂಹರನನ್ನು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ದಾಟಿಯೇ

ಮುಕ್ತಾರಣಮಿತ್ಯಾಹಃ ಕೇವಲಂ ಭಸ್ತಧಾರಣಂ ।

ತತ್ತ್ವಾಪಿ ಶಿವಭಕ್ತಿಶ್ಚೇತ್ತಿಂ ವಕ್ತವ್ಯಮತಃ ಪರಂ ॥೯೮೭॥

ಭಾಗ್ಯೇನ ಭೂಷಿತಂ ಭೂಯಾದಾಖಲಂ ಕೇವಲಭಸ್ತನಾ ।

ತಸ್ಯಾನುಮೀರ್ಯತೇ ಭಾಗ್ಯಂ ಭಾಲಭಾಸಿತಭಸ್ತನಾ ॥೯೮೮॥

ಕಮತ್ರ ಬಹುನೋಕ್ತೇನ ಸಾರಮೇಕಂ ನಚಃ ಶ್ರಣು ।

ಅಶ್ವನದುಃಖದಾನಾಧ್ಯಂ ತಿನೇನ ಪ್ರೇರಿತೋಽಸ್ತುಹಂ ॥೯೮೯॥

ವೈಕುಂಠಸತ್ಯಸ್ತಗೇಭಿಂದ್ಯೇಪ್ಯಶ್ವನಾನಾನಯಾಮ್ಯಹಂ ।

ಪಾತಯಾಮಿ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ನರಕೇಷು ಯಥೇಜ್ಞಯಾ ॥೯೯೦॥

ಭೂಪಾಕಾಲಕೆಲಾದಿಭಿಂದ್ಯೇಪ್ಯಶ್ವನಾನಾನಯಾಮ್ಯಹಂ ।

ಪಾತಯಾಮಿ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ನರಕೇಷು ಯಥೇಜ್ಞಯಾ ॥೯೯೧॥

ಶ್ವೇತದ್ವೀಪಾದಪಿ ಸ್ತೋಽಭಾದಶ್ವನಾನಾನಯಾಮ್ಯಹಂ ।

ಪಾತಯಾಮಿ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ನರಕೇಷು ಯಥೇಜ್ಞಯಾ ॥೯೯೨॥

ಶೀರುವನು. ಭಸ್ತಧಾರಣಪೂರ್ವದೇ ನೋಕ್ತಾರಣವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರುವಾಗ ಅದ ರಲ್ಲಿಯೂ ಆ ಶಿವನಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯೂ ಇದ್ದರೆ ಹೇಳಬೇಕಾದ್ದೇನು! ॥೯೮೮-೯೯೨॥

ಹಣಿಯಲ್ಲಿ ಭಸ್ತನು ಶಿಲಂಕರಿಸಲ್ಪಡಬೇಕಾದರೆ ಭಾಗ್ಯವಶದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯವಾದಿತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಮನುಷ್ಯರ ಹಣಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿರುವ ವಿಭೂತಿ ರೇಖೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅವನವನ ಭಾಗ್ಯವು ಉಹಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಅಯ್ಯ ದೇವೇಂದ್ರನೇ, ಹೆಚ್ಚಿ ಮಾತಿನಿಂದೇನು ಪ್ರಯೋಜನ? ಶಿವದ್ವೀಪಿಗಳಿಗೆ ದುಃಖವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ನಾನು ಆ ಶಂಕರನಿಂದ ನಿಯಮಿಸಲ್ಪಟ್ಟದ್ದೇ ಸೆಂದು ತಿಳಿ. ॥೯೯೩-೯೯೪॥

ವೈಕುಂಠ, ಸತ್ಯಲೋಕ, ಭೂಲೋಕ ಮತ್ತು ಪಾತಾಲ ಮುಂತಾದ ಲೋಕಗಳಿಂದಲೂ ಶಿವದ್ವೀಪಿಗಳನ್ನು ಒಲ್ಲಾತ್ಮಾರವಾಗಿ ಎಳಿತೆಂದು ವನ್ನ ಮನಸ್ಸು ತೋರಿದಂತೆ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ನಾನು ತಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ॥೯೯೫-೯೯೬॥

ಶ್ವೇತದ್ವೀಪ, ಪ್ರೇರಸಮುದ್ರ ಮುಂತಾದ ದ್ವೀಪಗಳಿಂದಲೂ ಸಮುದ್ರ

శ్రీరాబ్ధి ప్రముఖాదిభోగే హృత్యైవానానయామ్యహం ।

పాతయాని ప్రయత్నేన నరకేషు యథేజ్ఞయా ||६८||

ఓమవత్మవ తాదిభోగే హృత్యైవానానయామ్యహం ।

పాతయాని ప్రయత్నేన నరకేషు యథేజ్ఞయా ||६९||

అత్యవేషు ముఖందోఽపి వశ్చసాతీ భవేద్యది ।

ముఖందమపి ఘోరేణ స్నిన్నరకే పాతయామ్యహం ||६९||

అత్యవజనకొలాద్రేః ప్రలయాగ్నిరహం యమః ।

మత్స్యోపానలదగ్ధంగానశ్చవాస్పత్య సాదరం ||६९||

మత్స్యోతా యాకనా సక్కా న భవిష్యతి సవధా ।

అత్యవేషు కృపాలేశోఽస్య మేం న భవిష్యతి ||६९||

అత్యవమాత్రదాకాథాధ్యం సృష్టిఽహముత పివ మాం ।

అత్యవదాదకః శాలోఽయము ఇత్యాయురాస్తికాః ||६९||

గళందలూ, స్వేచ్ఛయింద శివదౌర్హిగళన్నేళతందు నరకగళల్లి నన్న
మనస్సిగె తోరిదంతె తల్లిమనవేను. ||६९-७०||

ఓమాలయ ముంతాద పవ తగళందలూ శివదౌర్హిగళన్నేళతందు
బలాత్మారవాగి ఆవరన్న స్వేచ్ఛయింద నరకగళల్లి కాకునేను. శివదౌర్హి
గళల్లి త మానావిష్ణువే తస్మితస్థనాదరల ఆవనన్నే ఘోరవాద ఈ నరక
దల్లి నాను తల్లిచిదుత్తేనేందు శిల. ||७०-७१||

శివదౌర్హిగళేనిసిరువ జనగళించ హత్తియు పవతక్కే యమనేనిసి
రువ నాను ప్రభయకాలద తగ్గి యంతిరువేను. నన్న కోపాగ్నియింద సుట్టు
తివయవవుల్ల ఈ శివదౌర్హిగళన్న ఆదరదింద నోఁడు. నాను కొడువ
యాకనేగళు నిత్యయవాగియుల సహసరుశాధ్యవాగిరువువు. త శివదౌర్హిగళ
విషయదల్ల ఈ ననగె కోఁచనూ దయేయే లుంటాగువుదిల్ల. ||७१-७२||

నాను త శివదౌర్హిగళన్న మాత్ర సుడలు సృష్టిమాడబ్రట్టేరువే
నాద్వరింద నన్నన్న ఆస్తిక జనరు కాలస్థిరసనాద ఈ యమను శివ

ಅಶ್ವನಾಃ ಸಂತಿ ಯಾವಂತಸ್ತಾವಂತಃ ಶತ್ರುವೋ ಮಮ ।

ಅತ ನವ ಹಿ ಘೋರೇಷು ತಿಷ್ಣಂತಿ ನರಕೇಷು ತೇ ॥೫೭೫॥

ಅತ ನವ ಶಚೀನಾಧ ಯಾವಿ ತೇ ನರಕಾಧ್ಯಯಂ ।

ತದಾ ಭಜಸ್ಯ ಸತತಂ ದೇವದೇವೋತ್ತಮಂ ಶಿವಂ ॥೫೭೬॥

ಇದಂ ಮತ್ತೊಂದು ಸತತಂ ವಿಷ್ಣುಃ ಶಂಕರಪೂಜನಂ ।

ಕರೋತಿ ಸಾವಧಾನೇನ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಾದಿಸಾಧನೈः ॥೫೭೭॥

ಬ್ರಹ್ಮಾಪಿ ಪ್ರತ್ಯಹಂ ಸಾಂಬಂ ಶಿವಂ ಲಿಂಗಸ್ತರೂಪಿಣಂ ।

ಪೂಜಯತ್ತತಿಯತ್ತೇನ ಯಾತನಾಭಿರುರಾದರೂತ್ರೆ ॥೫೭೮॥

ಕಶ್ಯಪಾತ್ರಿವಸಿಷ್ಠಾದ್ಯ ಮಷಯಃ ಶ್ವವಪುಂಗವಾಃ ।

ಪೂಜಯಂತಿ ಮಹಾದೇವಂ ಸಾವಧಾನೇನ ಸರ್ವದಾ ॥೫೭೯॥

ದ್ವೋಹಿಗಳನ್ನ ಮಟ್ಟುಹಾಕುವನೆಂದು ಹೇಳುವರು. ಶಿವದ್ವೋಹಿಗಳಾಗಿರುವವರು ಮಂದಿಯಾ ನನಗೆ ಶತ್ರುಗಳೇ ಆಗಿರುವರು. ಅದರಿಂದಲೇ ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಘೋರ ವಾದ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ನರಳುವರೆಂದು ನಂಬು. ||೫೭೨-೫೭೩||

ಅಯ್ಯ ಶಚೀಕಾಂತಸಾದ ದೇವೇಂದ್ರನೇ, ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ನಿನಗೂ ಒಂದು ವೇಳಿ ಈ ನರಕದಿಂದ ಭಯವುಂಟಾಗುವುದಾದರೆ ಯಾವಾಗಲೂ ದೇವದೇವೋತ್ತಮನಾದ ಆ ಶಿವನನ್ನು ಸೇವಿಸು. ಇದನ್ನು ತಿಳಿದೇ ಆ ವಿಷ್ಣುವು ಯಾವಾಗಲೂ ಬಿಲ್ವಪತ್ರೆ, ಹೂ ಮುಂತಾದ ಪೂಜಾಸಾಧನಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಸಾವಧಾನ ಮನಸ್ಸು ಇಂದ್ರನಾಗಿ ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ಭಕ್ತೀಯಿಂದ ಪೂಜಿವೂಡುತ್ತಿರುವನು. ||೫೭೫-೫೭೬||

ಈ ನರಕಯಾತನೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಯಗೊಂಡು ಆ ಬ್ರಹ್ಮನೂ ಆದರದಿಂದ ಪ್ರತಿನಿಷ್ಠೆ ವಿಶೇಷ ನಿಯಮದಿಂದ ಲಿಂಗಸ್ತರೂಪಿಯಾ ಅಂಬಿಕಾ ಸಮೀತನೂ ಆದ ಆ ಶಿವನನ್ನು ಪೂಜಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುವನು. ಕಶ್ಯಪ, ಅಶ್ರಿ, ವಸಿಷ್ಠ ಮುಂತಾದ ಮಿಳಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಇತರ ಶಿವಭಕ್ತುಗ್ರಣಿಗಳೂ ಕೂಡ ಯಾವಾಗಲೂ ಸಾವಧಾನಚಿತ್ತದಿಂದ ಮಜಾದೇವನನ್ನು ಪೂಜಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುವರು. ||೫೭೩-೫೭೪||

గంధస్తోరగయక్కుద్దాః సవేఽఃపి గిరిజాపతిం ।

పూజయంతి ప్రయత్నేన ప్రత్యక్షం విధిపూవఁకం

॥२०६॥

॥ శ్రీ శివ లువాజు ॥

ఇత్యక్తః స శచ్చినాథో యమం సంపూజ్య సాదరం ।

యమాష్టయా స్వగ్రహించం స గురుః సాముగో యంయో ॥२०७॥

యమోక్తం ప్రతిసంధాయ విస్మితః స శచ్చిపతిః ।

తదా ప్రభృతి యత్నేన శివపూజాపరోఽభవత్ ॥ २०८॥

భృకుష్టత్తు యత్నేన శివలింగస్వరూపిణం ।

మానుజు యత్కుహరహబుల్మాపత్రాదిసాధన్మై ॥ २०९॥

పురా విప్రసతీ కాజిదార్యవత్తే స్ఫురా నితి ।

కామాతురం పతిం ప్రాక స్వయం మత్ముజనే రతా ॥ २१०॥

గంధవరూ, నాగరూ, యక్కురే ముంతాదవరెల్లరూ ఆ గిరిజారమణ
నన్న తుంబా నియమదింద ప్రతిదినపూ విధిపూవఁకవాగి పూజే మాడు
త్తీరువరు. ॥२११॥

యమసింద కీగే హేళల్పట్ట ఆ శచ్చిపతియాద దేవేంద్రును ఆగ
యమనన్న ఆదరదింద పూజేమాడి, ఆవన ఆప్సకే పడిము భృకుష్టత్యై
చాయుర జతేయల్లియా తన్న పరివారదొడసేయా స్వగ్రహించే తేరళ
దను. ॥२१०॥

యమసు హేళదుదన్న మనస్సినల్లి యోచిసికొండు త్యుయు
యుక్కుసావ ఆ ఇంద్రును అదునోదలుగొండు శివపూజా తక్కురసాదను.
భృకుష్టత్యైచాయునూ సహ శివలింగరూపియాగిరువ నన్నన్న బిల్పవత్తై
ముంతాద సలకెరణిగళింద యావాగలూ నియమదింద పూజే మాడుత్తీరు
వను. ॥२१०-२११॥

పుండి ఆ ఆయోవత్తుదెల్లిద్దై ఒప్ప బ్రత్యైణన పక్కియు రాత్రియల్ల
కామాతురసాగిరువ తన్న గుడనన్న కురితు స్వతః తాను నన్న పూజేయల్లి
తక్కురఖాగిద్దుగ ఇంతెందళు. ॥२१२॥

॥ ವಿಶ್ವಪತ್ನ್ಯವಾಚ ॥

ಬಾಲ್ಯೇ ನಾರಾಧಿತಃ ಶಂಭುರಜಾಳ್ನೇನ ತ್ವಯೋಽಧುನಾ ।

ಕಾಮಾತುರೇಣ ನಾರಾಧಿ ಭಗವಾನ್ ಗಿರಿಜಾಪತಿಃ ॥೨೦೫॥

ಅಧುನಾಂಗಾನಿ ಸವಾರಣೆ ತಿಷ್ಣಂತ್ಯತಿಪಟ್ಟಿನಿ ತೇ ।

ಅದ್ಯ ಚೇನಾಂಚಿತಃ ಶಂಭುರಚ್ಚಿನೀಯಃ ಕೆದಾ ತ್ವಯಾ ॥೨೦೬॥

ಗತ್ವಾರಣ್ಯೇ ಬಿಲ್ವಪತ್ರ್ಯಃ ಕೋಮಲೈಬಂಹುಭಿನ್ರವೇ ।

ಕೃತ್ವಾ ಪಾಧಿವಲಿಂಗಾನಿ ಪೂಜಯಸ್ಯ ಯಥಾವಿಧಿ ॥೨೦೭॥

ಕುಶಪುಷ್ಪ್ಯಃ ಕಾಶಪುಷ್ಪ್ಯಃ ಪಲಾತಕುಸುಮ್ಯರಪಿ ।

ಪೂಜಯಸ್ಯ ಮಹಾದೇವಂ ಸ್ವರ್ಗಲೋಕಾಧಿಪತ್ಯದಂ ॥೨೦೮॥

ನೀಲೋತ್ಪಲಕೃತಾಂ ಮಾಲಾಂ ಕೃತ್ವಾ ಯತ್ವಪುರಃಸರಂ ।

ಲಿಂಗರೂಪಾಯ ಸಾಂಬಾಯ ಮಹೇಶಾಯ ಸಮರ್ಪಯ ॥೨೦೯॥

ನವಬಿಲ್ವಕುಶಾಂ ಮಾಲಾಂ ಶಥಾ ಧತ್ತಾರಮಾಲಿಕಾಂ ।

ಲಿಂಗರೂಪಾಯ ಸಾಂಬಾಯ ಮಹೇಶಾಯ ಸಮರ್ಪಯ ॥೨೧೦॥

ಸ್ವಾನಿ, ನೀನು ಅಜ್ಞಾನವಕದಿಂದ ಬಾಲ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಶಂಭುವನ್ನು ಪೂಜಿ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಸ್ತುತಿ ಬಂದಿರುವ ಈ ಯರ್ಥವನಾವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಮಾತುರನಾಗಿ ಭಗವಂತನಾದ ಆ ಗಿರಿಜಾರಮುಣಿನನ್ನು ಪೂಜಿ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಈಗಲೂ ನಿನ್ನ ಆವಯವಗಳೆಲ್ಲಾ ಇನ್ನೊಂದು ಪಟ್ಟಿವಾಗಿರುವುದು. ಈಗ ನೀನು ಶಂಭುವನ್ನು ಪೂಜಿ ಮಾಡದೇಹೋದರೆ ಮತ್ತಾವಾಗತಾನೇ ಆ ದೇವದೇವನನ್ನು ಪೂಜಿಸಾಡುತ್ತೀರೆ? ॥೨೦೯-೨೧೦॥

ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕೋಮಲವಾಗಿರುವ ಅನೇಕ ಬಿಲ್ವಪತ್ರೀಗಳನ್ನು ತಂದು ಮಣಿನಿಂದ ಶಿವಲಿಂಗಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ವಿಧಿಸೂರ್ವಕವಾಗಿ ಆವಾಹಿಸಿ ಪೂಜಿಸಾಡು. ದಬ್ಬಿ, ಹೂಣಿ, ಕಾಶಪುಷ್ಪ, ಮುತ್ತುಗದ ಹೂ ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದ ಸ್ವರ್ಗಲೋಕ ಪದನಿಯನ್ನೇ ಕೊಡುವಂತಹ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಪೂಜಿಸಾಡು. ॥೨೧೧-೨೧೨॥

ಕನ್ನೆಪ್ಪದಿಲೆ, ಹೂಸದಾದ ಬಿಲ್ವಪತ್ರೀ ಮತ್ತು ದತ್ತಾರೀಹೂ ಇವುಗಳನ್ನು

ವುಣ್ಣೋ ನೈಕಾಬಿವಾಸೋಽಯಮಸ್ತಿನಾತ್ಸ್ಯರುಣೋದಯೇ ।

ಸ್ತಾತ್ಮಾ ಪೂಜಯ ಗೌರೀತಂ ಬಹುಭಿಬಿಂಲ್ಯಪಲ್ಲಿನೈಃ ॥೨೧೦॥

ಅಸ್ಮಿನಾತ್ಸಿ ಮಹೇಶಾಯ ಜಲಧಾರಾಂ ಪ್ರಕ್ಷಲ್ಪಿಯ ।

ಶಿವಾಲಯಂ ಜಲೈಃ ಶುದ್ಧೈಃ ಪರಿಪೂರಯ ಸಾದರಂ ॥೨೧೧॥

ಚಂದನಂ ದೇಹಂ ದೇವಾಯ ಸರ್ಕಷ್ಟರಂ ಸುತ್ತಿತಲಂ ।

ತತೋ ನವೈಬಿಂಲ್ಯಪತ್ರೈಃ ಪೂಜಯಸ್ಯ ಸದಾಶಿವಂ ॥೨೧೨॥

ಧೂಪಯಸ್ಯ ಮಹಾದೇವಂ ಗುಗ್ಗಲೈನ ಯಥಾವಿಧಿ ।

ದೀಪಯಸ್ಯ ಮಹಾದೇವಂ ದೀನೈಃ ಕಷ್ಟರಂಭನೈಃ ॥೨೧೩॥

ದಧ್ಯನೈನ ಮಹೇಶಾಯ ಸೈವೇಧ್ಯಂ ಕೆಲ್ಪಿಯಾದರಾತ್ರ್ಯ ।

ಶುನಧರ್ಮಪಾದಿಕಂ ಕೃತ್ವಾ ಚಾಮರ್ಪೈಂಜಯೇತ್ತರಂ ॥೨೧೪॥

ತಂದು ಶ್ರದ್ಧೈಯಿಂದ ನಾಲೀನಾಡಿ ಶಿವಲಂಗಸ್ವರೂಪಿಯಾಗಿರುವ ಆ ಮಹೇಶ್ವರನಿಗೆ ಸಮರ್ಪಣೆನಾಡು. ॥೨೦೮-೨೦೯॥

ಈಗ ಪುಣ್ಯಕರವಾಗಿರುವ ನೈಕಾಬಿವಾಸವಾಗಿರುವುದು. ಈ ತಿಂಗಳು ಚೆಳಗೆಗೆ ಅರುಣೋದಯ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸ್ತಾನವಾಡಿ, ನಾನಾವಿಧವಾದ ಬಿಂಬಪತ್ರಿಗಳಿಂದ ಆ ಗೌರೀರಮಣನನ್ನು ಪೂಜಿಸಾಡು. ಈ ತಿಂಗಳನ್ನಲ್ಲಿ ಮಹೇಶ್ವರನ ಮೇಲೆ ಶುದ್ಧವಾದ ನೀರಿನ ಧಾರೆಯು ಬೀಳುವಂತೆ ನಾಡಿಸು. ಅಲ್ಲದೆ ಶಿವದೇವಾಲಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಶುದ್ಧವಾದ ನೀರಿನಿಂದ ಆದರಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ತೊಳಿಸುವನಾಗು. ॥೨೧೦-೨೧೧॥

ಆ ಮಹಾದೇವನಿಗೆ ಶತ್ಯಂತ ಶಣ್ಣಿಗಿರುವ ಕಷ್ಟರಮಿಶ್ರಿತವಾದ ಚಂದನವನ್ನು ಸಮರ್ಪಿಸಿ, ಹೊಸ ಹೊಸ ಬಿಂಬದಳಗಳಿಂದ ಆ ಸದಾಶಿವನನ್ನು ಪೂಜಿಸಾಡು. ಅಮೇಲೆ ಮಹಾದೇವನಿಗೆ ವಿಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಗುಗ್ಗಲದಿಂದ ಧೂಪಕಾರೆ, ಕಷ್ಟರದೀಪಗಳನ್ನು ನಿಯಮದಿಂದ ಹತ್ತಿಸುವನಾಗು. ॥೨೧೨-೨೧೩॥

ಆದಾದಮೇಲೆ ಮೊಸರನ್ನು ನನ್ನ ಮಹೇಶ್ವರನಿಗೆ ಆದರಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸೈವೇಧ್ಯನಾಡಿ ಪುನಃ ಧೂಪದೀಪಾದಿಗಳನ್ನು ಸಮರ್ಪಿಸಿ ಅನಂತರ ಚಾಮರಗಳಿಂದ

ತತಃ ಶಿವಪ್ರಸಾದಾಭ್ರಂ ಶ್ವೇಷಾನ್ಯತ್ವಪುರಃಖರಂ ।

ಭೋಜಯಸ್ವಾಜ್ಯದಧ್ಯನ್ಯೈಭ್ರಹ್ಮಶ್ರದ್ಧಾಸಮನ್ವಿತಃ ॥೨೧೫॥

ಶಿವಮಾರಾಧಯಾರಾಧ್ಯಂ ಮಹಾದೇವಂ ಕೃಪಾನಿಧಿಂ ।

ಸುಪ್ರಸನ್ನೋ ಮಹಾದೇವೈಭುಕ್ತಿಂ ಮುಕ್ತಿಂ ಪ್ರಯಚ್ಚತಿ ॥೨೧೬॥

ನ ಯೋವನಂ ಸ್ಥಿರಂ ವಿದ್ವನ್ಯೈಶ್ವರ್ಯಮಷಿ ಚಂಚಲಂ ।

ಇದಮೇನ ವಿದಿಶ್ವೈವ ಪೂಜಯಸ್ಯ ಮಹೇಶ್ವರಂ ॥೨೧೭॥

ಅಧುನಾ ಯೋವನಾಂಧಸ್ಯ ತವ ದೇವೈಶ್ವೋತ್ತಮೇ ಶಿವೇ ।

ನೋದೇತಿ ಭಕ್ತಿರಮಲಾ ಭುಕ್ತಮುಕ್ತಫಲಪ್ರದಾ ॥೨೧೮॥

ಅಹೋ ನೋಹಸ್ಯ ಮಾಹಾತ್ಮ್ಯಮೀಧೃತಂ ದುರತಿಕ್ರಮಂ ।

ಯೇನ ನೋಹೇನ ವಿಶ್ವೇಶವ್ರಾಜನಾ ವಿಸ್ತೃತಂ ಶ್ವರ್ಯಾ ॥೨೧೯॥

ಆ ಈಶ್ವರನನ್ನು ಬೀಂಬಿಸಿದ್ದಿಯೂ ಆದ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುವುದಕ್ಕೊಮ್ಮೆಸ್ವರ ಶಿವಭಕ್ತಿರನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸಿ ನಿಯಮದಿಂದ ಶ್ರದ್ಧಾಭಕ್ತಿಯಳ್ಳಿ ವನಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ನೋಷರನ್ನು ದಿಂದ ಭೋಜನಮಾಡಿಸು. ||೨೧೪-೨೧೯||

ಪೂಜಾರ್ಥನೂ ದಯಾಸಿಧಿಯೂ ಆದ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಹೀಗೆ ಪೂಜಿಮಾಡು! ಇದರಿಂದ ಆ ಮಹಾದೇವನು ಪ್ರಸನ್ನನಾಗಿ ಇಹದಲ್ಲಿ ಸರಕಲಭೋಗಗಳನ್ನೂ ಪರದಲ್ಲಿ ಶಾಶ್ವತವಾದ ನೋಕ್ಕೆನನ್ನೂ ಕರುಣಿಸುವನು. ವಿದ್ವಾಂಸನಾದ ಸ್ವಾಮಿಯೇ! ಈ ಯವ್ವನವೂ ನಿಶ್ಚಯನೂ ಎಂದಿಗೂ ಸ್ಥಿರವಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಚಂಚಲವೆಂದು ತಿಳಿದು ಆ ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪೂಜಿಮಾಡು. ||೨೧೯-೨೨೩||

ಯೋವ್ವನಮಾದದಿಂದ ಕುರುಡನಾಗಿರುವ ನಿನಗೆ ಈಗ ಭೋಗಗಳೂ ನೋಕ್ಕನೂ ಸಹ ದೊರೆಯುವೆಂತಹ ಆ ಪರಶಿವನ ಭಕ್ತಿಯುಂಟಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅಯೋ! ಯಾರಿಂದಲೂ ಮೀರಲಸಾಧ್ಯವಾದ ಆ ನೋಹದ ಮಹಿಮೆಯಿಷ್ಟಿರುವುದು! ಈ ನೋಹದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದಲೇ ಆ ಜಗದೊಡೆಯನ ಪೂಜೆಯನ್ನೂ ಸಹ ನೀನು ಮರಿತಿರುವೆ. ||೨೧೯-೨೨೯||

ವಿಶ್ವೇತಃ ಕರುಣಾಸಿಂಧುಃ ಸರ್ವದೇವತಿಭಾವಣಿಃ ।

ಯೇನ ನಾರಾಧ್ಯತೇ ನಿತ್ಯಂ ತಸ್ಯ ಜನ್ಮ ನಿರಘರ್ಣಕಂ ॥೨೭೦॥

ವಿಶ್ವೇತಪೂಜನಂ ಕರುಣಂ ನಿರ್ಮಿತಂ ಯತ್ತರದ್ದಯಂ ।

ತೇನ ಜೀನಾಂಚಿರತಃ ಶಂಭುಸ್ತದ್ವಾಧಾ ದಗ್ಧಕಾಷ್ಟನತ್ ॥೨೭೧॥

ವಿಶ್ವೇತ ಪೂಜನಂ ದ್ರಷ್ಟಾಂ ನಿರ್ಮಿತಂ ನಯನದ್ದಯಂ ।

ತೇನ ಜೀನ್ನೇಷ್ಠಿ ವಿಶ್ವೇತಸ್ತದ್ವಾಧಾ ನಯನದ್ದಯಂ ॥೨೭೨॥

ಶೋತ್ರೇ ಶಿವಕಥಾಂ ಶೋತ್ರಂ ನಿನಿರ್ಮತೇ ಸಾ ಕಥಾ ಮುದಾ ।

ತಾಭ್ಯಾಂ ಜೀನ್ನೆ ಕ್ರಿತಾ ಶೋತ್ರೇ ವ್ಯಧರ್ಣೀ ನಾತ್ರಾಸ್ತಿಸಂಶಯಃ ॥೨೭೩॥

ಶಿವನಾಮಜಪಂ ಕರುಣಂ ಸೃಷ್ಟಾಂ ಜಿಹ್ವಾ ತಯಾ ಯದಿ ।

ಸ ಜಪ್ಯತೇ ಮನುಃ ಶ್ರವಃ ಸಾ ಜಿಹ್ವಾ ಚರ್ಮವದ್ವಾಧಾ ॥೨೭೪॥

ದಯಾಸಮುದ್ರನೂ ಸಕಲ ದೇವತಿಗಳಿಗೂ ಚೂಡಾಮಣಿಪ್ರಾಯನೂ
ಆಗಿರುವ ಆ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರನನ್ನು ನಿತ್ಯವೂ ಪೂಜೆಮಾಡದಿರುವವನನು ಜನ್ಮನು ಕೇವಲ
ವ್ಯಧರ್ಣವೇ ಸರಿ ॥೨೭೦॥

ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಲಿಂಗದ ಸೂಜಿಯನ್ನು ಮಾಡುವುದಕೊಳ್ಳಿಸ್ತರವೇ ನಿರ್ಮಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿ
ರುವ ಕ್ರಿಯೆಗಳಿಗೂ ಆ ದೇವನನ್ನು ಪೂಜಿಸದಿದ್ದರೆ ಅವು ಕೇವಲ ಖರಿದ ಸೌದೆಯ
ತುಂಡಿನಂತೆ ವ್ಯಧರ್ಣವೇ ಸರಿ. ಹಾಗೆಯೇ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರನ ಸೂಜಿಯನ್ನು ನೋಡು
ವುದಕೊಳ್ಳಿಸ್ತರವೇ ನಿರ್ಮಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ ಈ ಕಣ್ಣಿಗಳಿಗೂ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸವನ್ನು
ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ವ್ಯಧರ್ಣವೇ ಅಲ್ಲವೇ ॥೨೭೧-೨೭೨॥

ಶಿವಕಥಿಗಳನ್ನು ಕೇಳುವುದಕೊಳ್ಳಿಸ್ತರವೇ ಕಿವಿಗಳೂ, ಶಿವನಾಮಜಪಮಾಡು
ವುದಕೊಳ್ಳಿಸ್ತರವೇ ನಾಲಿಗೆಯೂ ನಿರ್ಮಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಅವು ಶಿವಕಥಿಗಳನ್ನೂ
ಕೇಳಿದೇ, ಶಿವನಾಮಜಪವನ್ನೂ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಕೇವಲ ಚರ್ಮದಂತೇ ವ್ಯಧರ್ಣವೇ
ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ॥೨೭೩-೨೭೪॥

ಯೇನ ಜಿತ್ತೇನ ನ ಧ್ಯಾತೋ ಭಗವಾನ್ ಪಾರ್ವತಿಎತ್ತಿಃ ।

ತಚ್ಚಿತ್ತಂ ಪಿತ್ತವನ್ನಿತ್ಯಂ ನ ಬಾಧಿರುತಿ ಕಂ ವದ ॥೨೭೫॥

ದಂಡವತ್ಪುಜಿವತ್ತೇಶಂ ಸ್ವತನುಂ ಸಾಧ್ರಕಾಂ ಕುರು ।

ಅನ್ಯಧಾ ತನುರೇಷಾ ತೇ ಸಂದಗ್ಧತನುವದ್ಯೈಧಾ ॥೨೭೬॥

ಪ್ರಣಮಂತಿ ಮಹಾದೇವಂ ದಂಡವದ್ಯೇ ಯದಾ ತದಾ ।

ಪತಂತಿ ಸಾಪಗಿರಯೋ ನಜ್ಞಸಂತಾಡಿತಾ ಇವ ॥೨೭೭॥

ನಿತ್ಯಂ ಶಿವತಿನೇತ್ಯೇವ ಶಿವಂ ಯಜ ಶಿವಂ ಜಪ ।

ವಿಹಿತಂ ಯತ್ಯಂ ತಂ ಕೆಮರ್ ತತ್ತ್ವರುಷ್ವ ಶಿವಾರ್ಥಾಂ ॥೨೭೮॥

ಪರಲೋಕಸ್ಯ ಸಾಧೇಯಂ ನೋಹ್ಲೋಪಾರ್ಯಮನಾಮಯಂ ।

ಪ್ರಣಂಘ್ಯೈಕನಿಲಯಂ ಶಿವ ಇತ್ಯಶ್ವರದ್ವಯಂ ॥೨೭೯॥

ಭಗವಂತನಾದ ಪಾರ್ವತಿರಮಣನನ್ನು ಧ್ಯಾನಮಾಡದೇ ಇರುವ ಮನಸ್ಸು ಸಿತ್ತುದಂತಿ ನಿತ್ಯವೂ ಬಾಧಿಸುವುದಿಲ್ಲವೇ! ನೀನೇ ಹೇಳಿ! ಈಶ್ವರನಿಗೆ ದಂಡ ಪ್ರಣಾಮಮಾಡಿ (ಕಡ್ಡಿಯಂತೆ ಉದ್ದಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಬಿದ್ದ) ನಿನ್ನ ಈ ಶರೀರವನ್ನು ಸಾಧ್ರಕಮಾಡಿಕೋ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈ ಶರೀರವು ಕೇವಲ ಉರಿದ ಕಟ್ಟಿಗೆಯಂತೆ ಷ್ಯಾಧ್ರವಾಗುವುದು. ॥೨೭೫-೨೭೬॥

ಈ ಮಹಾದೇವನಿಗೆ ದಂಡದಂತಿ ಜನಗಳು ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಪಾಪಗಳಿಂಬ ಬೆಟ್ಟಿಗಳು ವಜ್ರಾಯುಧದಿಂದ ಹೊಡಿಯಲ್ಪಟ್ಟಪುಗಳೋ ಎಂಬಂತೆ ಪ್ರಾಣಿಯಾಗಿ ಬೀಳುವುವು. ಸ್ವಾಮಿಯೇ! ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಶಿವ! ಶಿವ! ಎಂದು ಆ ಪರಶಿವನನ್ನೇ ಪೂಜಿಸುತ್ತಾ ಜಪಮಾಡು. ವಿಧಿಸ್ತೇವರ್ಕವಾಗಿ ನೀನು ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆ ಶಿವನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡು. ॥೨೭೭-೨೭೮॥

ಆ ‘ಶಿವ’ ಎಂಬಿರಡಕ್ಕಾರಗಳು ಪರಲೋಕಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣ ಹೊರಟಾಗಿನ ಬುತ್ತಿಯೂ, ಆರೋಗ್ಯಪ್ರದರ್ಶನ, ಸಕಲ ಪ್ರಣಿಸಮೂಹಗಳಿಗೂ ಮುಖ್ಯವಾದ ಶಾಶ್ವತಯನ್ನಾನವೂ ನಿಹಿತಿರುವುದು ಶಿಳಿ. ॥೨೭೯॥

॥ ಶ್ರೀಶಿವ ಲಾವಾಚೆ ॥

ಇತಿ ತದ್ವಜನಂ ಶ್ರುತಾಂ ಕೆಂಧಂ ಜಾಳತಮಿದಂ ತ್ವಯಾ ।
ತದ್ವದಸ್ಸೇತಿ ತಾಮಾಹ ಸಾ ತಮಾಹ ತತಃ ಶಿವೇ ॥೨೬೦॥

॥ ಸತ್ಯನಾಚೆ ॥

ಪೂರ್ವಜನ್ಮಂಭಂ ವಿಪ್ರ ಕನ್ನಾ ವಿಪ್ರಸ್ಯ ಮೇಧಸಃ ।
ಅಸ್ಯಾದ್ಗ್ರಾಹಸಾರ್ಥಂತದೇಶೇ ಕಶ್ಮಿಧಿಲ್ಪತರುಃ ಸ್ಮಿತಃ ॥೨೬೧॥

ಬಿಲಾಂಯಾಜ್ಞಂ ಜಲಂ ದತ್ತಂ ಕೆದಾಜಿಧ್ಯತ್ವತೋ ಮಯಾ ।
ತೇನ ಪಲ್ಲವಿತೋ ವೃಕ್ಷಸ್ತದ್ವಿಲ್ಪತರುಪಲ್ಲವೈಃ ॥೨೬೨॥

ಮಾತ್ರಾ ಪೂಜಯಾಮಾಸ ಮಾಹಾದೇವಮುನಾಪತ್ತಿಂ ।
ಶಿವಂ ಸಂಭಾದಯಾಮಾಸ ತದ್ವಿಲ್ಪತರುಪಲ್ಲವೈಃ ॥೨೬೩॥

ತೇನ ಪ್ರಣಪ್ರಭಾವೇನ ಜನ್ಮಾಂಭಂ ಮೇ ಶತತ್ವಯಂ ।
ಮಯಾ ವಿಜಾಳಾಯತೇ ವಿದ್ವನ್ಮುಕ್ತ್ಯಪಾಯೋಪಿ ತತ್ತತಃ ॥೨೬೪॥

ಮಂಗಳಾಂಗಿಯಾದ ಪಾರ್ವತಿಯೇ, ತನ್ನ ಸತಿಯ ಆ ಮಾತುಗಳನ್ನು
ಕೇಳಿ ಬ್ರಹ್ಮಣನು ಪ್ರಿಯೆ, ನಿನಗೆ ಈ ವಿವಯವೆಲ್ಲಾ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತೆಂಬು
ದನ್ನು ನನಗೆ ತಿಳಿಸುವಳಾಗಿಂದು ಕೇಳಲು, ಆಗ ಬ್ರಹ್ಮಣ ಸ್ತ್ರೀಯು ಹೀಗೆ
ನುಡಿದಳು. ॥೨೬೦॥

ಪತಿದೇವನೇ, ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನಾನು ಮೇಧಸ್ಸಿಂಬ ಬ್ರಹ್ಮಣನ
ಮಂಗಳಾಗಿದ್ದೆನು. ನನ್ನ ಮನೆಯ ಪಕ್ಷದ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಿಲ್ಪವೈಶಿತ್ತು.
ಒಂದು ದಿನ ನಾನು ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಆ ಬಿಲ್ಪಮರಕ್ಕೆ ಸ್ವಜ್ಞವಾದ ನೀರನ್ನು ಹಾಕಿದೆ.
ಆ ನೀರಿನಿಂದ ಆ ಬಿಲ್ಪವೈಶಿತ್ತು ಜಿಗುರಿ ಸೋಂಪಾಗಿ ಕಾಣತೋಡಿತು. ॥೨೬೫-೨೬೬॥

ನನ್ನ ತಂದೆಯು ಆ ಬಿಲ್ಪವೈಶಿತ್ತು ಪತ್ರಿಗಳನ್ನು ತಂದು ಉಮಾರಮಣನ್ನು
ಚಿನ್ನಾಗಿ ಮುಚ್ಚುವಂತೆ ಸೂಜಿಮಾಡಿದನು. ಆ ಪ್ರಣಮಹಿಮೆಯಿಂದ ಮುನ್ನಾರು
ಜನ್ಮಗಳವರಿಗೆ ಮೋಕ್ಷಸಾಪ್ತಿಯ ರಹಸ್ಯನು ತಿಳಿಯುತ್ತಾ ಇರುತ್ತದೆಯಿಂದು ತಿಳಿ.
॥೨೬೬-೨೬೭॥

॥ ಶ್ರೀಮದ್ವಾದ್ವಾರಣೆ ಉವಾಚ ॥

ಇತಿ ತದ್ವಚನಂ ಶ್ರುತಾ ತ್ಯಕ್ತಾ ಸ ಮದನವ್ಯಧಾಂ ।

ಶಿವಾಚರಣಪರೋ ಜಾತೋ ಮುಕ್ತಿಶ್ಚ ಶದನಂತರಂ ॥೨೫೩॥

ಮಾಮುಪಾಶ್ರಿತ್ಯ ಯೋ ಭಕ್ತಾ ಮಾಮಾರಾಧಯತಿ ಪ್ರಿಯೇ ।

ಸ ಮುಕ್ತಿಂ ಲಭತೇ ಸೂನಂ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೨೫೪॥

ಶಿವೇ ಮದಚರ್ಚನೇ ಪ್ರಿತಿಮರ್ಚಹದಾಗ್ನಘಲಂ ತತಃ ।

ಮದಚರ್ಚನಂ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಕರ್ಚವ್ಯಂ ವಿಧಿವಶ್ವದಾ ॥೨೫೫॥

ತಾರಕಃ ಸರ್ವಲೋಕಾನಾಮಹಮೇನ ತತಃ ಸದಾ ।

ಪೂಜನೀಯಃ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಸರ್ವೋಽಸಾಂಯೈಯಧಾವಿಧಿ ॥೨೫೬॥

ಸರ್ವೋಽಸಾಮೇನ ವೇದಾನಾಂ ಸಾರಭೂತಮಿದಂ ವಚಃ ।

ಮದಚರ್ಚನಂ ಸದಾ ಕಾರ್ಯಮುದ್ಧಾತ್ಯ ಭೂಜಮುಜ್ಯತೇ ॥೨೫೭॥

ಜಪನೀಯೋಹಮನಿಶಂ ಪೂಜನೀಯೋಹಮನಸ್ವಹಂ ।

ಸತ್ಯಮೇತತ್ತ್ವಮೇತದುದ್ಧಾತ್ಯ ಭೂಜಮುಜ್ಯತೇ ॥೨೫೮॥

ಆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಮಾನ್ಯಧಿವಿಕಾರವನ್ನು ತೊರೆದು
ಶಿವಪೂಜಾತತ್ತ್ವರಾಗಿ ಕೊನೆಗೆ ಮೋಕ್ಷಪಡಿದನು. ಪ್ರಿಯ, ನನ್ನನ್ನೇ ಆಶ್ರಯಿಸಿ
ನನ್ನನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪೂಜಿಮಾಡುವವರು ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು
ಹೊಂದುವುದರಲ್ಲಿ ಕೊಂಚವೂ ಸಂಶಯವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಭಾವಿಷು. ॥೨೫೯-೨೬೦॥

ಸರ್ವಮಂಗಳೇ, ನನ್ನ ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಿತಿಯುಂಟಾಗುವುದು ಮಹಾ
ಭಾಗ್ಯದ ಫಲವೆಂದು ತಿಳಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ವಿಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ
ನಿಯಮದಿಂದ ಪೂಜಿಮಾಡಬೇಕು. ಸಕಲ ಲೋಕಗಳನ್ನು ದಾಖಲಮಾಡುವನೂ
ನಾನೇ ಎಂದು ತಿಳಿದು ಸಕಲ ರೀತಿಯಿಂದಲೂ ನನ್ನನ್ನೇ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ವಿಧಿಯನ್ನು
ನುಸರಿಸಿ ಪೂಜಿಮಾಡಬೇಕು. ॥೨೬೧-೨೬೨॥

ಸಕಲ ವೇದಗಳ ಸಾರವೂ ನನ್ನ ಪೂಜೆಯನ್ನೇ ಯಾವಾಗಲೂ ಮಾಡ
ಬೇಕು ಎಂಬ ಅಂಶವಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ನಾನು ಭೂಜವನ್ನೇ ತ್ವಿ ದೃಢವಾಗಿ ಹೇಳುವೇನು.

ಜಪನಿಃಯೋಹಮನಿಷಿಂ ಪೂಜನಿಃಯೋಹಮನಸ್ಯಹಂ ।
ಮುಕ್ತಿದಾತಾಹಮನೇವಾಸ್ತಿ ಸರ್ವಸ್ಯ ಜಗತಃ ಶಿವೇ ॥೨೪೮॥

ತತಃ ಸರ್ವಂ ಪರಿತ್ಯಜ್ಯ ಪೂಜನಿಃಯೋಹಮಾಸ್ತಿಕ್ಯಃ ।
ಸವೋರ್ತಮಃ ಸರ್ವವಂದ್ಯಃ ಸರ್ವಪೂಜೋಹಮಂಬಿಕೇ ॥೨೪೯॥

ಅಯಮಭಾಸ್ತ ವಿವಿಧೈರ್ವೇದೈಷೋಜ್ಯತೀ ಮಯಾ ।
ಸರ್ವಭಾವೇನ ಸತತಂ ಪೂಜನಿಃಯೋಹಮಂಬಿಕೇ ॥೨೫೦॥

ಮಂಡಚ್ಯ ನಾಧ್ವಕ್ತಮುಕ್ತೀ ಸಂಪ್ರಾಪ್ತೀ ಸತ್ಯಮುಂಚ್ಯತೀ ।
ಸಂಸಾರಪಾಶನಾಶಾಧ್ಯಂ ಮಾಮೇವ ಮುನಿಪ್ರಂಗವಾಃ ॥೨೫೧॥

ಪೂಜಯಂತ್ಯತಿಯತ್ಯೇನ ಭಸೋಽದ್ವಾಳಿತವಿಗ್ರಹಾಃ ।
ವಿಚಾರ್ಯ ವೇದವೇದಾಂತಮಿಂದಂ ವಿಷ್ಣುದಿತಂ ಬುಧ್ಯಃ ॥೨೫೨॥

ಉನವರತವೂ ಜಪ ಮತ್ತು ಪೂಜೆಯನ್ನು ಹೊಂದಲು ಯೋಗ್ಯನಾಗಿರುವನು ನಾನೇ ಎಂಬುದು ಸತ್ಯವೇಂದು ಪುನಃ ತೋಳಿತ್ತಿ ಸಾರುವೆನು. ||೨೫೩-೨೫೪||

ಜಪಯೋಗ್ಯನೂ, ಪೂಜಾರ್ಥನೂ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಕರುಣಿಸುವವನೂ ಸಕಲ ಜಗತ್ತುಗಳಿಗೂ ನಾನೇ ಎಂದು ತಿಳಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲವನೂ ಬಿಟ್ಟು ಆಸ್ತಿಕರಾದವರು ನನ್ನನ್ನೇ ಪೂಜೆವಾಡಬೇಕು. ಎಲ್ಲಾ ಅಂಬಿಕೇ, ಸವೋರ್ತಮನೂ ಎಲ್ಲರಿಂದಲೂ ನಮಸ್ಕಾರಾರ್ಥನೂ ಸಕಲರಿಂದಲೂ ಪೂಜೆವಾಡಲು ಯೋಗ್ಯನೂ ನಾನೇ ಆಗಿರುತ್ತೀನೇಂದು ತಿಳಿ. ||೨೫೫-೨೫೬||

ಈ ವಿಷಯವನ್ನೇ ನಾನು ಆನೇಕ ವೇದಗಳ ಮುಖಾಂಶರ ಹೇಳಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಎಲ್ಲಾ ಅಂಬಿಕೆ, ಸಕಲ ಪ್ರಕಾರದಿಂದಲೂ ನನ್ನನ್ನೇ ಯಾವಾಗಲೂ ಪೂಜೆವಾಡಬೇಕು. ಸತ್ಯನಾಗಿಯೂ ನನ್ನ ಪೂಜೆಯಿಂದ ಸಕಲ ಭೋಗಗಳೂ ನೋಕ್ಕವೂ ದೊರೆಯುವುದು. ಈ ಸಂಸಾರವೇಂಬ ಪಾಶವನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವುದಕ್ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವರು ನನ್ನನ್ನೇ ಯಾವಾಗಲೂ ಭಸೋಽದ್ವಾಳಿನ ವಾಡಿಕೊಂಡು ಪೂಜೆವಾಡತ್ತಿರುವರು. ||೨೫೭-೨೫೮||

ಸಕಲ ವೇದಗಳನ್ನೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ವಿಚಾರಮಾಡಿ ಪಂಡಿತರು ಹೀಗೆ ಹೇಳಿರುವರು. ಮೋಕ್ಷವೇಗಳಾದವರು ಯಾವಾಗಲೂ ಆ ಶಿವನನ್ನೇ ಧ್ಯಾನಮಾಡ

ಶಿವ ಏನ ಸದಾ ಧೈರ್ಯೋ ಮುಕ್ತಿಕಾಮ್ಯರಿತಿ ಧ್ಯಾನಂ ।
ಮುಕ್ತಿ ಶ್ರು ಸರ್ವಥಾ ನಾಸ್ತಿ ಶಂಕರಾರಾಧನಂ ವಿನಾ ॥೨೪೫॥

ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ಪುನಃ ಸತ್ಯಮಿತಿ ವೇದೋಽಪಿ ವರ್ತತೇ ।
ಅತೋಽನ್ನಹಂ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಪ್ರಾಜನೀಯೋಹಮಂಬಿಕೇ ॥೨೪೬॥

ಬಿಲ್ವಪತ್ರಾದಿಭಿಃ ಸಮೃದ್ಧಿಶುರವರ್ಗಗಳಾಧಿಭಿಃ
ಮದಚರ್ಚನಪರಾ ಧೀರಾ ಮದೇಕಪರದೇವತಾಃ ।
ನಿರ್ದಗ್ಂಕಲ್ಮಾಣಾ ದೇವಿ ಪ್ರವಿಶಂತಿ ಮಂಬಿ ಧ್ಯಾನಂ ॥೨೪೭॥

ನಿಶ್ಚಾಧಿಕೋಽಹಮಜರೋ ನಿಷ್ಪತ್ತಿಲೋ ನಿಗುಂಜೋಽಂಬಿಕೇ ।
ಮಂಬಿ ಪ್ರವಿಷ್ಟೋ ಭೂಯೋನ್ಯಂ ನ ವಿಶತ್ಯೇವ ಸರ್ವಥಾ ॥೨೪೮॥

ಯೇ ಮಾಮನನ್ಯಶರಣಃ ಸಿತಭಸ್ತಫಾಲಾಃ
ರುದ್ರಾಷ್ಟಕಂಕಣಲಸತ್ಯರದಂಡಯುಗಾಃ ।

ಬೇಕು. ಆ ಶಂಕರನ ಪ್ರಾಜೆಯಿಲ್ಲದೇ ಖಂಡಿತ ವೋಕ್ಷಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗಲಾರದು.
॥೨೪೯-೨೫೦॥

ಈ ವಿನಯವು ಸತ್ಯವೇಂದು ಪುನಃ ಪುನಃ ವೇದಗಳೂ ಹೇಳುತ್ತಿರುವುವು. ಎಲ್ಲಾ ಅಂಬಿಕೆ, ಆದ್ವರಿಂದ ಪ್ರತಿನಿಷ್ಠಾನೂ ನಿಯಮದಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರಾಜೆಮಾಡಬೇಕು. ಧರ್ಮ, ಅರ್ಥ, ಕಾಮ ಮತ್ತು ವೋಕ್ಷಗಳೇಂಬ ಚತುರ್ವರ್ಗಗಳ ಫಲಗಳನ್ನು ಪೇಕ್ಷಿಸುವವರು ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿಗಳೇ ಮುಂತಾದ ಸಾಧನಗಳಿಂದ ಯಾವಾಗಲೂ ನನ್ನನ್ನೇ ಪ್ರಾಜೆಮಾಡುತ್ತಾ ಬರಬೇಕು. ಒಗೆ ನನ್ನೊಬ್ಬನನ್ನೇ ಉತ್ಸಾಹದ್ವಿನೆಂದು ಭಾವಿಸಿರುವ ಧೀರರು, ಪಾರಹಿತರಾಗಿ ನನ್ನ ಸಾನ್ಮಾಧ್ಯವನ್ನು ಸೇರುವರು. ॥೨೫೧-೨೫೨॥

ಪ್ರವಂಚದಲ್ಲಿಲ್ಲ ಶ್ರೀಷ್ಟನೂ ಮುಸ್ತಿಲ್ಲದವನೂ, ಕಲಂಕಶಾಂಕನೂ ಗುಣರಹಿತನೂ ನಾನೇ ಆಗಿರುವೆ. ಅಂಬಿಕೇ! ನನ್ನಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಮಾಡಿದವನು ತಿರುಗಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬನಲ್ಲಿ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಪ್ರವೇಶಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿ. ॥೨೫೩॥

ಮತ್ತೊರನ್ನೂ ಮರೆಹೋಗದೇ ಶಂಭುವಾದ ವಿಭೂತಿಯನ್ನು ಜಣಿಯಲ್ಲಿ ಧರಿಸಿ, ರುದ್ರಾಷ್ಟಗಳನ್ನೇ ಶಂಕಣವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು(ಪ್ರಶಾಂತಿಸುತ್ತಿರುವ)ದಂಡ

ಸಂಪೂರ್ಣಾಜಯಂತ್ಯಹರಹಃ ಶ್ರುತಿಕತ್ವಭೂತಂ

ತಾನೇವ ಸ್ಮಾರನರಕಾದಹಮುದ್ದರಿಷ್ಟೇ .

॥೨೫೦॥

ಇತಿ ಶ್ರೀಶಿವರಹಸ್ಯೇ ಉಗ್ರಾಖ್ಯೇ ಸಪ್ತಮಾಂಶೇ ಸ್ಮಾರಣ್ಣೇ

ಅಷ್ಟಾದಶೋಽಧಾರ್ಯಃ

ದಂತಿರುವ ತಮ್ಮ ಏರಡು ಕೈಗಳಿಂದಲೂ ಶೋಭಿಸುತ್ತಾ ಯಾವಾಗಲೂ ವೇದಗಳ
ಶತ್ತಸ್ವರೂಪನಾಗಿರುವ ನನ್ನನ್ನ ಎಡಬಿಡದೇ ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಿರುವರಸ್ಯೇ ನಾನು
ತಪ್ಪದೇ ಉದಾರವನಾಡುವೆನು. ಎಂದು ಮಹೇಶ್ವರನು ಸ್ವಿಯಪತ್ನಿಯಾದ ಪಾರ್ವತಿ
ಯೋದನೆ ಪ್ರತಿಜ್ಞಾಸ್ಮಾರ್ಚಕವಾಗಿ ನುಡಿದನು. ||೨೫೦||

ಇತಿ ಶ್ರೀಶಿವರಹಸ್ಯೇ ಉಗ್ರಾಖ್ಯೇ ಸಪ್ತಮಾಂಶೇ ಸ್ಮಾರಣ್ಣೇ

ಅಷ್ಟಾದಶೋಽಧಾರ್ಯಃ

॥ ಶ್ರೀ ॥

ಶ್ರೀ ಶಿವಾಯನಮಃ ॥

ಅಥ ಶ್ರೀಶಿವರಹಸ್ಯೇ

ಉಗಾರಿಷ್ಯೇ

ಸತ್ಯವಾಂಶೇ ಪೂನಾಧೇಂ

ವಿಕೋನವಿಂಶೋಽಧ್ವಾಯಃ

॥ ಶ್ರೀ ಈಶ್ವರ ಉವಾಚ ॥

ಶಿವೇ ದಕ್ಷಿಣಕ್ಕೆಲಾಸೇ ವಿಲಾಸಸ್ಯಾತ್ರಯೋ ಮನು ।

ಸ ಯಥೋತ್ತರಕ್ಕೆಲಾಸಸ್ತಫ್ಯೇವ ಸುಖದಃ ಸದಾ ॥೧॥

ಸುವರ್ಣಾಮುಖರೀನಾಮನದೀ ತತ್ಪ್ರಸ್ತಿ ಶೋಭನಾ ।

ಯಜ್ಞಲಸ್ಯಾನವಾತ್ರೇಣ ಮುಂಚ್ಯತೇ ಸರ್ವಕಿಲಂಘ್ಯೇ ॥೨॥

ತತ್ತೀರೇ ಕೋಟಿಶಃ ಸಂತಿ ಬಿಲ್ವವೃಕ್ಷಾ ಮನೋಹರಾಃ ।

ಅಖಂಡಬಿಲ್ವಪತ್ರಾಣಿ ತೇಮು ತಿಷ್ಣಂತಿ ಕೋಟಿಶಃ ॥೩॥

ಹತ್ಯೋಂಬತ್ತನೆಯ ಆಧ್ವಾಯ

ಮಂಗಳಾಂಗಿಯಾದ ದೇವಿಯೇ ! ದಕ್ಷಿಣ ಕ್ಕೆಲಾಸಕ್ಕೇತ್ವನು ನನ್ನ ವಿಲಾಸ
ಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯವಾಗಿರುವುದು. ಉತ್ತರಕ್ಕೆಲಾಸದಂತೆ ಇದೂ ನನಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ
ಸುಖಪ್ರದನೇ ಆಗಿರುವುದು. ಅಲ್ಲಿ ಸುವರ್ಣಾಮುಖರೀ ಎಂಬ ಮಂಗಳಕರವಾದ
ನದಿಯೊಂದು ಹರಿಯುತ್ತಿರುವುದು. ಆ ನದಿಯ ಸೀರಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಯಾನವಾಡಿದ ವಾತ್ರ
ದಿಂದ ಸಕಲ ಪಾವಗಳೂ ತೊಲಗುವುವು. ಎಂದು ಶಂಕರನು ಮತ್ತೀ ಪಾವತಿಗೆ
ಶ್ರೀವಧರ್ಮಸ್ವರೂಪವನ್ನು ವಿವರಿಸತ್ತೊಡಗಿದನು. ॥೮-೭॥

ಆ ನದಿಯ ದಡದಲ್ಲಿ ಕೋಟ್ಯಂತರ ಮನೋಹರವಾದ ಬಿಲ್ವವೃಕ್ಷಗಳಿರುವುವು.
ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಅಸಂಖ್ಯಾತವಾದ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿಗಳು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ತುಂಡಾಗದೇ
ಇರುವುವು. ಆ ಸುವರ್ಣಾಮುಖರೀನದಿಯ ದಡದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ನನ್ನ ಭಕ್ತರು

ಸುವರ್ಚಂದ್ರಮುಖಿರೀತಿರೇ ಕೋಟಿತಃ ಸಂತಿ ತಾಂಕರಾಃ ।

ತೇ ಕನೇ ನಿಯತಾಹಾರಾ ಭಸ್ಮೋದ್ಭೂತಿಗ್ರಹಾಃ ॥೩॥

ಶಿಶುಂಡ್ರಮಾತ್ರನಿಲಸದ್ವಾಲಾಧ್ಯಂಗಾತಿಶೋಭನಾಃ ।

ರುದ್ರಾಕ್ಷಮಾಲಾಭರಣಾ ಜಟಾಮಂಡಲಮಂಡಿತಾಃ ॥೪॥

ಶಿವಪೂಜ್ಯಕನಿರತಾ ನಿರೀಹಾ ನಿಮರ್ಚಲಾಶಯಾಃ ।

ಶಿವನಾಮ್ಯಕನಿರತಾಸ್ತ್ರ್ಯಕ್ತಭೋಗಾ ನಿರೂಕುಲಾಃ ॥೫॥

ಸ್ವಪ್ನೇ ಪ್ರಸನ್ನಶರಣಾಃ ಮದೇಕಪರದೇವತಾಃ ।

ಮನ್ಮಾಮಮಾತ್ರಪೀಯೂಷಾ ಮದೇಕಶರಣಾ ಮುದಾ ॥೬॥

ಶಿವಲಿಂಗಾಚರ್ಚನೇ ನಿತ್ಯಂ ಸರ್ವದಾ ಸಕ್ತಮಾನಸಾಃ ।

ಧ್ಯಾಯಂತಿ ತೇ ಮಹಾದೇವಂ ಮಾಮನಾಧ್ಯಂತಮನ್ಮಾಯಂ ॥೭॥

ವಾಸಿಸುತ್ತಾ ಯಾವಾಗಲೂ ನಿಯತವಾದ ಆಹಾರವುಳ್ಳವರಾಗಿ ಭಸ್ಮೋದ್ಭೂತನ ದಿಂದ ಶೋಭಿಸುತ್ತಿರುವ ಶರೀರದಿಂದ ವಿರಾಜಿಸುತ್ತಿರುವರು. ॥೭-೪॥

ಭಸ್ಮಶಿಶುಂಡ್ರಮಾತ್ರದಿಂದ ಶೋಭಿಸುತ್ತಿರುವ ಹಣ ಮುಂತಾದ ಅವಯವಗಳಿಂದ ತೇಜಸ್ಸಿಗಳಾಗಿರುವರು. ಮತ್ತು ರುದ್ರಾಕ್ಷಮಾಲೆಗಳನ್ನೇ ಆಭರಣವಾಗಿ ಹೊಂದಿರುವವರೂ ಜಡೆಗಳ ಸಮೂಹದಿಂದ ಅಲಂಕೃತರೂ, ಯಾವಾಗಲೂ ಶಿವಪೂಜೆಯೋಂದರಲ್ಲಿಯೇ ತತ್ತ್ವರರೂ, ಆಸೆಯಿಲ್ಲದವರೂ, ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಅಭಿಪ್ರಾಯವುಳ್ಳವರೂ, ಶಿವನಾಮಜಪವೇಂದರಲ್ಲಿಯೇ ನಿರತರೂ, ಸಕಲ ಭೋಗಗಳನ್ನೂ ತೊರೆದವರೂ, ಯಾವ ವಿಧವಾದ ತೊಂದರೆಗಳಗೂ ಗುರಿಯಾಗದವರೂ ಆಗಿ ಶಾಂಭವರೆನಿಸಿಕೊಂಡಿರುವರು. ॥೭-೫॥

ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಮತ್ತಾರನ್ನೂ ಮರೆಹೋಗದೇ ನಸ್ಮೋಬ್ಜನನ್ನೇ ಉತ್ಪಾದ್ಯದೇವತೀಯಿಂದು ಭಾವಿಸಿ ನನ್ನ ಸಾಮಾನ್ಯತಾನವಾಡಲು ಆಸಕ್ತರಾಗಿ ನನ್ನನ್ನೇ ಮರೆಹೋಕ್ಕಿರುವ ನನ್ನ ಭಕ್ತರನೇಕರು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಪ್ರತಿನಿತ್ಯನೂ ಸದಾ ಶಿವಲಿಂಗ ಪ್ರಾಜ್ಯಾಯಲ್ಲಿಯೇ ನಿರತರಾಗಿ ಆಧ್ಯಾತ್ಮರಹಿತನೂ ನಿತ್ಯನೂ ಆದ ಮಹಾದೇವನ್ನೇ ಧ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಿರುವರು. ॥೭-೬॥

ನಿಷ್ಪಲಂ ನಿಗುಂಣಂ ಶಾಂತಂ ಶಿವಮಷ್ಠರಮನ್ಯಯಂ ।
ಶವಾಧಾರಮನಾಧಾರಂ ವಿದಿತ್ಯಾ ಮಾಂ ವಸಂತಿ ತೇ ॥೬॥

ತತ್ತ್ವಕ್ತುತನುಮರ್ತ್ಯಃ ಕೀಟೋ ವಾ ಮರಕೊಳಿಸಿ ವಾ ।
ಭುಕ್ತಾಪ ಭೋಗಾನ್ಯಧಾಕಾಮಂ ಮತ್ಪರೂಪಂ ಪ್ರಯಾಂತಿ ಚ ॥೭॥

ತತ್ತ್ವಸ್ತಿ ಪರಮತಃ ಕೈಷಿಷ್ಟ ಮದಾತ್ಮಕ ಏವ ಹಿ ।
ಸ ತು ಲಿಂಗಮಯೋ ಯಸ್ಯಾಲ್ಲಿಂಗಾಕಾರಃ ಸ ಪರಮತಃ ॥೮॥

ತತ್ಪರತಸ್ಯ ವಿಧಿವದ್ವ್ಯಾತಾಖೀ ಮಾಘಮಾಸಿ ವಾ ।
ಕೃತ್ಯಾ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣಂ ಸಮೃಷ್ಟಿರಹಿತಾವಿಮುಚ್ಯತೇ ॥೯॥

ಕೃಲಾಸನಾಮಕೆಂ ಲಿಂಗಂ ತತ್ತ್ವಸ್ತ್ಯೇಕಂ ಮದಾತ್ಮಕಂ ।
ತತ್ತ್ವತಲ್ಲಿಂಗರೂಪೇಣ ನಿವಸಾಮ್ಯಹಮಾದರಾತ್ ॥೧೦॥

ಕಪೂರಗೌರಂ ತಲ್ಲಿಂಗಂ ಪಶ್ಚಿಮಾಭಿಮುಖಂ ಸದಾ ।
ವಣಾಂತರಂ ಪ್ರತಿಯುಗೇ ತಸ್ಯ ಲಿಂಗಸ್ಯ ಜಾಯತೇ ॥೧೧॥

ಕಲಂಕಶಾನ್ಯನೂ ಗುಣರಹಿತನೂ ಶಾಂತಸ್ವರೂಪನೂ ನಿತ್ಯನೂ ನಾಶ
ರಹಿತನೂ ಆದ ಮಂಗಳಸ್ವರೂಪನೆಸಿದ ನನ್ನನ್ನೇ ಎಲ್ಲಕೂ ಅಧಾರನೆಂದೂ,
ತನಗೆ ಮಾತ್ರ ಯಾವುದೂ ಅಧಾರವಿಲ್ಲವೆಂದೂ ತಿಳಿದು ಅವರು ಅಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡು
ತ್ತಿರುವರು. ॥೬॥

ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣತ್ವಗಮಾಡುವ ಮನುಷ್ಯ, ಹುಟು, ಸೊಳ್ಳಿ ಮುಂತಾದವುಗಳೂ
ವುದೇ ಆಗಲೀ, ತನ್ನ ಇಷ್ಟಾನುಸಾರ ಸರ್ಕಲ ಭೋಗಳನ್ನೂ ಅನುಭವಿಸಿ, ಕೊನೆಗೆ
ನನ್ನ ರೂಪವನ್ನೇ ಹೊಂದುವುದು. ॥೧೦॥

ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪರಮತವಿರುವುದು. ಆದು ಲಿಂಗಮಯವಾಗಿ ಲಿಂಗಸ್ವರೂಪವೇ
ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಅದು ನನ್ನ ಆಕಾರವೇ ಆಗಿರುವುದು. ವೈಶಾಖ ಅಥವ ಮಾಘ
ಮಾಸಗಳಲ್ಲಿ ವಿಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಆ ಪರಮತವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣಮಾಡಿದರೆ
ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ವದೋಷನೂ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗುವುದು. ॥೧೧-೧೨॥

ಅಲ್ಲಿ ಕೃಲಾಸಸಂಜ್ಞಕವಾದ ನನ್ನ ಅಂಶದ ಒಂದು ಶಿವಲಿಂಗವಿರುವುದು. ಅಲ್ಲಿ
ಅ ಲಿಂಗಸ್ವರೂಪದಿಂದ ನಾನು ವಾಸಮಾಡುತ್ತಿರುವೇನು. ಕಸ್ತ್ರಿರದಂತೆ ಬಿಳುವಾಗಿ

ವಿಷ್ಣು ಬ್ರಹ್ಮಾದಯೋ ದೇವಾಃ ಸತತಂ ಶಿವಪೂಜಕಾಃ ।

ತಲ್ಲಿಂಗಮತಿಯತ್ತೇನ ಪೂಜಯುಂತಿ ಮುಮುಕ್ಷುವಃ ॥೧೫॥

ತಲ್ಲಿಂಗದರ್ಶನಾಶ್ವದ್ಯೋ ನಶ್ಯತ್ಯಘಕುಲಂ ಶಿವೇ ।

ತಲ್ಲಿಂಗಂ ಸಾವಧಾನೇನ ಪೂಜನಿಯುಂ ಮುಮುಕ್ಷುಭಿಃ ॥೧೬॥

ಸುವರ್ಣಮುಖರೀತಿಧೇರ್ ಸ್ವಾತ್ಮಾ ಸಮೃಗ್ಯಧಾವಿಧಿ ।

ಅಶೇಷಸಾಪನಿಮುರ್ಕಾತ್ ಭವಿಷ್ಯಂತಿ ನ ಸಂತಯಃ ॥೧೭॥

ಸ್ವಾತ್ಮಾ ತತ್ತ್ವವಿಧಾನೇನ ಪಿತ್ರಾನ್ ಸಂತಪ್ಯುರ್ ವಾರಿಜಾ ।

ಅನಾಂದಿಭಿತ್ತ ಸಂತಪ್ಯುರ್ ಸರ್ವಪಾಪ್ಯಃ ಪ್ರಮುಜ್ಯತೇ ॥೧೮॥

ತತ್ತೀರೇ ಶ್ರಾದ್ಧಕರಣಾತ್ಮಿತ್ಯಾಜಾಂ ಯಂಬಂಧನಾತ್ ।

ಮುಜ್ಯತೇ ಮನುಜಃ ಸದ್ಯಃ ಪದ್ಮಪತ್ರನಿನಾಂಭಸಾ ॥೧೯॥

ಶುಭ್ರವಾಗಿರುವ ಆ ಲಿಂಗವು ಯಾವಾಗಲೂ ಪಷ್ಟಿಮದಿಕ್ಷೆಗೆ ಅಭಿಮುಖವಾಗಿದೆ.
ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಯುಗದಲ್ಲಿಯೂ ಆ ಲಿಂಗದ ಬಣ್ಣವು ಚೇರಿಬೇರೆಯಾಗುತ್ತದೆ.
॥೨೦-೨೧॥

ಶಿವಪೂಜಾತತ್ವರಾದ ವಿಷ್ಣು ಬ್ರಹ್ಮ ಮುಂತಾದವರೂ ಸಹ ಯಾವಾಗಲೂ
ಆ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ತುಂಬಾ ನಿಯಮದಿಂದ ನೋಕ್ಕುಪೇಶೀಗಳಾಗಿ ಪೂಜೆಮಾಡು
ಶ್ರಿರುವರು. ದೇವಿ! ಆ ಲಿಂಗದರ್ಶನಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಸಾಪನಮಾಹವೆಲ್ಲವೂ
ಕೂಡಲೇ ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವುದು. ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಬಯಸುವರೆಲ್ಲರೂ ಆ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು
ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ಪೂಜೆಮಾಡಬೇಕು. ॥೨೦-೨೧॥

ಸುವರ್ಣ ಮುಖರೀನದಿಯ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ವಿಧಿಪ್ರಕಾರ ಜೆನ್ನಾಗಿ ಸ್ವಾನಮಾಡಿ
ದರೆ ಸರ್ಕಲ ಪಾತಕಗಳಾದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದುವರೆಂಬುದರಲ್ಲಿ
ಸಂಶಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿ ವಿಧಿಗನುಸಾರ ಸ್ವಾನಮಾಡಿ ಆ ನೀರಿನಿಂದ ತನ್ನ ಪಿತ್ರಗಳಿಗೆ ಶರ್ವರ್ಣನಮಾಡಿ ಅನ್ನದಾನ ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದ ಸಂತೋಷವದಿಃ ಮಾನವನು
ಸಾಪನಮಾಹಗಳನ್ನೈಲ್ಲಾ ಕಳೆಯುತ್ತಾನೆ. ॥೨೨-೨೩॥

ಆ ಸುವರ್ಣಮುಖರೀನದಿಯ ದಡದಲ್ಲಿ ಶ್ರಾದ್ಧಮಾಡಿದ ಮಾನವನು
ತಾವರೀ ಎಲೆಯು ನೇರಿ ಬಿದ್ದ ಸೀರಿಸಂತೆ ಕೂಡಲೇ ಪಿತ್ರಮಂಬಿಗಳಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ

ತತ್ತ ಸ್ವಾತ್ಮ ವಿಧಾನೇನ ಸ್ವತಕ್ತಾ ಶಿವಯೋಗಿನೇ ।
ದೇಯಂ ಸುವರ್ಣಂ ಯತ್ತೈನ ಮತ್ತಿತ್ಯಧ್ರಮತಂದ್ವಿತ್ಯಃ ॥೨೦॥

ಭೋಜನೀಯಾಃ ಪ್ರಯತ್ತೈನ ಶಿವಯೋಗಿ ಯಥಾಸುಖಂ ।
ಸುದುಗ್ಧವರವಾನಾದ್ಯತ್ಯರ್ಥಧೈಷ್ಯಂ ಘೃತಮಿಶ್ರತ್ಯಃ ॥೨೧॥

ತತ್ತ ತೈತ್ರಂ ಶಿವಕ್ಕೇತ್ರನುತ ಏನ ಹಿ ಶಾಂಕರಾಃ ।
ಭೋಜನೀಯಾಃ ಪ್ರಯತ್ತೈನ ತೋಷಣೀಯಾ ಧನಾದಿಭಿಃ ॥೨೨॥

ಏಕಸ್ವಿನೆಷ್ಟೇಜನೇ ಶ್ವನೇ ಭೋಜಿತಾಃ ಕೋಟಿಶೋ ದ್ವಿಜಾಃ ।
ಯತಃ ಶ್ವನವಖದ್ವಾರಾ ಭುಜ್ಯತೇ ಗಿರಿಜೀ ಮರ್ಯಾ ॥೨೩॥

ಪರಂ ತು ಶ್ರದ್ಧಯಾ ಭಕ್ತಾ ನಿಸಯೇನ ವಿಚಕ್ಷಣ್ಯಃ ।
ಭೋಜ್ಯತೇ ಯದಿ ಶ್ವವೇಂದ್ರಸ್ತದಾ ತದ್ಭಜ್ಯತೇ ಮರ್ಯಾ ॥೨೪॥

ಶಿವಯೋಗಿನಿ ಸಂತುಷ್ಟೇ ಸಂತುಷ್ಟೇಣಸ್ತ್ರಿಹಮುಂಬಿಕೇ ।
ಶಿವಯೋಗಿಸ್ವರೂಪೇಣ ಸಂಚರಾಮ್ಯಹನೇವ ಹಿ ॥೨೫॥

ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ. ಆ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಾನವಾಡಿದ ನೇಲಿ ತನ್ನ ಶಕ್ಯನುಸಾರವಾಗಿ ಶಿವಯೋಗಿಯಾದ ನನ್ನ ಭಕ್ತನಿಗೆ ಆಲಸ್ಯವಿಲ್ಲದೇ ನನ್ನ ಶ್ರೀತ್ಯಧ್ರಮವಾಗಿ ಸುವರ್ಣದಾನವಾಡಬೇಕು. ||೨೬-೨೦||

ಒಕ್ಕೆಯ ಹಾಲು ಪರವಾನ್ನ ತುಪ್ತ ಮುಂತಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳಿಂದ ಶಿವಯೋಗಿಯಾ ಸಂತುಷ್ಟನಾಗುವಂತೆ ನಿಯಮದಿಂದ ಭೋಜನವಾಡಿಸಬೇಕು. ಅದು ಶಿವಕ್ಕೇತ್ರವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಭಕ್ತರನ್ನ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಭೋಜನವಾಡಿಸಿ, ದಕ್ಷಿಣಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನ ಕೊಟ್ಟು ಸಂತೋಷವಾಡಿಸಬೇಕು. ||೨೭-೨೭||

ನನ್ನ ಭಕ್ತನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಭೋಜನವಾಡಿಸಿದರೆ ಕೋಟ್ಟಂತರ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಉಟವಾಡಿದಂತೆಯೇ. ಎಲ್ಲಾ ಗಿರಿಜೆಯೇ, ಯಾವಾಗಲೂ ನಾನು ನನ್ನ ಭಕ್ತನ ಮೂಲಕವೇ ಉಟವಾಡುವೆನೆಂದು ತಿಳಿ. ಶ್ರದ್ಧ, ಭಕ್ತಿ ಇವುಗಳಿಂದಲೂ ವಿನಯದಿಂದಲೂ ಸಹ ತಿಳಿವಳಕೆಯುಳ್ಳವರು ಶ್ವಿವಶ್ರೀಷ್ವರಿಗೆ ಭೋಜನವಾಡಿಸಿದರೆ ಅದನ್ನ ನಾನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಉಟವಾಡುವೆನೆಂದು ಭಾವಿಸು ||೨೮-೨೪||

ಅಂಬಿಕೇ, ಶಿವಯೋಗಿಯು ಸಂತೋಷಭರಿತನಾದರೆ ನಾನು ಸಂತುಷ್ಟನಾಗುವೆನು. ನಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ಆ ಶಿವಯೋಗಿಯ ರೂಪದಿಂದಲೇ ಸಂಚಾರ

ತೈವಕ್ಕೇತ್ರೇಷು ಸರ್ವೇಷು ಪೂಜ್ಯಾ ಹಿ ಶಿವಯೋಗಿನಃ ।
ಅಹಂ ತು ಪೂಜಿತಃ ಸತ್ಯಂ ಶಿವಯೋಗಿನಿ ಪೂಜಿತೇ ॥೨೬॥

ಶತ್ರಾದರ್ಶಕೃತ್ತಿಕಾಯೋಗೇ ಭೂತಾಯಾಮಷ್ಟಮೀದಿನೇ ।
ಸಂಪೂಜ್ಯ ಮಾಂ ಚಿಲ್ಲಪತ್ರೇಬ್ರಹ್ಮಹಾಪಿ ವಿಮುಚ್ಯತೇ ॥೨೭॥

ವೈಶಾಖಾಷಾಂಘಿಕಾಷಾಂ ಯಃ ಸಂಪೂಜಯತಿ ತತ್ತ್ವ ಮಾಂ ।
ಯದಿ ಪಾತಾದ್ರಯುಕ್ತಾಯಾಂ ಸ ನೋತ್ತಮನಧಿಗಚ್ಯತಿ ॥೨೮॥

ಯೋ ಮಾಂ ಚಿಲ್ಲದಲ್ಲಿಸ್ತತ್ರ ಕೋಮಲ್ಲಿಃ ಪೂಜಯಿಷ್ಯತಿ ।
ಸ ಸದ್ಯ ಏವ ಸಂಸಾರಾನ್ಮಾಕೌತ್ತರ್ಣಿ ಭವತಿ ಸರ್ವಥಾ ॥೨೯॥

ಶೇಷಃ ಪ್ರತ್ಯಹರಮಾಗತ್ಯ ತತ್ತ್ವ ರತ್ನೀಂದ್ರಿಯಾ ನೋಹರ್ಯೇ ।
ತದೇವ ಲಿಂಗಮನುಲಂ ಸಂಪೂಜಯತಿ ಸಾದರಂ ॥೩೦॥

ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆನೆಂದು ತಿಳಿ. ಆ ಶಿವಯೋಗಿಗಳು ಶಿವಕ್ಕೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಲಾಲಿ ಪೂಜಾರ್ಥರೇ ಆಗಿರುವರು. ಶಿವಯೋಗಿಯ ಪೂಜೆಯಿಂದ ನಾನು ಸತ್ಯವಾಗಿಯಾ ಪೂಜಿಸಲ್ಪ ಟ್ಟುಂತೆಯೇ ಆಗುವೆನು. ॥೨೫-೨೬॥

ಆರಿದ್ವಾ ಮತ್ತು ಕೃತ್ತಿಕಾನಕ್ಕತ್ತ ಸಂಬಂಧವಿರುವ ಚತುರ್ಭಾಗಿ ಮತ್ತು ಅಷ್ಟವಿಾ ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿ ಚಿಲ್ಲಪತ್ರಿ ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡಿದರೆ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ತಿಮಾಡಿದವನೂ ಸಾಪದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದುವನು. ವೈಶಾಖಮಾಸದ ಪೂಜೆಮಾ ದಿವಸ ಆ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ, ವೃತ್ತಿಪಾತ ಮತ್ತು ಆದರ್ಶನಕ್ಕತ್ತ ಸಂಬಂಧಿಸಿ ರಾವಾಗ ನನ್ನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡಿದರೆ ಆವನು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ನೋತ್ತಮನನ್ನು ಹೊಂದುವನು. ॥೨೭-೨೮॥

ಅಲ್ಲಿ ಕೋಮಲವಾದ ಚಿಲ್ಲಪತ್ರಿಗಳಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡಿದರೆ ಕೂಡಲೇ ಆವನು ಈ ಸಂಸಾರ ಬಂಧನದಿಂದ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯಾ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದುವನು. ಆದಿತೀವನು ಪ್ರತಿನಿತ್ಯನೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಮನೋಹರವಾದ ರತ್ನಗಳಿಂದ ನಿಮುಳವಾದ ಆ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ॥೨೯-೩೦॥

ಅತ್ಯಂತಮೈಲಂಕ್ಷರತ್ನೈಃ ಶೇಷಃ ಪ್ರತ್ಯಹವಾದರಾತ್ |

ಸಮಚರಣತ ತಲ್ಲಿಂಗಂ ನಿಯಮೇನಾತಿರೆತ್ತಿತಃ |

||೫೧||

ತತ್ತ್ವ ಕಾಶ್ಚಿದ್ವಜೋಽಂಬಂ ನಿತ್ಯಂ ನಿಯಮೇನೈನ ಸಾದರಂ |

ತುಂಡೇನ ಜಲವಾನಿಯ ಮುದಾ ಮಾಮಭಿಷಿಂಜತಿ |

||೫೨||

ತತಃ ಪರಂ ಚಿಲ್ವಪತ್ರಾಣಾದಾಯೋಽಚ್ಚಿಸ್ತುತುಂಡತಃ |

ಮಾಮಭರಣತಿ ಯತ್ತೈನ ಪ್ರಸ್ವನಾರ್ಥನಾವಿಧೈರಪಿ |

||೫೩||

ಅಯಂ ಯದಾ ಸಮಾಯಾತಿ ಮತ್ತೊಽಜಾಧ್ರಂ ಮದ್ವಿಪಃ |

ತತ್ಪ್ರವರ್ಣಂ ಘಣರಾತ್ರತ್ನೈಃ ಪೂಜಾಂ ಕೃತ್ವಾ ಸ ಗಜ್ಞತಿ |

ಭಾನಿ ರತ್ನಾನಿ ದೃಷ್ಟಾಪಯಂ ಹಸ್ತೀ ಪಾಣಾಳಶಂಕರ್ಯಾ |

ದೂರೀಕರೋತಿ ರತ್ನಾನಿ ಸಕೋಪಃ ಸತ್ಯರಂ ಶಿವೇ |

||೫೪||

ವಿನಂ ಪ್ರತ್ಯಹಮೇವಾಯಂ ರತ್ನಾನಿ ವಿನುಲಾನೈಪಿ |

ದೂರೀಕೃತ್ಯೈವ ಬಿಳ್ಳೈವರ್ಣಂ ಪೂಜಯಾಮಾಸ ಭಕ್ತಿತಃ |

ಪ್ರತಿನಿತ್ಯವೂ ಆದಿಶೇಷನು ಉತ್ತಮವಾದ ಲಕ್ಷರತ್ನಗಳಿಂದ ಆ ಲಿಂಗವನ್ನು
ಬಹಳ ನಿಯಮದಿಂದಲೂ ಮತ್ತು ಆದರದಿಂದಲೂ ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಿರುವನು.
ಅಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ಆಸೆಯೂ ಅತ್ಯಂತ ನಿಯಮದಿಂದ ತನ್ನ ಸೊಂಡಲಿನಿಂದ
ನೀರನ್ನ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಒಂದು ಸ್ತ್ರೀತ್ಯಾದರಗಳಿಂದ ನನಗೆ ಅಭಿಷೇಕ ಮಾಡು
ತ್ತಿದ್ದಿತು. ||೫೧-೫೨||

ಅಭಿಷೇಕ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ದವ್ಷಿಸೊಂಡಲಿನಿಂದ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿಗಳನ್ನು
ಕುಯ್ದು ತಂದು ನಿಯಮದಿಂದ ಆ ಪತ್ರಿಗಳಿಂದಲೂ ಇನ್ನೂ ನಾನಾವಿಧವಾದ
ಹಾವುಗಳಿಂದಲೂ ನನ್ನನ್ನ ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಆ ಮದಗಜವು ಪೂಜೆ
ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಸರ್ವರಾಜನಾದ ಆದಿಶೇಷನು ನಾನಾ
ವಿಧವಾದ ರತ್ನಗಳನ್ನು ತಂದು ನನ್ನನ್ನ ಪೂಜೆಮಾಡಿ ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಿದ್ದನು.
||೫೨-೫೩||

ಪಾರ್ವತಿ, ಆ ರತ್ನಗಳನ್ನು ಸೋಃದಿ, ಆನೆಯು ಅವುಗಳನ್ನು ಕಲ್ಲಿಂಬ
ಭಾವನೆಯಿಂದ ಕೊಳ್ಳಬದಿಂದ ದೂರಕ್ಕೆ ಬಿಸಾಡುತ್ತಾ ಪ್ರತಿನಿತ್ಯವೂ ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ

ತದ್ವಾರೀಕೃತರತ್ವಾನಿ ದೃಷ್ಟಾದ ತೇಷಃ ಸ ವಿಸ್ತಿತಃ ।
ಕೇನ ದೂರೀಕೃತಾನಿತಿ ದುಃಖಂ ಪ್ರಾಪ್ತೋತ್ತಹನಿರ್ಶತಂ ॥೩೨॥

ಅತ್ಯಂತಮಾನಿ ರತ್ನಾನಿ ಸಮಾನಿಯ ಮುಯಾ ಮುದಾ ।
ಸಮಷ್ಟಿ ಮಹಾಲಿಂಗೇ ಕೇನ ದೂರೀಕೃತಾನ್ಯಹೋ ॥೩೩॥

ಶಿವಪೂಜಾಪನಯನಾತ್ಮಾತಕಂ ಯದುಸಾಜ್ಯತೇ ।
ತತ್ತ್ವತೈಂದುಃಖಲೋಽಪಿ ಕಂ ನ ತಸ್ಯಾಭಿಜಾಯತೇ ॥೩೪॥

ಇತಿ ಕೃತ್ಯಾ ಮಹದ್ವಿಂಧಂ ರತ್ನೈಃ ಸಂಪೂಜ್ಯಮಾಂ ಪುನಃ ।
ಸ ಯಾತಿ ನಾಗಕುಹರಂ ನಾನಾನಾಗವಿರಾಜಿತಂ ॥೩೫॥

ವಿವನೇವ ಸಮಾಗತ್ಯ ಪೂಜಯಿತ್ಯಾ ಪುನಃ ಪುನಃ ।
ಸ ಯಾಶ್ಯಾಯಾತಿ ಸತತಂ ಪುನರಾಯಾತಿ ಯಾತಿ ಚ ॥೩೬॥

ಈ ರತ್ನಗಳನ್ನು ತಿರಸ್ಯಾರವಾಡಿ ಬಿಂಬಿಸತ್ತೇಗಳನ್ನು ತುಂದು ಭಕ್ತೀಯಿಂದ ನನ್ನನ್ನು
ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿತು. ॥೩೫-೩೬॥

ಹೀಗೆ ಆ ಆನೆಯು ದೂರಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಿರುವ ರತ್ನಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಅದಿಶೇಷನು
ಆಶ್ಚರ್ಯಗೊಂಡು ಹಗಲೂ ರಾತ್ರಿ ಯಾರು ಇದನ್ನು ಹೀಗೆ ದೂರ ತಳ್ಳುತ್ತಾರೆಂಬ
ದುಃಖದಿಂದ, ಅಯ್ಯೋ ! ನಾನು ಪ್ರತಿದಿನನ್ನೂ ಬಹಳ ಉತ್ಸೃಷ್ಟವಾದ ರತ್ನಗಳನ್ನು
ತುಂದು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಹೀಗೆ ಆ ಪರತಿವನ ದೊಡ್ಡ
ಲಿಂಗದಲ್ಲಿ ಸಮರ್ಪಣೆಮಾಡಿದ ಈ ರತ್ನಗಳನ್ನು ದೂರಮಾಡುವ ಪಾಸಿ ಯಾರು ?
॥೩೭-೩೮॥

ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಶಿವಪೂಜೆಯನ್ನು ವಿಷ್ಣುವಡಿಸುವುದರಿಂದ ಉಂಟಾಗುವ
ಲೀರಾಂಶದುಃಖವೂ ಆವನಿಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೇ ! ಎಂದು ಚಿಂತಿಸಿ, ಆತ್ಮಂತ ದುಃಖಿತ
ನಾಗಿ ಪುನಃ ನಾನಾಬಗೆಯ ರತ್ನಗಳಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡಿ ತಾನು
ಆಸ್ತಿಕ ಸರ್ವಗಳಿಂದ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿರುವ ಪಾತಾಳಲೋಕವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಮಾಡು
ತ್ತಿದ್ದನು. ॥೩೯-೪೦॥

ಇಂಗಿಯೇ ಪದೇ ಪದೇ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಹೋಗಿಬಂದು ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಿಲೇ
ಇದ್ದರು. ಆನೆ ಮತ್ತು ಸರ್ವ ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಪ್ರತಿದಿನನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಲಿಂಗಸ್ವರೂಪಿ

ಉಭಾಭ್ಯಂ ಹಸ್ತಿನಾಗಾಭ್ಯಂ ಮೇವಮನ್ಯಹಮಾದರಾತ್ |
 ಲಿಂಗರಾಪೇ ಮರು ಶ್ರೀತಾ ಪೂಜಾಂ ಕೃತಾ ಮರುಂಸಿತಂ ||೪೨||
 ತತಃ ಕಡಾಚಿತ್ತ ಫಳೀ ಪೂಜಾಂ ಕೃತಾ ಪ್ರಯತ್ನಃ |
 ಕೋಽಯಮಾಯಾತಿ ತಂ ದ್ರಷ್ಟೇ ಸೂನಮಂದೀತಿ ಸಂಸ್ಥಿತಃ ||೪೩||
 ದೃಷ್ಟಾರಮಂತಿರುತ್ತೇನ ಶಿವಪೂಜಾವಿನಾಶಕಂ |
 ವಿನಾಶಯಾವಿ ದೇವೋ ವಾ ನರೋ ವಾಸ್ತು ನ ಸಂಶಯಃ ||೪೪||
 ಮರೂ ತ್ವತ್ಯಂತಯತ್ತೇನ ರತ್ನಾರಸ್ಯಹಮಾದರಾತ್ |
 ಪೂಜ್ಯತೇ ತಂಕರಸ್ತಾನಿ ನ ತಿಷ್ಯಂತ್ತೇನ ಶಂಕರೇ ||೪೫||
 ಇತಿ ನಿಶ್ಚಯೈ ನಾಗೀಂದ್ರಃ ಕ್ಷಾಚಿತ್ಯೋಽಣೀ ನಿಲೀಯ ಸಃ |
 ಸಿಫತಸ್ತದಾ ದ್ವಿಪಃ ಸೋಽಪಿ ಪೂಜಾಧ್ರಂ ಸಮುಸಾಗತಃ ||೪೬||

ಯಾಗಿರುವ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯಿಟ್ಟು ನನ್ನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡುತ್ತಾ ಕಾಲಕಳೆಯು
 ತ್ವಿದ್ದರು. ||೪೮-೪೯||

ಹೀಗಿರಲು ಒಂದುಸಲ ಆ ಅದಿಶೇಷನು ನಿಶೇಷ ಶ್ರದ್ಧೆಯಿಂದ ಪೂಜಿಮಾಡಿ,
 ಈ ದಿವಸ ಯಾರು ಬಂದು ನಾನು ಪೂಜಿಸಿದ ರತ್ನಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಎರಚುತ್ತಾನೆ !
 ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ಆವನನ್ನು ನೋಡಿ ಪರಿಕ್ಷೇಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಆ ಪರಶಿವನ ಪೂಜಿ
 ಯನ್ನು ಹಾಳುಮಾಡುವ ಆ ದೊರ್ಹಿಯು ದೇವತೆಯಾಗಲೀ ಮನುಷ್ಯನೇ
 ಆಗಲೀ ಆವನನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದು ಸಂಶಯವೇ ಇಲ್ಲದೇ ಆವನನ್ನು ಕೊಂಡು
 ಹಾಕುತ್ತೇನೆ. ||೪೯-೫೦||

ನಾನು ನಿಶೇಷವಾಗಿ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ರತ್ನಗಳನ್ನು ತಂದು ಆದರದಿಂದ
 ಶಂಕರನಿಗೆ ಪೂಜಿಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳೊಂದೂ ಆ ದೇವನ ಮೇಲೆ ಇರುವುದೇ
 ಇಲ್ಲವಲ್ಲ ! ಈ ದಿವಸ ಈ ಕೆಲಸಮಾಡುವವನನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ
 ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವೆನೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ, ಆದಿಶೇಷನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ಕೋಣ
 ಯಲ್ಲಿ ಬಜ್ಜಿಟ್ಟು ನಿಂತನು. ಆಗ ಆ ಆನೆಯೂ ಎಂದಿನಂತೆ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು
 ಪೂಜಿಮಾಡಲು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿತು. ||೫೦-೫೧||

ದ್ವಿಪಃ ಸ ತಾನಿ ರತ್ನಾನಿ ದೂರೀಕೃತ್ಯ ತತಃ ಪರಂ ।
ಬಿಲ್ಲಪತ್ರೀಃ ಪ್ರಸೂನೈಶ್ಚ ಪೂಜಯಾವಾಸ ಸಾದರಂ ॥೪೩॥

ದ್ವಿಪಸ್ತಸ್ತಿನ್ ದಿನೇ ಭೂಯೋ ಬಿಲ್ಲಪತ್ರಾಂಕ ವಾದರಾತ್ ।
ಸಂಪೂಜ್ಯ ನತ್ವಾ ಯತ್ತೇನ ತ್ವರಯಾ ಬಹಿರಾಗತಃ ॥೪೪॥

ಬಹಿರಾಗತ್ಯ ರಮ್ಯಾಣಿ ಬಿಲ್ಲಪತ್ರಾಣಿ ಶೋಭನೇ ।
ಗೃಹೀತ್ವಾ ಪೂಜಯಾವಾಸ ಸಮೃಗ್ಂತಪ್ರಾರಂಭಃ ಸರಂ ॥೪೫॥

ತತಸ್ತಂ ದಂತಿನಂ ದೃಷ್ಟಾಂತ ನಾಗಃ ಸತ್ಯರಸಸ್ಯಾಖ್ಯಃ ।
ತದ್ದಂತಿತುಂಡದ್ವಾರೇಣ ಶಿರೋಮಧ್ಯಂ ಜಗಾಮು ಸಃ ॥೪೬॥

ತತಸ್ತದ್ದಂತಿತೋ ದಂತಿ ದ್ವಾರಸ್ತಂಭೇ ಶಿಲಾಮುಯೇ ।
ಶಿರಃ ಸಂಸುಷ್ರಯಾವಾಸ ಕೌರೀಶಸ್ಸಿಕೌರೀಧಸಂಯುತಃ ॥೪೭॥

ತತಃ ಸಂಘಂಷಣೇನೈವ ಸ್ವಾಂತಿತಂ ತಚ್ಚಿರಸ್ತದಾ ।
ನಿಜರಾಮು ತತೋ ಭೋಗಿ ಮೃತಸ್ತಂಭಿರಸಸ್ತದಾ ॥೪೮॥

ಆನಂತರ ಆ ಆನೆಯು ಅವುಲ್ಲಯ ರತ್ನಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ದೂರಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಿ ಆಮೇಲೆ
ಬಿಲ್ಲಪತ್ರಿಗಳಿಂದಲೂ ಹಾಗಳಿಂದಲೂ ಆದರಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು
ಪೂಜಿವಾಡಿ ಪುನಃ ಬಿಲ್ಲಪತ್ರಿಗಳನ್ನು ತರುವುದಕೊ೦ಷ್ಠರ ನಿಯಮದಿಂದ
ದೇವದೇವನಸಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರವಾಡಿ ಪೂಜಿಸಿದ ಅನಂತರ ಜಾಗ್ರತ್ತಿ ಹೊರಕೆ
ಹೊರಟಿತು. ॥೪೯-೫೦॥

ಎಲ್ಲಾ ಶೋಭನಾಂಗಿಯೇ, ಆನಂತರ ಆ ಆನೆಯು ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಮನೋ
ಕರವಾದ ಬಿಲ್ಲಪತ್ರಿಗಳನ್ನು ತಂದು ಭಕ್ತಿಪೂರಷ್ಠರವಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಪೂಜಿವಾಡಿತು.
ಆಗ ಆ ಆನೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಸರ್ವರಾಜನಾದ ಆದಿಶೇಷನು ಕೋಪದಿಂದ ಎದುರಾಗಿ
ಬಂದು, ಆದರ ಸೋಂಡಲಿನ ಮೂಲಕ ಪ್ರವೇಶವಾಡಿ ಆ ಆನೆಯ ತಲೆಯ ಮಧ್ಯ
ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದನು. ॥೫೧-೫೦॥

ಆಗ ಸರ್ವರಾಜನು ಕೋಪದಿಂದ ಆನೆಯನ್ನು ಕಚ್ಚಿಲು ಆಗ ಆ ಆನೆಯು
ಅಂಶದ್ವಾರಾ ಕಳ್ಳಿನ ಬಾಗಿಲ ಕಂಬಕ್ಕೆ ತನ್ನ ತಲೆಯನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಗರ್ಜಿಸಿವಾಡುತ್ತಾ

ತತೋ ವಿಷಾದಿಂತೋ ದಂತಿ ಮೃತೋ ಭೂಮರ್ ಪರಾತ ಜೆ ।

ಪತಿತೇ ದಂತಿವಯೇ ಸ್ನಿಂಬಾಗೇ ಚ ಪೃಥಿವೀತಲೀ ॥೫೩॥

ಸ್ವಾದುರಾಸಮಹಂ ದೇವಿ ತದಾ ಮಲ್ಲಿಂಗಮಧ್ಯತೇ ।

ಸ್ತುತಸ್ತಾಭ್ಯಾಂ ತತೋ ಯತ್ವಾಜ್ಞೀರುದ್ರೇಣ ಯಥಾಕ್ರಮಂ ॥೫೪॥

ತತಸ್ತಾಭ್ಯಾಂ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ವೃತೋಽಯಂ ನರಾಲುತ್ತಮಃ ।

ಉಭಯೋರಸಿ ನಾಮ್ಮೇದಂ ಲಿಂಗಂ ಪ್ರಜ್ಞಾತಿಮೇಷ್ಯತು ॥೫೫॥

ನಾಮಾನುವೃತ್ತಿರಸ್ತ್ಯೀತ ಪೃಥಿವ್ಯಾಮಾನಯೋಃ ಸದಾ ।

ಮುಕ್ತಸ್ತಾದ್ವರ್ತಾನಾದೇವ ಭವಿಷ್ಯತ್ಯದ್ವ ಸರ್ವಥಾ ॥೫೬॥

ಇತ್ಯಕ್ತಂ ತದ್ವಚಃ ಶ್ರುತ್ವಾ ವರೋ ದತ್ತಸ್ತದಾ ಶಿವೇ ।

ತಯೋಮುರಕ್ತರಭಾದ್ವೇವಿ ಮತ್ವಾಕಾರತಸ್ತತಃ ॥೫೭॥

ಉಜ್ಜಿಂತು. ೧೧೬ ಉಜ್ಜುವಿಕೆಯಿಂದ ಆ ಸರ್ವದ ಶಲೀಯೋದೆ ನಾಗರಾಜನು ಅದೇ ಸೋವಿನಿಂದ ಹೊರಬಂದು ಸ್ವಾಳಾಬಿಟ್ಟಿನು. ॥೫೮-೫೯॥

ಹಾಗೆಯೇ ವಿವದಿಂದ ವ್ಯಾಪ್ತವಾದ ಆ ಆನೆಯೂ ಸತ್ತು ನೆಲದಮೇಲೆ ಬಿಡ್ಡಿತು. ೧೧೬ ಆ ಗಜಶ್ರೀಷ್ವನೂ ಮತ್ತು ಸರ್ವರಾಜನೂ ಮೃತರಾಗಿ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಬಿಡ್ಡಮೇಲೆ ನಾನು ಅಲ್ಲಿದ್ದ ನನ್ನ ಲಿಂಗಮಧ್ಯದಿಂದ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವಾದೆನು. ಅನಂತರ ನನ್ನ ಭಕ್ತರಿಬ್ಬರೂ ಕ್ರಮವಾಗಿ ನಿಯಮವಾದ ರುದ್ರಮಂತ್ರ ಪುರಷ್ಣರವಾಗಿ ನನ್ನನ್ನ ಸೈತ್ಯತ್ವವಾಡಿದರು. ॥೫೯-೬೦॥

ದೇವಿ! ಆಗ ಅವರಿಬ್ಬರೂ, ‘ದೇವಾದಿದೇವ! ನಮಿಬ್ಬರ ಹಸರಿನಿಂದಲೂ ಈ ನಿನ್ನ ಲಿಂಗವು ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಗೆ ಬರಲಿ’ ಎಂದು ಉತ್ತಮವಾದ ವರವನ್ನು ಬೇಡಿದರು. ಅಲ್ಲದೇ ನಮಿಬ್ಬರ ಹಸರೂ ಈ ಭೂಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ಅನೇಕೋನ್ಯವಾಗಿ ಅನುವತ್ತಿಸಲಿ (ಅಂದರೆ ನಾಗನೆಂದರೆ ಆನೆಗೂ, ಸರ್ವಕ್ಕೂ ಹಸರಾಗುವಂತೆ). ನಿನ್ನ ದರ್ಶನದಿಂದ ನಮಗೆ ಮೋಕ್ಷವಂತೂ ದೊರೆತೀ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ॥೬೧-೬೨॥

ಮಂಗಳಾಂಗಿ, ೧೧೬ೇ ಮಧ್ಯದಿಂದ ಅವರ ವಾತಾಗಳನ್ನು ಕೇಳ ನಾನು ಆಗ ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲೆಂದು ವರಕೊಟ್ಟಿನು. ಅನಂತರ ನನ್ನ ದರ್ಶನದಿಂದ ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಮೋಕ್ಷವಂಟಾಯಿತೆಂದು ತೀವನು ನಾವತಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ॥೬೩॥

॥ ಸಾರ್ವತ್ವವಾಚ ॥

ಮಹಾದೇವ ಗಜಸ್ಯಾಸ್ಯ ಭಕ್ತರೇತಾದೃಶೀ ತ್ವಯಿ ।
ಕಥಂ ಜಾತಾ ಭೋಗಿನೋಽಷಿ ತದ್ವದಸ್ಯ ನುಹೇತ್ವರ ॥೩೮॥

ಅನಂತಜನ್ಮಭಿಷ್ಣೋಽರಂ ಯದಿ ತಪ್ತಂ ತಪಸ್ತಿದಾ ।
ತ್ವಯಿ ಭಕ್ತವಾಹಾದೇವ ಭವಿಷ್ಯತ್ವನ್ಯಾಥಾ ತು ನ ॥೩೯॥

ಶರೀರಂ ಯಸ್ಯ ಚರಮಂ ತಸ್ಯೈವ ತ್ವಯಿ ಶಂಕರೇ ।
ಭಕ್ತಭರವತಿ ಸಾ ಭಕ್ತವಾರ್ಥಕ್ರಿದಾಃನನ್ಯಾಗಾ ಶಿಭಾ ॥೪೦॥

ಯೇಷಾಂ ಸಂಸಾರವಿಷ್ಣಿತ್ಯಾಯ ದ್ವೇಹಾಪಗಮೇ ಸತಿ ।
ತವ ಸರ್ವಭಾವೇನ ಶರಣಂ ಯಾಂತಿ ಶಂಕರಂ ॥೪೧॥

ಸೋತ್ವಂತಂ ನಿಲಕಂತೇತಿ ಶ್ರೀಕಂತೇತಿ ವದಂತಿ ಯೇ ।
ತೇಷಾಂ ಶರೀರಂ ಚರಮಂ ಸತ್ಯಮಿತ್ವಸ್ತಿ ಹಿ ಶ್ರುತಿಃ ॥೪೨॥

ವಿಶ್ವಾಧಿಕ ಮಹಾದೇವ ವಿಶ್ವೇತೇತಿ ವದಂತಿ ಯೇ ।
ತೇಷಾಂ ಶರೀರಂ ಚರಮಂ ಸತ್ಯಮಿತ್ವಸ್ತಿ ಹಿ ಶ್ರುತಿಃ ॥೪೩॥

ಮಹಾದೇವನೇ, ಈ ಆನೆಗೂ ಮತ್ತು ಸರ್ವಕ್ಳಾ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಈರಿತಿಯಾದ ಭಕ್ತಿಯು ಹೇಗೆ ಉಂಟಾಯಿತು? ಅದನ್ನು ತಿಳಿಸು. ಅನೇಕ ಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಘೋರ ವಾದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯುಂಟಾಗುವುದೇ ಹೊರತು ಇಲ್ಲದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅದು ಅಸಂಭವವಲ್ಲವೇ? ||ಅ-ಅ||

ಈ ಶರೀರ ಸ್ತುಪಿಯು ಕೊನೆಯಾಗಿರುವನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಜಗನ್ನಂಗಳ ಕರನಾದ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ನಿನ್ನಲ್ಲಿಂಟಾಗುವ ಭಕ್ತಿಯು ಮತ್ತೊರಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರವೃತ್ತವಾಗಿದ್ದರೆ ಶಬಕರವಾದ ಅದು ನೋಕ್ಕವನ್ನೇ ಕರುಣೆ ಸುವುದು. ಈ ಮಾನವಶರೀರವು ತೊಲಗಿದ ನಂತರ ಸಂಸಾರಬಂಧನವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವರೆಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯಂದಲೂ ಶಂಕರನಾದ ನಿನ್ನನ್ನೇ ಶರಣ ಹೊಂದುವರು. ||೪೦-೪೧||

ಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ನಿಲಕಂತ, ಶ್ರೀಕಂತ ಎಂದು ಹೇಳಬಾಗಿ ಈ ಮಾನವ ಶರೀರವು ಸತ್ಯವಾಗಿ ಇದೇ ಕೊನೆಯದೆಂದು ಶ್ರುತಿ ಹೇಳುವುದು. ಎಲ್ಲೆ

ದೇವತಾ ಸಾರ್ವಭೂಮೇತಿ ಶಂಕರೇತಿ ವದಂತಿ ಯೇಃ ।

ತೇಷಾಂ ಶರೀರಂ ಚರಮಂ ಸತ್ಯಮಿತ್ಯಸ್ತಿ ಹಿ ಶ್ರುತಿಃ ॥೪೪॥

ಸರ್ವದೇವಾಧಿದೇನೇತಿ ಮಹೇಶೇತಿ ವದಂತಿ ಯೇಃ ।

ತೇಷಾಂ ಶರೀರಂ ಚರಮಂ ಸತ್ಯಮಿತ್ಯಸ್ತಿ ಹಿ ಶ್ರುತಿಃ ॥೪೫॥

ಸಮೋತ್ತಮೋತ್ತಮಾನಂತ ಶ್ರೀಶರ್ವೇತಿ ವದಂತಿ ಯೇಃ ।

ತೇಷಾಂ ಶರೀರಂ ಚರಮಂ ಸತ್ಯಮಿತ್ಯಸ್ತಿ ಹಿ ಶ್ರುತಿಃ ॥೪೬॥

ವಿದಾರಿಕನ್ಯಾಸಿಂಹೇತಿ ಶ್ರೀರುದ್ರೇತಿ ವದಂತಿ ಯೇಃ ।

ತೇಷಾಂ ಶರೀರಂ ಚರಮಂ ಸತ್ಯಮಿತ್ಯಸ್ತಿ ಹಿ ಶ್ರುತಿಃ ॥೪೭॥

ಗರುಡಧ್ವಜವಂದ್ಯೇತಿ ಸರ್ವೇಶೇತಿ ವದಂತಿ ಯೇಃ ।

ತೇಷಾಂ ಶರೀರಂ ಚರಮಂ ಸತ್ಯಮಿತ್ಯಸ್ತಿ ಹಿ ಶ್ರುತಿಃ ॥೪೮॥

ಜಗಜ್ಞಿರ್ಷಣ್ಯನೇ, ನಿಷ್ಣನ್ಯ ಮಹಾದೇವ, ಜಗದೊಡಿಯ, ಎಂದು ಹೇಳುವವರಿಗೂ ಈ ಶರೀರವು ಕೊನೆಯದೇ ಎಂಬ ವಿಷಯವು ಸತ್ಯವೆಂದೇ ಶ್ರುತಿಯಿರುವುದು ॥೪೯-೫೦॥

ದೇವತೆಗಳಿಗಲ್ಲಾ ಸಾರ್ವಭೂಮನೆಸಿರುವವನೂ, (ಚಕ್ರವರ್ತಿ) ಶಂಕರನೂ, (ಸುಖವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವವನೂ) ಎಲ್ಲಾ ದೇವತೆಗಳನ್ನೂ ತನ್ನ ಅಧಿದೇವತೆಗಳ ನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರುವವನೂ, ಮಹೇಶ್ವರನೂ (ಸಕಲವಾದ ಸತ್ಯರ್ಥಿಲನೂ) ಎಂದು ನನ್ನ ದಿವ್ಯನಾಮಗಳನ್ನು ಹೇಳುವವರಿಗೆ ಈ ಶರೀರವು ಇದೇ ಕೊನೆಯ ದೆಂದು ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ವೇದವು ಸಾರುತ್ತಿರುವುದು ॥೫೧-೫೨॥

ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಉತ್ತಮನಾದವನೂ, ನಾಶವಿಲ್ಲದವನೂ, ನೃಸಿಂಹಾವತಾರಿಯಾದ ವಿಷ್ಣುವನ್ನು ಸೀಳಿದವನೂ, ತನ್ನ ಭಕ್ತರ ಪಾಪಗಳನ್ನು ಹೊಗಲಾಡಿಸುವವನೂ, ಗರುಡನನ್ನೇ ಧ್ವಜವನ್ನಾಗಿ ಧರಿಸಿರುವ ಮಹಾವಿಷ್ಣುವಿನಿಂದ ನಮಸ್ಕರಿಸಲ್ಪಡುವವನೂ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಡಿಯನೂ, ಎಂದು ಹೇಳುವರಿಗೆ ಶರೀರ ಪ್ರಾಣಿಯು ಇದೇ ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಕೊನೆಯದೆಂದು ವೇದ ಹೇಳುವುದು ॥೫೩-೫೪॥

ವಿಷ್ಣುನೇತ್ರಾಚಿಕಾಂಗುವ್ಯ ಮಹಾದೇವೇತಿ ವಾದಿನಃ ।

ಜೀವನ್ಮಾಕ್ರಾ ಹಿ ತೇ ಜ್ಞೈಯಾಃ ಸತ್ಯನಿತ್ಯಸ್ತಿ ಹಿ ಶ್ರುತಿಃ ॥೭೯॥

ಅನನ್ಯಶರಣಾ ನಿತ್ಯಂ ಯೇಽಚರ್ಯಂತಂತಿ ಮಹೇಶ್ವರಂ ।

ತಾನಹಂ ಪೂಜಯಾನೀತಿ ನೇದೋಽಪಿ ವದತಿ ಸ್ವಯಂ ॥೮೦॥

ಅನನ್ಮಾಃ ಶಂಕರಂ ನಿತ್ಯಂ ಯೇಽಚರ್ಯಂತಂತಿ ಸುರೇಶ್ವರಂ ।

ನ ತೇಷಾಂ ಗಭ್ರಾವಾಸಾದಿ ದುಃಖಾನೀತ್ಯಸ್ತಿ ಹಿ ಶ್ರುತಿಃ ॥೮೧॥

ಏವಂ ಸತಿ ದ್ವಿಪೂರ್ ನಿತ್ಯಂ ಚಿಲ್ವಪತ್ರಂ ಜಲಾದಿಭಿಃ ।

ಕರೋತಿ ಪೂಜನಂ ನಿತ್ಯಂ ಕಥಂ ತ್ವಯಿ ಮಹೇಶ್ವರ ॥೮೨॥

ಕೋಽಯಂ ಪೂರ್ವಭವೇ ಸ್ವಾಮಿನ್ ಕಮನೇನ ಕೃತಂ ತಪಃ ।

ಯಜ್ವರೀರಷ್ಯ ವಿಗನೇ ಸದೋಽ ಮೋಕ್ಷಮಾಪ್ಯ ಯಂತ್ರ ॥೮೩॥

ನಾಗೋಽಪ್ಯಯಂ ಸದಾ ಭಕ್ತಾಶ ರತ್ನಿತ್ಯರತ್ನತ್ವಮೃಘುಂ ದಾ ।

ಪೂಜಯತ್ಯಾದ್ರಭಾವೇನ ಲಿಂಗರೂಪೇ ತ್ವಯಿ ಪ್ರಭಿಂ ॥೮೪॥

ವಿಷ್ಣುವಿನ ಕಣ್ಣನಿಂದಪೂಜಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಅಂಗುವ್ಯವುಳ್ಳವನೂ, ಮಹಾದೇವನೂ, ಎಂದು ನಿನ್ನನ್ನ ಭಜಿಸುವವರು ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಜೀವನ್ಮಾಕ್ರಾರೆಂದೇ ತಿಳಿಯಲ್ಪಡ ಬೇಕು. ಹೀಗಿಂದು ವೇದದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದೆ. ಮತ್ತಾರನ್ನೂ ಮರಹೊಗದೇ ನಿತ್ಯವೂ ಆ ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನೇ ಪೂಜಿಸುವರನ್ನೂ ನಾನೂ ಪೂಜೆ ವಾಡುತ್ತೀನೆಂದು ಸಾಕಾಶತ್ವಾಗಿ ವೇದವೇ ಸಾರುತ್ತಿದೆ. ॥೯-೯೦॥

ನಿತ್ಯವೂ ಅನ್ಯಾಸಕ್ತನಾಗದೇ ದೇವತಿಗಳಿಗೆ ಒಡಿಯನಾದ ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ಪೂಜೆ ವಾಡುವನಿಗೆ ತಾಯಿಯ ಗಭ್ರದಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಡುವುದೇ ಮುಂತಾದ ದುಃಖಗಳಲ್ಲಿವೆಂದು ವೇದವಿರುವುದು. ಮಹೇಶ್ವರ, ಹೀಗಿರುವಾಗ ಆ ಆನೆಯು ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿ ನೀರು ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದ ನಿತ್ಯವೂ ನಿನ್ನನ್ನು ಹೇಗೆ ಪೂಜಿವಾಡುತ್ತಿದ್ದಿತೆಂಬುದು ನನಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನುಂಟುವಾಡುತ್ತಿರುವುದು. ॥೯೧-೯೨॥

ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಆನೆಯು ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಯಾರು? ಈ ಶರೀರ ನಾಶವಾಡಕೂಡಲೇ ಮೋಕ್ಷನನ್ನು ಪಡೆಯುವಂತಹ ತಪಸ್ಸನ್ನೇನು ವಾಡಿದ್ದನು?

ನಕ್ಕೆಕೆಸ್ಯ ಚ ರತ್ನಸ್ಯ ವರೋಲ್ಯಮೇವ ನ ವಿದ್ಯತೇ ।
ತಾದೃಶಾನಿ ಸವಾನಿಇಯ ಕರ್ಮಾಂತಿ ಕಥಮಚ್ಚನಂ

॥೨೫॥

ನತತ್ಪನ್ಹಂ ವಿಶೇಷೇಣ ಶ್ರೋತವ್ಯವಿತಿ ವತ್ಸತೇ ।
ವದ ಸರ್ವಜ್ಞ ವಿಶ್ವೇಶ ಕರುಳಾಕರ ಶಂಕರ

॥೨೬॥

॥ ಸೂತ ಉವಾಚ ॥

ಇತ್ಯಕ್ತಂ ತದ್ವಚಃ ಶ್ರುತಾ ಸರ್ವದೇವತಿಭಾವಣಿಃ ।
ಉವಾಚ ವಚನಂ ಚಾರು ಶ್ರೋತಾನಂದಕರಂ ಪರಂ

॥೨೭॥

॥ ಶ್ರೀ ಸದಾಶಿವ ಉವಾಚ ॥

ಹಸ್ತಿ ಪೂರ್ವಭವೇ ದೇವಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣೋ ವೇದಪಾರಗಃ ।
ಮಲಯಾಚಲದೇಶಸೋಽಧರಿದ್ವೋ ವ್ಯಾಧಿಪಿಡಿತಃ

॥೨೮॥

ಈ ಸರ್ವವೂ ಉತ್ತಮವಾದ ರತ್ನಗಳಿಂದಲೂ ಭಕ್ತಿಯಿಂದಲೂ, ಸಂತೋಷದಿಂದಲೂ ಒವಳ ವಿನಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಲಿಂಗಷ್ವರೂಪಿಯಾದ ನಿನ್ನನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಪ್ರಜೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನಲ್ಲವೇ! ||೨೯-೩೧||

ಈ ಸರ್ವರಾಜನು ಪ್ರಜೆ ಮಾಡುವ ಒಂದೊಂದು ರತ್ನಕ್ಕೂ ಬೆಲೆ ಕಟ್ಟಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ (ಅವಳಾಲ್ಯವಾಗಿರುವುದೆಂದು ಭಾವ). ಅಂತಹ ರತ್ನಗಳನ್ನು ಇವನು ಹೇಗೆ ಸಂಪಾದಿಸಿ ನಿನ್ನನ್ನು ಪ್ರಜಿಸುತ್ತಿರುವನು? ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ಕೇಳಬೇಕೆಂದು ಅವೇಕ್ಕೆಯುಂಟಾಗಿದೆ. ಸರ್ವಜ್ಞನೂ, ಜಗದೋಡಿಯನೂ, ದಯಾಸಾಗರನೂ ಆದ ಶಂಕರನೇ, ದಯವಿಟ್ಟು ನನಗೆ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಸು, ಎಂದು ಪಾರ್ವತಿಯು ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿ ಮಾಡಿದಳು. ||೨೯-೩೧||

ಹೀಗೆ ನುಡಿದ ದೇವಿಯ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳಿಗೂ ಜೂಡಾಮಣಿಸ್ತಾಯನಾಗಿರುವ ಆ ಮಾತಾದೇವನು ಕೇಳಲು ಆನಂದಕರವಾಗಿರುವಂತೆ ಮನೋಹರವಾಗಿ ಇಂತಿಂದನು. ||೨೩||

ದೇವಿ, ಆ ಆನೆಯು ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ವೇದಪಾರಂಗತನಾದ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣವಾಗಿದ್ದನು. ಈತನು ನುಲಯನರ್ವತದ ತಪ್ಪಲಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಾದ ದರಿದ್ರನಾಗಿಯೂ,

ಅನ್ಯಾಧಿಂ ಶಿವರಾತ್ರಿಯಾಮನೇನೋಷೋಷಣಂ ಕೃತಂ ।
ಕೃತಂ ಜಾಗರಣಂ ರಾತ್ರೆ ತೇನ ಯಾಮಚತುಷ್ಪಾಯಂ ॥೨೭॥

ರಾತ್ರಾವನ್ಯಕೃತಾಂ ಪೂಜಾಂ ಶಿವಲಿಂಗೇ ಮದಾತ್ಮಕೇ ।
ದದರ್ಶಾಯಮತಿಷ್ಠಿತಾಯ ದೀಪವಾಲಾಂ ಚ ತತ್ಕೃತಾಂ ॥೨೮॥

ತತ್ತಃ ಕದಾಚಿತ್ವಪೇಣ ದಷ್ಟೈಽಭೂತ್ಯ ತತೋ ಮೃತಃ ।
ತತೋ ಯವಂಭವದ್ವಂತಿ ಧರ್ಮವಿಕ್ರಯದೋಷತಃ ॥೨೯॥

ಪೂಜಾ ವಿಲೋಕತಾನೇನ ರಾತ್ರೆ ಭಕ್ತಾಯ ಯಶೋ ಮಮ ।
ತೇನ ಜಾತಿಸ್ವರ್ಣೋ ಜಾತೋ ದ್ವಿಪಜನ್ಯಾಪಿ ಷಿರ್ಯೇ ॥೩೦॥

ಆಬಾಲ್ಯಮತಿಯತ್ವೇನ ಮಮ ಪೂಜಾಂ ಕರೋತ್ಯಯಂ ।
ಕದಾಚಿದಪಿ ನ ತ್ವಕ್ತಮನೇನ ಮಮ ಪೂಜನಂ ॥೩೧॥

ರೀಳೀಗಸೀರಿತನಾಗಿಯೂ ಇದ್ದನು. ಇವನು ಒಂದುದಿನ ಮತ್ತೊಬ್ಬುನಿಗೋಷ್ಠರ ಶಿವರಾತ್ರಿಯದಿನ ಉಪವಾಸ ಮಾಡಿ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಜಾವಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಜಾಗರಣ ಮಾಡಿದನು. ||೨೮-೨೯||

ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಸ್ವರೂಪಾತ್ಮಕವಾದ ಶಿವಲಿಂಗದಲ್ಲಿ ಬೇರೊಬ್ಬರಿಂದ ಮಾಡಿದ ಪೂಜೆಯನ್ನು, ಹತ್ತಿಸಿದ ದೀಪಮಾಲೆಗಳನ್ನೂ ವಿಶೇಷ ಭಕ್ತೀಯಿಂದ ಸೋಡಿದನು. ಆದಾದ ಸ್ವಲ್ಪದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಒಂದಾನೋಂದು ದಿನ ಹಾವಿನಿಂದ ಕಚ್ಚಲ್ಪಬ್ರಂಢಿ ಕತ್ತಹೋಗಿ ಈಗ ತಾನುಮಾಡಿದ ಧರ್ಮವಿಕ್ರಯದ (ಮಾರುವಿಕೆಯ) ದೋಷದಿಂದ ಆನೆಯಾಗಿ ಜನಿಸಿದನು. ||೩೦-೩೧||

ಷಿರ್ಯೇ, ಶಿವರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಭಕ್ತೀಯಿಂದ ನನ್ನ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಈತನು ಸೋಡಿದುದರಿಂದ ಈ ಇನೆಯ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿಯೂ ತನ್ನ ಪ್ರಾಂದಿನ ಜನ್ಮ ಸ್ವರಜೆಯು ಇವನಿಗೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇವನು ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ನನ್ನ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಬಿಡದೆ ಇವರನುದಿಂದ ಮಾಡುತ್ತರುವನು. ಯಾವಾಗಲೂ ನನ್ನ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುವನಲ್ಲ. ||೩೨-೩೩||

ಬಿಲ್ಪಪತ್ರ್ಯಜರ್ಗಂತ್ಯಃ ಪುಷ್ಟಿಪರಾಮಂಭಜಾರ್ಥಸ್ವರ್ಹಂ ತತಃ ।

ಜಲಂ ಸಿಬತಿ ತನ್ಮಹ್ಯಂ ನಿವೇದ್ಯೈವ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ॥೪೪॥

ವಿತಾದೃಶದ್ವಿವಂ ದೃಷ್ಟಾಂ ಬ್ರಹ್ಮವಿಷ್ಣುಂದರ್ಯಃ ಸುರಾಃ ।

ಪೂಜಯಂತ್ಯತಿಯತ್ತೈನ ನಮಂತಿ ಚ ಮುಹುಮುರಹುಃ ॥೪೫॥

ಯಾದೃಶಸ್ತಾದೃಶೋ ನಾಸ್ತಿ ಶಂಕರಾಚರಂತಪ್ತರಃ ।

ಪೂಜನೀಯಃ ಪ್ರಯತ್ತೈನ ಸರ್ವಧೀತ್ಯಸ್ತಿ ಹಿ ಶ್ರುತಿಃ ॥೪೬॥

ಬ್ರಾಹ್ಮಣಃ ಕೃತ್ಯಿಂ ನೈತ್ಯಃ ಶಾದ್ರಷ್ಟಂಡಾಲ ಏವ ವಾ ।

ವಾನನೀಯಃ ಪೂಜನೀಯೋ ಮದರ್ಚರಂಪರಾಯಣಃ ॥೪೭॥

ಭಾರ್ಯಾಃ ಯದಿ ಯತ್ತೈನ ಶಿವಪೂಜಾಪರಾ ತದಾ ।

ತಸ್ಯಾಂ ನಿಷ್ಪತ್ತಾರಮುಕ್ತಾಂತೇ ನರಕಂ ಯಾತಿ ಸರ್ವಧಾ ॥೪೮॥

ಪುತ್ರೋಃ ಯದಿ ಯತ್ತೈನ ಮದರ್ಚರಂಪರಾದಾ ।

ತಸ್ಮಾನಿಷ್ಪತ್ತಾರಮುಕ್ತಾಂತೇ ನರಕಂ ಯಾತಿ ಸರ್ವಧಾ ॥೪೯॥

ಬಿಲ್ಪಪತ್ರೆ, ನೀರು, ಹೂವು ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ನನ್ನನ್ನು
ಪೂಜಿಸಾಡಿ, ನನಗೆ ನಿವೇದನವಾಡಿದ ನೇಲಿಯೇ ತಾನು ನೀರು ಕುಡಿಯು
ತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ರೀತಿಯಾದ ಆಸೆಯನ್ನು ಸೋಡಿ ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣು ಮುಂತಾದ
ದೇವತೀಗಳೂ ಸಹ ಸಿಯಮಂದ ಅದನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ ಪದೇ ಪದೇ ನಮಸ್ಕಾರ
ಮಾಡುತ್ತಿರುವರು. ||೮೭-೮೯||

ಆ ಶಂಕರನ ಪೂಜಾತತ್ವರನಾಗಿರುವವನು ಹೇಗಾದರೂ ಇರಲಿ, ಅವನನ್ನು
ನಿಯಮಂದ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಪೂಜಿಸಾಡಬೇಕೆಂದು ಶ್ರುತಿಯಿರುವುದು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣ,
ಕೃತ್ಯಿ, ವೈಶ್ಯ, ಶಾದ್ರು ಅಥವ ಚಂಡಾಲ ಇವರಾರೇ ಆಗಲೀ ಅವನು ನನ್ನ
ಪೂಜಾತತ್ವರನಾಗಿದ್ದರೆ ಪೂಜಾರ್ಥ ನೆಂದೇ ತಿಳಿಯಬೇಕು. ||೮೮-೮೯||

ಸ್ತುಯಳೇ, ಹೆಂಡತಿಯಾಗಲೀ, ಮಗನಾಗಲೀ ನಿಯಮಂದ ಶಿವಪೂಜಾ
ತತ್ವರಂಗಾದ್ವಾಗ ಅವರಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಪತ್ತಾರವಾಗಿ ವಾತನಾಡಿ ತುಜ್ಞವಾಗಿ ಕಾಣಿವವನು
ಖಂಡಿತವಾಗಿಯಾಗ ನರಕವನ್ನೆತ್ತುದುವನು. ||೯೦-೯೧||

ಅಪ್ರವಾದೀನ ಸತತಂ ನಿಷ್ಠಾ ಯಸ್ಯ ಶಿವಾಚರ್ಚ ನೇ |
ಈ ಪ್ರಾಜನೀಯೋ ಯತ್ತೇನ ತಸ್ಮಿನ್ನು ಮ್ರುಃ ಸದಾ ಭವೇತ್ ॥೬೦॥

ಅತ ಏವ ಗಜಂ ಸರ್ವೇ ಪ್ರಣವಂತಿ ಸುರಾಃ ಸದಾ |
ಬಿಲ್ಯಾಚರ್ಚನಪ್ರಿಯಂ ನಿತ್ಯಂ ಮದಚರ್ಚನಪರಾಯಣಂ ॥೬೧॥

ಸ ಸರ್ವೋಽಹಿ ಪುರಾ ವಿಷ್ಲೇಖ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರವಿಶಾರದಃ |
ಮತ್ವಾಜಾನಿರತೋ ನಿತ್ಯಂ ಹಿಮವತ್ವವರ್ತತೇ ಸ್ಥಿತಃ ॥೬೨॥

ಸ ದದಶಾರ್ಥ ಗಂಥವರ್ಚಂ ಶಿವಪೂಜಾಪರಾಯಣಂ :
ಸ ರತ್ನೈರುತ್ತಮ್ಯನಿರ್ತ್ಯಂ ಮಾನುಚರ್ಚಯತಿ ಸಾದರಂ ॥೬೩॥

ದ್ವಿಜಸ್ತಮಾಚೇ ಗಂಥವರ್ಚಂ ಪ್ರಣಿಪತ್ಯಾಭಿಪೂಜ್ಯ ಚ |
ರತ್ನಾನಿ ಕುತ್ರ ಸಂತೀತಿ ಪಪ್ರಜ್ಞ ವಿನಯಾನ್ವಿತಃ ॥೬೪॥

ತತ್ಸ್ತದ್ವಚನಂ ತ್ರಿತ್ವಾ ಗಂಥವರ್ಚಸ್ತಮಭಾಷತೆ |
ವಿನಯೇನ ಪ್ರಣಮ್ಯನಂ ಮದಚರ್ಚನಪರಾಯಣಂ ॥೬೫॥

ಪ್ರವಾದವಿಲ್ಲದೇ ಯಾವಾಗಲೂ ಶಿವಪೂಜೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರದ್ಧೆಯಂಭಾವನನ್ನು
ನಿತ್ಯ ನಿಯಮದಿಂದ ಪೂಜಿಸುತ್ತೂ ಅವನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.
ಆದರಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲಾ ದೇವತೆಗಳೂ ಯಾವಾಗಲೂ ಆ ಆನೆಗೆ ನಮಸ್ಕಾರವಾಡು
ಶ್ರದ್ಧಾರು. ಆ ಆನೆಯು ನಿತ್ಯನ್ನು ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಲು ಶ್ರೀತಿಯಂಭಾವಾಗಿ
ನನ್ನ ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿಯೇ ತತ್ವರವಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದಿತು. ||೬೦-೬೫||

ಹಿಂದೆ ಆ ಸರ್ವಪೂ ಕೂಡ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಪಾರಂಗತನಾದ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೇ ಆಗಿದ್ದನು. ಅವನು ನಿತ್ಯನ್ನು ಹಿಮವತ್ವವರ್ತದಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ಪೂಜೆವಾಡುವುದರ
ಲ್ಲಿಯೇ ನಿರತನಾಗಿದ್ದನು. ಒಂದು ದಿವಸ ಅವನು ಶಿವಪೂಜಾತತ್ವರನಾಗಿದ್ದ ಒಬ್ಬ
ಗಂಥವರ್ಚನನ್ನು ಸೋಧಿದನು. ಆ ಗಂಥವರ್ಚನಾ ಪ್ರತಿದಿನಪೂ ಉತ್ತಮವಾದ ರತ್ನ
ಗಳನ್ನು ತಂದು ನನ್ನನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಪೂಜೆವಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ||೬೬-೬೭||

ಆದನ್ನು ಕೂಡ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಗಂಥವನಿಗೆ ಪೂಜೆವಾಡಿ, ನಮಸ್ಕಾರವಾಡಿ
ದನಂತರ ವಿನಯದಿಂದ ಈ ರತ್ನಗಳು ಸಿನಿಗೆ ಎಲ್ಲಿಂದ ಒಂದನ್ನೇ? ಎಲ್ಲಿರುವುವೆಂದು
ಶ್ರತ್ವಿವಾಡಲು, ಆ ವಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಗಂಥವರ್ಚನು ತನ್ನಂತೆಯೇ ಶಿವಪೂಜಾಪರಾ

॥ ಗಂಥವ್ ಉವಾಚ ॥

ಸಮುದ್ರೇः ಸಹ ಸಖ್ಯಂ ಮೇ ಬಹುಧಾ ವರ್ತತೇ ದ್ವಿಜ ।
ತ್ವರೇನೇತಾನಿ ರತ್ನಾನಿ ದೀರ್ಘಂತೇ ಮಹ್ಯಮನ್ಯಹಂ ॥೯೨॥

ರತ್ನೈಃ ಪ್ರತ್ಯಹಮಭ್ಯಜ್ಯೋ ತಂಕರಂ ಲೋಕಶಂಕರಂ ।
ತತಃ ಪರಂ ಜಲಾದೀನಿ ಗೃಹ್ಯಂತೇ ನಿಯಮಾನ್ಯಹಾ ॥೯೩॥

ರತ್ನೈರಭ್ಯಜ್ಯೋ ತ್ವಲಿಂಗೇ ಸರ್ವಸಾಪ್ಯಃ ಪ್ರಮುಜ್ಯತೇ ।
ರತ್ನಪೂಜನಮಾತ್ರೇಣ ಮುಕ್ತಾಶ್ಚ ಬಹವಃ ಪುರಾ ॥೯೪॥

ಭವತ್ಯೈವ ಹಿ ಸಂತುಷ್ಟಃ ತಂಕರೋ ರತ್ನಪೂಜಯಾ ।
ಸಂತುಷ್ಟೇ ಶಂಕರೇ ಮುಕ್ತಿಹಂತ್ರಲಭ್ಯೈವ ವಸ್ತುತಃ ॥೯೫॥

ನಾಗಲೋಕೇಃಷಿ ರತ್ನಾನಿ ತಿಷ್ಣಂತ್ಯತ್ಯತ್ಯಮಾನಿ ಚ ।
ಗಳ್ಭ್ಯಾ ಪೂಜಯ ಯತ್ನೈನ ಪಾತಾಲಂ ನಾಗಜನ್ಯನಾ ॥೧೦೦॥

ಯಣನಾಗಿರುವ ಇವನನ್ಯ ಸೋಡಿ ಸನುಸ್ಥಾರಮಾಡಿ ಆನನೊಡನೆ ಹಿಗೆ
ಮಾತನಾಡಿದನು. ॥೯೬-೯೭॥

ಅಯ್ಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಿನೇ! ನನಗೆ ಸಮುದ್ರಗಳೊಡನೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸ್ವೀಹವಿರು
ವುದು. ಅವುಗಳಿಂದಲೇ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ನನಗೆ ಈ ರತ್ನಗಳು ದೊರೆಯುತ್ತಿವೆ. ನಾನು
ಆ ರತ್ನಗಳಿಂದ ಜಗನ್ನಂಗಳಕರನಾದ ಶಂಕರನನ್ಯ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ನಿಯಮದಿಂದ
ಪೂಜಿಮಾಡಿ, ಅನಪತರ ನಿರು ಅನ್ಯ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ಯ ಆಖಾರಮಾಗಿ ತೀಗಿದು
ಕೊಳ್ಳುತ್ತೀನೆ. ॥೯೬-೯೭॥

ರತ್ನಗಳಿಂದ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ಯ ಪೂಜಿಮಾಡಿದವನು ಶಕಲ ಪಾವಗಳಿಂದಲೂ
ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ. ಹಿಂದೆ ಆನೇಕರು ರತ್ನಪೂಜಿಮಾಡಿದ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ
ಮುಕ್ತಿಹೊಂದಿರುವರು. ಆ ಶಂಕರನು ರತ್ನಪೂಜೆಯಿಂದ ನಿಶ್ಚಯಮಾಗಿಯೂ
ಸಂತುಷ್ಟನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಶಂಕರನು ಸಂತುಷ್ಟನಾದರೆ ನೋಕ್ಕನು ಕ್ಯಾಗೆ ಬಂದಂತೆಯೇ
ಸರಿ. ॥೯೮-೯೯॥

ನಾಗಲೋಕದಲ್ಲಿಯೂ ಶಾತ್ರುಮನಮಾದ ರತ್ನಗಳರುವುವು. ನೀನು
ಸರ್ವಜನ್ಯವನ್ಯ ಪಡೆದು ಪಾತಾಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸಿರುನುದಿಂದ ರತ್ನಗಳನ್ಯ

ಇತ್ಯಕ್ತಃ ಸ ತದಾ ವಿಪ್ರಸ್ಯಕ್ತಾ ಸದ್ಯಸ್ತನುಂ ಸ್ವಕಾಂ ।
ನಾಗೋ ಬಭೂವ ನಾಗಃ ಸನ್ನತು ಜಾತಿಸ್ತರೋಽಭವತ್ ॥೧೦೦॥

ತದಾ ಪ್ರಭೃತಿ ಯತ್ತೇನ ಸ ನಾಗೋಽನ್ನಹವಾದರಾತ್ ।
ರತ್ನೈರತ್ನತ್ವನ್ಯಃ ಸಮೃಕ್ಷಾಜಯಾವಾಸ ಭಕ್ತಿತಃ ॥೧೦೧॥

ವಿತಾವೇತಾದೃಶಾ ದೇವಿ ಶಿವಪೂಜಾಪರಾಯಣಾ ।
ತನ್ನಾಮ್ರುವ ಹಿ ತಲ್ಲಿಂಗಂ ಪ್ರಖ್ಯಾತಂ ಮುಕ್ತಿದಾಯಕಂ ॥೧೦೨॥

ಪಶ್ಚಿಮಾಭಿಮುಖಂ ಲಿಂಗಂ ಕಾಲಹಸ್ತೀಶ್ವರಂ ಮುದಾ ।
ಸ್ತುತವಾಪಿ ಸರ್ವಸಾಹೇಭೋಽಮುಕ್ತೋ ಭವತಿ ಸರ್ವಥಾ ॥೧೦೩॥

ಪಶ್ಚಿಮಾಭಿಮುಖಂ ಲಿಂಗಂ ಶೇಷಾಕಾರಮನುತ್ತಮಂ ।
ಬಿಲ್ವಪತ್ರೈಃ ಸಮಭೃಜ್ಯೈ ಪ್ರಯಾತಿ ಮಮ ಸನ್ಮಿಧಿಂ ॥೧೦೪॥

ಸಂಪಾದಿಸಿ ಆ ಶಿವನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡಿಂದು ಗಂಧರ್ವನು ಹೇಳಲು ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣನು
ಕೂಡಲೇ ತನ್ನ ಮನುಷ್ಯ ಶರೀರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸರ್ವಜನ್ಮವನ್ನು ಹೊಂದಿದನು.
ಅವನು ನಾಗನಾಗಿದ್ದರೂ ಹಿಂದಿನ ಜಾತಿಸ್ತರಕೆಯುಮಾತ್ರ ಆವಸಿಗಿದ್ದಿತು. ॥೧೦೦-
೧೦೧॥

ಆದು ಮೌದಲುಗೊಂದು ಆ ಸರ್ವವೂ ವಿಧ್ಯಾತ್ಮ ಸಿಯಮುದಿಂದ ಆದರ
ಪ್ರಾರ್ಥಕವಾಗಿ ಪ್ರತಿನಿತ್ಯನ್ನ ಅತ್ಯಾತ್ಮಮಾದ ರತ್ನಗಳನ್ನು ತಂದು ನನ್ನನ್ನು ಭಕ್ತಿ
ಯಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡಿದನು. ಎಲ್ಲಾದೇವಿ, ಇವರಿಬ್ಬರೂ ಇಂತಹ ಮಹಿಮೆಯುಳ್ಳವರು.
ಯಾವಾಗಲೂ ನನ್ನ ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಸಿರತರು. ಶದರಿಂದಲೇ ಆ ಶಿವಲಂಗವು
ಅವರಿಬ್ಬರ ಹೆಸರಿನಿಂದಲೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿ ಮೋಕ್ಷಪ್ರದವಾಗಿರುವುದು. ॥೧೦೫-೧೦೬॥

ಪಶ್ಚಿಮದಿಕ್ಕಿಗೆ ಎದುರಾಗಿರುವ ಆ ಕಾಲಹಸ್ತೀಶ್ವರನ ಲಿಂಗವನ್ನು ಪ್ರೀತಿ
ಯಿಂದ ಸ್ತುರಕೆ ಮಾಡಿದ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ನನ್ನ ಭಕ್ತನು ಸಕಲ ಸಾಂಗಳಿಂದಲೂ
ಬಿಡುಗಡಿಕೊಂದುವನು. ಪಶ್ಚಿಮದಿಕ್ಕಿಗೆ ಅಭಿಮುಖವಾಗಿ ಸರ್ವಾಕಾರದಂತಿರುವ
ಉತ್ತಮವಾದ ಆ ಲಿಂಗವನ್ನು ಬಿಲ್ವಪತ್ರೀಗಳಿಂದ ಪೂಜೆ ಮಾಡಿದವನು ನನ್ನ
ಸನ್ಮಾರ್ಥಾನನನ್ನೈಪುಂಡಿನನು. ॥೧೦೬-೧೦೭॥

ನ ದೃಷ್ಟಿಂ ಯೇನ ತಲ್ಲಿಂಗಂ ತಸ್ಯ ಜನ್ಮ ನಿರಭರಕೆಂ ।
ನಾಚಿರುತ್ತಂ ಯೇನ ತಲ್ಲಿಂಗಂ ಜೀವನ್ನಾಗಿ ಮೃತೋ ಹಿ ಸಃ ॥೧೦೬॥

ದ್ರಷ್ಟಿಂ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಕಾಲಹಸ್ತಿಶ್ವರೋ ಮುದಾ ।
ಯಷ್ಟಿಂ ಚಿಲ್ಲಿಪತ್ರಾದ್ಯೈಃ ಸಂಸಾರಭಯನಾಶಕಃ ॥೧೦೭॥

ಶ್ರೀಮದ್ವಾಣಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆಲಾಸೇ ಸರ್ವೇ ಬ್ರಹ್ಮಾದಯಃ ಸುರಾಃ ।
ತಿಷ್ಟಂತಿ ದೇವದೇವನೇತಂ ವಾಮಭ್ಯಾಂಸ್ವಹಂ ಮುದಾ ॥೧೦೮॥

ನಿತ್ಯಂ ಶ್ರೀಕಾಲಹಸ್ತಿಶ್ವರಂ ಯೋಽನುಸೇವಿತುಮಿಜ್ಞತಿ ।
ಸ ವಂದಿಂಯೋ ಗಣೋ ಜ್ಞೋಯೋ ಮಮ ಪ್ರಿಯಕರತ್ವ ಸಃ ॥೧೦೯॥

ಪ್ರಾಣನಿಶ್ಲೇಷಸಮಯೇ ಕಾಲಹಸ್ತಿಶ್ವರೇತಿ ವಾಂ ।
ಯಃ ಸ್ತುರಷ್ಯತಿ ಭಾಗ್ಯೇನ ತಸ್ಯೈ ಮೋಕ್ಷಂ ದದಾಮ್ಯಹಂ ॥೧೧೦॥

ಯಂ ಯಂ ಕಾಮಯತೇ ಕಾಮಂ ಪ್ರಾಣನಿಶ್ಲೇಷಣಕ್ಷಣೇ ।
ತಸ್ಮಿನ್ ಹೈತ್ರವರೇ ದೇವಿ ತಂ ತಂ ಕಾಮಂ ಸ ವಿಂದತಿ ॥೧೧೧॥

ಆ ಲಂಗನನ್ನ ದರ್ಶನ ವಾಡದಿರುವವನ ಬಾಳು ಸಿರಭರಕವೆಂದು ತಿಳಿ. ಆ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ಪೂಜೆ ವಾಡದವನು ಬದುಕಿದ್ದರೂ ಸತ್ಯಂತಿಯೇ. ಆ ಕಾಲಹಸ್ತಿಶ್ವರನನ್ನು ವಿಶೇಷ ನಿಯಮದಿಂದ ಸಂತೋಷಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಕಾಣಬೇಕು. ಆ ಶಿವಲಿಂಗವು ಸಂಸಾರದ ಭಯವನ್ನು ಹೊಗಲಾಡಿಸುವುದಾದ್ದರಿಂದ ಚಿಲ್ಲಿಪತ್ರಿಯೇ ಮುಂತಾದ ಸಾಧನಗಳಿಂದ ನಿಯಮಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಅದನ್ನು ಪೂಜೆ ವಾಡಬೇಕು. ॥೧೦೯-೧೧೧॥

ಸಂಪತ್ತರವಾದ ಆ ದಸ್ಮಿಣಕ್ಕೆಲಾಸದಲ್ಲಿ (ಕಾಳಹಸ್ತಿಯಲ್ಲಿ) ಬ್ರಹ್ಮನೇ ಮೊದಲಾದ ದೇವತಿಗಳಿಲ್ಲರೂ ದೇವದೇವಾಧಿಪತಿಯಾದ ನನ್ನನ್ನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಪ್ರತಿನಿತ್ಯಪೂಜೆ ವಾಡುತ್ತಿರುವರು. ನಿತ್ಯಪೂಜೆ ಆ ಕಾಲಹಸ್ತಿಶ್ವರನನ್ನು ಸೇವಿ ವಾಡಲಿಭ್ವಿಸುವವನು ನನ್ನ ಗಣವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿ ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಪ್ರೀತಿಕರಿಸುವನು. ॥೧೦೮-೧೧೦॥

ಪ್ರಾಣ ಹೋಗುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾಲಹಸ್ತಿಶ್ವರ, ಎಂದು ನನ್ನನ್ನು ಅದೃಷ್ಟ ವಶದಿಂದ ಸ್ಥಿರಣೆ ವಾಡುವವನಿಗೂ ನಾನು ತಪ್ಪದೇ ಹೋಕ್ಕೆನನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ.

ತನೆಲ್ಲೋಕ್ಕದಂ ಕಾಮದಂ ಚ ತತ್ತ್ವ ಹೇತ್ರಮನುತ್ತಮಂ ।
ಅತ ಏನ ಹಿ ತತ್ತ್ವೇತ್ರಂ ಸೇವನಿಯಂ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ॥೧೧೭॥

ಪುರಾ ಕೈಷಿದ್ದಿಷಜಃ ಸ್ವಾತ್ಮಾ ಸುವರ್ಚಂ ಮುಖಿರಿಜಲೀ ।
ಪೂಜಯಾಮಾಸ ಯತ್ತೀನ ಕಾಲಹಸ್ತೀಶ್ವರಂ ಮುದಾ ॥೧೧೮॥

ತತಃ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣಾದೀನಿ ಕೈತ್ವಾ ಸುಷ್ವಾಪ ಚಿಂತಯಾ ।
ತತಃ ಸ್ವಪ್ತೋ ಬಭೂವೇದಂ ತಸ್ಯ ಚಿಂತಾವಿನಾಶಕಃ ॥೧೧೯॥

ಯತ್ಸಾಪ್ಸ್ವತ್ರನಣಾದೇವ ರೋಮಾಂಚಸ್ತೇ ಭವಿಷ್ಯತಿ ।
ಸುಭಗೀ ತಾದ್ವರಂ ವಹ್ಯೋ ಶ್ವಣಂ ಸ್ವಪ್ತಂ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ॥೧೨೦॥

॥ ಶ್ರೀ ಶಿವ ಉನಾಚ ॥

ಚಿಂತಾಂ ಮಾ ಕುರು ವಿಪ್ರೇಂದ್ರ ಹೇತ್ರೇಃಸ್ಮಿನ್ ಕಾಮದೇ ಮಮ ।
ಚಿಂತಾಭಿಪ್ರದೋಽತ್ವಾಹಂ ನಿವಾಮಿ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೧೨೧॥

ದೇವಿ, ಆ ಉತ್ತಮವಾದ ಹೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಸಾಯುವಾಗ ಮಾನವನು ಬೇಡುವ ಸಕಲ ಇಷ್ಟಾರ್ಥಗಳೂ ತಪ್ಪದೆ ಅವನಿಗೆ ದೊರೆಯುವವು. ॥೧೧೦-೧೧೧॥

ಆ ಹೇತ್ರವು ಸಕಲ ಇಷ್ಟಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಕೊಡಬಲ್ಲ ಖತ್ತಮವಾದ ಹೇತ್ರವಾಗಿರುವುದು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಆ ಹೇತ್ರವನ್ನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ನಿಯಮಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಆಶ್ರಯಿಸಿ ಸೇವಿಸಬೇಕು. ಹಿಂದೆ ಇದೇ ಹೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಸುವರ್ಚಂ ಮುಖಿರೀ ನದಿಯ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವಾನಮಾಡಿ ಶ್ರುತಿ ನಿಯಮಶೂಲಕವಾಗಿ ಪ್ರಿತಿಯಿಂದ ಕಾಲಹಸ್ತೀಶ್ವರನನ್ನು ಪ್ರಾಜಿ ಮಾಡಿದನು. ॥೧೧೨-೧೧೩॥

ಅನಂತರ ಪ್ರದಕ್ಷಣ ನಮಸ್ಕಾರಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಯೋಚನೆ ವರಾಹತ್ವ ಮಲಗಿಕೊಂಡನು. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಆ ಯೋಚನೆಯನ್ನು ಹೊಗಲಾಡಿ ಸುವ ಸ್ವಪ್ತವಾಯಿತು. ಸುಂದರಾಂಗಿಷಾದ ದೇವಿಯೇ, ಆ ಕನಸಿನ ಸಮಾಚಾರ ವಸ್ತು ಕೇಳಿದ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ನಿನಗೆ ರೋಮಾಂಚವುಂಟಿಗುವಂತಿರುವ ನೃತ್ಯಂತವನ್ನು ನಿನಗೆ ಹೇಳಿತ್ತೇನೆ ಗಮನವಿಟ್ಟು ಕೇಳಿ, ಎಂದು ಪರಮೇಶ್ವರನು ಇಂತೆಂದನು. ॥೧೧೪-೧೧೫॥

ಓ ಬ್ರಾಹ್ಮಣೋತ್ತಮನೇ, ಸಕಲ ಇಷ್ಟಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ಈ ನನ್ನ

ಅದೇಹಪಾತಂ ಯತ್ತೈನ ಕುರು ಮತ್ತೊಜನಂ ಸದಾ ।

ತೇನಾಹಂ ಸರ್ವಧಾ ಕಾಮಾನ್ವರಯಿಷ್ಯೇ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೧೦೬॥

ಮಾಮಾಶ್ರಿತ್ಯ ಮಹಾದೇವಂ ಸರ್ವಾಭೀಷಿತದಾಯಕೆಂ ।

ನ ಕೋಟಿ ಚಿಂತಾವಶಗೋ ನ ಜಾತೋ ನ ಭವಿಷ್ಯತಿ ॥೧೦೭॥

ತಾವದ್ವಾಃ ಬಾಣಿ ಚಿಂತಾನಿ ಯಾವನಾಂ ಸೋಪಸೇವತೇ ।

ಮಯಿ ಸಂಸೇವಿತೇ ನಿತ್ಯಂ ಭವತ್ಯಾನಂದ ಏವ ಹಿ ॥೧೦೮॥

ಅಹಂ ಶ್ವನಸ್ಯಸದೃಶಃ ಸರ್ವದೇವಶಿಖಾಮಾಣಃ ।

ಲಂಪೀಂದ್ರೀಂದ್ರಾದಯೋ ದೇವಾಃ ಸರ್ವೇಽಪಿ ಮಮ ಸೇವಕಾಃ ॥೧೦೯॥

ಮತ್ತ ಏವಾಭವದ್ವಿಷ್ಯು ಮತ್ತ ಏವಾಭವದ್ವಿಧಿಃ ।

ಮತ್ತ ಏವ ತದನ್ಜ್ಞ ಜಗದಾಸೀಜ್ಞ ರಾಜರಂ ॥೧೧೦॥

ಪ್ರೇತುದಲ್ಲಿ ನೀನೆಂದಿಗೂ ಯೋಚನೆ ವಾಡಬೇಡ. ನಾನು ನನ್ನ ಭಕ್ತರಿಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಬಯಸಿದ ಇಷ್ಟಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ ನೆಲಸಿರುವೆನು. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹ ಪಡಬೇಡ. ಈ ಶಂರವು ಬಿದ್ದುಹೋಗುವವರಿಗೂ ನೀನು ನಿಯಮದಿಂದ ಯಾವಾಗಲೂ ನನ್ನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡು. ಇದರಿಂದ ನಾನು ನಿನ್ನ ಸಕಲ ಇಷ್ಟಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಈಡೀರಿಸುವೆನು. ॥ಗಾಳಿ-ಗಾಳಿ॥

ಎಲ್ಲಾ ಮನೋರಥಗಳನ್ನೂ ಸಲ್ಲಿಸುವ ಮಹಾದೇವನೆನಿಸಿದ ನನ್ನನ್ನೂ ಶ್ರಯಿಸಿದವರಿಗೆ ಚಿಂತಿಯಾಗಲಿ ಹಂಟ್ಯಾಸಾನುಗಳಾಗಲಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಇರುವುದೂ ಇಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ಸೇವಿಸದೇ ಇರುವವರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಆ ದುಃಖಗಳೂ ಮತ್ತು ಯೋಚನೆಯೂ ಇರುತ್ತದೆ. ನನ್ನನ್ನು ಸೇವೆ ಮಾಡಿದನೇಲೇ ನಿತ್ಯಾನಂದವೇ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ ಯೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ॥ಗಾಳಿ-ಗಾಳಿ॥

ಸಕಲ ದೇವತೀಗಳಿಗೂ ಚೂಡಾಮಣಿಸ್ತು ಯಾಗಿರುವ ನಾನು ಮತ್ತೊಬ್ಬರಿಗೆ ಎಂದೂ ಸಮಾನವಾಗಲಾರೆನು. ವಿಷ್ಣು, ದೇವೀಂದ್ರ ಮುಂತಾದವರಿಲ್ಲರೂ ನನ್ನ ಸೇವಕರು. ವಿಷ್ಣುವೂ, ಆ ಬ್ರಹ್ಮನೂ ನನ್ನಿಂದಲೇ ಉಂಟಾದರು. ಉಲಿದ ಸ್ಥಾವರ ಜಂಗಮಾತ್ರಕವಾದ ಪ್ರಪಂಚನೆಲ್ಲನೂ ನನ್ನಿಂದಲೇ ನಿರ್ವಿಷ್ಪತ್ತಿತೆಂದು ತಿಳಿ. ॥ಗಾಳಿ-ಗಾಳಿ॥

ಚಿಂತಾ ನ ಕಾರ್ತಾ ವಿಪ್ರೀಂದ್ರ ತವಾಭೀಷ್ಟಂ ದದಾಮ್ಯಹಂ ।

ಮಂಧ್ರಕ್ಷಾಯ ಸುತ್ತಿಲಾಯ ನಾದೇಯಂ ಮಮ ವರ್ತತೇ ॥೧೨೨॥

ದ್ವಿಜೋಹೇಂದ್ರತ್ವಮಿಂದ್ರತ್ವಂ ಬ್ರಹ್ಮತ್ವಂ ನಾ ಯದಿ ತ್ವಯಾ ।

ಪ್ರಾಣಿತೇ ತನ್ನಯಾ ತುಭ್ಯಂ ದೇಯಮೇವ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೧೨೩॥

ಕಂಚೀದಂ ಕಾಮದಂ ಹೈತ್ರಂ ಮಮ ಪ್ರಿಯಕರಂ ದ್ವಿಜ ।

ಅತ್ರಾಭೀಷ್ಟಂ ದದಾಮ್ಯೇವ ಮಂಧ್ರಕ್ಷಾಯ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೧೨೪॥

ನಿತಾದೃಶೀಂ ಸ್ವಪ್ನವಾತಾಂ ಪ್ರಾತರುತ್ಥಾಯ ಯತ್ವತಃ ।

ಕಥಯಾಮಾಸ ಶ್ವನೇಭ್ಯಾಮಿನಿತೋ ಭಕ್ತಿಸೂರ್ವಂ ॥೧೨೫॥

ತತಸ್ತಾಂ ಸ್ವಪ್ನವಾತಾಂ ತೇ ತ್ರಾತ್ಮಾ ಶ್ವನೋತ್ತವಾಸ್ತದಾ ।

ಸಂತೋಷಂ ಪರಮಂ ಪ್ರಾಪುರಪೂರ್ವಸ್ವಪ್ನವಾತಯಾ ॥೧೨೬॥

ತದಾ ಪ್ರಭೃತಿ ವಿಷ್ಣೋಽಸೌ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಮದಚಂ ।

ಕೃತ್ಯಾ ಕದಾಚಿದ್ವಿಜಯೋ ಪ್ರಾಣಾನ್ಯಾಮನುಷಂಸ್ವರನ್ ॥೧೨೭॥

ಎಲ್ಲಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣತ್ರೀಷ್ಟನೇ, ನಿನು ಯೋಚಿಸಬೇಡ. ನಿನ್ನ ಅಭೀಷ್ಟ
ವೇಸಿದ್ದರೂ ನಾನು ಕೊಡುವೆನು. ಸಾಧು ಸ್ವಭಾವವುಳ್ಳ ನನ್ನ ಭಕ್ತನಿಗೆ ಕೊಡದೇ
ಇರುವ ವಸ್ತುವು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಯಾವುದುತ್ತಾನೇ ಇರುವುದು? ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೇ, ಇಂದ್ರ,
ವಿಷ್ಣು, ಪ್ರತ್ಯೇ ಇವರಲ್ಲಿ ಯಾರ ಪದವಿ ಬೇಕಾದರೂ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸು. ನಿನಗೆ ಸಂದೇಹ
ವಿಲ್ಲದೇ ನಾನು ಕೊಡುವೆನು. ॥೧೨೮-೧೨೯॥

ಅರ್ಥ: ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೇ, ಇದಲ್ಲದೇ ಸರ್ಕಲ ಮನೋರಘಳನ್ನು ಈದೇರಿಸುವ
ಈ ಕೈತ್ರಿವು ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಪ್ರೀತಿಕರವಾಗಿರುವುದು. ಈ ಕೈತ್ರಿದಲ್ಲಿ ನನ್ನ
ಭಕ್ತನು ಬೇಡುವ ಅಭಿಷ್ಟವನ್ನೇ ಉಲ್ಲಾ ತಪ್ಪದೇ ನಾನು ಕೊಡಲು ಸಿದ್ಧನಿರುವೆನೆಂದು
ಹೇಳಲು, ಈ ರೀತಿಯಾದ ತನ್ನ ಕನಸಿನ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು
ಬೆಳಗಾಗುತ್ತಿರೇ ಎದ್ದು ಇತರ ಶಿವಭಕ್ತರಿಗೆ ವಿನಯದಿಂದಲೂ, ಭಕ್ತಿಸೂರ್ವಕ
ವಾಗಿಯಾ ಶಿಳಿಸಿದನು. ॥೧೨೮-೧೨೯॥

ಆಗ ಶಾಂಭವಶ್ರೀಷ್ಟರೀಲ್ಲರೂ ಅವನು ಹೇಳಿದ ಸ್ವಪ್ನಸಮಾಖಾರನನ್ನು
ಕೇಳಿ, ಆ ಸುದ್ದಿಯಿಂದ ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷಸಂಪೂರ್ಣ. ಅದುನೊದಲು ಆ

ತದಾನಿನೇನೇವ ಶ್ರೀವಾಯ ಸೋದಂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷತಾಂ ಗತಃ ।

ತತಃ ಪ್ರಣನ್ಯ ಮಾಂ ವಿಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾರ ಸ್ಮೃತ್ವಾದರಾತ್ ॥೧೭॥

ತತಃ ಸ ವಿಪ್ಲೋ ವಿನಯಾನ್ಯಾ ಶ್ವಾ ಸಂಪೂಜ್ಯ ಮಾಂ ಶಿವೇ ।

ಇದನೇನ ವಚಃ ಪ್ರಾಹ ಕೃತಾಂಜಲಿಪುಟಿಸ್ತದಾ

॥೧೮॥

॥ ದ್ವಿಜ ಉವಾಚ ॥

ಅನಾವಯಂ ಪದಂ ಮಹ್ಯಂ ದೇಹಿ ಶಂಕರ ಸರ್ವದಾ ।

ಯತ್ವಾರ್ಪ್ಯ ನ ನಿವರ್ತಂತೇ ಕಲ್ಪಾಂತೇ ಪ್ರಕ್ಷಯಂ ಪದಂ ॥೧೯॥

ಮಾಯಾ ನ ಯಾಚ್ಯತೇ ಶಂಭೋ ವಿಷ್ಣುತ್ವಂ ತೇನ ಕಂ ಮಮ ।

ವಿನೆಂಬ್ರಿರಷಿ ಯತೋ ಘೋರೋ ಗಭ್ರವಾಸೋಽಶಿಲ್ಪಃ ಶ್ರುತಃ ॥೨೦॥

ಸಂಸಾರೋಽಧಿ ಮಹಾನೇವ ವಿಷ್ಣುನಾಥಪ್ಯನುಭೂಯತೇ ।

ಉತ್ಪತ್ತಿಬರಹಂಥಾ ಜಾತಾ ತಸ್ಯ ಮತ್ಸ್ಯದಿಯೋನಿಷ್ಟು ॥೨೧॥

ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಕಡುಸಿಯಮದಿಂದ ನನ್ನನ್ನ ಪೂಜಿವಾಡುತ್ತದ್ದು ಒಂದುದಿನ
ನನ್ನನ್ನೇ ಸ್ವರಣವಾಡುತ್ತಾ ಸಾಣಬಿಟ್ಟನು. ॥೨೨-೨೩॥

ದೇವಿ, ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ನಾನು ಆ ಶ್ರೀವನಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಾನಾದೆನು. ಆವನು
ಕೂಡಲೇ ಎದ್ದು ನನಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಆದರದಿಂದ ನನ್ನನ್ನ ಸ್ಮೃತ್ವಾದಿ
ದನು. ಪುನಃಪುನಃ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ವನಯದಿಂದ ನನಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ
ನನ್ನನ್ನ ಪೂಜಿಸಿ ಕೈಮುಗಿದುಕೊಂಡು ನನ್ನೊಡನೆ ಹಿಗೆಂದನು. ॥೨೪-೨೫॥

ಶಂಕರನೇ, ಕಲ್ಪದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿಯೂ ನಾಶವಿಲ್ಲದ, ಶಾಶ್ವತವಾಗಿರುವ, ಯಾವ
ವಿಧವಾದ ರೋಗರುಜಿನಾದಿಗಳಿಗೂ ಎಡೆಯಿಲ್ಲದ ಸ್ತಾನವನ್ನು ನನಗೆ ಕೂಡು.
ಶಂಭುವೇ, ನನಗೆ ಆ ವಿಷ್ಣುಪದವಿಯು ಬೇಡ. ಅದರಿಂದೇನು ತಾನೇ ನನಗೆ
ಪ್ರಯೋಜನ! ಆ ವಿಷ್ಣುವೇ ಭಯಂಕರವಾದ ಗಭ್ರವಾಸವನ್ನನುಭವಿಸುತ್ತಿರು
ವುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದ ವಿಷಯವೇ ಆಗಿದೆ. ॥೨೬-೨೭॥

ದೊಡ್ಡ ಸಂಸಾರವನ್ನೇ ಆ ವಿಷ್ಣುವು ಆನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವನಲ್ಲವೇ!
ಆವನಿಗೆ ನಿಾನು ಮುಂತಾದ ಅನೇಕ ಯೋಧಿಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯಂಟಾಯಿತು.

ತ್ವಯಾ ದತ್ತೋಽಸ್ತಿ ವೈಕುಂಠ: ಶಿವಭಕ್ತಾಯ ವಿಷ್ಣುವೇ ।

ತ್ವಯಿ ಭಕ್ತಃ ಕೃತಾ ತೇನ ತದಧ್ರಂ ಪೂರ್ವನೀತ್ಯಾರ ॥೧೩೫॥

ಅಲಬ್ಧಾನ್ಯ ಪದಸ್ಥಾನ್ಯ ತದ್ವಿಷ್ಣೋಃ ಪರಮಂ ಪದಂ ।

ಅಲಬ್ಧಾನ್ಯ ಪದಾಃ ಕೇಽಚಿತ್ತದ್ವಿಪಶ್ಯಂತಿ ಸಂಗ್ರಹಿಯಃ ॥೧೩೬॥

ಕದನ್ನಮಪ್ಯನನ್ನಸ್ಮಿ ಪರಮಾನ್ಯಂ ಯಥಾ ತಥಾ ।

ಅಲಬ್ಧಾನ್ಯ ಪದಸ್ಥಾಸೀತ್ತದ್ವಿಷ್ಣೋಃ ಪರಮಂ ಪದಂ ॥೧೩೭॥

ನಿತ್ಯಂ ನಿಷ್ಣಂಟಿಕಂ ರಾಜ್ಯಂ ಭಾಗ್ಯವಾನಭಿವಾಂಭತಿ ।

ಕ್ಷಮ್ಮೀಽಂತೋ ದರಿದ್ರಸ್ತ ಕುತ್ಸಿತಾನ್ಯಾನಿ ವಾಂಭತಿ ॥೧೩೮॥

ಅಲಬ್ಧಾನ್ಯ ಪದೋ ವಿಷ್ಣುಸ್ತದಾ ವೈಕುಂಠವಾಂಭಯಾ ।

ತ್ವಯಿ ಭಕ್ತಂ ಚಕಾರಾತೋ ವೈಕುಂಠಂ ಪ್ರಾಪ ಕೇಶವ: ॥೧೩೯॥

ದೇವ, ಸಿನ್ನ ಭಕ್ತನಾಗಿ ಹಂಡೆ ವಿಷ್ಣುವೇ ಭಕ್ತಿಯಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ಸೇವಿಸಿದುದರಿಂದ
ಆ ವಿನ್ಯಾಸ ನೀನೇ ವೈಕುಂಠಲೋಕವನ್ನು ಕರುಣಿಸಿರುವೆ. ॥೧೩೭-೧೩೯॥

ಇನ್ನುವೆ ಉತ್ತಮವಾದ ಸಾಧನ್ಯ ದೊರೆಯದಿದ್ದರೆ ಆ ವಿಷ್ಣುವಿನ
ಸಾಧನವೇ ಉತ್ತೃಷ್ಟವಾದ ಸ್ಥಳವೇನಿಸುವುದು. ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಪಂಡಿತರು ಉತ್ತಮ
ವಾದ ಮೋಕ್ಷಾದಿಗಳನ್ನು ಹೊಂದಲಾರದೇ ಆ ವೈಕುಂಠನ್ನೇ ಬಯಸುತ್ತಾರೆ.
ಅನ್ನವೇ ಇಲ್ಲದವನಿಗೆ ನೀಚವಾದ ಅನ್ನವೇ ಪರಮಾನ್ಯವನಿಸುವಂತೆ ಇತರ
ಯಾವ ಸಾಧನಗಳೂ ದೊರೆಯದವನಿಗೆ ಆ ವೈಕುಂಠವೇ ಉತ್ತಮವಾದ ಸಾಧನವಾ
ಗುವುದು. ॥೧೩೪-೧೩೬॥

ಭಾಗ್ಯವಂತನು ನಿತ್ಯನೂ ಯಾವ ನಿಧನಾದ ತೋಂದರೆಯಾ ಇಲ್ಲದಿರುವ
ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಪೇಸ್ತಿಸುವನು. ಹಸಿವಿನಿಂದ ಬಳಲಿದ ಬಡವನು ನೀಚಾನ್ಯವನ್ನೇ
ಬಯಸುವನು. ಆ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಮತ್ತಾವ ಸಾಧನ್ಯ ದೊರೆಯದ ಆ ವೈಕುಂಠ
ನನ್ನೇ ಹೊಂದಬೇಕೆಂಬ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಂದ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ ತೋರಿಸಿ ಆಗ ವೈಕುಂಠ
ಲೋಕವನ್ನು ಹೊಂದಿದನು. ॥೧೩೬-೧೩೯॥

ಮರೂ ನೈಕುಂಶಲೋಕಸ್ತು ಮನಸಾಪಿ ನ ಗಣತೇ ।

ತಸ್ಮಾತ್ಪ್ರದಂ ಮಹಾದೇವ ದೇಹಿ ಮಂಜುಮನಾಮರುಂ ॥೧೭೪॥

ಮರೂ ಬ್ರಹ್ಮತ್ವಮಿಂದ್ರತ್ವಂ ಕೃತಂ ಯವಸವತ್ಪ್ರಭೋ ।

ನ ತತ್ತ್ವ ವಾಂಭಾ ಸ್ವಪ್ನೇಃಪಿ ಜಾಯತೇ ಮನ್ಮಹಸ್ತಾಯಿ ॥೧೭೫॥

ಇತ್ಯಕ್ತಂ ತದ್ವಚಃ ಶ್ರುತಾ ಶಾಂಕರಸ್ಯ ಮಹಾತ್ಮನಃ ।

ತಸ್ಮೈ ಮುಕ್ತಮರೂಪಾ ದತ್ತಾ ಪ್ರೀತಿಪೂರ್ವಕವಾದರಾತ್ರೆ ॥೧೭೬॥

ಷಷ್ಟಿಬುಂದ ಸಹಸ್ರಾಣಿ ಶಾಂಕರಾಸ್ತತ್ರ ಸರ್ವದಾ ।

ಅನನ್ಯಮನಸಃ ಸಂತಿ ಮದಚರ್ಚನಪರಾಯಣಾಃ ॥೧೭೭॥

ತೇಽಪ್ಯೇನಮೇವ ಬ್ರಹ್ಮಾದೀನ್ಸ್ಯದಾಖಿದಿಲಿಂಭನೇ ।

ಶ್ವರಾ ನ ಗಣಯಂತ್ಯೇವ ಮದಚರ್ಚನಪರಾಯಣಾಃ ॥೧೭೮॥

ಅಸ್ಮಾಭಿರತ್ರ ಮರಣಾನ್ಮಾತ್ಮಃ ಪ್ರಾಪ್ಯೇವ ಸರ್ವಧಾ ।

ವಿಷ್ಣುಬ್ರಹ್ಮಾದೀನಾನಾಂ ಕದಾ ಮುಕ್ತಭರ್ಚವಿಷ್ಣುತಿ ॥೧೭೯॥

ಆ ನೈಕುಂಶಲೋಕವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯಾ ಸಹ ನಾನು ಬಯಸುವುದಿಲ್ಲವು. ಆದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲೇ ಮಹಾದೇವನೇ, ನನಗೆ ಯಾವ ವಿಧವಾದ ತೊಂದರೆಯಾ ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವ ಸಾಧನವನ್ನು ಕೊಡು. ಪ್ರಭುನೇ, ಬ್ರಹ್ಮಪದವಿ ಮತ್ತು ದೇವೇಂದ್ರ ಪಟ್ಟಿ ಇವಿಗಳನ್ನು ನಾನು ಒಣಹುಲ್ಲಿನಂತೆ ಅಪ್ರಯೋಚಕವೆಂದು ಭಾವಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಕನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯಾ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಅದರಲ್ಲಿ ಪ್ರವರ್ತಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಆ ಪರಮಭಕ್ತನಾದ ಮಹಾತ್ಮನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ನಾನು. ಪ್ರೀತಿಪೂರ್ವ ಸ್ವರವಾಗಿ ಆದರದಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಹೋಕ್ಕವನ್ನು ಕರುಣಿಸಿದೆನು. ॥೧೭೮-೧೭೯-೧೮೦॥

ಆಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಅರುವತ್ತು ಅಬುಂದ ಸಹಸ್ರ ಮಂದಿ ನನ್ನ ಭಕ್ತರು ಮತ್ತಾವ ದೇವತೀಗಳಲ್ಲಿಯಾ ಮನಸ್ಸಿಡದೆ ನನ್ನನ್ನೇ ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಿರುವರು. ಎಲ್ಲಾ ಶೋಭನಾಂಗಿ, ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಹೀಗೆಯೇ ನನ್ನ ಪೂಜಾತತ್ವರಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮಾದಿ ದೇವತೀಗಳನ್ನೂ ಅವರು ಗಣನೆಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ॥೧೮೦-೧೮೧॥

ನಮಗೇನೋ ಇಲ್ಲಿ ಮರಣಹೊಂದುವುದರಿಂದ ಹೋಕ್ಕನುಂಟಾಗುವುದು ಖಂಡಿತ. ಆದರೆ ವಿಷ್ಣು, ಬ್ರಹ್ಮ ಮುಂತಾದ ದೇವತೀಗಳಿಗೆ ಯಾವಾಗ ಮುಕ್ತಿಯಾಂ

ಸಂಸಾರನಾಶಸಂಬದ್ಧ ನಿಷ್ಣುಭ್ರಹಾಡಯಃ ಸುರಾಃ ।

ತೇಷಾಂ ತು ಭ್ರಹ್ಮಕೆಲ್ಪಂತೇ ಮುಕ್ತಿರೀತ ಪ್ರಸಾದತಃ ॥೧೪೪॥

ಅಸಾಂಭಿರಲ್ಪಕಾಲೀನ ಶಂಕರಾಚರಣಪೂರ್ವಕಂ ।

ಶ್ರೀಮದ್ವಾಷಣಕೈಲಾಸೇ ತನುಸ್ತ್ರಾಜ್ಯೇಹ ಮುಕ್ತಿಯೇ ॥೧೪೫॥

ಅಸಾಂಭಿಭಾರತೇ ನಹೇಂ ಜನ್ಮ ಪ್ರಾಪ್ತಂ ತಪಸ್ಯಾಯಾ ।

ತತ್ಪ್ರಷ್ಟುತ್ವತ್ವಮಂ ಹೈತ್ರಂ ಶ್ವೇಂ ಪ್ರಾಪ್ತಮಿದಂ ಮಂತ್ರ ॥೧೪೬॥

ಅಸಾಂಭಿಃ ಸಾವಧಾನೇನ ಭಸೋಽದ್ವಾಲಿತವಿಗ್ರಹ್ಯಃ ।

ನಿತ್ಯಂ ಶ್ರೀಕಾಲಹಸ್ತಿರಃ ಪೂಜನೀಯೋ ಯಥಾವಿಧಿ ॥೧೪೭॥

ಪಶ್ಚಿಮಾಭಿಮುಖಂ ಲಿಂಗಂ ಯಂದ್ಯನ್ಯತ್ರಾಷಿ ತಿಷ್ಣತಿ ।

ತತ್ಪ್ರಾಷಿ ಮರಣೇ ಮುಕ್ತಿಭರ್ವಿಷ್ಯತ್ತೀವ ಸರ್ವಥಾ ॥೧೪೮॥

ಟಾಗುವುದೋ ಕಾಣಿವು. ಭ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣು ಮುಂತಾದ ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲರೂ ಈ ಸಂಸಾರ ಪಾಶಕೈ ಸಿಕ್ಕಿರುವರಾದ್ದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಭ್ರಹ್ಮಕಲ್ಪದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಆ ಈಶ್ವರನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಮೋಕ್ಷನುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ॥೧೪೯-೧೫೦॥

ನಾನೂ ಕೇವಲ ಅಲ್ಪಕಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಆ ಶಂಕರನ ಪೂಜಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಈ ಸಂಪದ್ಯಕ್ತವಾದ ದಕ್ಷಿಣಕೈಲಾಸದಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತಿಗೋಷ್ಠರ ಈ ಶರೀರವನ್ನು ತಾಂಗಮಾಡಬೇಕು. ಒಂದೆ ತುಂಬಾ ತಪಸ್ಸುಮಾಡಿ ನಾನೂ ಈ ಭರತವಿಂಡದಲ್ಲಿ ಜನ್ಮತಾಳಿದೆನ್ನ. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಆತ್ಮತ್ವಮಾಡ ಈ ಶಿವನ ಹೈತ್ರಾಜ್ಯಾ ನಮಗೆ ಈಗ ಲಭಿಸಿದೆ. ॥೧೫೧-೧೫೨॥

ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ಶರೀರಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಭಸ್ಯವನ್ನು ಲೇವನಮಾಡಿ ಕೊಂಡು ನಿತ್ಯನೂ ನಿಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಆ ಕಾಲಹಸ್ತಿಶ್ವರನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡಬೇಕು. ಇದೇ ರೀತಿ ಪಶ್ಚಿಮ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಎದುರಾಗಿ ಶಿವಲಿಂಗವು ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಇದ್ವಿದ್ವರೆ ಶಲ್ಲಿ ಮರಣಕೊಂಡಿದರೂ ಬಂಡಿಶನಾಗಿಯೂ ಮೋಕ್ಷನುಂಟಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹನೇ ಇಲ್ಲ. ॥೧೫೩-೧೫೪॥

ಪಶ್ಚಿಮಾಭಿಮುಖಂ ಲಿಂಗನಿದಮನತ್ಯಂತದುಲಂಭಂ ।

ಎತಸ್ಸ ದರ್ಶನಂ ಕ್ಷಾಸ್ತಿ ವಿನಾ ಬಹುತಪಸ್ಸಯಾ ॥೧೪೯॥

ಕಾಲಹಸ್ತೀಶ್ವರಂ ಲಿಂಗಂ ಪಶ್ಚಿಮಾಭಿಮುಖಂ ಶಿವಾ ।

ಸ್ವಯಂ ಯತ್ತೇನ ಸತತಮಂಭೃಜರ್ಯಂತಿ ಸಾದರಂ ॥೧೫೦॥

ಸರ್ವೇಷಾಂ ಮುಕ್ತಾನಾಧರಮಾನಿಭೋರ್ತೋಽತ್ರ ಶಂಕರಃ ।

ಮಹಾಪದ್ಮಾಪಿ ನ ತತ್ವಜ್ಞಮಿದಂ ಹೈತ್ಯಂ ಶಿವಾತ್ಮಕಂ ॥೧೫೧॥

ಕಾಲಹಸ್ತೀಶ್ವರಂ ಲಿಂಗಂ ಬಿಲ್ಪಪತ್ರೀಜರ್ಯಾಪುಣಿತ್ಯಃ ।

ಯಃ ಪೂಜಯಿಸ್ತುತಿ ಶ್ರೀತಾಂ ನ ತಸ್ಯ ನರಕಾಧಯಂ ॥೧೫೨॥

ಶಾಂಕರಾಯಾತ್ರ ದುಗ್ಂಘಾನ್ಷಂ ಶರ್ವರಾಘೃತಸಂಯುತಂ ।

ದೇಯಮತ್ಯಂತಯತ್ತೇನ ಶಿವಪ್ರಿಶ್ವಧರಮಾದರಾತ್ರ್ಯಃ ॥೧೫೩॥

ಯತ್ರ ಕುತ್ರಾಪಿ ಯತ್ತೇನ ಭೋಽಜಿತೇ ಶಿವಯೋಗಿನೇ ।

ತತ್ರಾಪಿ ಶಂಕರಃ ಶ್ರೀತೋಽಭವತ್ಯತ್ರ ತು ಕಂ ಪುನಃ ॥೧೫೪॥

ಪಶ್ಚಿಮ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಅಭಿಮುಖವಾಗಿರುವ ಶಿವಲಿಂಗವು ದೊರೆಯುವುದೇ ಆಶ್ಯಂತ ದುರ್ಭವ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ವಿಶೇಷ ಶಪಣ್ಣಮಾಡದೇ ಆ ಲಿಂಗದ ದರ್ಶನ ಹೇಗೆ ಉಂಟಾದೀತು! ಪಶ್ಚಿಮ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಎದುರಾಗಿರುವ ಈ ಕಾಲಹಸ್ತೀಶ್ವರನ ಲಿಂಗವನ್ನು ಸಾಕ್ಷಾದ್ವಿರಜೆಯೇ ತುಂಬಾ ನಿಯಮದಿಂದಲೂ ಆದರದಿಂದಲೂ ಯಾವಾಗಲೂ ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಾಳೆ. |೧೪೯-೧೫೦||

ಎಲ್ಲರಿಗೂ ನೋಕ್ಕೆವನ್ನು ಕರುಣೆಸುವುದಕ್ಕೊಂದ್ರ್ಯಾಸ್ತರವೇ ಆ ಲೋಕಶಂಕರನು ಇಲ್ಲಿ ಸೆಲಿಸಿರುವನು. ಶಿವಾಂಶದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಈ ಹೈತ್ಯವನ್ನು ಎಷ್ಟೇ ತೊಂದರೆಗಳು ಬಂದಾಗ್ನು ಬಿಡಬಾರದು. ಈ ಕಾಲಹಸ್ತೀಶ್ವರನ ಲಿಂಗವನ್ನು ನೀರಿನಿಂದ ತೊಳಿದ ಬಿಲ್ಪಪತ್ರಗಳಿಂದ ಪ್ರೀತಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಪೂಜೆಮಾಡುವನಿಗೆ ಎಂದಿಗೂ ನರಕದ ಭಯವಿಲ್ಲ. ||೧೫೫-೧೫೬||

ಈ ಹೈತ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಕ್ಕರೆ ತುಪ್ಪದೊಡನೆ ಬೆರೆದ ಹಾಲನ್ನು ವನ್ನು ಆ ಶಂಕರನ ಭಕ್ತನಿಗೆ ನಿಯಮಂಭಾಗಿ ಶಿವನ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಸಂಪಾದನೆಮಾಡುವು

ಯದ್ವತ್ತು ತಾಂಕರೋ ಭಕ್ತು ಪೂಜ್ಯತೇ ಶಂಕರಾಚರ್ಚಕಃ ।

ತದಾ ತುಷ್ಯೋ ಭವತ್ತೇವ ಸಾಂಬಿಃ ಸವೋತ್ತಮಃ ಶಿವಃ ॥೧೫೫॥

ಅತ್ಯಾಲ್ಪಮಃಿ ಚೇಜ್ಞಪ್ರತಂ ತದಾನಂತಾಯ ಕಲ್ಪತೇ ।

ಅತ್ಯಾಲ್ಪಮಃಿ ಚೇದ್ವತ್ತಂ ತದಾನಂತಾಯ ಕಲ್ಪತೇ ॥೧೫೬॥

ಭಾರಿ ಪುಣ್ಯಪ್ರಭಾವೇನ ಪ್ರಾಪ್ಯತೇ ಕೈತ್ರನಿಾದೃತಂ ।

ಅಸ್ತಾಭಿರತಿಯತ್ತೇನ ಸ್ಥಾತವ್ಯಂ ಶಿವಪೂಜಕ್ಷೇ ॥೧೫೭॥

ಇತ್ಯನೋನ್ಯಂ ವದಂತಸ್ತೇ ಮುನಯೋ ಬ್ರಹ್ಮವಾದಿನಃ ।

ಶ್ರೀಮದ್ವಿಷಣಕ್ಷೇಲಾಸೇ ನಿವಸಂತಿ ಮನೋರಮೇ ॥೧೫೮॥

ಪುರಾ ನಿಷ್ಪಲ್ಮಷೋ ನಾಮ ಮುನಿಮರ್ತಳಿಂಗಪೂಜಕಃ ।

ಶ್ರೀಮದ್ವಿಷಣಕ್ಷೇಲಾಸೇ ಜಕಾರ ವಸತಿಂ ಶಿವೇ ॥೧೫೯॥

ದಕ್ಷೋಷುರ ಆದರದಿಂದ ಬಡಿಸಬೇಕು. ಯಾವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿಯಾದರೂ ನಿಯಮ
ದಿಂದ ಶಿವಯೋಗಿಯಾದವನಿಗೆ ಉಟವಾಡಿಸಿದರೆ ಆ ಶಂಕರನು ಶ್ರೀಷಿಹೊಂದು
ನಾಗ ಇಂತಹ ತನ್ನ ಕೈತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾದದ್ದೇನು! ॥೧೫೩-೧೫೪॥

ಆ ಶಂಕರನ ಪೂಜಕನಾದ ಶೈವೋತ್ತಮನನ್ನು ಈ ಕೈತ್ರದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತೀಯಂದ
ಪೂಜಿವಾಡಿದರೆ ಆಗ ಸರ್ವಶ್ರೀಷ್ವನೇಸಿಸಿದ ಅಂಬಿಕಾಸಮೇತನಾದ ಶಿವನು ಸಂತು
ಷ್ಣನಾಗಿಯೇ ಆಗುತ್ತಾನೆ. ಇಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೇ ಜವವಾಡಿದರೂ ಮತ್ತು ದಾನವಾಡಿ
ದರೂ ಅದು ಅನಂತ ಘಳಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ಸಮರ್ಥವಾಗುವುದು. ॥೧೫೫-೧೫೬॥

ಆಹಾ! ಅತಿಶಯ ಪುಣ್ಯಮಹಿಮೆಯಂದ ಈ ರೀತಿಯಾದ ಕೈತ್ರವು
ಲಭಿಸುವುದು. ಶಿವಪೂಜಾಸಕ್ತರಾದ ನಾವು ಆವಶ್ಯಾವಾಗಿ ಈ ಕೈತ್ರದಲ್ಲಿ ಸೆಲಸಬೇ
ಕೆಂದು ಪರಸ್ಪರವಾಗಿ ಬ್ರಹ್ಮಜಾತ್ವಾಸಿಗಳಾದ ಆ ಮುನಿಗಳು ಮನೋಹರವಾಗಿರುವ
ಶ್ರೀದಕ್ಷಿಣಕ್ಷೇಲಾಸವೇಸಿದ ಕಾಲಹಸ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ವಾಸವಾಡುತ್ತಿರುವರು.
॥೧೫೭-೧೫೮॥

ಗಿರಿಂದ ಪೂಜ್ಯಮಾನಿಯಾರಿ! ಹಿಂದೆ ಇದೇ ದಕ್ಷಿಣಕ್ಷೇಲಾಸದಲ್ಲಿ ನಿಷ್ಪಲ್ಮಷನೆಂದು
ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾಗಿದ್ದ ಮುನಿಯೊಬ್ಬನು ನನ್ನ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ಪೂಜಿವಾಡುತ್ತಾ ಇಲ್ಲಿಯೇ
ವಾಸವಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆತನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ನಿಶೇಷ ನಿಯಮಪೂರ್ವಕವಾಗಿ

ತೇನ ತಪ್ತಂ ತಪ್ಪೋ ಘೋರಂ ತಲ್ಪ್ರಾವಾತಿ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ।

ತೇನೈನ ತಪ್ಪಾ ದೇವಾ ಕ್ಷುಬ್ಧಾಃ ಸರ್ವೇಽಪಿ ಶಾಂಕರಿ ॥೧೬೦॥

ಭಸ್ತುನೋದ್ವಳ್ಳಲ್ಯ ಸರಾರಂಗಂ ಸ ಮದಚರ್ಚನತಪ್ತರಃ ।

ಮಾನೇವ ಸತತಂ ಪ್ರಿತ್ಯಾ ಪೂಜರ್ಯಾತ್ವಾ ಸ್ಥಿತಃ ಶಿವೇ ॥೧೬೧॥

ತಂ ದದರ್ಶ ಮಜಾಶೈವಂ ನಿನಿತ ಇತಿ ಶಾಂಕರಃ ।

ದೃಷ್ಟಾಪ ತಂ ಪೂಜಯಾಮಾಸ ಬಿಲ್ಪಪತ್ರೀಣ ಭಸ್ತುನಾ ॥೧೬೨॥

ತತಸ್ತಮಬ್ರವಿಧ್ವಪ್ಪೋ ನಿಷ್ಪಲ್ಪಷಮಾಕುಲಂ ।

ಮುಕ್ತಾಂತೋತ್ತಮಾಂತ್ರಂ ಕಮಸ್ತಿತಿ ಯಧಾಧರಃ ॥೧೬೩॥

ತತೋ ನಿಷ್ಪಲ್ಪಾಂತೋ ವಿಪ್ರಂ ನಿನಿತಂ ತಮಭಾಷತ ।

ಮುಕ್ತಾಂತೋತ್ತಮಾಂತ್ರಂ ಕಾಶ್ಮೀರಾ ತ್ವರಿತಿಸಂಮಾತಾ ॥೧೬೪॥

ಮುಕ್ತಾಂತ್ರಮಿದಂ ನಿಪ್ರ ಮುಕ್ತಾಂತೋತ್ತಮಂ ತು ನ ।

ಮುಕ್ತಾಂತೋತ್ತಮಂ ಕಾಶ್ಮೀರಾ ನಾಂತ್ಯೇತಿ ತ್ವರಿತಿಸಂಮಾತಾ ॥೧೬೫॥

ಘೋರತಪ್ಪನ್ನನ್ನ ಮಾಡಿದನು. ಆ ತಸ್ಸಿನಿಂದ ದೇವತಿ ಗಳಿಲ್ಲಾ ಕ್ಷುಭ್ರಾದರು.
॥೧೬೬-೧೬೭॥

ಶಿವೇ, ಇವನು ತನ್ನ ಸಕಲ ಅವಯವಗಳನ್ನು ಭಸ್ತುದಿಂದ ಲೀಪನಮಾಡಿ
ಕೊಂಡು ನನ್ನನ್ನೇ ಪ್ರಿತಿಯಿಂದ ಯಾವಾಗಲೂ ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದನು.
ಇಂತಹ ಶ್ರೀವಾಗ್ರಣಿಯನ್ನು ವಿನಿತನೆಂಬ ಶ್ರೀವಶ್ರೀಷ್ಟನೊಬ್ಬನು ನೋಡಿ ಬಿಲ್ಪಪತ್ರಿ
ಗಳಂದಲೂ ವಿಭಿಂತಿಯಂದಲೂ ಆವನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡಿದನು. ॥೧೬೮-೧೬೯॥

ಆನಂತರ ಆ ವಿನಿತನು ಸತ್ಪರಾಷನಾದ ನಿಷ್ಪಲ್ಪನನ್ನು ಕುರಿತು
ಅಯ್ಯ ಮಹಾತ್ಮನೇ, ಮುಕ್ತಾಯನ್ನಂಟುಮಾಡುವಂತಹ ಉತ್ತಮವಾದ ಹೈತ್ರ
ವಾವುದಾದರೂ ನಸ್ತಿತಃ ಇದೆಯೇ ಎಂದು ಪ್ರತ್ಯೇ ಮಾಡಲು ಆಗ ಆ ನಿಷ್ಪಲ್ಪನು
ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಣ ! ವೇದಸಂಮತವಾದ ಕಾಶಿಯೆಂಬುದೊಂದು ಮುಕ್ತಾಪ್ರದವಾದ
ಉತ್ತಮ ಹೈತ್ರವೆಂದು ಪರಿಗಣಿತವಾಗಿದೆ. ॥೧೬೯-೧೭೦॥

ಈ ದ್ವೈಣಕ್ಯೇಲಾಸವು ಮುಕ್ತಾಪ್ರದವೆನಿಸಿರುವುದು. ಮತ್ತು ಉತ್ತಮವಾದ
ಮುಕ್ತಾಪ್ರದವೆಂದು ನೇಡಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧವೂ ಆಗಿದೆ. ಆ ಮಹೇಶ್ವರನಿಗೆ ರಾಜಧಾನಿ

ಮಹೇಶರಾಜಭಾನೀ ಯಾ ಸಾ ಸರ್ವಶ್ರುತಿಸಂಮಾತಾ ।

ಸಾ ತು ಕಾಶ್ಯೇವ ನಾನ್ಯೇತಿ ನೇದಾಃ ಸಂತಿ ಸಹಸ್ರತಃ ॥೧೬೬॥

ವ್ಯಾಜಪ್ಯೇ ಶಾರಕಂ ಬ್ರಹ್ಮ ಯತ್ರ ಸಾಂಬಃ ಸದಾಶಿವಃ ।

ತದೇವ ಮುಕ್ತಾಷ್ಟೇತ್ರೀಷು ಶ್ರೀಷ್ವಿನಿತ್ಯಜ್ಯತೇ ಬುಧೀಃ ॥೧೬೭॥

ಇದಂ ಮುಕ್ತಪ್ರದಂ ಹೈತ್ರಂ ಕಾಶೀಸಂಪ್ರಾಪ್ತಿಸಾಧನಂ ।

ತತ್ಸ್ವದೇವ ಹಿ ಹೈತ್ರಂ ಮುಕ್ತಾಷ್ಟೇತ್ರೋತ್ತಮೋತ್ತಮಂ ॥೧೬೮॥

ಯತ್ರ ದೇವಾಧಿದೇವೋಽಸ್ತಿ ವಿಶ್ವೇಶೋ ವಿಶ್ವನಾರ್ಯಕಃ ।

ತತಃ ಹೈತ್ರೋತ್ತಮಂ ನಾನ್ಯಾಷ್ಟೇತ್ರಮಿತ್ಯಸ್ತಿ ಹಿ ತ್ರುತಿಃ ॥೧೬೯॥

ಕಾಶ್ಯಂ ವಿಶ್ವೇಶರೂಪೇಣ ಮುಕ್ತಃ ಪುಂಜೀಕೃತಾ ದ್ವಿಜ ।

ತತ್ಸ್ವತ್ಸದ್ಯತಂ ಹೈತ್ರಂ ನಾಸ್ತಿ ನಾಸ್ತಿತ್ಯಪಿ ತ್ರುತಿಃ ॥೧೭೦॥

ಯನಿಸಿರುವುದು ಆ ಕಾಶಿಯೋದೇ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಯಾವುದೂ ಅಲ್ಲವೆಂದು
ಸಾವಿರಾರು ಶ್ರುತಿಗಳು ಸಾರುತ್ತಿರುವುವು. ॥೧೬೫-೧೬೬॥

ಅಂಬಿಕಾಸಮೇತನಾದ ಆ ಸದಾಶಿವನೇ ಸಾಕ್ಷಿತ್ವಾಗಿ ತಾರಕಬ್ರಹ್ಮಮಂತ್ರ
ವನ್ನು ತನ್ನ ಭಕ್ತರಿಗೆ ಖವದೇಶ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಆ ಕಾಶಿಯೇ ಮುಕ್ತಪ್ರದವಾದ
ಹೈತ್ರೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಷ್ವಿನಾದುದೆಂದು ಪಂಡಿತರು ಹೇಳುತ್ತಿರುವರು. ಅಭ್ಯು ಬ್ರಹ್ಮ
ಜ್ಞೋತ್ತಮನೇ, ಇದು ಕಾಶಿಸಪ್ರಾಪ್ತಿಗೆ ಸಾಧನಭೂತವಾಗಿರುವ ಮುಕ್ತಹೈತ್ರ ನಾತ್ರ
ವಾಗಿರುವುದೆಂದು ತಿಳಿ. ಆ ಕಾಶಿಯೇ ಶತ್ಯತ್ತಮವಾದ ಮುಕ್ತಪ್ರದವಾದ ಹೈತ್ರ
ನೆನಿಸಿರುವುದು. ॥೧೬೭-೧೬೮॥

ಜಗದೊಡೆಯನೂ, ದೇವಾಧಿದೇವನೂ ಆದ ವಿಶ್ವೇಶರನು ನೆಲಸಿರುವ
ಹೈತ್ರವೇ, ಎಲ್ಲಾ ಹೈತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅತ್ಯತ್ಯಮನೆಂದು ಶ್ರುತಿಯಿರುವುದು. ಅಭ್ಯು
ಬ್ರಹ್ಮಣನೇ, ಆ ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವೇಶರನ ಸ್ವರೂಪದಿಂದ ಮೋಕ್ಷನೆಂಬುದು ಒಂದು
ಸಮಾಹರವಾಗಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿಯಾವನಾಗು ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಆ ಕಾಶಿಗೆ ಸಮಾನವಾದ
ಸುತ್ತಿರುಂದು ಹೈತ್ರವು ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ವೇದಗಳು ಹೇಳುತ್ತಿರುವುವು.
॥೧೬೯-೧೭೦॥

ಯತ್ರ ಸ್ಥಿತಃ ಪುಲ್ಮಾನೋಽಪಿ ಧಿಕ್ಕರೋತಿ ತಚೀಪತಿಂ ।
ತತ್ತು ಕಾಶ್ಚಭಿಧಂ ಹೇತ್ರಂ ತತ್ತು ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಾಶ್ರಿತಂ ||೧೨೧||

ಯತ್ರ ವೈಶ್ವೇಶ್ವರಂ ಲಿಂಗಂ ದೃಷ್ಟಾಂಪಿ ಮುನಿಪುಂಗವ ।
ನ ಗಭಿಭಾಕ್ಷಣಃ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಮಿತಿ ಶ್ರುತಿಃ ||೧೨೨||

ತತ್ರಾಸ್ತಿ ಮಣಿಕಣ್ಣಾಂಬ್ರಿಂ ಕುಂಡಂ ಕೇಶವನಿಮಿತಂ ।
ತತ್ರ ಪೀಠಾಂಪದಯೋ ಭೂಯಸ್ತನ್ಸ್ತೋ ನ ಭವಿಷ್ಯತಿ ||೧೨೩||

ಮಣಿಕಣ್ಣಂ ಯಃ ಪ್ರವಿಷ್ಟಃ ಸ ಪ್ರವಿಷ್ಟಃ ಶಿವೋದರೇ ।
ಶಿವೋದರೇ ಪ್ರವಿಷ್ಟೋ ಯಃ ಸ ಪುನಜಂಸ್ತಭಾಜ್ಞಾಂ ||೧೨೪||

ಮಣಿಕಣ್ಣಂ ವಸೇದ್ಯಸ್ತ ನಿಯಮೇನ ಸಮಾಷಿತಃ ।
ಸ ವಸತ್ಯೇನ ಕೈಲಾಸೇ ನಾನಾಗಣನಿಷೇವಿತೇ ||೧೨೫||

ಮಣಿಕಣ್ಣಂ ಪವಿಷ್ಟೇನ ಸುಖಂ ರುದಸುಭೂಯತೇ ।
ಸುಖಂ ಶು ತಾಢ್ಯತಂ ವಿಪ್ರ ನ ಕುತ್ರಾಪ್ಯಸುಭೂಯತೇ ||೧೨೬||

ಅಲ್ಲಿರುವ ಬಡವನೂ ಸಹ ದೇವೇಂದ್ರನನ್ನ ಧಿಕ್ಕರಿಸುವಂತಿರುವನು. ಆ ಕಾಶೀ ಕೈತ್ಯರು ವಿಶ್ವೇಶ್ವರನಿಂದ ಅಶ್ರಯಸಲ್ಪಿಸ್ತದೆ. ಅಯ್ಯ ಮುನಿಶ್ವೇಷ್ಟನೇ, ಆ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರನ ದಿನ್ನಲಿಂಗವನ್ನ ನೊಡಿದವನು ಮತ್ತೆ ಈ ಮನ್ಯಗಭವನನ್ನ ಸತ್ಯವಾಗಿ ಹೊಂದುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಶ್ರುತಿಯಿರುವುದು. ||೧೨೭-೧೨೮||

ಆ ಕಾಶಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಹಾವಿಷ್ಣುವಿನಿಂದ ನಿಮಿಂಪಲಿಟ್ಟಿರುವ ಮಣಿಕಣ್ಣಕೆ ಯೆಂಬ ಒಂದು ಕುಂಡವಿರುವುದು. ಈ ಕುಂಡದ ನೀರನ್ನ ಕುಡಿದವನಿಗೆ ಶ್ರಣಃ ಪ್ರಸ್ತಣಾನ ಮಾಡುವ ಅವಷ್ಟಯೇ ಒರುವುದಿಲ್ಲ. ಮಣಿಕಣ್ಣಕಾ ತೀರ್ಥದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದವನು ಆ ಪರಿಶಿವನ ಹೊಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದಂತಾಗುವುದು. ಶಿವನ ಹೊಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದವನು ಶ್ರಣಃ ಜನ್ಮನಷ್ಟೇ ಹೊಂದಲಾರನಲ್ಲವೇ! ||೧೨೯-೧೩೦||

ಸಿಯಮದಿಂದ ಆ ಮಣಿಕಣ್ಣಕಾ ಕೈತ್ಯರು ವಾಸಮಾಡುವವನು ಅನೇಕ ಶಿವಗಣಗಳಿಂದ ಸೇವಿಸಲ್ಪಡುವ ಕೈಲಾಸದಲ್ಲಿಯೇ ಪಾನ ಮಾಡಿದಂತಾಗುವುದು.

ಮಣಿಕಣಣ್ಯಂ ನರಃ ಸ್ವಾತ್ಮಾ ದೃಷ್ಟಾಂತ ವಿಶೇಷರಂ ಪ್ರಭುಂ ।
ಸ ವಂಶಕೋಟಿಸಂಯುಕ್ತಃ ಪ್ರಯಾತಿ ಶಿವಮನ್ಯಂ ಯಂ ॥೧೨೩॥

ವರಂ ತು ಕಾಶೀಕ್ಷೇತ್ರಸ್ಯ ಪ್ರಾಪ್ತಿರತ್ಯಂತದುಲಙ್ಜಾ ।
ಸಾ ಮಹೇಶಪ್ರಸಾದೇನ ಭವತಿತ್ಯನುಶುಶ್ರವಃ ॥೧೨೪॥

ತತ್ತತ್ವತ್ವಾಪ್ತಿಕಾಮೇನ ಕಾರ್ಯಮತ್ತ ತಸೋ ಮುದಾ ।
ಸಂತುಸ್ಯೇ ತಪಸಾತ್ಮೇಶೇ ಕಾಶೀಪ್ರಾಪ್ತಿಭ್ರವಿಷ್ಯತಿ ॥೧೨೫॥

ಇತಿ ತದ್ವಜನಂ ಕ್ರಿತ್ವಾ ತಪಶ್ಚಕ್ರೇ ತತೋ ದ್ವಿಜಃ ।
ತತ್ತ್ವದಷ್ಟಿಣಕ್ಯಲಾಸೇ ಸರ್ವಕಾಮಪ್ರದೇ ಶಭೀ ॥೧೨೬॥

ಪುರಾ ತತ್ತ್ವ ಮನು ಶೈತ್ಯೇ ಕೆಶ್ವಿಧಿಲೋ ವನಾತ್ಮಯಃ ।
ಸೂಜಯಾಮಾಸ ಯತ್ನಾನಾತ್ಮಂ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಾದಿಭಿರುಂದಾ ॥೧೨೭॥

ಮಣಿಕಣಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳತು ಸುಖವನ್ನು ಸುಭವಿಸುವನು ಮತ್ತೀಲಿಯಾ ಅಂತಹ
ಸುಖವನ್ನು ಸುಭವಿಸಲಾರನು. ॥೧೨೮-೧೨೯॥

ಮಾನವನು ಮಣಿಕಣಿಕಾ ತೀರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸ್ವಾನಮಾಡಿ ಪ್ರಭುವಾದ ಆ
ವಿಶೇಷರನನ್ನು ನೋಡಿದರೆ, ಅವನು ಕೋಟಿ ವಂಶಗಳೊಡನೆ ಶಾಶ್ವತನಾದ ಆ
ಪರಿವನ ಸಾಯಂಜ್ಞವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಆ ಕಾಶೀಕ್ಷೇತ್ರವು ದೊರೆಯು
ವುದೇ ತುಂಬಾ ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯವಾದುದು. ಆ ಮಹೇಶ್ವರನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ವಾತ್ವನೇ
ಆ ಕಾಶಿಯು ದೊರೆಯುತ್ತದೆಂದು ಕೇಳುತ್ತೀವೆ. ॥೧೨೯-೧೩೦॥

ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ದಷ್ಟಿಣ ಕ್ಯಲಾಂದದಲ್ಲಿ ಆ ಕಾಶೀ ಹೈತ್ಯವನ್ನು ಹೊಂದುವ
ಅಪೇಕ್ಷೆಯಿಂದ ಪ್ರೀತಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ಮಾಡುವ
ತಪಸ್ಸಿನಿಂದ ಆ ಈಶ್ವರನು ಸಂತುಷ್ಟನಾದರೆ ಆಗ ಆ ಕಾಶೀಕ್ಷೇತ್ರವು ನಮಗೆ ದೊರೆ
ಯುವುವುದು, ಎಂದು ಸುಧಿದ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ವಾರ್ಷಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ, ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣೋ
ತ್ವಮನು ಪಕ್ಷಲ ಇಷ್ಟಾಂತಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ಶಂಖಕರವಾದ ಆ ದಷ್ಟಿಣಕ್ಯಲಾನ
ಹೈತ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಹುತಾಲ ತಪಸ್ಸು ಮಾಡಿದನು. ॥೧೩೦-೧೩೧॥

ಡೀನಿ. ಒಂದೆ ಇದೇ ನನ್ನ ಹೈತ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುವ ಒಬ್ಬ
ಡೀಪರವಾನು ಒಬ್ಬಸತ್ತಿ. ಕಾಲ ಮುಂತಾದ ಸಾಧನಗಳನ್ನು ತಂದು ಅತ್ಯಂತ

ಪ್ರತ್ಯೇಹಂ ಮಾಮನಭ್ಯಜ್ಯೇ ನ ಗೃಹಾತಿ ಜಲಾದಿಕೆಂ ।

ಕರೋತಿ ಸತತಂ ಭಕ್ತಾತ್ ಭಸ್ತರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣಂ

॥೧೪೭॥

ಅರಣ್ಯೇ ಪ್ರತ್ಯೇಹಂ ತೇನ ಸ್ಥಿರೀಯತೇ ವನವಾಸಿನಾ ।

ತತ್ತ ಸ್ಥಿತಾಪಿ ಮಾಮೇವ ಸ್ತುತಾ ಸ್ತುತಾಭಿನಂದತಿ

॥೧೪೮॥

ಸ ಮಂಜ್ಯಂ ಮಾಂಸಮಮಲಮಾಸ್ಯಾದ್ಯಾಸ್ಯಾದ್ಯ ಭಕ್ತತಃ ।

ಉಪಹಾರಂ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಕಲ್ಪಯತ್ನಸ್ತಹಂ ಮುದಾ

॥೧೪೯॥

ಕುಸುಮ್ಯೇಬಿಂಲ್ಪವತ್ತೈಶ್ ಮುಖಮಧ್ಯಸ್ಥಿತೈಜಾಲ್ಯಃ ।

ಮಾಮಚರ್ಚಯತಿ ರಮತ್ತೈನ ಭಿಲೆಶ್ಲೋ ನಿಯಮಪೂರ್ವಕೆಂ ॥೧೫೦॥

ತಂ ದೃಷ್ಟಾತ ಮುನಯಃ ಸರ್ವೇ ಭಿಲ್ಲಂ ತಾದೃಶಮನ್ವಹಂ ।

ದುಃಖಿತಾ ಏವ ತಿಷ್ಣಂತಿ ಮುಖಮಧ್ಯಜಲಾಚರ್ಚಕೆಂ

॥೧೫೧॥

ನಿಯಮದಿಂದ ಪ್ರೀತಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನನ್ನನ್ನ ಪೂಜೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಪ್ರತಿ ದಿನವೂ ನನ್ನನ್ನ ಪೂಜೆ ಮಾಡದೇ ಅನ್ನ, ನೀರು ಮುಂತಾದುವುಗಳನ್ನು ಅವನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅನವರತವೂ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ವಿಭೂತಿ ಮತ್ತು ರುದ್ರಾಕ್ಷ ಇವುಗಳನ್ನು ಧರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ॥೧೫೨-೧೫೩॥

ಅವನು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಕಾಡಿಸಲ್ಪಿಯೇ ಇದ್ದುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಯೇ ನನ್ನನ್ನ ಸ್ವರಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಆನಂದಪಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಬೇಡನು ನಿಮ್ಮಲವಾದ ಮಾಂಸ ವನ್ನು ತಾನು ಮೊದಲು ತಿಂದುನೋಡಿ, ರುಚಿಯಾಗಿರುವುದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಭಕ್ತಿಪುರಸ್ಸರವಾಗಿ ನನಗೆ ನೈವೇದ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ॥೧೫೪-೧೫೫॥

ಅವನು ಹೂವು, ಬಿಲ್ಪಪತ್ರಿ ಇವುಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ, ಬಾಖಿಯಲ್ಲಿ ನೀರು ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಅದರಿಂದ ನನಗೆ ನಿಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಅಭಿಪ್ರೇಕಮಾಡಿ, ಪತ್ರಿ ಮುಂತಾದುವುಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಬಾಯಿ ನೀರು ತಂದು ಆ ಎಂಜಲು ನೀರಿಸಿದ ದೇವದೇವನಾದ ಶಿವಸಿಗೆ ಅಭಿಪ್ರೇಕಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಬೇಡರವನನ್ನು ನೋಡಿ ಮುಸ್ತಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಅಸಹ್ಯವಟ್ಟಿ ದುಃಖಿತರಾಗುತ್ತಿದ್ದರು. ॥೧೫೬-೧೫೭॥

ಉಚ್ಛ್ರಿಷ್ಟೋದಕೆಪಾನಿಯಂ ಕಂ ನಿತ್ಯಮಭಿಷಿಂಜತಿ ।

ಮಾಂಸೋಪಹಾರಂ ಶವಾರ್ಥ ನಿವೇದಯತಿ ಕಂ ಜಡಃ ॥೧೮೨॥

ಪ್ರತ್ಯಹಂ ನಿಯಮೇನೈವ ಬಿಲ್ವಪತ್ರೀಪುರ್ಣಾಹರ್ವೈಃ ।

ಪೂಜಯತ್ಯಯನೀಶಾಸಂ ಶಿವಲಿಂಗಸ್ತರಾಷಿಣಂ ॥೧೮೩॥

ಈದ್ವಿಶೋ ಮುಖಮಂಧ್ಯಸ್ತ್ರೈಃ ಶಿವಂ ಸಮಭಿಷಿಂಜತಿ ।

ದುಬುರ್ಧಿಧೀರ್ಜಿಧಿಂಜಾತಾ ಕಥಮೇತಸ್ಯ ಸರ್ವದಾ ॥೧೮೪॥

ಶಿವಂ ನ ಕಾರ್ಯಂ ಭಿಲ್ಲೀತಿ ಯದ್ವಾಖಾಭಿರಿಹೋಽಜ್ಯತೇ ।

ಶರಪಾಣಿರಯಂ ಕೂರಃ ಸರ್ವಾನೇವ ಹನಿಷ್ಯತಿ ॥೧೮೫॥

ಶಿವಂ ಸ್ಮಿತಾ ಮುನಿವರಾಃ ಪ್ರತ್ಯಹಂ ದುಃಖಿತಾಃ ಶಿವೇ ।

ತತ್ತ್ರಿ ಸ್ಮಿತೇಷು ತೇಷ್ಯೈವಂ ನಿತ್ಯಂ ಕೃತ್ವಾ ಸ ಸಂಸ್ಕಿರ್ತಃ ॥೧೮೬॥

ಅಯ್ಯೋ ! ಈ ಪಾಸಿಯು ತನ್ನ ಬಾಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಬಂಡಿರುವ ಉಚ್ಛ್ರಿಷ್ಟವಾದ ನೀರಿಸಿಂದ ನಿತ್ಯನೂ ಶಿವನನ್ನು ಅಭಿಷೇಕವಾಡುತ್ತಿರುವನಲ್ಲಾ ! ಅಲ್ಲದೇ ಈ ಮಾರ್ಬಿನು ಈಶ್ವರನಿಗೆ ಮಾಂಸವನ್ನು ನಿವೇದನವಾಡುತ್ತಿರುವನು. ಇತ್ಯಾವಾದಿ ಪ್ರತಿಸಿತ್ಯನೂ ಬಿಡದೆ ಸಿಯಮದಿಂದ ಮನೋಹರವಾದ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿಗಳನ್ನು ತುದು ಶಿವಲಿಂಗರಾಷಿಯಾಗಿರುವ ಈಶ್ವರನನ್ನು ಪೂಜಿವಾಡುತ್ತಿರುವನು. ॥೧೮೭-೧೮೮॥

ಹೀಗೆ ಸಿಯಮದಿಂದ ಬಿಲ್ವದಳ ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದ ಪೂಜಿವಾಡುವ ನಾದರೂ ಬಾಯಿನ ಒಳಗಿರುವ ನೀರಿಸಿಂದ ವಾತ್ರ ಆ ಶಿವನಿಗೆ ಅಭಿಷೇಕವಾಡುತ್ತಿರುವನು. ಯಾವಾಗಲೂ ಈತನಿಗೆ ಹೀಗೆ ವಾಡುವಂತಹ ದುಬುರ್ಧಿಧಿಯು ಹೇಗೆ ಹುಟ್ಟಿತೋ ಕಾಣಿವಲ್ಲಾ ! ಒಂದುವೇಳೆ ನಾವು, ಶಯ್ಯ ಭಿಲ್ಲನೆ, ಹೀಗೆ ವಾಡಬೇದವೆಂದು ಹೇಳಿದೇ ಆದರೆ ದುಷ್ಪನಾದ ಇವನು ಬಾಣವನ್ನು ಒಡಿದು ನವ್ಯುಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಕೊಂಡೆಬಿಡುವನು. ॥೧೮೯-೧೯೦॥

ಎಂಬೇ ತೋಭನಾಂಗಿಯೇ, ಹೀಗೆ ಪ್ರತಿಸಿತ್ಯನೂ ಆ ಮುಸಿಸ್ತುಂಗವರು ಈ ಚೀಡನ ಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ಸೋಡಿ ದುಃಖಿತರಾಗಿರುತ್ತಿರಲು, ಇತ್ತಲಾಗಿ ಇವನು ಎಂದಿಸಂತೆ ತನ್ನ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ತಪ್ಪಿದೇ ವಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆ ಮುಸಿ

ತೇ ತಪ್ಯೋವ್ಯಯಭೀತ್ಯೈನಂ ನ ಶಪಂತಿ ಕದಾಚನೆ ।

ಕಿಂ ಜಾಸ್ತಿನ್ಯಿವಭಕ್ತತ್ವಂ ದೃಷ್ಟಾತ ಹೊಷ್ಟು ೧೦ ಸ್ಥಿತಾಃ ಶಿವೇ ॥೧೯॥

ಸದಾಚಾರೋ ದುರಾಚಾರೋ ನಿಯಮೇನ ಶಿವಾಚರಣೆ ।

ಪೂಜನೀಯೋಽತಿಯತ್ಯೈನ ನ ತಸ್ತಿನ್ಯಿಷ್ಟು ರಂ ನಡೇತ್ರೆ ॥೨೦॥

ಕದಾಚಿತ್ತಂಚರನ್ಯಿಲ್ಲೋ ವನಮಧ್ಯಗತಃ ಶಿವೇ ।

ಭಿಲ್ಲೋ ಘುಮಾರಂಶಸಂತಪ್ತಸ್ತೃಷಿತಕ್ಷು ಬಭೂವ ಸಃ ॥೨೧॥

ತಸ್ಯೈವ ನಿಕಟೀ ಕುಂಡಂ ಶೀತಲೋದಕಸಂವೃತಂ ।

ಸ್ತೃತಂ ತಥಾಪಿ ಭಿಲ್ಲೇಸ ನ ಪೀತಂ ಶೀತಲಂ ಜಲಂ ॥೨೨॥

ಮಯಾ ಶ್ರೀಕಾಲಹಸ್ತೀಶೋ ಬಿಲ್ಲಪತ್ರಾದಿಷಾಧನ್ಯೇ ।

ನಾರಾಧಿತಃ ಪ್ರಯತ್ಯೈನ ನನತ್ರೇಶ್ವ ಪುನಃ ಪುನಃ ॥೨೩॥

ಪುಂಗವರಾದರೋ ತಮ್ಮ ತಪಸ್ಸ ಖಚಾಗುವುದೆಂಬ ಭಯದಿಂದ ಇವನಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಶಾವಕೊಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೇ ಈ ಬೇಡನಲ್ಲಿರುವ ಶಿವಭಕ್ತಿ ಯನ್ನು ನೋಡಿ ಸುಮೃದ್ಧಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ॥೨೮-೨೯॥

ಒಕ್ಕೀಯ ಆಚಾರಶೀಲನಾಗಲೀ, ಹೀನವಾದ ಆಚಾರವುಳ್ಳವನಾಗಲೀ ಶಿವಭಕ್ತಿಯುತನಾಗಿರುವನನ್ನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರಜೇವಾಡಲೇಬೇಕು. ಆತನಲ್ಲಿ ಎಂದಿಗೂ ನಿಷ್ಪರವಾಗಿ ವಾತನಾಡಬಾರದು. ಗಿರಜೀ, ಒಂದು ದಿವಸ ಇದೇ ಬೇಡನು ಸಂಚಾರವಾಡುತ್ತಾ ಕಾಡಿನ ಮಧ್ಯಕ್ಕೆ ಒಂದಾಗ ಶೀವವಾದ ಬಿಸಿಲಿನಿಂದ ಬಳಲಿ ಬಾಯಾರಿಕೆಗೊಳಗಾದನು. ॥೨೯-೩೦॥

ಅವನು ಬರುತ್ತಿರುವ ದಾರಿಯ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ತಂಪಾದ ನೀರಿನಿಂದ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾದ ಒಂದು ಕುಂಡವಿದ್ದಿತು. ಅವನಿಗೆ ಆದರ ಜ್ಞಾನಕಬಂದರೂ ಆ ಬೇಡನು ಆದರ ನೀರನ್ನು ಕುಡಿಯಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ಆತನು “ನಾನು ಬಿಲ್ಲಪತ್ರಿ, ಹೂಮುಂತಾದ ಸಲಕರಣೆಗಳಿಂದ ಆ ಕಾಲಹಸ್ತೀಶ್ವರನಿಗೆ ಪೂಜೆವಾಡಿ ಆ ದೇವದೇವನ ಮುಂದೆ ನಿಯಮಬಢ್ಣನಾಗಿ ಇನ್ನೂ ನಾಟ್ಯವಾಡಲಿಲ್ಲ. ॥೩೧-೩೨॥

ವಿಭೂತಿನ್ ಧೃತಾ ಶುದ್ಧಾ ಸರ್ವಸಾಸಾಪನೋದಿನಿಂ।

ಶೈವಃ ಪಂಚಾಕ್ಷರಃ ಶುದ್ಧೋಽನ ಜಪ್ತಃ ಶಿವಸಂನಿಧಾಃ ॥೧೬೩॥

ವಿವಂ ಸತಿ ತೃಷ್ಣಾತೇಽನ ಜಲ ಸೇಯಂ ಕಂಥಂ ಮರೂ।

ತೃಷ್ಣಯಾ ಯದಿ ಗಜ್ಞಂತಿ ಗಜ್ಞಂತ್ವದ್ಯಾಸವೋ ಮಮ ॥೧೬೪॥

ತೃಷ್ಣಾದಿರ್ತೇನ ಚೀತ್ಯಕ್ತಾ ತನುರೇಷಾ ತದಾ ಮಮ ।

ಸರ್ವಧಾ ನರಕಾವಾಸೋ ನ ಭವಿಷ್ಯತಿ ಶಾಶ್ವತಃ ॥೧೬೫॥

ವಿಭೂತಿಧಾರಣಂ ತೃಕ್ತಾಪ್ಯ ಮರೂ ಚೀತ್ಯೀಯತೇ ಜಲಂ ।

ತದಾ ತು ನರಕಾವಾಸೋ ಭವಿಷ್ಯತ್ಯೇವ ಸರ್ವಧಾ ॥೧೬೬॥

ವಿಭೂತಿಧಾರಣಂ ತೃಕ್ತಾಪ್ಯ ಪೀತಂ ಕೃತ್ಯಾತ್ಮರಾ ಜಲಂ ।

ತೃದುರ್ಭಾಖಂ ಮನಸುಭುಕ್ತ್ಯಾವ ಸ್ಥಿರೀಯತೇ ನರಕಾಣಂವೇ ॥೧೬೭॥

ತೃಕ್ತಾಪ್ಯ ಶಿವಾಚರಣಂ ಕೃತ್ಯಾತ್ಮರಾ ಪೀತಂ ಜಲಂ ತತಃ ।

ತೃರಿದಾನಿಂಮಂಧಿ ಧ್ಯಾತೇ ಭುಜ್ಯತೇ ದುಃಖವಾಯಸೇ ॥೧೬೮॥

ವರಿಶುದ್ಧವಾದ ವಿಭೂತಿಯನ್ನು ನಾನಿನ್ನೂ ಧಾರಣವಾಡಿಲ್ಲ. ಶುದ್ಧವಾಗಿರುವ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರ ಮಹಾಮಂತ್ರವನ್ನು ಆ ಶಿವನ ಸಂನಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಜಪಿಸಿಲ್ಲ. ಪೀಗಿರುವಾಗ ಬಾಯಾರಿತೆಂದು ನಾನು ಹೇಗೆತಾನೇ ನೀರು ಕುಡಿಯಲಿ? ಒಂದು ನೇಳಿ ಈ ಬಾಯಾರಿಕೆಯಿಂದ ಈಗ ನನ್ನ ಪ್ರಾಣಗಳೇ ಬೇಕಾದರೂ ಹೊಗಲಿ. ॥೧೬೯-೧೭೦॥

ಹಾಸಿವಿನಿಂದ ಒಳಲಿದ್ದ್ವಾಗಲೇ ಈ ಶರೀರವು ನಷ್ಟವಾದರೆ ಆಗ ಖಂಡಿತ ವಾಗಿಜುಂ ಪರಂಪರೆಯಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ನರಕವಾಸವೇ ಇಲ್ಲದಂತಾಗುವುದು. ವಿಭೂತಿಯನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೇ ದೇ ನಾನು ನೀರು ಕುಡಿದಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಆಗ ತಪ್ಪದೇ ನರಕವಾಸವುಂಬಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ॥೧೭೧-೧೭೦॥

ಹಿಂದೆ ಕೆಲವರು ವಿಭೂತಿಯನ್ನು ಧರಿಸದೇ ನೀರು ಕುಡಿದರು. ಆವರು ಆಗ ಫೋರವಾದ ನರಕವೆಂಬ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಇನ್ನೂ. ದುಃಖವನ್ನು ಆಸಿಭವಿಸುತ್ತಿರೇ ಶರುವರು. ಕೆಲವರು ಶಿವಸ್ತಃಜೆ ನರಾಡಸೆ ಒಂದೆ ಜಲವಾಸ

ಪಂಚಾಕ್ಷರಂ ಜಪಂ ತ್ಯಕ್ತಾ ಕೈಶ್ಚಿತ್ತಿಂತಂ ಜಲಂ ಪುರಾ ।
ತೇ ತಪ್ತಮಾತ್ರಂ ಸಮಲಂ ಹೀತ್ವಾ ತಿಷ್ಣಂತಿ ದುಃಖಿತಾಃ ॥೨೦೩॥

ತತಃ ಶಿವಾಚರಂ ತ್ಯಕ್ತಾ ಭಸ್ತನೋದಾರಣಂ ತಥಾ ।
ಪಂಚಾಕ್ಷರಜಪಂ ತ್ಯಕ್ತಾ ನ ಪೇಯವಸುದಕಂ ಮರ್ಯಾ ॥೨೦೪॥

ಕಮೇತ್ಯೈಮಾಮ ಕರ್ತವ್ಯಂ ಪ್ರಾಣೈದೇನ ವಾ ಮಮ !
ಮರ್ಯಾ ಶಿವಾಚರಾದಿನಿ ತ್ಯಕ್ತಾ ಪೇಯಂ ಜಲಂ ಕರ್ಭಂ ॥೨೦೫॥

ವವಮತ್ಯಂತಯತ್ಯೇನ ಶರೀರಂ ಯದಿ ರಕ್ಷ್ಯತೇ ।
ತದಾ ಕಿನ್ನಿದವಾಕೆಷ್ಟಂ ಶರೀರಂ ನೇ ವಸಿಷ್ಟತಿ ॥೨೦೬॥

ಪ್ರಾಯಶೋಣಿತಮಾತ್ರಾಷ್ಟಂ ಪುರೀಷನಿಲರುಂ ಸದಾ ;
ಶರೀರನೇತದ್ವಾಗ್ರಂಧಿ ಕಮನೇನ ಸುಖಂ ಮಮ ॥೨೦೭॥

ಅಂತ್ರಾಷ್ಟಿಬಧಂ ಸಮಲಮಾಯತತಸಂಕುಲಂ ।
ಕ್ಷಯಿಷ್ಣುರೋಗಸಂಬದ್ಧಂ ಶರೀರಂ ನೇ ನ ರೋಜತೇ ॥೨೦೮॥

ಮಾಡಿದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಹೊಗೆಯಾಡುತ್ತಿರುವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಆಯುಧಗಳ ಪಟನಿಂದ
ಸಹಿಸಲಾಗ್ನಾದ ದುಃಖವನ್ನು ನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವರು. ||೨೦೮-೨೦೯||

ಶಿವನಂಚಾಕ್ಷರ ಮಂತ್ರಜಪಮಾಡದೇ ಕೆಲವರು ಹಿಂದೆ ನೀರನ್ನ
ಕುಡಿದರು. ಅವರು ಅನೇರ್ಧಸಮೇತವಾದ ಕಾದ ಮಾತ್ರವನ್ನು ಕುಡಿದು
ಶುಂಬಾ ದುಃಖಿತರಾಗಿರುವರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಶಿವಪೂಜಿಯನ್ನೂ ಭಸ್ತಧಾರಣೆಯನ್ನೂ
ಮತ್ತು ಶಿವನಂಚಾಕ್ಷರಜಪವನ್ನೂ ಮಾಡದೇ ನಾನೆಂದಿಗೂ ನೀರು ಕುಡಿಯ
ಬಾರದು. ||೨೦೯-೨೧೦||

ಈ ಪ್ರಾಣಗಳಿಂದ ನನಗೆ ಅಗಬೇಕಾದ್ದೇನು ? ವನಿತ್ರವಾದ ಶಿವಪೂಜಿ
ಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೇಗೆ ತಾನೇ ನಾನು ನೀರು ಕುಡಿಯಬಹುದು ? ಒಂದು ವೇళೆ
ನೀರನ್ನ ಕುಡಿದಾದರೂ ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟು ಈ ಶರೀರವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿದರೆ ಈ ನನ್ನ
ದೇಹವು ಕಲ್ಪಪರ್ಯಂತವಾಗಿಯೂ ಜೀವಿಸಬಲ್ಲಾದೆ ? ||೨೧೦-೨೧೧||

ರೀವು, ರಕ್ತ, ಮಾತ್ರ ಇವುಗಳಿಂದ ಯಾಕ್ತವಾಗಿ ಯಾವಾಗಲೂ
ಅನೇರ್ಧಕ್ಕೆ ಆವಾಸಸ್ಥಳವಾಗಿ ದುರ್ಗಂಧಭರಿತವಾಗಿರುವ ಈ ಶರೀರದಿಂದ ನನಗೇನು

ಅನಂತಾನಿ ಶರೀರಾಣಿ ತ್ಯಕ್ತಾನ್ಯೇವ ಪುರಾ ಮಯಾ ।

ಇದಮಹಿಧುನಾ ತ್ಯಾಜ್ಯಂ ತ್ಯಾಜಾತೇಽನ ಮಯಾ ಧ್ರುವಂ ॥೭೦೬॥

ವಸ್ತ್ರಾಣಿ ಕತಿ ನಷ್ಟಾನಿ ಕಟೆಬದ್ವಾನಿ ಸಾದರಂ ।

ತನ್ನಾಶೋ ನ ಯಥಾ ದುಃಖಂ ತಥಾನೇನ ಸ ಸಂಶಯಃ ॥೭೦೭॥

ಮಯಾ ಪೂರ್ವಂ ಸ್ಥಿತಂ ನಾನಂ ಶಂಕರಾರಾಧನಂ ವಿನಾ ।

ಅತಃ ಸ್ತುಪಾತ್ಮಾನಿ ಬಹುಧಾ ಶರೀರಾಣಿ ಮಯಾ ಪುರಾ ॥೭೦೮॥

ಶಿವಪೂಜನಮೇವಾಹ್ಯಃ ಸಂಸಾರೋಜ್ಞೀದಕಾರಣಂ ।

ತಥಾ ಸತ್ಯದ್ವ ಮನಸಾ ಶಂಕರಂ ಪೂಜಯಾಮ್ಯಹಂ ॥೭೦೯॥

ತಾನೇ ಪ್ರಯೋಜನ? ನರಗಳಿಂದಲೂ ಮೂಳಿಗಳಿಂದಲೂ ಸಂಬಂಧವಾಗಿ ಮಲ ಮೂತ್ರಗಳಿಗೆ ಮನೆಯಾಗಿ ನಾನಾ ತೊಂದರೆಗಳಿಗೆ ಈಡಾಗುವ ಈ ಶರೀರವು ಕ್ಷಯಿಸುವ ಸ್ವಭಾವವುಳ್ಳದ್ವಾಗಿ ಅನೇಕ ರೋಗಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯವಾಗಿರುವುದು. ಇಂತಹ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಅಭಿರುಚಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ॥೭೦೯-೭೧೦॥

ಹಿಂದೆ ನಾನು ಅನೇಕ ಶರೀರಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟಿರುವೆನು. ಈಗಲೂ ಬಾಯಾರಿಕೆಯಿಂದ ಒಳಲಿದ ನಾನು ಈ ಶರೀರವನ್ನೂ ಈಗ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಬಿಡಲು ಸಿದ್ಧಿನಾಗಿರುವೆನು. ವಿಶೇಷ ಆದರದಿಂದ ಸೊಂಟಕ್ಕೆ ಕಿಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಎಷ್ಟೇ ಒಟ್ಟಿಗಳು ಹಾಳಾದವು. ಅವುಗಳ ನಾಶದಿಂದ ನನಗೆ ದುಃಖವುಂಟೂ ದಂತಿಯೇ ಈ ಶರೀರ ನಾಶದಿಂದಲೂ ಶೋಕವುಂಟಾಗಬುದು. ಇದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹ ವಿಲ್ಲ. ॥೭೧೦-೭೧೧॥

ಹಿಂದೆ ನಾನು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ಶಂಕರನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡದೆಯೇ ಕಾಲಕಳಿಯುತ್ತಿದ್ದೇನು. ಆದರಿಂದ ನನಗೆ ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಶರೀರಗಳುಂಟಾಗಿದ್ದವು. ಈ ಸಂಸಾರದ ನಾಶಕ್ಕೆ ಕಾರಣಭೂತವಾಗಿರುವುದು ಈ ಶಿವಪೂಜಯೇ ಪ್ರಾಜ್ಞರು ಹೇಳುತ್ತಿರುವರು. ಆದಕಾರಣ ನಾನು ಈಗ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದಲೇ ಈ ಶಂಕರನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ॥೭೧೧-೭೧೨॥

ಸರ್ವವ್ಯಾಪೀ ಸರ್ವಭೂತಾಂತರಾತ್ಮ
 ಸಾಕ್ಷೀ ಚೇತಾ ನಿಗುಂಣಶೈಲ್ಕರತ್ನ |
 ಸೋಮೋ ನಿತ್ಯೋ ನಿರ್ವಿಕಾರಶೈಲ್ಕದಾತ್ಮ
 ನೀಲಗ್ರೀನಃ ಪಾತುಮಾಮುದ್ಯ ದುಃಖಾತ್ ||೨೧೩||

ಮಾಯಾತೀತೋ ನೋಹಿತಾಶೇಷಲೋಕಃ
 ಸೋಮಾಕಾರಃ ಸಾಮನೇದಸ್ಯರೂಪಃ |
 ಸರ್ವತಾಸ್ಯಃ ಸರ್ವರೂಪೋ ಮಹೇತೋ
 ನೀಲಗ್ರೀನಃ ಪಾತುಮಾಮುದ್ಯ ದುಃಖಾತ್ ||೨೧೪||

ವ್ಯಕ್ತಾತವ್ಯಕ್ತಾನಾದಿಕಮಾರ್ದಿಗಮ್ಯೋ
 ವ್ಯಕ್ತಾತವ್ಯಕ್ತಾನಾದಿಧಮಾರ್ದಿಗಮ್ಯಃ |
 ವ್ಯಕ್ತಾತವ್ಯಕ್ತಾನಾದಿದೇವಾಧಿಗಮ್ಯೋ
 ನೀಲಗ್ರೀನಃ ಪಾತುಮಾಮುದ್ಯ ದುಃಖಾತ್ ||೨೧೫||

ಚರಾಚರಾತ್ಮಕವಾದ ಸಕಲ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿಯೂ ವ್ಯಾಪಿಸಿರುವವನೂ, ಸಕಲ ಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆಡಗಿರುವವನೂ, ಸಕಲ ಕರ್ಮಗಳನ್ನೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಸೋದು ಶ್ರೀರುವನೂ, ಚೈತನ್ಯಸ್ವರೂಪನೂ, ಗುಣರಹಿತನೂ, ಸರ್ವರ್ಥಸಂಪನ್ಮೂಲನೂ, ಶಾಶ್ವತನೂ, ವಿಕಾರಶಾಸ್ನನೂ, ಚಿತ್ತಸ್ವರೂಪನೂ (ಜ್ಞಾನಸ್ವರೂಪನೂ) ಕಪ್ಪಾದ ಕೊರಳುಳ್ಳವನೂ ಆಗಿರುವ ಆ ಅಂಬಿಕಾಸಹಚರನು ಈಗ ಒದಗಿರುವ ದುಃಖದಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಪಾರುಮಾಡಲಿ. ||೨೧೬||

ಮಾಯೆಗೆ (ಅಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ) ಸಿಕ್ಕಿದವನೂ, ಸಕಲ ಲೋಕಗಳನ್ನೂ ತನ್ನ ಮಾಯೆಯಿಂದ ನೋಹಗೇಳಿಸುವವನೂ, ಉಮಾರಮಣಸ್ವರೂಪನೂ, ಸಾಮನೇದದ ಆಕಾರಣ್ಯವನೂ, ಎಲ್ಲಿರಿಂದಲೂ ಪ್ರಜಿಸಲ್ಪಡುವವನೂ, ಎಲ್ಲಾ ರೂಪವನ್ನೂ ಹೊಂದಿರುವವನೂ ಕಪ್ಪಾದ ಕೊರಳುಳ್ಳವನೂ ಆದ ಮಹೇಶ್ವರನು ನನಗೆ ಈಗ ಒದಗಿರುವ ದುಃಖವನ್ನು ಹೊಗಲಾಡಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ಸಲಹಿ. ||೨೧೭||

ಅನಾದಿಕಾಲದಿಂದಲೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವ ವ್ಯಕ್ತ (ಗೋಚರವಾಗಿರತಕ್ಕವುಗಳು) ಅವ್ಯಕ್ತ (ಗೋಚರವಾಗದಿರುವವು) ಇಂತಹ ಕರ್ಮಗಳಿಂದಲೂ ಧರ್ಮಗಳಿಂದಲೂ, ದೇವತಾಸ್ವರೂಪಗಳಿಂದಲೂ, ಗೋಚರಿಸುವ ನೀಲಗ್ರೀನನು ನನ್ನನ್ನು ದುಃಖದಿಂದ ಪಾರುಮಾಡಲಿ. ||೨೧೮||

ಯಂ ವೇದಾಂತಾ ಸ್ನೇಹ ಜಾನಂತಿ ಶಂಭುಂ
ಯಾಷಾನ್ಮಿತ್ಯಂ ವೇದವಾಚೋ ನಿನ್ಮತ್ವಾಃ ।
ಯಂ ಬ್ರಹ್ಮಾದ್ಯಾ ಸ್ನೇಹ ಜಾನಂತಿ ಸೋಽಯಂ
ಸೀಲಗ್ರಿಂಬಃ ಪಾತುವಾಮದ್ಯ ದುಃಖಾತ್ ॥೨೧೬॥

ಯತ್ಸ್ವಂಗಾದುಧ್ವನಃ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತುಂ
ಯಂದಾತ್ಮಾಮಾಂಗಾಜ್ಞಂತ್ಸಂಪಾರಪ ವಿಷ್ಣುಃ ।
ಯಃ ಸರ್ವೇತಃ ಸೋಽಯಾದ್ಯಂತಶಾಸ್ಯೋ
ಸೀಲಗ್ರಿಂಬಃ ಪಾತುವಾಮದ್ಯ ದುಃಖಾತ್ ॥೨೧೭॥

ಯಂ ಸರ್ವೇತಂ ತತ್ತ್ವತೋ ವೇದನಿಷ್ಠಾ
ವಿಜ್ಞಾ ಯೇತಂ ಪೂಜಯಂತ್ಯಾದರೇಣಿ ।
ಸೋಽಯಂ ಶರ್ವಃ ಸರ್ವವೇದಾಂತವೇದ್ಯೋ
ಸೀಲಗ್ರಿಂಬಃ ಪಾತು ಮಾಮದ್ಯ ದುಃಖಾತ್ ॥೨೧೮॥

ಪ್ರತಿದಿನವೂ ವೇದವಾಕ್ಯಗಳೆಲ್ಲನೂ ಹೊಗಳುತ್ತಿರುವ ಆ ಶಂಭುವನನ್ನು
ವೇದಾಂತವಾಕ್ಯಗಳೂ ಸಹ ಪೂಜೆವಾಗಿ ತಿಳಿಯಲಾರವು. ಬ್ರಹ್ಮಾದಿ ದೇವತಿಗಳೂ
ಸಹ ತಿಳಿಯಲಾದ್ಯನಾಗಿರುವ ಆ ಸೀಲಕಂತನು ನನ್ನನ್ನು ಈ ದುಃಖದಿಂದ
ಪಾರುವಾಡಲಿ. ॥೨೧೯॥

ಯಾವ ದೇವನ ಶರೀರದ ಬಲಭಾಗದಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತ್ಯವಾದ ಬ್ರಹ್ಮನೂ,
ಎಡಭಾಗದಿಂದ ಪಾಲನಕರ್ತ್ಯವಾದ ವಿಷ್ಣುವೂ ಜನಿಸಿದರೇ, ಅಂತಹ ಸಕಲದೇವತೆ
ಗಳಿಗೂ ಒಡೆಯನೂ ಆದ್ಯಂತವಿಲ್ಲದವನೂ (ಉತ್ತಮಿ ಮತ್ತು ನಾಶಗಳಿಲ್ಲದವನೂ)
ಆದ ಸೀಲಕಂತನು ನನ್ನನ್ನು ಈ ದುಃಖದಿಂದ ಈಗ ಪಾರುವಾಡಲಿ. ॥೨೨೦॥

ವೇದಶತ್ಯರಾದ ಮುನಿಗಳು ತತ್ವವನ್ನರಿತು ಸಕಲಲೋಕಾಧಿಪತಿಯೂ
ಆ ಈಶ್ವರನೇ ಎಂದು ತಿಳಿದು ಆದರದಿಂದ ಆತನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಿರುವರು.
ಸಕಲ ವೇದಾಂತಗಳಿಂದಲೂ ತಿಳಿಯಲ್ಪಡತಕ್ಕವನೂ ಪ್ರಾಳಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಕಲ
ಸ್ತುಂಗಳನ್ನೂ ಸಂಕಾರವಾಡತಕ್ಕವನೂ (ಶರ್ವ) ಆದ ಈ ಸೀಲಕಂತನು ನನಗೆ
ಬಂದಿರಾವ ದುಃಖವನ್ನು ತೆಂಬಗಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ಈಗ ಸಲಹಿ. ॥೨೨೧॥

ಯಂಸ್ಯಾಪಾಂಗಸ್ವಂದವಾತ್ರೀಣ ನಿತ್ಯಂ
ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡೇಂದ್ರೀಂದ್ರಾದ್ವಾದಯಃ ಕಂಪವಾನಾಃ |
ದಾರೀ ತಿಷ್ಟಂತ್ಯನ್ನಹಂ ಸೋಽಯಿವೀಶೋ
ನಿಂಲಗ್ರೀವಃ ಪಾತು ವಾಮದ್ಯ ದುಃಖಾತ್ ||೨೮೯||

ಯತ್ವಾದಾಭ್ಯಂ ವಿಷ್ಣುರತ್ಯಂತಭಕ್ತಾಃ
ಸ್ವೀಯಂ ನೇತ್ರಂ ಸಮ್ಯಗುತ್ವಾರ್ಥ ರಮ್ಯಂ |
ಸಾಧಭೀಷ್ಯಾಧ್ಯಂ ಪೂಜಯಾವಾಸ ಸೋಽಯಂ
ನಿಂಲಗ್ರೀವಃ ಪಾತು ವಾಮದ್ಯ ದುಃಖಾತ್ ||೨೯೦||

ಯಸ್ಯ ಸ್ತುತಾ ಸರ್ವಪಾಪಾಘನಾಶೋ
ಯತ್ವಾಜಾತೋ ಸ್ಮಾರಸಂಸಾರನಾಶಃ |
ಯಸ್ಯ ಸ್ತುತಾ ಮುಕ್ತಾರಾಸ್ಯೈವ ಸೋಽಯಂ
ನಿಂಲಗ್ರೀವಃ ಪಾತು ವಾಮದ್ಯ ದುಃಖಾತ್ ||೨೯೧||

ಕಡೆಗಳ್ಳಿನ ಅಲುಗುವಿಕೆಯಿಂದಲೇ ನಿತ್ಯನೂ ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣು, ಮತ್ತು
ದೇವೇಂದ್ರ ಮುಂತಾದವರೆಲ್ಲರೂ ನಡುಗುತ್ತಾ ದೂರದಲ್ಲಿಯೇ ಯಾವಾಗಲೂ
ನಿಂತಿರುವರೋ, ಅಂತಹ ನಿಂಲಕಂಠನೇನಿಸಿದ ಈ ಈಶ್ವರನು ಈಗ ದುಃಖಿಂದ
ನನ್ನನ್ನ ಕಾಪಾಡಲಿ. ||೨೯೨||

ಮಂಜಾವಿಷ್ಣುವು ತನ್ನ ಮನೋಹರವಾದ ಕಣ್ಣಿನ್ನೇ ಕೆತ್ತು ತನ್ನ ಇಷ್ಟಾಧ್ಯ
ಸಿದ್ಧಿಗೋಷ್ಠರ ವಿಶೇಷ ಭಕ್ತೀಯಿಂದ ಆ ಮಹೇಶ್ವರನ ಪಾದಕಮಲಗಳಿಗೆ ಪೂಜೆ
ವಾಡಿದನು. ಈರೀತಿಯಾದ ಮಾಮಹಿನೆಯಿಂದ ಕೂಡಿರುವ ಪೂಜ್ಯ ನಿಂಲ
ಕಂಠನು ಈಗ ನನ್ನನ್ನ ದುಃಖಿಂದ ಪಾರುವಾಡಲಿ. ||೨೯೩||

ಸ್ತುರಣೆವಾಡಿದವಾತ್ರುದಿಂದಲೇ ಸಕಲ ವಾಪನಮಾಹಗಳೂ, ಪೂಜೆಯಿಂದ
ಭಯಂಕರವಾದ ಈ ಸಂಸಾರಬಂಧನನೂ ನಾಶವಾಗಿ ಸೈತ್ರೋತ್ಸಿದಿಂದ ಮೋಕ್ಷವನ್ನೇ
ದೂರಕೆಸುವ ಆ ನಿಂಲಕಂಠನು ಸದ್ಯದಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಉಂಟಾಗಿರುವ ದುಃಖನ್ನು
ದೂರವಾಡಿ ನನ್ನನ್ನ ಸಲಹಲಿ. ||೨೯೪||

॥ ಶ್ರೀಶಿವ ಉನಾಚೆ ॥

ಈವಂ ಸ್ತುತ್ಯಾ ಸ ಭಿಲ್ಲೋ ಮಾಮಾನಂದಾಶ್ರುಲಸನ್ಯಾಖಃ ।

ದಧ್ಯಾ ದೇವಾಧಿದೇವಂ ಪಾಮನ್ಯಾಶಾಪುಲ್ತನಿಗ್ರಹಂ ॥೨೨೧॥

ತದಾನಿಂಮಭವದ್ವೃಷ್ಟಿಮರ್ಚಂದಾರಕುಸಮಾನಿತಾ ।

ಶರೀರಂ ಸಿಕ್ತಮಭವತ್ತಸ್ಯ ನೃಷ್ಣಾಳ ತದಾ ಶಿವೇ ॥೨೨೨॥

ಯದಾ ನೃಷ್ಣಿರಭಾದ್ರವಾಯಾ ಸ ಪಿಥಾರ್ಯ ಮುಖಂ ತದಾ ।

ಸ್ವಿತೋ ಮುಖೀ ಜಲಸ್ಯಾಸ್ಯ ಪ್ರವೇಶೋ ಮಾಸ್ತಿತಿ ಶ್ರಿಯೇ ॥೨೨೩॥

ತತೋಽಸ್ಯ ಶೃಷ್ಟಿದಾ ಶಾಂತಾ ಜಲಪಾನಂ ವಿನಾ ಶ್ರಿಯೇ ।

ಜಲಂ ನ ಪೀತಂ ಭಿಲ್ಲೋನ ಪಾತ್ಯಮಾನಮಸಿ ಧ್ರುವಂ ॥೨೨೪॥

ತತಃ ಸ ಬಿಲ್ಲಾಪತ್ರಾಣಿ ಪುಷ್ಪಾಣಿತ್ಯತ್ತಮಾನಿ ಚ ।

ಮಾಂಸಾನ್ಯಾಸಿ ವಿಚಿತ್ರಾಣಿ ಸಮಾದಾಯೈನ ನಿಗರತಃ ॥೨೨೫॥

ತತಃ ತನ್ಯೈಃ ತನ್ಯೈಭಿರಲ್ಲಿಃ ಕಾಲಹಸ್ತಿಶ್ವರಾಲಯಂ ।

ಸಂಪ್ರಾಪ ಪೂಜಾದ್ರವಾಯಾಣಿ ಗೃಹೀತ್ಯಾ ಮುದಿತಾನನಃ ॥೨೨೬॥

ಆ ಬೇಡನು ಹೀಗೆ ನನ್ನನ್ನು ಸೈತ್ಯತ್ರಮಾಡಿ, ಆನಂದಪ್ರಾಪ್ತಿಗಳಿಂದ
ಶೋಭಿಸುತ್ತಿರುವ ಮುಖವುಳ್ಳವನಾಗಿ, ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳಿಗೂ ಅಧಿಪತಿಯೇಸಿ,
ಅವೃತದಿಂದ ನೆನಸಲ್ಪಿಟ್ಟ ವಿಗ್ರಹವುಳ್ಳ ನನ್ನನ್ನು ಧ್ಯಾನಮಾಡಿದನು. ಎಲ್ಲಾ
ಮಂಗಳಾಂಗಿಯೇ! ಆಗ ಮಂದಾರಪುಷ್ಟಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಪುಷ್ಟನೃಷ್ಟಿಯಾಗಲು
ಆತನ ಶರೀರವೆಲ್ಲವೂ ಆ ಮಳೆಯಿಂದ ನೆನೆಯಿತು. ॥೨೨೭-೨೨೮॥

ಆ ರೀತಿ ಮನೋಹರವಾಗಿ ಮಳೆಯಾದಾಗ ಆ ಭಿಲ್ಲನು ಮಳೆಯ ನೀರು
ಬಾಯಿಗೆ ಹೋಗಬಾರದೆಂದು ಭಾವಿಸಿ, ತನ್ನ ಮುಖವನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡನು.
ಶ್ರಿಯೇ, ಆನಂತರ ಆ ಬೇಡನ ಬಾಯಾರಿಕೆಯು ಕೂಡಲೇ ಶಾಂತವಾಯಿತು.
ಮೇಲೆ ಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಆ ಬೇಡರವನು ತಾನು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯಾಗಿ ನೀರು
ಕುಡಿಯಲ್ಲ. ॥೨೨೯-೨೩೦॥

ಆಮೇಲೆ ಆ ಬೇಡರವನು ಬಿಲ್ಲಪತ್ರಿಗಳನ್ನೂ ಅತ್ಯಂತ್ಯಮಾದ ಹೂಗ
ಇನ್ನೂ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಮಾಂಸಗಳನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲಗೆ ಪೂಜಾ

ತತಃ ಸ್ತುತ್ಯಾ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಸುವರ್ಚಂಮುಖರೀಜಲೇ ।
ಭಸ್ತನೋದ್ಭಾಷನಂ ಕೃತ್ಯಾ ಶ್ರಿಪುಂಡ್ರಂ ಚ ಚಕಾರ ಸಃ ॥೨೭೫॥

ತತೋ ಗೃಹಿತ್ಯಾ ಪುಷ್ಟಾಣಿ ಬಿಲ್ಲುವತ್ತಾಣಿ ಚಾದರಾತ್ರ್ಯಾ ।
ಮಾಂಸಂ ಚ ಜಗ್ಗಹೇ ಭಿಲ್ಲೋ ಜಲಂ ಚ ಮುಖತ್ಸುದಾ ॥೨೭೬॥

ತತೋ ಮುಖಜಲ್ಯಃ ಸಮ್ಮಾಂಭಿಷಿಜ್ಯ ಸಮಾಂತಃ ।
ಬಿಲ್ಲುವತ್ತ್ರ್ಯಃ ಸುಪುಷ್ಪ್ಯಕ್ಷ ಚಕ್ರೇ ಪೂಜಾಂ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ॥೨೭೭॥

ತತೋ ಮಾಂಸಾನಿ ಸವಾರಣಿ ಸುಸ್ತುದೂನಿ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ।
ಮಹ್ಯಂ ನಿವೇದಯಾಮಾಸ ಪಂಚಾಕ್ಷರಪುರಃಸರಂ ॥೨೭೮॥

ಪ್ರದಕ್ಷಿಣನಮಸ್ಕಾರಾನ್ನ ತೆನಂ ಚ ಚಕಾರ ಸಃ ।
ತತಃ ಪಂಚಾಕ್ಷರಂ ಶುದ್ಧಂ ಜಜಾಪ ಪ್ರಿತಮಾನಸಃ ॥೨೭೯॥

ದ್ರವ್ಯಗಳೊಡನೆ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಆ ಕಾಲಹಸ್ತೀಶ್ವರನ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋದನು.
॥೨೭೧-೨೭೨॥

ಆಮೇರಿ ಆ ಭಿಲ್ಲನು ಸುವರ್ಚಂಮುಖರೀ ನದಿಯ ನಿರಿನಲ್ಲಿ ನಿಯಮದಿಂದ
ಸ್ವಾನನಾಡಿ ಭಸ್ತಲೇವನವನ್ನೂ ಮತ್ತು ಭಸ್ತಶ್ರಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣಯನ್ನೂ
ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಅನಂತರ ಹಾಗಳನ್ನೂ ಬಿಲ್ಲುವತ್ತಿಗಳನ್ನೂ ಮಾಂಸನನ್ನೂ ಹಿಡಿದು
ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ನಿರನ್ನೂ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಜೊರಡಲು
ಸಿದ್ಧವಾದನು. ॥೨೭೩-೨೭೪॥

ಅನಂತರ ಆ ಬೇಡರವನು ದೇವರ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ಬಂದು ತನ್ನ ಬಾಯಿಯಲ್ಲಿದ್ದ
ನಿರಿನಿಂದ ಆ ಮಹೇಶ್ವರನಿಗೆ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಭಿಷೇಕಮಾಡಿ, ಬಿಲ್ಲುವತ್ತಿಗಳಿಂದಲೂ
ಒಳ್ಳಿಯ ಹಾಗಳಿಂದಲೂ ನಿಯಮಬಧ್ಯನಾಗಿ ಪೂಜಮಾಡಿದನು. ಹಾಗೆಯೇ
ಬಹಳ ರುಚಿಕರಮಾಗಿರುವ ಮಾಂಸಗಳನ್ನು ನಿಯಮಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರ
ಮಂತ್ರದೊಡನೆ ನನಗೆ ಸಮರ್ಪಿಸಿದನು. ॥೨೭೫-೨೭೬॥

ಹೀಗೆ ನಿವೇದನಮಾಡಿದನಂತರ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮತ್ತು ನಮಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು
ಮಾಡಿ ನಾಟ್ಯಮಾಡಿ ಪ್ರಿತಯಿಂದ ಪರಿತ್ರಾದ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರನುಂತುವನ್ನು

ನಿತಸ್ಯಿನ್ಯಂತರೇ ದೇವಿ ಶುಷಣೀ ಬ್ರಹ್ಮವಾದಿನಃ ।

ಸಾಯಂ ಪ್ರದೋಷಪೂರ್ಜಾಧ್ಯಂ ಕೋಟಿಶಃ ಸಮುಪಾಗತಾಃ ॥೭೩೩॥

ತದಾ ಮರ್ಯಾದಾ ಭಿಲ್ಲಭಕ್ತಿಪ್ರಭ್ಯಾಪನಮನಿಷಯಾ ।

ದೃಢಂ ದೇವಾಲಯಸ್ಯೈವಂ ಭ್ರಂಶಸ್ತೀಭೃಃ ಪ್ರದರ್ಶಿತಃ ॥೭೩೪॥

ಭ್ರಕ್ತಮಾನಂ ತತೋ ದೃಷ್ಟಾಪ ದೇವಾಲಯಮನುತ್ತಮಂ ।

ಶುಷಣೀ ನಿರ್ಧಯುಃ ಸರ್ವೋ ವಿಸ್ತಿತಾಸ್ತೇ ಶಿವಾಲಯಾತ್ ॥೭೩೫॥

ಭ್ರಕ್ತಮಾನಂ ತು ತಂ ದೃಷ್ಟಾಪ ಭಿಲ್ಲೋ ದೇವಾಲಯಂ ತದಾ ।

ವಿಸ್ತಿತಂ ಚಿಂತಯಾಮಾಸ ಕಂ ಕರ್ತವ್ಯಮಿತಿ ಪ್ರಯೋ ॥೭೩೬॥

ಭ್ರಕ್ತಮಾನಸ್ತ ಸಾಷಾಜಃ ಶಿವಲಿಂಗೇ ಪತಿಷ್ಯತಿ ।

ತತ್ಪ್ರತೇನ ತ್ವಿರ್ಯಾಘಾತಃ ಶಿವಲಿಂಗೇ ಭವಿಷ್ಯತಿ ॥೭೩೭॥

ಜೀವತಾ ತ್ವಯನಾಘಾತೋ ಮರ್ಯಾದ್ರಷ್ಟಂ ನ ಶಕ್ಯತೇ ।

ಭ್ರಕ್ತಮಾನಾಶ್ಚ ಸಾಷಾಜಃ ನ ಧರ್ತವ್ಯ ಯತೋ ದೃಢಾಃ ॥೭೩೮॥

ಜಪಿಸಿದನು. ದೇವಿ! ಇದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸಾಯಂಕಾಲವಾದ್ವರಿಂದ ಪ್ರದೋಷ
ಕಾಲದ ಪ್ರಾಜೀಗೋಷ್ಠರ ಅನೇಕಮಂದಿ ಬ್ರಹ್ಮಜಳ್ಳಿಗಳಾದ ಶಿಂಗಳು ಶಿಶ್ಯಗೆ
ಗುಂಪುಗುಂಪಾಗಿ ಬಂದರು. ॥೭೩೯-೭೪೦॥

ಆಗ ನಾನು ಈ ಭಿಲ್ಲನ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರಕಾಶಪಡಿಸಬೇಕೆಂಬ ಅಭಿಲಾಷೆ
ಯಿಂದ, ದೃಢವಾಗಿದ್ದ ಆ ಶಿವದೇವಾಲಯವು ಒಡಿದು ಹೋಗುತ್ತಿರುವಂತೆ ಅವರೆಲ್ಲ
ರಿಗೂ ಪ್ರದರ್ಶನಮಾಡಿದೆನು. ಅತ್ಯಂತ ಉತ್ತಮವಾಗಿದ್ದ ಶಿವದೇವಾಲಯವು
ಒಡಿದು ಬೀಳುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ಶಿಂಗಳೆಲ್ಲರೂ ಅಶ್ವಯು-ಪಟ್ಟು ಆ
ಶಿವಾಲಯದಿಂದ ಓಡಿಹೋದರು. ॥೭೩೯-೭೪೦॥

ಪ್ರಯೋ! ಆಗ ಈರೀತಿಯಾಗಿ ಒಡಿದುಹೋಗುತ್ತಿರುವ ದೇವಾಲಯವನ್ನು
ನೋಡಿ, ಮುಂದೇನುಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯಹೋಂದಿ ಆ ಬೇಡನು ಹೀಗೆ
ಆಶೋಚನೆಮಾಡಿದನು. ಒಡಿಯುತ್ತಿರುವ ಈ ಕಲ್ಲುಗಳು ಶಿವಲಿಂಗದ ಮೇಲೆ
ಬಿದ್ದ ಅದರಿಂದ ಶಿವಲಿಂಗಕ್ಕೆ ಘಾಯವಾಗುತ್ತದೆ. ॥೭೪೧-೭೪೨॥

ನಾನು ಒಮ್ಮಕೆರುವಾಗಲೇ ಈ ರೀತಿಯಾದ ಏಟು ಶಿವಲಿಂಗಕ್ಕೆ ಬೀಳುವು
ದನ್ನು ನೋಡಲು ನನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಒಡಿದು ಬೀಳುತ್ತಿರುವ ಕಲ್ಲುಗಳು

ಶಕ್ತಿಶ್ಚ ಮನು ನಾಸ್ತಿಷ್ಯೇವ ಬೃಹತ್ಪಾಣಾಳಧಾರಣೇ ।
ಪತಿಷ್ಯಂತ್ಯೇವ ಪಾಣಾಳಾಃ ಶಿವಲಿಂಗೋಪರಿ ಧ್ರುವಂ ॥೨೫೯॥

ತನುಂ ವಿತಾನವತ್ಯೃತ್ವಾ ಶಿವಲಿಂಗೋಪರಿಸ್ಥಿತೇ ।
ಬ್ರಹ್ಮಮಾನಸ್ತು ಪಾಣಾಳೋ ಮತ್ಯೈಷ್ಯೇ ತು ಪತಿಷ್ಯತಿ ॥೨೬೦॥

ಯದಿ ಪಾಣಾಳಧಾರೇಣ ಮಜ್ಞರೀರಂ ಪತಿಷ್ಯತಿ ।
ತತಃ ಪರಂ ತು ನಾಣಾಳಾ ಬಹವೋಽಪಿ ಪತಂತು ತೇ ॥೨೬೧॥

ತಧಾಪಿ ಶಿವಲಿಂಗಸ್ಯ ತ್ವಾಘಾತೋ ನ ಭವಿಷ್ಯತಿ ।
ರೀಣನ ಕೇಣಾಪಿ ರೂಪೇಣ ಶಿವಲಿಂಗಸ್ಯ ಸರ್ವಧಾ ॥೨೬೨॥

ಅಘಾತೋ ನ ಯಥಾತ್ರ ಸ್ಯಾತ್ತಧಾ ಕಾರ್ಯಂ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ।
ಬಂಃ ಪಲಾಯ್ಯಗಮನೇ ರಕ್ಷಿತೇಯಂ ತನುಭರವೇತ್ರ ॥೨೬೩॥

ಕಮಸ್ತಿ ಫಲಮೇತಸ್ಯ ಶರೀರಸ್ಯ ತು ರಕ್ಷಣೇ ।
ದೇಹರಕ್ಷಣಮಾತ್ರಂ ತು ಪುರುಣಾಧೋ ನ ಸರ್ವಧಾ ॥೨೬೪॥

ತುಂಬಾ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಆವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಸಿಲ್ಲಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ದಪ್ಪದಪ್ಪ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಧರಿಸುವಷ್ಟು ಶಕ್ತಿಯಾ ವೊದಲು ನನ್ನಲ್ಲಿಲ್ಲ. ನಿತ್ಯಯಾಗಿಯಾ ಶಿವಲಿಂಗದ ಮೇಲೆ ಕಲ್ಲುಗಳು ಬಿದ್ದೇಬೀಳುತ್ತವೆ. ॥೨೬೫-೨೬೬॥

ಆ ಶಿವಲಿಂಗದ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಈ ಶರೀರವನ್ನು ಆಡ್ಡಲಾಗಿ ಬರುವಂತೆ ಇಟ್ಟು ನೀತರೆ ಒಡೆದು ಬೀಳುವ ಕಲ್ಲುಗಳು ನಷ್ಟ ಬೆಸ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಬೀಳುತ್ತವೆ. ಆ ಕಲ್ಲಿನ ಭಾರದಿಂದ ಈ ಶರೀರವೇನಾದರೂ ನಷ್ಟವಾಗುವುದಾದರೆ ಅನಂತರ ಎಷ್ಟು ಕಲ್ಲುಗಳು ಬೀಕಾದರೂ ಬೀಳಲಿ. ॥೨೬೦-೨೬೧॥

ಆಗ ಶಿವಲಿಂಗಕ್ಕೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಿಂದಲೂ ಏಟುಬೀಳುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾವ ರೀತಿಯಿಂದಲಾದರೂ ಶಿವಲಿಂಗಕ್ಕೆ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯಾ ಏಟು ಬೀಳದಿರುವಂತೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಲೇಬೇಕು. ಹೊರಗಡೆ ಓಡಿಕೊಂಗುವುದರಿಂದಲೇನೋ ಈ ಶರೀರವು ರಕ್ಷಿಸಲ್ಪಡಬಹುದು. ॥೨೬೭-೨೬೮॥

ಈ ಶರೀರವನ್ನು ರಕ್ಷಣೆವಾಡಿದುದರಿಂದ ಏನುತಾನೇ ಫಲವುಂಟು? ಈ ಶರೀರರಕ್ಷಣೆ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಪುರುಣಾಧರ ಸಾಧನೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲನ್ನ. ಈ

ಎತ್ತ್ವಂರಹೈಣಂ ಕೆತುಂ ಕೊಇನು ಯೆತ್ತ್ವಂ ಕರಿಷ್ಯತಿ ।

ಸುಖಲೀರೋಹಿ ನಾಸ್ಯಾಸ್ಯ ಬಹಿಶೈದ್ದಂಹ್ಯತೇ ತದಾ ॥೨೪೮॥

ಶಿವಲಿಂಗಾಘಾತಹೇತುದರ್ಥ ನೇರೆ ತ್ವಸುಖಂ ಭವೇತ್ರ್ |

ಕಿಂ ಜಾತ್ರ ಯಾದಿ ಭಾಗ್ಯೇನ ಶರೀರಂ ಜೀವೈತಿಷ್ಯತಿ ॥೨೪೯॥

ತದಾ ಮುಕ್ತಿರನಾಯಾಸಾಧ್ವನಿಷ್ಯತಿ ಮಮ ಧ್ರುವಂ ।

ಯಾದಿ ಸ್ಯಾಜ್ಞಿವಲಿಂಗಸ್ಯ ಸಂಸಿಧೌ ಮರಣಂ ತದಾ ॥೨೪೧॥

ಮುಕ್ತಿಕಾಂತಾ ಕರಾಕ್ರಾಂತಾ ಸದ್ಯ ಏವ ಭವಿಷ್ಯತಿ ।

ಮರಣಂ ದುರ್ಬಳಂ ಪ್ರಂಸಾಂ ಶಿವಲಿಂಗಸ್ಯ ಸನ್ನಿಧೌ ।

ತತ್ತ್ವ ಜೀನ್ಯರಣಂ ಪ್ರಂಸಾಂ ಸಂಸಾರೋಹಿ ನ ಪುನರ್ಧ್ರುವಂ ॥೨೪೧॥

ಶೀರ್ಘವಾಣಿಸ್ಯಭಾವಸ್ಯ ಶರೀರಸ್ಯಾಸ್ಯ ರಹೈಣಂ ।

ಅಸ್ಮಿನಾಂತೇ ಕೆಥಂ ಕಾರ್ಯಂ ಪರಲೋಕಾರ್ಥಿನಾ ಮಯಾ ॥೨೪೧॥

ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಕಾಪಾಡಲು ಯಾರುತಾನೆ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಿಯಾರು ! ಹೊರಗೆ
ಹೋಗುವುದಾದರೆ ಕೊಂಚವೂ ಸುಖವು ದೊರೆಯಲಾರದು. ||೨೪೪-೨೪೫||

ಶಿವಲಿಂಗಕ್ಕೆ ತೊಂದರೆ ಸಂಭವಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಯಾರಿಗೆತಾನೇ ಸುಖವುಂಟಾದಿತು ? ಅಲ್ಲದೇ ಒಂದುನೇಳಿ ಅದ್ವಿತ್ಯವಶದಿಂದ ಈ ಶರೀರವು ಬಿದ್ದ ಚೋಗುವುದಾದರೆ ಅಗ ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ನನಗೆ ಮುಕ್ತಿಯುಂಟಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದರ್ಭವೇ ಇಲ್ಲ. ಒಂದುನೇಳಿ ಈ ಶಿವಲಿಂಗದ ಸಮಕ್ಕಮಾದಲ್ಲಿಯೇ ನನಗೆ ಮರಣಸಂಭವಿಸುವುದಾದರೆ ಕೂಡಲೇ ನೋಕ್ಕುಂಗನೆಯು ತಾನೇ ಒಂದು ಕೃಹಿಡಿಯುವಳು. ||೨೪೬-೨೪೭||

ಶಿವಲಿಂಗದ ಸಮಕ್ಕಮಾದಲ್ಲಿ ಶುರುಷರಿಗೆ ಮರಣಸಂಭವಿಸುವುದು ವಿಶೇಷ ದುರ್ಬಳವು. ಒಂದುನೇಳಿ ಹಾಗೆ ಮರಣ ಸಂಭವಿಸಿದರೆ ಅಂತಹವರಿಗೆ ವುನಃ ಈ ಸಂಸಾರ ಬಂಧನವೇ ವುನಃ ಒದಗಲಾರದು. ಯಾವಾಗಲೂ ನಾಶವಾಗಲು ಇದ್ದನೇ ಶಿಗರಿವಂತಹ ಸ್ವಭಾವವು ಈ ಶರೀರವನ್ನು ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಪರ ಶೀರ್ಘಕುಪ್ತಿಯಾಗುವ ನಾನು ಹೇಗೆತಾನೇ ಕಾಪಾಡಲಿ ? ||೨೪೮-೨೪೯||

ಯದಿ ಮೃತ್ಯುಃ ಸಮಾಯಾತಿ ತದಾ ರಥೈಣಮನ್ಯ ತು ।

ಕೆತುಂ ನ ಶಕ್ತಿತೇ ನೂನಮುಪಾಯ್ಯಃ ಕೋಟಿತಃ ಕೃತ್ಯಃ ॥೭೫೦॥

ಮೃತ್ಯೋರಾಗಮನೇ ಕುತ್ರ ಕೆತ್ರಂ ಸ್ಯಾತ್ಪಲಾಯನಂ ।

ಕೃತೇ ಪಲಾಯನೇ ತೇನ ತ್ಯಜ್ಯತೇಃಪಿ ನ ಸರ್ವಧಾ ॥೭೫೧॥

ಮೃತ್ಯಂಜಯಂ ನಿನಾಸ್ಯ ಸ್ತು ನ ಮೃತ್ಯಭಯನಾಶಕಃ ।

ಯಸ್ಯ ಮೃತ್ಯಭಯಂ ನಾಸ್ತಿ ಸ ತು ಮೃತ್ಯಂಜಯಃ ಸ್ತುತಃ ॥೭೫೨॥

ನಿತಸ್ಯೈವ ಮಹೇಶಸ್ಯ ಮೃತ್ಯೋನಾಂಸ್ತಿ ಭಯಂ ತತಃ ।

ಶಿವ ಶಿವ ಹಿ ದೇವೇಷು ಮೃತ್ಯಂಜಯ ಇತಿ ಸ್ತುತಃ ॥೭೫೩॥

ಮೃತ್ಯಾಶಾಶವಶಾಃ ಸರ್ವೇ ವಿಷ್ಣುಬ್ರಹ್ಮಾದಯಃ ಸುರಾಃ ।

ತತಸ್ತದಚರ್ಚಾಶಾತ್ಮಂಷಾಂ ಮೃತ್ಯಭೀತಿನರ್ ನಕ್ಯತಃ ॥೭೫೪॥

ಅತೋ ಮೃತ್ಯಂಜಯಸ್ಯೈವ ಪೂಜನಂ ಮೃತ್ಯಾಶಾಶಂ ।

ಮೃತ್ಯಂಜಯಸ್ಯ ಪೂಜಾಪಿ ಕೆತ್ರವಾದ ಭಕ್ತಿಪೂರ್ವಕಂ ॥೭೫೫॥

ಮೃತ್ಯುವು ಸಂಭವಿಸಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಕೋಟ್ಯಂತರ ಉಪಾಯಗಳನ್ನೇ ಮಾಡಿದರೂ ಆಗ ಈ ಶರೀರವನ್ನು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ಕಾವಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಮೃತ್ಯುವು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಎಲ್ಲಿಗೆತಾನೇ ಓಡುವುದು? ಓಡಿಹೋದರೆ ಆಗ ಮೃತ್ಯವೇನಾದರೂ ಬಿಟ್ಟಬಿಡುವುದೇ? ॥೭೫೬-೭೫೭॥

ಆ ಮೃತ್ಯಂಜಯನನ್ನು ಹೊರತು ಮತ್ತೊರೂ ಈ ಮೃತ್ಯಭಯವನ್ನು ಹೊಗಲಾಡಿಸಲಾರರು. ಮೃತ್ಯಭಯಕೊಳ್ಳಬಹುದಿರುವವನನು ಮಾತ್ರ ಮೃತ್ಯಂಜಯ ಸೇನಿಸುವನು. ಆ ಮಹೇಶ್ವರನೊಬ್ಬಿನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಮೃತ್ಯವಿನ ಭಯವಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಶಿವನೊಬ್ಬಿನೇ ಮೃತ್ಯಂಜಯನೇನಿಸಿರುವನು. ॥೭೫೮-೭೫೯॥

ವಿಷ್ಣು ಬ್ರಹ್ಮ ಮುಂತಾದ ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲರೂ ಈ ಮೃತ್ಯವಿನ ಒಲೆಗೆ ಅಧಿನರಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವರನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡಿದರೆ ಪುರುಷರಿಗೆ ಈ ಮೃತ್ಯಭಯವು ನಾಶವಾಗಲಾರದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಮೃತ್ಯಂಜಯನೇನಿಸಿದ ಮಹೇಶ್ವರನ ಪೂಜೆಯೊಂದೇ ಈ ಮೃತ್ಯವನ್ನು ನಾಶಮಾಡಬಲ್ಲದು. ಆದರೆ ಮೃತ್ಯಂಜಯನ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಮಾಡಬೇಕು. ॥೭೬೦-೭೬೧॥

ಬಹಿದೇಹಸ್ಯ ರಕ್ಷಾಥ್ರಮಿದಾನಿಽಂ ಯದಿ ಗಮ್ಯತೇ ।

ತದಾ ಮೃತ್ಯುಂಜಯೀ ಭಕ್ತಿಮರ್ಮಮ ಕಾವಾ ಭವಿಷ್ಯತಿ ॥೨೫೬॥

ಮೃತ್ಯುಂಜಯೋಽನ್ಯಭಕ್ತಿಸ್ಯ ನ ಮೃತ್ಯಭಯನಾಶಕಃ ।

ತತೋಽನ್ಯಭಕ್ತಿಸ್ತಾತ್ತಜ್ಯೇವ ಶ್ರೀಮೃತ್ಯುಂಜಯಪೂಜಕ್ಯಃ ॥೨೫೭॥

ಶ್ರೀಮೃತ್ಯುಂಜಯಭಕ್ತಿಸ್ಯ ಮೃತ್ಯನಾರಸ್ತ್ಯೇವ ಸರ್ವಧಾ ।

ತತೋ ಮಯಾ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಸಾಧತವ್ಯಂ ಶಿವಸಂಸಿಧಾ ॥೨೫೮॥

ಇತ್ಯಕ್ತಃ ಸ ದೃಢೋಽಭಿಲ್ಲಃ ಪುನಃ ಸಂಪೂಜ್ಯ ಮಾಂ ತಥಾ ।

ಸ್ವಾಂಗಂ ವಿಶಾಂವಚ್ಚಕ್ರೇ ಶಿವಲಿಂಗೋಪರಿ ಸ್ಥಿತಃ ॥೨೫೯॥

ತದಾರಪೋ ಮಹಾನಾಸಿತ್ವಾಷಾಣಭ್ರಂಶಸಂಭವಃ ।

ತಥಾಪೃತಿದೃಢೋಽಭಿಲ್ಲೋ ಧೈರ್ಯೇಷ್ಯೇವ ಹಿ ಸಂಸಿತಃ ॥೨೬೦॥

ತದಾನಿಽಂ ತಾಷ್ಟತಂ ದೃಷ್ಟಾಪ ಸರ್ವೇತೇ ಖುಷಿಪುಂಗವಾಃ ।

ಅತಿವಿಸ್ಯಾಯಮಾಪನಾಂ ಸ್ತುತಷ್ಟುಪುಭಿರ್ಲಿಮಾದರಾತ್ ॥೨೬೧

ಈಗ ನಾನು ಈ ಶರೀರವನ್ನು ಕಾವಾಡಲು ಹೊರಗೆ ಹೋಗುವುದಾದರೇ ಆಗ ಆ ಮೃತ್ಯುಂಜಯನಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ತಾನೇ ನನ್ನ ಭಕ್ತಿಯಾದ್ವಿತೀತು? ಮೃತ್ಯುಂಜಯನಾದರೇ ಇತರ ವಿಷಣ್ಣಾದಿ ದೇವತೆಗಳ ಭಕ್ತರ ಮೃತ್ಯಭಯವನ್ನೇಂದಗೂ ಹೋಗಲಾಡಿಸುವುದಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಆ ದೇವದೇವನನ್ನು ಪೂಜೆ ಮಾಡುವವರು ಮತ್ತು ರಲ್ಲಿಯಂತಹ ಭಕ್ತಿಯನ್ನಿಂದಬಾರದು. ॥೨೫೬-೨೫೭॥

ಆ ಮೃತ್ಯುಂಜಯನ ಭಕ್ತನಿಗೆ ಖಾಡಿತವಾಗಿಯಂತಹ ಮೃತ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಈ ಶಿವಸಂಸಿಧಿಯಲ್ಲಿ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ನಿಷ್ಠಲೇಬೀಕು, ಎಂದು ದೃಢ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಹೇಳಿ ಆ ಭಿಲ್ಲನು ಪುನಃ ನನ್ನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡಿ ತನ್ನ ಶರೀರವನ್ನು ಆ ಶಿವಲಿಂಗದ ನೇರಿಂದ ಆಡ್ಡಲಾಗಿ ಮಾಡಿ ನಿಂತನು. ॥೨೫೮-೨೫೯॥

ಆಗ ಆ ಕಲ್ಲಾಗಕು ಒಿಳುಪುದರಿಂದಮಂಟಾಗುವ ಧೈರ್ಯನಿಯು ಜೋರಾಗಿ ಕೇಳಬಂದಿತು. ಆದರೂ ಆ ದೃಢಮನಸ್ಸಳ್ಳಿ ಬೇಡನು ಧೈರ್ಯದಿಂದಲೇ ಇದ್ದನು. ಆಗ ಆ ರೀತಿಯಾಗಿ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ನಿಂತಿರುವ ಭಿಲ್ಲನನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ಖುಷಿಶ್ರೇಷ್ಠ

ಧನ್ಯೋಽಸಿ ಕೃತಕೃತ್ಯೋಽಸಿ ಕೃತಾಧೋಽಸಿ ನ ಸಂಶಯಃ ।

ಯತಃ ಸದಾಶಿವೇ ಭಕ್ತಿರೀದೃಶೀ ತ್ವಯಿ ರಾಜತೇ ॥೨೫೭॥

ಭಾಗ್ಯಸ್ಯ ತವ ನಾಂತ್ರೋಽಸ್ತಿ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ।

ಯತಃ ಸದಾಶಿವೇ ಭಕ್ತಿರೀದೃಶೀ ತ್ವಯಿ ರಾಜತೇ ॥೨೫೮॥

ತವ ಧನ್ಯತರೋ ದೇಹಃ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ।

ಯತಃ ಸದಾಶಿವೇ ಭಕ್ತಿರೀದೃಶೀ ತವ ರಾಜತೇ ॥೨೫೯॥

ತವೈ ಜೀವನಂ ಧನ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ।

ಯತಃ ಸದಾಶಿವೇ ಭಕ್ತಿರೀದೃಶೀ ತವ ರಾಜತೇ ॥೨೬೦॥

ತವೈ ಜನ್ಮ ಸಘಲಂ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ।

ಯತಃ ಸದಾಶಿವೇ ಭಕ್ತಿರೀದೃಶೀ ತ್ವಯಿ ರಾಜತೇ ॥೨೬೧॥

ತವೈ ಜನನೀ ಧನ್ಯ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ।

ಯತಃ ಸದಾಶಿವೇ ಭಕ್ತಿರೀದೃಶೀ ತ್ವಯಿ ರಾಜತೇ ॥೨೬೨॥

ರೆಳ್ಳರೂ ಒಹಳ ಆಶ್ಚರ್ಯಹೊಂದಿ ಅವನನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಸೊಂತ ಮಾಡಿದರು.
॥೨೬೦-೨೬೧॥

ಅಯ್ಯ ಭಿಲ್ಲನೇ, ಸೀನೇ ಧನ್ಯನು. ಕೃತಕೃತ್ಯನೂ ಸೀನೇ ಆಗಿರುವೆ. ಆ ಸದಾಶಿವನಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಈರೀತಿಯಾದ ಭಕ್ತಿಯಿರುವುದರಿಂದ ನಿನ್ನ ಭಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ಎಣಿಯೇ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದು ಸತ್ಯವೇ ಹೊರತು ಇದರಲ್ಲಿ ಲೇಶವಾದರೂ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿ. ॥೨೬೨-೨೬೩॥

ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ನಿನ್ನ ದೇಹವೇ ಧನ್ಯವು. ಆ ಸದಾಶಿವನಲ್ಲಿಯೇ ನಿನ್ನ ಈರೀತಿಯಾದ ಸ್ವಿರಭಕ್ತಿಯು ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ನಿನ್ನ ಬಾಕ್ಷಿಯೇ ಧನ್ಯವಾದುದು ಎನ್ನ ವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿ.
॥೨೬೩-೨೬೪॥

ಸತ್ಯವಾಗಿ ನಿನ್ನ ಜನ್ಮವೇ ಸಘಲವೆಂದು ತಿಳಿ. ಆ ಸದಾಶಿವನಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಈ ರೀತಿಯಾದ ಭಕ್ತಿಯಿರುವುದರಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ಪಡೆದ ಜನಸಿಯೇ ಧನ್ಯಳಿನ್ನು ವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ॥೨೬೪-೨೬೫॥

ತನ್ವೇವ ಜನಕೋ ಧನ್ಯಃ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ।
ಯತಃ ಸದಾಶಿವೇ ಭಕ್ತರೀದೃತೀ ತ್ವಯಿ ರಾಜತೇ ॥೨೪೮॥

ತನ್ವೇವ ಕುಲಮುಕ್ತೃಷ್ಟಂ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ।
ಯತಃ ಸದಾಶಿವೇ ಭಕ್ತರೀದೃತೀ ತ್ವಯಿ ರಾಜತೇ ॥೨೪೯॥

ಶಕ್ತಿಸ್ತ್ವಾನಾನುಷೀ ಸೇಯಂ ಧೈರ್ಯಮೇತದಮಾನುಷಂ ।
ಭಕ್ತರೀತಾದೃತೀ ಲೋಕೇ ನ ಕುಶಾಪಿ ಶ್ರತಾ ಧ್ವನಂ ॥೨೫೦॥

ಯಸ್ಯೇತಾದೃತೀ ಭಕ್ತಮರ್ಚಹಾದೇವೇ ಸುರೋತ್ತಮೇ ।
ತಸ್ಯ ಹಸ್ತಗತ್ಯವಾಸ್ತಿ ಮುಕ್ತಿಕಾಂತಾ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೨೫೧॥

ತ್ವಯೇದಂ ವಾನುಷಂ ರೂಪಂ ಧೃತಮಸ್ತಿ ತಿವಸ್ತಿಯಃ ।
ಭವಾಷ್ಣಜ್ಞನ ದೇವೋಽಸಿ ದೇವಮಧ್ಯೇ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೨೫೨॥

ದೇವೇಷ್ವಪೀದೃಶೋ ಭಕ್ತಃ ಶಂಕರಸ್ಯ ಜನಾರ್ಥನಃ ।
ಶಿವಾರ್ಚನಪರೋ ಜಾತಕ್ಷತ್ತಾನೇತಾ ಯತೋ ಹರಿಃ ॥೨೫೩॥

ಆ ಸದಾಶಿವನಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಈ ರೀತಿಯಾದ ಭಕ್ತಯಿರುವುದರಿಂದ ನಿನ್ನ
ತಂಡೆಯೇ ಸತ್ಯವಾಗಿ ಧನ್ಯನು. ನಿಷ್ಠ ಕುಲವೇ ಉತ್ಸೃಷ್ಟವೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶ
ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ॥೨೫೪-೨೫೫॥

ಮನುಷ್ಯನ ಯೋಗ್ಯತೆಗೆ ನಿರಾರಿದ ಈ ಶಕ್ತಿಯಾ ಮತ್ತು ಧೈರ್ಯವೂ
ಅಸಂಘರಣವಾಗಿರುವುದು. ಈ ರೀತಿಯಾದ ಭಕ್ತಯೂ ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸಿಶ್ವಯು
ವಾಗಿ ಮತ್ತೊಳ್ಳಿಯೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿ. ದೇವೋತ್ತಮಾನಾದ ಮಾಜಾದೇವನಲ್ಲಿ
ಈ ರೀತಿಯಾದ ಭಕ್ತಯೂ ಇದ್ದುದ್ದೇ ಆದರೆ ಆಂತಹನನಿಗೆ ವೋಕ್ಕುಂಗನೆಯು
ಕೈವರಕಾಗಿಯೇ ಇರುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ॥೨೫೦-೨೫೧॥

ಶಿಷ್ಯ ಶಿವನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಶ್ರೀತಿಕರನಾದ ಭಿಲ್ಲನೇ, ಸೀನು ಕೇವಲ ಈ
ಮನುಷ್ಯ ಶರೀರವನ್ನು ಮೊತ್ತ ಧರಿಸಿರುವೆ. ಸೀನು ದೇವತೆಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ
ಒಬ್ಬನಾಗಿರುವೆಯೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಈ ರೀತಿ
ಯಾದ ಶಂಕರಭಕ್ತನೇವೆ ಈ ಜನಾರ್ಥನನೇ ಆಗಿರುವನು ಆ ಏಷ್ಟು ರಹಸ್ಯ

ವಿದಿತ್ವ ಶತ್ಯತೋ ವಿಷ್ಣುದೇವದೇವಂ ಸದಾಶಿವಂ ।
ಪೂಜಯಾವಾಸ ಬಹುಧಾ ಶಪಥ್ ರಣಪೂರ್ವಕಂ ॥೭೨೫॥

ವಿಷ್ಣುಃ ಸ್ವನೇಶ್ರಕಮಲಂ ಸಮುತ್ಪಾಟ್ಯಃ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ।
ಚಕಾರ ಮುದಿತೋ ಭಕ್ತಾತ್ ಶಿವನಾದಾಂಬುಜಾರ್ಚನಂ ॥೭೨೬॥

ಅನೇಕಕಲ್ಪಪರ್ಧಂತಂ ಪುರಾ ನಾರಾಯಣಃ ಸ್ವರ್ಯಂ ।
ಚಕ್ರೇ ಕಂಕರಮುದ್ದಿಶ್ಯ ಶಪಥ್ರಾಂತಂ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ॥೭೨೭॥

ಸ ಏವ ವಿಷ್ಣುಃ ಶ್ವರೇಂದ್ರೋ ಗೃಹಿಂತಾ ಮಾಸುಷೀಂ ತಸುಂ ।
ಏವಂ ಶಿವಾರ್ಚನಪರಸ್ತಿಷ್ಠತ್ವತ್ರ ಸ ಸಂತರ್ಯಃ ॥೭೨೮॥

ವನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಲ್ಲವನಾದ್ವರಿಂದ ತಿಳಿದು ಆ ಪರಶಿವನನ್ನು ಪೂಜೆವಾಡುವುದರಲ್ಲಿ
ಯಾವಾಗಲೂ ಅಸಕ್ತಾದನು. ॥೭೨೯-೭೩೦॥

ತತ್ತ್ವವನ್ನುರಿತು ದೇವಾದಿದೇವನಾದ ಸದಾಶಿವನನ್ನು ವಿಷ್ಣುವು ನಾನಾ
ವಿಧವಾದ ಶಪಸ್ಸಗಳನ್ನು ಚರಿಸುತ್ತಾ ಪೂಜೆ ವಾಡಿದನು. ಆ ವಿಷ್ಣುವು ಒಂದುಸಲ
ನಿಯಮದಿಂದ ಶಹಸ್ರ ಕಮಲಗಳನ್ನು ತುಡು ಪರಮೇಶ್ವರನ ಪಾದಪೂಜೆ ವಾಡ
ಬೀಕೆಂದಿರಲು ಆಗ ಪರಮೇಶ್ವರನು ಇವನ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಲೋಷುಗ
ಒಂದನ್ನು ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಂಡನು. ಆಗ ಏಷ್ಣುವು ಪೂಜೆ ವಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭ
ವಾಡಿ ಎಷ್ಟು ಹುಡುಕಿದರೂ ಒಂದು ಸಾಲದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಕೊಂಚೆ
ಯೋಚಿಸಿ, “ಲೋಕದಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಕಮಲಲೋಚನನೆನ್ನುವರು. ಆದ್ದರಿಂದ
ಆ ಕಮಲದ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಈ ಕಣ್ಣನ್ನೇ ಕಿತ್ತು ಪೂಜೆ ವಾಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು
ಬಲಾತ್ಮಾರವಾಗಿ ಅದನ್ನು ಕಿತ್ತು ಸಂತೋಷದಿಂದಲೂ, ಭಕ್ತಿಯಿಂದಲೂ ಶಿವನ
ಪಾದಗಳಿಗೆ ಪೂಜೆ ವಾಡಿದನು. ॥೭೩೧-೭೩೨॥

ಹಿಂದೆ ಆ ನಾರಾಯಣನು ಅನೇಕ ಕಲ್ಪಕಾಲಗಳವರಿಗೆ ತಾನೇ ಶ್ರೀಶಂಕರ
ನನ್ನದ್ದೇಶಿಸಿ ವಿಶೇಷ ನಿಯಮದಿಂದ ಶಪಸ್ಸ ವಾಡಿದನು. ಅದೇ ಏಷ್ಣುನೇ
ಶಿವಭಕ್ತತ್ವಾನ್ವಯನೆನಿಸಿ, ಈ ಮನುಷ್ಯ ತರೀರನನ್ನು ಹೊಂದಿ ಹೀಗೆ (ಭಿಲ್ ರಾಷ್ಟ್ರಿನಲ್ಲಿ)
ನಶಿಪೂಜೆ ವಾಡುತ್ತಾ ಇಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುವನೇಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವೇ ಇಲ್ಲ. ॥೭೩೩-
೭೩೪॥

ಕರ್ಣಮೇತಾದ್ಯತಂ ಧೈರ್ಯಂ ಮಾನುಷಸ್ಯ ಭವಿಷ್ಯತಿ ।
ಯಧ್ವರಕ್ತಮಾನನಾಶಾಜೀಷ್ಯಪಾಂಶಿತ್ಯಸ್ಥಿರಂ ಮನಃ ॥೨೩೭॥

ಎವಂ ಸ್ತುತಾಂ ಸ್ಥಿತಾಃ ಸರ್ವೇ ಭಿಲ್ಲಮೇನಂ ಮುನಿಶ್ಚರಾಃ ।
ಭಿಲ್ಲಸ್ತ ಮನ್ಮಾಂ ಭೂತಾಂ ಮಾಂ ಧಾರ್ಯಾಯಸ್ಯೇವ ಸಂಸ್ಥಿತಃ ॥೨೩೮॥

ತತೋ ಮುನಿವರ್ಯಾದ್ಯಫಣ್ಣೇ ಯಥಾಶಾಂನಂ ಶಿವಾಲಯಃ ।
ತತೋ ಬಭೂವ ವಿಮಲಾ ಪ್ರಪ್ನವಸ್ಪಿಮರ್ಗನೋಹರಾ ॥೨೩೯॥

ತತಃ ಸಭಿಲಃ ಸಂತುಷ್ಟಃ ಪುನರಭ್ಯಂಚ್ಯಂ ಮಾಂ ಮುದಾ ।
ವಿಸ್ತೃತೋ ನಿರ್ಯಾಯೋ ಮಂದಂ ಮುದುಮಾರ್ಗಂ ಸ ವಿಲೋಕಯತ್ ॥೨೪೦॥

ಭಿಲ್ಲಂ ವಿಲೋಕ್ಯ ಮುನಯಃ ತಮೇನ ಬಹಿರಾಗತಂ ।
ಪುಷ್ಪಾದ್ಯೈಃ ಪೂಜಯಾಮಾಸುವಿಂಸಯಾನತಕಂಧರಂ ॥೨೪೧॥

ತತಃ ಸಂಸೂಜ್ಯ ಮಾಂ ಭಕ್ತಾಂ ಭಿಲ್ಲಪತ್ರಾದಿಸಾಧನ್ಯಃ ।
ಜಗ್ನಃ ಸ್ವಾಶಾಲಯಂ ಸರ್ವೇ ತಂಸಂತಸ್ತಸ್ಯ ವಿಕ್ರಮಂ ॥೨೪೨॥

ಕಲ್ಲಾಗಳು ಒಡೆದು ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಹೆದರದೇ ಗಟ್ಟಿ ಮನಸ್ಸಿಂದ ಕೂಡಿರುವಂತಹ ಧೈರ್ಯವು ಮನುಷ್ಯಮಾತ್ರದನಿಗೆ ಹೇಗೆತಾನೇ ಸಂಭವಿಸಿತು? ಎಂಬುದಾಗಿ ಆ ಮುನಿಪುಂಗವರೆಲ್ಲಾ ಬೇಡನನ್ನು ಸೊತ್ತುಮಾಡಿ ನಿಂತಿರಲು, ಆ ಭಿಲ್ಲನು ಅದೊಂದನ್ನೂ ಕೇಳಿದೇ ನನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಮನಸ್ಸುಳ್ಳವನಾಗಿ ನನ್ನನ್ನೇ ಧಾರ್ಯನ ಮಾಡುತ್ತಾ ಹಾಗೆಯೇ ಇದ್ದನು. ॥೨೪೩-೨೪೪॥

ಆಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪಮೊತ್ತಿನಲ್ಲಿಯೇ ಹಿಂದಿನಂತೆಯೇ ಆ ಶಿವದೇವಾಲಯವು ಅದದ್ದನ್ನು ಮುಷಿತ್ರೀಷ್ಯರೆಲ್ಲರೂ ಕಂಡರು. ಆಗ ಮನೋಹರವಾದ ಹೂಮಳಿಯಾಯಿತು. ಅದರಿಂದ ಬೇಡನು ಸಂತುಷ್ಟನಾಗಿ ಪುನಃ ನನ್ನನ್ನು ಸಂಶೋಧಿಂದ ಪೂಜಿಮಾಡಿ ಆಕ್ಷಯಹೊಂದಿ ನೆಲ್ಲನೆಲ್ಲಗೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಹೊರಟನು. ॥೨೪೫-೨೪೬॥

ಆಗ ಹೊರಗಡೆ ಬಂದ ಆ ಭಿಲ್ಲನನ್ನು ನೋಡಿ, ಏನಿಯದಿಂದ ತಲೆಬಾಗಿ ನಿಂತಿರುವ ಆವನನ್ನೇ ಹೂಳು, ಪತ್ರಿ, ಮುಂತಾದ ಪೂಜೆ ದ್ರವ್ಯಗಳಿಂದ ಆ ಮಾನಿಗಳು ಪೂಜಿಮಾಡಿ ಅನಂತರ ನನ್ನನ್ನೂ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಅದೇ ಬಿಲ್ಪದಳ, ಹೂ

ವಿತಾದೃಶಾಸ್ತ್ರ ಮಧ್ಯಕ್ಷಾ : ಕೋಟಿತಃ ಸಂತಿ ಶೋಭನೇ ।

ತಸ್ಮಿನ್ನೇವ ಶಿವಕ್ಷೇತ್ರೀ ಮದಚರ್ಚನಪರಾಯಣಾಃ

॥೨೬೫॥

॥ ಶ್ರೀ ಸಾರ್ವತ್ಯಾವಾಚ ॥

ಕೋಟಿಯಂ ಪೂರ್ವಭವೇ ಶಂಭೋ ಕುತ್ರ ವಾ ಸಂಸ್ಥಿತಃ ಪುರಾ ।

ಕಭಮೇತಾದೃಶೀ ಭಕ್ತಿಸ್ತಾಯಿ ತಸ್ಯ ವದ ಪ್ರಭೋ

॥೨೬೬॥

॥ ಶ್ರೀ ಸದಾಶಿವ ಉವಾಚ ॥

ಅಯಂ ಪೂರ್ವಭವೇ ದೇವಿ ಕುಕ್ಷುಟೋ ವಾಂಸಭಕ್ಷಕಃ ।

ಭಿಲ್ಲೀನ ಕೇನಚಿತ್ತೋಽಪಿ ಪೂರ್ಣಿತೋ ಹಿಮವದ್ವಿರ್ಜಾ

॥೨೬೭॥

ನ ಭಿಲ್ಲಃ ಪ್ರತ್ಯಹಂ ಧಸ್ಯೇ ವಸೇ ಯತ್ವಾ ಬಹೂನ್ತುಗಾನ್ ।

ಉತ್ತಮಂ ವಾಂಸವಾದಾಯ ಪಚತಿ ಶ್ರೀತಿಪೂರ್ವಕಂ

॥೨೬೮॥

ಮುಂತಾದ ಸಲಕರಣಿಗಳಿಂದ ಶೂಜಿಸಿ ಎಲ್ಲರೂ ಆ ಬೇಡರವನ ಪರಾಕ್ರಮನನ್ನು
ಹೊಗಬುತ್ತಾ ಶಮ್ಮತಮ್ಮ ವಾಸವ್ಯಾ ಖಗಳಿಗೆ ಹೋದರು. ಶೋಭನಾಂಗಿಯಾದ
ದೇವಿಯೇ, ಆ (ಕಾಲಹಸ್ತಿ) ಶೈತ್ಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಶೂಜಿಯಲ್ಲಿಯೇ ನಿರತರಾಗಿರುವ
ಇಂತಹ ಭಕ್ತರು ಕೋಟಿಯಂತರಮಂದಿ ಇರುವರು. ||೨೬೭-೨೬೮||

ಆಗ ಸಾರ್ವತಿಯು, ಶಂಭುವೇ, ಈ ಬೇಡನು ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಯಾರು?
ಎಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಡುತ್ತಿದ್ದನು? ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಈರೀಳಿಯಾದ ಭಕ್ತಿಯು ಇವನಿಗೆ ಹೇಗೆ
ಉಂಟಾಯಿತೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸೆಂದು ಮಾಡೇವನನ್ನು ಪ್ರಾಧಿಸಿದಳು. ||೨೬೯||

ಆಗ ಸದಾಶಿವನು ಈ ಬೇಡನ ಹಿಂದಿನ ನೃತ್ಯಾಂತವನ್ನು ತಿಳಿದು—
ದೇವಿ, ಇವನು ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ವಾಂಸವನ್ನು ತಿಂದು ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದ ನಾಯಿಯು.
ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಹಿಮವತ್ವವರ್ತದ ತಪ್ಪಲಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಬೇಡನು
ಇದನ್ನು ಸಾಕುತ್ತಿದ್ದನು. ||೨೭೦||

ಆ ಬೇಡನು ಬಿಲ್ಲುಗಾರನಾದುದರಿಂದ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಅನೇಕ
ಮೃಗಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ಉತ್ತಮವಾದ ವಾಂಸವನ್ನು ತಂದು ಶ್ರೀತಿಪೂರ್ಣರವಾಗಿ
ಅದನ್ನು ಬೇಯಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅನಂತರ ಅದು ಬೆಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ತಣ್ಣಿಗಾದಮೇಲೆ
ಅದಕ್ಕೆ ತುಸ್ಪವನನ್ನು ಬೆರಿಸಿ ಉತ್ತಮವಾದ ಆ ವಾಂಸವನ್ನು ವೊದಲು ನನಗಿ

ತತ್ತೋ ಮಂದೋಷ್ಟು ಮಾದಾಯ ಸಹೃಂತಂ ಮಾಂಸವುತ್ತಮಂ ।

ಮಹ್ಯಂ ನಿವೇದ್ಯ ಯತ್ತೀನ ಸ್ವಯಮಾತ್ರಾತಿ ಸಾದರಂ ॥೨೪೬॥

ಮಹ್ಯಂ ನಿವೇದಿತಂ ಮಾಂಸಮನ್ಯಸ್ತೇತ್ತು ನ ದದಾತಿ ಸಃ ।

ಸ್ವಯಮೇನಾತಿಯತ್ತೀನ ಪ್ರಾತ್ರಾತಿ ಶ್ರೀತಿಪೂರ್ವಕೆಂ ॥೨೪೭॥

ತದ್ಭವ್ಯಮಾಣಮಾಂಸಸ್ಯ ಕೈಶ್ಚಲ್ಲೀಶಃ ಕದಾಚನ ।

ಪನಾತ ಭೂಮೌ ತನ್ಯಾಂಸಂ ಕುಕ್ಕಿಯೇನ ಹಿ ಭಕ್ತಿತಂ ॥೨೪೮॥

ತತಃ ಸ ಭಿಲ್ಲಸ್ತಂ ಶೀಘ್ರಂ ಜಘಾನ ಕೌರ್ಯಧಸಂಕುಲಃ ।

ತತಃ ಸ ಕುಕ್ಕಿಯೇಃ ಪ್ರಾಪ ಭಿಲ್ಲಜನ್ಯೈವ ಸತ್ಯರಂ ॥೨೪೯॥

ಭಿಲ್ಲಜನ್ಯ ಸಮಾಸಾದ್ಯ ಸ ತು ಜಾತಿಸ್ಯರೋಽಭವತ್ ।

ತತೋ ಚಾಲ್ಯಂ ಸಮಾರಭ್ಯ ಶಿವಪೂರ್ಜಾಪರೋಽಭವತ್ ॥೨೫೦॥

ಕುಕ್ಕಿಯೇ ಸ್ವಿತಾ ಪೂರ್ವಂ ಪ್ರಾಂಸಭಕ್ತಣಾಸನಾ ।

ತಯಾ ವಾಸನಯಾ ಮಾಂಸಂ ಸಂಪಾದಯತಿ ಸಾದರಂ ॥೨೫೧॥

ನಿವೇದನಮಾಡಿ ಅನಂತರ ತಾನು ನಿಯಮಬದ್ಧನಾಗಿ ಆದರದಿಂದ ಆದನ್ನು ತಿನ್ನು
ತ್ತಿದ್ದನು. ॥೨೫೨-೨೫೩॥

ಈ ಬೇಡನು ನನಗೆ ನಿವೇದನಮಾಡಿದ ಮಾಂಸವನ್ನು ನುತ್ತಾರಿಗೂ
ಕೊಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ತಾನೇ ತುಂಬಾ ಶ್ರೀತಿಯಂದ ನಿಯಮಬದ್ಧನಾಗಿ ಆದನ್ನು ತಿನ್ನು
ತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದುದಿವಸ ಇವನು ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದ ಮಾಂಸದ ಒಂದುಚೂರು ಭೂಮಿಯ
ಮೇಲೆ ಬೀಳಲು ಆಗ ಈ ನಾಯಿಯು ಆದನ್ನು ತಿಂದಿತು. ॥೨೫೩-೨೫೪॥

ಆಗ ಬೇಡನು ಕೂಡಲೇ ಕೋಪಭರಿತನಾಗಿ ಆ ನಾಯಿಯನ್ನು ಕೊಂಡು
ಬಿಟ್ಟನು. ಶಿವಪೂರ್ಜಾದಭಕ್ತಣಯಿಂದ ಆ ನಾಯಿಯು ಬೇಡರ ಜನ್ಮವನ್ನೇ ತಾಲಿತು.
ಭಿಲ್ಲಜನ್ಯ ತಾಳದರೂ ಹಿಂದಿನ ಜಾತಿಸ್ಯರಣೆಯು ಮಾತ್ರ ಇದಕ್ಕೆ ಇದ್ದೇ ಇದ್ದಿತು.
ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ಈ ಬೇಡರ ಜನ್ಮವನ್ನು ತಾಳದಮೇಲೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಶಿವಪೂರ್ಜಾ
ತತ್ತ್ವರನೇ ಆಗಿದ್ದನು. ॥೨೫೪-೨೫೫॥

ನಾಯಿಗೆ ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದ ಮಾಂಸವನ್ನು ತಿನ್ನುವ ವಾಸನೆಯಿದ್ದುದ
ರಿಂದ ಆವೇ ಸಂಸ್ಕಾರದಿಂದಲೇ ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಬೇಡನಾಗಿದ್ದರೂ ಆದರದಿಂದ

ತತ್ತು ಮಹ್ಯಂ ನಿನೇಡ್ಯೈನ ಭಕ್ತೆಯತ್ತನ್ನಹಂ ಮುದಾ ।

ಸಂಪೂಜ್ಯ ಸಾದರಂ ಭಕ್ತ್ಯ ಲಿಂಗರೂಷಿಣಮುಷ್ಯಯಂ

॥೨೬೪॥

ಉತ್ತೀತಜ್ಞಾನವಾನೇನ ಜಾತೋ ಭಿಲೊ ಗಿರಿಂದ್ರಜೀ ।

ತಸ್ಮಾ ನಾನಾಗತಜ್ಞಾನಂ ತತ್ತು ಕಾರಣಮುಜ್ಯತೇ

॥೨೬೫॥

ಮಹ್ಯಮಹ್ಯಂ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ನಿನೇದ್ಯಾಶ್ವತಿ ಯಃ ಸದಾ ।

ಸ ಭೂಪಾಲಃ ಸರ್ವನೇತ್ವತ ಭವತ್ತೈವ ಹಿ ಸರ್ವಥಾ

॥೨೬೬॥

ಅತ್ಯೀತಾನಾಗತಜ್ಞಾನಂ ಭೂಪಾಲತ್ತಂ ಚ ಕಾಶ್ವತಂ ।

ಜಾತಿಸ್ತರತ್ತಂ ಸೌಂದರ್ಯಂ ಮನ್ಮೇಧ್ಯನ್ನ ಭಕ್ತೇಜಾತ್ರ

॥೨೬೭॥

ಮನ್ಮೇಧ್ಯನೇದ್ಯಮನೂಜ್ಞಿಷ್ಟಮನಾಶನುಜ್ಞಿಷ್ಟಮುತ್ತಮಂ ।

ಯೋಽಶ್ವತಿ ಸ ತು ಸರ್ವಜ್ಞಃ ಸ ಭೂಪಾಲೋಽಭಿಜಾಯತೇ ॥೨೬೮॥

ಮಾಂಸವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದರೆ ತಾನು ಸಂಪಾದಿಸುವ ಮಾಂಸವನ್ನು, ಲಿಂಗಸ್ವರೂಪಿಯಾ, ನಾಶರಹಿತನೂ ಆದ ನನ್ನನ್ನು ಭಕ್ತ್ಯದರಗಳಿಂದ ವ್ಯಾಚಿಸಿ ನಾಡಿ, ನನಗೆ ನಿನೇದನನ್ನಾಡಿಯೇ ತಾನು ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದನು. ||೨೬೯-೨೭||

ಗಿರಿರಾಜಕುಮಾರಿಯೇ, ಈ ಭಿಲ್ಲನಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಭೂತ (ಕಳೆದು ಹೋದ) ನಿನಯದ ಜ್ಞಾನವಿದ್ದಿತೇ ಹೊರತು, ಭವಿಷ್ಯ (ಮುಂದಿನ) ಜ್ಞಾನವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕು ಕೇಳಬು. ನನಗೆ ನಿಯಮದಿಂದ ಅನ್ನವನ್ನು ನಿನೇದನನ್ನಾಡಿ ಅನಂತರ ತಾನು ಉಟನ್ನಾಡುವವನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿದ ರಾಜನಾಗಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತಾನೆ. ||೨೬೯-೨೭||

ಭೂತಭವಿಷ್ಯದ್ವರ್ತಮಾನಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯುವಿಕೆ, ರಾಜತನ, (ಶಾಶ್ವತವಾದ) ರಾಜಪದವಿ, ಹಿಂದಿನ ಜಾತಿಸ್ತರಹೆಯುಳ್ಳದ್ದು ಮತ್ತು ಸೌಂದರ್ಯ ಇವುಗಳಿಲ್ಲಾ ನನಗೆ ನಿನೇದನನ್ನಾಡಿದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನೇ ತಿನ್ನುವುದರಿಂದುಂಟಾಗುವುವು. ಮತ್ತಾವ ದೇವತೆಗಳಿಗೂ ನಿನೇದನನ್ನಾಡೆಂದೇ ನನಗೆ ನಿನೇದನನ್ನಾಡಿ ಉಳಿದ ಭಾಗವನ್ನು ಉತ್ತಮವೆಂದು ತಿಳಿದು ತಿನ್ನುವವನನು, ಸರ್ವಜ್ಞನೂ, ರಾಜನೂ ಆಗುತ್ತಾನೆ. ||೨೭೮-೨೭||

ಅನ್ಯೋಜಿಷ್ಟಿಸ್ತಂ ಕುಕ್ಕಣಿಂದ ಮನ್ಯೇದ್ಯಂ ಚ ಭಕ್ತಿತಂ ।
ತೇನಾತೀತಜ್ಞಾನವಾಸಿನ್ಯಾಯಿ ಭಕ್ತಿಶ್ಚ ಶಾಶ್ವತಿ ॥೨೯೯॥

ಯರೂ ಭಕ್ತಿ ಮುನಿಶ್ರೀಷ್ಠಾಃ ಲಜ್ಜಾತಾಃ ಸಾಧುವೃತ್ತಯಃ ।
ಭಕ್ತಿಷ್ಟು ತಾದೃಶೀ ಪ್ರಪಾತ ಮನ್ಯೇದ್ಯಸ್ಯ ಭಕ್ತಿಜಾತಾ ॥೩೦೦॥

ತತಃ ಪರಮಂಯಂ ಭಿಲ್ಲಃ ಸರ್ವಭೂಚಕ್ರವಾಲಕಃ ।
ಬಭೂವ ಸರ್ವವೇತ್ತಾ ಚ ಸರ್ವಸೌಭಾಗ್ಯಸಂಯುತಃ ॥೩೦೧॥

ಸ್ವಗ್ರಲೋಕಾದಿಲೋಕೇಷು ಚಚಾರ ಸ ನರಾಧಿಪಃ ।
ವಿನ್ಯಾಬ್ರಹಾದಿಭಿನ್ಯಿತ್ಯಂ ಪೂಜಿತಶ್ಚ ಬಭೂವ ಸಃ ॥೩೦೨॥

ರಾಜ್ಯಾಧಿಪತ್ಯಂ ಸಂಪ್ರಾಪ್ಯ ಸೋಽರ್ಯಂ ಪ್ರತ್ಯಹವಾದರಾತ್ ।
ರತ್ನೈಲಾಕ್ಷಮಿತ್ಯನಿರ್ತ್ಯಂ ಚಚಾರ ಮನು ಪೂಜನಂ ॥೩೦೩॥

ಅಪ್ವಲಕ್ಷಮಿತ್ಯನಿರ್ತ್ಯಂ ಸ್ವಣಪುಷ್ಟಿಶ್ಚ ಸಾದರಂ ।
ಪೂಜಯಾವಾಸ ಭಕ್ತಿಯಂ ಮನು ಮಾನಾದ್ಯಂತಮನ್ಯಯಂ॥೩೦೪॥

ನನಗೆ ನಿವೇದನವಾಡಿದ ವಾಂಶವು ಮತ್ತೊಬ್ಬನ ಉಚ್ಛ್ರಿಷ್ಟವಾದರೂ ಅದನ್ನು ಶಿಂದುದರಿಂದ ಇವನಿಗೆ ಭೂತವಿವಯಕಜ್ಞಾನವೂ ನನ್ನಲ್ಲಿ ದೃಢವಾದ ಭಕ್ತಿಯೂ ಉಂಟಾದುವು. ಈ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಮುನಿಶ್ರೀಷ್ಠರೂ ಸಾಧುಸ್ವಭಾವವುಳ್ಳ ಮುನಿಷ್ಠಂಗವರೂ ನಾಚಿಕೆಹೊಂದುತ್ತಿರುವರು. ಈ ಭಕ್ತಿಯು ನನ್ನ ಸ್ನೇಹದ್ಯವನ್ನು ಶಿಂದುದರಿಂದ ಈ ಭಿಲ್ಲನಿಗೆ ಉಂಟಾಯಿತು. ॥೨೯೯-೩೦೦॥

ಅನುತರ ಮುಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಇದೇ ಬೇಡನು ಸರ್ಕಲ ಭಾಮಂಡಲಾದಿ ಪತಿಯೂ, ಸರ್ವಜ್ಞನೂ, ಸರ್ಕಲ ಸೌಭಾಗ್ಯಸಂಪನ್ಮೂಲೂ ಆಗಿ ಸ್ವರ್ಗ ಮುಂತಾದ ಲೋಕಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಚಾರ ಮಾಡಿದನು. ಆಗ ವಿನ್ಯಾ, ಬ್ರಹ್ಮ ಮುಂತಾದವರೂ ಸಹ ಇವನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡಿದರು. ॥೩೦೧-೩೦೨॥

ಇವನು ರಾಜಾಧಿಕಾರವನ್ನು ಹೊಂದಿದನೇಲೆ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಆದರದಿಂದ ಉತ್ತರಾಂತರ ಗಳಿಂದ ನನ್ನ ನನ್ನ ಪೂಜೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಅಲ್ಲದೇ ಎಂಟುಲಕ್ಷ ಚಿನ್ನದ ರೂಗಳಿಂದ ನಿತ್ಯನೂ ಆದರಸ್ತೇವರ್ಕವಾಗಿ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಆದ್ವಂತರಹಿತನೂ, ನಿತ್ಯನೂ ಆದ ನನ್ನ ನನ್ನ ಪೂಜೆಮಾಡಿದನು. ॥೩೦೨-೩೦೩॥

ದೀಪಾನ್ನಕ್ಕೂ ವಧಿ ಶ್ರೀತ್ಯಾ ಕೃಷ್ಣ ಗೋಧ್ಯತಪೂರಿತಾನ್ ।
ದದಾತಿ ಮಜ್ಞಮನಿಷಂ ತಥಾ ಕಸ್ತೂರದಿವರ್ಕಾನ್ ॥೫೦೫॥

ನಿನಮುತ್ಯಂತಯೇತ್ತೇನ ಮದಚರಣಪರಾಯಣಃ ।
ಕೃತ್ಯಾ ರಾಜ್ಯಂ ತತಃ ಪ್ರತ್ಯೇ ರಾಜ್ಯಂ ಸರ್ವಂ ನ್ಯಾನೇದಯತ್ ॥೫೦೬॥

ತತೋ ದಾಷ್ಟಿಣಕೃಲಾಗೇ ನಿತ್ಯಂ ಕೃತ್ಯಾ ಮದಚರಣಂ ।
ಬಹುಕಾಲಮುನಾಸಾಯಂ ತತಸ್ತತ್ರ ತನುಂ ಜಹೌ ॥೫೦೭॥

ತತಸ್ತಸ್ಯೈ ಮಯಾ ದಕ್ಷೋ ಮೋಹಿತೋಽಪಿ ನರವಣಿಂ ।
ಮುಕ್ತೋ ಭಿಲ್ಲಸ್ತಥಾನ್ಯೇಽಪಿ ಮುಕ್ತಾಸ್ತತ್ರ ಮದಚರಣಃ ॥೫೦೮॥

ವಿಶ್ವಸ್ಯ ಮಾಂ ಪ್ರಯತ್ತೇನ ಯಸ್ತು ಸಂಪೂಜಯಿಷ್ಯತಿ ।
ನ ಭುಕ್ತಾ ರಾಜ್ಯಮನಿಷಂ ಅಂತೇ ಮುಕ್ತಂ ಪ್ರಯಾಸ್ಯತಿ ॥೫೦೯॥

ರಾಜ್ಯಪ್ರದೋಽಹಂ ತಂಕಸ್ಯಾಪ್ಯಂತಹಂ ಪೂಜಿತೋಽಂಬಿಕೇ ।
ಮುಕ್ತದಶ್ಚ ನ ಸಂದೇಹಃ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೫೧೦॥

ಕಸಿಲಗೋವಿನ ತುಪ್ಯದಿಂದ ಪೂಜಾವಾದ ಲಕ್ಷ್ಯಗಟ್ಟಿಲೆ ದೀಪಗಳನ್ನೂ
ರಾಗಿಯೇ ಕಪೂರದಿವರಗಳನ್ನೂ ಅನವರತನೂ ನನಗೆ ಸಮರ್ಪಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.
ಹೀಗೆ ವಶೇಷ ನಿಯಮದಿಂದ ನನ್ನ ಪೂಜಾನಿರತನಾದ ಇವನು ರಾಜ್ಯಭಾರವನಾಡಿ
ಅನಂತರ ತನಗೆ ವಯಸ್ಸಿಗಲು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಸಮರ್ಪಿಸಿದನು.
॥೫೦೯-೫೧೦॥

ತನ್ನ ಮಗನಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಭಾರವನ್ನು ವಹಿಸಿ ತಾನು ಅಲ್ಲಿಂದ ದಾಷ್ಟಿಣಕೃಲಾಸಕ್ಕೆ
ಬಂದು ನಿತ್ಯನೂ ನನ್ನ ಪೂಜೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬಹಳಕಾಲ ನನ್ನ ಸೇವಾವರ
ನಾಗಿದ್ದ ಅನಂತರ ಶರೀರತ್ವಾಗ ಮಾಡಿದನು. ಎಲ್ಲಾ ಸುಂದರಾಗಿಯೇ, ಆಗ
ಅವನಿಗೆ ನಾನು ಮೋಹಿತವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿನು. ದೇವಿ, ಈ ಬೇಡನಂತೆಯೇ ಆ ದಾಷ್ಟಿಣ
ಕೃಲಾಸದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟೇನೂಂದಿ ನನ್ನ ಪೂಜಾನಿರತರು ಮುಕ್ತಿಹೊಂದಿರುವರು.
॥೫೧೦-೫೧೧॥

ನನ್ನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಸನಿಟ್ಟು ಬಹು ನಿಯಮದಿಂದ ನನ್ನನ್ನ ಪೂಜಿಮಾಡುವವರು
ಅನವರತನೂ ರಾಜ್ಯಭೋಗವನ್ನು ನುಭವಿಸಿ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದು

ಶರಸ್ವತೀಂಹಂ ವೇದವೇದೋ ಭುಕ್ತಿಮುಕ್ತಿಪ್ರದಾಯಕಃ ।
ನ ಮದನೋ ಮುಕ್ತಿದಾತಾ ಭುಕ್ತಿದಾತಾ ಚ ಸರ್ವಥಾ ||೫೧೦||

ಮದನ್ಯಾಜ್ರೇ ನಸಂಸಕ್ತಃ ಪ್ರತಿಜನ್ಯನಿ ದುಭರಗಾಃ ।
ಭವಿಷ್ಯಂತಿ ಭರಷ್ಯಪುಣ್ಯಃ ನಾನಾಕುತ್ತಿತಯೋನಿಜಾಃ ||೫೧೧||

ವಿಶ್ವಸ್ತ ಮಾಂ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಸರ್ವದಾ ಮಾಮುಪಾಸತೇ ।
ಭಾರಿಭಾಗ್ಯಶ್ರಿತೋ ಮತ್ಯಸ್ತದನೋನ್ಯಮುಪಾಸತೇ ॥೫೧೨॥

ಯಸ್ಯಾನುಗ್ರಹವಿಂಚಾವೀ ತಸ್ಮೈ ರಾಜ್ಯಂ ದದಾಮ್ಯಹಂ ।
ಮೋಕ್ಷಮಂತೇ ಪ್ರಯಚಾವೀ ಪ್ರತಿಜ್ಞೀಯಂ ಮನು ಶ್ರಿಯೇ ॥೫೧೩॥

ತ್ವಾರೀ. ಯಾವಾಗಲೂ ನನ್ನನ್ನ ಪೂಜೆಮಾಡುವ ಚಂಡಾಲನಿಗಾದರೂ ರಾಜ್ಯವನ್ನೂ, ಮೋಕ್ಷವನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತೇನೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿ. ||೫೧೪-೫೧೦||

ವೇದಗಳಿಂದ ತಿಳಿಯಲ್ಪಡತಕ್ಕವನೂ, ಶರಣಾಗತರನ್ನು ರಕ್ಷಣೆಮಾಡುವವನೂ ಇಹದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಲ ಭೋಗಗಳನ್ನೂ, ಪರದಲ್ಲಿ ಶಾಶ್ವತವಾದ ಮೋಕ್ಷವನ್ನೂ ಕೊಡುವವನೂ ನಾನೇ ಆಗಿರುವೆನು. ಮೋಕ್ಷವನ್ನೂ ಸರ್ಕಲ ಭೋಗಗಳನ್ನೂ ನಾನಲ್ಲಿದೇ ಮತ್ತಾರೂ ಕೊಡಲಾರರು. ನನ್ನನ್ನ ಬಿಂಬಿ ಇತರ ವಿಷ್ಣುವಿದಿ ದೇವತಿಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತರಾದವರು ಪ್ರತಿಜನ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಭಾಗ್ಯಹೀನರಾಗಿ ಆನೇಕ ನೀಜಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಪುಣ್ಯವಿಲ್ಲದ್ದಿಂದ ಜನಿಸಿ ನರಳುವರು. ||೫೧೫-೫೧೭||

ವಿಶೇಷ ಭಾಗ್ಯತಾಲಿಯಾದ ಮನುಷ್ಯನು ಮಾತ್ರ ನನ್ನಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವಸವಿಟ್ಟು ನಿಯನ್ತಿದಿಂದ ನನ್ನನ್ನ ಯಾವಾಗಲೂ ಸೇವಿಸುತ್ತಾನೆ. ಭಾಗ್ಯಹೀನನಾದವನು ನನಗಿಂತ ಬೇರೆಯವರನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ನಾನು ಅನುಗ್ರಹವಾಡಲವೇಷ್ಟೀಸಿ ದವನಿಗೇ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಶ್ರಿತಿಯಿಂದ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರೇರಿಸಿ, ಕೊನೆಯಾಲ್ಲಿ ಆತನಿಗೇ ಮೋಕ್ಷವನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತೇನೆಂಬುದಾಗಿ ನನ್ನ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಯಿರುವುದು. ||೫೧೮-೫೧೯||

ಭುಕ್ತಿಮುಕ್ತಿಪ್ರದಂ ನುತ್ಪಾ ನಾಮೇನ ಗತಕಲ್ಪಾಃ ।
ಭಜಂತಿ ಸಹತಂ ಭಕ್ತಾ ಭವಬಂಧವಿಮೋಜಕಂ ॥೩೧॥

ತತ್ತ್ವದ್ವೈಣಕ್ಯೇಲಾಸೇ ಪುರಾ ಕಶ್ಮಿದ್ವಿಷಜೋತ್ತಮಃ ।
ನಾಮಭ್ಯಜ್ಯಾ ಸ್ಥಿತಃ ಪ್ರೀತಾ ಬಿಲ್ಪಪತ್ರಾದಿಸಾಧನ್ಯಃ ॥೩೨॥

ತಸ್ಯ ಪತ್ನೀ ಬಭೂಮೈಕಾ ಸುಭಗಾ ಯುವತೀ ಪ್ರಿಯಾ ।
ತಯಾ ಸಹಾಯಂ ಬಹುಧಾ ನ ಚ ಕಾರ್ಯೈವ ಸಂಗಮಂ ॥೩೩॥

ಅಯಂ ನಿರಂತರಂ ಸೇವಾಂ ಕರೋತಿ ಮನು ಸದ್ಗುಣಿ ।
ದೂರೀಜಕಾರ ಸಹತಂ ರಚಾಂಸಿ ತೆವಜಿಂತಕಃ ॥೩೪॥

ಸುವರ್ಣಮುಖರೀತೋಂಯೈರಯಮನ್ಸಾಹಮಾದರಾತ್ರಾ ।
ಅಭಿಷಿಜ್ಯ ಸ್ಥಿತಃ ಪೂರ್ವಂ ರುದ್ರಾಧ್ಯಾಯಪುರಃಸರಂ ॥೩೫॥

ನಾಸೇ ಸಕಲ ಭೋಗಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತು ಮುಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಕೊಡುವೆನೆಂದು ಶಿಳದು ಕಲ್ಪಣರಹಿತರಾದವರು ಈ ಸಂಸಾರಬಂಧನವನ್ನು ತೊಲಗಿಸುವ ನನ್ನಸ್ಯೇ ಯಾವಾಗಲೂ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಸೇನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಹಿಂದೆ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣೋತ್ತಮನು ಆ ದ್ವೈಣಕ್ಯೇಲಾಸದಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಬಿಲ್ಪವತ್ತಿ ಮುಂತಾದ ಸಾಧನಗಳಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಪೂರ್ಜಿಮಾಡುತ್ತಾ ನೆಲಸಿದ್ದನು. ॥೩೬-೩೭॥

ಆವನಿಗೆ ಸುಂದರಾಂಗಿಯಾ, ಯುವತೀಯಾ, ಪ್ರೀತಿಪಾತ್ರಳಾ ಆದ ಒಬ್ಬ ಹೆಂಡತಿಯಿದ್ದಳು. ಹೀಗೆ ಸುಂದರಾಂಗಿಯಾಗಿ ಸ್ತೇನಾಷ್ಪದಳಾಗಿರುವ ಪತ್ನಿಯಿದ್ದರೂ ಆತನು ಆವಳಿಡನೆ ಎಂದೂ ಸಂಭೋಗವನ್ನು ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಯಾವಾಗಲೂ ನನ್ನ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲೀ ನನ್ನ ಸೇನೆ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಕಾಲಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಸದಾ ಪರಶಿವನನ್ನೇ ಧಾರ್ಮಾನಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಇವನು ಆ ರಜಸ್ಸನ್ನೇ ತಿರಸ್ಯಾರ ಮಾಡಬಿಟ್ಟು ದ್ವಾರಾ ನಿರ್ಣಯಿಸಿದ್ದನು. ॥೩೮-೩೯॥

ಆವನು ಆ ಸುವರ್ಣಮುಖರೀ ನದಿಯ ನೀರಿನಿಂದ ಪ್ರತಿನಿತ್ಯವೂ ಆದರ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನನಗೆ ರುದ್ರಾಧ್ಯಾಯ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಅಭಿಷೇಕ ಮಾಡುತ್ತಾ, ಅನಂತರ ಕೋಮಾಲವಾದ ಬಿಲ್ಪವತ್ತಿಗಳಿಂದ ಆದರವಿಟ್ಟು ನನ್ನನ್ನು

ಕೋಮಲೈಬಿಂಬಲ್ಲವತ್ತೀವರಾಂ ಸೂಜಯಾವಾಸ ಸಾದರಂ ।

ಪುಷ್ಟಿರನ್ಯೈತ್ತಾ ಸತತಂ ಪದ್ಮೈನಿರ್ಲೋಕಪ್ರತಿರಸಿ ॥೨೭೦॥

ಇಕಾರಾನುಕ್ರಣಂ ವಿಸ್ತೀರ್ಣ ಭಸ್ತುನೋದ್ವಾಳನಂ ಮುದಾ ।

ಉದ್ವಾಳಿತಂ ವಿಲೋಕ್ಯಾಂಗಂ ಹೃಷ್ಯೈಭಾತ್ವವದಾ ದ್ವಿಜಃ ॥೨೭೧॥

ಭಾಲಂ ತ್ರಿಪುಂಡ್ರರೇಖಾಭಿರಲಂಕೃತಮಹನಿರ್ಶಂ ।

ಸ್ತುತ್ಯಾ ಸ್ತುತ್ಯಾತ್ಮಾತಿಸಂತುಷ್ಟೋ ನಿತ್ಯಂ ನಿತ್ಯಂ ಇಕಾರ ಸಃ ॥೨೭೨॥

ಶಿವೇತಿ ನಾಮ ವಿಮಲಂ ಸದಾ ಜಪ್ತೈವ ಸಂಸ್ಥಿತಃ ।

ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಕೇ ಶಸ್ತು ಪ್ರೀತಿರತ್ನತ್ವಮಾ ಸ್ಥಿತಾ ॥೨೭೩॥

ಭಸ್ತುರುದ್ರಾಕ್ಷಸಂಭನ್ಯೋ ಯದಾ ಮಾಮಚಯತ್ಯಯಂ ।

ಶದಾ ಸಂತುಷ್ಟಹೃದಯಃ ಕರೋತ್ತಭ್ಯಂಚನಂ ಮುದಾ ॥೨೭೪॥

ಪೂರ್ಣಿಮಾದುತ್ತಿದ್ದನು. ಹಾಗೆಯೇ ಹೊವೆ, ಕಮಲಪುಷ್ಟಿ, ಕನ್ನೆಗ್ಗಿಲೆ ಮುಂತಾದ ಕುಸುಮಗಳಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಪೂರ್ಣಿಮಾದುತ್ತಿದ್ದಳು. ॥೨೭೫-೨೭೬॥

ಪ್ರತಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿಯೂ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನಿಭೂತಿಯನ್ನು ಲೇಪನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ರಾಗಿ ಲೇಸಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ತನ್ನ ಅವಯವಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಸಂತೋಷಭರಿತನಾಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಹಗಲೂ ರಾತ್ರಿ ಭಸ್ತುತ್ರಿಪುಂಡ್ರಗಳಿಂದ ಶೋಭಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಹಣಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ನಿತ್ಯಮೂ ಆದರ ಸ್ವರಣಿಯಿಂದ ಸಂತುಷ್ಟಳಾಗುತ್ತಿದ್ದಳು. ॥೨೭೬-೨೭೭॥

ಯಾವಾಗಲೂ ಪರಿಶುದ್ಧನಾದ ಆ ಶಿವನಾಮವನ್ಯೋ ಆತನು ಜಾಸ್ತಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಆವನಿಗೆ ರುದ್ರಾಕ್ಷವನ್ನು ಧರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಉತ್ತಮವಾದ ಪ್ರೀತಿಯಿದ್ದಿತು. ಭಸ್ತುರುದ್ರಾಕ್ಷ ಇವುಗಳಿಂದ ಶಲಂಕೃತನಾಗಿ ಇವನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಪೂರ್ಣಿಮಾದುತ್ತಿದ್ದನು. ॥೨೭೭-೨೭೮॥

ಶಿವದ್ವೋಹಿಗಳನ್ನು ದೂರದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಕೊಡಲೇ ವಾವಪರಿಹಾರಕಾವುಗಿ ಸೂರ್ಯನನ್ನು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಒಂದೊಂದು ಸಲ ವೇಗದಿಂದ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಶಿವ

ಅಶ್ವಿನಾನ್ವಿತೋ ದೃಷ್ಟಾತ ಕರೋತಿ ರವಿದರ್ಶನಂ ।

ಅಶ್ವಿನಂ ಸಂಭರಮಾತ್ಸಾಪ್ತಾ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಂ ಕರೋತಿ ಹಿಂ ॥೫೨೩॥

ಉಧ್ವರಾಪ್ತಾಂತ್ರಂಕಾನ್ವಿತಾನ್ವಿತಂ ಶು ಸಂತ್ಯಜ್ಯ ದಾರತಃ ।

ಶ್ರಿಪುಂಡ್ರಬ್ರಹ್ಮಂತ್ರೋಪಾತ್ಮಕಾರ ಸ್ತೋತ್ರಮಂಸಂಹಂ ॥೫೨೪॥

ಎತ್ತಾದೃಶಂ ವಿಲೋಕ್ಯಾನಂ ಪತ್ನೀಭೋಗಪರಾಜುಖಂ ।

ರಾತ್ರಾವಾಕಾರಯಾವಾಸ ಭೋಗಾರ್ಥಂ ಭೋಗಲೋಲುಪಾ ॥೫೨೫॥

ಸಾ ಶಯಾಯಾಂ ವಿವಸನಾ ತದ್ವಸ್ತೇ ಚಂದನಂ ದದೌ ।

ದದೌ ವಾಲ್ಯಾನಿ ಚ ಪ್ರೀತ್ಯಾ ಸುಗಂಧಿಂ ಮನೋಹರಾ ॥೫೨೬॥

ತದಾ ಸ ಶೈವೋತಿದೃಢಂ ಮಾತುಲಿಂಗಘಲೋಪಮಂ ।

ತಸ್ಯಾಃ ಕುಚಯುಗಂ ರಮ್ಯಂ ದದರ್ಶ ಪೃಥುಲಂ ಶಿವೇ ॥೫೨೭॥

ತತಸ್ತಸ್ಯಿಸ್ಯಾಂಜಯುಗೇ ಶಿವಲಿಂಗಭರಮಾತಭವತ್ ।

ತಡಃ ಸ ಲಿಂಗ ಸದೃಶಂ ಪಸ್ವರ್ತ ಕುಚಮಂಡಲಂ ॥೫೨೯॥

ದೆಲ್ಲೋಹಿಗಳ ಸ್ವರ್ತಾಪುಂಟಾದರೆ ಆಗ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಉಧ್ವರಾಪ್ತಂಡ್ರಾಂತಿಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿರುವರನ್ನು ದೂರಮಾಡಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಭಸ್ತು ಶ್ರಿಪುಂಡ್ರಧಾರಿಗಳಾಗಿರುವ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಲ್ಲೇ ಸ್ತೋತ್ರಮಂತ್ರಂ ಶಿವೇರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ॥೫೨೯-೫೨೧॥

ರತ್ನಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಅವೇಕ್ಷ್ಯಾಯಿಲ್ಲದೇ ಇರುವ ತನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಸೋಡಿ ಉವಂಭೋಗಕಾರಭಾದ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ಪತ್ನಿಯು ಒಂದುದಿನ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪತಿಯನ್ನು ಸಂಭೋಗಮಾಡಲು ಆಹಾರನಿಸಿದಳು. ಆಗ ಮನೋಹರಭಾದ ಆವಳು ಸುಪೃತ್ತಿಗೆಯಮೇಲೆ ಬಟ್ಟೆಯಿಲ್ಲದೇ ಬೆಕ್ತುಲೆಯಾಗಿಯೇ ಇದ್ದು ತನ್ನ ಗಂಡನ ಕ್ಷೇಗೆ ಚಂದನವನ್ನೂ ಸುಗಂಧಭರಿತವಾದ ಹೂಮಾಲೆಯನ್ನೂ ಸ್ತೋತ್ರಮಂಡಿತಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಳು. ॥೫೨೭-೫೨೯॥

ಗಿರಿಜೇ, ಆಗ ಆ ನನ್ನ ಭಕ್ತಿನು ಬಹಳ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಮಾಡಲದ ಹಣ್ಣಿನ ಆಕಾರದಿಂದಿರುವ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ದೊಡ್ಡ ಮನೋಹರವಾಗಿರುವ ಶ್ವನಗಳನ್ನು ಸೋಡಿದನು. ಆಗ ಅವನಿಗೆ ಈ ಕುಚದ್ವಂಡ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಶಿವಲಿಂಗಭರ್ತಾತಿಯುಂಟಾ

ತತಃ ಸ ಲಿಂಗಬುದ್ಧಿನ ಗಂಥಮಾಲ್ಯಾದಿಭಿಷ್ಟ್ರಜಃ ।

ಪೂಜಯಾವಾಸ ಯತ್ತೇನ ವಿಕಾರರಹಿತಸ್ತದಾ

॥೫೩೧॥

ತತಃ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣಾದಿನಿ ಜಕಾರ ಪ್ರೀತಪೋನಸಃ ।

ತತಃ ಪೂಜಾಂ ಸಮಾಪ್ಯಾಯಂ ಸತ್ಯರಂ ಬಹಿರಾಗತಃ ॥೫೩೨॥

ಬಹಿನೀರ್ಗತಪಾಲೋಕ್ಯ ತತ್ಪತ್ತಿಂದುಃವಿತಾ ತದಾ ।

ಉನಾಚೇದಂ ವಚೋ ದೇವಿ ತಚ್ಯಾಂಣಾಪ್ಯ ಯಥಾಕ್ರಮಂ ॥೫೩೩॥

ನಿವಿಕಾರಃ ಪತಿರಯಂ ಸರ್ವದಾ ಶಿವಚಿಂತಕಃ ।

ಮನೋನಿವೃತ್ತಿರೇತಸ್ಯ ವಿಷಯೇಭ್ಯಾಸ್ತ ಸರ್ವಥಾ ॥೫೩೪॥

ಭಾಗ್ಯವಾನ್ಯಾತ್ರ ಸಂದೇಹೋ ಭಾಗ್ಯಮೀಧ್ಯಜ್ಞ ಕನ್ನ ಜಿತ್ ।

ವೈರಾಗ್ಯಮೀಧ್ಯಶಂ ಲೋಕೇ ಬಹುಪುಣ್ಯತಪಃ ಘಲಂ ॥೫೩೫॥

ಯಿತು. ಶಿವಲಿಂಗಾಕಾರವಾಗಿರುವ ಆ ತನ್ನ ಸ್ತಿಯೆಯ ಕುಚಗಳೆರಡನ್ನೂ ಶಿವಲಿಂಗಬುದ್ಧಿಯಿಂದಲೇ ಮುಟ್ಟಿದನು. ॥೫೩೬-೫೩೭॥

ಹಾಗೆ ಸ್ವರ್ವಮಾಡಿದ ಮೇಲೂ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣನು ಸ್ವರ್ವಗಳೆರಡನ್ನೂ ಲಿಂಗ ವೇಂಬ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದಲೇ ಭಾವಿಸಿ, ಗುಧ, ಹೂ, ಮುಂತಾದುವುಗಳಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ವಿಕಾರವನ್ನೇ ಹೊಂದದೇ ನಿಂಬನಿಂದ ಪೂಜೆನಾಡಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಸಮಸ್ವಾರಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ತನ್ನ ಪೂಜೆಯು ಮುಗಿದ ಕೂಡಲೇ ಜಾಗ್ರತ್ತಿಯಾಗಿ ಹೊರಗೆ ಬಂದನು. ॥೫೩೬-೫೩೭॥

ಹೀಗೆ ತನ್ನೊಡನೆ ವಿಹರಿಸದೇ ಹೊರಗೆ ಹೊರಟುಹೋದ ತನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ನೋಡಿ ಈತನ ಪತ್ತಿಯು ತುಂಬಾ ದುಃಖಿತಾಗಿ, ಹೀಗೆಂದಳು; ಆದನ್ನು ಕ್ರಮವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಕೇಳಿಂದು ಮಹೇಶ್ವರನು ಇಂತೆಂದನು. ದೇವಿ! ಸ್ವಲ್ಪವೂ ವಿಕಾರಕೊಳ್ಳಬಾಗದ ಈ ನನ್ನ ಪತಿಯು ಯಾವಾಗಲೂ ಶಿವನನ್ನೇ ಧ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಿರುವನು. ಈತನ ಮನಸ್ಸು ವಿಷಯಸುಖಗಳಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗಿದೆ. ಇದು ಖಂಡಿತ. ॥೫೩೬-೫೩೭॥

ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲದೇ ಈತನು ಭಾಗ್ಯಾಳಾಲಿಯೇ ಸರಿ. ಇಂತಹ ಭಾಗ್ಯವು ಬೇರೆ ಉದಾಹರಣೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಈರೀತಿವರಾದ ವೈರಾಗ್ಯವು ಲೋಕದಲ್ಲಿಂಬಾಗಬೇಕಾದರೆ

ಸ್ವಾಧೀನಾಂ ತ್ಯಕ್ತವಸನಾಂ ಯುವತೀಮತಿಸುಂದರೀಂ ।

ಮಾಮಯಂ ವೀಕ್ಷ್ಯ ಸುಭಗೋ ವಿಕಾರಂ ನಾಪಿ ಸರ್ವಥಾ ॥೫೩೬॥

ಶಿವಲಿಂಗಮಯಂ ಸರ್ವಂ ಜಾನಾತ್ಮೇವಮುದಾರಧೀಃ ।

ಅಸ್ಮಿನ್ನಿಕಾರಲೇಶೋಪಿ ನ ಮರ್ಯಾ ದೃಶ್ಯತೇ ಧ್ರುವಂ ॥೫೩೭॥

ವಿಕಾರರಹಿತೇ ಶ್ರೀತಿಃ ಶ್ರೀಷು ಸ್ವೇವ ಭವಿಷ್ಯತಿ ।

ವಿಕಾರಶೋ ಯತಃ ಶ್ರೀತಿಃ ಶ್ರೀಷು ಪ್ರಂಸಾಂ ಪ್ರಜಾಯತೇ ॥೫೩೮॥

ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಿ ಮಷ್ಟುವಪ್ರಾಣ ರೋಹಿದಖಿತಾಂ ಸ್ವಕನ್ಯಕಾಂ ।

ವಿಕಾರಾಕ್ರಾಂತಹೃದಯಃ ಸದ್ಯೋ ರಂತುಮುಪಕ್ರಮೋ ॥೫೩೯॥

ವ್ಯಾಸಾದ್ಯೈರಪಿ ದುರ್ವರ್ತ್ತಿಃ ಕೃತಃ ಶ್ರೀಸಂಸ್ರಹೋ ಮುದಾ ।

ದುರ್ಲಭಃ ಪುರುಷಾಣಾಂ ತು ನಿತ್ಯಮಿಂದ್ರಿಯಸಿಗ್ರಹಃ ॥೫೪೦॥

ಪೂರ್ವಾಜ್ಞತ ಪ್ರಣಿದ ಫಲವೇ ಸರಿ. ತನಗೆ ಅಧಿನಳಾಗಿ, ಬಟ್ಟಿಯನ್ನು ಡದೆ ಬೆತ್ತಲೆ ಯಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಸುಂದರಾಗಿಯಾದ ನನ್ನನ್ನು ಈ ಸೌಭಾಗ್ಯವಂತನು ಸೋದಿದರೂ ಕೊಂಚವೂ ವಿಕಾರವನ್ನೇ ಹೊಂದಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ. ||೫೩೯-೫೪೦||

ಇವನು ತನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣುವುದನ್ನೇ ಲಾಲ್ ಭಕ್ತಿಯುಕ್ತಮನಷ್ಟಳ್ಳನಾದುದರಿಂದ ಶಿವಲಿಂಗಮಯವನ್ನಾಗಿಯೇ ಶಿಳಯುತ್ತಾನೆ. ಈತನಲ್ಲಿ ಲೀಶವಾದರೂ ವಿಕಾರವು ನನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಿಂದಲೂ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಶ್ರೀಯರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಸೌಂದರ್ಯ, ಹಾನಭಾವ ವಿಲಾಸಗಳಿಂದ ವಿಕಾರಹೋಂದುವ ಪುರುಷರಿಂದ ಪೂರ್ತಿ ಶ್ರೀತಿಯುಂಟಾಗುವುದೇ ಹೊರತು, ಇಂದ್ರಿಯವಿಕಾರ ಹೊಂದದಿರುವ ಮನುಷ್ಯನ ಮೇಲೆ ಎಂದಿಗೂ ಶ್ರೀತಿಯುಂಟಾಗಲಾರದು. ||೫೪೧-೫೪೨||

ಬ್ರಹ್ಮನೂ ಸಹ ಮನ್ಯಧವಿಕಾರಕೆಲ್ಲಾಗಾಗಿ ಮಾಡಿಯ ಕರೀರದಿಂದ ಜಿಂಕೆಯ ವೇಷತಾಳಿದ ಮಗಳನ್ನೇ ಸಂಭೋಗಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ಹೀಗೆಯೇ ದುರ್ವಾರಾದ ವ್ಯಾಸರೇ ಮುಂತಾದ ಮುನಿಗಳೂ ಹಿಂದೆ ಶ್ರೀತಿಯಿಂದ ಶ್ರೀಸಂಭೋಗ ಪೂರಿಸಿರುವರು. ಪುರುಷರಿಗಾದರೂ ನಿತ್ಯನೂ ಇಂದ್ರಿಯಸಿಗ್ರಹ ಮಾಡುವಿಕೆಯೇಂಬುದು ಅತ್ಯಂತ ಕಷ್ಟಾಧ್ಯ. ||೫೪೨-೫೪೩||

ವಿಷಯೇಭ್ಯು ಸ್ತು ಸರ್ವೇಭ್ಯುಃ ಸ್ಮೀರೂಪವಿಷಯೋ ಮಹಾನ್ ।
ವುಂಷಾಂ ಸಂಮೋಹಯತ್ತೇನ ವಿರಕ್ತಮಸಿ ಸತ್ಯರಂ ॥೫೪೩॥

ವಿಷಯೇಭ್ಯುಃ ಪರಾವೃತ್ತೋ ನಿರಾಹಾರೇ ಕದಾಚನ ।
ಖಾಹಾರೋ ವಿಷಯೇಭ್ಯುಃ ಸ್ತು ಪರಾವೃತ್ತೋ ನ ದೃಶ್ಯತೇ ॥೫೪೪॥

ಭಾಗ್ಯಮೇತಸ್ತ ವಿಪ್ರಸ್ತ ತಪಶ್ಚಾರ್ಯಾಪಿ ಭೂಯಿಸಿ ।
ನಿವೃತ್ತೋಯಂ ನ ಸಂದೇಹಃ ಪ್ರವೃತ್ತಿನಾರಸ್ಯ ದೃಶ್ಯತೇ ॥೫೪೫॥

ವವಂ ನಿವೃತ್ತಚಿತ್ತಸ್ತ ಪುರುಷೋ ದುರ್ಬಳಿಯಾ ಭುವಿ ।
ವಿಷಯೇಭೈಷ್ಯೋ ನಿವೃತ್ತಕ್ಷೇಜ್ಞಾತಂ ತೇನ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೫೪೬॥

ಅತಃ ಪರಂ ಕೃತಾ ಕಾರ್ಯ ಮನೇಯಂ ತನುರೀದೃಶೀ ।
ಶಿವಲಂಗೈಕೆನಿರತಾ ಶಿವಪೂಜಾಂ ಕರೋಮ್ಯಹಂ ॥೫೪೭॥

ನುಯಾಪಿ ಸರ್ವದಾ ಶಂಭುಃ ಪ್ರಾಜನೀಯಃ ಪ್ರಯೆತ್ತತಃ ।
ಶಿವಪೂಜೋಪಕರಣಂ ಶರೀರಂ ಜಾಯತಾಂ ಮನು ॥೫೪೮॥

ಸ್ವರ್ವಂದನನಿಂತಾರೂಪವಾದ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಸುಖಗಳಲ್ಲಿಯಾ ಈ ಸ್ಮೀ ಸೌಂದರ್ಯರೂಪವಾದ ವಿಷಯನೇ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡದು. ಈ ಸ್ಮೀಸೌಂದರ್ಯವು ವೈರಾಗ್ಯಾಶಾಲಿಯಾದ ಪುರುಷನನ್ನು ಸಹ ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ ವೋಹಗೋಳಿಸಿಬಿಡುವುದು. ಆಹಾರವಿಲ್ಲದೇ ಒಂದುದಿನ, ಈ ವಿಷಯಸುಖಗಳಿಂದ ವಿರಕ್ತನಾಗಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಆಹಾರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡನೇಲೇ ಈ ವಿಷಯಸುಖಗಳಲ್ಲಿ ವಿರಕ್ತಿ ಹೊಂದಿರುವವನು ಕಾಣುವುದೇಇಲ್ಲ. ॥೫೪೯-೫೫೦॥

ಈ ಚಾರ್ಯಾಣನ ಭಾಗ್ಯವೇ ಭಾಗ್ಯವು. ಈತನು ಅಪಾರವಾದ ತಪಸ್ಸನನ್ನು ಚರಿಂಬಿರುವುದರಿಂದ ಈತನಿಗೆ ಮುಂದೆ ಜನ್ಮವೇ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ಈರೀತಿಯಾಗಿ ವಿರಕ್ತನಾಗಿರುವ ಮನುಷ್ಯನು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ತುಂಬಾದುರ್ಬಳಿ. ಏವಯಸುಖಗಳನ್ನು ಜಯಿಸಿದರೆ ಅವನು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಜಯಿಸಿದಂತೆಯೇ ಆಗುವುದೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂತರುವೇ ಇಲ್ಲ. ॥೫೫೧-೫೫೨॥

ಈನ್ನಮುಂದೆ ಈರೀತಿಯಾಗಿರುವ (ಮನೋಽರವಾಗಿ ದೃಢಕಾರ್ಯವಾಗಿರುವ) ನನ್ನ ದೇಹವನ್ನು ಸಣ್ಣಗಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾನೂ

ಕಂ ವಾ ಪುಷ್ಟಿನ ದೇಹೇನ ಯೋವನೇನಾಪಿ ಕಂ ಮಮ |
ಯಾವದಸ್ತಿ ಬಲಂ ತಾವನ್ನುಹೇತೆ ಪೂಜಯಾಮ್ಯಹಂ ||೨೪೨||

ಸತ್ಯಂ ಮೃಂತ್ಯಲಿಂಗಾನಾಂ ಶತಮಭ್ಯಚರ್ಚಯಾಮ್ಯಹಂ |
ಪ್ರದಕ್ಷಿಣನಮಸ್ಕಾರಾನ್ ಕರಿಷ್ಯೇಽರಂ ಯಥೇಷ್ಠಯಾ ||೨೪೩||

ಇದಾನಿಂ ಪಾರ್ವತಿಎಂಬಾಧೋ ಯದಿ ನಾಭ್ಯಚಕ್ರತೇ ಮಯಾ |
ಪಾಧರಕೇ ಶಿವಪೂಜಾಯಾಂ ಶಕ್ತಿಮರ್ಮಮ ಕಥಂ ಭವೇತ್ ||೨೪೪||

ಕಂ ಚ ತಾವದಯಂ ದೇಹಃ ಸ್ತಾಷ್ಟಿತೀತಿ ನ ನಿಶ್ಚಯಃ |
ಏವಂ ಸತ್ಯಧುನಾ ನಮ್ಯಕ್ಷಂಕರಂ ಪೂಜಯಾಮ್ಯಹಂ ||೨೪೫||

ಶಿವಪೂಜಾಪರಂ ಜಿತ್ತಂ ಯದ್ಯೇತನ್ನ ಭವಿಷ್ಯತಿ |
ಶದೇದಂ ಜಂಚಲಂ ಜಿತ್ತಮನಸ್ತ್ರೈವ ಪ್ರಯಾಸ್ಯತಿ ||೨೪೬||

ಶಿವಲಿಂಗಪೂಜೆಯಾಂಶ್ಲೀಯೇ ಸಿರತಳಾಗಿ ಆ ದೇವದೇವನನ್ನು ಪೂಜಿಸುವೆನು. ನಾನೂ
ಆ ಶಂಭುವನನ್ನು ನಿಯಮದಿಂದ ಸುಂಜೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಈ ನನ್ನ ಶರೀರವು ಆ ಶಿವ
ಪೂಜೆಗೆ ಒಂದು ಸಲಕರಣೆಯಾಗಲಿ. ||೨೪೭-೨೪೮||

ಕೊಬ್ಬಿರುವ ಈ ದೇಹ ಮತ್ತು ಯೋವನ ಇವುಗಳಿಂದ ಇನ್ನು ನನಗೆ ಏನು
ತಾನೇ ಪ್ರಯೋಜನ? ದೇಹದಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿಯಿರುವವರೆಗೂ ಆ ಮಹೇಶನನ್ನು ಪೂಜಿ
ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಸಿತ್ಯಾಸ್ಯಾ ನಂರು ಮಣಿನ ಲಿಂಗಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡಿ ಅವುಗಳಿಗೆ
ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತೋರಿದಷ್ಟು ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮತ್ತು ನಮಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತೇನೆ.
||೨೪೮-೨೪೯||

ಯೋವನಪಿರುವವರೆಗೂ ನಾನು ಆ ಪಾರ್ವತಿಶರೀರಮಣನನ್ನು ಪೂಜಿ ಮಾಡದೇ
ಹೂಡರೆ ಮುಪ್ಪಿನಲ್ಲಿ ಆ ಶಿವನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡಲು ನನಗೆ ಹೇಗೆ ಶಕ್ತಿಯುಂಟಾ
ದೀತು? ಆದಲ್ಲದೇ ಆಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಈ ಶರೀರವು ಇರುತ್ತದೆಂಬುದರಲ್ಲಿಯೂ ನಿಶ್ಚಯ
ವಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ನಾನು ಈಗಲೇ ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ಜೆಸ್ತಾಗಿ ಪೂಜಿಮಾಡುವೆನು.
||೨೪೯-೨೫೦||

ಈ ಮನಸ್ಸು ಈಗ ಶಿವಪೂಜಾಸಕ್ತಿನಾಗದಿದ್ದರೆ ಜಂಚಲವಾದ್ದರಿಂದ ಇದು
ಮತ್ತೀಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಹೋಗಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಶಂಕರನ ಪೂಜಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು

ಪ್ರಕಾರೋಽತ್ತ ತು ನಾನೇಷ್ಠಾಂಸ್ತಿ ವಿನಾ ಶಂಕರಪೂಜಯಾ ।

ಚೇತಃ ಸ್ಥಿರೀಕರಿಷಾಮಿ ಶಂಕರಸೈವ ಪೂಜಯಾ ॥೩೫೨॥

ಶಿವಪೂಜಾಂ ವಿನಾ ಮುಕ್ತಿರ್ಭವಿಷ್ಯತಿ ಸರ್ವಧಾ ।

ಅತಃ ಕೆರಿಷ್ಮೇ ನಿಯತಂ ಶ್ರೀಮಹಾದೇವಪೂಜನಂ ॥೩೫೩॥

ಮಹಾದೇವೋಽಖಿಲಾರಾಧ್ಯಃ ಕಡಾಜಿಷ್ಟುಕ್ತವತ್ಸಲಃ ।

ಕರಿಷ್ಯತಿ ಕೃಪಾಸಿಂಧುಃ ಕೃಪಾಂ ಮರ್ಯಾದ ಸಂಶಯಃ ॥೩೫೪॥

ಪ್ರಸನ್ನೇ ದೇವದೇವೇಶೇ ಶಂಕರೇ ಲೋಕಶಂಕರೇ ।

ಸಂಸಾರಪಾಶನಾಶಸ್ತು ಭವಿಷ್ಯತ್ಯೇವ ನಾನ್ಯಧಾ ॥೩೫೫॥

ಪ್ರಸನ್ನೇ ಪಾರ್ವತೀನಾಧೇ ಕೀಟೋ ನಾ ಪುಲ್ಳಸೋಪಿವಾ ।

ಮುಖ್ಯತೇ ನಾತ್ರ ಸಂದೇಹೋ ಘೋರಸಂಸಾರಪಾಶತಃ ॥೩೫೬॥

ಸರ್ವಧಾ ನಿಷಯಾಸಕ್ತಂ ಯದಿ ಚಿತ್ರಂ ಭವಿಷ್ಯತಿ ।

ತದಾ ಕಥಂ ನಾ ಸಂಸಾರಸಾಗರೋತ್ತರಣಂ ಭವೇತ್ ॥೩೫೭॥

ಈಗ ಬೇರೆ ಯಾವರಿತಿಯೂ ಇಲ್ಲವೇಇಲ್ಲ. ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ಪ್ರಜೆನಾಡಿ ಮನಸ್ಸನ್ನು ದೃಢನಾಡಿಕೊಳ್ಳುವೆನು. ॥೩೫೮-೩೫೯॥

ಶಿವವ್ರಜೆನಾಡದೇ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ನೋಕ್ಕ ದೊರೆಯಲಾರದಾದ್ದರಿಂದ ನಿಯಮಬಧ್ಯಾಗಿ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ನಾನು ಪ್ರಜೆ ನಾಡುವೆನು. ಸಕಲ ರಿಂದಲೂ ಪ್ರಜಾಹರ್ಣನಾಗಿರುವ ಆ ಮಹಾದೇವನು ಭಕ್ತವತ್ಸಲನೂ, ದಯಾ ಸಮುದ್ರನೂ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ದೀನಾಂತ ನನ್ನ ಹೇಳಿ ದಯೆ ನಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವೇ ಇಲ್ಲ. ॥೩೫೯-೩೬೦॥

ದೇವದೇವಾಧಿಪನೂ, ಲೋಕಮಂಗಳಕರನೂ ಆದ ಶಂಕರನು ಪ್ರಸನ್ನ ನಾದರೆ ಈ ಸಂಸಾರಪಾಶವು ನಾಶವಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ಆ ಪಾರ್ವತೀ ರವಣನು ಪ್ರಸನ್ನನಾದರೆ ಕೀಟವಾಗಲೀ, ಚಂಡಾಲನಾಗಲೀ ಈ ಭಯಂಕರವಾದ ಸಂಸಾರಬಂಧನದಿಂದ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲದೇ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದುವನು. ॥೩೬೦-೩೬೧॥

ವಿವರುಷಬಿಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಈ ಮನಸ್ಸು ಸೆಲಸುವುದಾದರೆ ಆದು ಹೇಗೆತಾನೇ ಈ ಸಂಸಾರದಿಂದ ಉದ್ಧಾರವಾದಿತು? ನನ್ನ ಶಾಂತಿಪ್ರಾಪ್ತವಶದಿಂದಲೇ ನನ್ನ ಗಂಡನು

ಮನ ಭಾಗ್ಯವತಾದೇವ ಭತ್ತಾ ವಿಷಯನಿಸ್ಪೃಹಃ ।

ಅನ್ಯಥಾ ಹೋರಸಂಸಾರಾನ್ವಯತ್ತಿಃ ಸ್ಯಾತ್ಮಭಂ ಮನ ॥೩೫೪॥

ಗಭ್ರಧಾರಣನುಜ್ಯಾನಿ ಸ್ತ್ರೀಕಾಂ ದುಃಖಾನಿ ಕೋಟಿತಃ ।

ತಾನಿ ದುಃಖಾನಿ ಸವಾರಣೆ ಸಹ್ಯಾನ್ಯೇವ ನ ಸರ್ವಥಾ ॥೩೫೫॥

ಪ್ರಸಾತಿನೇದನಾಯಾಸಾ ಬಹುಧಾ ದುಃಸಹಾಸ್ತತಃ ।

ಜೀವನಸ್ಯಾಪಿ ಸಂದೇಹೋ ಭವತ್ಯೇವ ಹಿ ವಸ್ತುತಃ ॥೩೫೬॥

ತದ್ವಿಃಖಸಹನೇ ಪ್ರಾಪ್ಯಂ ಘಲಂ ಸ್ವೇವ ಹಿ ದೃಶ್ಯತೇ ।

ತದ್ವಿಃಖಸಹನೇ ಭೂಯೋ ದುಃಖಾಯ ಹಿ ಭವಿಷ್ಯತಿ ॥೩೫೭॥

ಮಹೇಶಸ್ಯ ಪ್ರಸಾದೋಽಸ್ತಿ ಮಯಿ ಸವಾರಕ್ಷಣಾ ಯತಃ ।

ವಿರಕ್ಷೋಯನುಭೂಧ್ವತ್ತಾ ತಪಸ್ಯಾಪರಮಾನಸಃ ॥೩೫೮॥

ಅತಃ ಪರಂ ತೇ ದುಃಖಾನಿ ಮಯಾ ಪ್ರಾಪ್ಯಾನಿ ನ ಧ್ವನಂ ।

ದುಃಖನಾಶಾಧ್ರ್ಯಮೇವಾಹಂ ಕರಿಷ್ಯೇ ಯತ್ತುಮಾದರಾತ್ರೇ ॥೩೫೯॥

ವಿಷಯಸುಖಗಳಿಂದ ವಿರಕ್ತಿ ಹೊಂದಿರುವನು. ಹಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಈ ಭಯಂಕರವಾದ ಸಂಸಾರದಿಂದ ನನಗೆ ಹೇಗೆತಾನೇ ನಿವೃತ್ತಿಯುಂಟಾದ್ದರೆ? ||೩೫೮-೩೫೯||

ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಗಭ್ರಧಾರಣಯೇ ಮುಂತಾದ ದುಃಖಗಳು ಅನೇಕವಿರುವವು. ಆ ದುಃಖಗಳನ್ನು ಸರ್ವಥಾ ಸಹಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಪ್ರಸರಕಾಲದಲ್ಲಿ ಆಗುವ ನೋವಿನಾಯಾಸವು ಒವಳ ದುಃಕ್ಷಹವಾದುದು. ಒಂದೊಂದುವೇಳೆ ಇದರಿಂದ ಪ್ರಾಣಕ್ಕೆ ಅಪಾಯ ಸಂಭವಿಸಿದರೂ ಸಂಭವಿಸಬಹುದು. ||೩೫೯-೩೬೦||

ಆ ದುಃಖವನ್ನು ಸಹಿಸುವುದರಿಂದ ಘಲವೇನೂ ಉಂಟಾಗದಿದ್ದರೂ, ಮತ್ತೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ದುಃಖವೇ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ನನ್ನಮೇಲೆ ಆ ಮಹೇಶ್ವರನ ಪೂಜಾ ಸುಗ್ರಹವಿರುವುದರಿಂದಲೇ ನನ್ನ ಗಂಡನು ವಿರಕ್ತನಾಗಿ ಯಾವಾಗಲೂ ತಪಶ್ಚಯೇ ಯಲ್ಲಿಯೇ ನಿರತವಾಗಿರುವ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಕೂಡಿರುವನು. ||೩೬೧-೩೬೨||

ಆದ್ದರಿಂದ ಇನ್ನುಮುಂದೆ ನನಗೆ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ದುಃಖವೇ ಇಲ್ಲ. ಆ ದುಃಖ ನಾಶವಾಗುವುದಕ್ಕೊಮ್ಮೆಸ್ವರವಾಗಿಯೇ ನಾನು ಈಗ ಆದರದಿಂದ ಪ್ರಯತ್ನಿಸು

ದು:ಖನಾಶೋಪಿ ನಾನ್ಯಾಸಾಧಿಸಾ ಶಂಕರಪೂಜನಂ ।

ಅತ ಏವ ಮಹಾದೇವಂ ಪೂಜಂತಾನಿ ಯಥಾವಿಧಿ ॥೪೫॥

ನಾನಾವಿಧಾನಿ ದು:ಖಾನಿ ಪಾಪಚನ್ಯಾನಿ ವಸ್ತುತಃ ।

ತಾನಿ ಸಾಸಾನಿ ನಶ್ಯಂತಿ ಮಹೇಶಸ್ಯೈವ ಪೂಜಯಾ ॥೪೬॥

ಇತ್ಯಕ್ತ್ವಾ ವಿಷಯೇಭ್ಯಃ ಸಾ ಸಿವ್ಯತ್ವಾ ನಿಯತೀಂದ್ರಿಯಾ ।

ಗೃಹಂ ದತ್ವಾ ತಾಂಭವಾಯ ಪರಾವ್ಯತ್ವಾ ತತೋ ಗೃಹಾತ್ರೆ ॥೪೭॥

ತತಃ ಪರಂ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಸುವಣಾರ್ಮಂಬಿಜಲೇ ।

ಸ್ಯಾತ್ವಾ ಚಕಾರ ಯತ್ನೇನ ಭಣ್ಣನೋದ್ಭಳಿಂತಂ ಮುದಾ ॥೪೮॥

ಕೃತ್ವಾ ಶ್ರಿಪುಂಡ್ರಮನಫಾ ಲಲಾಟಾದ್ವಾ ತತಃ ಪರಂ ।

ಸುವಣಾರ್ಮಂಬರಣಂ ತ್ಯಕ್ತ್ವಾ ಚಕ್ರೇ ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣಂ ॥೪೯॥

ವೆನು. ಆ ಶಂಕರನ ಪೂಜೆಯಿಲ್ಲದೇ ಬೇರೆ ಯಾವುದರಿಂದಲೂ ಈ ದು:ಖವು ನಾಶವಾಗಲಾರದು. ಆದ್ದರಿಂದ ವಿಧಿಪ್ರಕಾರ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ನಾನು ಪೂಜೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ॥೪೯-೫೦॥

ವಾಪಗಳಿಂದ ಹುಟ್ಟುವ ನಾನಾವಿಧವಾದ ದು:ಖಗಳೂ ಮತ್ತು ಅಂತಹ ಪಾನಗಳೂ ಆ ಮಹೇಶ್ವರನ ಪೂಜೆಯಿಂದಲೇ ನಾಶವಾಗುವುವು, ಎಂದು ಹೇಳಿ ಆ ಸಾಧ್ಯಯು ತಾನು ವಿಷಯಸುಖಗಳಿಂದ ನಿವೃತ್ತಿಾಗಿ ಜಿತೀಂದ್ರಿಯತನವನ್ನು ನ ಲಂಬಿಸಿ ತಾನು ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಮನಸೆಯನ್ನು ಒಬ್ಬ ತಾಂಭವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ತಾನು ಮನಸೆಯಿಂದ ಹೊರಟಿಕೊಂಡಳು. ॥೫೦-೫೧॥

ಶಂಕರ ನಿಯಮದಿಂದ ಆ ಸುವಣಾರ್ಮಂಬಿಜೀ ನದಿಯ ಸೀರಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಯಾನ ಮಾಡಿ, ವಿಧಿಪ್ರಕಾರ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಭಣ್ಣನನ್ನು ಲೇಪನಮಾಡಿಕೊಂಡು ರಜೆಯೇ ಮುಂತಾದ ಸ್ವಭಾಗಳಲ್ಲಿ ಭಣ್ಣತ್ವಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣಮಾಡಿ ಚಿನ್ನದ ಆಭರಣ ಗಳನ್ನೇ ಲ್ಲಾ ತೆಗೆದುಹಾಕಿ ಆದರ ಸಾಫಾನದಲ್ಲಿ ರುದ್ರಾಕ್ಷಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದಳು. ॥೫೧-೫೨॥

ಜಕಾರಾಭರಣಂ ಶುದ್ಧಾ ರುದ್ರಾಪ್ರೈರೇವ ಸಾದರಂ ।

ಕಂತಕಣಾರ್ಥಿದೇಶೇಷು ಭಕ್ತಿಶ್ರದ್ಧಾಪುರಸ್ವರಂ

॥೫೯೬॥

ತತ್ಸ್ವಿಧರ್ಜಲಂ ರನ್ಯಂ ಬಿಳ್ಳಿಪತ್ರಾಣಿ ಚಾದರಾತ್ರೆ ।

ಗೃಹಿತಾ ಸಾವಧಾನೇನ ಮಮ ಪೂಜಾಂ ಜಕಾರ ಸಾ

॥೫೯೭॥

ತತಃ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣಾದೀನಿ ಕೃತಾ ಹೋನೇನ ಭಕ್ತಿತಃ ।

ನಿಮಿಳಿತಾಪ್ತೀ ಮದ್ದೀಹೇ ಹಂವಿಷ್ಟಾ ನಾಯಿ ತತ್ಪರಾ

॥೫೯೮॥

ತತೋ ದದರ್ಶ ಶ್ರೀನೇಂದ್ರಂ ಕೃಪಾಲುಂ ಶಿವತತ್ವರಂ ।

ತಂ ಪ್ರಣಮ್ಯ ಬಭಾಸೇ ಸಾ ಕೃತಾಂಜಲಿಪುರ್ಣಾ ಶಿವೇ

॥೫೯೯॥

॥ ಸುಭಗಾ ಖಾವಾಚ ॥

ಶ್ರೀನೋತ್ತಮ ಕೃಪಾಲುಸ್ತ್ರಂ ಶಿವಪೂಜಾಪರಾಯಣಃ ।

ಶಿವಪೂಜಾ ಕಥಂ ಕಾರ್ಯ ವದ ತನ್ಯಂತ್ಯಮಾದರಾತ್ರೆ

॥೫೧೦॥

ಶುದ್ಧಭಾದ ಆ ಸಾಧ್ವಯು ರುದ್ರಾಪ್ರಕಾಗಳಂದಲೇ ಆಭರಣಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಕೊಂಡು ಆದರದಿಂದಲೂ, ಭಕ್ತಿಶ್ರದ್ಧಾ ಪುರಸ್ವರವಾಗಿಯೂ ಆದನ್ನು ಕೊರಳು, ರೀವಿ ಮುಂತಾದ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡಳು. ಪವಿತ್ರವಾದ ಆ ತೀರ್ಥದ ನೀರನ್ನೂ ಬಿಳ್ಳಿಪತ್ರಿಗಳನ್ನೂ ಆದರದಿಂದ ತಂದು ನನ್ನನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಸಾವಧಾನ ವಾಗಿ ಸ್ವಾಜೆಮಾಡಿದಳು. ||೫೯೭-೫೧೦||

ಗಿರಜೇ, ಅನಂತರ ಹೋನದಿಂದಲೂ, ಭಕ್ತಿಯಿಂದಲೂ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ನನು ಸ್ವಾರಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ನನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ (ಗಭ್ರಗುಡಿಯಲ್ಲಿಯೇ) ಕಣ್ಣ ಮುಷ್ಟಿ ನನ್ನನ್ನೇ ಧ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತಳು. ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಇವಳು ದಯಾಳುವೂ, ಶಿವಧ್ಯಾನ ನೀರತನೂ ಆದ ಒಬ್ಬ ಶಾಂಭವನನ್ನು ಕಂಡು ಆವಿಗಿ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಕೃಜೋಡಿಸಿ ಆವನೋಡನೆ ಹೀಗೆ ಮಾತನಾಡಿದಳು. ||೫೧೦-೫೧೧||

ದಯಾಳುವಾದ ಶ್ರೀವಭಕ್ತಾಗ್ರೇಸರಸೇ, ನೀನು ಶಿವಪೂಜಾ ಪರಾಯಣನಾಗಿ ರುವೆ. ಮಹಾನುಭಾವ, ಶಿವಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡುವ ಕ್ರಮವನ್ನು ನನಗೆ ಆದರ ದಿಂದ ತಿಳಿಸು, ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದ ಆ ಸುಭಗಾನಾರಿಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ

ಇತಿ ತದ್ವಚನಂ ಶ್ರುತಾಂ ಸ ಶೈವೋ ಮಂತ್ರರಾಯಃ ।
ತಾಮುನಾಜ ಪ್ರಕೃಷ್ಟಾತ್ಮಾ ಭೂತಿಧಾರಣಭೂಷಣಾಂ ||೫೨೪||

॥ ಶೈವ ಉನಾಜ ॥

ಧನ್ಯಾಸಿ ಕೃತಕೃಷ್ಣಾಸಿ ಯತಸ್ತಾಂ ಶಿವತತ್ವರಾ ।
ಶಿವಪೂಜಾವಿಧಿಂ ವಹ್ನೀ ಶ್ರಣಂ ಮೋಕ್ಷದವಾದರಾತ್ ॥೫೨೫॥

ಶೌಚಾದಿಕಂ ನಿವೃತ್ಯಾದ್ವಾ ಸ್ವಾತ್ಮಾಂದಾಳ್ಯೈವ ಭಸ್ತುನಾ ।
ಶ್ರಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣಂ ಕಾರ್ಯಂ ತತೋ ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣಂ ||೫೨೬||

ತತಃ ಪರಂ ಚಾಣಲಿಂಗಂ ಮೃಣಂತ್ಯಂ ಲಿಂಗಮೇವ ವಾ ।
ಪೂಜನೀಯಂ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಜಿಲ್ಲಾಪತ್ರಾದಿಭಿಮುಖದಾ ||೫೨೭||

ವಂಚಾಕ್ಷರೇಣ ಕರ್ತವ್ಯಂ ಸ್ತ್ರೀಭಿಃ ಶಂಕರಪೂಜನಂ ।
ವಡಕ್ಷರೇಣ ಕರ್ತವ್ಯಂ ಪುರುಷ್ಯಾಸ್, ಪ್ರಯತ್ನತಃ ||೫೨೮||

ನನ್ನ ಧಾರ್ಮಾನದಲ್ಲಿಯೇ ಆಸಕ್ತನಾಗಿದ್ದ ಆ ಶೈವನು ಸಂತೋಷಭರಿತನಾಗಿ ವಿಭೂತಿಯನ್ನು ಧರಿಸಿದ್ದದರಿಂದ ಅಲಂಕೃತಜಾಗಿರುವ ಆ ಸಾಧಿಪ್ಯನ್ನು ಕುರಿತು ಇಂತೆಂದನು. ||೫೨೯-೫೩೦||

ಸಾಧಿಪ್ಯಯೇ, ಆ ಪರಶಿವನಲ್ಲಿ ತತ್ವರಭಾಗಿರುವ ನೀನೇ ಧನ್ಯಾಳು. ಕೃತಕೃತ್ಯಾಳಾ ನೀನೇ ಆಗಿರುವೆ. ಮೋಕ್ಷಪ್ರದವಾದ ಶಿವಪೂಜಾ ವಿಧಿಯನ್ನು ನಿನಗೆ ತಿಳಿಸುವೆನು, ಆದರದಿಂದ ಕೇಳುವಳಾಗು ಎಂದು ಹೀಗೆ ನುಡಿದನು. ಮೊದಲು ಶೌಚಾದಿಕಮರ್ಗಳನ್ನು ಸೆರವೇರಿಸಿ ಅನಂತರ ಸ್ವಾನಮಾಡಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ವಿಭೂತಿಯನ್ನು ಅಂಗಾಗಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಲೇಪನಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಭಸ್ತೃತ್ರಿಪುಂಡ್ರವನನ್ನು, ರುದ್ರಾಕ್ಷಗಳನ್ನೂ ಸಿಯಮದಿಂದ ಧರಿಸಬೇಕು. ||೫೨೯-೫೩೦||

ಅನಂತರ ಬಾಣಲಿಂಗವನನ್ನು ಗಲೀ, ಮಣಿನ ಲಿಂಗವನನ್ನು ಗಲೀ ಸಂಸಾದಿಸಿ, ಬಿಲ್ಪಪತ್ರಿ, ಹೂವು ಮುಂತಾದ ಸಾಧನಗಳಿಂದ ನಿಯಮಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಆದನ್ನು ಪೂಜಿಸಬೇಕು. ಸ್ತ್ರೀಯರು ‘ಸಮಃ ಶಿವಾಯ’ ಎಂಬ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರ ಮಂತ್ರದಿಂದಲೂ, ಪುರುಷರು ‘ಓ ನಮಃ ಶಿವಾಯ’ ಎಂಬ ವಡಕ್ಷರಮಾ

ಸ್ವರ್ತಃ ಪಾಧಿವಲಿಂಗಸ್ಯ ಭಾಣಲಿಂಗಸ್ಯ ಜಾದರಾತ್ |
ಸ್ತ್ರೀಭಿಃ ಕಾರ್ಯಃ ಸಾಫವರಸ್ಯ ಲಿಂಗಸ್ಯ ತು ನ ಸರ್ವಥಾ ||೩೯೮||

ವಿಹಿತಕ್ಷೇರಲಿಂಗೇಷು ಸ್ವರ್ತಃ ಸ್ತ್ರೀಕಾಂ ಪ್ರಯತ್ನತಃ :
ನ ಸಾಫವರೇಷು ಲಿಂಗೇಷು ಸತ್ಯಮೇತನ್ಯಯೋಚ್ಯತೇ ||೩೯೯||

ಸಾಫವರೇಷ್ಯಾಪಿ ಲಿಂಗೇಷು ಯತ್ರ ದಿವ್ಯಂ ಭವಿಷ್ಯತಿ |
ತತ್ರ ಪರಾರ್ಥಿ ಕರ್ತವ್ಯಂ ಸ್ವರ್ತನಂ ಸ್ತ್ರೀಭಿರಾದರಾತ್ ||೩೧೦||

ಸ್ತ್ರೀಭಿಃ ಸ್ವರ್ತೋರ್ಥಾಪಿ ಕರ್ತವ್ಯಃ ಪಂಚಾಕ್ಷರಪುರಃಸರಂ |
ಪೂಜಾಪ್ಯನಾಂ ಯಥಾಯೋಗ್ಯಂ ಪಂಚಾಕ್ಷರಪುರಃಸರಂ ||೩೧೧||

ಪಂಚಾಕ್ಷರಃ ಪರೋ ಮಂತ್ರಃ ಸರ್ವಮಂತ್ರಶಿರೋಮಂಜಃ : |
ಸ್ತ್ರೀಭಿರಪ್ಯನ್ವಹಂ ಜಪ್ಯಃ ಸಹಸ್ರಂ ವಿಧಿಪೂರ್ವಕಂ ||೩೧೨||

ಮಂತ್ರದಿಂದಲೂ ನಿಯಮದಿಂದ ಶಂಕರನನ್ನು ಪೂಜಿನಾಡಬೇಕು. ||೩೧೩-೩೧೪||

ಸ್ತ್ರೀಯರು ಪಾಧಿವಲಿಂಗ (ಮಣಿನ) ಮತ್ತು ಭಾಣಲಿಂಗವನನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಮುಟ್ಟಬಹುದು. ಆದರೆ ಸಾಫವರಲಿಂಗವನನ್ನು ಮಾತ್ರ ಎಂದಿಗೂ ಹೆಂಗಸರು ಮುಟ್ಟಬಾರದು. ಚರಲಿಂಗಗಳಲ್ಲಿ (ಸ್ವಾಳಾಂತರವನನ್ನು ಹೊಂದಿಸಬಹುದಾದ ಲಿಂಗ ಅಥವಾ ಶೈವಧರ್ಮದಲ್ಲಿರುವ ಶಾಂಭವ.) ಈ ಲಿಂಗಸ್ವರ್ತವು ಮಾತ್ರ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ನಿಯಮದಿಂದ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಸಾಫವರಲಿಂಗಸ್ವರ್ತವು ಎಂದಿಗೂ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಹೇಳಲ್ಲ. ಇದು ಸತ್ಯವೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುವೆನು. ||೩೧೩-೩೧೪||

ಸಾಫವರವಾದ ಶಿವಲಿಂಗಗಳಲ್ಲಿಯೂ ದಿವ್ಯವಾದ (ದೇವಲೋಕ ಸಂಬಂಧವ್ಯಾಳ್) ವುಗಳಾದರೆ ಆಗ ಪರ್ವತಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಆದರದಿಂದ ಆವುಗಳನ್ನು ಮುಟ್ಟಬಹುದು. ಶಿವವಂಚಾಕ್ಷರ ಮಂತ್ರಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಶಿವಲಿಂಗಸ್ವರ್ತವೂ ಸಹ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಆಲ್ಲದೇ ಪಂಚಾಕ್ಷರ ಮಂತ್ರ ಪೂರ್ವಕವಾದ ಪೂಜೆಯೂ ಆವರವರ ಯೋಗ್ಯತಾನುಸಾರವಾಗಿಬೇರೆ ಹೇಳಿದೆ. ||೩೧೫-೩೧೬||

ಸರ್ಕಲ ಮಂತ್ರಗಳಗೂ ಜೂಡಾಮಣಿಪ್ರಾಯವಾಗಿರುವ ಶಿವವಂಚಾಕ್ಷರ ಮಂತ್ರವು ಸ್ತ್ರೀಯರಿಗೆ ಉತ್ಸಾಹಪೂರ್ವವಾದುದು. ಹೆಂಗಸರು ಇದನ್ನು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ನಿಧಿ

ಪಂಚಾಕ್ಷರಪ್ರಭಾವಸ್ತು ನ್ಯಾಜ್ಞಾತೋ ಮಾಡ್ಯತ್ವಜ್ಞನ್ಯೇಃ ।

ಕಂತು ವೇದ ಮಹಾದೇವಸ್ತುಸ್ಯಭಾವಂ ಯಥಾಧರತಃ ॥೩೪೪॥

ಜಪ್ತೇ ಪಂಚಾಕ್ಷರೇ ಶುದ್ಧೇ ಸತ್ಯತ್ವಘಂಕುಲಂ ಶ್ವಾಶಾತ್ ।

ಪಂಚಾಕ್ಷರೋ ಮಹಾಮಂತ್ರಃ ಸ ಶಿವಾತ್ಮಕ ಏವ ಹಿ ॥೩೪೫॥

ಇತ್ಯಕ್ತಾ ಸುಭಗಾ ಸಾಧ್ಯೇ ತಂ ಪ್ರಣಮ್ಯ ಪುನರ್ದ್ವಜಂ ।

ಮಹ್ಯಂ ಪಂಚಾಕ್ಷರಂ ದೇಹಿತ್ಯಾಬಿಭಾಷೇ ಕೃತಾಂಜಲಿಃ ॥೩೪೬॥

ಸ ಶ್ರೀವೇಂದ್ರಃ ಕೃಪಾಸಿಂಧುಸ್ತತಸ್ತಸ್ಯೈ ಯಥಾವಿಧಿ ।

ದದೌ ಪಂಚಾಕ್ಷರಂ ಶುದ್ಧಂ ಸರ್ವಪಾಪಾಘನಾಶಕಂ ॥೩೪೭॥

ತತಸ್ತದಾಜ್ಞಾಯಾ ಸಾಧ್ಯೇ ತಂ ಪ್ರಣಮ್ಯ ಯಥಾವಿಧಿ ।

ನಿತ್ಯಂ ಪಾಧಿವಲಿಂಗಾನಿ ಪೂಜಯಾಮಾಸ ಸಾದರಂ ॥೩೪೮॥

ಪ್ರಾರ್ಥಕವಾಗಿ ಸಾವಿರಬಾರಿ ಜವ ಮಾಡಬೇಕು. ಆ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರ ಮಂತ್ರ ಮಹಿಮೆಯು ನಮ್ಮುಂತಹ ಜನಗಳಿಗೆ ತಿಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆ ಮಹಾದೇವ ಸೊಬ್ಬನು ಮಾತ್ರ ಸರಿಯಾಗಿ ಆದರ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ರಿತಿರುವನು. ॥೩೪೯-೩೫೦॥

ಶುದ್ಧವಾದ ಆ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪಿಸಿದರೆ ಶ್ವಾಸಾಲದಲ್ಲಿ ಪಾಪರಾಶಿಗಳಿಲ್ಲವೂ ನಾಶವಾಗುವುದು. ಆ ಪಂಚಾಕ್ಷರ ಮಂತ್ರವು ಶಿವಸ್ವರೂಪವೇ ಆಗಿರುವುದು ಎಂದು ಆ ಶ್ರೀವನ್ನು ಹೇಳಲು, ಸಾಧ್ಯಯಾದ ಆ ಸುಭಗಾದೇವಿಯು ವುನಃ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಾಣಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ, ನನಗೆ ಆ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರಮಂತ್ರವನ್ನು ಪದೇಶಿಸಬೇಕೆಂದು ಕ್ರೈಮುಗಿದು ಕೇಳಿಕೊಂಡೆಳು. ॥೩೫೧-೩೫೨॥

ಆಗ ದಯಾಸಮುದ್ರನಾದ ಆ ಶಾಂಭವಾಗ್ರೇಸರನು ಸುಭಗಾದೇವಿಗೆ ವಿಧಿಪ್ರಕಾರ ಸಕಲಾಪಗಳನ್ನೂ ನಾಶಮಾಡುವ, ಪರಶುದ್ಧವಾದ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರ ಮಂತ್ರೋಪದೇಶ ಮಾಡಿದನು. ಅನಂತರ ಆ ಸಾಧ್ಯಯು ಅವನ ಆಪ್ನಣೆಯನ್ನು ಪಡೆದು ನಿಷುಮಾನಸಾರ ಶ್ರೀವೇಂದ್ರನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ ನಿತ್ಯಶೂ ಆದರದಿಂದ ಪಾಧಿವಲಿಂಗಗಳನ್ನು ಪ್ರಜೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಳು. ॥೩೫೩-೩೫೪॥

ಎತ್ತಾದೃಶೀಲಂ ಸುಶೀಲಾಂ ತಾಂ ದೃಷ್ಟಾತ ಸರ್ವೇ ಮುನಿಳ್ಳರಾಃ ।

ಧನ್ಯೇಯಂ ಪೂಜನೀಯೇತಿ ಸಂವದಂತಃ ಸ್ಥಿತಾಸ್ತದಾ ॥೫೭೯॥

ಏವಂ ಸ್ಥಿತಾ ಸುಶೀಲಾ ಸಾ ತನ್ಮನೋದ್ರಷ್ಟಮೇಕದಾ ।

ಮಯಾ ಪುರುಷರೂಪೇಣ ಗತಂ ಲೀಲಾವಿಹಾರಿಣಾ ॥೫೮೦॥

ಸಾ ಚಾಪ್ರತಿಮಂಂದರ್ಯಂ ಮಯಿ ದೃಷ್ಟಾತ ತತಃ ಪರಂ ।

ನಿಮಿಳಿತಾಕ್ಷಿಯುಗಲಾ ಶಿವಧ್ಯಾನಂ ಜಕಾರಂ ಸಾ ॥೫೮೧॥

ತದ್ವೈನೋಕ್ತಮಿದಂ ವಾಕ್ಯಂ ಮಯಾ ಸಾದರಮಂಬಿಕೇ ।

ಕೇಣಾಪಿ ತನ್ಮನೋವೃತ್ತಿರಸ್ಯಧಾ ನ ಬಭೂವ ಹಿ ॥೫೮೨॥

ತನೇದಂ ಯರ್ಥಾವನಂ ಭಾಲೇ ಪರಿಪೂರ್ಣಮಿತಿ ಸ್ವಂತಿಂ ।

ಉದ್ಯತಂ ಯರ್ಥಾವನಂ ಕ್ಷಾಪಿ ನ ದೃಷ್ಟಂ ಸರ್ವಧಾ ಮಯಾ ॥೫೮೩॥

ತವೈನ ಮುಖಂಂದೋಽಯಂ ಪರಿಪೂರ್ಣಕೆಲಃ ಸದಾ ।

ಸ ತು ಶ್ರೀಣಕೆಲಕ್ಷಂದ್ರಃ ನ ತು ಪೂರ್ಣಃ ಕೆದಾಚನ ॥೫೮೪॥

ಈರೀತಿಯಾಗಿ ಸಾಧುಸ್ವಭಾವದಿಂದ ಕೂಡಿರುವ ಇವಳನ್ನು ನೋಡಿ ಮುನಿ
ಶ್ರೀಷ್ವರೇಲಾಲ್ಲಿ ಇವಳೇ ಧನ್ಯಾಳು, ಪ್ರಜಾಹರ್ಷಾಳೂ ಆಗಿರುವಳೆಂದು ಹೇಳಲಿಡಿದರು.
ಈರೀತಿಯಾಗಿ ಈ ಸುಶೀಲೀಯಿರುತ್ತಿರಲು ಒಂದುದಿನ ಲೀಲಾವಿಹಾರಿಯಾದ ನಾನು
ಇವಳ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆಪಲೊಸುಗ ಪುರುಷರೂಪದಿಂದ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದೆನು.
॥೫೮೮-೫೮೯॥

ಆಗ ಅಸಾಧಾರಣವಾದ ನನ್ನ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ನೋಡಿ ಕೂಡಲೇ ಆಕೆಯು
ಎರಡು ಕಣ್ಣಗಳನ್ನೂ ಮುಚ್ಚಿ ಶಿವಧ್ಯಾನಮಾಡತ್ತೊಡಗಿದಳು. ಆಗ ನಾನು ಮುಂದೆ
ಹೇಳುವಂತೆ ಮಾತನಾಡಿದೆನು. ಅಂಬಿಕೇ, ಅದರಿಂದಲೂ ಆವಳ ಮನಸ್ಸಿಗ್ರಹಿತ
ಕೆಡಲಿಲ್ಲ. ॥೫೮೯-೫೯೦॥

“ ಬಾಲಿಕೇ, ಈ ನಿನ್ನ ಸೌಂದರ್ಯವು ಪರಿಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಎದ್ದು ತೋರುತ್ತಿರು
ವುದು. ಈ ರೀತಿಯಾದ ಯವ್ವನವನ್ನು ನಾನೆಲ್ಲಿಯೂ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ
ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಮುಖಂದ್ರನೇ ಪರಿಪೂರ್ಣವಾದ ಹದಿನಾರು ಕಲೆಗಳಿಂದಲೂ

ತನೇದನುಕ್ಕಿರುಗಲಂ ಧಿಕ್ಕುತಾನುಲಪಂಕೆಜಂ ।

ಭಾಲಪಟ್ಟಿನಿಭಂ ವಸ್ತು ನ ಕುತ್ತಾಪ್ಯಸ್ತಿ ವಸ್ತುತಃ ॥೫೬೩॥

ತವ ಸೀಮಂತರೇಖೀಯಂ ಕೇನ ವಾ ಸದೃಶೀ ಭವೇತ್ ।

ಭರಮಾಧ್ವರಮರಪುಂಜೋಽಪಿ ಧಿಕ್ಕುತಃ ಕೇತಪಾತತಃ ॥೫೬೪॥

ನಾಸೇಯಂ ತಿಲಪುಷ್ಪಣಿ ಧಿಕ್ಕುರೋತ್ತೇವ ಸರ್ವಥಾ ।

ಕುಚಯುಗ್ನಿಮಿದಂ ಯತ್ತೇ ತದ್ದಪ್ಪಂ ನ ಕದಾಚನ ॥೫೬೫॥

ತ್ರಿವಲ್ಯಪರಿ ನೀಲೀಯಂ ರೋಮಾವಲ್ಯಾಪಿ ರಾಜತೇ ।

ಅಯಂ ಜಘನದೇಶೋಽಪಿ ಬಾಲೀ ಸರ್ವಸುಖಪ್ರದಃ ॥೫೬೬॥

ತ್ವದೂಪಸದ್ಯತಂ ರೂಪಂ ನಾಸುಭೂತಂ ಮರೂ ಧ್ರುವಂ ।

ರಂಭೋರ್ವಸರ್ವಾದಿರೂಪಂ ಚ ಸೇದೃತಂ ಹಿ ಭವಿಷ್ಯತಿ ॥೫೬೭॥

ಕೂಡಿರುವನು. ಆ ಪ್ರಸಿದ್ಧಃಂದ್ರನಾದರೋ ಯಾವಾಗಲೂ ಕ್ಷಯಹೊಂದುವ ಸ್ವಭಾವವ್ಯಳ್ಳಿವನು. ಅವನು ಎಂದಿಗೂ ಪೂರ್ಣನೇಸಿಲಾರನು. ||೫೬೮-೫೬೯||

ಈ ನಿನ್ನ ಎರಡು ಕಣ್ಣಗಳು ನಿಮರ್ಫಲವಾದ ಕಮಲಗಳನ್ನೂ ಧಿಕ್ಕರಿಸಿವೆ. ನಿನ್ನ ಹಲಗೆಯಂತಿರುವ ಹಣಿಗೆ ಸಮಾನವಾದ ವಸ್ತುವು ನಿಜವಾಗಿ ಬೇರೆಂದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಬ್ರಿತಲೆರೇಖೀಯು ಯಾವುದರ ಸಾಮ್ಯವನ್ನೂ ಹೊಂದಲಾರದು. ಭ್ರಾಂತಿಯಿಂದ ದುಂಬಿಗಳ ಸಮಾಹನ್ನೂ ಶಹ ನಿನ್ನ ಕೂದಲಿನ ರಾಶಿಯನ್ನೂ ನೋಡಿಕಾಂತಿಯಲ್ಲಿ ಧಿಕ್ಕರಿಸಲ್ಪಡುವುದು. ||೫೭೦-೫೭೧||

ಈ ನಿನ್ನ ಮೂಗು ಎಳ್ಳು ಹೂವನ್ನೂ ತಿರಸ್ಯಾರಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು. ನಿನ್ನ ಈ ಕುಚಗಳೆರಡಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದುದನ್ನೆಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣಿಸು. ತ್ತಿವಲಿಗಳ ಮೇಲೆ ಈ ರೋಮಪಂಕ್ತಿಗಳಾದರೋ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿರುವುವು. ಬಾಲೀ, ಈ ಜಘನಪ್ರದೇಶವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಇದು ಸಕಲ ಸೌಖ್ಯಗಳಿಗೂ ಸಿಧಿಯಂತೆ ತೋರುತ್ತಿರುವುದು. ||೫೭೨-೫೭೩||

ನಿನ್ನ ರೂಪಿಗೆ ಸಮನಾದ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನೂ ನಾನೆಲ್ಲಿಯೂ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ನನ್ನ ಅನುಭವದಲ್ಲಿ ಕಂಡಿಲ್ಲ. ರಂಭೀ, ಗೂರ್ಖಶೀ ಮುಂತಾದ ಅಪ್ಪರೆಯರ ರೂಪವೂ ಹೀಗಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಬಾಲಿಕೇ, ಹೀಗಿರುವಾಗ ಇದೇನು ನೀನು ಮಾಡುತ್ತಿರು

ಏವಂ ಸತಿ ತ್ವಯಾ ಬಾಲೇ ಕವಿದಂ ಶ್ರಯತೇ ವದ ।

ವರ ಮಾಂ ಸುಂದರಂ ಶಿಫ್ಫ್ರಂ ವಿಲಂಬಂ ಮಾರ್ಕುರು ಶ್ರಿಯೇ ॥೪೦೦॥

ಧನಧಾನ್ಯಾದಿಸಂಪತ್ತಿಭೋಯಸಿ ಮಮ ವಿದ್ಯತೇ ।

ಸಾಧನಾನಿ ಬಹೂನ್ಯೇವ ಭೋಗಾಧ್ಯಂ ಸಂತಿ ಮದ್ಧಾಹೇ ॥೪೦೧॥

ಈದೃಶಂ ಯೋವ್ಯನಂ ಪ್ರಾಪ್ಯ ಭೋಗೇಜಾಪ್ತಿ ಶ್ರಯತೇ ಯದಿ ।

ತದಿದಂ ಯೋವನಂ ಧನ್ಯಂ ತ್ವನ್ಯಧಾ ತ್ವನ್ಯಧಾ ಧ್ರುವಂ ॥೪೦೨॥

ಇತ್ಯಕ್ತಂ ಮದ್ವಚಃ ತ್ವತ್ಯಾ ತಯೇವಂ ಸಮುದೀರಿತಂ ।

ತದಾ ನೇತ್ರೇ ನಿಮಿಳ್ಯೇವ ಪಶ್ಯಂತಾ ಪೂಜಿತಂ ಶಿವೇ ॥೪೦೩॥

॥ ಸುಭಗಾ ಉವಾಚ ॥

ಮ್ಯಾವಂ ವದಸ್ಯ ವಿಸ್ತೀರ್ಣದ್ರ ಸಂಸಾರೇ ಮಾ ರತಿಂ ಕುರು ।

ಸಂಸಾರೋನ್ಯಾಲನಾಯೇಹ ಕುರು ತಂಕರಪೂಜನಂ ॥೪೦೪॥

ವುದು? ಇದುಚಿತನೇ! ಸುಂದರನಾದ ನನ್ನನ್ನು ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ ವರಿಸು. ಶ್ರಿಯೇ, ಕೊಂಚವೂ ತಡವಾಡಬೇಡ. ||೫೮-೪೦೦||

ನನಗೆ ಧನ, ಧಾರ್ಯ ಮುಂತಾದ ಐಶ್ವರ್ಯವು ಬೇಕಾದಷ್ಟರುವುದು. ಉಪಭೋಗಿಸಲು ಯೋಗ್ಯವಾದ ಅನೇಕ ಸಲಕರಣೆಗಳಿಗೆ ನನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿನೂ ಕೊರತೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಈರೀತಿಯಾದ ಯೋವನವನವಿರುವಾಗ ನಿನು ನನ್ನೊಡನೆ ಉಪಭೋಗಿಸಲಪೇಕ್ಷಿಸುವೆಯಾದರೆ ನಿಜವಾಗಿಯಾ ಈ ನಿನ್ನ ಯೋವನವು ಧನ್ಯವೇ ಸರಿ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಇದರಿಂದೇನೂಪ್ರಯೋಜನವೇ ನಿನಗೆ ದೊರೆಯುವುದಿಲ್ಲ.” ||೫೮-೪೦೧||

ಗಿರಜೇ, ಹೀಗೆ ನುಡಿದ ನನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಆ ಸುಭಗಾದೇವಿಯು ಕಣ್ಣಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡೇ ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಾ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಹೀಗೆ ನುಡಿದಳು. ||೫೮೨||

“ಅಯಃ ಬ್ರಾಹ್ಮಣೋತ್ತಮನೇ, ಹೀಗೆ ನುಡಿಯಬೇಡ. ಸಂ ಸಾರದ ವಿವರು ದಲ್ಲಿ ನಿನು ಅವೇಕ್ಷೇಪದಬೇಡ. ಈ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ಈ ಸಂಸಾರಬಂಧನವನ್ನು ಕಳೆದು ಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ಸ್ವರವೇ ನಿನೂ ಶಂಕರನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡು. ಮನುಷ್ಯನು ಸಾರ

ಅ ಸಾರತರಸಂಸಾರಪ್ರಚಾರಚತುರೋ ನರಃ ।

ಸ್ವರ ಸ್ವರ ಹರಂ ನಿತ್ಯಂ ಸ್ವರಂ ಮಾಸ್ವರ ಮಾಸ್ವರ ||೪೦೫||

ಅದೀತನೇದಶಾಸ್ತ್ರಾಂ ಕೆಧನೇತಾದೃಶೀ ಮತಿಃ ।

ಅಜ್ಞಾನೇನ ರಥಂ ಜ್ಞಾನಮಾವೃತಂ ಸ್ವರದುಜ್ಞಲಂ ||೪೦೬||

ದುರ್ಬಂಭಂ ಪ್ರಾಪ್ಯ ಜನ್ಮೇದಂ ಬ್ರಹ್ಮಣಂ ಮತಿಸತ್ತಮ ।

ಕೆಧಂ ನಾರಾಧೃತೇ ನಿತ್ಯಂ ದೇವದೇವೋ ಮಹೇಶ್ವರಃ ||೪೦೭||

ನಿತ್ಯಮಸ್ಮಿನ್ನಿಃ ಶೈತ್ರೀ ಸ್ಥಿತ್ಯಾ ಸ್ವರಹರೋ ಹರಃ ।

ನಾರಾಧೃತೇ ಕೆಧಂ ಭಕ್ತಾಣ ವಿಹಾರ್ಯ ವಿಷಯೇ ರತಿಂ ||೪೦೮||

ಭಜ ನಿತ್ಯಂ ಪ್ರಯತ್ನೀನ ಸಾಂಬಂ ಸಂಸಾರನೋಚಕೆಂ ।

ಅನಧರಹೇತುಸಂಸಾರೇ ನ ಕುರುಷ್ಯ ರತಿಂ ದ್ವಿಜ ||೪೦೯||

ವಿಲ್ಲದ ಈ ಸಂಸಾರವನ್ನು ಪ್ರಚಾರಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ನಿಪುಣನು. ಅದ್ದರಿಂದ ನಿತ್ಯನೂ ಆ ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಸ್ವರಣಮಾಡು. ಶಿವಶತ್ರಾವಾದ ಮನ್ಮಥನನ್ನು ಸ್ವರಣಬೇಡ. ||೪೦೪-೪೦೫||

ವೇದಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನಿಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದವರಿಗೂ ಇದೇನು ಇಂತಹ ಬುದ್ಧಿಯುಂಟಾಗುವುದು? ಅಜ್ಞಾನದಿಂದ ಉಜ್ಜಲವಾಗಿ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿದ್ದ ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನವೇನಾದರೂ ಮುಚ್ಚಿಕೊಯಿತೇ. ಅಯ್ಯ ಮೇರಾವಿಯೇ, ಬಹು ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯವಾದ ಈ ಬ್ರಹ್ಮಣವನ್ನು ಹೊಂದಿಯಾ ನಿತ್ಯನೂ ದೇವಾದಿದೇವನಾದ ಆ ಮಹೇಶ್ವರನ್ನು ಹೇಗೆ ಪೂಜಿಮಾಡಿರುವೆ? ||೪೦೯-೪೧೦||

ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಣನೇ, ಇದೇ ಶೈತ್ರದಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುತ್ತಾ ನಿತ್ಯಪೂರ್ವ ಮನ್ಮಥನನ್ನು ನಾಶಮಾಡಿದ ಆ ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನು, ವಿಷಯಸುಖಗಳಲ್ಲಿ ಅಪೇಕ್ಷೆಯನ್ನು ತೊರೆದು, ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪೂಜಿಮಾಡು. ಅನಧರಗಳಿಗೆ ಕಾರಣಭೂತವಾಗಿರುವ ಈ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಿಡದೇ ನಿತ್ಯನೂ ಈ ಸಂಸಾರಬಂಧನವನ್ನು ನೀಗುವ ಶಂಖಿಕಾರವನುಣಿಸುವುದಿಂದ ಭಜನ್ಮಿಮಾಡು. ||೪೧೦-೪೧೧||

ಸ್ವರ ನಿಃಸಾರಸಂಸಾರತರುಮೂಲಮನಾತುರಃ ।

ಸ್ವರಹಾರೀ ಪುರಾರೀ ಯಸ್ತಮಾರಾಥಯ ಸಾದರಂ ॥೪೧೦॥

ಸಂಸಾರಷೋರಕೊಪೇಷು ಪತಿತಾಪಿ ಮುಹುಮುರಹುಃ ।

ಪುನಃ ಸಂಸಾರ ಕೊನೇಷು ಪತನೇಚಾಪಿ ಕಢುತವ ॥೪೧೧॥

ಅಯುಂಕ್ತಂ ಶ್ರಯತೇ ಬ್ರಹ್ಮಸ್ಯಕ್ತಂ ನ ಕಮಷಿ ಧ್ರವಂ ।

ಕಢಂ ಸಂಸಾರವ್ಯಧ್ಯಾಧ್ಯಂ ಯತ್ನೋಽದ್ಯ ಶ್ರಯತೇ ತ್ವಯಾ॥೪೧೨॥

ಅತ್ಯಂತಂ ದುರ್ಭಂ ಹೈತ್ರಮಿದಂ ಬ್ರಹ್ಮಾದಿಸೇನಿತಂ ।

ಅತ್ರ ಸ್ಥಿತಾಪಿ ಸತತಂ ಕಢಂ ನಾರಾಧ್ಯತೇ ಶಿವಃ ॥೪೧೩॥

ನಿತ್ಯಂ ಶ್ರೀಕಾಲಹಸ್ತೀತಂ ಸುವರ್ಣಮುಖರೀಜಲ್ಯಃ ।

ಅಭಿಷಿಜ್ಯ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಬಿಲ್ವಪತ್ರ್ಯಃ ಸಮರ್ಚಯ ॥೪೧೪॥

ಸಾರವಿಲ್ಲದ ಈ ಸಂಸಾರವೆಂಬ ಮರಕ್ಕೆ ಮೃತ್ಯುಪ್ರಾಯನಾಗಿರುವ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಸಾವಧಾನನಾಗಿ ಸ್ವರಣೆಮಾಡು. ಮನ್ಯಧನನ್ನು ನಾಶಮಾಡಿದವನೂ, ಶ್ರಿಪುರಾಸುರರ ಶತ್ರುವೂ ಆದ ಆ ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಪೂಜಿಸು. ಸಂಸಾರವೆಂಬ ಭಯಂಕರವಾದ ಬಾವಿಗಳಲ್ಲಿ ಪದೇಪದೇ ಬಿದ್ಧಿದ್ದರೂ ತಿರುಗಿ ಈ ಸಂಸಾರರೂಪವಾದ ಬಾವಿಗೇ ಏಕೆ ಬೀಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿರುವೆ? ನೀನೇ ಹೇಳಿ. ||೪೧೦-೪೧೧||

ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಾನೇ, ನೀನು ಈಗ ಹೇಳುತ್ತಿರುವುದು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯಾ ಅಯುಂಕ್ತವೇ ಹೊರತು ಕೊಂಡವೂ ಇದರಲ್ಲಿ ಸತ್ಯಾಂಶವಿಲ್ಲ. ಈ ಸಂಸಾರವನ್ನು ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೊಳ್ಳೇಷ್ಠರ ಇದೇಕೆ ನೀನು ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡುತ್ತಿರುವೆ? ಬ್ರಹ್ಮಾದಿದೇವತೀಗಳಂದಲೂ ಸೇವಿಸ್ತುದ್ದುತ್ತಿರುವ ಈ ಶೈತ್ಯನ್ವ ತುಂಬಾ ದುರ್ಭವಾದುದು. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರೂ ದುಃಖನಾಶಕವಾದ ಶಿವನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡಿರಲು ಹೇಗೆ ನಿನಗೆ ಮನಸ್ಸುಂಟಾಯಿತು? ||೪೧೨-೪೧೩||

ನಿತ್ಯವೂ ಈ ಕಾಲಹಸ್ತೀಶ್ವರನನ್ನು ಸುವರ್ಣಮುಖರೀನದಿಯ ನೀರಿನಿಂದ ಅಭಿಪ್ರೇಕಮಾಡಿ, ನಿಯಮದಿಂದ ಬಿಲ್ವದಳಗಳನ್ನು ತಂದು ಆ ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನು ಪೂಜಿಸು. ಅನಂತರ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣ ನಮಸ್ಕಾರ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಆ ಸದಾ

ಪ್ರದಕ್ಷಿಣನಮಸ್ಕಾರ್ಯಃ ಪ್ರೀಣಯಸ್ವ ಸದಾಶಿವಂ ।

ಜಪ ಪಂಚಾತ್ಮರಂ ಶೈವಂ ಸಂಸಾರೋನ್ನಾಲಕಾರಣಂ ॥೪೧೫॥

ಶರೀರಂ ಸಬಲಂ ತಿಷ್ಣತ್ಯಧನಾ ಯೋವನೇ ತವ ।

ಸಹಸ್ರಂ ಕುರು ಸಾಷ್ಟಾಂಗಾಸ್ತ್ರಣಾಮಾಂಭಂಭನೇ ಮುದಾ ॥೪೧೬॥

ಬಲಂ ಯಾವಚ್ಛರೀರೀಸ್ತಿ ತಾವಚ್ಛಂಕರಮಂಚಯ ।

ನಿಬಂತೀನ ಶರೀರೀಣ ಶಂಕರಾಚಾರ ಕಥಂ ಭನೇತ್ರ ॥೪೧೭॥

ಶಂಕರಶ್ವೀತ್ಕೃಪಾಸಿಂಧುರಧುನಾ ಪೂಜ್ಯತೇ ಸದಾ ।

ನಿಃಸಾರತರಸಂಸಾರತರುನಾಶೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ ॥೪೧೮॥

ಪುರುಷಾಧೋರ್ಯಮೇವೈಕಃ ಪುರುಷಾಣಾಂ ದ್ವಿಜನ್ನಾಂ ।

ಯಃ ಸ್ವಭಾವೋ ಮಹಾದೇವಪದಪಂಕ್ರಜಸಾತ್ಕೃತಃ ॥೪೧೯॥

ಪೂಜಿತಃ ಸಂಸ್ತೂತೋ ನಾಪಿ ಯೋ ದದಾತಿ ಪರಂ ಪದಂ ।

ತಮೇವ ದೇವದೇವೇಶಂ ಮಹೇಶಂ ಶರಣಂ ವ್ರಜ ॥೪೨೦॥

ಶಿವನಿಗೆ ಸಂತೋಷವನ್ನುಂಟುವಾಡು. ಮತ್ತು ಈ ಸಂಸಾರಬಂಧವನ್ನು ಶೊಲಗಿಸ ತಕ್ಷ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರಮಂತ್ರವನ್ನು ನಿತ್ಯವೂ ಜಪವಾಡು. ||೪೧೯-೪೨೦||

ಈ ನಿನ್ನ ಶರೀರವು ಇನ್ನೂ ಯೋವನದಿಂದ ಕೂಡಿರುವುದರಿಂದ ಆ ಶಂಭು ಏಗಿ ಸಾವಿರಬಾರಿ ಸಾಷ್ಟಾಂಗ ಪ್ರಣಾಮವನ್ನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ವಾಡು. ಶರೀರ ದಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಬಲವಿರುವವರಿಗೆ ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡು. ಈ ಶರೀರದಲ್ಲಿ ಬಲವೇ ಇಲ್ಲದೇ ಹೋಡಾಗ ಆ ಶಂಕರನ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ತಾನೇ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾದಿತು? ||೪೨೧-೪೨೨||

ಈಗ ದಯಾಸಮುದ್ರನಾದ ಶಂಕರನನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಪೂಜಿಮಾಡಿ ದರೆ ನಿಃಸಾರವಾದ ಈ ಸಂಸಾರವೆಂಬ ವ್ಯಕ್ತಿವು ನಾಶವಾಗುವುದು. ಬ್ರಹ್ಮಣಿಗೆ ಆ ಮಾರ್ಪಾದೇವನ ಪಾದಕಮಲಗಳ ಸೇವೆಯೆಂಬುದೊಂದೇ ಪುರುಷಾಧರವಾಗಿರುವುದು. ||೪೨೩-೪೨೪||

ತನ್ನ ಪೂಜೆ ಅಧಿವಾ ಸ್ವರಣೆ ಇವುಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದರಿಂದಲೇ ಉತ್ತಮ ವಾದ ಸದ್ಗತಿಯನ್ನು ಕೊಡುವ ಸಕಲ ದೇವತೀಗಳಿಗೂ ಅಧಿಪತಿಯಾದ ಆ ಮಹೇ

ಯಧೇದಾನಿಂ ಮಯಿ ಪ್ರೀತಿಸ್ತಫಾ ಪ್ರೀತಿಂ ಸದಾಶಿವೇ ।
 ಕುರು ಯತ್ತೇನ ವಿಪ್ರೇಂದ್ರ ತಾಂ ಪ್ರೀತಿಂ ಮಯಿ ಮಾಕುರು॥೪೨॥

ಮಯಿ ಚೇತ್ತಿರುಯತೇ ಪ್ರೀತಿಃ ಸುಖಮಲ್ಲಂ ಭವಿಷ್ಯತಿ ।
 ಸುಖಂ ಚೇಜ್ಞಾತಮತ್ತಲ್ಲಮುಂತೇ ನರಕೆ ಸಾಧನಂ ॥೪೩॥

ಪ್ರೀತಿಶ್ಚೇತ್ತಿರುಯತೇ ನಿತ್ಯಂ ಶಂಕರೇ ಭಕ್ತೇಶಂಕರೇ ।
 ತದಾ ಸೃಪ್ಯಂ ತ್ವಯಾ ವಿಪ್ರ ಸುಖಮಾಷಯಮನ್ವಹಂ ॥೪೪॥

ಜನಾ ನಿಷ್ಠೇವಲಾಭಾಧ್ಯಂ ಯತ್ತುಂ ಕುರ್ವಂತಿ ಸಾದರಂ ।
 ತೇ ತು ಸ್ವಾಟಿತಕಾಜಾಧ್ಯಂ ಯತ್ತುಂ ಕುರ್ವಂತಿ ಕಿಂ ವದ ॥೪೫॥

ಶಂಕರಃ ಸುಖನಿಷ್ಠೇವಾನ್ಮಂಭಕ್ತೇಭೂತಿ ದದಾತಿ ಸಃ ।
 ಅತಸ್ತವಂ ಸುಖನಿಷ್ಠೇವಾನ್ಮಂಭ ಶಂಕರಪೂಜಯಾ ॥೪೬॥

ಶ್ವರನನ್ನ ಶರಣಹೊಂದು. ಅಯ್ಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣೋತ್ತಮ! ಈಗ ನನ್ನಲ್ಲಿಟ್ಟರುವ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನ ಆ ಸದಾಶಿವನಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಿ ಧನ್ಯಸಾಗು, ನನ್ನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಪ್ರೀತಿಯಿಡಬೇಡ. ||೪೧೦-೪೭೧||

ನನ್ನಲ್ಲಿ ನಿನೆ ಪ್ರೀತಿಯಿಡುವುದಾದರೆ ಅತ್ಯಲ್ಪ ಸುಖವು ಮಾತ್ರ ಉಂಟಾಗುವುದು. ಹಾಗೆ ಕೊಂಚ ಸುಖವುಂಟಾದರೂ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ನರಕವು (ದುಃಖವು) ಮಾತ್ರ ತಪ್ಪಿಸುವಿಲ್ಲ. ಭಕ್ತರಿಗೆ ಮಂಗಳವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಆ ಶಂಕರನಲ್ಲಿ ಆನವರತವೂ ಪ್ರೀತಿಯಿರುವುದಾದರೆ ಆಗ ನಿನಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ನಾಶವಿಲ್ಲದ ಶಾಶ್ವತವಾದ ಸುಖವುಂಟಾಗುವುದೆಂದು ತಿಳಿ. ||೪೭೨-೪೭೩||

ಜನಗಳು ಹೂಳಿಟ್ಟು ನಿಧಿನಿಷ್ಠೇವಾದಿಗಳನ್ನು ಹೊಂದಲು ತುಂಬಾ ಆದರದಿಂದ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವರು. ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಒಡಿದ ಗಾಜಿನ ಚೂರನ್ನು ಹೊಂದಲು ಬಯಸಿದಂತಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇ ನಿನೆ ಹೇಳು. (ಈ ದುಡ್ಡಿನಿಂದಲೂ ತೊಂದರೆಯೇ ಹೊರತು ಸುಖಲೇಶವಿಲ್ಲ. ಹಾಗಿರುವಾಗ ಗಾಜಿನ ಚೂರಿಗೂ ಸ್ತ್ರೀಗೂ ಆಸೆಪಡುವವನು ಮೂರ್ಧನೆಂದು ಒಿಗೆ ಹೇಳಿದೆ) ಆ ಶಂಕರನಾದರೋ ಸುಖರೂಪವಾದ ನಿಷ್ಠೇವಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಭಕ್ತರಿಗೆ ಕೊಡಲು ಸಿದ್ಧನಾಗಿರುವನಾದ್ದರಿಂದ ನಿನೂ ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ಪ್ರಜೆಮಾಡಿ ಸುಖಪ್ರದವಾದ ಮುಕ್ತಿನಿಷ್ಠೇವಗಳನ್ನು ಹೊಂದಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಪಡು. ||೪೭೪-೪೭೫||

ಯಂ ಪ್ರಪ್ರ ನ ನಿವರ್ತಣಂತೇ ಯೋಗಿನೋ ಯತವ್ಯತ್ಯಯಃ ।

ತಮೇನ ಭಜ ದೇವೇಶಂ ದೇವದೇವಮುಹಾಪತಿಂ ॥೪೭೫॥

ಸಾಂಬಮದ್ವಯಮಾನಂದಂ ಲಿಂಗರೂಪಂ ಭಜ ಪ್ರಭುಂ ।

ತಸ್ಯೈನ ಭಜನೇನ ತ್ವಂ ತಂ ಪ್ರಭುಂ ಸಾಪ್ನ್ಯಸಿ ಧೂವಂ ॥೪೭೬॥

ಪ್ರತ್ಯಾಗಾತ್ಮಾ ಸರ್ವಸಾಕ್ಷಿ ಲಿಂಗರೂಪೇಣ ತಿಷ್ಣತಿ ।

ತಮಚರ್ಯ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಭುಕ್ತಮುಕ್ತಿಪ್ರದಾಯಕಂ ॥೪೭೭॥

ಉಮಾಸಹಾಯಮಾನಂದಂ ಯಂ ಪ್ರೀತ್ಯಾ ನಾಚರಣಿಷ್ಯತಿ ।

ನ ತಸ್ಯಾನಂದಲೇಶೋಽಪಿ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೪೭೮॥

ಸರ್ವಾಂತರಗತಂ ಶರ್ವಂ ಸಾಕ್ಷಿಣಂ ಸರ್ವಕರ್ಮಣಾಂ ।

ನಾರಾಧರ್ಯಸಿ ವಿಪ್ರೀಂದ್ರ ಕಥಂ ನಾ ಸಾವಧಾನತಃ ॥೪೭೯॥

ಜಿತೇಂದ್ರಿಯರಾದ ಯೋಗಿಗಳು ಯಾರನ್ನು ಹೊಂದಿ ಪುನರ್ಜನ್ಮಹೊಂದಲಾರರೋ ಅಂತಹ ದೇವಾಧಿಪತಿಯಾ ದೇವದೇವನೂ ಆದ ಉಮಾರಮಣನನ್ನು ನೀನೂ ಸೇವಿಸು. ಅದ್ವಿತೀಯನೂ, ಆನಂದಸ್ವರೂಪನೂ ಲಿಂಗಾಕಾರವುಳ್ಳವನೂ ಸರ್ವಸಮರ್ಥನೂ ಆದ ಆ ಅಂಬಿಕಾರಮಣನನ್ನು ಸೇವೆಮಾಡು. ಅವನ ಭಜನೆಯಿಂದಲೇ ನಿನಗೆ ಆ ಪ್ರಭುವಿನ ಸಾನ್ಧಿಧ್ಯವು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ದೊರೆಯುವುದು.

॥೪೭೫-೪೭೯॥

ಮತ್ತೊಬ್ಬಿಗೆ ಗೋಚರವಾಗದಂತಿರುವವನೂ, ನಾವು ಮಾಡುವ ಕರ್ಮಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ನೋಡುವವನೂ ಆಗಿರುವ ಆ ಪರಮಾತ್ಮನು ಶಿವಲಿಂಗಸ್ವರೂಪದಿಂದಿರುತ್ತಾನೆ. ಸಕಲ ಭೋಗಗಳನ್ನೂ ನೋಕ್ಕುವನ್ನೂ ಕೊಡುವ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಸಿಯಮದಿಂದ ಪೂಜಿಮಾಡು. ಆನಂದಸ್ವರೂಪನಾದ ಆ ಉಮಾರಮಣನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಪೂಜಿಮಾಡದೇ ಇರುವವನಿಗೆ ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಕೊಂಡವಾದರೂ ಆನಂದವುಂಟಾಗಲಾರದಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವೇ ಇಲ್ಲ. ॥೪೭೮-೪೭೯॥

ಅಂತ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಾಣಿಸ್ತೇಷ್ಟನೇ, ಷಾಲೀರ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿಯೂ ಸೇಲಸಿರುವವನನೂ ಎಲ್ಲಾ ಕರ್ಮಗಳನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತಿರುವವನೂ ಆದ ಆ ಶರ್ವನನ್ನು (ಪ್ರಳಯ

ನ ಪತ್ಯಂತಿ ಮಹಾದೇವಂ ಸರ್ವಸಾಕ್ಷಿಣಿಮಾತ್ರರಂ ।

ಅತ ಏವ ನ ಕುರ್ಯಂತಿ ಮಾಖಾರಃ ಶಂಕರಪೂಜನಂ ॥೪೫೧॥

ಅನಾಯಾಸೀನ ಸಂಸ್ತಾಪಾ ಮುಕ್ತಯರ್ಥಾಜಯಾ ದ್ವಿಜ ।

ತಮಚರ್ಯ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಬಿಲ್ವಪತ್ರ್ಯವನಸ್ಪಿತೀಃ ॥೪೫೨॥

ಸುವರ್ಣಮುಖರೀತೋಯೈಭಿರ್ಲ್ಯಪತ್ರ್ಯಶ್ಚ ಶಂಕರಂ ।

ಪೂಜಯಸ್ತ ಲಭಸ್ವೇತಾದ್ಭಿತ್ತಿಮುಕ್ತೀ ದ್ವಿಜೋತ್ತಮ ॥೪೫೩॥

ಯಮಚರ್ಯಂತಿ ದೇವಾಶ್ಚ ತಮಚರ್ಯ ಮಹೇಶ್ವರಂ ।

ಯಂ ಭಜಂತಿ ಮನಸೀಂದ್ರಾಶ್ಚ ತಂ ಭಜಸ್ತ ಮಹೇಶ್ವರಂ ॥೪೫೪॥

ನೀತೋಷ್ಟಳಾನಿ ಸಂತ್ಯತ್ರ ತೈರಚರ್ಯ ಸದಾಶಿವಂ ।

ತೈರಚಿರ್ತೋ ಮಹಾದೇವೋ ಭುಕ್ತಂ ಮುಕ್ತಂ ಪ್ರಯಚ್ಛತಿ ॥೪೫೫॥

ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಂಕಾರಮಾಡುವವನನ್ನು) ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ನೀನೇಕೆ ಪೂಜಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿರುವ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ತಿಳಿಯದೇ ಇರುವುದರಿಂದಲೇ ಮಾಖರಾದ ಕೆಲವರು ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ಪೂಜಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ॥೪೫೦-೪೫೧॥

ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೇ, ಇಹದಲ್ಲಿ ಸಕಲಭೋಗಗಳೂ ವರದಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತಯಾ ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ದೂರೆಯುವ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನೇ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸುಲಭವಾಗಿ ದೂರೆಯುವ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿಗಳನ್ನು ತಂದು ನಿಯಮಾದಿಂದ ಪೂಜಮಾಡು. ಅಲ್ಲದೇ ಆ ಸುವರ್ಣಮುಖರೀ ನದಿಯನೀರಿನಿಂದ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅಭಿಷೇಕಮಾಡಿ ಅನಂತರ ಕೋಮಳವಾದ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ ಭುಕ್ತಿಯನ್ನೂ, ಮುಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಆ ಮಹೇಶ್ವರನ ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಪಡೆಯುವನಾಗು. ॥೪೫೨-೪೫೩॥

ದೇವತೆಗಳು ಪೂಜಿಸುವ ಆ ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನು ನೀನೂ ಪೂಜಮಾಡು. ಮನಸ್ತ್ರೀನ್ನರು ಭಜನಮಾಡುವ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನೇ ನೀನೂ ಸೇವಿಸು. ಇಲ್ಲಿ ಯಥೇಷ್ಠವಾಗಿ ಕನ್ನೆಪ್ರದಿಲೀಗಳು ಬೆಳದಿರುವುವು. ಅವುಗಳನ್ನು ತಂದು ಆ ಸದಾಶಿವನನ್ನು ಪೂಜಮಾಡು. ಕನ್ನೆಪ್ರದಿಲೀಗಳಿಂದ ಪೂಜಿಸಲ್ಪಡುವ ಆ ಮಹಾದೇವನು ನಿನಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಸುಖಗಳನ್ನೂ ಮತ್ತು ಮೋಕ್ಷವನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ॥೪೫೪-೪೫೫॥

ಪೂಜಯಿತ್ತಾ ಮಹಾದೇವಂ ಜಪ ಪಂಚಾಕ್ಷರಂ ಮುದಾ ।

ತೇಸ್ಯನ ಮೋಹನಿಷ್ಟಿಭ್ರಿಷ್ಟಿಭ್ರಿವಿಷ್ಟಿ ತವ ಧ್ರುವಂ ॥೪೨೧॥

ಶತತ್ವತಿಸ್ತೂತಂ ಪುಣ್ಯಂ ಜಪ ರುದ್ರಂ ದ್ವಿಜೋತ್ತಮನು ।

ರುದ್ರಾಧ್ಯಾಯಜಪೇನೇತಃ ಶ್ರೀಕಾತಿ ಭಗವಾಂಭಿವಃ ॥೪೨೨॥

ಮುಕ್ತಿಪ್ರದಂ ತ್ರಯಂ ಪ್ರಾಹ್ಯಮುಖನಯಃ ಶಿವತ್ವರಾಃ ।

ಅಂಗಾಚರಣಂ ರುದ್ರಜಪಃ ಪಂಚಾಕ್ಷರಜಪಸ್ತಥಾ ॥೪೨೩॥

ತಾಪತ್ರಯೋಪಕಮನಮೇತತ್ರಯಮತೋ ದ್ವಿಜ ।

ಕುರು ಯತ್ನೇನ ಸತತಂ ಸಂಸಾರೇ ಮಾ ರತಿಂ ಕುರು ॥೪೨೪॥

ಮಾಮೇಕಾಂತಸ್ಥಿತಾಮೇತಾಂ ವಿಪ್ರ ಮಾ ಮಾವಿಲೋಕಯ ।

ಯಾಹಿ ಯಾಹಿ ಯಥಾಕಾಮಂ ಯತ್ರ ಕುತ್ರಾಃಿ ಸತ್ಯರಂ ॥೪೨೫॥

ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಪುಜಿಸಿದ್ದಾಡಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪಮಾಡು. ಇದರಿಂದಲೇ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ನಿನ್ನ ಅಜ್ಞಾನವೆಲ್ಲಾ ನಾಶವಾಗುವುದು. ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮತೋತ್ತಮನೇ, ನೂರಾರು ಶ್ರುತಿ, ಸ್ತುತಿಗಳಲ್ಲಿ ಪುಣ್ಯಕರವೆಂದು ಹೇಳಿರುವ ರುದ್ರಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪಿಸುವನಾಗು. ಭಗವಂತನಾದ ಪರತಿವನು ನಿನ್ನ ಈ ರುದ್ರಾಧ್ಯಾಯ ಪಾರಾಯಣದಿಂದ ಶ್ರೀತಿಹೋಂದುತ್ತಾನೆ. ॥೪೨೬-೪೨೭॥

ಶಿವಲಿಂಗಪೂಜೆ, ರುದ್ರಮಂತ್ರಜಪ ಮತ್ತು ಶಿವಪಂಚಾಕ್ಷರಜಪ ಈ ಮೂರನ್ನು ಶಿವನಲ್ಲಿಯೇ ನಿರತರಾದ ಆ ಮುನಿಗಳು ಮುಕ್ತಿಪ್ರದವಾದವುಗಳೆಂದು ಹೇಳುವರು. ಅಯ್ಯ ವಿಷ್ಣುನೇ, ಈ ಮೂರೂ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ, ಆಧಿಭೋತಿಕಗಳೆಂಬ ತಾಪತ್ರೀಯಗಳನ್ನೂ ಹೊಗಲಾಡಿಸುವುವಾದ್ದರಿಂದ ಯಾವಾಗಲೂ ವಿಶೇಷ ನಿಯಮದಿಂದ ಆ ಮೂರನ್ನೂ ಆಚರಿಸಿ, ಈ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಆಭಿರುಚಿಯನ್ನು ಬಿಡು. ॥೪೨೮-೪೨೯॥

ಎಲ್ಲೆ ಬ್ರಹ್ಮಣನೇ! ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿರುವ ನನ್ನನ್ನು ಒಬ್ಬಂಟಿಗನಾಗಿ ನೀನು ಸೋಡಬೇಡ. ಇಲ್ಲಿಂದ ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತೋರಿದ ಕಡೆಗೆ ಕೂಡಲೇ ಹೊರಟು ಜೋಗು. ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಶ್ರೀಯನ್ನು ಸೋಡಿ ಸತ್ಯರೂಪ

ವಕಾಂತವಾಸಿನಿಂದ ದೃಷ್ಟಾತ್ಮ ಸ್ತುಯಂ ಸರ್ವೇಕಪಿ ಸಜ್ಜಾನಾಃ ।
ದೂರತೋ ಯಾಂತಿ ನಿಸ್ತೇಂದ್ರ ತ್ವಯಾ ಕಿಂ ಕ್ರಯತೇ ವದ ॥೪೪೧॥

ವಿಷಯೇಭಿಂದಿ ನಿಸ್ತುತ್ತಾಂ ಮಾಂ ಬಲಾದ್ಯದಿ ವರಿಷ್ಟತಿ ।
ತುಭ್ಯಂ ಶಾಸ್ತೋ ಮಯಾ ದೇಯಃ ಸತ್ಯಮತ್ತಾನ್ಯಥಾತು ನ ॥೪೪೨॥

ವನಂ ವದತಿ ಸಾ ದೇವಿ ದೃಷ್ಟಾತ್ಮ ಸಂಪೂರ್ಣಿತಂ ತಿನಂ ।
ನಿವಾರಯೈನವಿಂದಿ ಪೂಜಾಂ ಚಕ್ರೇ ಪುನಃ ಪುನಃ ॥೪೪೩॥

ತತಃ ಪರಮಹಂ ದೇವಿ ತಸ್ಮಿನ್ಲಿಂಗೇ ಮಂಡಾತ್ಮಕೇ ।
ಅವಿರಾಸಂ ತ್ವಯಾ ಸಾಕಂ ವಿಷ್ಣುಬ್ರಹ್ಮಾದಿವಂದಿತಃ ॥೪೪೪॥

ತತಸ್ತುಷ್ಯಾವ ಬಹುಧಾ ಸ್ವೇವ ಮಾಂ ಸಾಂಬಮುತ್ತಮಂ ।
ವರಂ ಯಯಾಚೇ ಸಾ ಶಂಭಿಂದ ತ್ವಯಿ ಭಕ್ತಿದೃಢಾಸ್ತಿತಿ ॥೪೪೫॥

ರಾದವರೆಲ್ಲರೂ ದೂರಸರಿಯುವರು. ಅಯ್ಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣೋತ್ತಮನೇ! ಹೀಗರುವಾಗ ನೀನು ಹೀಗೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿರುವುದುಚಿತವೇ! ನೀನೇ ಹೇಳು. ||೪೪೦-೪೪೧||

ವಿಷಯ ಸುಖಗಳಿಂದ ವಿರಕ್ತಿಭಾಗಿರುವ ನನ್ನನ್ನ ಒಂದುವೇಳಿ ನೀನು ಬಲಾತ್ಮಾರದಿಂದ ವರಿಸುವೆಯಾದರೆ ನಾನು ನಿನಗೆ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಶಾಪಕೊಡುತ್ತೀನೆ. ಇದು ಸತ್ಯನೆಂದು ತಿಳಿ.” ಎಂದು ಆ ಸಾಭಗಾದೇವಿಯು ಹೇಳಿ ತಾನು ಪೂಜೆ ಮಾಡಿದ್ದ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ, ಹೇ ಶಿವರ! ಈ ಕಾಮಿಯನ್ನು ನಿವಾರಣಮಾಡು; ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತಾ ಪುನಃ ಪೂಜೆಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದಳು. ||೪೪೬-೪೪೭||

ದೇವಿ! ಅನೆಂತರ ನಾನು ಪ್ರಸನ್ನನಾಗಿ ಆ ಶಿವಲಿಂಗದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನೊಡನೆ ವಿಷ್ಣು, ಬ್ರಹ್ಮ ಮುಂತಾದವರುಗಳಿಂದ ನಮಸ್ಕಾರನಾಗಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾದಿನು. ಆಗ ಆ ಸಾಭಗಾದೇವಿಯು ದೇವದೇವನಾದ ಶಿಂಬಿಕಾಪತಿಯಾದ ನನ್ನನ್ನ ನಾನಾಪ್ರಕಾರ ದಿಂದ ಸೈತ್ಯಾತ್ಮಮಾಡಿದಳು. ಅಲ್ಲದೇ, ಶಂಭುವೇ! ನನಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ದ್ವಿಧವಾದ ಭಕ್ತಿಯುಂಟಾಗಲಿ’ ಎಂದು ವರ ಬೇಡಿದಳು. ||೪೪೮-೪೪೯||

ತುನಃ ಸಂಪೂರ್ಣ ವಾಂ ಸಮ್ಯಗ್ಯಯಾಚೇ ಸಾ ವರಾಂತರಂ ।
ತ್ವಯೈನಾಹನಿರ್ತಂ ಚೇತಃ ಸ್ಥಿರಮಸ್ತಿತಿ ಸಾದರಂ ॥೪೪೬॥

ಇತ್ಯಕ್ತ್ವಾ ನಮ್ರವದನಾ ಪಶ್ಯಂತಿ ಮತ್ತೆದಾಂಬುಜಂ ।
ಪುನರಭೂಚರ್ಯಾವಾಸ ಬಿಲ್ಪಸ್ತಾದಿಭಿನುರ್ದಾ ॥೪೪೭॥

ತತ್ತಸ್ತಸ್ಯೈ ವರಂ ದತ್ತಾ ಮಯಾ ತ್ವಂತರಿಂತಂ ಶಿವೇ ।
ವಿವಂ ಸಾ ಸುಭಗಾ ಸಾಧ್ಯೈ ಸ್ಥಿತಾ ದೃಢಮನೋರಥಾ ॥೪೪೮॥

ತತ್ತಸ್ತತ್ರೈವ ಸುಭಗಾ ಸಾಮಾಮಭ್ಯಜ್ಯಂ ಸಾದರಂ ।
ತತ್ರೈವ ವಿಜರೌ ಪ್ರಾಣಾನ್ಯಾಹಾದೇವೇತಿ ವಾದಿನಿ ॥೪೪೯॥

ತತಃ ಸಾ ಸರ್ವದುಃಖಾನಿ ವಿಹಾಯೈವ ಹಿ ತತ್ತ್ವಾಂತೇ ।
ಸ್ತುಪ ಮುಕ್ತಂ ಮತ್ತುಸಾದಾತ್ಮಾ ಮತ್ತೊಜಾವಿಧೀಃ ಘಲಂ॥೪೫೦॥

ಅಲ್ಲದೇ ವುನಃ ನನ್ನನ್ನ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಶ್ರಜೆಮಾಡಿ “ನಿಷ್ಠಲ್ಲಿಯೇ ನನ್ನ
ಮನಸ್ಸು ಹಗಲೂ ರಾತ್ರಿ ಎದಬಿಡದೇ ಸ್ಥಿರವಾಗಿರಲಿ” ಎಂದು ಬೇರೊಂದು
ವರವನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಬೇಡಿದಳು. ಹಿಗೆ ವರವನ್ನು ಬೇಡಿ ಮುಖ ತಗ್ಗಿಸಿ
ಕೊಂಡು ನನ್ನ ಪಾದಕಮಲಗಳನ್ನೇ ಸೋಡುತ್ತಾ ತಿರುಗಿ ಬಿಲ್ಪವತ್ತಿ ಮುಂತಾ
ದವುಗಳಿಂದ ನನ್ನನ್ನ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಶ್ರಜೆಮಾಡಿದಳು. ॥೪೪೬-೪೪೭॥

ಆಗ ಸಾನು ಅವಳು ಬೇಡಿದ ವರಗಳಿರಡನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟು ಮರೆಯಾದನು.
ಗಿರಿಬಾಜಕುವಾರಿಯೇ, ಹಿಗೆ ಪತಿವ್ರತೀಯಾದ ಆ ಸುಭಗಾದೇವಿಯು ದೃಢಮನಸ್ಸು
ಛಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಮುಂದೆ ಈ ಸುಭಗಾದೇವಿಯು ಅಲ್ಲಿಯೇ ನನ್ನನ್ನ
ಆದರದಿಂದ ಶ್ರಜೆಮಾಡಿ, ‘ಮಹಾದೇವ’ ಎಂದು ನನ್ನ ದಿವ್ಯನಾಮವನ್ನೇ
ಉಚ್ಛವಿಸಾಡುತ್ತಾ ಕೆಲವು ಕಾಲದ ನಂತರ ಪ್ರಾಣಬಿಟ್ಟಳು. ॥೪೪೮-೪೪೯॥

ಅನಂತರ ಅವಳು ಸಕಲ ದುಃಖನ್ನು ಕೂಡಲೇ ತೊರೆದು ನನ್ನ
ಅನುಗ್ರಹದಿಂದ ಸ್ಥಿರಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಮೊಂದಿದಳು. ದೇವಿ! ಇದು ನನ್ನ ಶ್ರಜೆ
ಯನ್ನು ಪಿಧಿಪ್ರಕಾರ ಮಾಡಿದ ಫಲವೇದು ತಿಳಿ. ॥೪೫೦॥

ನರೋ ಭವತು ನಾರೀ ವಾ ವಾಮಭ್ರಂಷ್ಣ ಸದಾಶಿವಂ ।
ಧರ್ಮವಾಧ್ಯಂ ಚ ಕಾಮಂ ಚ ಸ್ತಾಪ್ಯ ಮುಕ್ತಂ ಚ ವಿಂದತಿ॥೪೬॥

ಶ್ರೀಮದ್ವಾಷಣಕ್ಯೈಲಾಸೇ ವಿಲಾಸಃ ಶ್ರೀಯತೇ ಮಯಾ ।
ಭಕ್ತಾಸ್ತಾಸುಗ್ರಹ್ಯಂತೇ ಶಿವ್ಯಕೆಶರಣಾಃ ಶಿವೇ ॥೪೭॥

ಶ್ರೀಕಾಲಹಸ್ತೀಶ ಪಿನಾಕವಾಣೇ
ಕಂದರ್ವದಪಾರದಹ ಕಾಲಕಾಲ ।
ನಾರಾಯಣಾರಾಧಿತ ಪಾದಪದ್ಮೇ
ತ್ವಾಹನಿಶಂ ತತ್ತ್ವದಂತಿ ಶ್ವರಾಃ ॥೪೮॥

ಇತಿ ಶ್ರೀತಿವರಹಸ್ಯೈ ಸಪ್ತವಾತೇ ಉತ್ತರಾಧೀಂ ದಾಷ್ಟಣಕ್ಯೈಲಾಸ
ಮಾಹಿಮಾವಣಂ ನಾಮ್ಯಕೋನವಿಂಶೋಽಧಾರ್ಯಃ

ಪುರುಷನಾಗಲೀ ಸ್ತ್ರೀಯಾಗಲೀ ಸದಾಶಿವನೆಸಿದ ನನ್ನನ್ನ ಪೂಜೆಮಾಡಿ,
ಧರ್ಮ, ಅರ್ಥ, ಕಾಮ ಮತ್ತು ವೋಕ್ಕುಗಳಿಂಬ ನಾಲ್ಕು ಪುರುಷಾರ್ಥಗಳನ್ನೂ
ಹೊಂದುತ್ತಾರೆ.

ಎಲ್ಲಾ ಶೋಭನಾಂಗಿಯೇ, ನಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ಸಂಪದ್ಧರಿತವಾದ ಈ
ದಾಷ್ಟಣಕ್ಯೈಲಾಸದಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ವಿಕರಿಸುತ್ತಿರುವೆನು. ಶಿವಧಾರನಿರತರಾದ
ಭಕ್ತರನ್ನು ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಅನುಗ್ರಹಿಸುವೆನು. ॥೪೯॥

ಓ ಕಾಲಹಸ್ತೀಶರ! ಪಿನಾಕವೆಂಬ ಆಯುಧವನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿರುವ
ನೀನು ಈ ಮನ್ಮಥನ ದರ್ವಣನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಿದವನು. ಮೃತ್ಯುಸ್ವರೂಪನಾದ
ಆ ಕಾಲಸಿಗೆ (ಯಮಸಿಗೇ) ನೀನು ಮೃತ್ಯುಪ್ರದಾಗಿರುವೆ. ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ನಿನ್ನ
ಪಾದಕವಲಗಳನ್ನು ಶ್ರೀಮನ್ನಾರಾಯಣನು ಎಡಬಿಡದೇ ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಿರುವನು
ಮಹಾದೇವ, ಎಂದು ಈ ದಾಷ್ಟಣಕ್ಯೈಲಾಸದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಭಕ್ತರು ಯಾವಾಗಲೂ ನನ್ನನ್ನ
ಸ್ತುತಿಸುತ್ತಿರುವರು. ೪೯॥

ಇಲ್ಲಿಗೆ ಶ್ರೀತಿವರಹಸ್ಯದ ಏಳನೆಯ ಶಂಶದ ಉತ್ತರಾಧೀಂ ದಲ್ಲಿ ದಾಷ್ಟಣಕ್ಯೈಲಾಸ
(ಕಾಲಹಸ್ತೀ) ಮಂಬಿನೆಯ ವಣಂ ನೆಯೆಂಬ
ಹಲ್ಲಿಂಬತ್ತಿನೆಯ ಅಧಾರ್ಯಾಯ ಮುಗಿಯಿತು.

॥ ಶ್ರೀ� ॥
ಶ್ರೀ ಹಿವಾಯನಮಃ ॥

ಅಥ ಶ್ರೀಶಿವರಹಸ್ಯೇ

ಉಗ್ರಾಖ್ಯೇ

ಸಪ್ತಮಾಂಶೇ ಪೂರ್ವಾಧ್ಯೇ

ವಿಂಶೋಽಧ್ಯಾಯಃ

॥ ಶ್ರೀಶಿವ ಉವಾಚ ॥

ದೇವಿ ಕಾಂಚೀಪುರಿ ಕಾಚಿದ್ಯತ್ರ ವೇಗವತೀ ನದಿ ।

ತತ್ರ ನಾಷಮಹೇಷ್ಯಂತೇ ನಿತ್ಯಂ ಬ್ರಹ್ಮಾದಯಃ ಸುರಾಃ ॥೧॥

ವಿಕಾಂಬರಾಭಿಧಂ ಲಿಂಗಂ ತತ್ತ್ವಸ್ತ್ರೀಕೆಂ ಮದಾತ್ಮಕಂ ।

ತದ್ವಾರಾನೇನ ಪಾಪಾನಿ ವಿನಶ್ಯಂತ್ಯೇವ ತತ್ತ್ವಾಳೇ ॥೨॥

ಕೋಟಿತೀರ್ಥಾಭಿಧಂ ತೀರ್ಥಂ ತತ್ತ್ವಸ್ತ್ರೀಕೆಂಫಾಪಹಂ ।

ತತ್ತ್ವಿಕೆಮಜ್ಞನಾದೇವ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಾ ವಿಮುಜ್ಞತೇ ॥೩॥

ಇಪ್ಸತ್ತನೇಯ ಆಧ್ಯಾಯ

ದೇವಿ, ಕಾಂಚೀಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ವೇಗವತೀ ಎಂಬ ನದಿಯು ಹರಿಯುತ್ತಿರುವುದು. ಅಂತಹ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯವೂ ಬ್ರಹ್ಮಾದಿದೇವತೀಗಳೂ ನಾಷಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುತ್ತಿರುವರು. ಅಲ್ಲಿನನ್ನ ಆರ್ಥದಿಂದ ಕೂಡಿದ ಏಕಾಂಬರವೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಶಿವಲಿಂಗವಿರುವುದು. ಆ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ದರ್ಶನಮಾಡಿದ ಮರುಕ್ಷಣವೇ ಪಾಪಗಳೆಲ್ಲವೂ ನಾಶವಾಗಿ ಬಿಡುವುವು. ॥೧-೩॥

ಅಲ್ಲಿ ಪಾಪನಾಶಕವಾಗಿ ಕೋಟಿತೀರ್ಥವೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಒಂದು ತೀರ್ಥ ವಿರುವುದು. ಆ ತೀರ್ಥದ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದೇಬಾರಿ ಮುಳಿಗಿ ಸ್ವಾನಮಾಡುವುದ್ದಿಂದೆಲ್ಲೇ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಾದೋಷವು ಸಹ ತೊಲಗುವುದು. ಪಿತ್ರಗಳ ಮುಕ್ತಿಗೋಷ್ಠರ

ತತ್ತ್ವ ಶಾಂತಿಂ ನಿಥಾನೇನ ಕರ್ತವ್ಯಂ ಹಿತ್ಯಮುಕ್ತೀಯೇ ।
ತಪ್ಯಣೀಯಾಶ್ಚ ಹಿತರಃ ಕೋಟಿತೀಧೀರ್ಜೀದಕ್ಯೇಃ ತುಭ್ಯೇಃ ॥೪॥

ಕೋಟಿತೀಧೀರ್ಜೀ ನರಃ ಸ್ತಾತ್ಮಾ ಸಂಪೂರ್ಣಿಕಾಂಬರೀಶ್ವರಂ ।
ಮುಖ್ಯತೇ ಸರ್ವಧಾ ದೇವಿ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಾಯುತ್ಪೈರಿ ॥೫॥

ಶತ್ರ್ಯವ ಮಾಮುಪಾಶ್ರಿತ್ಯ ಖಂಡಯೋಽಬ್ರಹ್ಮನಾದಿನಃ ।
ವಸಂತಿ ಬಹವಸ್ತೀಷಾಂ ಸಂಖ್ಯಾಂ ಕರ್ತುಂ ನ ರಕ್ಷತೇ ॥೬॥

ಭಸ್ಮೋದ್ಭಾಳಿತಸರ್ವಂಗಾಷ್ಟೇ ಸರ್ವೇ ನಿರುತೀಂದ್ರಿಯಾಃ ।
ರುದ್ರಾಕ್ಷಮಾಲಾಭರಣಾಸ್ತಿಪುಂಡ್ರಂಕಿತಮಸ್ತಕಾಃ ॥೭॥

ಮಾಷ್ಟಿತ್ವಾ ಮದ್ಭಾರತಪ್ರಾಣಾ ಮದಾರಾಧನತತ್ವರಾಃ ।
ಸ್ವಸ್ಮೀಽಪ್ಯಂತಂ ನ ಪಶ್ಯಂತಿ ಮಾಂ ವಿಹಾಯ ವರಾನನೇ ॥೮॥

ತತ್ತ್ವಾಂತ್ರಂ ಭೂರಿಭಾಗ್ಯೇನ ಪ್ರಾಪ್ತಿವಂತಿ ನರಾಃ ಶಿವೇ ।
ತಪ್ಯಾಪ್ತಾಧೀರ್ಜೀ ತಪಶ್ಚರ್ಯಾಂ ಕುರ್ವಂತಿ ಖಂಡಯಃ ಸದಾ ॥೯॥

ಅಲ್ಲಿ ನಧಿಸೂವಂ ಕವಾಗಿ ಶಾಂತಿಂ ಮಾಡಬೇಕು. ಮತ್ತು ಶಬ್ದಕರವಾದ ಆ ಕೋಟಿತೀಧೀರ್ಜೀದ ಸೀರುಗಳಿಂದ ಹಿತ್ಯಗಳಿಗೆ ತಪ್ಯಣಮಾಡಬೇಕು. ||೬-೭||

ದೇವಿ, ಕೋಟಿತೀಧೀರ್ಜೀದಲ್ಲಿ ಮನುಜನು ಸ್ತಾನಮಾಡಿ ಆ ಏಕಾಂಬರೀಶ್ವರ ನನ್ನ ಪೂಜೆಮಾಡಿದರೆ ಹತ್ತುಸಾವಿರ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಪಾಪಮುಕ್ತಿ ನಾಗುವನು. ಈ ಹೈತ್ಯದಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನೇ ಆಶ್ರಯಿಸಿರುವ ಬ್ರಹ್ಮಜಾತಿನಿಗಳಾದ ಖಂಡಗಳನೇಕರು ವಾಸಮಾಡುತ್ತಿರುವರು. ಆವರನ್ನು ಇಷ್ಟೇ ಎಂದು ಎಣಿಸುವುದಕ್ಕೇ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ||೭-೮||

ಆವರೆಲ್ಲರೂ ಮೈಗಿಲ್ಲಾ ಭಸ್ಮವನ್ನು ಲೇಪನಮಾಡಿಕೊಂಡು ಜಿತೀಂದ್ರಿಯರಾಗಿ ರುದ್ರಾಕ್ಷಮಾಲೆ, ಭಸ್ಮತಿಪುಂಡ್ರ ಇವುಗಳಿಂದಲಂಕೃತರಾಗಿರುವರು. ಯಾವಾಗಲೂ ನನ್ನನ್ನೇ ಮನಸ್ಸಿಟ್ಟು ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಣವನ್ನೇ ನನ್ನಧೀನಮಾಡಿ ನನ್ನನ್ನು ಪೂರಿಸುವುದರಲ್ಲಿಯೇ ನಿರತರಾಗಿರುವರು. ಸುಂದರವಾದ ಮುಖವ್ಯಾಖ್ಯಾ ದೇವಿಯೇ! ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಸಹ ಇವರು ನನ್ನನ್ನು ಹೊರತು ಬೇರೆಯವರನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿಲ್ಲ. ||೮-೯||

ಮಂಗಳಾಂಗಿಯೇ! ಹೆಚ್ಚಾದ ಭಾಗ್ಯಶಾಲಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಈ ಹೈತ್ಯವನ್ನು

ಅನೇಕಯುಗಪರ್ಯಂತಂ ತತ್ತ್ವ ಸ್ವೋರತರಂ ತಪಃ ।

ಚಕಾರ ವಿಷ್ಣುರದ್ವಾಪಿ ಮಾಮಾಸಾದ್ಯೈವ ತಿಷ್ಣತಿ ॥೧೦॥

ತತ್ತ್ವ ಮಾಂ ಪ್ರತ್ಯೇಹಂ ನಿಷ್ಣಲ್ ಕ್ಷಬಿಲ್ಪದಲ್ಪೈರ್ವೈಃ ।

ಕರೋತಿ ಪೂಜನಂ ಭಕ್ತಾ ತ್ರಿಕಾಲಂ ಸಾವಧಾನತಃ ॥೧೧॥

ಪ್ರದೋಽಷಸಮಯೀ ವಿಷ್ಣುಮಾರ್ಗಮಭ್ಯಜ್ಯೈ ವಿಧಾನತಃ ।

ಸೇವಾಂ ಕರೋತಿ ಸಾನಂದಂ ಮೃದಂಗಮಭಿವಾದಯಿನ್ ॥೧೨॥

ವಿವಿಧೈಃ ಕುಸುಮೈಃ ಶುದ್ಧೈಃಬ್ರಿಲ್ಪಪತ್ರೈಶ್ಚ ತುಮುರಿಃ ।

ಮಾಮಭ್ಯಜ್ಯೈ ತತಃ ಸಾಯಂ ತಾಲಾನ್ವಾದಯತೇ ಶಿವೇ ॥೧೩॥

ವಾಗ್ಮೀವೀ ವಲ್ಲಕೀಂ ಧೃತಾ ಸಾಯಂಭ್ಯಜ್ಯೈ ಮಾಂ ಶಿವಂ ।

ಕರೋತಿ ಗಾನಮನುಲಾ ಗಾನತಾಸ್ತವಿಶಾರದಾ ॥೧೪॥

ಹೊಂದುತ್ತಾರೆ. ಯಾವಾಗಲೂ ಮುಷಿಗಳು ಈ ಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಪಡೆಯಬೇಕೆಂದು ತಪಸ್ಸುಮಾಡುತ್ತಿರುವರು. ವಿಷ್ಣುವು ಹಿಂದೆ ಅಲ್ಲಿ ಅನೇಕಯುಗಗಳವರೆಗೂ ನನ್ನನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ಸ್ವೋರವಾಗಿ ತಪಸ್ಸುಮಾಡಿದನು. ಅಲ್ಲದೇ ಈಗಲೂ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಸೇಲಿಸಿರುವನು. ॥೯-೧೦॥

ಅಲ್ಲಿ ವಿಷ್ಣುವು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಮೂರು ಸಂಧಾರ್ಶಾಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಹೊಸದಾದ ಲಕ್ಷ ಬಿಲ್ಪದಳಗಳಿಂದ ಭಕ್ತಿಯನಾಗಿ ಸಾವಧಾನ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಆ ವಿಷ್ಣುವು ಪ್ರದೋಷಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡಿ ಅನುದದಿಂದ ಮೃದಂಗಬಾರಿಸುತ್ತಾ ನನ್ನ ಸೇವೆಮಾಡುತ್ತಿರುವನು. ॥೧೫-೧೬॥

ಸಾರ್ಥಕಿಯೇ, ಬ್ರಹ್ಮನೂ ಸಾಯಂಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಗೆಬಗೆಯ ಹೂ ಮತ್ತು ಬಿಲ್ಪಪತ್ರಿಗಳಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಪೂಜಿಮಾಡಿ ಅನಂತರ ತಾಲ ಧ್ವನಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಸಂಗಿತಶಾಸ್ತ್ರನಿಷ್ಟಿಷ್ಟಳಾ ಗಾನಲೋಕಳೂ ಪರಿಶುದ್ಧಳೂ ಆದ ಸರಸ್ವತಿಯೂ ಸಹ ಸೀಳಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಸಾಯಂಕಾಲದಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡಬೇಕೆಂಬೆಂದೇ ಮನೋಹರವಾಗಿ ಸಂಗಿತಹಾಡುತ್ತಾಳಿ. ॥೧೬-೧೭॥

ಇಂದ್ರಃ ಸಂಪೂಜ್ಯ ವಾಂ ಸಾಯಂ ಬಿಲ್ಪವತ್ತಾದಿಭಿಮುಖಾ |
ಕರೋತಿ ನೈಣವಂ ವಾದ್ಯಂ ತತ್ತದ್ರಂಥನಿಷೇವಣಾತ್ | ॥೧೫॥

ಶಚೀ ಸ್ವತ್ಯಂ ಕರೋತ್ಯಗ್ರೇ ಸಾಯಂಮನ್ಸುಹವಾದರಾತ್ |
ರಂಭಾದ್ಯೈಃ ಸಹ ಸಂತುಷ್ಟಾ ಸಾಯಂ ಸಂಪೂಜ್ಯ ವಾಂ ಶಿವಂ ||೧೬||

ಲಕ್ಷ್ಮೀಃ ಸಾಯಂ ಸಮಭ್ಯಜ್ಯೇ ಪೂರ್ಣವಚಾಮರದ್ವಯಂ |
ಗೃಹೀತಾತ್ವ ತವ ಪಾಶ್ಚಾ ಸಾಂಭವತೀಮುಪಸೇವತೇ | ॥೧೭॥

ದೇವಪತ್ನೀ ಸ್ತಫಾನಾಶ್ಚ ಸಾಯಂ ಸಂಪೂಜ್ಯ ವಾಂ ಶಿವಂ |
ಸೇವಾಂ ಕುರ್ವಂತಿ ಯತ್ನೇನ ತವೈವ ವರವಣಿನಿ | ॥೧೮॥

ವಿಷ್ಣುಪ್ರಭೃತಯೋ ದೇವಾಃ ಸರ್ವೇಷಿ ಮಮ ಸೇವಕಾಃ |
ಕುರ್ವಂತಿ ಸೇವಾಮನಿತಂ ಸಾಯಂಕಾಲೇ ವಿಶೇಷತಃ | ॥೧೯॥

ವಿಷ್ಣುಪ್ರಭೃತಿದೇವಾನಾಂ ಪತ್ನೀ ಯಾಸ್ತಾಸ್ತಿ ಶ್ವಲಜೀ |
ತವ ದಾಸ್ಯಸ್ತತಸ್ತಾಸ್ತೇ ಸೇವಾಂ ಕುರ್ವಂತಿ ಸಾದರಂ | ॥೨೦॥

ಇಂದ್ರನೂ ಸಾಯಂಕಾಲದಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನ ಸ್ತ್ರೀತಿಯಿಂದ ಬಿಲ್ಪವತ್ತೆ
ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದ ಪೂಜೆವಾಡಿ ಬಿದಿರಿಂದ ವಾಡಿದ ಕೊಳಲನ್ನ ಆಯಾ
ರಂಧರಗಳಿಗೆ ಉಚಿತವಾದ ಸ್ವರಸ್ನಿಷ್ವೇಶವುಂಬಾಗುವಂತೆ ಬಾರಿಸುತ್ತಾನೆ.
ಆನಂತರ ಶಚೀದೇವಿಯು ಸಾಯಂಕಾಲದಲ್ಲಿ ರಂಭಾದ್ಯಷ್ಟರಸ್ತೀಯರೊಡನೆ ಸಂತೋಷ
ದಿಂದ ನನ್ನನ್ನ ಪೂಜಿಸಿ ನನ್ನ ಮುಂದೆ ನಾಟ್ಯವಾಡುತ್ತಾಳೆ. ||೨೧-೨೨||

ಲಕ್ಷ್ಮೀದೇವಿಯೂ ಸಾಯಂಕಾಲದಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನ ಪೂಜೆವಾಡಿ ಚಿನ್ನದ
ಎರಡು ಚಾಮರಗಳನ್ನ ಹಿಡಿದು ನಿನ್ನ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನಿನ್ನನ್ನ ಸೇವೆವಾಡು
ತ್ವಾಳೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಇತರ ದೇವತಾಸ್ತೀಯರೂ ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರೂ ಸಾಯಂಕಾಲದ
ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮಂಗಳಸ್ವರೂಪನಾದ ನನ್ನನ್ನ ಪೂಜೆವಾಡುತ್ತಿರುವರಲ್ಲದೇ
ನಿನ್ನ ಸೇವೆಯನ್ನೂ ವಿಶೇಷ ನಿಯಮದಿಂದ ಆಚರಿಸುತ್ತಿರುವರು. ||೨೩-೨೪||

ವಿಷ್ಣು, ಬ್ರಹ್ಮ ಮುಂತಾದ ದೇವತೀಗಳಿಲ್ಲರೂ ನನ್ನ ಸೇವಕರಾದ್ದರಿಂದ
ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಪ್ರದೋಷವಾರಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಆವರು ನನ್ನನ್ನ ಯಾವಾಗಲೂ ಸೇವೆ
ವಾಡುತ್ತಿರುವರು. ಎಲ್ಲಾ ಗಿರಿಂಜಕುವಾರಿಯೇ, ಆ ವಿಷ್ಣು, ಬ್ರಹ್ಮ ಮುಂತಾದ

ಸ್ಥಿರ್ಯತೇ ಸತತಂ ಶ್ವಂ ತು ದೇವದೇವಾಂಗನಾಜಿತಾ ॥೨೦॥

ಕುಬೀರೇಣ ಪುರಾ ತತ್ತ್ವ ರತ್ನಸ್ತಂಭನಿರಾಜಿತಂ ।
ಶಿವಸಾಂಸಂ ಕೃತಂ ರಮ್ಯಂ ರತ್ನಗೋಪುರರಾಜಿತಂ ॥೨೧॥

ಪಂಚಕೋಶನಿತಂ ಜಕ್ರೇ ಹೇಮಪುರಕಾರಮುತ್ತಮಂ ।
ಜಕ್ರೇ ಪುರಕಾರಶ್ಯಂಗಾಣಿ ಶ್ರೇಷ್ಠರತ್ನಮಂಜಾನಿ ಸಃ ॥೨೨॥

ಸ್ಥಿರ್ಯತೇ ತತ್ತ್ವ ಸತತಂ ಮಯಾ ರತ್ನಶಿವಾಲಯೇ ।
ತಜ್ಞಿವಾಲಯರಶಾಂಸಂ ಪ್ರಭಯಾ ವಾವ್ಯತಾ ದಿಶಃ ॥೨೩॥

ಪುರಾ ಕಡಾಚಿದಿಧಿಮನಾನುಪಬಹುಣಮುತ್ತಮಂ ।
ತುಭ್ಯಂ ಕತುಂ ಸಮಾರೇಭೀ ಮಹದೈಶ್ವರ್ಯಗಿರಿತಃ ॥೨೪॥

ದೇವತಿಗಳ ಹೆಂಡತಿಯರಾದರೋ ನಿನ್ನ ದಾಸಿಯರು. ಅದ್ದರಿಂದಲೇ ಆವರೀಲ್ಲರೂ ಆದರದಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ಸೇವೆಮಾಡುತ್ತಿರುವರು. ||೨೫-೨೦||

ಸ್ತ್ರಿಯಕೇ, ಆ ಕಂಚಿಯಲ್ಲಿ ನೀನು ಕಾವ್ಯಾಸ್ತೀದೇವಿಯ ರೂಪವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಯಾವಾಗಲೂ ದೇವತಿಗಳಿಂದಲೂ, ದೇವತಾಸ್ತೀಯರಿಂದಲೂ ಪ್ರಾಜೀಹೊಂದುವಳಾಗಿ ನೇಲಸಿರುವೆ. ಅದೇ ಕಂಚಿಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದೆ ಕುಬೀರನು ರತ್ನದ ಕೆಂಬಗಳಿಂದಲೂ ಮತ್ತು ರತ್ನಮಯವಾದ ಗೋಪುರಗಳಿಂದಲೂ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಒಂದು ಮನೋರವಾದ ಶಿವದೇವಾಲಯವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದನು. ||೨೬-೨೭||

ಆವನು ಸದುಕೋಶಪ್ರಮಾಣವ್ಯಖ್ಯಾ ಶತ್ರಮವಾದ ಪ್ರಕಾರವನ್ನು ಆಗುಡಿಗೆ ಚಿನ್ನದಿಂದಲೇ ಕಟ್ಟಿಸಿದನು. ಆ ಪ್ರಕಾರದ ಗೋಪುರಗಳನ್ನು ಲಾಳಿಣತ್ವಮವಾದ ರತ್ನಗಳಿಂದಲೇ ನಿರ್ವಾಣಮಾಡಿಸಿದನು. ದೇವಿ, ನಾನು ಅನವರತನೂ ಆ ಕುಬೀರನು ಕಟ್ಟಿಸಿರುವ ರತ್ನದ ಶಿವದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ನೇಲಸಿರುವೆನು. ಎಲ್ಲಾ ದಿಕ್ಕುಗಳೂ ಆ ಶಿವಾಲಯಕ್ಕೆ ಹಾಕಿರುವ ರತ್ನಗಳ ಕಾಂತಿಯಿಂದ ಬೆಳಗುತ್ತಿವೆ. ||೨೮-೨೯||

ದೇವಿ, ಹಿಂದೆ ಒಂದುಸಲ ಹಿಮವಂತನು ಶತಿಶಯವಾದ ಸಶ್ವರ್ದಿಂದ ಗರ್ವಿತ ಸಾಗಿ ಸಿನಗೆ ಶತ್ರಮವಾದ ಉಡುಗೊರಿಯನ್ನು ಕೊಡಲು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದನು. ಸ್ತ್ರಿಯೇ,

ಷಟ್ಯಂ ತು ಪುರಾ ತಸ್ಮೈ ದತ್ತಮಸ್ತಿ ಮರ್ಯಾ ಶಿವೇ ।
ತದವಿಜ್ಞಾಯ ರತ್ನಾನಿ ತುಭ್ಯಂ ದಾತುಂ ಸಮಾರಭೀ ॥೨೬॥

ಕೋಟಿಶೋ ರತ್ನಭಾರಾಣಿ ಗೃಹಿತಾ ಸ ತತಃ ಪರಂ ।
ಅಜಗಾಮ ತತಃ ಕಾಂಚೀಂ ದೂರಾದೇವ ದದರ್ಥ ಸಃ ॥೨೭॥

ಹೇಮಪ್ರಾಕಾರಸಂಯುಕ್ತಾಂ ರತ್ನಗೋಪುರರಂಜಿತಾಂ ।
ದೃಷ್ಟಾ ಕಾಂಚೀಪುರಿಂ ರಮ್ಯಾಂ ವಿಸ್ಯಯಂ ಸಮುಪಾಗಮತ್ ॥೨೮॥

ಸಮಾಸಾದ್ಯ ತತಃ ಕಾಂಚೀಂ ಸ್ವಾತ್ಮತೀಧೀಷು ಸಾದರಂ ।
ರತ್ನಾರಭ್ಯಾಂ ಯಾನೂಃ ಹಿಮನಾಸುತ್ತಮ್ಯಸ್ತತಃ ॥೨೯॥

ಷಟ್ಟಿ ಕೋಟಿಸಹಸ್ರೀಷ್ಟಾ ರತ್ನಾರ್ಮಾಂ ಮನ್ಯಹಂ ಶಿವೇ ।
ಪೂಜಯನ್ನೇವ ಸತತಮುನಾಸಾಕಲ್ಪವಾದರಾತ್ ॥೩೦॥

ನಿಮ್ಮ ತಂದೆಯಾದ ಆ ಹಿಮವಂತಿನಿಗೆ ನಾನೇ ಸಕಲ ಷಟ್ಯರ್ಥಗಳನ್ನೂ
ಕೊಟ್ಟಿನನು. ಈಗ ಅದನ್ನು ತಿಳಿಯದೇ ಆಹಂಕಾರಹೊಂದಿ ರತ್ನಗಳನ್ನು ನಿನಗೆ
ಕೊಡಲು ಸ್ತಾರಂಭಿಸಿದನು. ॥೨೫-೨೬॥

ಆಗನನು ಕೋಟ್ಯಂತರ ರತ್ನಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಒಮ್ಮೆ ನಿನಗೆ ಕೊಡುವುದ
ಕೊಂಡುಷ್ಟರ ಈ ಕಾಂಚೀ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ದೂರದಲ್ಲಿಯೇ ಚಿನ್ನದ ಪ್ರಾಕಾರ
ಮತ್ತು ರತ್ನದ ಗೋಪುರಗಳಿಂದ ಶೋಭಿಸುತ್ತಿರುವ ಮನೋಹರವಾದ ಈ
ಕಾಂಚಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ತುಂಬಾ ಉಶ್ಚರ್ಮವಟ್ಟಿನು. ॥೨೭-೨೮॥

ಆಮೇಲೆ ಕಾಂಚೀಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದು ಇಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ತೀರ್ಥಗಳಲ್ಲಿಯೂ
ಅದರದಿಂದ ಸ್ವಾನಮಾಡಿ ಹಿಮವಂತನು ಅನಂತರ ಉತ್ತಮವಾದ ರತ್ನಗಳಿಂದ
ಪೂಜಿಮಾಡಿದನು. ದೇವಿ, ಪ್ರತಿನಿತ್ಯನೂ ಅವನು ಅರವತ್ತುಕೋಟಿ ಸಾನಿರ
ರತ್ನಗಳಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡುತ್ತಾ ಕಲ್ಪಕಾಲದವರೆನಿಗೂ ಅದೇ ರೀತಿ ಪೂಜಿ
ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ॥೨೯-೩೦॥

ವಿಷ್ಣುನಾಷಿ ತಪಸ್ತಿಸ್ತಂ ಕೋಟಿತ್ರಯಯುಗಾವಧಿ ।

ಕಾಂಚ್ಯಮೇಕಾಂಫೀರಣಾ ಸ್ಥಿತಾ ವಾವುದ್ದಿತ್ಯ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ॥೩೦॥

ಮದಚರ್ಚನರಣಾಸ್ತತ್ರ ಬಹವಃ ಸಂತಿ ಶಾಂಕರಾಃ ।

ಮೋಕ್ಷಾಧಿಫೂಸ್ತದಾ ತತ್ರ ವಾಮೇಕಮಜರಾಮರಂ ॥೩೧॥

ತಪಸ್ಯಂತಂ ಮಹಾವಿಷ್ಣು ಮೇಕಪಾದಂ ಜಿತೇಂದ್ರಿಯಂ ।

ಜತುವುರ್ಬಿಃ ಸಮಭ್ಯಜ್ಯಂ ಪಪ್ರಜ್ಞಂ ಸಕೃತಾಂಜಲಿಃ ॥೩೨॥

॥ ಬ್ರಹ್ಮೋವಾಚ ॥

ವಿಷ್ಣೋ ಸಂಪೂಜ್ಯತೇ ನಿತ್ಯಂ ತ್ವಯಾ ಕಂ ಧ್ಯಾಯತೇ ಮುದಾ ।

ಅತ್ಯೈವಾತಿಪ್ರಯತ್ನೇನ ಸ್ಥಿರಯತೇ ಕಂ ವದಸ್ಯ ಮೇ ॥೩೩॥

॥ ವಿಷ್ಣುರುವಾಚ ॥

ಅಸ್ಯಾಂ ಕಾಂಚ್ಯಾಂ ಮಹಾದೇವಃ ಶಾಮಾಷ್ಟೀವಲ್ಲಭಃ ಪ್ರಭುಃ ।

ಲೀಲಾಂ ಕರೋತಿ ಸತತಮಚಿತಃ ಸಕಲೈಃ ಸುರೈಃ ॥೩೪॥

ವಿಷ್ಣುವೂ ಸಹ ಮಾರುಕೋಟಿಯುಗಗಳ ವರೆಗೆ ಇದೇ ಕಾಂಚಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಕಾಲಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತು ನನ್ನನ್ನದ್ದೇಶಿಸಿ ನಿಯಮದಿಂದ ತಪಸ್ಯವಾಡಿದನು. ದೇವಿ, ಇಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಆಸಕ್ತರಾಗಿರುವ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಶಂಕರನ ಭಕ್ತರು ಮುಪ್ಪಿಸಾವುಗಳಿಲ್ಲದ ನನ್ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಪಡೆಯ ಬೇಕೆಂಬ ಅಪೇಕ್ಷೆಯಿಂದ ಸೇವೆಮಾಡುತ್ತಿರುವರು. ॥೩೫-೩೬॥

ಹೀಗೆ ಒಂದು ಕಾಲಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತು ತಪಸ್ಯವಾಡುತ್ತಾ ಜಿತೇಂದ್ರಿಯನಾಗಿರುವ ಮಹಾವಿಷ್ಣುವನ್ನು ಒಂದು ಸಲ, ನಾಲ್ಕು ಮುಖವ್ಯಾಪ್ತಿ ಬ್ರಹ್ಮನು, ಕ್ಷಮುಗಿದು ಹೀಗೆ ಪ್ರಶ್ನೆಮಾಡಿದನು. ॥೩೭॥

ಅಯ್ಯ ವಿಷ್ಣುವೇ, ಸಿತ್ಯಾನೂ ನೀನು ಯಾರನ್ನು ಪ್ರಜೆಸುತ್ತಿರುವೆ? ಸಂತೋಽನಿಂದ ಧ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಯಾವನನ್ನು? ಇಲ್ಲಿಯೇ ಕಡುನಿಯಮದಿಂದ ನಿಂತು ತಪಸ್ಯಮಾಡಲು ಕಾರಣವೇನೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಬೇಕೆಂದು ಬ್ರಹ್ಮನು ವಿಷ್ಣುವನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ॥೩೮॥

ಆಗ ವಿಷ್ಣುವು ಬ್ರಹ್ಮನನ್ನು ಕುರಿತು, ಎಲ್ಲೆ ಬ್ರಹ್ಮನೇ, ಈ ಕಾಂಚೀವಟ್ಟಣ ದಲ್ಲಿ ಶಾಮಾಷ್ಟೀದೇವಿಯ ಪತಿಯಾದ ಮಹಾದೇವನು ಸರಲ ದೇವತಿಗಳಿಂದಲೂ

ಉಮಾಸಹಾಯಃ ಸರ್ವೇಶೋ ಮಹಾದೇವೋ ಜಗತ್ಪ್ರಭುಃ ।

ಪೂಜ್ಯತೇ ಧ್ಯಾಯತೇ ನಿತ್ಯಂ ಮಯೀತಪ್ರಣವೇನ ಹಿ ॥೩೬॥

ಸವ್ಯೇಶ್ ಶಂಕರಃ ಸಾಂಬಃ ಪೂಜನೀಯಃ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ।

ತತೋ ಮಯಾಪಿ ಸತತಂ ಪೂಜ್ಯತೇ ಪಾರ್ವತಿಽಪತಿಃ ॥೩೭॥

ದೇವತಾಸಾರ್ಥಿನೋಽಯಂ ಸರ್ವದೇವತಿಭಾಮಣಃ ।

ಸರ್ವವೇದಾಂತವೇದ್ಯೋಽಯಂ ಶಿವ ಪವೇತಿ ಹಿ ಶ್ರುತಿಃ ॥೩೮॥

ಶಿವಃ ಶಿವಾಧಿಭಿನ್ಯತ್ಯಂ ಪೂಜನೀಯಃ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ।

ತತಃ ಶಿವಾಧಿಷಾ ನಿತ್ಯಂ ಮಯಾ ಸಂಪೂಜ್ಯತೇ ಶಿವಃ ॥೩೯॥

ದೇವಾನಾಂ ಮಾನಮಾನಾಂ ಚ ಸಾಂಬಃ ಸಂಸಾರವೋಚಕಃ ।

ಸಂಪೂಜಿತಃ ಕರೋತ್ಯೇವ ಸಂಸಾರತರುನಾಶನಂ ॥೪೦॥

ಪೂಜಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಾ ವಿಹರಿಸುತ್ತಿರುವನು. ಉಮಾರಮಣನೂ, ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಡೆಯನೂ ಜಗತ್ಪ್ರಭುವೂ ಅದ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನೇ ನಾನು ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಲೂ ಧ್ಯಾನ ಮಾಡುತ್ತಲೂ ತಪಸ್ಸುಮಾಡುತ್ತಿರುವೆನು. ||೩೫-೩೬||

ಅಂಬಿಕಾಸಮೇತನಾದ ಆ ಶಂಕರನು ಎಲ್ಲರಿಂದಲೂ ಪೂಜಾರ್ಥನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಆ ಪಾರ್ವತಿರಮಣನನ್ನು ನಾನೂ ಯಾವಾಗಲೂ ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಿರುವೆನು. ದೇವತಿಗಳಲ್ಲಿಲೂ ಸಾರ್ಥಕಾಮನೂ, ದೇವತಿಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಚಂಡಾಮಣಿಪ್ರಾಯನೂ ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಾ ವೇದಾಂತಗಳಂದಲೂ ಶಿಳಿಯಲ್ಪಡತಕ್ಕವನೂ ಆ ಶಿವನೇಂದೇ ಶ್ರುತಿಯಿರುವುದು. ||೩೭-೩೮||

ಮಂಗಳವನ್ನು ಬಯಸುವರೆಲ್ಲರೂ ಆ ಶಿವನನ್ನು ಸಿಯಮದಿಂದ ನಿತ್ಯನೂ ಸೂಜೆಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನಾನೂ ಮಂಗಳಪ್ರಸ್ತುಗೋಽಸ್ವರ ಆ ಶಿವನನ್ನು ನಿತ್ಯವೂ ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಿರುವೆನು. ದೇವತಿಗಳಿಗೂ ಮನುಷ್ಯರಿಗೂ ಸಹ ಈ ಪರತಿನನೇ ಸಂಸಾರಬಂಧನವನ್ನು ಬಿಡಿಸುವನೇಂದು ಶಿಳಿಯಬೇಕು. ಈ ಸಾಂಬನನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪೂಜೆಮಾಡಿದರೆ ಈ ಸಂಸಾರವೆಂಬ ವ್ಯಾಪಕವು ತಪ್ಪದೇ ನಾಶವಾಗುವುದು. ||೩೯-೪೦||

ಯಾವತ್ತುಷ್ಟಿಬರಲಂ ದೃಷ್ಟಿಯಾರವದಾಯುರನಾಮಯಂ ।

ತಾವಡ್ಯತ್ತೇನ ಸಂಪೂರ್ಣೋ ನಿತ್ಯಂ ಸಾಂಬಃ ಸದಾಶಿವಃ ॥೪೧॥

ತಸ್ಮಾತ್ಸದ್ವಯಂ ಧನ್ಯಂ ಯೇನ ಸಾಂಬಸ್ವದಾಶಿವಃ ।

ಪೂಜ್ಯತೇ ಬಿಲ್ವಪತ್ರದ್ಯೈ ಪ್ರತ್ಯಹಂ ಶ್ರೀತಿಪೂರ್ವಕಂ ॥೪೨॥

ತಸ್ಮೈವ ರಸನಾ ಧನ್ಯಾ ಯಯಾ ಸಾಂಬಃ ಸದಾಶಿವಃ ।

ಸೂರ್ಯತೇ ಸಾವಧಾನೇನ ಸಾನಂದಮಧುರೋಕ್ತಿಭಿಃ ॥೪೩॥

ತಸ್ಮೈವಾಷ್ಟ್ಯಯುಗಂ ಧನ್ಯಂ ಯೇನ ಸಾಂಬಃ ಸದಾಶಿವಃ ।

ಸಂಪೂರ್ಣಿತಃ ಪ್ರಯತ್ತೇನ ದೃತ್ಯತೇ ಪ್ರತ್ಯಹಂ ಮುದಾ ॥೪೪॥

ತಸ್ಮೈವ ಹಿ ಶರೋ ಧನ್ಯಂ ಯೇನ ಸಾಂಬಃ ಸದಾಶಿವಃ ।

ಪ್ರಣಮ್ಯತಿಪ್ರಯತ್ತೇನ ಪ್ರತ್ಯಹಂ ಪೂರ್ಣಿತೋ ಮುದಾ ॥೪೫॥

ತಸ್ಮೈವ ಹಿ ಮನೋ ಧನ್ಯಂ ಯೇನ ಸಾಂಬಃ ಸದಾಶಿವಃ ।

ಧ್ಯಾಯತೇ ಸರ್ವಕಾಲೇಷು ಕಾಲಮೃತ್ಯುವಿನಾಶಕಃ ॥೪೬॥

ಶರೀರಪುಷ್ಟಿ, ಶಕ್ತಿ, ದೃಷ್ಟಿಪಾಟವ, ರೋಗರುಜಿನಾದಿಗಳಲ್ಲದ ಆರೋಗ್ಯವಾದ ಜೀವನ ಇವುಗಳಿರುವ ವರೀಗೂ ನಿತ್ಯನ್ನ ಅಂಬಿಕಾಸಮೇತನಾದ ಆ ಸದಾಶಿವನನ್ನು ನಿಯಮಿಸಿದ ಪೂರ್ಣಿತ್ಯವೂ ಬಿಲ್ವಪತ್ರ, ಹೂ ಮುಂತಾದವು ಗಳಿಂದ ಅಂಬಿಕಾಸಮೇತನಾದ ಆ ಸದಾಶಿವನನ್ನು ಶ್ರೀತಿಯಿಂದ ಪೂರ್ಣಿತ್ಯವಾಡುವ ವವನ ಎರಡು ಕೃಗಳೂ ನಿಜವಾಗಿ ಧನ್ಯವಾದವುಗಳು ॥೪೭-೪೯॥

ಅನಂದಭರಿತವಾದ ಮಧುರವಚನಗಳಿಂದ ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ಅಂಬಿಕಾಸಮೇತನಾದ ಆ ಸದಾಶಿವನನ್ನು ಸ್ತೋತ್ರಮಾಡುವವನ ನಾಲಿಗೆಯೂ, ನಿಯಮಿಸಿದ ಪೂರ್ಣಿತ್ಯವೂ ಆ ಅಂಬಿಕಾಪತಿಯಾದ ಸದಾಶಿವನನ್ನು ಪೂರ್ಣಿತ್ಯವಾಡಿ ದರ್ಶನಮಾಡುವವನ ಎರಡು ಕಣ್ಣಗಳೂ, ಮತ್ತು ನಿತ್ಯವೂ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ ಆದೇವನನ್ನು ಶ್ರೀತಿಯಿಂದ ಪೂರ್ಣಿತ್ಯವಾಡುವವನ ತಲೆಯೂ ಸಹ ನಿಜವಾಗಿ ಧನ್ಯವಾದವುಗಳೇ ಸಂ ॥೪೨-೪೪-೪೯॥

ಭಾಷಣಕರವಾದ ಮೃತ್ಯುವನ್ನು ಸಾಶಮಾಡುವ ಅಂಬಿಕಾಸಮೇತನಾದ ಆ ಮಹಿಂಬಿವನನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಖಾತ್ಯನಮಾಡುವವನ ವರನಸ್ಸೇ ಧನ್ಯವಾಡುದು.

ಉದ್ದಾಳಿತಾಂಗೋ ಯೋ ನಿತ್ಯಂ ಮಹೇಶಮುಪಸೇವತೇ ।

ತಸ್ಯ ಭಾಗ್ಯಸ್ಯ ನಾಂತೋಽಸ್ತಿ ಸತ್ಯಮೇವೋಜ್ಯತೇ ಮಯಾ ॥೪೩॥

ಯಸ್ತು ಸಾಂಬಂ ಮಹಾದೇವಂ ನಾಭ್ಯಚರ್ಯಂ ಸಾದರಂ ।

ಸ ಘೋರತರಸಂಸಾರಸಾಗರಾನ್ಮೋತ್ತರಿಷ್ಯತಿ ॥೪೪॥

ಶಂಭುನಾರಾಧಿತೋ ಯೇನ ಭಗವಾನ್ಫಕ್ತವಶ್ವಲಃ ।

ತೇನ ಸಂಪಾದ್ಯತೇ ಭಾಯೋ ಗಭರವಾಸೋ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೪೫॥

ಗಭರವಾಸಭಯಂ ಯಸ್ಯ ಭವಿಷ್ಯತಿ ಚತುಮುರ್ವಿ ।

ತಸ್ಯ ತಢ್ಧಯನಾಶಸ್ತು ನ ವಿನಾ ಶಂಭುಪೂಜಯಾ ॥೪೬॥

ಶಂಭೋ ಶಂಭೋ ಮಹೇಶತೇತಿ ಯೇ ವದಂತ್ಯನಿಶಂ ಮುದಾ ।

ನ ತೇಷಾಂ ಗಭರಭಿಭಾರಯಸ್ತದನ್ಯೇಷಾಂ ತು ಗಭರಭಿಃ ॥೪೭॥

ಶಿವೇತಿ ಪರಮೇಶತೇತಿ ಯೇ ವದಂತ್ಯನಿಶಂ ಮುದಾ ।

ನ ತೇಷಾಂ ಗಭರಭಿಭಾರಯಸ್ತದನ್ಯೇಷಾಂ ತು ಗಭರಭಿಃ ॥೪೮॥

ಸಿತ್ಯಾಂ ಭಸ್ತುವನ್ನು ವೈಗಿಲ್ಲಾ ಲೇವನಮಾಡಿಕೊಂಡು ಆ ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನು
ಸೇವೆಮಾಡುವವನ ಭಾಗ್ಯಕ್ಕೆ ಎನ್ನೆಯೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಸತ್ಯವಾಗಿ ನಾನು ಹೇಳುವೇನು.
॥೪೯-೫೦॥

ಅಂಬಿಕಾಸಮೇಶನಾದ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಆದರದಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡದೇ
ಇರುವವನು ಈ ಶತ್ಯಂತ ಭಯುಂಕರವಾದ ಸಂಸಾರಸಾಗರದಿಂದ ಎಂದಿಗೂ ಉದ್ದಾರ
ವಾಗಲಾರನು. ॥೫೧॥

ಭಕ್ತರಲ್ಲಿ ವಿಶೇವ ಪ್ರೀತಿಯಾಳ್ಳ ಆ ಶಂಭುವನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡದಿರುವವನು
ವುನಃ ಗಭರವಾಸವನ್ನು (ಜನ್ಮವನ್ನು) ಹೊಂದುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವೇ ಇಲ್ಲ.
ಅಯ್ಯ ಚತುಮುರ್ವಿಬ್ರಹ್ಮನೇ, ಈ ರೀತಿಯಾದ ಗಭರವಾಸದ ಭಯವಿರುವ
ರೈಲ್ಲಿಗೂ ಶಂಭುವನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡಿದಲ್ಲಿದೇ ಆದರ ಹೆದರಿಕೆಯು ಖಂಡಿತ
ಹೊಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂ. ॥೫೨-೫೩॥

ಶಂಭು, ಶಂಭು, ಮಹೇಶ್ವರ, ಶಿವ, ಪರಮೇಶ್ವರ, ಮೃತ್ಯುಂಜಯ,
ಅಮರೇಶ್ವರ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅನವರತಷ್ಠಾ ಆ ಸದಾಶಿವನ ದಿವ್ಯನಾಮಗಳನ್ನು

ಮೃತ್ಯುಂಜಯಾಮರೇಶೇತಿ ಯೇ ವದಂತ್ಯನಿಶಂ ಮುದಾ ।

ನ ತೇಷಾಂ ಗಭರ್ಭಿಭೂರ್ಯಸ್ತದನ್ಯೇಷಾಂ ತು ಗಭರ್ಭಿಃ ॥೫೩॥

ಮಹಾದೇವ ಮಹೇಶೇತಿ ಯೇ ವದಂತ್ಯನಿಶಂ ಮುದಾ ।

ನ ತೇಷಾಂ ಗಭರ್ಭಿಭೂರ್ಯಸ್ತದನ್ಯೇಷಾಂ ತು ಗಭರ್ಭಿಃ ॥೫೪॥

ತ್ರಿಯಂಬಕೇತಿ ಶರ್ವೇತಿ ಯೇ ವದಂತ್ಯನಿಶಂ ಮುದಾ ।

ನ ತೇಷಾಂ ಗಭರ್ಭಿಭೂರ್ಯಸ್ತದನ್ಯೇಷಾಂ ತು ಗಭರ್ಭಿಃ ॥೫೫॥

ಶ್ರಂಕರೋಮಾಸಹಾಯೇತಿ ಯೇ ವದಂತ್ಯನಿಶಂ ಮುದಾ ।

ನ ತೇಷಾಂ ಗಭರ್ಭಿಭೂರ್ಯಸ್ತದನ್ಯೇಷಾಂ ತು ಗಭರ್ಭಿಃ ॥೫೬॥

ಕಾಲಾಗ್ನಿರುದ್ರವೀರೇತಿ ಯೇ ವದಂತ್ಯನಿಶಂ ಮುದಾ ।

ನ ತೇಷಾಂ ಗಭರ್ಭಿಭೂರ್ಯಸ್ತದನ್ಯೇಷಾಂ ತು ಗಭರ್ಭಿಃ ॥೫೭॥

ತ್ರಿಪುರಾರೇ ಮಖಾರೇತಿ ಯೇ ವದಂತ್ಯನಿಶಂ ಮುದಾ ।

ನ ತೇಷಾಂ ಗಭರ್ಭಿಭೂರ್ಯಸ್ತದನ್ಯೇಷಾಂ ತು ಗಭರ್ಭಿಃ ॥೫೮॥

ತ್ರಿಲೋಚನೇತಿ ಭಗೀರೇತಿ ಯೇ ವದಂತ್ಯನಿಶಂ ಮುದಾ ।

ನ ತೇಷಾಂ ಗಭರ್ಭಿಭೂರ್ಯಸ್ತದನ್ಯೇಷಾಂ ತು ಗಭರ್ಭಿಃ ॥೫೯॥

ಉಚ್ಛಾರವಾಡುವವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದವರೆಲ್ಲಿಗೂ ಈ ಗಭರ್ಭಾಸರೂಪವಾದ
ಭಯವು ತಪ್ಪಿದ್ದೇ ಆಗ್ಲ. ॥೫೧-೫೨-೫೩॥

ಮಹಾದೇವ, ಮಹೇಶ್ವರ, ತ್ರಿಯಂಬಕ, (ಮೂರುಕಣ್ಣಾಳ್ವಯನು) ಶರ್ವ,
(ಪ್ರಾಳಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಂಹಾರವಾಡುವನು) ಶಂಕರ, (ಮಂಗಳಕರ)
ಉವಾರಮಣಣಂಬುದಾಗಿ ಆ ಮಹಾದೇವನ ದಿವ್ಯನಾಮಗಳನ್ನು ಸಂತೋಷದಿಂ
ದುಚ್ಯಾರವಾಡುವವರಿಗಲ್ಲದೇ ಉಳಿದವರಿಗಲ್ಲ, ಶ್ರಾನಃ ಗಭರ್ಭಾಸಭಯವುಂಟೇ
ಉಂಟು. ॥೫೪-೫೫-೫೬॥

ಪ್ರಾಳಯಕಾಲದ ಶಗ್ನಿಯಂತೆ ಭಯಂಕರವಾಗಿರುವವನು, ವೀರನು,
ತ್ರಿಪುರದೇಂಬ ರಾಕ್ಷಸರನ್ನು ಸಿಗ್ರಿಪುಸಿದವನು, ದಕ್ಷಾಬ್ರಹ್ಮನ ಯಾಗಕ್ಕೆ ಶತ್ರುವು,
ಮರ್ಕಣಣನು, ಪ್ರಪಂಚದ ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆಂದ್ರಿಗಳನ್ನೆಸಗುವನು ಎಂದು ಆ

ಖಿನಾಕೆಪಾಣೀ ಸೋಮೇತಿ ಯೇ ವದಂತ್ಯನಿಶಂ ಮುದಾ ।
ನ ತೇಷಾಂ ಗಭ್ರಭೀಭೂರ್ಯಸ್ತದನ್ಯೇಷಾಂ ತು ಗಭ್ರಭೀಃ ॥೧೦॥

ಚಂದ್ರಚೂಡೇತಿ ಭೀಮೇತಿ ಯೇ ವದಂತ್ಯನಿಶಂ ಮುದಾ ।
ನ ತೇಷಾಂ ಗಭ್ರಭೀಭೂರ್ಯಸ್ತದನ್ಯೇಷಾಂ ತು ಗಭ್ರಭೀಃ ॥೧೧॥

ಯಸ್ಯ ಸ್ವರಣಮಾತ್ರೇಣ ಸದ್ಯಃ ಸಂಸಾರನಾಶನಂ ।
ತಸ್ಯ ದೇವಾಧಿದೇವಸ್ಯ ಶಿವಸ್ಯ ಸ್ವರಣಂ ಪರಂ ॥೧೨॥

ಯಸ್ಯ ದೇವಾಧಿದೇವಸ್ಯ ಪೂಜನಂ ಸರ್ವಕಾಮದಂ ।
ತಸ್ಯ ದೇವಾಧಿದೇವಸ್ಯ ಶಿವಸ್ಯೈವಾಚಿನಂ ಪರಂ ॥೧೩॥

ನ ಯನ್ನಾಮಸನುಂ ನಾಮ ಶ್ರುತ್ಯಾ ಶ್ರುತ್ಯಂತ ಏವ ವಾ ।
ತಸ್ಯ ದೇವಾಧಿದೇವಸ್ಯ ನಾಮ ಸ್ವತ್ಯಂ ವ್ಯಮೈತ್ಯರಂ ॥೧೪॥

ಶಿವಪೂಜಾಂ ವಿಹಾರ್ಯಾನ್ಯನ್ನಾಸ್ತಿ ನೋಹ್ವಸ್ಯ ಕಾರಣಂ ।
ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಮಿದಂ ಸತ್ಯಮುದ್ಧೃತ್ಯ ಭೂಜಮುಜ್ಯತೇ ॥೧೫॥

ಮಾರ್ಚಾದೇವನ ದಿವ್ಯನಾಮಗಳನ್ನು ಚ್ವಾರಮಾಡುವರಿಗೆ ಹೊರತು ಉಳಿದವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಈ ಗಭ್ರವಾಸದುಃಖವು ತಪ್ಪಿದ್ದಲ್ಲ. ||೫೨-೫೩-೫೪||

ಸಿನಾಕವೆಂಬ ಬಿಲ್ಲನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿರುವವನೂ, ಉಮಾಸಮೇತನೂ, ಚಂದ್ರನನ್ನು ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಧರಿಸಿರುವವನೂ, ವರೋಧಿಗಳಿಗೆ ಭಯಂಕರಪ್ರಾಯನೂ ಎಂದು ಆ ಮಾರ್ಚಾದೇವನ ದಿವ್ಯನಾಮಗಳನ್ನು ಚ್ವಾರಮಾಡುವರಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಈ ಗಭ್ರವಾಸವೆಂಬುದು ಪ್ರಾನಃ ತಪ್ಪಿದ್ದೇ ತಲ್ಲ. ||೫೦-೫೧||

ಸ್ವರಣೀಮಾಡಿದ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಈ ಸಂಸಾರಬಂಧನವು ನಾಶವಾಗುವ ಆ ದೇವಾಧಿದೇವನಾದ ಪರಶಿವನ ಸ್ವರಣೀಯೇ ತುಂಬಾ ಉತ್ಸೃಷ್ಟವಾದುದು. ದೇವಾಧಿದೇವನಾದ ಆ ಶಿವನ ಪೂಜೆಯು ಎಲ್ಲಾ ಇಷ್ಟಾರ್ಥಗಳನ್ನೂ ಕೊಡುವುದು. ಆ ದೇವಾಧಿದೇವನೆನಿಸಿದ ಶಿವನ ಪೂಜೆಯೇ ಉತ್ಸೃಷ್ಟವೆನಿಸಿರುವುದು. ||೫೨-೫೩||

ವೇದ ಅಧವಾ ವೇದಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ದೇವಾಧಿದೇವನಾದ ಈಶ್ವರನ ಸಾಮಾಗಳಿಗೆ ಸಮಾನವಾದ ನಾಮಗಳೇ ಇಲ್ಲವೇ ಅಂತಹ ಮಹೇಶ್ವರನ ನಾಮವನ್ನು

ಧರ್ಮಾರ್ಥಕಾಮವೋಕ್ತುಣಾಂ ಸಾಧನಂ ಶಿವಪೂಜನಂ ।

ಧರ್ಮಾರ್ಥದಿಸಿದ್ವಿನಾರ್ಥಸ್ತ್ರೀವ ವಿನಾ ಶಂಕರಪೂಜಯಾ ॥೫೬॥

ಯಃ ಶಂಕರೇತಿ ಸರ್ವೇಶಾಂ ಪೂಜನಸ್ತ್ರೀರಣಾದಿಭಿಃ ।

ನ ಶಂಕರಃ ಪೂಜನಿಯೋ ನಿಯಮೇನಾನ್ವಯಂ ಮುದಾ ॥೫೭॥

ಧರ್ಮಾರ್ಥಕಾಮವೋಕ್ತುಣಾಂ ಸ್ತು ಮಮೇತ್ಯಃ ಶಂಕರಾಚರ್ಚನಾತ್ರ್ ।

ಅಭ್ಯತೇ ಸರ್ವಧಾ ಬ್ರಹ್ಮನ್ನಾಂಧಾ ನ ಕಡಾಚನ ॥೫೮॥

ಶ್ರೀವಾನ್ಸ್ಯಃ ಶಂಕರೋ ನಾಸ್ತಿ ದೇವೇಷ್ಯನ್ಯೇಷು ವಾ ವಿಧೇ ।

ನ ಏವ ಶಂಕರಸ್ತಾತ್ತಸ್ತಿವಾಭ್ಯಾಚರ್ಚನಂ ವರಂ ॥೫೯॥

ಶಂಕರಂ ಠೋಽಚರ್ಚಯೇನ್ನಿತ್ಯಂ ಶಂಕರಂ ಸರ್ವಸಾಧನ್ಯಃ ।

ಶಂಕರಸ್ತಸ್ಯ ನಿಯಮಾಖ್ಯಂಕರಸ್ತ ಭವಿಷ್ಯತಿ ॥೬೦॥

ಸ್ತುರಣೆಮಾಡಬೇಕು. ಶಿವಪೂಜೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮೋಕ್ಷಪ್ರಾಪ್ತಿಗೆ ಬೇರೆ ಕಾರಣವೇ ಇಲ್ಲ. ಇದು ಸತ್ಯವು. ಭೂಜವನ್ನೇತ್ತಿ. ಇದು ಸತ್ಯವೆಂದು ಸಾರಿ ಸಾರಿ ಹೇಳುವೇನು. ॥೬೧-೬೨॥

ಈ ಶಿವಪೂಜೆಯೆಂಬುದು ಧರ್ಮ, ಅರ್ಥ, ಕಾಮ ಮತ್ತು ಮೋಕ್ಷಗಳಿಂಬ ಪುರುಷಾರ್ಥಗಳಿಗೆ ಸಾಧನಭಾಂತವಾಗಿರುವುದು. ಆ ಶಂಕರನ ಪೂಜೆಯಿಲ್ಲದೇ ಧರ್ಮವೇ ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಸಿದ್ಧಿ ಸಲಾರವು. ಪೂಜೆ ಮತ್ತು ಸ್ತುರಣೆ ಮುಂತಾದವು ಗಳಿಂದ ಎಲ್ಲಾರಿಗೂ ಸುಖವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ನಾವು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡಬೇಕು. ॥೬೧-೬೨॥

ಆಯ್ದು ಬ್ರಹ್ಮನೇ, ಈ ಧರ್ಮಾರ್ಥ ಕಾಮ ಮೋಕ್ಷಗಳೂ ನನಗೆ ಶಂಕರನ ಸ್ತುರಣೆಯಿಂದ ಸಿದ್ಧಿಸಿವೇಯೇ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಯಾವುದರಿಂದಲೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಭಾವಿಸು. ಎಲ್ಲೀ ವಿಧಿಯೇ, ವೇವತೆಗಳಲ್ಲಾಗಲೀ, ಇತರರಲ್ಲಾಗಲೀ ಆ ಶಿವನಿಗಂತ ಬೇರೆಯಾವರಾರೂ ವಂಗಳಕರಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿ. ಅವನೇ ಸುಖವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಸಾದ್ವರಿಂದ ಆ ಶಿವನ ಪೂಜೆಯೇ ಶ್ರೀಷ್ಟಿವಾದದ್ದು. ॥೬೩-೬೪॥

ಎಲ್ಲಾ ಸಲಕರಣೆಗಳನ್ನೂ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಮಂಗಳಕರವಾದ ಶಂಕರ ಸನ್ನಿಹಿತ್ಯಾಗಿ ಪೂಜೆಮಾಡುವನನಿಗೆ ಆ ಶಂಕರನು ಶವಕ್ರಾಂತಿ ಸಂಖರನಾಗು

ಶಂಕರೇತಿ ಮುದಾ ಯಸ್ತು ವದಿಷ್ಟತ್ತನುವಾಸರಂ ।

ಸ ತು ಧನ್ಯತರೋ ಜ್ಞೀಯಃ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ಮಂಭೋಜತೇ ॥೨೦॥

ಸಂಸಾರಸಾಗರಂ ತತ್ತ್ವಂ ತರಿನಾರ್ವನ್ಯವ ಶಾಂಕರಂ ।

ತದನ್ಯಸ್ತ ನ ಸಂಸಾರಷೋರಸಾಗರತಾರಕಂ ॥೨೧॥

ಶಾಂಕರಂ ನಾಮ ವಿಮಲಂ ಮಿಷ್ಪಾನಿಷತ್ತರಂ ವಿಧೇ ।

ತನ್ನ ಮಂ ಮುಕ್ತಿದಂ ಭವ್ಯಂ ಸಂಸಾರಭಯನಾಶಕಂ ॥೨೨॥

ಶಂಕರಸ್ತರಣಂ ನಿತ್ಯಂ ತಥಾ ಶಂಕರಪೂಜನಂ ।

ತತ್ತ್ವಗೇ ನರಕಾನಾಸೋ ಭವತ್ಯೇನ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೨೩॥

ಕೃತಾದಯೋ ಯುಗಾ ಯೇ ತು ಕೇಷು ಸರ್ವೀಷು ಸರ್ವದಾ ।

ಪೂಜನೀಯೋ ಮಹಾದೇವೋ ಬ್ರಹ್ಮಾಣಾಢ್ಯಃ ಸುರ್ಯರಸಿ ॥೨೪॥

ದರಃ ಸ್ತುರಹರೋ ಬ್ರಹ್ಮನೇಷ್ವೀರಸಂಸಾರತಾರಕಃ ।

ಹತಸ್ತರೋ ಮಹೇಶೇನ ನ ಸಂಸಾರಪ್ರವರ್ತಕಃ ॥೨೫॥

ವನು. ಪ್ರತಿದಿನವೂ ‘ಶಂಕರ’ ಎಂದು ದಿವ್ಯನಾಮವನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಉಚ್ಛಾರ ವಾಡುವವನು ತುಂಬಾ ಧನ್ಯನೆಂಬುದು ಸತ್ಯವು. ಈ ಸಂಸಾರವೆಂಬ ದೊಡ್ಡ ಸಾಗರವನ್ನು ದಾಟಬೇಕಾದರೆ ಆ ಶಂಕರನ ನಾಮಗಳೆಂಬ ನಾವೆಯೋಂದು ಸಾಧನವೇ ಹೊರತು ಮಿಕ್ಕ ಯಾವುವೂ ಈ ಘೋರಸಂಸಾರವನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ನಾಶವಾಡಲಾರವು. ||೨೦-೨೭-೨೫||

ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮನೇ, ಶಂಕರನ ಸಿಮ್ಮಲನಾದ ದಿವ್ಯನಾಮವು ತುಂಬಾ ರುಚಿ ಕರವಾದುದು. ಮುಕ್ತಿಪ್ರದವಾದ ಈ ದಿವ್ಯನಾಮವು ಸಂಸಾರದ ಭಯವನ್ನು ನಾಶ ವಾಡುವುದು. ಆ ಶಂಕರನ ಸ್ತುರಣೆ ಮತ್ತು ಶ್ರುಜೆ ಇವುಗಳನ್ನು ಬಿಡುವುದರಿಂದ ನರಕವಾಸವು ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಉಂಟಾಗುವುದೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸುಂಶಯವೇ ಇಲ್ಲ. ||೨೨-೨೪||

ಕೃತ, ತ್ರೀತ, ದ್ವಾಪರ ಮತ್ತು ಕಲಿಯುಗಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಬ್ರಹ್ಮಾಣನೇ ವೋದಲಾದ ಸರ್ಕಲ ವಾನವರೂ ದೇವತೀಗಳೂ ಘೂಜಿಸಬೇಕು. ಮನ್ಯಧನನ್ನು ನಾಶವಾಡಿದ ಆ ಪರಮೇಶ್ವರನು ಈ ಘೋರವಾದ

పరం త్వవ్యభిజారేణ భక్తిః కార్యా మహేత్తరే |

సా నాకయతి సంసారం భక్తిరవ్యభిజారిణీ |

॥१३॥

యథా పతివ్రతా శుద్ధా నాన్యం కామయతే తథా |

తాంకెరః తంకెరాదన్యం నాజచయతేవ సర్వథా |

తాంకెరః తంకెరాదన్యం యంద్యజచయతి మోహతః |

స తాంకెరః కెథం భూయా న శివైకపరో యతః |

మోహితోఽపి తాంకెరస్యైవ మోహితోఽాన్యస్య సర్వథా |

సత్కసేఽతప్తునః సత్కం తపథ్భః శ్రయతే మయా |

పతావత్మాలపర్యంతం తాంకెరాస్యస్య సర్వథా |

న జాతా ముక్తరగ్రేణి న భవిష్యతి వస్తుతః |

సంసారముఖివన్యు నాతమాడువను. మంస్తుధనూ సక తన్నన్యు నాత
మాడిద మయాదేవన భక్తర విషయదల్ల భయందింద సిద్ధిసుత్తిల్లనాద్దంద
ఈ సంసారము ఈత్తరభక్తరిగే ఎందిగూ ప్రవతీసుస్తుదిల్ల. ||७४-१३||

కృపాళువాద మహేత్తరనల్లి భక్తితోఽింపబేకు. ఈ భక్తియు సంసార
బంధనవన్యు తప్పదే నాతమాడువుదు. పరితుద్ధాద పతివ్రతియు తన్న
పతియస్తుల్లదే మత్తారన్యు అపేష్టసదిరువంతే ఆ తంకెరన భక్తును లోక
తంకెరనన్యు ఏట్టు మత్తారన్యు ఇండితవాగిమూ పుజివాడువుదిల్ల.
||७४-१४||

తాంభవనాదవను తంకెరనన్యుల్లదే తజ్ఞునదింద వేత్తారన్యుదరూ
శ్రాబనాడువుదాదరీ తంకెరనల్లయే నంబికేయిల్ల. ఆవను వేగేతానే
తాంభవనాగువను? మోహితూ సక ఆ తంకెరన భక్తరిగే హౌరతు
శ్రాబదవరిగే ఎందిగూ చేలరెంబులారదు. ఇంక శత్రువేందు నాను తపథవాడి
హేఖుత్తీనే. ||७४-१०||

శల్లుయవరిగూ తంకెరన భక్తురజ్ఞదవరిగే ఎందిగూ మోహితుంటా
రో. శన్యముందూ వస్తుత. ఈద. ఉరుపువిల్ల. తిపభక్తురజ్ఞదవరిల్లగూ

ಅಶಾಂಕರಸ್ತು ಸರ್ವೇಃಪಿ ನರಕೇಷು ವಸಂತಿ ಹಿ ।

ತೇಣಾಂ ತು ನಿಗರ್ವನೋ ನಾಸ್ತಿ ಕಲ್ಪಕೋಟಿತತ್ವರಪಿ ॥೭೨॥

ಯಮೇನ ತು ಕೃತಃ ಪುಣಿರ್ಥಂ ಶಪಥಃ ಕ್ಲಾರಚಷ್ಟಾಣಾ ।

ಪಂತ್ಸನ್ನಿಧಿಂ ನ ಶಪಥಃ ಕೀರ್ಜಶಸ್ತಂ ವದಾಮ್ಯಹಂ ॥೭೩॥

॥ ಯಮ ಉವಾಚ ॥

ಅಶಾಂಕರಾನ್ವಾತಯಾನಿ ನರಕೇಷ್ಟನಿಶಂ ಧ್ರುವಂ ।

ಅತ್ರ ಸಾಷ್ಟೇ ಮಹಾದೇವಃ ಸರ್ವದ್ರಷ್ಟಾ ಸದಾಶಿವಃ ॥೭೪॥

ಅಶಾಂಕರಾನಯಃಿಂಡ್ಯಃ ಸಂತಪ್ತೈಸ್ತಾಡಯಾಮ್ಯಹಂ ।

ಅತ್ರ ಸಾಷ್ಟೇ ಮಹಾದೇವಃ ಸರ್ವದ್ರಷ್ಟಾ ಸದಾಶಿವಃ ॥೭೫॥

ಅರ್ಜ್ಯವಾಂಸ್ತಪ್ತಶಸ್ತ್ರಾಷ್ಟ್ರಾರತ್ಯಜ್ಞಾಸ್ತಾಡಯಾಮ್ಯಹಂ ।

ಅತ್ರ ಸಾಷ್ಟೇ ಮಹಾದೇವಃ ಸರ್ವದ್ರಷ್ಟಾ ಸದಾಶಿವಃ ॥೭೬॥

ಅರ್ಜ್ಯವಾನ್ವಾಲುಕಾಂಯಂತ್ರೀ ಸಂತಪ್ತೀ ಭಜಯಾಮ್ಯಹಂ ।

ಅತ್ರ ಸಾಷ್ಟೇ ಮಹಾದೇವಃ ಸರ್ವದ್ರಷ್ಟಾ ಸದಾಶಿವಃ ॥೭೭॥

ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ಬೀಳುವರು. ಇವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಂತರಕಲ್ಪಗಳು ಕಳೆದರೂ ಅಲ್ಲಿಂದ
ಬಿಡುಗಡೆ ಇಲ್ಲ. ॥೮೦-೮೧॥

ಶಿವದ್ವೈರ್ಹಿಗಳ ವಿವಯದಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ಕ್ಲಾರನಾದ ಆ ಯಮನು ನನ್ನ
ಸಮಕ್ವಮದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆನಾಡಿದ್ದನ್ನು ವಿವರಿಸುವೆನು ಕೇಳು. ॥೮೨॥

“ಶಂಕರನ ಭಕ್ತರಲ್ಲಿದವರನ್ನು ಆನವರತವೂ ನಾನು ನಿರ್ದಿಷ್ಟನಾಗಿ
ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ತಳ್ಳುವೆನು. ಈ ವಿವಯದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸ್ವತಃ ಸೋಡುವ ಆ
ಮಹಾದೇವನೇ ಸಾಷ್ಟೀಯಾಗಿರುವನನ್. ಶಂಕರದ್ವೈರ್ಹಿಗಳನ್ನು ಕಾದ ಕಬ್ಜಿಣಿ
ಗುಂಡುಗೇಂದ ಜೆನ್ನಾಗಿ ನಾನು ಹೊಡಿಯುತ್ತೀನೆಂಬುದರಲ್ಲಿ, ಸಿತ್ಯಮಂಗಳ
ವಿಗ್ರಹನೂ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸ್ವತಃ ಸೋಡುವವನೂ ಆದ ಆ ಮಹಾದೇವನೇ ಸಾಷ್ಟೀಯಾಗಿ. ॥೮೪-೮೫॥

ಶಿವದ್ವೈರ್ಹಿಗಳಾದವರನ್ನು ಕಾದ ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಆಯುಧಗಳ ಸಮಾಜ
ದಿಂದ ನಾನು ಹೊಡಿಯುತ್ತೀನೆ. ಮತ್ತು ಕಾದ ಶಾಲಯಂತ್ರಕ್ಕೆ ವಿರಿಸುವೆನು. ಈ

ಅಶ್ವಾಸಾಯಕುಂಡೇಷು ಸರ್ವದಾ ಪಾತಯಾಮೃಹಂ ।

ಅತ್ಯ ಸಾಷ್ಟೇ ಮಹಾದೇವಃ ಸರ್ವದ್ರಘ್ರಾ ಸದಾಶಿವಃ ॥೮೮॥

ಅಶ್ವಾಸಾಯಸಸ್ತಂಭೇ ಬದ್ವಾತ ಸಂತಾದಯಾಮೃಹಂ ।

ಅತ್ಯ ಸಾಷ್ಟೇ ಮಹಾದೇವಃ ಸರ್ವದ್ರಘ್ರಾ ಸದಾಶಿವಃ ॥೮೯॥

ಅಶ್ವಾಸ್ತಲಕುಂಡೇಷು ಸರ್ವದಾ ಪಾತಯಾಮೃಹಂ ।

ಅತ್ಯ ಸಾಷ್ಟೇ ಮಹಾದೇವಃ ಸರ್ವದ್ರಘ್ರಾ ಸದಾಶಿವಃ ॥೯೦॥

ಅಶ್ವಾಸಗ್ನಿ ಕುಂಡೇಷು ಸರ್ವದಾ ಪಾತಯಾಮೃಹಂ ।

ಅತ್ಯ ಸಾಷ್ಟೇ ಮಹಾದೇವಃ ಸರ್ವದ್ರಘ್ರಾ ಸದಾಶಿವಃ ॥೯೧॥

ಅಶ್ವಾಂಸ್ತಪ್ತಶಾತ್ರಗ್ರೇ ಸರ್ವದಾ ಪಾತಯಾಮೃಹಂ ।

ಅತ್ಯ ಸಾಷ್ಟೇ ಮಹಾದೇವಃ ಸರ್ವದ್ರಘ್ರಾ ಸದಾಶಿವಃ ॥೯೨॥

ಅಶಾಂಕರಾನ್ ನಂತ್ರಣ್ಯೇ ತ್ವಣ್ಯೇ ಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯೈ ಮಹ್ಯಹಂ ।

ಅತ್ಯ ಸಾಷ್ಟೇ ಮಹಾದೇವಃ ಸರ್ವದ್ರಘ್ರಾ ಸದಾಶಿವಃ ॥೯೩॥

ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸದಾಶಿವನೂ ಸರ್ವಸಾಕ್ಷಿಯೂ ಆದ ಆ ಮಹಾದೇವನೇ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿರುವನು. ॥೯೪-೯೫॥

ಶಿವದೈತ್ಯಿಗಳನ್ನು ಕೇವಿನ ಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿ ತಳ್ಳುತ್ತಲೂ, ಕಬ್ಜಿಣದ ಕಂಬಗಳಿಗೆ ಕಟ್ಟಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೊಡೆಯುತ್ತಲೂ ಹಿಂಸೆಕೊಡುವೆನೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸೋಡುತ್ತ ಸಿತ್ಯಮಂಗಳಸ್ತರೂಸಿಯಾಗಿರುವ ಆ ಮಹಾದೇವನೇ ಸಾಕ್ಷಿಯಾದು ತಿಳಿ. ॥೯೫-೯೬॥

ಶಿವದೈತ್ಯಿಗಳನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಆಮೇರ್ಧ್ಯಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆಗ್ನಿಕುಂಡಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನಾನು ತಳ್ಳುತ್ತೇನೆ ಅಲ್ಲದೇ ಕಾದ ಆಯುಧಗಳ ತುದಿಗಳಿಂದ ಚುಚ್ಚಿ ಹಿಂಸೆಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯಮಂಗಳಸ್ತರೂಪನೂ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸ್ವತಃ ಸೋಡುತ್ತಿರುವನೂ ಆದ ಆ ಮಹಾದೇವನೇ ಸಾಕ್ಷಿಯು. ॥೯೦-೯೧-೯೨॥

ನಾನು ಸಕಲಕರ್ಮಗಳನ್ನೂ ಸ್ವತಃ ಸೋಡುತ್ತೂ ನಿತ್ಯಮಂಗಳಸ್ತರೂಪನ ಸಾಗಿರುವ ಆ ಮಹಾದೇವನ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಬ್ರಹ್ಮತಾತ್ಮ ಮತ್ತು ಸೈಹಿಕನ

ಅಶಾಂಕರಾನ್ ಸಂತ್ಯಾಗೈ ತ್ಯಾಗೈ ವಿಶ್ವಾಸ್ಯಾಮಪ್ಯಹಂ ।

ಅತ್ರ ಸಾಷ್ಟೇ ಮಹಾದೇವಃ ಸರ್ವದ್ರಘಾ ಸದಾಶಿವಃ ॥೬೪॥

ಅಶಾಂಕರಂ ನ ಸಂತ್ಯಾಗೈ ತ್ಯಾಗೈ ವಿಶ್ವಾಸ್ಯಾಮಪ್ಯಹಂ ।

ಅತ್ರ ಸಾಷ್ಟೇ ಮಹಾದೇವಃ ಸರ್ವದ್ರಘಾ ಸದಾಶಿವಃ ॥೬೫॥

ಅಶಾಂಕರಂ ನ ಸಂತ್ಯಾಗೈ ತ್ಯಾಗೈ ತಾತಘಾ ಮಪ್ಯಹಂ ।

ಅತ್ರ ಸಾಷ್ಟೇ ಮಹಾದೇವಃ ಸರ್ವದ್ರಘಾ ಸದಾಶಿವಃ ॥೬೬॥

ಅಶಾಂಕರಂ ನ ಸಂತ್ಯಾಗೈ ತ್ಯಾಗೈ ಚಾಲಘಾ ಮಪ್ಯಹಂ ।

ಅತ್ರ ಸಾಷ್ಟೇ ಮಹಾದೇವಃ ಸರ್ವದ್ರಘಾ ಸದಾಶಿವಃ ॥೬೭॥

ಅಶಾಂಕರಂ ನ ಸಂತ್ಯಾಗೈ ತ್ಯಾಗೈ ಮಧ್ಯಸಮಪ್ಯಹಂ ।

ಅತ್ರ ಸಾಷ್ಟೇ ಮಹಾದೇವಃ ಸರ್ವದ್ರಘಾ ಸದಾಶಿವಃ ॥೬೮॥

ಅಶಾಂಕರಂ ನ ಸಂತ್ಯಾಗೈ ತ್ಯಾಗೈ ಭೂಣಘಾ ಮಪ್ಯಹಂ ।

ಅತ್ರ ಸಾಷ್ಟೇ ಮಹಾದೇವಃ ಸರ್ವದ್ರಘಾ ಸದಾಶಿವಃ ॥೬೯॥

ಅಶಾಂಕರಂ ನ ಸಂತ್ಯಾಗೈ ತ್ಯಾಗೈ ವಿರಘಾ ಮಪ್ಯಹಂ ।

ಅತ್ರ ಸಾಷ್ಟೇ ಮಹಾದೇವಃ ಸರ್ವದ್ರಘಾ ಸದಾಶಿವಃ ॥೭೦॥

ಕೊಲೆ ಇವುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೂ ಶಂಕರದೊರ್ಹಿಯಾದವರ
ನ್ನೆಂದಿಗೂ ಖಂಡಿತ ಬಿಡಲಾರೆನು. ॥೭೧-೭೨॥

ಮಂಗ, ತಂದೆ ಮತ್ತು ಹುಡುಗರು ಇವರನ್ನು ಕೊಂದವರನ್ನು ಒಂದುನೇಳಿ
ಬಿಟ್ಟರೂ, ಶಂಕರನ ಪಿಷಯದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿತೋರಿಸಬೇ ಶಿವದೊರ್ಹಿಗಳಾಗಿರುವರನ್ನು
ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿತ್ಯಮಂಗಳಸ್ವರೂಪನಾಗಿರುವ ಆ ಮಹಾದೇವನ ಸಾಷ್ಟೇ
ಯಾಗಿಯೂ ಬಿಡಲಾರೆನು. ॥೭೩-೭೪-೭೫॥

ಹೆಂಡ ಕುಡಿಯುವವನು, ಭೂಣಹತ್ಯಾದೋವಕೊಳಳಗಾದವನೂ (ಅಂದರೆ
ಗಭ್ರಸಿಂಡವನ್ನು ಅಥವ ಚಿಕ್ಕಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೊಂದವನೂ) ವಿರರನ್ನು
ಕೊಂದವನೂ, ಇವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಂದನೇಳಿ ಬಿಟ್ಟರೂ ಆ ಮಹಾದೇವನ ಸಾಷ್ಟೇ
ಯಾಗಿಯೂ ಶಂಕರನಲ್ಲಿ ದೊರ್ಹಿಗಳೇನಿಸಿರುವರನ್ನು ಮಾತ್ರ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ನಾನು
ಬಿಡಲಾರೆನು. ॥೭೫-೭೬-೭೦೦॥

ಅಶಾಂಕರಂ ನ ಸಂತೃಪ್ತೇಽ ತೃಪ್ತೇಽ ರಾಜಷ್ಟ್ವಮಹ್ಯಹಂ ।

ಅತ್ಯ ಸಾಕ್ಷೀ ಮಹಾದೇವಃ ಸರ್ವದ್ರಷ್ಟಾ ಸದಾಶಿವಃ ॥೧೦೧॥

ಅಶಾಂಕರಂ ನ ಸಂತೃಪ್ತೇಽ ತೃಪ್ತೇಽ ಸ್ವಜಾಪಹಾರಿಣಃ ।

ಅತ್ಯ ಸಾಕ್ಷೀ ಮಹಾದೇವಃ ಸರ್ವದ್ರಷ್ಟಾ ಸದಾಶಿವಃ ॥೧೦೨॥

ಅಶಾಂಕರಂ ನ ಸಂತೃಪ್ತೇಽ ತೃಪ್ತೇಽನ್ಯನಿತಾಪ್ಯಹಂ ।

ಅತ್ಯ ಸಾಕ್ಷೀ ಮಹಾದೇವಃ ಸರ್ವದ್ರಷ್ಟಾ ಸದಾಶಿವಃ ॥೧೦೩॥

ಅಶಾಂಕರಂ ನ ಸಂತೃಪ್ತೇಽ ತೃಪ್ತೇಽ ಭೂಚೋರಮಹ್ಯಹಂ ।

ಅತ್ಯ ಸಾಕ್ಷೀ ಮಹಾದೇವಃ ಸರ್ವದ್ರಷ್ಟಾ ಸದಾಶಿವಃ ॥೧೦೪॥

ಅಶ್ವನಾನ್ಯಲಯಾಮ್ಯೇನ ತಪ್ತಫೋರಘರಟ್ಟಿನ್ಯೇಃ ।

ಅತ್ಯ ಸಾಕ್ಷೀ ಮಹಾದೇವಃ ಸರ್ವದ್ರಷ್ಟಾ ಸದಾಶಿವಃ ॥೧೦೫॥

ಅಶ್ವನಾಂಸ್ತಾಸ್ತಮುಸಲ್ಪಿಃ ಕಂಡಯಾಮಿ ಪುನಃ ಪುನಃ ।

ಅತ್ಯ ಸಾಕ್ಷೀ ಮಹಾದೇವಃ ಸರ್ವದ್ರಷ್ಟಾ ಸದಾಶಿವಃ ॥೧೦೬॥

ರಾಜನನ್ನು ಕೊಲೆನಾಡಿದವನು, ಚಿನ್ನನನ್ನು ಕೆದ್ದವನು, ಕಂಡವರ
ಹೆಂಗಸರನ್ನು ಕೊಂಡವನು ಇವರನ್ನು ಬೇಕಾದರೂ ನಾನು ಬಿಡಬಲ್ಲಿನು. ಆದರೆ
ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸೋಡುತ್ತಿರುವ ಆ ನಿತ್ಯಮಂಗಳವಿಗ್ರಹನಾದ ಮಹಾದೇವನ ಸಾಕ್ಷಿ
ಯಾಗಿ ಶಂಕರದ್ವೈಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಿಡಲಾರೆನು. ॥೧೦೮-೧೦೯-೧೧೦॥

ಭೂಮಿಯನ್ನು ಸಹರಿಸಿದವನನ್ನು ದರೂ ನಾನು ಬಿಡುವೆನು. ಶಿವದ್ವೈಹಿ
ಗಳನ್ನೇಂದಿಗೂ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರನ್ನು ಕಾದ ಭಯಂಕರವಾದ ಗರಗಸಗಳಿಂದ
ಜೂರುಮಾಡುತ್ತಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕಾದಿರುವ ಮುಸಲಾಯುಧಗಳಿಂದ ತುಂಡುತುಂಡಾಗಿ
ಕತ್ತಲಿಸಿಬಿಡುವೆನು. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಸೋಡುತ್ತಿರುವ
ನಿತ್ಯಮಂಗಳವಿಗ್ರಹನಾದ ಆ ಮಹಾದೇವನೇ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿರುವನು. ॥೧೦೯-೧೧೦-
೧೧೧॥

ಉಪೇಂದೋಽ ವಾ ಮಹೇಂದೋಽ ವಾ ಯತ್ತ ಕಶ್ಚಿದಶಾಂಕರಃ ।
ತನಾನಿಂಯ ಶಿತ್ಯಃ ಶಸ್ತ್ರಾಧಯಿಷ್ಯೇ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೧೦೬॥

ಇತಿ ಪೂರ್ವಂ ಯಮೇನೋಕ್ತಾ ಶಪಥತ್ತ ಕೃತಸ್ತದಾ ।
ತತ್ತ್ವತಃ ಶಪಥೋ ಮಿಥ್ಯಾ ಕಡಾಸಿ ನ ಭವಿಷ್ಯತಿ ॥೧೦೭॥

ಮಯಾ ತು ಶಂಕರಸ್ಯೈನ ಪೂಜನಂ ಕ್ರಿಯತೇ ಮುದಾ ।
ಮಹ ಪೂಜ್ಯತನುಃ ಕೋಟಸಿ ಶಂಕರಾನೋಽ ನ ದೃತ್ಯತೇ ॥೧೦೮॥

ದೇವದೇವೋತ್ತಮಃ ಶಂಭುಸ್ವರ್ವದೇವಶಿಖಾಮಣಿಃ ।
ಸ ಯೇನ ಪೂಜ್ಯತೇ ನಿತ್ಯಂ ಸ ತು ಧನ್ಯತರೋ ಧೂವಂ ॥೧೦೯॥

ಶಂಕರಪ್ರವಣಂ ಜಿತ್ತಂ ಯಸ್ಯ ಜಾತಂ ಭವಿಷ್ಯತಿ ।
ಸ ತಸ್ಯಾದಧಿಕೋ ಧನ್ಯಃ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೧೧೦॥

ಯಸ್ತಾಸ್ತಿ ಶಂಕರೇ ಭಕ್ತರವಿಜ್ಞಾನಾ ಜಗತ್ಪ್ರಭಾ ।
ತಸ್ಯ ನೋಕ್ಷಾಂಗನಾಪಾಂಗಭೃಂಗಸಂಗಃ ಸದಾ ಭವೇತ್ ॥೧೧೧॥

ಶಿವದೇಶೋಹಿಯಾದವನು ನಿಷ್ಪಾವಾಗಲೀ, ಇಂದ್ರನಾಗಲೀ ಯಾರೇಬೀಕಾದರೂ ಆಗಲೀ ಅವರನ್ನೇ ಇತಂದು ಹರಿತವಾದ ಕತ್ತಿಗಳಿಂದ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲದೇ ಹೊಡಿಯುತ್ತೀನೆಂದು ಹಿಂದೆ ಯಮನು ಪ್ರತಿಜ್ಞಾನಾಡಿದ್ದನು. ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮನೇ, ಆ ಯಮನ ಪ್ರತಿಜ್ಞಾಯಾ ಎಂದಿಗೂ ಸುಳಾಗಲಾರದೆಂದು ತಿಳಿ ” ಎಂದು ನಿಷ್ಪಾವುಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ॥೧೦೯-೧೧೪॥

ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮನೇ, ನಾನು ಆಶಃಕರನನ್ನೇ ಪ್ರೀತಿಯಂದ ಪೂಜೆನಾಡುತ್ತೀನೆ. ನನಗೆ ಆತ್ಮಂತ ಪೂಜ್ಯವಾದ ದೈವನ್ ಆ ಶಂಕರನಲ್ಲದೇ ಬೇರೆಯಲ್ಲ. ದೇವದೇವೋತ್ತಮನೂ, ಸಕಲ ದೇವತೀಗಳೂ ಚೂಡಾವಾಣಿಸ್ತಾಯನೂ ಆದ ಆ ಶಂಭುವನ್ನು ನಿತ್ಯವೂ ಪೂಜೆನಾಡುವವನೇ ನಿಜವಾಗಿ ಧನ್ಯನು. ॥೧೧೦-೧೧೧॥

ಆ ಶಂಕರನಲ್ಲಿಯೇ ತಲ್ಲಿನವಾಗಿರುವ ಮನಸ್ಸುಳ್ಳವನಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಾದ ಧನ್ಯಶಾಲಿಯು ನತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲದೇ ಹೇಳುವೆನು. ಜಗದೊಡಿಯನಾದ ಆ ಶಂಕರನಲ್ಲಿ ತಡೆಯಿಲ್ಲದ ಭಕ್ತೀಯಂತ್ರಾವನಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ನೋಕ್ಷಾಂಬ ಅಂಗಸೇಯ ಕಡೆಗಳ್ಳಿಂಬ ಭ್ರಮರಗಳ ಸಹವಾಸವೂ ತಪ್ಪದೇ.

ನ ನವ ಮುಕ್ತಿಕಾಂತಾಯಾ� ಕಾಂತ ಇತ್ಯಜ್ಯತೇ ಬುದ್ಧಿಃ ।

ಯಃ ಕರೋತಿ ಮಹಾದೇವೇ ಭಕ್ತಿಮವ್ಯಭಿಚಾರಿಣೀಂ ॥೧೦೬॥

ಮಹಾದೇವಸನೋ ದೇವೋ ನ ಭೂತೋ ನ ಭವಿಷ್ಯತಿ ।

ನಯಂ ಯಸ್ಯ ಮಹೇಶ್ವರ ದಾಸಾಃ ಸರ್ವೇಃಷಿ ಪದ್ಮಜ ॥೧೦೭॥

ಯೋ ದೇವೇಷು ಮಹಾನ್ ದೇವಃ ಸ ಮಹಾದೇವ ಉಚ್ಯತೇ ।

ತತ್ತುಲ್ಯೋಽನ್ಯಃ ಕಥಂ ಭೂಯಾದ್ಯೇವೇಷ್ಟನ್ಯೇಷು ನಾ ವಿಧೇ ॥೧೦೮॥

ಮನುಷೇಷು ಯಥಾಶ್ರೇಷ್ಟೋ ಬ್ರಾಹ್ಮಣೋ ಬ್ರಹ್ಮವಿತ್ತವಃ ।

ತಧೈವ ಶ್ರೀಮಹಾದೇವೋ ದೇವೇಷು ಶ್ರೇಷ್ಟ ಉಚ್ಯತೇ ॥೧೦೯॥

ಜತುಷ್ವದೇಷು ಗಾಃ ಶ್ರೇಷ್ಟಾ ಯಥಾ ಸ್ವಾಷಾಘಾನಾಶಿನಿ ।

ತಧೈವ ಶ್ರೀಮಹಾದೇವೋ ದೇವೇಷು ಶ್ರೇಷ್ಟ ಉಚ್ಯತೇ ॥೧೧೦॥

ಉಂಟಾಗುವುದು. (ಅಂದರೆ ಮೋಕ್ಷಾಂಗನೆಯು ಈಶ್ವರಸ್ವರೂಪಕರನ್ನು ತನ್ನ ಭರಪಾದ ದಂತಿರುವ ಕವ್ಯದ ಅವಾಂಗದ್ವಿಷಿಯನ್ನು ಬೀರಿ ವರಿಸುವಳಿದು ಭಾವನು) ॥೧೧೧-೧೧೨॥

ಅಯ್ಯ ಕಮಲಸಂಭವನೇ, ಆ ಮಹಾದೇವನಲ್ಲಿ ಎಡಬಿಡದ ಭಕ್ತಿಯನ್ನು
ಇಟ್ಟಿರುವವನೇ ಮೋಕ್ಷಾಂಗನೆಯ ಪತಿಯೆಂದು ಹಂಡಿತರು ಹೇಳುವರು. ಆ ಮಹಾ
ದೇವನಿಗೆ ಸಮನಾದ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ದೇವರು ಎಂದಿಗೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿ. ನಾವೆಲ್ಲರೂ
ಆ ಮಹೇಶ್ವರನ ದಾಸರು. ॥೧೧೩-೧೧೪॥

ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮನೇ, ದೇವತೀಗಳಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡವನಾದವನಿಗೆ ಮಾತ್ರಾದೇವನೆಂದು
ಕೆಂದರು ಬಂದಿರುವುದು. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಇತರ ದೇವತೀಗಳಲ್ಲಿ ಆಥವಾ ಗಂಥಾಷ್ವದಿಗಳಲ್ಲಿ
ಆ ಮಹಾದೇವನಿಗೆ ಸಮನಾದವನು ಹೇಗೆ ತಾನೇ ಇದ್ದಾನು? ಮನಃಷ್ಯರಲ್ಲಿ ಲ್ಲಾ
ಬ್ರಹ್ಮಜ್ಞಾನಿಯಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಂತೆ ಆ ಮಹಾದೇವನು ದೇವತೀಗಳಲ್ಲಿ ಲ್ಲಾ
ಶ್ರೇಷ್ಟನೆಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡುವನು. ॥೧೧೫-೧೧೬॥

ನಾಲ್ಕುಕಾಲಿನ ಸ್ತುತಿಗಳಲ್ಲಿ ಲ್ಲಾ ಸ್ವರ್ಥಮಾತ್ರದಿಂದ ಸಕಲ ಪಾಠಗಳನ್ನು
ನಾಶಮಾಡಬಲ್ಲ ರಸಾಯನಂತೆ ಆ ಮಹಾದೇವನು ದೇವತೀಗಳಲ್ಲಿ ಲ್ಲಾ ಶ್ರೇಷ್ಟನೆಂದು

ಲೋಹೇಷು ಕಾಂಚನಂ ಶುದ್ಧಂ ಯಥಾಶ್ರೇಷ್ಟು ಮಿತಿ ಶ್ರತಂ ।
ತಧ್ಯೈವ ಶ್ರೀಮಹಾದೇವೋ ದೇವೇಷು ಶ್ರೇಷ್ಟು ಉಚ್ಯಂತೇ ॥೧೧೮॥

ಸಾಗರೇಷು ಯಥಾಶ್ರೇಷ್ಟಃ ಕ್ಷೇರಾಜ್ಞಿರಿತಿ ಸಂಶ್ರತಃ ।
ತಧ್ಯೈವ ಶ್ರೀಮಹಾದೇವೋ ದೇವೇಷು ಶ್ರೇಷ್ಟು ಉಚ್ಯಂತೇ ॥೧೧೯॥

ಮುಕ್ತಾಶ್ರೇಷು ಸರ್ವೇಷು ಕಾಶೀ ಶ್ರೇಷ್ಟಾ ಯಥಾ ಶ್ರತಾ ।
ತಧ್ಯೈವ ಶ್ರೀಮಹಾದೇವೋ ದೇವೇಷು ಶ್ರೇಷ್ಟು ಉಚ್ಯಂತೇ ॥೧೨೦॥

ಯಥಾ ಸ್ವಾರ್ಥಾದಿಲೋಹಕೇಷು ಕೈಲಾಸಃ ಶ್ರೇಷ್ಟು ಉಚ್ಯಂತೇ ।
ತಧ್ಯೈವ ಶ್ರೀಮಹಾದೇವೋ ದೇವೇಷು ಶ್ರೇಷ್ಟು ಉಚ್ಯಂತೇ ॥೧೨೧॥

ಏತಾದೃಶೋ ಮಹಾದೇವೋ ವೇದವೇದಾಂತಸಂಶ್ರತಃ ।
ಸ್ವತ್ರಣ್ಯಃ ಪೂಜನಿಯತ್ತ ಸರ್ವಥಾ ಸರ್ವದಾ ಜನ್ಯಃ ॥೧೨೨॥

ಮಹಾದೇವಮನಭ್ಯಂ ಯೋ ಮೋಕ್ಷಮಭಿವಾಂಭತಿ ।
ತಾದೃಶಃ ತು ಸಾ ನಾಂಭಾ ನಿಷ್ಪತ್ತಿವ ಭವಿಷ್ಯತಿ ॥೧೨೩॥

ಹೇಳಲ್ಪಡುವನು. ಲೋಹಗಳಲ್ಲಿ ಲಾಲ್ ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಚಿನ್ನದಂತಿ ದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿ ಲಾಲ್ ಆ ಮಹಾದೇವನು ಶ್ರೇಷ್ಟನೇನಿಸಿರುವನು. ॥೧೧೮-೧೧೯॥

ಸಾಗರಗಳಲ್ಲಿ ಲಾಲ್ ಕ್ಷೇರಸಮುದ್ರದಂತಿಯೂ, ಮೋಕ್ಷಪ್ರದವಾದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಲಾಲ್ ಕಾಶಿಯಂತಿಯೂ, ಸ್ವರ್ಗ ಮುಂತಾದ ಲೋಕಗಳಲ್ಲಿ ಕೈಲಾಸಲೋಕವು ಶ್ರೇಷ್ಟನೇನಿಸಿ ಪ್ರಖ್ಯಾತವಾಗಿರುವಂತಿಯೂ. ಆ ಮಹಾದೇವನು ದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿ ಲಾಲ್ ಶ್ರೇಷ್ಟನೇನಿಸಿರುವನು. ॥೧೨೦-೧೨೧-೧೨೨॥

ವೇದ ಮತ್ತು ವೇದಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾಗಿರುವ ಈ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಜನಗಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಸ್ತರಣೆಮಾಡುತ್ತಾ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಪೂಜೆಮಾಡಬೇಕು. ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡದೇ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಪೇಕ್ಷೆಮಾಡುವನನ ಬಯಕೆಯು ಸ್ವಭಾವಾಗುವುದು ಖಂಡಿತ. ॥೧೨೩-೧೨೪॥

ನೋಕ್ಕಹೇತುಮರ್ಚಾದೇವಸ್ತುಸಾಂಕ್ಷೇಪ್ಯಾಧಿಭಿಜ್ಞಸ್ಯೇಃ ।

ನುಹಾದೇವಃ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಪೂಜನೀರೋಽನ್ವಯಂ ಮುದಾ ॥೧೭॥

ಮಹಾದೇವಃ ಸುರಾಧ್ಯಾಪೋ ನೋಕ್ಕದಾತಾ ತತಃ ಸದಾ ।

ಪೂಜ್ಯತೇ ಸರ್ವಭಾವೇನ ಮಯಾ ಸಾದರಮನ್ವಯಂ । ೧೭೫॥

ಮಹಾದೇವಮುಸಾಶ್ರಿತ್ಯ ಸರ್ವದಾ ನಿವಸಾಮೃಹಂ ।

ತಾರಯಿಷ್ಯತಿ ಸಂಸಾರಾನಾಂಮತ್ಯಂತಕೃಪಾನಿಧಿಃ ॥೧೭೬॥

ಮತ್ತಿತಾ ಭಗವಾಂಭಂಭುಮರ್ಚಾತಾ ಸುಭಗಾ ಶಿವಾ ।

ಕುಮಾರಗಣನಾಥೌ ತು ವಿಧೇ ಮದಾಷ್ಟತರಾವೃಭೌ ॥೧೭೭॥

ಸಖಾಯಃ ಶಾಂಕರಾಃ ಸರ್ವೇ ತತ್ತಲೀಳ್ಯೋಕ್ಷನಿವಾಸಿನಃ ।

ಶಂಭುರೇವ ಕೃಪಾಂಭೋಧಿರಾರಾಧ್ಯಂ ದೈವತಂ ಮಹು ॥೧೭೮॥

ನೋಕ್ಕದೊರಿಯಲು ಕಾರಣಭೂತನಾಗಿರುವ ಆ ಮಹಾದೇವನೇ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ನೋಕ್ಕನನ್ನು ಬಯಸುವ ಜನಗಳು ನಿಯಮದಿಂದ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಪ್ರಾಜ್ಞನಾಡಬೇಕು. ದೇವತೆಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಅಧ್ಯಕ್ಷನಾಗಿರುವ ಮಹಾದೇವನು ತಾನೇ ನೋಕ್ಕಪ್ರದಾನಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನಾನು ಎಲ್ಲಾ ಭಾವಸೇಗಳಿಂದಲೂ ಆದರಪ್ರಾರ್ಥಕವಾಗಿ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಪ್ರಾಜ್ಞನಾಡುತ್ತಿರುವೆನು. ॥೧೭-೧೭॥

ನಾನು ಯಾವಾಗಲೂ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನೇ ಆಶ್ರಯಿಸಿ ವಾಸವಾಡುತ್ತಿರುವೆನು. ದಯಾವಾಸಮುದ್ರನಾದ ಆ ಶಂಕರನು ನನ್ನನನ್ನು ಈ ಸಂಸಾರದಿಂದ ಖಾದ್ಯಾರವಾಡುತ್ತಾನೆ. ಭಗವಂತನಾದ ಆ ಶಂಕರನು ನನ್ನ ತಂದೆಯು, ಸೌಭಾಗ್ಯ ಸಂಪನ್ಮೂಲಾದ ಆ ಪಾರ್ವತಿಇದೇವಿಯೇ ನನಗೆ ತಾಯಿ. ಅಂತ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಸೇ, ಷಣ್ಣಿಖಸ್ಯಾವಿ ಮತ್ತು ಗಣಪತಿ ಇವರಿಬ್ಜರೂ ನನ್ನ ಸಹೇಂದರದೇಂದು ಇಳಿ. ॥೧೭೯-೧೮೦॥

ಆಯಾ ಲೋಕಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಡುತ್ತಿರುವ ಆ ಶಂಕರನ ಭಕ್ತರೆಲ್ಲರೂ ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರು. ದಯಾವಾಸಾಗರನಾದ ಆ ಶಂಭುವೇ ನನಗೆ ಪ್ರಾಜ್ಞಾಹವಾದ ದೃವವಾಗಿ ರಂಬನು. ಇಂತಹ ಮಹಾಭಾಗ್ಯವು ನನಗೆ ದೂರೆತಿದ್ದು ನನ್ನ ಅಪಾರ ತಪಸ್ಸಿನ

ನಿತಾದ್ವರ್ತಂ ಮಹಂದಾಷ್ಟಗ್ಯಂ ಮನು ಭೂರಿತಪಃ ಪಲಂ ।

ಈದ್ವರ್ತಂ ಭಾಗ್ಯಮನಸ್ಯಸ್ಯ ಕಡಾಪಿ ನ ಭವಿಷ್ಯತಿ ॥೧೭॥

ಸ್ತುತ್ಯೇಽಃ ಭಗವಾಂಭಂಭುಭ್ರಕ್ತಿಭೀಮಭಯಾಪಹಃ ।

ಭೂರಿಭಾಸ್ತಿಭಾರೀಣ ದೃಕ್ತತೀರ್ಥ ಸತಕಂ ಮಯಾ ॥೧೮॥

ದೇವತಾಸಾಪಬ್ರಹ್ಮವೋರ್ಯಂ ಭಗೋಽಭಿಭೋಽಭಿಭೋ ಪ್ರಭುಃ ।

ಪ್ರಭೋಽಭಿಭೋ ವಿಭಿಭೋ ಭೂತಿಃ ಸಂಭೂತಿಭರಭಂಜಕಃ ॥೧೯॥

ಭೂರಿಭಾಗ್ಯಪ್ರಭಾವೇನ ತಾಭಿಭೋಽಭ್ರಕ್ತಿಃ ಪ್ರಜಾಯತೀರ್ಥಃ ।

ನಾಲ್ಪಭಾಗ್ಯೇನ ಯದ್ವಕ್ತಾ ಭವಬಂಧವಿನೋಜನಂ ॥೨೦॥

ಸುಭಗ್ರಿಃ ಸೇವತೀ ಶಂಭುಭ್ರಗವಾನ್ ಭಕ್ತವಶ್ವಲಃ ।

ಸಂಪೂರ್ಣತೀ ವೋಽಕ್ಷೇಲಪ್ರಿಯಃ ಸುಭಗ್ರಿಃ ಶಾಂಭವ್ಯೇಜರ್ವಾಃ ॥೨೧॥

ಫಲವೇ ಸರಿ ! ಇಂತಹ ಭಾಗ್ಯವೂ ಯಾವಾಗಲೂ ಮತ್ತಾರಿಗೂ ಬರಲಾರದು. ತನ್ನ ಭಕ್ತರಿಗೆ ಕನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಂಟಾಗುವ ಭಯಂಕರವಾದ ಭಯಗಳನ್ನೀಲ್ಲಾ ಭಗವಂತನಾದ ಆ ಶಂಭುವು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವನು. ನನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಾದರೋ ಅಪಾರವಾದ ಮಂಗಳಗಳ ಹೊರೆಯನ್ನೇ ಹೇರಿರುವನು. ॥೨೨-೨೩-೨೪॥

ದೇವತೀಗಳಿಗಲ್ಲಾ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಾದ ಈ ಪರಮೀಶ್ವರನು ಮನ್ಮಥ ಮತ್ತು ಯಮ ಮುಂತಾದವರನ್ನೀಲ್ಲಾ ಧ್ವಂಸಮಾಡಿದವನು. ವಿರೋಧಿಗಳಿಗೆ ಭಯಂಕರಸ್ವರೂಪನು. ಸರ್ಕಳ ಜಗದುತ್ತಿಗೆ ಕಾರಣನು. ಸರ್ವಸಮಧನು. ಸಂಸಾರಬಂಧನದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೋದಿದವನು. ವಿಶೇಷ ವೈಭವವ್ಯಾಖ್ಯಾವನು. ಐಶ್ವರ್ಯವಂತನು, ಸಮಸ್ತ ಐಶ್ವರ್ಯಗಳಿಗೂ ಆಶ್ರಯನು. ಈ ಸಂಸಾರ ಪಾಶವನ್ನು ನಾಶಮಾಡುವವನು, ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಆಪಾರವಾದ ಐಶ್ವರ್ಯಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಆ ಶಂಭುವಿನಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿಯಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಶಂಕರನ ಭಕ್ತಿಯು ಸ್ವಲ್ಪವಾದ ಆದೃಷ್ಟದಿಂದ ಎಂದಿಗೂ ಉಂಟಾಗಲಾರದು. ಈ ಮಹಾದೇವನಲ್ಲಿಡುವ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಸಂಸಾರಬಂಧನನು ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ॥೨೫-೨೬॥

ಶುಂಬಾ ಮಹಿಮೆಯುಳ್ಳವರು ಮಾತ್ರ ಭಕ್ತರಲ್ಲಿ ಪ್ರೀತಿಯುಳ್ಳ ಆ ಭಗವಂತನಾದ ಶಂಭುವನ್ನು ಸೇವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಂತಹ ಶ್ರೀವರಿಂದರೇ ಆ ವೋಽಕ್ಷೇಲಪ್ರಿಯು ಹೊಂದಲ್ಪಡುವಳು. ಶಂಭುವಿನ ಭಕ್ತರೇ ಪ್ರಾಣ, ಭಾಗ್ಯವಂತರು. ಆ ದೇವನಲ್ಲಿ

శాంభవా పన సుభగా సుభగా తంభుభావనా ।

యయా భావనయా సాశ్వానోక్షేలష్టేరవాప్యతే ॥१५४॥

ఆనస్తుకరణా నిత్యం యీఇజ్ఞ యంతి పుడైత్యరం ।

తైరీవ సవా సౌబ్యాని ప్రాప్తవ్యాని స సంకయః ॥१५५॥

ఖమాల్య భస్తుసాంగాని సవాదా విధిప్రోవచం ।

యః శివారాధనం కుర్మాత్మ ధన్యః సత్కముజ్యతే ॥१५६॥

యశ్చ నిత్యం ప్రయత్నేన శివస్వరూపమాదరాత్ ।

కేరొతి భూతిప్రోతాంగః గ ధన్య ఇతి గీయతే ॥१५७॥

శ్రుతా కెత్తున విశ్లేషభూద్యమవద్దేతసంత్రయః ।

దదత్ తాంకెరం నిత్యం శివప్రాజాపేరాయణం ॥१५८॥

తం దృష్టుః దారకః న్ధత్తు శ్రుతమ్య న శ్రునః శ్రునః ।

కృతాంజలిప్రటిఽభూత్య ప్రపుజ్యువం ద్విజోత్తమం॥१५९॥

రువ భక్తియే ఖత్తమవాదుదు. ఈ శంకరనల్లిరువ భక్తిభావనేయింద
మోక్షలచ్ఛేయు అవ్యావాగి ఒలియుత్తాచే. ॥१६०-१६१॥

మత్తావ దేవతిగళిగూ శరణాగతరాగదే ఆ మహేత్తురనస్తే పూజి
వాదువవరిగి సకల సుఖగళూ ఖంటాగుపుదరల్లి సందేహపే ఇల్ల.
యావాగలూ సిధియన్న నుశరిసి భస్తువన్న మ్యుగెల్లు లేవనవాజికొండు,
శివపూజివాదువవసే సత్కమాగియూ ధన్యసేనినువను. ॥१६२-१६३॥

నిత్యస్తూ సియమస్తివచకవాగి శివస్వరణీయన్న ఆదరదింద
వాదుత్తా విభగతియన్న ధరిషుత్తిరువ పరితుధ్యనాద వానవసే ధన్య
సేనినువను. కుండ పుమవత్తువాతద సమీపదల్లిరువ దేతగళల్లి ఒచ్చ
చుర్కుణస్తుస్తు. ఒండు దిన ఈ బుర్కుణసు నిత్యస్తూ శివపూజానిరతనాద
ఒచ్చ ఈక్షారభక్తునన్న కండను. ॥१६४-१६५॥

ఈ బుర్కుణము ఆ శివపూజకనన్న సేంద్రి దూరదల్లియే నింతు
పడే పచే ఆకెనగీ సవాక్షురమాడి క్రేజోందిసి ఆ బుర్కుణ్ణుత్వమనన్న
శురుపు కుగె వ్యక్తిమాడిదను. ॥१६६॥

॥ ವಿಶ್ರು ಖಂಜ ॥

ತಾಂಕರೋತ್ತಮ ವಿಪ್ರೇಂದ್ರ ತನೇತದ್ದರ್ಥನಾದಹಂ ।

ಕೃತಕೃಕೃಸ್ತ ಜಾತೋಽಸ್ಮಿ ಪುಲಕಾಂಕಿತನಿಗ್ರಹಃ

॥೧೪೦॥

ಮಂಯಾ ಕೃತಾನಿ ಪಾಪಾನಿ ನ ತೇಷಾಂ ಗಣನಾ ದ್ವಿಜ ।

ತತ್ವಾಪನಾಶಕಂ ಪುಣ್ಯಂ ಯದಿ ಸ್ಯಾದ್ವದ ಶಾಂಕರ

॥೧೪೧॥

ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಾದಿ ಪಾಪಾನಿ ಕೃತಾನ್ಯೇವ ಘೃಣಾಂ ವಿನಾ ।

ಕಂ ತನ್ನಿವರ್ತಕಂ ವಿಶ್ರು ವೇದವೇದಾಂತಸಂಸ್ತುತಂ

॥೧೪೨॥

ಅಪ್ಲಾತ್ಮೈಪ್ರಯೈತಾನಿ ಪಾಪಾನಿ ಕೃತಾನಿ ದ್ವಿಜಸತ್ತಮ ।

ಅಜ್ಞಾನಾನ್ಯ ಕೃತಾನ್ಯೇವ ತಾನಿ ಪಾಪಾನಿ ಸರ್ವಥಾ

॥೧೪೩॥

ಕಂ ಚಾತಿಸುಂದರೀ ಮಾತಾ ಯುವತೀ ಶಯನಸ್ಸಿತಾ ।

ಬಲಾದ್ಭುಕ್ತಾ ಮಂಯಾ ಪ್ರಾರ್ಥಂ ಭೂರ್ಯೋ ಭೂರ್ಯೋತಿರಾಗತಃ ॥೧೪೪॥

ಶಂಕರನ ಭಕ್ತರಲ್ಲಿ ಶ್ರೀವೃಣಾದ ಬ್ರಹ್ಮಣೋತ್ತಮನೇ, ನಿಷ್ಠ ಈ ದಿವ್ಯ ದರ್ಶನದಿಂದ ನನ್ನ ಮೈ ರೋಮಾಂಚನವಾಗಿದೆ. ನಾನು ನಿಜವಾಗಿ ಕೃತಕೃಜ್ಞಾಗಿರುವೆನು. ಅಂತ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಣನೇ, ನಾನು ಮಾಡಿದ ಪಾವಗಳಿಗೆ ಗಣನೀಯೇ ಇಲ್ಲವಾಗಿದೆ. ಆ ಪಾವಗಳು ನಾಶವಾಗುವಂತಹ ಪುಣ್ಯಕರ್ಮವಿದ್ವಲ್ಲಿ ನೀನು ನಿಜವಾಗಿ ನನಗೆ ತಿಳಿಸು. ||೧೪೦-೧೪೪||

ಸ್ವಲ್ಪಪೂ ಸ್ವರಣೀಯೇ ಇಲ್ಲದೆ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯ. ಸುರಾಪಾನ, ಚಿನ್ಮುಖದು, ಗುರುವತ್ತಿ ಸಮಾಗಮ ಮತ್ತು ಇವರ ಸಹವಾಸ ಮುಂತಾದ ಪಂಚಮಹಾಪಾವಗಳನ್ನು ನಾನು ಮಾಡಿರುವೆನು. ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಣನೇ. ವೇದವೇದಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ ಪುಣ್ಯಕರ್ಮಗಳೇನಾದರೂ ಈ ಪಾವಗಳನ್ನು ಹೊಂಗಲಾಡಿಸುವುದಾಗಿ ಇದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ದಯವಿಟ್ಟು ತಿಳಿಸು. ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಣೋತ್ತಮನೇ, ಈ ಪಾವಗಳನ್ನು ಲ್ಲಾ ನಾನು ತಿಳಿದೇ ಮಾಡಿದವನೇ ಹೊರತು ತಿಳಿಯದೇ ಶಜ್ಞಾನದಿಂದ ಖಿಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ||೧೪೫-೧೪೬||

ಒಂದೆ ನಾನು ಶತ್ಯಂತ ಸುಂದರಿಯೂ ಯೌವನಭರಿತಳೂ ಆದ ನನ್ನ ತಾಯಿಯು ಜಾಸಿಗೆಯು ಹೇಳಿ ಮುಲಗಿರುವಂಗ ಬಲಾತ್ಮಾರವಾಗಿ ಅವಳನ್ನು

ಮೃತಕಾಲೋಹಿ ಸಂಪ್ರಾಪ್ತೀ ದು:ಸಹೋ ದು:ಖದಾಯಕಃ ।
ಈ ಕರ್ತವ್ಯಂ ಮರ್ಯಾ ವಿಪ್ರ ವದ ಕಾರುಣಿಕೋತ್ತಮ ॥೧೪೬॥

॥ ತಾಂಕರ ಉವಾಚ ॥

ಕುರು ದೇವಾಧಿದೇವಸ್ಯ ಮಹಾದೇವಸ್ಯ ಪೂಜನಂ ।
ತತ್ತ್ವಜಯಿವ ಸಾಪಾನಿ ವಿನಕ್ಯಂತಿ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೧೪೭॥

ಕುರು ಶ್ರೀತಂ ಪ್ರಯತ್ನೀನ ಕೇವಲಂ ಭಸ್ಮಧಾರಣಂ ।
ವಿನಾ ತೇನ ದ್ವಿಜಾನಾಂ ತು ನಾಧಿಕಾರಃ ಶಿವಾಚರ್ಚನೇ ॥೧೪೮॥

ಯೇ ಶಂಕರಾಚರ್ಚಕಾ ನಿತ್ಯಂ ಭಸ್ಮೋದ್ಭೂತಿತವಿಗ್ರಹಾಃ ।
ಶಿವೈಕನಾಮನಿರತಾಸ್ತೇ ಪೂಜಾಃ ಶಮನಾದಿಭಿಃ ॥೧೪೯॥

ಯವು ಶಂಕರಸಂವಾದಃ ಶ್ರುತಃ ಪ್ರೋರ್ವಂ ಮರ್ಯಾ ದ್ವಿಜ ।
ತಮೇವ ವಷ್ಟ್ಯೇ ಯತ್ನೀನ ಶ್ರೀಣು ಪಾಪಭಯಾಪಹಂ ॥೧೫೦॥

ಪುರಾ ಕಶ್ಮಿದ್ವಿಷಜಃ ಪಾಪೀ ಕೀಟಕೇಕುಷ್ಟದೂಷಿತಃ ।
ಉನಾಸ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಾದಿ ಮಹಾಪಾಪರತಃ ಸದಾ ॥೧೫೧॥

ಕಾಮೋದ್ರೇಕದಿಂದ ಉಪಭೋಗಮಾಡಿದೆನು. ಈಗ ನನಗೆ ತುಂಬಾ ದು:ಖಪ್ರದ ವಾದ ಮರಣಕಾಲ ಬೀರೆ ಸವಿಂಬಿಸಿದೆ. ಅಯ್ಯ, ದಯಾಮರ್ಯಾದ ಬ್ರಹ್ಮಣಿನೇ, ಈಗ ನಾನು ಏನುಮಾಡಲಿ; ದಯಾವಿಷ್ಟ್ಯ ತಿಳಿಸು; ಎಂದು ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣಿನೂ ತಂಕರ ಭಕ್ತನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದೆನು. ॥೧೫೨-೧೫೩॥

ಎಲ್ಲೆ ಬ್ರಹ್ಮಣಿನೇ, ದೇವಾಧಿದೇವನಾದ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡು. ಆ ಪೂಜೆಯಿಂದ ಪಾಪಗಳೆಲ್ಲವೂ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲದೆ ನಾಶವಾಗುವುವು. ಶ್ರುತಿಪ್ರಸಿದ್ಧ ವಾದ ಭಸ್ಮಧಾರಣೆಯನ್ನು ವಿಶೇಷ ನಿಯಮದಿಂದ ಆಚರಿಸು. ಆ ಭಸ್ಮಧಾರಣೆ ಮಾಡದೇ ಬ್ರಹ್ಮಣಿಗೆ ಶಿವಸ್ವಾಜಿಮಾಡಲು ಅಧಿಕಾರವೇ ಇಲ್ಲ. ಭಸ್ಮೋದ್ಭೂತನ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನಿತ್ಯಸ್ತಾ ಶಂಕರನ ಪ್ರೀಜಾಸಿರತರಾಗಿರುವ ಶಿವಸ್ವಾಜಕರು ಯಾವು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಪ್ರಾರ್ಥಿತ ರೂಪಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿತ ರೂಪಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿತ ರೂಪಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿತ ರೂಪಗಳನ್ನು. ॥೧೫೪-೧೫೫-೧೫೬॥

ಬ್ರಹ್ಮಣಿನೇ, ಹೀಡಿ ನಾನು ಕೇಳಿದ ಯಾವು ತಂಕರರ ಸಂಖಾರವನ್ನೇ ಈಗ ಸ್ವಾಗೆ ತಿಳಿಸುವೆನು. ಸರ್ವ ಪಾಪಭಯಗಳನ್ನು ಹೊಗಿಲಾಡಿಸುವ ಆ ಸಂಖಾರ

ತಾದ್ವತ ಸ್ಯಾಂ ಭವತ್ವತ್ತೋ ವಾರ್ಥಕೇ ಸೋಮವಾಸರೇ ।
ಶ್ರುತ್ವಾ ಸ ಪುತ್ರನುತ್ಪನ್ನವಾಸಂದಂ ಪರಮಂ ಯರ್ಯಾ ॥೧೫೧॥

ಸೋಮವಾಸರಸಂಭಾತಂ ಸ ಪುತ್ರಂ ವೀಕ್ಷ್ಯ ಸಾದರಂ ।
ಸೋಮವಾಸರ ಇತ್ಯೇವ ತಸ್ಯ ನಾಮ ಚಕಾರ ಸಃ ॥೧೫೨॥

ತದಾ ಪ್ರಭೃತಿ ಯತ್ತೇನ ಪ್ರತ್ಯಹಂ ಸೋಮವಾಸರೇ ।
ಸೋಮವಾಸರ ಇತ್ಯಾಖಾಂ ಗೃಹಿಂತ್ರಾ ಬಾಲಕಸ್ಯ ಸಃ ॥೧೫೩॥

ಸೋಮವಾಸರ ಭುಂತ್ಯೈತಿ ವದತ್ತನುದಿನಂ ಹಿತಾ ।
ಸೋಮವಾಸರ ತಿಷ್ಣೈತಿ ವದತ್ತನುದಿನಂ ಮುದಾ ॥೧೫೪॥

ರಿವಮೇಧ ಹಿತಾ ನಿತ್ಯಂ ವ್ಯವಹಾರೇಷು ಸರ್ವದಾ ।
ತಮಾಕಾರಯತಿ ಪ್ರೀತ್ಯಾ ತನ್ನಾಮಾಂತ್ರಿತಿ ಮುದಾ ॥೧೫೫॥

ವನ್ನು ಸೀನು ಸಿಗಿಸಿದೆ ಕೇಳು. ಹಿಂದೆ ಕೀಟಕ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕುಸ್ತರೋಗದಿಂದ ದೂಷಿತನಾದ ಒಬ್ಬ ಬ್ರಹ್ಮಣಿನು ಬ್ರಹ್ಮಣಿತ್ವ ಮುಂತಾದ ಮಾರಾಟಾನಗಳಿಂದ ದೂಷಿತನಾಗಿದ್ದನು. ॥೧೫೬-೧೫೭॥

ಅಂತವರಸಿಗೆ ಮಂಟಿನಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸೋಮವಾರದ ದಿನ ಒಬ್ಬ ಮಗ ಹಂಟಿದನು. ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣಿನು ತನಗೆ ಪುತ್ರೋಕ್ಷತ್ಯಾಯಾದ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಕೇಳಿ ತುಂಬಾ ಆನಂದಭರಿತನಾದನು. ಆನಂತರ ಸೋಮವಾರದ ದಿನ ಹಂಟಿದ ಆ ಮಗನನ್ನು ಸೋಡಿ ತಂದೆಯು ಆದರದಿಂದ ಅವಸಿಗೆ ಸೋಮವಾಸರ' ಎಂದೇ ಹೆಸರಿಟ್ಟಿನು. ॥೧೫೮-೧೫೯॥

ಅದು ವೊದಲು ತಂದೆಯು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಮಗನಾದ ಸೋಮವಾಸರನ ಹೆಸರನ್ನೇ ಹಿಡಿದು ಕರೆಯುತ್ತಾ ಸೋಮವಾಸರನೇ, ಉಂಟನಾಡು, ಏಳು ಎಂಬುದಾಗಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಮಗನನ್ನು ಸಂಭೋಧಿಸುತ್ತಾ ಸಂಖದಿಂದಿದ್ದನು. ॥೧೫೯-೧೬೦॥

ಇದೇರೀತಿ ತಂದೆಯು ಸಿತ್ಯಾಂತಿ ವ್ಯವಹಾರವಾಡುವಾಗ ಯಾವಾಗಲೂ ಸೋಮವಾಸರ ಎಂಬ ಹೆಸರಿಸಿದರೀ ಪ್ರೀತಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಮಗನನ್ನು ತಕ್ಷಿಸು

ವಿವರೇವ ಸಿಧಿತಃ ಪ್ರಾರ್ಥಂ ಕದಾಚಿತ್ತವದಂತಿತಃ ।
ಬಭೂವ ಮಾಲ್ಯಿತೋ ವಿಪ್ರಃ ಸ ವ್ಯಧಃ ಕುಷ್ಣದೂಷಿತಃ ॥೧೫೬॥

ತತಃ ಹರಂ ಶೋಮವಾರ ಶೋಮವಾರೇತಿ ತಂ ಸುತಂ ।
ಆಕಾರ್ಯ ಸ ವ್ಯಾತಃ ಕುಷ್ಣೀ ವಿಷಪ್ರಾರ್ಥಿತವಿಗ್ರಹಃ ॥೧೫೭॥

ತತಃ ಸಮಾರ್ಯಯುದ್ಘಾತಾ ಯಮಸ್ಯಾತಿಬಲಾನ್ವಿತಾಃ ।
ಆಗತ್ಯ ನೇತುಮುದ್ಯಕ್ತಾ ನಾನಾಶಸ್ತ್ರಸ್ತ್ರಾಣಯಃ ॥೧೫೮॥

ತದಾನಿಮಾಗತಃ ಕಶ್ಚಿಷ್ಟಿವಭಕ್ತಃ ಶಿವಾಚರಿತಃ ।
ಯಮದೂತಾನುನಾಜೀದಂ ಕಂಪಯನ್ಸೃಧಿವಿಽತಲಂ ॥೧೫೯॥

॥ ತಿವಭಕ್ತ ಶಾಖಾ ॥

ರೇರೇ ಯಮಭಟಾಃ ಕ್ಷುರಾ ಭವಂತೋ ಯಾಂತು ದೂರತಃ ।
ನ ನೇಯೋ ಯಂ ಭವಧಿಸ್ತ ಯತ್ತೋ ತ್ರ ತು ವ್ಯಧಾ ಧ್ರುವಂ ॥೧೬೦॥

ತ್ರಿದ್ವನು. ಶಿಗೆಯೇ ಕೆಲವು ಕಾಲ ಕಳೆಯಲು ಹಿಂದೆ ಒಂದುದಿನ ಕುಷ್ಣರೋಗಿಯಾದ ಈ ಬಾಲಕನ ತಂದೆಯು ಹಾವಿಸಿದ ಕಚ್ಚಲ್ಪಿಟ್ಟು ಮಾಭೇಹೊಂದಿದನು.
॥೧೫೫-೧೫೬॥

ಆಗಲ್ಲಾ ಶೋಮವಾರ ಶೋಮವಾರ ಎಂದು ತನ್ನ ಮಗನನ್ನ ಕರೆಯುತ್ತು ಲೇ ಆ ತೊನ್ನುಬಡಿದ ಬ್ರಹ್ಮಣನು ವಿಷನೇರಿದ ಶರೀರವ್ಯಾಖ್ಯವನಾಗಿ ಸತ್ಯಹೋದನು. ಕೂಡಲೇ ಪ್ರಬಲರಾದ ಯಮಭಟರು ಆವನ ಸಮೀಕ್ಷೆ ಒಂದು ಸಾನಾ ವಿಧಾವಾದ ತನ್ನಗಳನ್ನ ಕ್ಷೇತ್ರಾಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದು ಎಳೆದೊಯ್ದಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು.
॥೧೫೬-೧೫೭॥

ಅದೇ ಪರಮಯದಲ್ಲಿ ತಿವಷ್ಟಿಜಾಸಿರತನಾದ ಶಿಂಭವನೊಣಿಸ್ತುನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದು ಗಜಿಸಿ ಭೂಮಿಯು ನಡುಗುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತ, ಯಮಭಟರನ್ನ ಕುರಿತು ಇಂತೆಂದನು. ॥೧೫೭॥

“ ಎಲ್ಲಿ ಕ್ಷುರಂದಾದ ಯಮಭಟರಂ, ಸೀವು ದೂರ ಪರಿಯಿರಿ, ಸೀವು ಬಲಾತ್ಮಾರನಾಗಿ ಈತನನೇಯ್ಯಾಯ್ಯಾವುದು ವ್ಯಧರವೇಂದು ತಿಳಿಯಿರಿ. ಈತನಿಗೆ ಶೋಮವಾರನೇಂಬ ಒಬ್ಬ ಮಗನಿರುವನನು. ಅ ಮಗನನ್ನ ಈತನ ಕೂನೆಯ,

ಸಿತಕ್ಕು ತು ಸುತಃ ಸೋಯಂ ಯಸ್ಯಾಖ್ಯೋ ಸೋಮವಾಸರಃ ।

ವಿಹಾಯಾಸ್ಯಾಂತಿಮಂ ಬ್ಲೂತೇ ವಾಸರೇತ್ಯಷ್ಠರತ್ರಯಂ

॥೧೬೧॥

ಸೋಮ ಇತ್ಯಮಲಂ ನಾಮ ಸರ್ವಸಾಪಿನಾಶಕಂ ।

ಯಸ್ಯಾಮಸ್ತರಣಾದೇವ ಮೋಕ್ಷಲಪ್ರೀರವಾಪ್ಯತೇ

॥೧೬೨॥

ಉಮಯಾ ಸಹಿತಃ ಸೋಮಃ ಸ ತು ದೇವಶಿಖಾಮಣಿಃ ।

ತನ್ಯಾಮ ಯತ್ನತಸ್ಯಾಸ್ತಿ ನ ತಸ್ಯ ಯಸ್ಯಾತನಾ

॥೧೬೩॥

ಯಃ ಕಶ್ಮಿತ್ಸತತಂ ಮತ್ಯಃ ಸ ಮುಕ್ತೋ ಭವತಿ ಧ್ರುವಂ ।

ಯೋ ಭಕ್ತಾ ಶಾಂಕರಂ ನಾಮ ಗೃಹ್ನಾತಿ ಪ್ರತ್ಯಾಹಂ ಭರ್ತಾಃ

॥೧೬೪॥

ಗೃಹ್ನಾತ್ಯಯಂ ತು ತನ್ಯಾಮ ಪುತ್ರಬುದ್ಧಾಷಿ ಯತ್ತಃ ।

ತಥಾಪಿ ತಸ್ಯ ಪಾಪಾನಿ ವಿನಷ್ಟ್ಯಾನ್ಯೇವ ಸರ್ವಧಾ

॥೧೬೫॥

ಯೇನ ಕೇನಾಪಿ ರೂಪೇಣ ನಾಮ ಗೃಹ್ನಾತಿ ಶಾಂಕರಂ ।

ಯಃ ಶಿಷ್ಯೋ ನಷ್ಟಜರ್ಯೋ ವಾ ಸ ಮುಕ್ತೋ ಭವತಿ ಧ್ರುವಂ

॥೧೬೬॥

‘ವಾಸರ’ ಎಂಬ ಮೂರಕ್ಕೆರಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ‘ಸೋಮ’ ಎಂಬ ವನಿತ್ರವಾದ ಸಾಮಾಂದ ಪದೇವದೇ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಪಾಪಧ್ವಂಸಕವಾದ ಈ ದಿವ್ಯನಾಮ ಷ್ರುರಣೆಯಿಂದ ಇವನಿಗೆ ಮೋಕ್ಷಲಪ್ರೀಯು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ದೊರಕುವಳು. ||೧೬-೧೬೭-೧೬೮||

ಉವಾಸಮೇತನಾದ ಆ ಮಹಾದೇವನು ದೇವತೆಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಚೂಡಾಮಣಿ ಪ್ರಾಯಾಗಿರುವನು. ಆ ಮಹಾದೇವನು ಹೆಸರು (ಅಂದರೆ ಸೋಮನೆಂಬ ಹೆಸರು) ಇಲ್ಲಿ ಮಗನಿರುವವನಿಗೆ ಸರಕಯಾತನೆಗಳೆಂದಿಗೂ ಇಲ್ಲ. ಈ ಯಮದೂತರೇ, ಯಾವಾಗಲೂ ಆ ಶಂಕರನ ದಿವ್ಯನಾಮಗಳನ್ನು ಎಡಬಿಡದೇ ಧ್ಯಾನಮಾಡುವವನು ಮೋಕ್ಷಹೊಂದುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ಈತನಾದರೋ ಮಗನ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿಯಾದರೂ ಆ ನಾಮವನ್ನು ಚ್ಯಾರಮಾಡಿರುವುದರಿಂದ ಇವನಿಗೆ ಖಂಡಿತ ಎಲ್ಲಾ ಪಾಪಗಳೂ ನಷ್ಟವಾಗಿಯೇ ಇರುವುವು. ||೧೬೭-೧೬೮-೧೬೯||

ಶಿಷ್ಯಾಚಾರವಂಪನ್ನನಾಗಲೀ, ಆಚಾರಹೀನನೇ ಆಗಲೀ ಯಾವರೀತಿಯಿಂದ ಖಾದರೂ ಆ ಶಂಕರನ ದಿವ್ಯನಾಮಗಳನ್ನು ಚ್ಯಾರಮಾಡುವವನು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ

ಸೋಮನಾಮದ್ವಯಂ ಕುದ್ವಂ ಅನೇನೇಹ ಮೃತಿಕ್ಷಣೀ ।

ಗೃಹೀತನುತ ನಿವಾದ್ಯ ಮುಕ್ತೋಽಯಂ ಭವತಿ ಧ್ರುವಂ ॥೧೯೩॥

ನ ಪ್ರೌಷ್ಟಿಕ್ಷಣೀ ಭವದ್ವಿಸ್ತ ಕೃತಪಾಪೋಽಸ್ಯಯಂ ದ್ವಿಜಃ ।

ಪ್ರಯಾಂತು ಸತ್ಯರಂ ದೂತಾಃ ಪ್ರಾಣೇಚಾಂ ಯದಿ ಜಾಯತೇ ॥೧೯೪॥

ನತಸ್ಮಿನ್ನಂತರೇ ಕಶ್ಮಿಚಾಂಕರಃ ತಂಕರೇರಿತಃ ।

ರಮ್ಯಂ ವಿವಾನವಾದಾಯ ಸತ್ಯರಂ ಸಮುಪಸ್ಥಿತಃ ॥೧೯೫॥

ತದಾನೀಂ ತಂ ವಿಲೋಕ್ಯಾಪಿ ಶಾಂಕರಂ ಯಮಕಂಕರಾಃ ।

ಮೃತಂ ಬದ್ಧಾಪ ಸವಾನೇತುಮದ್ವಮಂ ಜಕ್ಕರುಧ್ವತಾಃ ॥೧೯೬॥

ದೃಷ್ಟಾಪ ತದ್ವಂಧನೋದ್ಯಕ್ತಾನ್ ತು ತಂಕರಕಂಕರಃ ।

ಸಂಮೋಹನಾಸ್ತಮಾದಾಯ ನೋಹಯಾನಾಸ ತಾಷ್ಣಿಟಾನ್ ॥೧೯೭॥

ತತೋಽ ವಿಮಾನೇ ರತ್ನಾಂಧ್ಯೇ ತಂ ಪ್ರವೇಶ್ಯ ಸ ಶಾಂಕರಃ ।

ಯಯೋ ಕೃಲಾಸನಿಲಯಂ ಸರ್ವದೇವಾಭಿವಂದಿತಂ ॥೧೯೮॥

ಮೋಕ್ಷಪಡೆಯುವನು. ಈತನು ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದ ಹಂದಿನ ಕ್ಷೇಣದಲ್ಲಿ ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಆ ಸೋಮನಾಮಗಳಿರಡನ್ನಾಜ್ಯಾರಿಸಿರುವನು. ಆದ್ದರಿಂದ ಈತನು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ಮುಕ್ತಿಹೋಂದಿಯೇ ಹೊಂದುವನು. ||೧೯೯-೨೦೦||

ಎಲ್ಲೆ ಯಂಮಭಟರೇ! ಈ ಬ್ರಹ್ಮಣನು ಪಾವನಾಡಿದ್ದರೂ ನೀವು ಈತನನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದೇ ದೂರಸಾಗಿರಿ. ನಿಮಗೆ ಇನ್ನೂ ಬದುಕಬೇಕೆಂಬ ಆಸಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲಿಂದ ಈಗಲೇ ಹೋಗಿ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಿರಲು, ಇದೇ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿಯೇ ಆ ಶಂಕರನ್ನಿಂದ ಕಳುಹಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಒಬ್ಬ ಶಂಕರ ಭಕ್ತನು ಮನೋಹರವಾದ ಒಂದು ಪವಾನವನ್ನೇ ರಿಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ ಈ ಸ್ವಾಳಕ್ಕೆ ಒಂದನು. ಆಗ ಈಗೆ ಒಂದ ಶಂಕರ ಶಂಕರನನ್ನು ನೋಡಿಯೂ ಆ ಯಮದೂತರು ಸತ್ಯಿದ್ದ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣನನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಒಬ್ಬಲು ಉದ್ದೇಶರಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು. ||೨೦೧-೨೦೨||

ಪೀಗೆ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣನನ್ನು ಕಟ್ಟಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ಶಂಕರನ ಶೇವಕನು ಸಂಮೋಹನಾಸ್ತಮಾನನ್ನು ಹೂಡಿ ಆ ಯಮಭಟರನ್ನು ಮಾಂಭರ್ಗೋಳಿಸಿದನು. ಅನಂತರ ರತ್ನಾಖಂಡವಾದ ಪವಾನದಿಂದ ಆ ಶಂಕರ

ತದಾನಿಂ ತಂ ನಿಲೋಕ್ಯೈನಂ ನಿವಾನಸ್ಯಂ ದ್ವಿಜಂ ಯಮಃ ।
ಸಂನೋಹಿತಾನ್ ಭಟಾನ್ಧುಷಾಷ್ ಯಂಯೌ ಶಂಕರಸಂಸಿಧಿಂ॥೧೨೬॥

ದಂಡಮುದ್ರಾಂ ನಿಧಾಯಾಗ್ರೇ ನಿಸಯಾವನನತೋ ಯಮಃ ।
ಕೃತಾಃ ಜಲಿಪುಟಸ್ತಸ್ಯಾ ಮಹಾದೇವಸ್ಯ ಶಾಲಿನಃ ॥೧೨೭॥

ತತೋ ಯಮಂ ನಿಲೋಕ್ಯೈನಂ ಸರ್ವದೇವತಿಭಾಮಣಃ ।
ಉವಾಚ ವಚನಂ ಸಾಂಬಃ ಶಿಕ್ಷಯನ್ಯಮವಾದರಾತ್ ॥೧೨೮॥

॥ ಶ್ರೀತಿವ ಉವಾಚ ॥

ಅನೇನ ತು ಕೃತಾಃ ಸಂತಿ ಭೂರಿಶಃ ಪಾಪಕೋಟಿಯಃ ।
ತಥಾಪ್ಯಯಂ ತು ನಿಷ್ಪಾಪೋ ಮನ್ಯಮಸ್ತರಣಾದಭೂತ್ ॥೧೨೯॥

ಸೋಮವಾಸರಸಂಭೂತಃ ಪುತ್ರೋಽಸ್ಯಾಭೂದ್ವಿಚಕ್ಷಣಃ ।
ಸೋಮವಾಸರ ಇತ್ಯೇವ ತನ್ಯಮಾರ್ಯಂ ಚಕಾರ ಹಿ ॥೧೨೩॥

ದೂತನು ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣನನ್ನ ಕೂರಿಸಿಕೊಂಡು ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳಿಂದಲೂ
ನಮಸ್ಯತವಾದ ಕೈಲಾಸಕ್ಕ ತೆರಳದನು. ॥೧೨೧-೧೨೨॥

ಆಗ ವಿವಾನದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಸೋಧತ್ತಿದ್ದ ಯಮನು ತನ್ನ ಭಟರು ಹೀಗೆ
ಶಂಕರಕೆಂಕರನಿಂದ ಮೂಳಭೀತರಾಗಿ ಬಿದ್ದದ್ದನ್ನ ನೋಡಿ, ವಿವಾನದಲ್ಲಿ ಕುಳತು
ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣನ ಹಿಂದೆ ತಾನೂ ಶಂಕರನ ಸಂನಿಧಾನಕ್ಕೆ
ಹೋದನು. ಆಗ ಯಮನು ದಂಡಪ್ರಕಾಮಮಾಡಿ ವಿನಯದಿಂದ ಆ ಶಂಕರನಿಗೆ
ಶಲೆಬಾಗಿ ಕೃಜೋಡಿಸಿ ಶ್ರೀಶಂಕಾಲಾಯುಧಧಾರಿರೂದ
ಮಹಾದೇವನ ಮುಂದೆ
ನಿಂತುಕೊಂಡನು. ॥೧೨೩-೧೨೪॥

ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳಿಗೂ ಚೂಡಾಮಣಿಪ್ರಾಯನಾದ ಆ ಅಂಬಿಕಾರಮಣನು
ಯಮನನ್ನ ನೋಡಿ ಆವನಸ್ಯೇ ಉದ್ದೇಶಿಸುತ್ತಾ ಆದರದಿಂದ ಆವನೋಡನೆ
ಹೀಗೆ ಮಾತನಾಡಿದನು. ॥೧೨೪॥

“ ಎಲ್ಲೀ ಯಮಧಮುಂ ನೇ ! ಇವನು ಆಪಾರವಾದ ಶಸ್ಯೇಕ ಕೊಟ್ಟಿ ಪಾಪಗಳನ್ನು
ಮಾಡಿದ್ದರೂ ನನ್ನ ದಿವ್ಯನಾಮಸ್ತರಣಿಮಾಡಿದುದರಿಂದ ಇವನ ಪಾಪನೆಲ್ಲವೂ
ಸಿಮೂರಿನಾಗಿದೆ. ಈತನಿಗೆ ಸೋಮವಾರದ ದಿನ ಹುಟ್ಟಿದ ಒಬ್ಬ ಬುದ್ಧಿವಂತ

ವ್ಯವಹಾರೇಷು ಸರ್ವೇಷು ತನ್ನಾಮಾನ್ಯ ಪುತ್ರಮನ್ಯಹಂ ।

ಆಕಾರಯತ್ಯಯಂ ಯತ್ನಾತ್ಸಲ್ಯತೋರೀ ಯಮ ॥೧೭೮॥

ಸೋಮವಾಸರ ಇತ್ಯತ್ರ ಸೋಮ ಇತ್ಯಜ್ಞರದ್ವಯಂ ।

ಅನೇಕಪಾಪಸಂಘಾನಾಂ ವಿನಾಶಕರಮುತ್ತಮಂ ॥೧೭೯॥

ಯದಾ ಯದಾಹಯಂ ತನ್ನಾಮಗ್ರಹಣೀ ಕುರುತೇ ಮನಃ ।

ತದಾ ತದಾ ಪಾಪರಾಶಿಃ ಸಕೆಂಪಮಿಹ ಸಂಸ್ಥಿತಃ ॥೧೮೦॥

ಯದೋಽಚ್ಛರತಿ ತನ್ನಾಮ ತದ್ವೈವಾಘಕುಲಂ ಮಹತ್ ।

ನಿರ್ಬಾತಿ ಕಂಪಮಾಪಸ್ಯಂ ನಿಗರತಂ ತದ್ವಿನಶ್ಯತಿ ॥೧೮೧॥

ಪ್ರಸಂಗೇನಾಪಿ ಮನ್ನಾಮ ಸೋತ್ಸಾಹಂ ಯೋಽನುಶೀಲಯೀತ್ ।

ಸ ಪಾಪಮಾತ್ರರಹಿತೋ ಭವಿಷ್ಯತ್ಯೇವ ಸರ್ವಧಾ ॥೧೮೨॥

ಯಮ ಮನ್ನಾಮದಾವಾಗ್ನಿಃ ಸಾಪಾರಣಾದವಾನಲಃ ।

ತಸ್ಮಿನ್ನಾಽಚ್ಛರಿತೇ ನಾಮಿನ್ನಾ ನಶ್ಯತ್ಯಘಕುಲಂ ಕ್ಷೇಳಾತ್ ॥೧೮೩॥

ನಾದ ಮಗನಿರುವನು. ಈತನಿಗೆ ತಂದೆಯು ಸೋಮವಾರ ಹುಟ್ಟಿದುದರಿಂದ ‘ಸೋಮವಾರ’ ಎಂದೇ ಹೆಸರಿಟ್ಟಿರುವನು. ಈ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಪ್ರತಿನಿಶ್ಯನೂ ಪುತ್ರವಾತ್ಸಲ್ಯದಿಂದ ಅವನೇಡನೆ ವ್ಯವಹರಿಸುವಾಗಲೇಲ್ಲಾ ಪ್ರಯತ್ನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಅದೇ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕರೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ||೧೭೮-೧೭೯-೧೮೦||

ಸೋಮವಾಸರ ಎನ್ನ ವಲ್ಲಿ ಸೋಮ ಎಂಬಿರಡಕ್ಕರಗಳು ಅತ್ಯಾತ್ಮನಾವಾದವನ್ನಾಗಿವಿಸಿ ಅನೇಕ ಪಾಪಸಮಾಹಗಳನ್ನೇ ನಾಶವಾಡುವ ಸಾಮಧ್ಯವಳ್ಳುವುಗಳು. ಅವನು ಈ ಸಾಮವನ್ನು ಸ್ತುತಿಸಬೇಕೆಂದು ಮನಸ್ಸುಮಾಡಿದಾಗಲೇಲ್ಲಾ ಪಾಪಸಮಾಹವು ನಡುಗುತ್ತಾ ನಿಲ್ಲುತ್ತಿತ್ತು. ||೧೮೦-೧೮೧||

ಆ ಸಾಮವನ್ನು ಉಚ್ಚಾರನಾಡಿದಾಗಲೇಲ್ಲಾ ದೊಡ್ಡ ಪಾಪರಾಶಿಯು ನಡುಗುತ್ತಾ ಹೊರಹೊರಟು ನಾಶವಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅಯ್ಯ ಯಮನೇ, ಯಾವುದೇ ಒಂದು ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿಯಾದರೂ ನನ್ನ ದಿವ್ಯಸಾಮವನನ್ನು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಪರಿಶೀಲನು ವಸಗಿ ಪಾಪಸಂಧಲೇಶನ್ನು ಉಂಟಾಗಲಾರದು. ||೧೮೧-೧೮೨||

ಅಯ್ಯ ಯಮನೇ, ನನ್ನ ಹೆಸರಿಂಬ ಕಾಡುಗಿಚ್ಚು ಪಾಪಗಳೆಂಬ ದೊಡ್ಡ

ಕ್ಷೇತ್ರಕಾನಿ ತಿಷ್ಟುಂತಿ ಸ್ಮಾತೇ ಮನ್ಮಾನಿನ್ನ ಸಾದರಂ ।
ತದ್ವತಃ ಪಾಪಸಂಪೂರ್ಣಾನಾಂ ಮಹಾತೆನಿರಿತಿ ಶ್ರುತಂ ॥೧೪೪॥

ಯನು ಯಾವಂತಿ ಪಾಪಾನಿ ವಿನಾಶಾನಿನಿ ಮದಾಖ್ಯಯಾ ।
ತಾನಿ ಕ್ಷೇತ್ರಸಂತಿ ತಾವಂತಿ ಪಾತ್ರಕಾನಿ ನದಸ್ಯ ಮೇ ॥೧೪೫॥

ಪುರಾ ಪರಾಧ್ಯಾಪರ್ಯಂತಮಂಪಿ ಪಾಪಾನಿ ರೋಮತಃ ।
ಕ್ಷೇತ್ರಾಂತಕಾಲೇ ಮನ್ಮಾಮ ಸ್ಮಾತ್ವಾ ಮದ್ವಾಪತಾಂ ಗತಃ ॥೧೪೬॥

ಯಥಾ ಕಾಲಾನಲಜ್ಞಾಲಾಂದಗ್ಭಾ ಗಿರಿಕೋಟಿಯಃ ।
ತಥಾ ನುನ್ನಾ ಮಂಡಗಾಂ ಮಹಾಪಾತ್ರಕೋಟಿಯಃ ॥೧೪೭॥

ಚಂಡಾಲಮಂಪಿ ಮನ್ಮಾ ಮಸ್ತಾರಣಾಸಕ್ತಜೀತನಂ ।
ಸಂಸಾರಸಾಗರಾದ್ವೈರಾತ್ಮಾರಯಾನಿ ನ ಸಂಕಯಃ ॥೧೪೮॥

ಕಾಡನ್ನ ಸುಟ್ಟು ಭಸ್ತುಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸಮಧಿವಾದ ದಾವಾಗ್ನಿಯಂತಿರುವುದು.
ಆ ನನ್ನ ನಾಮನನ್ನ ಚ್ಯಾರಮಾಡಿದರೆ ಪಾಪರಾಶಿಯೆಲ್ಲವೂ ಕ್ಷಣಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾಶ
ವಾಗುವುದು. ಎಲೆ ಯಮಧರ್ಮನೇ. ಆದರದಿಂದ ನನ್ನ ಹೆಸರನ್ನ ಚ್ಯಾರಮಾಡಿದರೆ
ಪಾಪನೆಂಬುದೆಲ್ಲಿತಾನೇ ಸಿಂಶಿತು. ಈ ನನ್ನ ದಿವ್ಯನಾಮವು ಪಾಪಸಮಾಹಗಳಿ
ಗೆಲ್ಲಾ ದೂಡ್ಯ ನಜ್ಞಾಯುಧಸ್ತ್ರಯವಾಗಿರುವುದೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧಿ ಪಡೆದಿದೆ. ॥೧೪೯-
೧೫೦॥

ಅಯ್ಯ ಯಮನೇ, ನನ್ನ ನಾಮಸ್ತಾರಣಿಯಿಂದ ನಾಶವಾಗುವ ಪಾಪಗಳು
ಇವನಿಗೆ ಮತ್ತೊಲ್ಲಿತಾನೇ ಬಂದಾವು? ನನಗೆ ಹೇಳು. ಹಿಂದೆ ರೋಮರೋಮಕ್ಕೂ
ಆಸಂಖ್ಯಾತನಾದ ಪಾಪಗಳನ್ನ ಮಾಡಿ ಕೊನೆಗೆ ಮರಣಕಾಲದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಸ್ತುರಣೆ
ಮಾಡಿ ಆನೇಕರು ನನ್ನ ರೂಪವನ್ನೇ ಹೊಂದಿರುವರು. ॥೧೪೯-೧೫೦॥

ಕೋಷ್ಟಂತರ ಬೆಟ್ಟಿಗಳು ಪ್ರಳಯಕಾಲದ ಬೆಂಕಿಯಿಂದ ಸುಟ್ಟುಹೋಗು
ವಂತಿ ನನ್ನ ನಾಮಸ್ತಾರಣಿಯಿಂದ ಮಹಾಪಾಪಸಮಾಹವೆಲ್ಲವೂ ಸುಟ್ಟುಹೋಗು
ವುದು. ನನ್ನ ನಾಮಸ್ತಾರಣಿಯಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತನಾಗಿರುವ ಚಂಡಾಲನನ್ನ ದರೂ ಈ
ಭಯಂಕರವಾದ ಸಂಸಾರದಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲದೇ ಉದ್ದಾರಮಾಡುತ್ತೇನೆ.
॥೧೫೧-೧೫೨॥

అంతకాలే స్తుతం యీన మన్మహిషోఘోనాతకేం ।

తేణ తిఱణ స్తుతిఱణ మేవ ఘోరసంసారసాగరః ॥१७॥

మన్మహిషురణంనాము మన్మేవ స్తురణం యుము ।

తతోఽమయి స్తుతే కుత్రి సాత్కానామువస్తితిః ॥१८॥

తావదేవ హి పాపాని వసంతి పురుషే యుము ।

స్తుతం న యావన్నస్తున్నాము మహాపాతకేనాతకేం ॥१९॥

తావదేవ వినశ్యంతి మహాపాతకేకోటియుః ।

యావదేవ హి మన్మాముస్తురణప్రవణం మునః ॥२०॥

సోము ఇత్యత్రై సోఽవణోజ్ఞారక్షాద్యాంత్యఘాద్యుః ।

మనవణోజ్ఞారక్షాద్యాయుస్తుత్ప్రవేశః కథం భవేత్తో ॥२१॥

అయం స్తుత్వా సోమునాము మహాపాతకేనాతకేం ।

తతస్తునుం జహో తస్తుదయం ముక్తోనే సంతయుః ॥२२॥

కోసేగాలదల్లి పావనాతకవాద నన్న నామస్తురణేవాడువనను
నిక్ష్యయవాగి ఘోరవాద ఈ సంసారవేంబ సాగరవన్న జాగ్రతీయాగి
దాటియే దాటువను. అయ్య యమనే, నన్న నామస్తురణేయేందరే నన్న
స్తురణేయే అల్లవే! హిగిరువాగ నన్న స్తురణేవాడవేలే పాపగళీల్లి తానే
నింతావు? ॥२३-२४॥

యమధమరాజసే, మామాపగళన్న నాతవాడువ నన్న దివ్య
నామవన్న స్తురణేవాడువ వరిగే వాత్ర పురుషనల్లి పాపగళు నేలసిరువు
వెందు తిలి. మనస్సు నన్న నామస్తురణేయల్లి ఆశక్తవాగున వరిగే మహా
పాపగళీల్లవు నేలసిరువువు. స్తురణేవాడిద క్షేత్రదల్లయే అవేల్లవు ధ్వంస
వాగిబిదువువు. ॥२५-२६॥

సోము ఎంబ పదదల్లన సోఽ ఎంబ వణివన్న చ్ఛారవాడువుద
రిందలే పాపవేంబ బెట్టగళే ర్ఘృదయదింద తొలగువాగ ‘మ’ ఎందు
ఎరదసేయ అక్షరవన్న చ్ఛరిసిదరి పునః ఆ పాపగళు మనుష్యనన్న హేగెతానే

ಹಿತನುನ್ನದ್ವದಿಷಾಮಿ ಯವಾಹಂ ತವ ಸಾದರಂ ।

ಶಾಂಕರಾನಸ್ತುಹಂ ಭಕ್ತಾ ಪೂಜಯಸ್ತ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ॥೧೬೫॥

ಯೇ ಚಂದ್ರತೇಖಿರ ಮಹೇಶ ಕೃಪಾನಿಧಾನ

ಶ್ರೀವಿಶ್ವನಾಥ ಕರುಣಾಕರ ಶಂಕರೇತಿ ।

ನಿತ್ಯಂ ವದಂತಿ ಸಿತಕೇವಲಭಸ್ತಫಾಲಾ:

ತೇ ಶಾಂಕರಾಸ್ತವ ಯವಾನಸ್ತಹಮಂಚನಿಯಾ: ॥೧೬೬॥

ಯೇ ಭೀಮಭಗ್ರ ಭಗವನ್ ಭವ ಭವ್ಯರೂಪ

ಭಾಲೇಕ್ಷಣೇನ ಗಣಕೋಟಿ ನಿಭೀಶ್ವರೇತಿ ।

ನಿತ್ಯಂ ವದಂತಿ ಸಿತಕೇವಲಭಸ್ತಪಾಲಾ

ಸ್ತೇ ಶಾಂಕರಾಸ್ತವ ಯವಾನಸ್ತಹಮಂಚನಿಯಾ: ॥೧೬೭॥

ಪ್ರವೇಶಿಸಿಯಾವು? ಈತನು ಮಹಾಪಾಪಗಳನ್ನೂ ನಾಶವಾಡುವ ಆಸೋಮನಾಮ ವನ್ನು ಚ್ಯಾರಿಸಿ ಅನಂತರ ಪ್ರಾಣತ್ಯಾಗವಾಡಿರುವನಾದಕಾರಣ ಇವನು ಸ್ಥಿರವಾದ ಹೋಕ್ಕುಹೊಂದಿರುವನೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವೇ ಇಲ್ಲ. ॥೧೬೬-೧೬೭॥

ಚಂದ್ರನನ್ನ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಧರಿಸಿದವನು, ತುಂಬಾ ನಶ್ವರ್ಯಸಂಪನ್ನನು, ದಯಾಸಿಂಧುವು, ಜಗದೊಡಿಯನು, ಕೃಪಾಮಯನು, ಮಂಗಳವನ್ನು ಒಟ್ಟುವಾಡುವವನು; ಎಂದು ನನ್ನ ದಿನ್ಯನಾಮಗಳನ್ನು ನಿತ್ಯವೂ ಉಚ್ಯಾರಿಸುತ್ತಾ ಶಬ್ದವಾದ ವಿಭೂತಿಯನ್ನ ಹಣಿಯಲ್ಲಿ ಧರಿಸಿರುವ ಶಂಕರಭಕ್ತರನ್ನು ನೀನು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಪೂಜಿವಾಡಬೇಕು. ॥೧೬೬-೧೬೭॥

ವಿರೋಧಿಗಳಿಗೆ ಭಯಂಕರಸ್ವರೂಪನೂ, ಪ್ರಭಯಕಾಲದಲ್ಲಿ ಪ್ರಪಂಚ ವನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾಶವಾಡುವವನೂ, ಷಡ್ಗಣ್ಯಶ್ವರ್ಯಸಂಪನ್ನನೂ, ಸಕಲ ಜಗದ್ವೃತ್ತಿ ಕಾರಣನೂ, ಮಂಗಳಸ್ವರೂಪನೂ, ಹಣಿಗಣ್ಯನಿಂದ ಆಸೇಕ ಕೋಟಿ ಗಣಗಳಂತೆ ಕಾಂತಿಯಾಳ್ವಿವನೂ, ಸರ್ವ ಸಮಧಾನೂ, ಎಂದು ಹೇಳಿತ್ತಾ ಶಬ್ದವಾದ ವಿಭೂತಿಯನ್ನ ಹಣಿಯಲ್ಲಿ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಸ್ವರಣೆವಾಡುವ ಆ ಶಂಕರಭಕ್ತರನ್ನು ನೀನು ಆವಶ್ಯವಾಗಿ ಪೂಜಿವಾಡಲೇಬೇಕು. ॥೧೬೭॥

ಯೇ ನಿತ್ಯವಂದ್ಯ ನಿಬಂಧೋತ್ತಮ ನಿತ್ಯಬಂಧೋ
ಕಾಲಾನಲಾಭ ನರಸಿಂಹನಿಪಾತನೇತಿ ।
ನಿತ್ಯಂ ವದಂತಿ ಸಿತಕೇವಲಭಸ್ತಾಲಾ
ಸ್ತೇ ಶಾಂಕರಾಸ್ತವ ಯವಾನ್ಯಹವಜರ್ನಿಯಾಃ ॥೧೯೮॥

ಯೇ ಕಾಲಕಾಲ ಪ್ರರಸಾದನ ಪ್ರಣಾಮಾತ್ಮೇ
ನಿತ್ಯಂಭರಾಶಿಲಗುರೋ ಭಗವಂಭಿವೇತಿ ।
ನಿತ್ಯಂ ವದಂತಿ ಸಿತಕೇವಲಭಸ್ತಾಲಾ
ಸ್ತೇ ಶಾಂಕರಾಸ್ತವ ಯವಾನ್ಯಹವಜರ್ನಿಯಾಃ ॥೧೯೯॥

ಯೇ ದೀನವಶ್ವಲ ಹರಾಶ್ವರ ದೀನದೀವ
ದೀವೋತ್ತಮಾತ್ತಮ ಸದಾತಿವ ಸರ್ವಗೇತಿ ।
ನಿತ್ಯಂ ವದಂತಿ ಸಿತಕೇವಲಭಸ್ತಾಲಾ
ಸ್ತೇ ಶಾಂಕರಾಸ್ತವ ಯವಾನ್ಯಹವಜರ್ನಿಯಾಃ ॥೨೦೦॥

ಪ್ರಪಂಚದ ಜನಗಳಿಲ್ಲಿರಿಂದಲೂ ನಮಸ್ಕಾರಣೂ, ದೀವತೀಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ
ನಾದನನೂ, ಜಗತ್ತಿಗೆಲ್ಲಾ ಬಂಧುವೂ, ಪ್ರಜಯಕಾಲದ ಆಗ್ನಿಯಂತಿ ಕಾಂತಿಯಾಳ್ಳ
ವನ್ನೂ, ನರಸಿಂಹಾವತಾರಿಯಾದ ವಿಷ್ಣುವನ್ನೂ ಕಡೆವಿದವನ್ನೂ, ಎಂದು ಸಿತ್ಯಾಷ್ಟಾ
ಹೇಳುತ್ತಾ ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಶುಭ್ರವಾದ ವಿಭಾತಿಯನ್ನಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಆ ಶಂಕರ
ಭಕ್ತರನ್ನು ನೀನು ಪೂಜೆವಾಡಬೇಕು ॥೨೦೧॥

ಯಮನನ್ನು ಸಿಗ್ರಹಿಸಿದವನೂ, ಶ್ರಿಪುರಾಶುರಧ್ವಾಂಸಕನೂ, ಪ್ರಣಾಸ್ತರೂ
ವನ್ನೂ, ಪ್ರಪಂಚವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೊತ್ತು ಕಾಷಾಡುವವನೂ ಸಕಲರಿಗೂ ಗುರುವೂ,
ಪದ್ಮಸ್ತಂಖರ್ಯಸಂಪನ್ನನೂ, ಮಂಗಳಕರನೂ, ಎಂದು ನಿತ್ಯವೂ ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಶುಭ್ರ
ವಾದ ಭಸ್ತವನ್ನಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡು ನನ್ನ ದಿವ್ಯನಾಮಗಳನ್ನು ಚ್ಯಾರವಾಡುವ ಆ
ಶಂಕರ ಭಕ್ತರನ್ನು ನೀನು ನಿತ್ಯವೂ ಪೂಜೆವಾಡಬೇಕು ॥೨೦೨॥

ದೈಸ್ಯವ್ಯಾಳವರಲ್ಲಿ ಸೀತಿಯುಳ್ಳವನೂ, ಅತ್ಯಂತ ಉತ್ಕೃಷ್ಟನೂ, ದೀವತೀ
ಗಳಗೆಲ್ಲಾ ದೀವನೂ, ಅಲ್ಲದೇ ಅತ್ಯಂತಮನೆನಿಸಿ ಮೇರಿಯುವವನೂ, ನಿತ್ಯಮಂಗಳ
ಸ್ವರೂಪನೂ, ಸರ್ವ ವಾಸಿಪಿಯೂ. ಎಂದು ನನ್ನನ್ನು ಹೊಗಳುತ್ತಾ ಭಸ್ತಾರಣೆ

ಯೇ ಸರ್ವರಕ್ಷಣವಿನಾಶವಿಧಾನಹೇತೋ
 ಗಾರೀಮನೋರಮಣ ಸರ್ವ ಸುರಾಧಿಪೇತಿ ।
 ನಿತ್ಯಂ ವದಂತಿ ಸಿತಕೇವಲಭಸ್ತಫಾಲಾ
 ಸ್ತೇ ಶಾಂಕರಾಸ್ತವ ಯವಾನ್ವಹಮಚ್ಚನಿಇಯಾಃ ॥೭೦೮॥

ಯೇ ನಿತ್ಯ ನಿಷ್ಪೂಲ ನಿರಂಜನ ಭಾಸವಾನ
 ಮಾಯಾದ್ವತೀತ ನಿಗಮಾಂತನಿಭೂಷಣೇತಿ ।
 ನಿತ್ಯಂ ವದಂತಿ ಸಿತಕೇವಲಭಸ್ತಫಾಲಾ
 ಸ್ತೇ ಶಾಂಕರಾಸ್ತವ ಯವಾನ್ವಹಮಚ್ಚನಿಇಯಾಃ ॥೭೦೯॥

ಯೇ ನಿಇಲಲೋಹಿತ ನಿರೀಕ್ಷರ ನಿಷ್ಪೂಪಂಚ
 ಪಂಚಾನನಾಷ್ಯಯ ನಿರಂತರ ನಿಗುರ್ತಣೇತಿ ।
 ನಿತ್ಯಂ ವದಂತಿ ಸಿತಕೇವಲಭಸ್ತಫಾಲಾ
 ಸ್ತೇ ಶಾಂಕರಾಸ್ತವ ಯವಾನ್ವಹಮಚ್ಚನಿಇಯಾಃ ॥೭೧೦॥

ಯಿಂದಲಂಕೃತರಾಗಿರುವ ಶಂಕರಭಕ್ತರನ್ನು ನೀನು ನಿಯಮದಿಂದ ಪ್ರತಿನಿತ್ಯವೂ
 ಪೂಜೆಮಾಡಬೇಕು. ॥೭೧೦॥

ಸಕಲಜಗತ್ತಿನ ಸೃಷ್ಟಿ, ಸ್ವಿತ್, ಸಂಹಾರಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಕಾರಣಭೂತನಾಗಿರು
 ವನೂ, ಗಾರೀದೇವಯ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಆನಂದಗೊಳಿಸುವನೂ, ಸಕಲದೇವತೆಗಳಿಗೂ
 ಅಧಿಸತ್ತಿಯಾದ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಹಣಿಯಲ್ಲಿ ಶಬ್ದವಾದ ಭಸ್ತುವನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊಂಡಿ
 ರುವ ಆ ನನ್ನ ಭಕ್ತರು ನಿನ್ನಿಂದ ಪ್ರತಿನಿತ್ಯವೂ ಪೂಜಾರ್ಥರೆಂದು ತಿಳಿ. ॥೭೧೧॥

ಸಿತ್ಯಸ್ವರೂಪನೂ, ಕಲಂಕರಹಿತನೂ, ನಿರ್ಲಿಪಿನೂ, ಪ್ರಕಾಶಿಷ್ಟಿರುವನೂ,
 ಮಾಯಿಯೇ ಮುಂತಾದುಪುಗಳನ್ನು ಮಾರಿ ಶಜ್ಞನಕ್ಕೆ ಆಶ್ರಯವಾಗದಿರುವನೂ,
 ವೇದಾಂತಗಳಿಗೆ ಅಲಂಕಾರವ್ಯಾಯನೂ ಎಂದು ನನ್ನ ದಿವ್ಯನಾಮಗಳನ್ನು ನಿತ್ಯವೂ
 ಉಚ್ಚಾರಮಾಡುತ್ತಾ ಶಬ್ದವಾದ ಭಸ್ತುವನ್ನು ಹಣಿಯಲ್ಲಿ ಧರಿಸಿ ಪ್ರಕಾಶಿಷ್ಟಿರುವ
 ಆ ನನ್ನ ಭಕ್ತರನ್ನು ನೀನು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ನಿಯಮದಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡಬೇಕು.
 ॥೭೧೨॥

ಕೌರಳ್ಯೈಯಾ, ಕೂದಲುಗಳಲ್ಲಿಯಾ ಕೆಂಪುಬಣ್ಣನ್ಯಳ್ಳವನೂ, ನಶ್ಯಯ್ಚ
 ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲದವನೂ, ಪ್ರಪಂಚಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲದವನೂ, ನದುಮುಖವ್ಯಳ್ಳವನೂ,

ಯೇ ವಿಷ್ಣು ಮುಖ್ಯ ಸುರವರ್ಗ ನಿಸರ್ಗ ಸೇವ್ಯ
ಸ್ವರ್ಗ ಪವರ್ಗ ಘಲವರ್ಗ ವಿಧಾಯಕೇತಿ ।
ನಿತ್ಯಂ ವದಂತಿ ಸಿತಕೇವಲಭಸ್ತಫಾಲಾ
ಸ್ತೇ ಶಾಂಕರಾಸ್ತವ ಯವಾನ್ಸಹಮಚ್ಚಿನೀಯಾಃ ॥೨೦೬॥

ಯೇ ಸೋಮ ಮಂಗಳನಿಧಾನ ವಿಧಾನಹೇತೋ
ಕಾರುಣ್ಯಸಾಗರ ತರಣ್ಯ ಗಣೈಶ್ವರೇತಿ ।
ನಿತ್ಯಂ ವದಂತಿ ಸಿತಕೇವಲಭಸ್ತಫಾಲಾ
ಸ್ತೇ ಶಾಂಕರಾಸ್ತವ ಯವಾನ್ಸಹಮಚ್ಚಿನೀಯಾಃ ॥೨೦೭॥

ಯದೇತದುಕ್ತಮಧುನಾ ಯವಾತ್ಮಾದರಪೂರ್ವಕಂ ।
ತದನ್ಸಹಂ ಸ್ವರ ಪ್ರಿತ್ಯಾ ಸಾವಧಾನೇನ ಯತ್ವತಃ ॥೨೦೮॥

ಸಾಶರಹಿತನೂ, ಗುಣಸಾವಾನ್ಯಶೊನ್ಯನೂ ಎಂದು ನನ್ನ ದಿವ್ಯನಾಮಗಳನ್ನು ಚ್ಯಾರ
ಮಾಡುತ್ತಾ ಭಷ್ಯಾಲಂಕೃತಲಾಟಿರಾಗಿರುವ ಆ ನನ್ನ ಭಕ್ತರನ್ನು ನೀನು ಪ್ರತಿ
ನಿತ್ಯನೂ ಪೂಜೆವಾಡಬೇಕು. ॥೨೦೯॥

ಸ್ವಭಾವವಾಗಿ ವಿಷ್ಣುನೇ ಮುಂತಾದ ದೇವತಾವರ್ಗಗಳಿಂದ ಸೇವಿಸಲ್ಪದು
ವನೂ, ಸ್ವರ್ಗ ನೋಕ್ಕರೂಪವಾದ ಘಲಸಮಾಹವನನ್ನುಂಟುಮಾಡುವವನೂ ಎಂದು
ನಿತ್ಯನೂ ನನ್ನ ದಿವ್ಯನಾಮಗಳನ್ನು ಚ್ಯಾರಮಾಡುತ್ತಾ ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಶಬ್ದವಾದ ಭಸ್ತು
ವನ್ನು ಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಆ ನನ್ನ ಭಕ್ತರನ್ನು ನೀನು ಯಾವಾಗಲೂ ಪೂಜೆ
ಮಾಡಬೇಕು. ॥೨೧೦॥

ಯಮನೇ, ಖಮಾದೇವಿಯ ಸಹಕಾರಿಯೂ, ಸಕಲಮಂಗಳಗಳಿಗೂ
ಆಶ್ರಯನೂ, ಅಳ್ಳದೇ ಮಂಗಳಕ್ಕೆ ಕಾರಣಭೂತನೂ, ದಯಾಸಾಗರನೂ, ಶರಣಾ
ಗತರಕ್ಕರನೂ, ಗಣಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಒಡೆಯನೂ, ಎಂದು ನಿತ್ಯನೂ ನನ್ನ ದಿವ್ಯನಾಮಗಳ
ನನ್ನ ಚ್ಯಾರಮಾಡುತ್ತಾ ಶಬ್ದವಾದ ವಿಭೂತಿಯನ್ನು ಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಧರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ
ಆ ಕಂಕರಭಕ್ತರನ್ನು ನೀನು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಪೂಜೆಮಾಡಬೇಕು. ॥೨೧೧॥

ಅಯ್ಯ ಯಮನೇ, ಈಗ ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅತ್ಯಂತ ಆದರದಿಂದ
ನಿಯಮಾಶುರ್ವರ್ವಕವಾಗಿ ಪ್ರತಿಯಿಂದ ಸಾವಧಾನಮನಸ್ಸಳ್ಳನಾಗಿ ಪ್ರತಿದಿನವೂ

ಮೃತ್ಯೋ ಹಿತಕರಾ ಏವ ಶಾಂಕರಾಃ ಸರ್ವದಾ ಮನೆ ।
 ಅತಸ್ಯೇ ಸರ್ವದಾ ಪೂಜ್ಯಾ ತವ ಯತ್ತೇನ ಸಾದರಂ ॥೨೦೨॥

ಅಶಾಂಕರಾಪ್ಯೇಯತ್ತೇನ ನರಕೇಷು ಯಥಾತಥಂ ।
 ಪಾತಯ ಶ್ಲೋಧಯಾಸ್ತೇಷು ತಪ್ತಭಾಪ್ಯೇಷು ಭಾಜಯ ॥೨೦೩॥

ಅಶಾಂಕರೇಭ್ಯಃ ಸತತಂ ದೇಹಿ ದುಃಖಾನ್ಯಸಂಶಯಂ ।
 ಅಶಾಂಕರೇಷು ಶಮನ ಕೃಪಾಂ ಮಾ ಕುರು ಸರ್ವಥಾ ॥೨೦೪॥

ಅಶಾಂಕರಃ ಕೃಪಾಪಾತ್ರಂ ನ ಭವತ್ತೇನ ಸರ್ವಥಾ ।
 ಅಶಾಂಕರಾಥಮೇನ್ಯಾತಾಃ ಪುರಾ ಸೃಷ್ಟಾ ಹಿ ಯಾತನಾಃ ॥೨೦೫॥

ಇತ್ಯಕ್ತಂ ತದ್ವಚಃ ಶ್ರುತ್ವಾ ಪ್ರಣಮ್ಯ ಶ್ರಿಪುರಾಂತಕಂ ।
 ಕೃತಾಂಜಲಿಪುಟೀಂ ಭೂತ್ವಾ ಬಧಾಷೇ ವಚನಂ ಯವುಃ ॥೨೦೬॥

ಸ್ತುರಣಿಮಾಡಿಕೊ. ಮೃತ್ಯುಸ್ವರೂಪನಾದ ಯಮನೇ, ಪೂಜ್ಯರಾದ ನನ್ನ ಭಕ್ತರು ಯಾವಾಗಲೂ ನನಗೆ ವಿಶೇಷ ಹಿತನನ್ನಂಟುಮಾಡುವರಾಗಿರುವರು. ಅವರನ್ನು ನಿನು ಯಾವಾಗಲೂ ಆದರದಿಂದ ನಿಯಮಬದ್ಧನಾಗಿ ಪೂಜೆಮಾಡು ॥೨೦೭-೨೦೮॥

ಎಲ್ಲಿ ಯಮನೇ, ಶಂಕರನ ಭಕ್ತರಲ್ಲದವರನ್ನು ಮಾತ್ರ ಒಲಾತ್ಮಾರವಾಗಿ ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತೋರಿದಂತೆ ಅನೇಕ ಬಗೆಯ ಅಸ್ತ್ರಗಳಿಂದ ಹೊಡಿಯುತ್ತಾ ಕಾದ ಭಾಂಡಗಳಲ್ಲಿ ತಳ್ಳುವನಾಗು. ಶಂಕರದ್ವೋಹಿಗಳಾದವರನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ದಯೆ ಗರೆಯದೇ ನಾನಾಬಗೆಯ ದುಃಖಗಳನ್ನು ಕೊಡು. ಅಯ್ಯ ಯಮನೇ, ಶಂಕರ ದ್ವೋಹಿಗಳಲ್ಲಿಂದಿಗೂ ದಯೆಯನ್ನೇ ತೋರಿಸಬೇದ. ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಅವರು ದಯೆಗೆ ಪಾತ್ರರಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಿಂದೆ ಈ ಶಂಕರದ್ವೋಹಿಗಳಿಗೂ ಸ್ವರನೇ ಇಂತಹ ನರಕ ಯಾತನೆಗಳಿಲ್ಲ ಸೃಷ್ಟಿಮಾಡಲ್ಪಟ್ಟವು ” ॥೨೦೭-೨೦೮-೨೦೯॥

ಹಿಗೆ ಸುಧಿದ ಆ ಮಹೇಶ್ವರನ ನರಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಶ್ರಿಪುರಾಸುರ ವೈರಿಯಾದ ಪರಶಿವನಿಗೆ ಕೃಮುಗಿದು ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ ಪರಶಿವನೊಡನೆ ಉ ಯಮನು ಹಿಗೆಂದನು. ॥೨೧೦॥

॥ ಯಮ ಉವಾಚ ॥

ಮಹಾದೇವ ಕೃಪಾಸಿಂಥೋ ತ್ವದಾಜಣ್ಣ ಶಿರಸಾ ಧೃತಾ ।
ಸರ್ವದೇವೋತ್ತಮ ಶ್ರೀಮಂಭಾಸಿತೋಽಷಿ ಸುರೋತ್ತಮ ॥೨೧॥

ಶ್ರಿಷ್ಟಿಸ್ವಕೋಟಿ ದೂತಾ ಮೇ ಶಾಂಕರಾಸ್ತ್ರವಿನೋಹಿತಾಃ ।
ಪಾತಿತಾಃ ಸಂತಿ ನಿಃಸಂಜಣ್ಣ ಮೃತದೇಹಾ ಇವಾಧುನಾ ॥೨೨॥

ಅಧ್ಯ ಶಂಭೋ ತದುತ್ತಾನಂ ಯಥಾ ಭವತಿ ಸತ್ಯರಂ ।
ತಥಾ ವಿದೇಹಿ ಕರುಣಾಂ ಕರುಣಾಕರ ಶಂಕರ ॥೨೩॥

॥ ತಿವಭಕ್ತ ಉವಾಚ ॥

ಇತಿ ತದ್ವಜನಂ ಶ್ರುತ್ವಾ ತಥಾಸ್ತಿತ್ವಾಹ ಶಂಕರಃ ।
ತತಃ ನ ನಿಗರತಃ ಕಾಲಃ ಶಂಕರಸ್ತೇಷಿತೋ ದ್ವಿಜ ॥೨೪॥

ಅತಃ ಶಿವೈಕರಣೋ ಭವಾನಷಿ ಭವ ದ್ವಿಜ ।
ಶಿವೈಕರಣಾಂ ತು ನಾಸ್ತ್ಯೇವ ಯಮಯಾತನಾ ॥೨೫॥

“ ದಯಾಸಮುದ್ರನಾದ ಮಹಾದೇವನೇ, ನಿನ್ನ ಅಪ್ಯಜೆಯನ್ನು ಶಲೇಯಲ್ಲಿ
ಹೊತ್ತುಕೊಂಡಿರುವೆನು. ಸರ್ಕಲ ದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಉತ್ತಮನೂ, ಸಂಪದ್ಭರಿತನೂ
ಆದ ದೇವತೋತ್ತಮನೇ, ನಿನ್ನಿಂದ ನಾನು ಶಿಕ್ಷಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವೆನು. ನನ್ನ ಅರವತ್ತು
ಮಾರು ಕೋಟಿ ದೂತರು ನಿನ್ನ ಭಕ್ತನ ಒಂದು ಅಸ್ತುದಿಂದ ಮಾಳಿಗರಾಗಿ
ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಸಂಜ್ಞೈಯಲ್ಲದೇ ಸತ್ಯವರಂತೆ ಬಿದ್ದಿರುವರು. ಏಲ್ಲೇ ದಯಾಮಾಯನಾದ
ಶಂಕರನೇ, ಈಗ ಆವರೆಲ್ಲರೂ ಎಷ್ಟುರಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ದಯಾಮಾಡಬೇಕು ” ಎಂದು
ಯಮನು ಶಂಕರನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು. ॥೨೬-೨೭-೨೮॥

ಬ್ರಹ್ಮಣನೇ, ಆ ಯಮನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಶಂಕರನು ಹಾಗೆಯೇ
ಹಾಗಲೆಂದು ಹೇಳಲು ಅನುಭರ ಆ ಯಮನು ಶಂಕರನ ಅಪ್ಯಜೆಯಂತೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ
ದನು. ಅದ್ವರಿಂದ ಓ ಬ್ರಹ್ಮಣನೇ, ನೀನೂ ಆ ಶಿವನಲ್ಲಿಯೇ ಶರಣಾಗತನಾಗು.
ಇನನನ್ನ ಮರಿಹೋಕ್ಕಿರುವರಿಗೆ ಯಮಯಾತನೆಗಳು ಎಂದಿಗೂ ಇಲ್ಲ. ॥೨೯-೩೦॥

ಬಿಭೇತಿ ಶಾಂಕರಂ ದೃಷ್ಟಾದ ಯಮೋಽಪಿ ಸತತಂ ದ್ವಿಜ ।

ತತೋ ಭ್ರಜ ಮಹಾದೇವಂ ಶಾಂಭವೋ ಭವ ಸರ್ವದಾ ॥೨೧೬॥

ಸಿತಕೇವಲಭಸಾಂಗಃ ಶಿವೈಕಶರಣಃ ಸದಾ ।

ಭ್ರಜ ಶಂಕರನೂನಂದಂ ಸರ್ವದೇವಶಿಖಾಮಣಿಂ ॥೨೧೭॥

ಅಜ್ರಯಸ್ಯ ಮಹಾದೇವಂ ಸಾವಧಾನೇನ ಸರ್ವದಾ ।

ಶ್ರೀಕಾಲಮವುಪ್ರಮಾದೇನ ಶಿವಧ್ಯಾನಪುರಃಸರಂ ॥೨೧೮॥

ಭಸ್ಯನೋದ್ಭೂತಿಶಾಂಗಾನಿ ಮಂತ್ರವತ್ಸ್ವವಧಾನತಃ ।

ಕುರು ಶ್ರಿಪುಂಡ್ರಂ ತದನು ಭಾಲಾದ್ಯಂಗೇಷು ಸಾದರಂ ॥೨೧೯॥

ಜಾಬಾಲೋಕ್ತೇನ ಮಾಗೇಣ ಕುರು ರುದ್ರಾಷ್ಟಧಾರಣಂ ।

ಮಾ ರುದ್ರಾಷ್ಟನಿಭೂತಿಭ್ಯಾಂ ಪ್ರಮಾತ್ಮೋ ಭವ ಸರ್ವದಾ ॥೨೨೦॥

ವಿಭೂತಿಧಾರಣಂ ನಿತ್ಯಂ ತಥಾ ರುದ್ರಾಷ್ಟಧಾರಣಂ ।

ಶಿವಾಜನಂ ತಥಾ ನಿತ್ಯಂ ಬ್ರಹ್ಮಾಣಾನಾಂ ವಿಶೇಷತಃ ॥೨೨೧॥

ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಾಣನೇ ! ಶಂಕರಭಕ್ತನನ್ನು ನೋಡಿ ಯಮನೂ ಸಹ ಯಾವಾಗಲೂ ಭಯುಪಡುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಸೇವಿಸುತ್ತಾ ಯಾವಾಗಲೂ ಈಶ್ವರಭಕ್ತನಾಗಿರು. ಶಬ್ದವಾದ ಭಸ್ಯವನ್ನು ಅವಯವಗಳಿಗಲ್ಲಾ ಲೇಪನಮಾಡಿಕೊಂಡು ಶಿವಧ್ಯಾನಸ್ಥಿತನಾಗಿ ಸರ್ವ ದೇವತಾಸಾರ್ಥಕಾಮನೆನಿಸಿರುವ ಅಶಂಕರನನ್ನು ಆನಂದದಿಂದ ಸೇವಮಾಡು. ॥೨೨೨-೨೨೩॥

ಬೀಳಗ್ರೀ, ಮಧ್ಯಾಂತ್ರ್ಯ, ಮತ್ತು ಸಾಯಂಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆ ಪರಶಿವನ ಧ್ಯಾನಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ಪ್ರಮಾದವಿಲ್ಲದೇ ಪೂರ್ಜವಾಡು. ಮಂತ್ರಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಅವಯವಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ವಿಭೂತಿಯಿಂದ ಲೇಪನಮಾಡಿಕೊ. ಹಣಿಯೇ ಮುಂತಾದ ಅಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಆದರದಿಂದ ಭಸ್ಯಶ್ರಿಪುಂಡ್ರವನನ್ನು ಧಾರಣಮಾಡು. ॥೨೨೪-೨೨೫॥

ಜಾಬಾಲ ಮಹಿಂಯು ಹೇಳಿರುವ ವಿಧಿಯಂತೆ ರುದ್ರಾಷ್ಟಿಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊ? ಯಾವಾಗಲೂ ರುದ್ರಾಷ್ಟ, ಮತ್ತು ವಿಭೂತಿ ಇವುಗಳನ್ನು ಧಾರಣನೂಡುವ ವಿವಯದಲ್ಲಿ ಎಂದಿಗೂ ಪ್ರಮಾದ ಹೊಂದಬೇಡ. ವಿಭೂತಿ, ರುದ್ರಾಷ್ಟ,

ನಿಧನೇತ್ಯಾದಿ ಯೇ ಮಂತ್ರ ನಮೋಽಂತಾಃ ಪಾಪನಾಶಕಾಃ ।

ತೈರಸ್ವಹಂ ಸೂಜನೀಯೋ ಲಿಂಗರೂಪೀ ಸದಾಶಿವಃ ॥೭೭೫॥

ದ್ವಿಜ ವೇದೇಷ್ವತೇಷೇನು ವಿಹಿತಂ ಲಿಂಗಸೂಜನಂ ।

ಸ ಧರ್ಮಃ ಸರ್ವಫಲದಃ ಸ್ವಯಂ ನಿತ್ಯೋಽಪಿ ಸರ್ವದಾ ॥೭೭೬॥

ಶಿವಲಿಂಗಾಚನಂ ನಿತ್ಯಂ ನಿತ್ಯಂ ಯೋ ನ ಕರಿಷ್ಯತಿ ।

ಸ ಯಾತಿ ನರಕಂ ಸೂರ್ಯಂ ಯಾವದಾಚಂದ್ರತಾರಕಂ ॥೭೭೭॥

ನಿತ್ಯಮಾದ್ರ್ಯಾರಸಾದ್ರ್ಯಾರ್ವಾ ಬಿಲ್ವಪತ್ರೀಃ ಸದಾಶಿವಂ ।

ಸೂಜಯಸ್ವ ಮಹಾದೇವಂ ತಸ್ಮಾನ್ಮಾ ಪ್ರಮದೋ ಭವ ॥೭೭೮॥

ಬಿಲ್ವಪತ್ರೀಪತ್ರೀಮಹಾದೇವಂ ಯೋ ನಿತ್ಯಂ ನಾಚಯಿಷ್ಯತಿ ।

ಸ ಕರ್ಮಭರಪ್ಯ ಏವೇತಿ ವದಂತಿ ಶ್ರವಯೋಽಶಿಲಾಃ ॥೭೭೯॥

ಇವುಗಳನ್ನು ಧರಿಸುವುದೂ, ಶಿವಸೂಜಿನಾಡುವುದೂ ಸಹ ಬ್ರಹ್ಮಣಿಗೆ ನಿತ್ಯ ಕರ್ಮಗಳಿಂದು ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಹೇಳಿದೆ ॥೭೭೮-೭೭೯॥

ನಿಧನಪತಯೇ ನಮಃ ಎನ್ನುವ ಉಪನಿಷತ್ತೀರ್ಕ್ತವಾದ ಮಂತ್ರಗಳು ಪಾಪನಾಶಕರಗಳಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಚ್ಯಾರಿಸಿ ಲಿಂಗಸ್ವರೂಪಿಯಾದ ಆ ಸದಾಶಿವನನ್ನು ಪ್ರತಿನಿತ್ಯನೂ ಸೂಜಿನಾಡಬೇಕು. ಬ್ರಹ್ಮಣನೇ! ಎಲ್ಲಾ ವೇದಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಶಿವಲಿಂಗಸೂಜಿಯು ವಿಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಈ ಲಿಂಗಸೂಜಾಧರ್ಮವು ಸಕಲ ಫಲಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದಲ್ಲದೆ ಸ್ವತಃ ಶಾಶ್ವತವಾಗಿರುವುದು. ॥೭೭೯-೭೮೦॥

ನಿತ್ಯವಾಗಿರುವ (ಶಾಶ್ವತವಾಗಿರುವ) ಈ ಶಿವಲಿಂಗಸೂಜಿಯನ್ನು ದಿನಸೂ ಮಾಡದವನು ಭಯಂಕರವಾದ ನರಕವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಚಂದ್ರಸೂರ್ಯರಿರುವವರಿಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ನರಳುವನು. ಅದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲೆ ಬ್ರಹ್ಮಣನೇ! ನಿತ್ಯನೂ ನೀರಿನಿಂದ ತೊಯ್ದು ಅಥವಾ ಒಣಿಗಿರುವ ಬಿಲ್ವಪತ್ರೀಗಳನ್ನು ತಂದು ಆ ಸದಾ ಮಂಗಳ ಸ್ವರೂಪನಾದ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಸೂಜಿನಾಡು. ಇದರಲ್ಲಿ ಕೊಂಚನ್ನೂ ಹಿಂದೆಗೆ ಯಾಬೇಡ. ನಿತ್ಯನೂ ಬಿಲ್ವಪತ್ರೀಗಳಿಂದ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಸೂಜಿನಾಡಿರುವ ನನ್ನ ಕರ್ಮಭರಷ್ಯನೇಂದು ಎಲ್ಲಾ ಶ್ರುತಿಗಳೂ ಸಾರುತ್ತಿರುವುವು. ॥೭೮೦-೭೮೧॥

ಬಿಲ್ಲುಪತ್ರಾಣಿ ಶುದ್ಧಾನಿ ಸ್ವತಃ ಪರ್ಯಾಷಿತಾನ್ಯಾಪಿ ।

ಶಂಕರಾಚರಣಯೋಗಾನಿ ಭವಂತಿತ್ವಸ್ತಿ ಹಿ ತ್ರುತಿಃ ॥೨೨೮॥

ಸುವಣ್ಣಂ ಬಿಲ್ಲುಪತ್ರಂ ಜ ರತ್ನಂ ಜ ರಚತಂ ತಥಾ ।

ನ ಹಿ ಪರ್ಯಾಷಿತಂ ಯಸ್ಯಾಜ್ವಾಧಾಮೇವ ಸ್ವತಂ ಯತಃ ॥೨೨೯॥

ಅಪೀರಾನ್ಯಾಪಿ ಬಿಲ್ಲಾನಿ ಪ್ರಕ್ರಾಣಿ ಜ ಶುನಃ ಶುನಃ ।

ಶಂಕರಾಯಾಪರಣೀಯಾನಿನಿವಾನಿ ಯದಿ ನ ಕ್ಷಾಚಿತ್ ॥೨೩೦॥

ಶಿವಲಿಂಗಂ ಸಮಭ್ಯಜ್ಯಂ ಬಿಲ್ಲುಪತ್ರ್ಯಃ ಪ್ರಯತ್ನಿತಃ ।

ಭೋಕ್ತ್ವಾಘಾನ್ಯಾಪಂ ವಿಸ್ತೃರಣಾಧಾ ಯಾಂತಿ ಯಾತನಾಂ ॥೨೩೧॥

ಶುಷ್ಣಂ ಶಾತಿತಮಾದ್ರ್ಯಂ ನಾ ಬಿಲ್ಲುಪತ್ರಂ ಶಿವಸ್ತಿಯಂ ।

ತಸ್ಯಾದಚರ್ಯ ಯ ಯತ್ತೇನ ಬಿಲ್ಲುಪತ್ರ್ಯಃ ಸದಾಶಿವಂ ॥೨೩೨॥

ಅನಾಫ್ರಾತಂ ಬಿಲ್ಲುಪತ್ರಂ ಯಾದೃಶಂ ಶಾಜ್ಯತಂ ಶಿವೇ ।

ವಿನಿಷ್ಠಿಪ್ಯ ಮಹಾವಾನ್ಯೇಮುಂಜ್ಯತೇ ನಾತ್ರ ಸಂಶಯಃ ॥೨೩೩॥

ಬಿಲ್ಲುಪತ್ರೀಗಳು ಶುದ್ಧವಾಗಿರಲಿ, ಅಥವಾ ಧೂಳಂದ ಮುಛ್ಯರಲಿ ಆವು ಆ ಶಂಕರನ ಸ್ವಾಜಾಯೋಗ್ಯಾವಾದವುಗಳಿಂದು ನೇದವು ನುಡಿಯುತ್ತಿರುವುದು. ಚಿನ್ನು, ಬಿಲ್ಲುಪತ್ರೀ, ರತ್ನ ಮತ್ತು ಬೆಳ್ಳಿ ಇವುಗಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಸ್ವತಃ ಪರಿಶುದ್ಧವಾಗಿರುವುವೇ ಹೊರತು, ಎಂದಿಗೂ ಕಲ್ಪವಯಸ್ಕವಾದವುಗಳಲ್ಲ. ನಿಮಾಂಲ್ಯ ಬಿಲ್ಲುಪತ್ರೀ ಗಳನ್ನೇ ಜೆನ್ನಾಗಿ ತೊಳೆದು ಶಿವನಿಗೆ ಕಮುರ್ಖಿಸಬಹುದು. ಹೊಸ ಬಿಲ್ಲುಪತ್ರೀಗಳು ದೂರೀಯದಿದ್ದಾಗ ಈರಿತಿ ನಿಮಾಂಲ್ಯವನ್ನು ತೊಳೆದು ಪೂಜಿಸಬಹುದು. ||೨೨೫-೨೨೬-೨೩೦||

ಪ್ರತಿದಿನಸೂ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಬಿಲ್ಲುಪತ್ರೀಗಳಿಂದ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ನಿಯಮ ಬದ್ಧರಾಗಿ ಪೂಜಿಸಿ ಆನಂತರ ಶಾಂತಮಾಡಬೇಕು. ರಾಗೆ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ನರಕ ಯಾತನೆಗಳನ್ನು ನುಭವಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬರುವುದು. ಬಿಲ್ಲುಪತ್ರೀಯು ಒಣಗಿರಲಿ, ಹಸಿಯಾಗಿರಲಿ ಅಥವ ಕೊಯ್ದಿರಲಿ ಶಿವನಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಕರವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಆವುಗಳನ್ನು ತಂದು ಸದಾಶಿವನಿಗೆ ಪೂಜಿಮಾಡಲೀಬೇಕು. ಮಾಸಿನೇಂದ್ರದೇ ಯಾವರಿತಿಯಾವ ಬಿಲ್ಲು

ಸದಾಶಿವಂ ಬಿಲ್ಮಪತ್ರೀರಜ್ಞಿದ್ಯೈ: ಕೋಮಲೈನಫವೈ: |
ಯಃ ಪೂಜಯತಿ ಯತ್ತೇನ ಸ ಮೋಕ್ಷಮಧಿಗಜ್ಞತಿ ||೨೫೪||

ಬಿಲ್ಮಪತ್ರೀನಫವೈನಿಫಕ್ಷಂ ಯಃ ಪೂಜಯತಿ ಶಂಕರಂ |
ಸ ಧನ್ಯ ಇತಿ ವೇದಾಂತೈ: ಸವೈರಪ್ಯಾಪಬ್ಯಂಹಿತಂ ||೨೫೫||

ಮಹಾದೇವಂ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಸ್ತುತಬಿಂಲ್ಮದಲೈನಫವೈ: |
ಸಂಪೂಜ್ಯ ಮೋದತೇ ಯಸ್ತ ಸ ಧನ್ಯ ಇತಿ ಗೀಯತೇ ||೨೫೬||

ಏವಮೇವ ಹಿ ಮಧ್ಯಾಹ್ನೇ ಸಾಯಾಹ್ನೇಃಿ ಸದಾಶಿವಂ |
ಸ ಬಿಲ್ಮಪತ್ರೀರಭ್ಯಜ್ಞ ಧನೋ ಭವತಿ ವಾಸನಃ ||೨೫೭||

ಬಿಲ್ಮಪತ್ರಾಚಂನಾಪ್ತಿರ್ತೋ ಯಥಾ ಭವತಿ ಶಂಕರಃ |
ತಥಾ ನಾನ್ಯೇನ ಸುಸ್ತಿರ್ತೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ ಮಹೇಶ್ವರಃ ||೨೫೮||

ತತಃ ಪೂಜಯ ಯತ್ನೇನ ಮಹಾದೇವಂ ಸುರೋತ್ತಮಂ |
ಮಹಾಪಾಪವಿನಿಮುಂಕೋ ಭವಿಷ್ಯಸಿ ನ ಸಂಶಯಃ ||೨೫೯||

ಪತ್ರಿಗಳಂದಲಾದರೂ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಪೂಜಿವಾಡಿದರೆ ಮಹಾನಾತಕಗಳಂದ
ವಾನವನು ಬಿಡುಗಡಿಹೊಂದುವನನು. ||೨೬೦-೨೬೧-೨೬೨||

ಮೃದುವಾದ ಹೊಸಬಿಲ್ಮದಳಗಳಂದ ನಿಯಮಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಆ ಸದಾಶಿವ
ನನ್ನ ಪೂಜಿವಾಡುವನನು ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಹೊಂದುವನು. ಹೊಸಹೊಸದಾಗಿರುವ
ಬಿಲ್ಮಪತ್ರಿಗಳಂದ ನಿತ್ಯವೂ ಗೌರಿಶಂಕರರನ್ನು ಪೂಜಿವಾಡುವನನ್ನು ಎಲ್ಲಾ
ವೇದಾಂತಗಳೂ ಧನ್ಯಸೇಂದು ಸಾರುತ್ತಿರುವುವು. ಸ್ತುತಿಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಿಯಮಪೂರ್ವಕ
ವಾಗಿ ಹೊಸಬಿಲ್ಮದಳಗಳಂದ ಮಹಾದೇವನಿಗೆ ಪೂಜಿವಾಡಿ ಸುತೋಷಪಡುವವನು
ಧನ್ಯಸೇಂದು ಸರ್ವರಿಂದಲೂ ಸೋತ್ತಮವಾಡಲ್ಪಡುವನು. ||೨೬೩-೨೬೪-೨೬೫||

ಒ೯ಗೆಯೇ ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಲ್ಲಿಯೂ ಮತ್ತು ಸಾಯಂಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಆ ಸದಾ
ಶಿವನನ್ನು ಬಿಲ್ಮದಳಗಳಂದ ಪೂಜಿವಾಡಿ ವಾನವನು ಧನ್ಯಸಾಗುತ್ತಾನೆ. ಆ
ಮಹೇಶ್ವರನು ಬಿಲ್ಮಪತ್ರಿಯಿಂದ ಪೂಜಿಸಿದರೆ ಪ್ರೀತನಾಗುವರಾಗಿ ಮತ್ತಾನುದ
ರಿಂದಲೂ ಸುತೋಷ ಹೊಂದಲಾರನು. ಆದ್ದರಿಂದ ದೇಶೋತ್ತಮನಾದ ಆ ಮಹಾ
ದೇವನನ್ನು ಸೀನೂ ವಿಶೇಷ ಸ್ವಿಂದುದಿಂದ ಪೂಜಿವಾಡು. ಎಲ್ಲಾ ಮಹಾಸಾಪ

॥ ವಿಷ್ಣುರುವಾಚ ॥

ಇತ್ಯಕ್ತಸ್ತೇನ ಶೈವೇನ ತಂ ಪ್ರಣಮ್ಯ ಶಿವಾಚರ್ಚಕಂ ।
ಉದ್ಭಾಲ್ಯ ಭಸ್ಮನಾಂಗಾನಿ ಶಿವಪೂಜಾಪರೋಽಭವತ್ ॥೨೪೦॥

ಉದ್ಭಾಳನಶ್ರಿಪುಂಡ್ರಭಾಷಂ ಕೇವಲಾಭಾಮಲಂಕೃತಃ ।
ರುದ್ರಾಷ್ಟಧಾರಣಂ ಕೃತ್ವಾ ಸ ಚಕಾರ ಶಿವಾಚರ್ಚನಂ ॥೨೪೧॥

ತತಃ ಶಿವಪ್ರಸಾದೇನ ನಿಮುಂಕ್ತಃ ಸರ್ವಪಾತಕ್ತಃ ।
ಪ್ರವೇದೇ ಗಣನಾಥತ್ವಂ ಶಿವಲಿಂಗಾಚರ್ಚನಾಧ್ಯಧೇ ॥೨೪೨॥

ಅತಃ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ಕಾರ್ಯಂ ಶಿವಲಿಂಗಾಚರ್ಚನಂ ನಿಧೇ ।
ಶಿವಲಿಂಗಾಚರ್ಚನಂ ನಿತ್ಯನುಕುರ್ವನ್ನಪ್ರತ್ಯನ್ವೇತಿ ಹಿ ॥೨೪೩॥

ದೇವಾನಾಂ ಮಾನವಾನಾಂ ಇತಿಖಿಂಜಾಮಾನಿ ವಸ್ತುತಃ ।
ಶಿವ ಏವ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಪೂಜೆಷ್ಠಾಂ ಭವತಿ ಸಂತತಂ ॥೨೪೪॥

ಶಿವಲಿಂಗಾಚರ್ಚನತ್ಯಾಗೇ ಮುಕ್ತಿರತ್ಯಂ ತದುಲರ್ಭಾ ।
ತತಃ ಕುರು ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಶಿವಲಿಂಗಾಚರ್ಚನಂ ನಿಧೇ ॥೨೪೫॥

ಗಳಿಂದಲೂ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದುವೆಯೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯಪಡಬೇಡನೆಂದು
ಶಾಂಭವನು ಬೃಹತ್ಪೂರ್ವಾನಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ॥೨೫೨-೨೫೩-೨೫೪॥

ಶಾಂಭವನಿಂದ ಹಾಗೆ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟನೇಲೆ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಶಿವಪೂಜಕನಿಗೆ
ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ, ತಾನೂ ಭಸ್ಮವನ್ನು ಮೈಗಿಲ್ಲಾ ಲೇಪನಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಶಿವ
ಪೂಜಾನಿರತನಾದನು. ಕೇವಲ ಭಸ್ಮೋದ್ಭಾಳನ, ಮತ್ತು ಭಸ್ಮಶ್ರಿಪುಂಡ್ರಗಳನ್ನು
ಆಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡು ವಿಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ರುದ್ರಾಷ್ಟಿಯನ್ನು ಧರಿಸಿ, ಅನಂತರ ಶಿವ
ಪೂಜಿಮಾಡಿದನು. ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮನೇ ! ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಶಿವಲಿಂಗಪೂಜಿಮಾಡಿ,
ಪರಶಿನನ ಆಸುಗ್ರಹದಿಂದ ಸಕಲ ಪಾಪಗಳನ್ನೂ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಕೊನೆಗೆ
ತಾನೂ ಶಿವಗಳಾಗಿ ಒಡೆಯನಾದನು. ॥೨೫೦-೨೫೧-೨೫೨॥

ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮನೇ ! ಆದ್ದರಿಂದ ನಿಯಮಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು
ಪೂಜಿಮಾಡಬೇಕು. ನಿತ್ಯನೂ ಶಿವಲಿಂಗಪೂಜೆ ಮಾಡದನನು ಕರ್ಮಭ್ರಷ್ಟ
ನಾಗುತ್ತಾನೆ. ದೇವತೆಗಳು ಯಾಸಿಗಳು ಮತ್ತು ಮನುಷ್ಯರು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ನಿಜವಾಗಿ

ದದಾತಿ ಶಂಕರೋ ಮುಕ್ತಂ ಸ್ವಭಕ್ತೇಭ್ಯಾಸ್ತಧಾ ಸತಿ ।
ಕುರು ಭಕ್ತಂ ಮಹಾದೇವೇ ಲಭ ಮುಕ್ತಮನಾಮಾನಯಂ ॥೭೪೬॥

ವಿಧೇ ಕಾರ್ಯಂ ವಿಹಾರ್ಯಾನ್ಯತ್ವಾರ ಶಂಕರಮನ್ವಹಂ ।
ಸ್ತುತೇ ತು ಶಂಕರೇ ನಿತ್ಯಂ ಸಂಸಾರೀ ನ ಭವಿಷ್ಯಸಿ ॥೭೪೭॥

ಸಂಸಾರತರಣೋಪಾಯಃ ಶಂಕರಸ್ತರಣಂ ವಿಧೇ ।
ತತಃ ಸ್ತೂರಾನ್ವಹಂ ಭಕ್ತ್ಯಾ ಶಂಕರಂ ಲೋಕಶಂಕರಂ ॥೭೪೮॥

ವಿಚಾರ್ಯ ವೇದವೇದಾಂತಾನ್ಯೇತಿಹಾ ಸಾನತಂದ್ವಿತ್ಯಃ ।
ಸಂಪೂಜ್ಯ ತಿವ ಏನೇತಿ ನಿಶ್ಚಿತಂ ಮುನಿಭಿಃ ಪುರಾ ॥೭೪೯॥

ತತಃ ಪೂಜಯ ಯತ್ತೇನ ಮಹಾದೇವಮತಂದ್ವಿತಃ ।
ತಸ್ಮಿನ್ನಂಪೂಜಿತೇ ನಿತ್ಯಂ ಮುಕ್ತಭರವತಿ ಸರ್ವಧಾ ॥೭೫೦॥

ಆ ತಿವನೇ ಅನವರತವೂ ಪೂಜಾರ್ಥನಾಗಿರುವನು. ತಿವಲಿಂಗಪೂಜೆಮಾಡದೇ ವೋಕ್ಕಪ್ರಾಪ್ತಿಯು ದುರ್ಬಳಭವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ನೀನು ನಿಯಮದಿಂದ ಆ ತಿವಲಿಂಗವನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡು. ||೭೫೧-೭೫೨-೭೫೩||

ಶಂಕರನು ತನ್ನ ಭಕ್ತರಿಗೆ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಕರುಣೆಸುವನಾದ್ದರಿಂದ ನೀನೂ ಆ ಶಂಕರನಲ್ಲಿ ಸುಖಪ್ರದಾದ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಭಕ್ತೆಯಿಡು. ಆಯ್ದು ವಿಧಿಯೇ! ಇತರ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೇಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟು ಯಾವಾಗಲೂ ಆ ಶಂಕರನನ್ನೇ ಸ್ತುರಣೆಮಾಡು. ನಿತ್ಯಪೂರ್ವ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಸ್ತುರಿಸುವುದರಿಂದ ನಿನಗೆ ಈ ಸಂಸಾರಬಂಧನವೇ ಉಂಟಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಈ ಸಂಸಾರದಿಂದ ಉದ್ಘಾರವಾಗಲು ಶಂಕರನ ಸ್ತುರಣೆಯೇ ಉಪಾಯವಾಗಿರುವುದೆಂದು ತಿಳಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲೆ ಬ್ರಹ್ಮನೇ! ದಿನನ್ನೂ ಭಕ್ತೆಯಿಂದ ಜಗನ್ತಿಂಗಳಕರನಾದ ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಸ್ತುರಣೆಮಾಡು. ||೭೫೪-೭೫೫-೭೫೬||

ವೇದಗಳು, ವೇದಾಂತ, ಮತ್ತು ಇತಿಹಾಸಾದಿಗಳನ್ನೇಲ್ಲಾ ಸ್ವಲ್ಪನೂ ಆಲಸ್ಯ ಸಿಳ್ಳದೇ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪರಾಯ್ಯಲೋಚಿಸಿ ಮುನಿಗಳು ಒಂದೆ ತಿವನನ್ನೇ ಸದಾ ಪೂಜೆಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸಿಕ್ಕಿಯಿಸಿರುವರು ಓ ಬ್ರಹ್ಮದೇವ! ಆದ್ದರಿಂದ ಸಪ್ತೋತ್ತಮನಾದ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ನೀನು ಪೂಜಿಮಾಡು. ಆ ದೇವಚೇವನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡು ನುದರಿಂದ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ನಿಸಗೆ ಮೋಕ್ಷಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಗುವುದು. ||೭೫೭-೭೫೮||

ಪ್ರಸನ್ನೇ ಸಾರ್ಥಕಿನಾಧೇ ಚತುರ್ವಗ್ರಹಲಪ್ತದೇ ।

ಕಮಲಭ್ಯಂ ವದ ಬ್ರಹ್ಮನ್ ಕಿಂಚಿದಪಿ ಸರ್ವಥಾ

॥೨೫೮॥

ಯಂ ಹಕ್ಕಿ ಮಹಾದೇವಃ ಸಾದರಂ ಕರುಣಾನಿಧಿಃ ।

ತಮುಧ್ರರತ್ಯಯತ್ತೇನ ಘೋರಸಂಸಾರಸಾಗರಾತ್ರೆ

॥೨೫೯॥

ಶಂಕರಃ ಕರುಣಾಸಿಂಧುಯರ್ದಿ ಹಕ್ಕಿ ಸಾದರಂ ।

ಕೀಟಂ ಪತಂಗಮನ್ಯಂ ವಾ ತಂ ವೋಚಯತಿ ಸರ್ವಥಾ

॥೨೫೧॥

ಪ್ರಸನ್ನೇ ಸತ್ಯವಾಕಾಂತೇ ಮಶಕೋ ವಾ ಗಜೋಽಭವಾ ।

ಪ್ರಪ್ರೌಷ್ಟಿ ಪರಮಂ ಸಾಫನಂ ಯೋಗಿನಾಮಪಿ ದುರ್ಲಭಂ ॥೨೫೨॥

ಅನೇಕಜನ್ಮಭಿಷ್ಮೋರ್ಧರಂ ಯದಿ ತಪ್ತಂ ತಪಸ್ತದಾ ।

ಪ್ರಸಿದತಿ ಮಹಾದೇವಃ ಸಾಂಬಃ ಸ್ವಗಾರಪವರ್ಗದಃ

॥೨೫೩॥

ಶಿವನಾಮಮಣಿಃ ಕಂತೇ ಯಸ್ಯ ತಿಷ್ಣುತಿ ಸರ್ವಥಾ ।

ಸ ನೀಲಕಂತತಾಮೇತಿ ಸತ್ಯಮೇವೋಚ್ಯತೇ ಮಯಾ

॥೨೫೪॥

ಬ್ರಹ್ಮನೇ ! ಧರ್ಮಾರ್ಥಕಾಮಮೋಕ್ಷರೂಪವಾದ ಫಲಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ಆ ಸಾರ್ಥಕಿರಮಣನು ಪ್ರಸನ್ನನಾದರೆ ಏನು ತಾನೇ ದುರ್ಲಭವೇನಿಸಿತು ! ದಯಾ ಸಮುದ್ರನಾದ ಮಹಾದೇವನು ಆದರದಿಂದ ಸೋದುವವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಈ ಭಯಂಕರವಾದ ಸಂಸಾರವೆಂಬ ಸಾಗರದಿಂದ ಉದ್ದಾರಮಾಡಿಯೇ ನೂಡುತ್ತಾನೇ. ಕರುಣಾಮಯನೇನಿಸಿದ ಮಹಾದೇವನು ಆದರದಿಂದ ಸೋದುವ ಪಕ್ಷಿಯಾಗಲೇ ಅಥವಾ ಹುಳುವೇ ಆಗಲೇ ಒಂದುವೇಳೆ ಬೇರೆಯವರೇ ಆಗಲೇ ಅವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ಆವನು ಬಿಡುಗಡೆ ನೂಡಿಯೇ ನೂಡುತ್ತಾನೆ.

॥೨೫೫-೨೫೬-೨೫೭॥

ಆ ಉನ್ನಾರಮಣನು ಪ್ರಸನ್ನನಾದರೆ ಸೋಣವಾಗಲೇ ಆನೇಯಾಗಲೇ ಅಥವಾ ಮತ್ತಾನ ಸ್ತುತಿಯೇಬೇಕಾದರೂ ಆಗಲೇ ದೊಡ್ಡದೊಡ್ಡ ಯೋಗಿಗಳಿಗೂ ಹೊಂದಲಸಾಧ್ಯವಾದ ಉತ್ತಮವಾದ ಸದ್ಗುತ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹ ವಿಲ್ಲ. ಅನೇಕ ಜನ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಭಯಂಕರವಾದ ತಪಸ್ಸನ್ನು ವಾಡಿದಾತನಿಗೆ ವಾತ್ರ ಶಿಂಬಿಕಾಪತಿಯಾದ ಆ ನುರಾದೇವನು ಪ್ರಸನ್ನನಾಗಿ ಸ್ವಗ್ರಹ, ವೋಕ್ಷರೂಪವಾದ

ಶ್ರೀನೀಲಕುತ ಶ್ರೀಕಂಠ ಶಿತಿಕಂಠೇತಿ ನಾದಿನಃ ।

ನೈಕುಂಠಂ ತೃಣವತ್ಕೃತ್ಯಾ ತಿಷ್ಣಂತಿ ಖಲು ಸರ್ವದಾ ॥೭೫೩॥

ಸಂಶೂಜ್ಯ ಶಂಕರಂ ನಿತ್ಯಂ ಶಿವನಾಮಾಮ್ಯತಂ ಹಿಬಿ ।

ಶಿವನಾಮಾಮ್ಯತಾದಸ್ಯನ್ನ ಭವತ್ಯಮ್ಯತಂ ನಿಧೀ ॥೭೫೪॥

ಪುರಾ ಕಾಂಚಿಂಪುರೀನಾಸೀ ಕೆಶ್ವಿದ್ರಾಜಾ ಬಲೋನ್ನತಃ ।

*ವಿಶ್ವಾಭಿದೋ ದದಶ್ರ್ಯೇ ಕಂ ಶಿವಾಚಾರರತಂ ದ್ವಿಜಂ ॥೭೫೫॥

ಸ ರಾಜಾ ಶಾಂಕರಂ ವಿಪ್ರಂ ಪ್ರಣಮಾಭ್ಯಂಚ್ಯೇ ಸಾದರಂ ।

ಕೃತಾಂಜಲಿಪುಟೋ ಭೂತ್ಯಾ ಪಪ್ರಜ್ಞ ವಿನಯಾನ್ನಿತಃ ॥೭೫೬॥

ವಿಪ್ರ ಶಂಕರತತ್ತ್ವಜ್ಞ ಶಂಕರಾಚ್ಯಕೆ ಶಾಂಕರ ।

ತ್ವದ್ದರ್ಥನೇನ ಸಂತುಷ್ಟಿನಭೂದದ್ವ ಮನೋ ಮನ ॥೭೫೭॥

ಫಲಗಳನ್ನ ಕೊಡುವನು. ಶಿವನಾಮವೆಂಬ ರತ್ನವನ್ನ ಯಾವಾಗಲೂ ಕೊರಳಲ್ಲಿ ಧರಿಸಿರುವನು ಸತ್ಯವಾಗಿ ಆ ನೀಲಕಂಠಸ್ವರೂಪವನ್ನೈಪುಂಡುವನೆಂದು ನಾನು ಹೇಳುವೆನು. ||೭೫೪-೭೫೫-೭೫೬||

“ಶ್ರೀ ಸೀಲಕಂಠ, ಶ್ರೀಕಂಠ, ಶಿತಿಕಂಠ” ಎಂಬುದಾಗಿ ಶಿವನ ದಿನ್ಯನಾಮುಗಳನ್ನ ಉಚ್ಛವಿರಮಾಡುವವರು ಆ ಪೈಕುಂಠವನ್ನೂ ಹುಲ್ಲಿಗಿಂತಲೂ ಕಡೆನೂಡಿಯಾವಾಗಲೂ ಸಂತೋಷಭರಿತರಾಗಿರುವರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಶಂಕರನನ್ನು ನಿತ್ಯನೂ ಪೂಜಿವೂಡಿ ಆ ಶಿವನಾಮಗಳೆಂಬ ಅಮೃತವಾನಮಾಡು. ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮನೇ, ಶಿವನಾಮವೆಂಬ ಅಮೃತಕ್ಕೆಂತಲೂ ಶಿಶಿಶರಾದ ಅಮೃತವು ಜೀರೆ ಇದೆಯೇ? ||೭೫೮-೭೫೯||

ಹಿಂದೆ ಕಾಂಚಿಂಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ ಬಲಶಾಲಿಯಾದ ವಿಶ್ವಾಭಿದನೆಂಬ ರಾಜನೊಬ್ಬನು, ಶಿವಸೂಜಾನಿರತನಾದ ಬ್ರಹ್ಮಣನೊಬ್ಬನನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಆಗ ಆ ರಾಜನು ಶ್ವೇತಧರ್ಮಸ್ವಿರತನಾದ ಬ್ರಹ್ಮಣನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರಮಾಡಿ ಆದರದಿಂದ ಪೂಜಿಸಿದನಂತರ ವಿನಿತನಾಗಿ ಕೃಜೋಡಿಸಿ ಇಂತೆದನು. ||೭೫೯-೭೬೦||

॥ ವಿಶ್ವಾಭಿದ ಖವಾಚ ॥

ದರವರ್ಣ ಸಹಸ್ರಾಂಶಿ ದರವರ್ಣಾರ್ಯುತಾನಿ ಚ ।

ಗತಾನಿ ಶಾಸತೋ ರಾಜ್ಯಂ ಮಮ ಶತ್ರುವಿವರ್ಜಿತಂ ॥೨೬೧॥

ಭುಕ್ತಂ ಮಯಾರ್ಯುತಂ ಸ್ತ್ರೀಣಾಂ ಸುಂದರಿಣಾಂ ಯಥಾಮುಂ ।

ಜಾತಾ ದರಶತಂ ಪ್ರತ್ರಾ ವೇದಶಾಸ್ತ್ರವಿಶಾರದಾಃ ॥೨೬೨॥

ಕುಬೀರೀಣಾಸ್ತಿ ಸಮ್ಯಂ ಮೇ ಸರ್ವದಾ ಶ್ರೀತಿಪೂರ್ವಕಂ ।

ಧನಾನಿ ಸಂತ್ಯನಂತಾನಿ ರತ್ನಾನಿ ವಿವಿಧಾನಿ ಚ ॥೨೬೩॥

ಸರಾವತಸಮಾಃ ಸಂತಿ ಕೋಟಿಶೋ ದ್ವಿರದಾ ಮಮ ।

ಉಚ್ಯಾಃಶ್ರವಸಮಾಃ ಸಂತಿ ತುರಂಗಾಃ ಕೋಟಿಶೋ ಮಮ ॥೨೬೪॥

ಕಾಮಧೀನಸಮಾಃ ಸಂತಿ ಮಮ ಗಾವೋಽಪಿ ಕೋಟಿತಃ ।

ಅನ್ಯಾನ್ಯಾನನ್ಯಲಭಾನಿ ಸಂತಿ ವಸ್ತ್ರಾನಿ ಕೋಟಿತಃ ॥೨೬೫॥

“ ಆಯ್ಯ ಶ್ರೀವತ್ಸವನ್ನರಿತ ಬ್ರಹ್ಮಣನೇ, ಶಂಕರಪೂಜಕನಾದ ನಿನ್ನ ದರ್ಶನದಿಂದ ಈಗ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಸಂತೋಷಭರಿತವಾಯಿತು. ನಾನು ಶತ್ರುಗಳ ಭಯವಿಲ್ಲದೇ ರಾಜ್ಯವಾಕಲು ಆರಂಭಿಸಿ ಲಕ್ಷ್ಯಂತರವರ್ಣಗಳಾದವು. ||೨೬-೨೭||

ನಾನು ಹತ್ತಿಸಾವಿರ ಸುಂದರಾಂಗಿಯರನ್ನು ಪಬ್ಲೋಗಿಸಿರುವೆನು. ಆವರಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿರುವ ಸಾವಿರಮಂದಿ ಮಕ್ಕಳು ವೇದಶಾಸ್ತ್ರವಿಷಯಾಗಿ ನನಗೆ ಆನಂದವ ನ್ನು ತುಂಬಿಸುತ್ತಿರುವರು. ಕುಬೀರನೊಡನೆ ಶ್ರೀತಿಪೂರ್ವಕವಾದ ಸ್ವೇಹವಿರುವುದರಿಂದ ನನ್ನಲ್ಲಿ ನಾನಾವಿಧವಾದ ಧನಕನಕರತ್ವಾದ್ಯೈಶ್ವರ್ಯಗಳು ಯಥೇಷ್ಠವಾಗಿ ರುವುವು. ನನಗೆ ಇಂದ್ರನ ಸರಾವತಕ್ಕ ಸಮನಾಗಿರುವ ಕೋಟ್ಯಂತರ ಆನೆಗಳೂ, ಉಚ್ಯಾಃಶ್ರವಸ್ಸಿಗೆ(ಇಂದ್ರನ ಕುದುರೆ) ಸದ್ಯಶವಾಗಿರುವ ಕೋಟ್ಯಂತರ ಉತ್ತಮವಾದ ಕುದುರೆಗಳೂ ಇರುವುವು. ||೨೬೬-೨೬೭||

ದೇವಲೋಕದ ಕಾಮಧೀನವಿಗೆ ಸಮಾನವಾದ ಅಸಂಖ್ಯವಾದ ಗೋವಿಗಳೂ, ಮತ್ತೆಲ್ಲಿಯೂ ಹೊಂದಲಸಾಧ್ಯವಾದ ಇನ್ನೂ ಆನೇಕ ಕೋಟ್ಯಂತರವಸ್ತುಗಳೂ ನನ್ನಲ್ಲಿರುವುವು. ಆಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಣನೇ, ಚಿನ್ನ, ರತ್ನ ಮುಂತಾದ

ಸುವರ್ಚರತ್ವ ಕೋರಿತಾದಿ ವರ್ಧಿತೇ ಪ್ರತ್ಯಹಂ ಮನು ।

ಜಾಯತೇಃ ಸುಕ್ಷಮಂ ವಿಪ್ರ ಭಾಗ್ಯವೃದ್ಧಿಮರ್ಮಾಧುನಾ ॥೭೩॥

ವಿತಾದ್ಯತಂ ಮಹಡಬ್ರಾಗ್ಯಂ ಕಥಂ ಜಾತಂ ಮನು ದ್ವಿಜ ।

ಕಂ ನಾ ಕೃತಂ ಮರ್ಯಾ ಪುಣ್ಯಂ ತತ್ತ್ವವರ್ಣಂ ವದ ಕಾಂಕರ ॥೭೪॥

॥ ಕಾಂಕರ ಉವಾಚ ॥

ಭಿಲ್ಲಿ: ಶೂರ್ವಭನೇ ರಾಜನ್ಘವಾನತಿಬಲಾನ್ಸಿಕಃ ।

ತದಾ ಭಿಲ್ಲಿಕರೀರೇಣ ಪಾತಕೆಂ ಬಹುಧಾಕೃತಂ ॥೭೫॥

ಮಾಂಸಾಧ್ರಮತಿಯತ್ಯೇನ ಬಹವೋ ಹಿಂಸಿತಾ ಮೃಗಾಃ ।

ಭಕ್ತಿತಂ ಬಹುಧಾ ಮಾಂಸಮತ್ಯತ್ತಮಮನಾಕುಲಂ ॥೭೬॥

ಕಂಚಾರಣ್ಯಂ ಸಮಾತ್ರಿತ್ಯ ಸರೇಣ ಸ್ಥಿತಂ ತ್ವಯಾ ।

ತದಾ ತದಾ ತು ಬಹವೋ ನಿಹತಾಃ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾಃ ಪುರಾ ॥೭೭॥

ಕೋಶಗಳಂದ ನಿಬಿಡವಾಗಿರುವ ನನ್ನ ಭಾಗ್ಯವು ದಿನದಿನಕ್ಕೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತಿರುವುದು. ಏಸ್ತ್ರೇತ್ಯಮು, ಇಂತಹ ಅಪಾರಭಾಗ್ಯವು ನನಗೆ ಹೇಗೆ ಉಂಟಾಯಿತು? ನಾನು ಹಿಂದೆ ಏನು ಪುಣ್ಯಮಾಡಿದ್ದೆನೋ ಅದನ್ನು ಈಶ್ವರಭಕ್ತನಾದ ನೀನು ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ನನಗೆ “ತಿಳಿಸು” ಎಂದು ಆ ವಿಶ್ವಾಭಿದನೆಂಬ ರಾಜನು ಸರ್ವಧಿಸಿದನು. ॥೭೯-೭೧-೭೮॥

ಶಯ್ಯ ರಾಜನೇ, ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಲ್ಲಿ ನೀನು ವಿಶೇಷ ಬಲಿವೃನಾದ ಬಿಲ್ಲಿಗಾರನಾಗಿದ್ದ ನಾನಾಬಗೆಯಾದ ಪಾಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದೆ. ಒಂದುಸಲ ಬಹಳ ಕವ್ಯಪಟ್ಟ ಅನೇಕ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ಅತ್ಯತ್ತಮನಾದ ಜಂಕೆಯೇ ಮುಂತಾದ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಮಾಂಸವನ್ನು ಯಥೇಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಂದು ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತಿದ್ದೇ. ಹೀಗೆಯೇ ಕಾಲಕಳಿಯುತ್ತಿದ್ದೂಗ ಒಂದುಸಲ ಬಿಲ್ಲಿ ಬಾಣಗಳೊಡನೆ ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅನೇಕ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ಕೊಂಡು ಹಿಂಸೆಪಡಿಸಿದೆ. ॥೭೯-೭೧-೭೮॥

ಗಿರಿಗಹ್ನರಮಾಶ್ರಿತ್ಯ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾ ಬರವೋ ಹತಾಃ ।

ಕೃತೋ ಮಾರ್ಗ ನಿರೋಧತ್ವ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾನಾಂ ಪುರಾ ತ್ವಯಾ॥೨೭॥

ಏವಮೇವ ಸ್ಮಿತಂ ಪೂರ್ವ ಮರಜೈ ಕ್ಷಾರಕಮರಣಾ ।

ತ್ವಯೈತಾದ್ಯರಚಿತ್ತೇನ ದೃಷ್ಟೋ ಬಿಲ್ವಾಜಂಸಪ್ರಿಯಃ ॥೨೮॥

ಸ ವನೇ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಾಣಿ ಸಂಪಾದಾಂಸ್ಯಹಮಾದರಾತ್ರೆ ।

ಶಿವಲಿಂಗಂ ಸಮಭ್ಯಂ ಪೂಜಯಿತ್ವಾ ಸ್ಮಿತಃ ಪುರಾ ॥೨೯॥

ತಥಾ(ನಾ)ಸಿ ಕೃತಪಾಪಸ್ಯ ತಧ್ಯಾನಾಸೀತ್ತದಾ ಮತಿಃ ।

ಸಾ ಮತಿಸ್ಯಂ ಮರ್ಮಲಾ ನಿತ್ಯಾ ಸಂದೃಢಾಸೀತ್ತದಾ ತವ ॥೨೩॥

ತ್ವಯಾಪ್ಯತ್ಯಂತಯತ್ಯೇನ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಾಣಿ ಸಾದರಂ ।

ಸಂಪಾದಾಂಭ್ಯಂ ತಂ ಲಿಂಗಂ ಶ್ರಿಕಾಲಂ ಸಾವಧಾನತಃ ॥೨೪॥

ಕೃತ್ಯಾ ಕೃತ್ಯಾಸಿ ಪಾಪಾನಿ ತ್ವಯಾ ಪ್ರತ್ಯಹಮಾದರಾತ್ರೆ ।

ಬಿಲ್ವಪತ್ರೀಸ್ಯಂ ಹಾದೇವಃ ಪೂಜ್ಯತೇ ಯತ್ವಂ ಪೂರ್ವಕಂ ॥೨೫॥

ಬೆಟ್ಟ, ಗುಹೆ ಮುಂತಾದವುಗಳನ್ನಾಶ್ರಯಿಸಿ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ನೀನು ಧ್ಯಾಂಸಮಾಡಿದೆ. ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ತೊಂದರೆಮಾಡಿರುವೆ. ಹೀಗೆಯೇ ಕ್ಷಾರವಾದ ಕಾರ್ಣಗಳನ್ನೇ ಎಸಗುತ್ತಾ ಕಾಡಿನ ಲ್ಲಿರಲು ಇದೇ ಹಿಂಸೆಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದಲೇ ಇರಲು ಒಬ್ಬ ಬಿಲ್ವಪತ್ರೀಯನ್ನು ಕೊಯ್ಯುವುದರಲ್ಲ ಆಸಕ್ತಿ ಹೊಂದಿರುವವನ ದರ್ಶನವಾಯಿತು. ಆತನು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿನಿಷ್ಠೆಪೂ ಬಿಲ್ವಪತ್ರೀಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಶಿವಲಿಂಗವನ್ನು ನಿಯನ್ಯಾದಿನ ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಾ ಕಾಲಯಾವಸ್ಥೆಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ॥೨೨-೨೩-೨೪॥

ಇಂತಹ ಬ್ರಾಹ್ಮಣವಧಿಯೇ ಮುಂತಾದ ಮಹಾಪಾಪಗಳನ್ನೇ ಗಣನೆಯಿಲ್ಲದೇ ಮಾಡಿದ ನಿನಗೂ, ಅವನಂತಿಯೇ ನಾನೂ ಬಿಲ್ವಪತ್ರೀಗಳನ್ನು ಕೊಯ್ಯು ಆ ಶಿವಲಿಂಗಪೂಜೆಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ನಿರ್ಮಲವೂ ದೃಢವೂ ಆದ ಭಕ್ತಿಯಂಟಾಯಿತು. ನೀನು ಆದರಂತಿಯೇ ಆದರದಿಂದ ಬಿಲ್ವಪತ್ರೀಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಬೆಳಗೆ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಮತ್ತು ಸಾಯಂಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ಶಿವಲಿಂಗಪೂಜೆ

ಬಿಲ್ಪಪತ್ರಾಜಃನಂ ನಿತ್ಯಂ ಕುರ್ವತಸ್ತೇ ಕರದ್ಯಂ ಯಂ ।

ಬಿಲ್ಪಕಂಟಿಕಸಂವಿಧಾಮಸಭ್ಯಾಸಾದಭೂನ್ಯುವ
॥೨೨೮॥

ಯದಾ ಯದಾ ಬಿಲ್ಪಪತ್ರಂ ಸಾದರಂ ಗೃಹ್ಯತೇ ತ್ವಯಾ ।

ತದಾ ತದಾ ತಸುಜಾತಾ ಬಿಲ್ಪಕಂಟಿಕಸಂಶ್ರಿತಾ
॥೨೨೯॥

ಬಿಲ್ಪಕಂಟಿಕಸಂವಿಧಾಂಗೋಪ್ಯನ್ವಹಂ ಶ್ರೀತಿಪೂರ್ವಕಂ ।

ಬಿಲ್ಪಪತ್ರಾಜಃ ನಾತ್ಮಾವರ್ಚಂ ವಿರತೋ ಸೈವ ಸಂಸ್ಥಿತಃ
॥೨೩೦॥

ವಸಂತೇ ಬಿಲ್ಪಪತ್ರೇಷು ಪತಿತೇಷು ಪುರಾ ತ್ವಯಾ ।

ಬಿಲ್ಪವೃಕ್ಷಾಗ್ರಮಾರೂಢಂ ಬಿಲ್ಪಪತ್ರಾಭರಾದರಾತ್
॥೨೩೧॥

ತದಾನಿಂ ವಾಯುರಭವತ್ತದಾ ತೇಸೈವ ಕಂಪಿತಃ ।

ಭೂಮಾಂ ನಿಪತಿತಃ ಪೂರ್ವಂ ಭವಾಸ್ತುಕ್ರತಸುತಃ
॥೨೩೨॥

ಮಾಡಿದೆ. ಆಮೇಲೆ ಎಂದಿನಂತೆಯೇ ಪ್ರಾಣಿಹಿಂಸೆ ಮುಂತಾದ ವಾಪಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಪ್ರತಿನಿತ್ಯವೂ ಬಿಲ್ಪಪತ್ರಿಗಳಿಂದ ನಿಯಮಕ್ರಮಕ್ರಮವಾದಿ ಆ ವಾಹಾದೇವನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದೆ. ||೨೨೫-೨೨೬-೨೨೭||

ಅಯ್ಯ ರಾಜನೇ, ಅಭ್ಯಾಸವಿಲ್ಲದೇ ಇದ್ದದ್ದರಿಂದ ಬಿಲ್ಪಪತ್ರೀಯನ್ನು ತರಲು ಹೋದಾಗ ನಿತ್ಯವೂ ನಿನ್ನ ವರದು ಕೈಗಳೂ ಬಿಲ್ಪಪತ್ರೀಮರದ ಮುಳ್ಳಗಳಿಂದ ಗಾಯವಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಬಿಲ್ಪಪತ್ರಿಗಳನ್ನು ಆದರದಿಂದ ನೀನು ತರಲು ಹೋದಾಗ ಲೀಲಾ ನಿನ್ನ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಅದರ ಮುಳ್ಳ ಚುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಯಾಗೆ ಮುಳ್ಳ ಚುಚ್ಚಿದರೂ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಶ್ರೀತಿಯಿಂದ ಮೊದಲು ಬಿಲ್ಪಪತ್ರಿಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸದೇ ನೀನು ಇರುತ್ತಿರಲ್ಲ. ||೨೨೮-೨೨೯-೨೩೦||

ಹಿಂದೆ ವಸಂತಮತುವಿನಲ್ಲಿ ಬಿಲ್ಪಪತ್ರಿಗಳಿಲ್ಲಾ ಬಿದ್ವಹೋಗಿದ್ದ ದರಿಂದ ಒಂದುಸಲ ನೀನು ಮರದ ತುದಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕೆಲವು ಬಿಲ್ಪಪತ್ರಿಗಳನ್ನು ತರಲು ತುದಿಗೆ ಹತ್ತಿದೆ. ಆ ಸಂದಭರಲ್ಲಿ ಬಲವಾಗಿ ಗಾಳಿಬೀಸಿ ಆ ಗಾಳಿಯಿಂದ ಮರವೆಲ್ಲಾ ಜೆನ್ನಾಗಿ ಅಲ್ಲಾಡಲು ನೀನು ಆಯುತ್ಪಿಂದ ನೆಲದಮೇಲೆಬಿದ್ದ ಪ್ರಾಣತ್ವಗಮಾಡಿದೆ. ||೨೩೧-೨೩೨||

ತದा ದುಂದುಭಯೋ ನೇದುಃ ಪುಷ್ಟಿಪ್ರಾಣಿರಭಾನ್ಯೋಪ ।
ಶ್ವದ್ರುಶಾಧಾಂ ಬ್ರಹ್ಮಾದ್ಯಾಸ್ತದಾ ತತ್ರ ಸಮಾಗತಾಃ ॥೨೫॥

ತತೋ ವಿವಾನವಾರಾಹ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮಲೋಕೇ ಗತಂ ಶ್ವಯಾ ।
ಬ್ರಹ್ಮಲೋಕೇ ಸ್ಥಿತಂ ರಾಜನ್ವಾಧಕೋಟಿಯುಗಾಷ್ಟುಕೆಂ ॥೨೬॥

ಯಾವತ್ಸ್ಥಿತಂ ಬ್ರಹ್ಮಲೋಕೇ ತಾವದಶ್ವಂತಯಶ್ವತಃ ।
ಚಕಾರ ಪ್ರಾಜನಂ ತುಭ್ಯಂ ಬ್ರಹ್ಮಾ ಸಾದರನುಸ್ತಾಹಂ ॥೨೭॥

ತತಃ ಪರಂ ನರೀಂದ್ರಸ್ಯ ಪುತ್ರಭಾವಮುಖಾಗತಃ ।
ತದಾ ಪುಭೃತಿ ಸಾಖ್ಯಾನಿ ಭುಕ್ತಾನ್ಯೇನ ಶ್ವಯಾ ಸ್ವಪ ॥೨೮॥

ಪದ್ಮಗಂಧಾಸ್ತ್ರಯಾ ಭುಕ್ತಾ ನಾರ್ಥಃ ಕಮಲಲೋಚನಾಃ ।
ಪುತ್ರಾಶ್ಚ ಬಹವೋ ಲಜ್ಞಾಃ ಸಂಪದಶ್ವ ನಿರಾಮಯಾಃ ॥೨೯॥

ಇಹ್ಯೇವ ಭುಕ್ತಭೋಗಸ್ಯ ಶಿವಪ್ರಾಜಾರತಸ್ಯ ತೇ ।
ಪ್ರಯಚ್ಛತಿ ಮಹಾದೇವೋ ಮೋಕ್ಷಮಪ್ಯತಿದುರ್ಭಂ ॥೨೧॥

ಆಗ ದೇವದುಂದುಭಿವಾದೃಗಳು ಮೊಳಗಿದವು. ಹೂನುಳಿಯಾಯಿತು.
ಅಯ್ಯ ರಾಜನೇ, ನಿನ್ನ ದರ್ಶನಕೆಲ್ಲಾಂಸ್ಯರ ಬ್ರಹ್ಮನೇ ಮುಂತಾದ ದೇವತೀಗಳೂ
ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಆಗ ಸೀನು ದಿವ್ಯವಿವಾನವನ್ನೇ ಬ್ರಹ್ಮಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋದೆ.
ಅಲ್ಲಿ ಎಂಟೂನರೆಕೋಟಿ ಯುಗಗಳವರೆಗೆ ವಾಸಮಾಡಿದೆ. ಸೀನು ಬ್ರಹ್ಮಲೋಕದಲ್ಲಿ
ರುನವರಿಗೂ ಬ್ರಹ್ಮನೂ ನಿನ್ನನ್ನು ಆದರಶ್ವವರ್ಕವಾಗಿ ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಪೂಜೆ
ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ॥೨೬-೨೭-೨೮॥

ಆಸಂತರ ಸೀನು ರಾಜಕುಮಾರನಾಗಿ ಜನ್ಮಿಸಿ ಜನ್ಮಾರಭ್ಯ ನಾನಾವಿಧವಾದ
ಸೌಖ್ಯಗಳನ್ನು ನುಭವಿಸಿದೆ. ತಾವರೆಯ ಹೂವಿನಂತೆ ಪರಿಮಳಭರಿತರಾದ ಅನೇಕ
ಮುಂದಿ ಕಮಲಲೋಚನೆಯರನ್ನು (ಪದ್ಮದಂತಿ ಕಣ್ಣಾಳ್ಳ ಸುಂದರಾಂಗಿಯರನ್ನು)
ಉಪಭೋಗಿಸಿ, ಅನೇಕಮುಂದಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ, ಸಕಲೀಶ್ವಯರನ್ನೂ ಹೊಂದಿ
ಆಸಂದಪಟ್ಟಿ. ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಶಿವಪ್ರಾಜಾನಿರತನಾಗಿ ಸಕಲ ದಿವ್ಯಭೋಗಗಳನ್ನೂ

ಶಿವಾಚರಣೆನ ಸಂಸ್ಕರಪ್ರಮಿದಂ ಭಾಗ್ಯಂ ತ್ವಯಾ ನೃಪ ।

ಸ್ತುಪ್ರಭಾಗ್ಯೇನ ಭೂರ್ಯೋಽಪಿ ಶಿವಃ ಸಂಪೂರ್ಜ್ಞತೇ ತ್ವಯಾ ॥೨೭೮॥

ಶಿವಾಚರಣಂ ವಿಹಾರ್ಯಾನ್ಯಾನ್ ಮಹದಾಖ್ಯಾಕಾರಣಂ ।

ಭಾಗ್ಯಪ್ರದಃ ಶಿವಾದನೋಽಂ ಭವತ್ಯೇನ ಸರ್ವಥಾ ॥೨೭೯॥

ಸಿಂಹಾಸನಾಧಿಪತ್ಯೇಜ್ಞಾ ಹೊಽಪ್ರೇಚ್ಛಾಪ್ಯನಿವಾರಿತಾ ।

ಯಸ್ಯಾಸ್ತಿ ತೇನ ಕರ್ತವ್ಯಂ ಶಿವಪೂಜನಮನ್ಯಹಂ - ॥೨೮೦॥

ಶಿವೇ ಸಂಪೂಜಿತೇ ಸಾಂಬೀ ಸರ್ವಕಾಮಪ್ರದೇ ಸದಾ ।

ರಾಜನ್ ಸಿಧ್ಯಂತಿಸನಾರ್ಥಾಃ ಸತ್ಯಮೇವೋಽಚ್ಯತೇ ನುಂಭಾ ॥೨೮೧॥

ಶಿವಂ ಸಾಂಬಂ ಸಮಾರಾಧ್ಯ ಸರ್ವದೇವತಿಷಾಮಣಿಂ ।

ವಿಷ್ಣುವಿಷ್ಣುತ್ವಮಾಪನ್ಯಸ್ತತಃ ಪೂಜೋಽಂ ಮಹೇತ್ವರಃ ॥೨೮೨॥

ಅನುಭವಿಸಿದುದರಿಂದ, ಮಹಾದೇವನು ಮುಂದೆ ನಿನಗೆ ಅತ್ಯಂತ ದುರ್ಲಭವಾದ
ಮೋಕ್ಷವನ್ನೂ ಕರುಡಿಸುವನು. ॥೨೮೩-೨೮೪-೨೮೫॥

ಅಯ್ಯ ರಾಜನೇ, ಶಿವಪೂಜೆಯಿಂದ ನಿನಗೆ ಈ ಭಾಗ್ಯವುಂಟಾಗಿದೆಯೆಂದು
ತಿಳಿ. ಇದಲ್ಲದೇ ಸಶ್ವಯ್ರಾವನ್ಯ ಹೊಂದಿಯೂ ನೀನು ಆ ಶಿವನನ್ನು ಪ್ರನಃ
ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಿರುವೆ. ಶಿವಪೂಜೆಯನ್ನು ಬಿಂಬಿ ಬೇರೊಂದೂ ಈ ಭಾಗ್ಯ
ಪೂರ್ಣಿಗೆ ಕಾರಣವಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿ. ಶಿವನಲ್ಲದೆ ಮತ್ತಾರೂ ಭಾಗ್ಯವನ್ನು ಕೊಡ
ಲಾರರು. ಸಿಂಹಾಸನವನ್ನು ಏರಿ ರಾಜನಾಗಬೇಕೆನ್ನುವನೂ, ವೋಕ್ಕಾಸೇಕ್ಕೆಯುಳ್ಳ
ವನೂ ಸಹ ಪ್ರತಿನಿಷ್ಠವೂ ತಂಬಾ ನಿಯಮದಿಂದ ಶಿವಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು.
॥೨೮೬-೨೮೭-೨೮೮॥

ಸಕಲ ಮನೋರಘಗಳನ್ನೂ ಕೊಡುವ ಅಂಬಿಕಾಸಮೇತನಾದ ಶಿವನನ್ನು
ಪೂಜೆಮಾಡಿದರೆ ಸಕಲ ಇಷ್ವಾಧಗಳೂ ಸತ್ಯವಾಗಿಯೂ ಸಿದ್ಧಿಸುವುವೆಂದು
ನಾನು ಹೇಳುವೇನು. ಸಕಲ ದೇವತಿಗಳೂ ಚೂಡಾಮಣಿಸ್ತಾಯನಾಗಿ
ರುವ ಅಂಬಿಕಾರಮಣಾದ ಆ ಮಹೇತ್ವರನನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ ವಿಷ್ಣುವು ವಿಷ್ಣುಪದವಿ
ಯನ್ನೆಲ್ಲದಿದನು. ಆದ್ದರಿಂದ ಪರಮಶಿವನನ್ನು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಪೂಜೆಮಾಡಬೇಕು.
॥೨೮೯-೨೯೦॥

ಬ್ರಹ್ಮ ಬ್ರಹ್ಮತ್ವಮಾಪನ್ಯಃ ಶಂಕರಸೈವ ಪೂಜಯಾ ।
ಇಂದೋಽಪಿಽದ್ವತ್ವಮಾಪನ್ಯಃ ಶಂಕರಸೈವ ಪೂಜಯಾ ॥೨೬೪॥

ಯೇ ನಾಚರ್ಯಂತಿ ವಿಶ್ವೇಶಂ ನಿತ್ಯಂ ಸಾಂಭಂ ಸದಾಶಿವಂ ।
ತೇ ನಿಭಾಗಾಷ್ಟ ಭವಂತ್ಯೇವ ಪ್ರತಿಜನ್ಮನಿ ಸರ್ವಥಾ ॥೨೬೫॥

ಅನಚಿತ ತಮಹೇಶಾನಾಂ ಕ್ವಾನಾಯಾಸೇನ ಜೀವನಂ ।
ಕ್ವಾ ನಾ ಮೋಹಿರಥಾ ತೇಷಾಂ ದೂರತಃ ಸಾ ಪರಾದ್ಭುತಾ ॥೨೬೬॥

ಅನಚಿತ ತಮಹಾದೇವ್ಯಭುತ ಕ್ವಾ ದಾರಿದ್ರ್ಯಮನ್ಮಹಂ ।
ತತೋ ಘೋರೇಷು ನರಕೇಷ್ವನಿಶಂ ಪ್ರಾಪ್ಯತೇ ಸ್ಥಿತಿಃ ॥೨೬೭॥

ಅನಚಿತ ತಮಹೇಶನ್ಯ ಸುಖಂ ನಾಸ್ತ್ಯೇವ ಸರ್ವಥಾ ।
ದುಃಖಾಭಾವೇವ ಸತತಂ ಭೂಯೋ ಭೂಯಃ ಸಮಜ್ಞತಿ ॥೨೬೮॥

ಬ್ರಹ್ಮನು ಬ್ರಹ್ಮವದವಿಯನ್ನೂ ಇಂದ್ರನು ದೇವಲೋಕಾಧಿವರ್ತ್ಯವನ್ನೂ (ಇಂದ್ರವದವಿಯನ್ನೂ) ಆ ಶಂಕರನ ಪೂಜೆಯಿಂದಲೇ ಪಡೆದರು. ನಿತ್ಯನೂ ಅಂಬಿಕಾಸಮೇತನಾಗಿ ಜಗದೊಡೆಯನಾಗಿರುವ ಆ ಸದಾಶಿವನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡದೇ ಇರುವವರು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಜನ್ಮದಲ್ಲಿಯೂ ದರಿದ್ರರಾಗಿಯೇ ಜನಿಸುವುದು ಖಂಡಿತವೆಂದು ತಿಳಿ. ಆ ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡದೇ ಇದುವರಿಗೆ ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ (ಯಾವ ವಿಧವಾದ ತೊಂದರೆಯೂ ಇಲ್ಲದೇ) ಜೀವಿಸಿರುವುದೇ ಕಷ್ಟವಾಗಿರುವುದು. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಅವರಿಗೆ ಮೋಹಿರೂಪವಾದ ಕಢೆಯ ವಿಷಯವಾದರೋ ಬಹಳ ದೂರವೇ ಆಗಿರುವುದು. ॥೨೬೪-೨೬೫-೨೬೬॥

ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡದೇ ಇರುವವರು ಪ್ರತಿನಿತ್ಯನೂ ಒಡತನವನ್ನು ಸುಭವಿಸಿ ಅನಂತರ ವಿಶೇಷ ಭಯಂಕರವಾದ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ ವಾಸಮಾಡುವರು. ಆ ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡದವರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪನೂ ಸುಖವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿ. ಅನನ್ತ ಯಾವಾಗಲೂ ದುಃಖಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಬಿದ್ದ ಪದೇ ಸದೇ ನರಳುವನು. ॥೨೬೬-೨೬೭॥

ಇದಮೇತಾವದೈತ್ಯರ್ಥಮನ್ಯಾಲಭ್ಯಮಖಿಂಡಿತಂ ।

ತ್ಯಯಾ ಪ್ರಾಪ್ತಮಭಾದ್ರಾಜನ್ ಕೇವಲಂ ಶಿವಪೂಜಯಾ ॥೭೬॥

ಶಿವಾಚರಣಾತ್ಮರೋ ಧರೋ ನಾಸ್ತಿ ನ ಶಾರ್ಯಯತೇ ಮಯಾ ।

ಸತ್ಯಮೇತತ್ವನಃ ಸತ್ಯಮುದ್ಘತ್ಯ ಭುಜಮುಜ್ಯತೇ ॥೭೦೦॥

ಶಿವಾಚರಣೇನ ಧರ್ಮಾಧರ್ಮಕಾಮಮೋಕ್ಷಾಸ್ತ ಸರ್ವಧಾ ।

ಪ್ರಾಪ್ತವ್ಯಾ ಏವ ರಾಜೀಂದ್ರ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೭೦೧॥

ಶಿವಾಚರಣಪರಾ ಏವ ರಾಜನ್ಧನ್ಯಾ ಇತಿ ಸತ್ಯತಾಃ ।

ಅತಃ ಶಿವಾಚರಣೇ ವಿಷ್ಣುಧರ್ಮನ್ಯ ಇತ್ಯಭಿಧಿಂಯತೇ ॥೭೦೨॥

ಪ್ರಯಾಂತಿ ಬ್ರಹ್ಮಸದಸಂ ದೃಷ್ಟಾಪಿ ಶಿವಮಂಚಿತಂ ।

ಶಿವಮಭ್ಯಜ್ಯ ಯತ್ತೇನ ಬ್ರಹ್ಮತ್ಯಂ ಕಂ ನ ಯಾಂತಿ ತೇ ॥೭೦೩॥

ಮತ್ತೊಂದರಿಂದ ಹೊಂದಲಸಾಧ್ಯವಾದ ಈ ಅಪಾರವಾದ ಐಶ್ವರ್ಯವು ನಿನಗಿ ಕೇವಲ ಪರತಿವನ ಪೂಜೆಯಿಂದ ಮಾತ್ರ ಬಂದಿರುವುದೆಂದು ತಿಳಿ. ಅಯ್ಯ ರಾಜನೇ! ಶಿವಸ್ವಾಜಿಗಿಂತಲೂ ಉತ್ತಮವಾದ ಧರ್ಮವೇ ಇಲ್ಲ. ನಾನು ಕೇಳಿಯಾ ಇಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಯವು ಸತ್ಯವು, ಇದನ್ನು ಪದೇಪದೇ ಸತ್ಯವೆಂದು ಭುಜವನ್ನೇ ತೀ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಎಲ್ಲಿ ರಾಜೀಂದ್ರನೇ! ಶಿವಸ್ವಾಜಿಯಿಂದ ಧರ್ಮ, ಅರ್ಥ, ಕಾಮ, ಮತ್ತು ಮೋಕ್ಷಗಳಿಂಬ ನಾಲ್ಕು ಪುರುಷಾರ್ಥಗಳೂ ಸತ್ಯವಾಗಿಯಾ ದೊರಿತೇ ದೊರಿಯಾವುವೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ॥೭೦೪-೭೦೫-೭೦೬॥

ಎಲ್ಲಿ ರಾಜನೇ! ಶಿವಸ್ವಾಜಾನಿರತರಾಗಿರುವವರೇ ಧನ್ಯರಿಂದು ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿರುವರು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಶಿವಸ್ವಾಜಕನಾದ ವಿಷ್ಣುವು ಧನ್ಯನೇಂದು ಹೇಳಲ್ಪಡುವನು. ಮತ್ತೊಂದು ಮಾಡಿದ ಶಿವಸ್ವಾಜೆಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಬ್ರಹ್ಮ ತೋಕಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಾಗ, ಸಿಂಹವಾದಿದ ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ಪ್ರಜೆಮಾಡಿದವರು ಒಮ್ಮೆವಾದವಿಯನ್ನು ಹೊಂದಲಾರಿತೇ! ॥೭೦೭-೭೦೮॥

ಗಚ್ಛ ಕಾಶೀಂ ಪ್ರತಿಪುರ್ತಾ ವಿಶ್ವೇಶೋ ಯತ್ತ ತಿಷ್ಟುತ್ತಿ ।

ಗತ್ತಾ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಂ ತತ್ತ್ವ ಪೂಜಯಸ್ಸು ಯಥಾವಿಧಿ

॥೨೦೪॥

ಪಾತ್ರಃ ಕಾಲೇ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಮಣಿಕಣ್ಣೇಜಲೇಂಮಲೇ ।

ಸ್ವಾತ್ಮೋದ್ಭಾತ್ಯೈವ ಸಾರ್ಥಂಗಂ ಶ್ರಿಪುಂಡ್ರಂ ರಚಯಾದರಾತ್ರೆ ॥೨೦೫॥

ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣಂ ಕೃತ್ವಾ ಸಂಧ್ಯಾಂ ಕೃತ್ವಾ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ।

ವರೋನಿಂ ಜಲಂ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಾಜ್ಯಾದಾಯ ಪ್ರತಿವಾಸರಂ

॥೨೦೬॥

ಪೂಜಯಸ್ಸು ಪ್ರಯತ್ನೇನ ವಿಶ್ವೇಶಂ ಸಾಂಬಮವ್ಯಯುಂ ।

ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಾರ್ಚನರತಃ ಕಾಶೀಂ ವಾ ತ್ವಜ ವಾ ತ್ವಜ

॥೨೦೭॥

ಕೆಂ ಚ ಕೆಂ ಬಹುಸೋಕ್ತೇನ ಸತ್ಯಮೇಕಂ ವಚಃ ಶ್ರಣಿ ।

ಶಿವ ನವ ಸದಾ ಪೂಜ್ಯಾತ್ ತುರ್ವಗಂಘಾಧಿಂಭಿಃ

॥೨೦೮॥

ಅತಃ ಪ್ರಯತ್ನತ್ವೋ ರಾಜಸ್ಸುರು ಶಂಕರಪೂಜನಂ ।

ಸರ್ವದಾಪ್ಯಪ್ರವಾದೇನ ಭಸ್ಯಾಧಾರಣಪೂರ್ವಕಂ

॥೨೦೯॥

ವಿಶ್ವೇಶ್ವರನು ಸೆಲಸಿರುವ ಆ ಕಾಶೀಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಸ್ತುತಿಯಿಂದ ಹೊಗಿ, ಅಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರನನ್ನು ವಿಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸೂಜಿವಾಡು. ಬೆಳಗಿನ ಹೊತ್ತು ಸಿಯಮುದಿಂದ ಮಣಿಕಣ್ಣಕಾಕ್ಷೇತ್ರದ ನಿರ್ಮಲವಾದ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಸ್ವಾನ ವಾಡಿ, ಎಲ್ಲಾ ಶರೀರಕ್ಕೂ ಭಸ್ಯಲೇವನವಾಡಿಕೊಂಡು, ಶ್ರಿಪುಂಡ್ರಗಳನ್ನು ಆದರ ದಿಂದ ಧರಿಸು. ಅನಂತರ ರುದ್ರಾಕ್ಷಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಸಿಯಮುಬದ್ಧನಾಗಿ ಸಂಧ್ಯಾಕರ್ಮ ವನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, ವೋನವಾಗಿ ಆ ತೀರ್ಥದ ಸೀರನ್ನೂ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿಗಳನ್ನೂ ಪ್ರತಿ ಸಿತ್ಯವೂ ತಂದು ಅಂಬಿಕಾವರ್ಮೇತನೂ, ನಾಶರಹಿತನೂ ಆದ ಆ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರನನ್ನು ಸಿಯಮುದಿಂದ ಪೂಜಿವಾಡು. ||೨೦೪-೨೦೯-೨೦೯||

ವಿಶ್ವೇಶ್ವರನ ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿ ನಿರತನಾಗಿ ಆ ಕಾಶೀಕ್ಕೇಶೇತ್ರವನ್ನೇಂದಿಗೂ ಬಿಡಬೇಡ. ಅಯ್ಯ ರಾಜನೇ! ಹೆಚ್ಚುಮಾತಿನಿಂದೇನು ಪ್ರಯೋಜನ! ಸತ್ಯವಾದ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಕೇಳು; ಧರ್ಮ, ಅರ್ಥ (ದುಡ್ಡು) ಕಾಮ (ವಿವಾಹಸುಖಳು) ಮತ್ತು ಮೋಕ್ಷ, ಈ ರೂಪವಾದ್ದು ಪುರುಷಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಪೇಶ್ಯಿಸುವರೆಲ್ಲರೂ ಆ ಶಿವನನ್ನೇ ಯಾವಾಗಲೂ ಪೂಜಿವಾಡಬೇಕು. ಎಲ್ಲೀ ರಾಜಕುಲತೀಲಕ್ಷಣ! ಆದ್ದರಿಂದ ನೀನೂ

ಅತಃ ಪರಂ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ವಿಷಯೇಷು ರತ್ನಿಂ ತ್ಯಜ |
ಸರ್ವದಾ ಸಾವಧಾನೇನ ಭಜ ಸಾಂಬಂ ಸದ್ಗುಣಿವಂ ||೫೧೦||

ಕುರು ಪ್ರಾಸಾದಮನುಲಂ ನಾನಾಶ್ಯಂಗವಿರಾಜಿತಂ |
ಮಹಾದೇವ ಪುರೋಭಾಗೇ ನಾನಾರಶ್ವವಿರಾಜಿತಂ ||೫೧೧||

ಪ್ರಸಾದಸ್ಥಂ ಮಹಾದೇವಮುನೂಕಾಂತಂ ವಿಲೋಕಯು |
ಸಂಪೂಜ್ಯ ರಶ್ವಮಾಲಾಭಿರ್ವಣ್ಣವಸ್ತ್ರಿರಸಿ ಪ್ರಭುಂ ||೫೧೨||

ಪ್ರಸಾದಸ್ಥಂ ಮುನೂಕಾಂತಂ ಯುಃ ಪಶ್ಯತಿ ಮುದಾ ಸದಾ |
ತಮನ್ನಹಂ ಪೂಜಯಂತಿ ವಿಷ್ಣುಬ್ರಹ್ಮಾದಯುಃ ಸುರಾಃ ||೫೧೩||

ಸಹಸ್ರಚಕ್ರಸಂವಿತಂ ಸೌವರ್ಯಂ ರಶ್ವರಂಜಿತಂ |
ಕಾರಯಸ್ತ ರಥಂ ದಿವ್ಯಂ ಶಂಕರಾರೋಹಣೋಚಿತಂ ||೫೧೪||

ಭಸ್ಮಾರಣಯನ್ನು ನೊದಲುಮಾಡಿಕೊಂಡು ಯಾವಾಗಲೂ ಪ್ರಮಾದವಿಲ್ಲದೇ ಶಂಕರನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡು. ||೫೧೫-೫೧೬-೫೧೭||

ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಇಂದ್ರಿಯ ಸುಖಗಳಲ್ಲಿನ ಮನತೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅಂಬಿಕಾ ಸಮೀತನಾದ ಸದಾಶಿವನನ್ನೇ ಯಾವಾಗಲೂ ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ಭಜಿಸು. ಆ ಮಹಾದೇವನಿಗೋಸ್ಮಾರ ನಾನಾ ವಿಧವಾದ ರಶ್ವಗಳಿಂದ ಅಲಂಕೃತವಾಗಿ ಅನೇಕ ಶಿಖರಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುವ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ದೇವಾಲಯವನ್ನೇ ಹೇಳಿಸು. ಆ ದಿವ್ಯ ಪ್ರಾಸಾದದಲ್ಲಿ ಉಮಾಕಾಂತನಾದ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಪುತಿಸ್ತೇ ಮಾಡಿಸಿ, ನಿತ್ಯವೂ ಈಶ್ವರನಾಲೆಗಳಿಂದಲೂ ದಿವ್ಯವಾದ ವಸ್ತ್ರಗಳಿಂದಲೂ ಆ ಪ್ರಭುವನ್ನು ಲಂಕರಿಸಿ ಆನಂದದಿಂದ ದೇವದೇವನನ್ನು ಸೋಡು. ಅಯ್ಯಾ ರಾಜನೇ! ದೊಡ್ಡ ದೇವಾಲಯ ದಲ್ಲಿರುವ ಉಮಾರನುಣನನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಸ್ತ್ರೀತಿಯಿಂದ ಸೋಡುವನನ್ನು ವಿಷ್ಣು, ಬ್ರಹ್ಮ, ಮುಂತಾದ ದೇವತೆಗಳು ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಪೂಜಿಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ||೫೧೦-೫೧೧-೫೧೨-೫೧೩||

ಎಲ್ಲೆ, ರಾಜನಾಳಿಭನೇ, ಸಾವಿರಚಕ್ರದಿಂದ ಕೂಡಿ, ರಶ್ವಗಳಿಂದ ಕಂಗೋಳಿಸುವ ಚಿನ್ನದ ಒಂದು ರಥವನ್ನು ಆ ಶಂಕರನು ಶರೋಽಕಣವಾಡಲು (ಕತ್ತಲು) ಉತ್ತೋಗ್ಯ ವಾಗಿರುವಂತೆ ಮಾಡಿಸು. ಅನಂತರ ಆ ರಥವನ್ನು ನಾನಾವಿಧವಾದ ರಶ್ವಮಾಲೆಗಳಿಂದಲೂ, ದಿವ್ಯವಾದ ವಸ್ತ್ರಗಳು, ಮಹಿಳೆಗಳು ಇಂದು ಮುಂತು ಇಂದು ಮುಂತಾದವುಗಳಿಂದಲೂ

ನಾನಾಸುರತ್ವಮಾಲಾಭಿರಲಂಕರು ರಥೋತ್ತಮಂ ।
ದಿವ್ಯವಸ್ತ್ರೈಶ್ವ ಪುಷ್ಟೇಶ್ವ ಜಾಮರ್ಯತ್ವ ಯಥೋಚಿತಂ ॥೫೧॥

ವಿತಾದೃತ ಉಮಾಕಾಂತೋ ರತ್ನಾಭರಣಭೂಷಿತಃ ।
ರತ್ವಮಾಲಾಪರಿವೃತಂ ರಥಮಾರುಹ್ಯ ತಿಷ್ಣತು ॥೫೨॥

ವಿತಾದೃತಂ ರಥಾರೂಢಂ ಹಾರ್ವತೀರಮಣಂ ಪ್ರಭುಂ ।
ವಿಲೋಕಯಾತಿಯತ್ವೇನ ವಿಷ್ಣುಬ್ರಹ್ಮದಿಸೇವಿತಂ ॥೫೩॥

ರಥಾರೂಢಂ ಶಿವಂ ದೃಷ್ಟಾಪ ಸೋಮಮಖ್ಯಚೀತಂ ಮುದಾ ।
ಸಂಸಾರಸಾಗರಾದ್ವಿರಾನ್ವಕ್ಷೋಽಭವತಿ ಮಾಸವಃ ॥೫೪॥

ರಥೋತ್ವಹಂ ಕಾರಯಸ್ತ ಪ್ರತಿಸಂಕ್ರಮಣೇ ಪ್ರಭೋಃ ।
ಸಾಂಬಸ್ಯ ದರ್ಶನಂ ಕಾರ್ಯಂ ರಥಸ್ಥಸ್ಯ ಮುದಾ ಸದಾ ॥೫೫॥

ರವಿಸಂಕ್ರಮಣೇ ದೃಷ್ಟಾಪರಥಾರೂಢಮುಮಾಪತಿಂ ।
ಮುಂಚ್ಯತೇ ಪಾವಕೋಟಿಭ್ಯಃ ಸದ್ಯ ನವನ ಸಂಶಯಃ ॥೫೬॥

ಉಚಿತವಾಗಿರುವಂತೆ ಅಲಂಕಾರ ಮಾಡು. ರತ್ನಾಭರಣಗಳಿಂದ ಅಲಂಕೃತನಾಗಿರುವ ಈ ಉಮಾರಮಣನು ರತ್ವಮಾಲೆಗಳಿಂದ ಸುತ್ತುವರಿಯಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ ದಿವ್ಯರಥವನ್ನೇರಿ ವಿರಾಜಿಸಲಿ. ||೫೧-೫೨-೫೩||

ವಿಷ್ಣು, ಬ್ರಹ್ಮ, ಮುಂತಾದ ದೇವತೆಗಳಿಂದ ಸೇವಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿರುವ ಈ ಪಾರ್ವತೀಕಾಂತನಾದ ಪ್ರಭಾವು ರಥದಮೇಲೆ ಕುಳತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ತೃಪ್ತಿಹೊಂದುವನಾಗು. ಆ ಉಮಾರಮಣನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಪೂಜಿಸಿ ರಥದಮೇಲೆ ಕುಳತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಮನುಷ್ಯನು ಈ ಸಂಸಾರವೆಂಬ ಸಾಗರದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಹೊಂದುತ್ತಾನೆ. ಅಯ್ಯ ರಾಜನೇ! ಹೇಗೆ ಪ್ರತಿಯೋಂದು ಸಂಕ್ರಮಣಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಆ ಪ್ರಭುವಿಗೆ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ರಥೋತ್ವವಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸುತ್ತಾ ರಥವನ್ನೇರಿರುವ ಆ ಅಂಬಿಕಾಪತಿಯನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಸಂತೋಷದಿಂದ ದರ್ಶನಮಾಡಿ ಆನಂದಭರಿತನಾಗು. ||೫೩-೫೪-೫೫||

ಸೂರ್ಯಸಂಕ್ರಮಣದದಿವಸ ರಥವನ್ನೇರಿ ಕುಳತಿರುವ ಆ ಉಮಾರಮಣನನ್ನು ನೋಡಿದವನು ಕೋಟಿಂತರ ಪಾತಕಗಳಿಂದಲೂ ಕೂಡಲೇ ಕೊಂಡವೂ

ಕೃತ್ಯಾಪಿ ನಿತ್ಯಂ ಯತ್ತೇನ ಬ್ರಹ್ಮಾಹತ್ಯಾಯುತಂ ಸ್ವಪ |
ರಥಾರೂಢಂ ಶಿವಂ ದೃಷ್ಟಾಪ ಸರ್ವಪಾಪೈः ಪ್ರಮುಜ್ಞತೇ ||೨೭೧||

ಪುರಾ ಕಶ್ಮೀನ್ಹಾಪಾಪಿಂ ನಿತ್ಯಂ ಬ್ರಹ್ಮವಧೇ ರತಃ |
ಪರದಾರರತೋ ನಿತ್ಯಂ ಪರದ್ರವ್ಯರಥಃ ಸದಾ ||೨೭೨||

ಮದ್ವಮಾಂಸಾಶನೋ ನಿತ್ಯಂ ನಿತ್ಯಂ ಗೋವಧಕೃಸ್ತಾದಾ |
ಸ್ವಮಾತೃಸಂಗನಿರತೋ ಭಗಿನಿಶಮನಪ್ರಿಯಃ ||೨೭೩||

ಸ ದೃಷ್ಟಾಪ ಯುವತೀಂ ನಾರೀಂ ಬಲಾಪಾಕೃಷ್ಯ ಯತ್ತತಃ |
ಯಥೇಷ್ಟಮುಪಭುಕ್ತ್ಯಾವ ಸ ರತ್ಯಂತೇ ಜಹಾತಿ ತಾಂ ||೨೭೪||

ಸ ಕಡಾಚಿದಿನಾಂ ಪಾಪ ಕಾಂಚೀಂ ಪ್ರಜ್ಞೋಪಸಂಶ್ರಯಾಂ |
ಆಗತ್ಯ ತು ಮಹಾದೇವಂ ರಥಾರೂಢಮಲೋಕಯತ್ರಾ ||೨೭೫||

ತತಃ ಸ ನಿಗರತಃ ಕಾಂಚ್ಯಾಸ್ತಧೈವ ವಿಷಯವಿಷಯಾತುರಃ |
ತತೋ ರತ್ಯಧ್ರಮಮಲಾಂ ಬಾರಹಂತೀಂ ಸ ಜಹಾರ ಚ ||೨೭೬||

ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲದೇ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದುವನು. ರಾಜೀಂದ್ರನೇ! ನಿತ್ಯನೂ ಹತ್ತುಸಾನಿರ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರೂ ರಥನನ್ನೇರಿದ ಆ ಪರಶಿವನ ದರ್ಶನಮಾಡಿದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಪಾಪಗಳಿಂದಲೂ ಮಾನವನು ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದುವನು. ||೨೭೦-೨೭೧||

ಹಿಂದೆ ನಿತ್ಯನೂ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಾ, ಪರಪಶ್ಚಿಸಮಾಗಮ, ಪರದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನು ಅವಕಾಶಿಸುವಿಕೆ, ಮುಂತಾದ ಪಾಪಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೇ ನಿರತಸಾಗಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಮಹಾ ಪಾಪಿವ್ಯಾಸಿದ್ದನು. ಈತನು ಹೆಂಡವನ್ನು ಕುಡಿದು ಮಾಂಸವನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಾ ನಿತ್ಯನೂ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಗೋಪುಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ಪಾಪಿಯು ತನ್ನ ತಾಯಿ, ಮತ್ತು ಸಹೋದರಿಯರನ್ನೂ ಸಂಭೋಗಕ್ಕೆ ಎಳೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ಹೀಜರಿ ಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಯೌವ್ಯನಭರಿತಳಾದ ಯಾವ ಹೆಂಗಸನ್ನಾದರೂ ಬಲಾತ್ಮಾರ ವಾಗಿ ಒಡಿದುಕೊಂಡು ಅವಳಿಯನ್ನೇ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತೋರಿದಂತೆ ನಿರಾರಮಾಡಿ ಈ ಪಾಪಿಯು ಆವಳನ್ನು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು. ||೨೭೭-೨೭೮-೨೭೯||

ಅಂತಹ ಕಡುಸಾಪಿಯು ಒಂದುಸಲ ಪುಣ್ಯಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯವಾಗಿರುವ ಈ ಕೂಚಿಯನ್ನು ಸೇರಿದನು. ಇಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದ ಮೇಲಿ ರಥದ ಮೇಲಿದ್ದ ಆ ಮಹಾದೇವ

ತಮುನಾಚ ತತೋ ರಾಜನ್ ಬ್ರಹ್ಮಣೀ ಪತಿದೇವತಾ ।

ನತಾನನಾ ಭಯಗ್ರಸ್ತಾ ಧಾಯಂತಿ ಶಂಕರಂ ಹೃದಿ ॥೩೭॥

ಮಾ ಮಾಪ್ಯ ಬಲಾದ್ವಷ್ಟಾ ಯದಿ ಮಾಂ ಸ್ವರಷ್ಟಮಿಜ್ಞಿಸಿ ।

ಶಿರಃ ಸಹಸ್ರಧಾ ಲಿನ್ಯಂ ತನಾದ್ಯೈ ಭವಿಷ್ಯತಿ ॥೩೮॥

ಇತಿ ತದ್ವಚನಂ ಶ್ರವಣಪ್ಯ ಗಣಯ್ಯ ಬಲಾನ್ವಿತಃ ।

ಕಾಮಾತುರಸ್ತದಗ್ರಾಂಗಂ ಪಸ್ವರ್ಶ ರತಿಲೋಲುಪಃ ॥೩೯॥

ತತಸ್ಸ್ವಿಂದಿ ಶಿರಶ್ವಿನ್ಯಂ ಸದ್ಯ ಏವ ಸಹಸ್ರಧಾ ।

ತತೋ ದೂತಾಃ ಸಮಾಗತ್ಯ ನಿನ್ಯಸ್ತಂ ಯಮಮಂದಿರಂ ॥೪೦॥

ತತೋ ವಿಲೋಕ್ಯ ಕಾಲಸ್ತಂ ಚಿತ್ರಗುಪ್ತಂ ವಿಚಾರಕಂ ।

ಬಭಾವೇ ಕೋಯಮೇತಃ ಧರ್ಮಃ ಕ ಇತಿ ಸಾದರಂ ॥೪೧॥

ನನ್ಯ ದರ್ಶನಮಾಡಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಕಾಮಾತುರನಾಗಿ ರತಿಕ್ರೀಡೆಗೋಽಸ್ಯರ ಒಬ್ಬ ಪತಿವೃತ್ಯಾದ ಬ್ರಹ್ಮಣಸ್ತೀಯನ್ಯಂ ಬಲಾತ್ಮಾರವಾಗಿ ಹಿಡಿದೆಳೆದನು. ॥೩೬-೩೭॥

ಅಯ್ಯ ರಾಜನೇ! ಅನಂತರ ಪತಿಯೇ ಪ್ರಜ್ಞದ್ವೈವಂದು ನಂಬಿದ್ದ ಪತಿವೃತ್ಯಾದ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಣಸ್ತೀಯು ತಲೆಬಾಗಿ, ಹೆದರಿದವಳಾಗಿ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆ ಶಂಕರನನ್ಯಂ ಧ್ಯಾನಮಾಡುತ್ತಾ, “ಎಲ್ಲೆ ದುಷ್ಪನೇ! ಬಲಾತ್ಮಾರದಿಂದ ನನ್ಯನ್ಯಂ ಎಳೆಯಬೇಡ, ಒಂದುವೇಳೆ ಮುಟ್ಟುವೆಯಾದರೆ ನಿನ್ಯಂ ಈ ತಲೆಯು ಈಗಲೇ ಸಾವಿರ ಹೊಳಾಗಿ ಒಡೆದು ಬೀಳುವುದು” ಎಂದು ಹೇಳಲು, ಆ ಮಾತನ್ಯ ಕೇಳಿದರೂ ಕೊಂಚವೂ ಗಣನೆಮಾಡದೇ ವಿಹಾರಾತುರನಾದ ಆ ದುಷ್ಪನ್ಯನು ಕಾಮೋದ್ರೇಕದಿಂದ ಆಕೆಯ ಹೃದಯಪ್ರದೇಶವನ್ಯ (ಅಂದರೆ ಸ್ತನಾದಿಗಳನ್ಯ) ಪ್ರಶ್ನಮಾಡಿದನು. ೩೭-೩೮-೩೯॥

ಮುಟ್ಟಿದ ಕೂಡಲೇ ಅವನ ತಲೆಯು ಸಾವಿರ ಹೊಳಾಗಿ ಒಡೆಯಲು ಅವನು ಶಲ್ಲಿಯೇ ಮೃತನಾದನು. ಅನಂತರ ಯಮದೂತರು ಶಲ್ಲಿಗೆ ಒಂದು ಅವನನ್ಯ ಯಮಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಎಳಿದೊಯ್ದರು. ಆಮೇಲೆ ಆ ಯಮನು ಇವನನ್ಯ ನೋಡಿ, ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಸಾವಷ್ಟ್ಯಗಳನ್ಯೇ ಲಾಲ್ಯ ಚೆನ್ನಾಗಿ ವಿಚಾರಮಾಡುವ ಚಿತ್ರಗುಪ್ತನನ್ಯ

ಯವಾನೇನ ಕೃತಂ ಪಾಪವಾಜನಾಮುರಣಂ ಸದಾ ।

ವಾತಕಾನಾಂ ಚ ಗಣನಾಂ ಕರ್ತುಮಸ್ಯ ನ ತಕ್ಷತೇ ॥೫೩೭॥

ತಥಾಪಿ ಕೃತಮೇತೇನ ಪುಣ್ಯಮೇಕಂ ನುಹತ್ತರಂ ।

ತತ್ಪುಣ್ಯಸದ್ಯಶಂ ಪುಣ್ಯಂ ನ ಕಂಚಿದಪಿ ದೃಕ್ತತೇ ॥೫೩೮॥

ರಥಾರೂಢನುವಾಕಾಂತಂ ದದಶಾರ್ಯಂ ಯವಾದರಾತ್ ।

ತದ್ವಶನೇನ ಪಾಪಾನಿ ವಿನಶಾಂತಿಸ್ಯ ತತ್ತ್ವಾಜೇ ॥೫೩೯॥

ಸಾಂಬೋಽದೃಷ್ಟೋ ರಥಾರೂಢೋ ಯದ್ವಿನೇ ತೇನ ತದ್ವಿನೇ ।

ತ್ಯಕ್ತಾ ತಸುರತೋ ಸಾಷ್ಯ ಯವು ಯಾಮಿಯಯಾತನಾ ॥೫೪೦॥

ಯಃ ಸಾದರಂ ಶಿವಂ ಸಾಂಬಂ ರಥಾರೂಢಂ ವಿಲೋಕಯೀತ್ ।

ಸೋಽನಂತಬ್ರಹ್ಮಹತಾದಿ ಪಾತಕೇಭೋಽವಿಮುಜ್ಯತೇ ॥೫೪೧॥

ಇತ್ಯಕ್ತಂ ತದ್ವಜಃ ಕ್ರಿತ್ಯಾ ಯವುಃ ಸಂತುಷ್ಟವಾನಸಃ ।

ದದೌ ರತ್ನಾಂಶನಂ ತಸ್ಮಾ ಸೋತಾಹಂ ಸ್ಮಿತಪೂರ್ವಕಂ ॥೫೪೨॥

ಕರಿತು, ಇವನಾರು? ಈತನು ಏನು ಧರ್ಮವಾಡಿರುವನು? ಎಂಬುದನ್ನು ಕೂಡಲೇ ತಿಳಿಸಿದ್ದು ಕೇಳಿದನು. ॥೫೩೦-೫೩೧॥

ಯವಧರ್ಮರಾಜ, ಈತನು ಹುಟ್ಟಿದಾರಭ್ರ ಸಾಯುವ ವರೆಗೂ ಅಷಂಖ್ಯ ಪಾಪಕೃತ್ಯಗಳನ್ನೇ ಮಾಡಿರುವನು. ಇವನು ಮಾಡಿರುವ ಪಾಪಗಳನ್ನು ಎಣಿಸಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಈತನು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಪುಣ್ಯಕಾರ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಿರುವನು. ಅ ಪುಣ್ಯಕರ್ಮಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾದ ಪುಣ್ಯವು ಮತ್ತೊಂದಿಲ್ಲ. ಯಾವುನೇ, ಇವನು ರಥವನ್ನೇರಿರುವ ಉಮಾರಮಣನನ್ನು ಆದರದಿಂದ ದರ್ಶನಮಾಡಿರುವನು. ಇದರಿಂದ ಇವನ ಪಾಪಗಳಿಲ್ಲಾ ಕೂಡಲೇ ನಾಶವಾಗಿ ಹೊಗಿವೆ. ॥೫೩೨-೫೩೩-೫೩೪॥

ರಥವನ್ನೇರಿದ ಅಂಬಿಕಾಪತಿಯನ್ನು ದರ್ಶನಮಾಡಿದ ದಿನವೇ ಈತನು ಈ ಶರೀರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಇವನಿಗೆ ಯವನಾ(ಸೀನು)ಕೊಡುವ ನರಕಯಾತನೆ ಗಳು ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. ಆದರದಿಂದ ರಥವನೇಲಿರುವ ಅಂಬಿಕಾಪತಿಯಾದ ಮಾತಾ ದೀನನನ್ನು ದರ್ಶನಮಾಡುವವನು ಅಸಾರವಾದ ಬ್ರಹ್ಮಕೃತೀಯೇ ಮುಂತಾದ

ತತೋಽಫ್ಯಾಂಭಿರಭ್ಯಂ ಪುಷ್ಟಿ ಸಂನಿವೇಶಿತಂ ।

ಸಾದರಂ ಪ್ರೇಷಯಾವಾಸ ಸ್ವಗಂತೋಕಾರ್ಯ ಸತ್ಯರಂ ॥೫೩೮॥

ಇಂದ್ರಸ್ತಮಾಗತಂ ದೃಷ್ಟಾಂ ಪುಷ್ಟಿಕಷ್ಟಂ ಮುದಾನ್ವಿತಃ ।

ಲಂಪನೇಶ್ಯಾಸನೇ ರಮ್ಯೇ ಪೂಜಯಾವಾಸ ಸಾದರಂ ॥೫೩೯॥

ಇಂದೋಽಃ ಪ್ರೇಷಯಾವಾಸ ಬ್ರಹ್ಮಲೋಕಾರ್ಯ ಸತ್ಯರಂ ।

ಬ್ರಹ್ಮಾ ತಮಾಗತಂ ದೃಷ್ಟಾಂ ಪೂಜಯಾವಾಸ ಸಾದರಂ ॥೫೪೦॥

ಬ್ರಹ್ಮಣಾ ಪೂಜಿತೋ ನಿತ್ಯಂ ಬ್ರಹ್ಮಲೋಕೇ ಸತಿಷ್ಠಿತಃ ।

ಸಕೋಚಿಯಂಗವರ್ಯಂತಂ ತತ್ರ ಸಾಧಸ್ಯತಿ ಸರ್ವದಾ ॥೫೪೧॥

ತತಃ ಪರಂ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಸಭವಿಷ್ಯತಿ ಭೂಪತೇ ।

ತದಾ ಜಾತಿಸ್ತುತಿಸ್ತಸ್ಯ ಭವಿಷ್ಯತ್ತೇವ ಸರ್ವದಾ ॥೫೪೨॥

ಜಾತಿಸ್ತರಃ ಸದೇವೇಶಂ ಮಹಾದೇವಂ ಭಜಿಷ್ಯತಿ ।

ರಥೋತ್ಸವಾದಿಕಂ ಶಂಭೋಃ ಕಾರಯಿಷ್ಯತಿ ಸರ್ವದಾ ॥೫೪೩॥

ಪಾಪಗಳಿಂದಲೂ ಸಹ ಬಿಡುಗಡೆ ಹೊಂದುತ್ತಾನೆ. ಎಂದು ಚಿತ್ರಗುಪ್ತನು ಯಮನಿಗೆ ಹೇಳಲು ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ, ಆಗ ಯಮನು ಉತ್ಸಾಹಭರಿತನಾಗಿ ಮುಂಗಳುನಗೆ ನಗುತ್ತಾ ಅವನಿಗೆ ರತ್ನದ ಆಸನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಉಪಚರಿಸಿದನು. ॥೫೪೪-೫೪೫-೫೪೬॥

ಅನಂತರ ಅಫ್ಯಾಂಪಾದ್ಯಾದಿಗಳಿಂದ ಅವನನ್ನು ಪಚರಿಸಿ, ಪುಷ್ಟಿ ವಿವಾನದ ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳರಿಸಿ ಅದರದಿಂದ ಅವನನ್ನು ಸ್ವಗಂತೋಕಕ್ಷೇ ಜಾಗ್ರತೆಯಾಗಿ ಕಳುಹಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿನು. ಆಗ ಇಂದ್ರನು ಹೀಗೆ ಪುಷ್ಟಿಕವಿಮಾನವನ್ನೇ ರಿಂದ ಬರುತ್ತಿರುವ ಇವನನ್ನು ನೋಡಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ, ಅವನನ್ನು ಮನೋಹರವಾದ ಆಸನದಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿ, ಅದರಪ್ರಾರ್ಥಕವಾಗಿ ಪೂಜಿಸಿ ಅನಂತರ, ಬ್ರಹ್ಮಲೋಕಕ್ಷೇ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟಿನು. ಆಗ ಬ್ರಹ್ಮನೂ ಸಹ ತನ್ನ ಒಳಗೆ ವೈಭವದಿಂದ ಬಂದ ಇವನಿಗೆ ಆದರಿಂದ ಪೂಜೆವಾಡಿ ಗಾರವಿಸಿದನು. ॥೫೪೭-೫೪೮-೫೪೯॥

ಈತನು ಅಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮನಿಂದ ನಿತ್ಯನೂ ಪೂಜಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಾ ಕೋಚಿಯಂಗಗಳು ಕಳಿಯಂವರೆಗೂ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ಅನಂತರ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಾಗಿ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ

ಮಹೇಶಪ್ರವಣಣೋ ನಿತ್ಯಂ ಶಿವಪೂಜಾಂ ಕರಿಷ್ಯತಿ ।

ತತಃ ಶಿವಾಚರಣೇನೈನ ಸಮುಕ್ತೋಽಪಿ ಭವಿಷ್ಯತಿ ||೫೪೪||

ಶಿವಾಚರಣಾತ್ಮರಂ ರಾಜನ್ಯ ಮೋಕ್ಷಸ್ಯಾಸ್ತಿ ಕಾರಣಂ ।

ಸತ್ಯಮೇತತ್ಪುನಃ ಸತ್ಯಮುದ್ಧಲತ್ಯ ಭುಜಮುಚ್ಯತೇ ||೫೪೫||

ಸಂಸಾರಸಾಗರಂ ತತುಂ ಮುಪಾಯಃ ಶಿವಪೂಜನಂ ।

ಸಂಸಾರಣೋತ್ತಾರಣೋಪಾಯಸ್ತದನ್ಯೋ ನೈವ ದೃಶ್ಯತೇ ||೫೪೬||

ಭಷ್ಯರುದ್ವಾಕ್ಷಪೂತಾಂಗೋ ಯಃ ಶಿವಂ ಪೂಜಯಿಷ್ಯತಿ ।

ತಸ್ಯ ಸಂಸಾರದುಃಖಾನಿ ನ ಭವಂತ್ಯೇವ ಸರ್ವಥಾ ||೫೪೭||

ಸಂಸಾರಾಗಾಧಕೂಪೇಷು ತೇ ಪತಂತಿ ನರಾಧಿಪ ।

ಯೇನಾಚರಣೀಯಾತಿ ಯತ್ತೇನ ಮಹಾದೇವಂ ಜಗತ್ಪುರಭುಂ ||೫೪೮||

ಹುಟ್ಟುತ್ತಾನೆ. ಅಯ್ಯ ರಾಜನೇ! ಆಗ ಇವನಿಗೆ ತನ್ನ ಹಿಂದಿನ ಜಾತಿಸ್ತ್ರೋಣಿಯುಂಟಾಗುವುದು. ಯಾವಾಗಲೂ ಮಹಿಮಾಶಾಲಿಯಾದ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಸೇವೆಮಾಡುತ್ತಾ ಆ ಶಂಭುವಿಗೆ ರಥೋತ್ಸವಾದಿಗಳನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಮಾಡಿ ಮತ್ತಾ ಜೀವಿಸುತ್ತಾನೆ. ||೫೪೮-೫೪೯-೫೫೦||

ಆಗ ನಿತ್ಯನೂ ಮಹೇಶ್ವರನಲ್ಲಿಯೇ ಸರ್ಕಾರಾಗಿ ಶಿವಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಾ ಕೊನೆಗೆ ಅದರಿಂದಲೇ ಮೋಕ್ಷಪಡೆಯುವನು. ಅಯ್ಯ ರಾಜನೇ! ಮೋಕ್ಷಪ್ರಾಪ್ತಿಗೆ ಈ ಶಿವಪೂಜೆಗಿಂತ ಉತ್ಸುಷ್ಪವಾದ ಬೇರೆಂದು ಕಾರಣವಿಲ್ಲವೆಂದು ಸತ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರಣಃಪ್ರಣಃ ತೋಳಿತ್ತಿ ಸಾರುವೆನು. ||೫೫೧-೫೫೨-೫೫೩||

ಈ ಸಂಸಾರವೇಂಬ ಸಾಗರವನ್ನು ದಾಟಲು ಶಿವಪೂಜೆಯೆಂಬ ಉಪಾಯ ವನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಬೇರೆ ಯಾವುದೂ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಭಷ್ಯ, ರುದ್ರಾಕ್ಷ, ಇವುಗಳ ಧಾರಣೆಯಿಂದ ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಶರೀರವುಳ್ಳವನಾಗಿ ಶಿವನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡುವ ವನಿಗೆ ಈ ಸಂಸಾರ ಸಂಬಂಧವಾದ ಯಾವ ದುಃಖಗಳೂ ಇರುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ನಿಯಮದಿಂದ ಜಗದೋಡಿಯನಾದ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡದೇ ಇರುವವರು ಮಾತ್ರ ಈ ಸಂಸಾರವೇಂಬ ಆಳವಾದ ಬಾವಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಸಾಯುವ ರೈಂದು ಇಲ್ಲ. ||೫೫೪-೫೫೫-೫೫೬||

ಅದ್ವನ್ಯೇನಾಪ್ರಯಾಸೇನ ಕೇವಲಂ ಶಿವಪೂಜಯಾ ।
ಮೋಕ್ಷಃ ಸಂಪೂರ್ಣತೇ ಮತ್ತೊಂದು ಶಿವೈಕೆವರದೇವತ್ಯಃ ॥೫೪೯॥

ಶಿವಾಚರಣೆ ಮನುಂ ಪುಣ್ಯಂ ನ ದೃಷ್ಟಂ ನ ತ್ರುತಂ ನ್ಯಾಪ ।
ಯಂದಚರಣೆ ಮನುಕ್ತಿಕಾಂತಾಕರಗ್ರಹಃ ॥೫೫೦॥

ಮನುಕ್ತಿಕಾಂತಾ ವರಂ ಯಾತಿ ವರಂ ಯಾತಿ ಜಗತ್ತ್ಯಾಯಂ ।
ವರಂ ಪ್ರಯಾಂತಿ ದೇವಾಶ್ಚ ಶ್ರೀಮಹಾದೇವಪೂಜನಾತ್ರ್ಯಃ ॥೫೫೧॥

ಸಹಸ್ರವಾಜಿನೇಧಾನಾಂ ಸಾಂಗಾನಾಂ ಯತ್ನಲಂ ನ್ಯಾಪ ।
ತತೋಽನಂತಗುಣಂ ಪುಣ್ಯಂ ಲಭ್ಯತೇ ಶಿವಪೂಜಯಾ ॥೫೫೨॥

ಸಹಸ್ರರಾಜಸೂಯಾನಾಂ ಸಾಂಗಾನಾಂ ಯತ್ನಲಂ ನ್ಯಾಪ ।
ತತೋಽನಂತಗುಣಂ ಪುಣ್ಯಂ ಲಭ್ಯತೇ ಶಿವಪೂಜಯಾ ॥೫೫೩॥

ಸಹಸ್ರವಾಜನೇಯಾನಾಂ ಸಾಂಗಾನಾಂ ಯತ್ನಲಂ ನ್ಯಾಪ ।
ತತೋಽನಂತಗುಣಂ ಪುಣ್ಯಂ ಲಭ್ಯತೇ ಶಿವಪೂಜಯಾ ॥೫೫೪॥

ಶಿವನೇ ಉತ್ಸುಪ್ತಾನಾದ ದೃವನವೆಂದು ತಿಳಿದು ದೃಷ್ಟಿ, ಆಯಾಸ ಇವುಗಳ ಅಲ್ಲದೇ ಆ ಪರಶಿವನನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡುವ ಮಾನವರಿಗೆ ಮನುಕ್ತಿಯುಂಟಾಗುವುದು. ಅಯ್ಯಿ ರಾಜನೇ! ಶಿವಪೂಜಿಗೆ ಸದ್ಗುರುವಾದ ಪುಣ್ಯಕಾರ್ಯವನನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿಲ್ಲ. ಕೇಳಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ನೋಕ್ಕುಂಗನೇಯ ಪಾಣಿಗ್ರಹಣವು ಮುಲಭವಾಗಿ ದೊರೆಯುವುದು. (ಆಂದರೆ ಶಿವಪೂಜಿಮಾಡುವುದರಿಂದ ಆಯಾಸವಿಲ್ಲದೇ ನೋಕ್ಕ ವುಂಟಾಗುವುದೆಂದು ಭಾವವು.) ॥೫೫೫-೫೫೬॥

ನೋಕ್ಕುಂಗನೇಯೂ, ಈ ಮೂರುಲೋಕಗಳೂ ಅಲ್ಲದೇ ಸಕಲ ದೇವತೆಗಳೂ ಸಹ ಆ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡುವುದರಿಂದ ತನ್ನ ಅಧಿನರಾಗುವರು. ಅಯ್ಯಿ ರಾಜನೇ! ಅಂಗಸಹಿತವಾದ ಸಾವಿರ ಅಶ್ವಮೇಧ ಯಾಗ ಮತ್ತು ಸಾವಿರ ರಾಜಸೂಯಯಾಗಗಳಿಂದ ಬರುವ ಪುಣ್ಯಕ್ಷೇಂತಲೂ ಅತಿಶಯವಾದ ಪುಣ್ಯನು ಈ ಶಿವಪೂಜೆಯಿಂದ ಮಾನವರಿಗೆ ದೊರೆಯುವುದು. ॥೫೫೭-೫೫೮-೫೫೯॥

ಅಯ್ಯಿ ರಾಜನೇ! ಸಾವಿರ ವಾಜನೇಯ, ವೌಂದರೀಕ, ದ್ವಾದಶಾಹ, ಮತ್ತು ಸತ್ರಗಳನ್ನು ಸಾಂಗವಾಗಿ ಮಾಡಿದುದಕ್ಕೆಂತಲೂ ಅವರಿನಿತವಾದ

ಸಹಸ್ರಪೌಂಡರೀಕಾಣಾಂ ಸಾಂಗಾನಾಂ ಯತ್ವಲಂ ನೃಪ |
ತತೋಽನಂತಗುಣಂ ಪುಣ್ಯಂ ಲಭ್ಯತೇ ಶಿವಪೂಜಯಾ ||೫೫೫||

ಸಹಸ್ರದ್ವಾದರಾಹಾನಾಂ ಸಾಂಗಾನಾಂ ಯತ್ವಲಂ ನೃಪ |
ತತೋಽನಂತಗುಣಂ ಪುಣ್ಯಂ ಲಭ್ಯತೇ ಶಿವಪೂಜಯಾ ||೫೫೬||

ಸಹಸ್ರಸತ್ರಯಾಗಾನಾಂ ಸಾಂಗಾನಾಂ ಯತ್ವಲಂ ನೃಪ |
ತತೋಽನಂತಗುಣಂ ಪುಣ್ಯಂ ಲಭ್ಯತೇ ಶಿವಪೂಜಯಾ ||೫೫೭||

ಶ್ರೀತಾತ್ಮಾಬುಂದದಾನೇನ ಯತ್ವಲಂ ಸಮನಾಪ್ಯತೇ |
ತತೋಽನಂತಗುಣಂ ಪುಣ್ಯಂ ಪ್ರಾಪ್ಯತೇ ಶಿವಪೂಜಯಾ ||೫೫೮||

ದ್ವಿರದಾಬುಂದದಾನೇನ ಯತ್ವಲಂ ಸಮನಾಪ್ಯತೇ |
ತತೋಽನಂತಗುಣಂ ಪುಣ್ಯಂ ಪ್ರಾಪ್ಯತೇ ಶಿವಪೂಜಯಾ ||೫೫೯||

ಧೇನ್ನಬುಂದಪ್ರದಾನೇನ ಯತ್ವಲಂ ಸಮನಾಪ್ಯತೇ |
ತತೋಽನಂತಗುಣಂ ಪುಣ್ಯಂ ಪ್ರಾಪ್ಯತೇ ಶಿವಪೂಜಯಾ ||೫೬೦||

ಸರ್ವಭೂಮಿಪ್ರದಾನೇನ ಯತ್ವಲಂ ಸಮನಾಪ್ಯತೇ |
ತತೋಽನಂತಗುಣಂ ಪುಣ್ಯಂ ಪ್ರಾಪ್ಯತೇ ಶಿವಪೂಜಯಾ ||೫೬೧||

ಕೋಟಿರತ್ನತುಲಾದಾನ್ಯಯತ್ವಲಂ ಸಮನಾಪ್ಯತೇ |
ತತೋಽನಂತಗುಣಂ ಪುಣ್ಯಂ ಪ್ರಾಪ್ಯತೇ ಶಿವಪೂಜಯಾ ||೫೬೨||

ಕೋಟಿಹೇಮತುಲಾದಾನ್ಯಯತ್ವಲಂ ಸಮನಾಪ್ಯತೇ |
ತತೋಽನಂತಗುಣಂ ಪುಣ್ಯಂ ಪ್ರಾಪ್ಯತೇ ಶಿವಪೂಜಯಾ ||೫೬೩||

ಪುಣ್ಯವು ಈ ಶಿವಪೂಜೆಯಿಂದ ದೊರೆಯುವುದೆಂದು ತಿಳಿ. ||೫೬೪-೫೬೫-೫೬೬||

ಅಬುಂದ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಳಿಯ ಕುದುರೆ, ಆನೆ ಮತ್ತು ಹನು ಇವುಗಳನ್ನು ದಾನವಾಡುವುದರಿಂದ ಬರುವ ಪುಣ್ಯಕ್ಕೆಂತಲೂ ಅಪಾರವಾದ ಸುಕೃತ ಘಲವು ಕೇವಲ ಶಿವಪೂಜೆವಾಡುವುದರಿಂದ ಬರುವುದು. ||೫೬೭-೫೬೮-೫೬೯||

ಈ ಸರ್ಕಲ ಭೂದಾನ, ಕೋಟಿರತ್ನಗಳ ತುಲಾದಾನ, ಕೋಟಿಚಿನ್ನದ

ತಿಲಪನ ತದಾನಾನಾಮಬುಂದಾನಾಂ ಜ ಯತ್ತಲಂ ।

ತತೋಽನಂತಗುಣಂ ಪುಣ್ಯಂ ಪ್ರಾಪ್ಯತೇ ಶಿವಪೂಜಯಾ ॥೩೬೪॥

ಕೋಟಿಕೆನ್ನಾಪ್ರದಾನೇನ ಯತ್ತಲಂ ಸಮನಾಪ್ಯತೇ ।

ತತೋಽನಂತಗುಣಂ ಪುಣ್ಯಂ ಪ್ರಾಪ್ಯತೇ ಶಿವಪೂಜಯಾ ॥೩೬೫॥

ರಾಜನ್ನಾವತ್ತಲಂ ಪ್ರಾಪ್ಯಂ ಶ್ರೀಮಹಾದೇವಪೂಜಯಾ ।

ತಾವತ್ತಲಂ ಕಥಂ ಪ್ರಾಪ್ಯಂ ತದನ್ಯಾಧಮ್ಯಕೋಟಿಭಿ� ॥೩೬೬॥

ಶಿವಾಚರ್ಚನೇನ ಯಲ್ಲಭ್ಯಂ ಧರ್ಮಾರ್ಥಾರ್ಥಿಷಳಂ ಸ್ವಪ ।

ತತ್ತಲಂ ಶಿವಪೂಜಾನ್ಯಧಸ್ಯೇರಪ್ರಾಪ್ಯಮೇವ ಹಿ ॥೩೬೭॥

ಕೃತಾಯಾಂ ಶಿವಪೂಜಾಯಾಂ ಧರ್ಮಾಃ ಸರ್ವೇಽಪಿ ಸತ್ಯಾತಾಃ ।

ತತ್ತದ್ವಾರಂ ಪುಣ್ಯಂ ನಾಸ್ತಿ ನ ಶಾರ್ಯತೇ ಧ್ರುವಂ ॥೩೬೮॥

ಶಿವಾಚರ್ಚನೇನ ನಕ್ಯಂತಿ ಮಹಾಪಾತಕಪರ್ವತಾಃ ।

ತತ್ತದ್ವಾರಂ ಪುಣ್ಯಂ ಈಂ ವಾ ನೇದೇ ಭವಿಷ್ಯತಿ ॥೩೬೯॥

ತುಲಾದಾನ ಇವುಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದರಿಂದ ದೊರಿಯುವ ಪುಣ್ಯಕ್ಷೇತ್ರಾಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪುಣ್ಯವು ಶಿವಪೂಜೆಯಿಂದ ಖಂಟಾಗುವುದು. ||೩೬೧-೩೬೨-೩೬೩||

ಅಬುದಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಎಳ್ಳಿನ ಬೆಟ್ಟಗಳನ್ನೂ (ಬೆಟ್ಟದಪ್ಪ ಪ್ರಮಾಣವು ಎಳ್ಳನ್ನೂ) ಮತ್ತು ಕೋಟಿ ಕಸ್ಯೇಯರನ್ನೂ ದಾನಮಾಡುವುದರಿಂದುಂಟಾಗುವ ಪುಣ್ಯಕ್ಷೇತ್ರ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪುಣ್ಯವು ಶಿವಪೂಜೆಯಿಂದುಂಟಾಗುವುದು. ||೩೬೪-೩೬೫||

ರಾಜನೇ, ಆ ಸಂಪದ್ಯಂತನಾದ ಮಹಾದೇವನ ಪೂಜೆಯಂದ ಪಡೆಯಬಹುದಾದ ಫಲವು ಇತರ ಧರ್ಮಗಳ ಸಮಾಜಗಳಿಂದಲೂ ಹೇಗೆತಾನೇ ಹೊಂದಲೂ ದೀತು? ರಾಜೀಂದ್ರನೇ, ಶಿವಪೂಜೆಯಿಂದ ಹೊಂದಲು ಸಾಧ್ಯವಾದ ಧರ್ಮ, ಆರ್ಥ, ಕಾನು, ನೋಕ್ಕವೆಂಬ ಫಲಗಳು ಮತ್ತುವುದರಿಂದಲೂ ಬರಲಾರವು. ಶಿವಪೂಜೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದಮೇಲೆ ಎಲ್ಲಾ ಧರ್ಮಗಳನ್ನೂ ಆಚರಿಸಿದಂತೆಯೇ ಆಗುವುವು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆದಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದ ಪುಣ್ಯವು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಕೇಳಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ||೩೬೬-೩೬೭-೩೬೮||

ಮಹಾಪಾವಗಳಿಂಬ ದೊಡ್ಡ ಪರ್ವತಗಳೂ ಈ ಶಿವಪೂಜೆಯಿಂದ ನಾಶವಾಗುವುವು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಶಿವಪೂಜೆಗೆ ಸಮಾನವಾದ ಪುಣ್ಯವು ನೇದದಲ್ಲಿ ಏನು

శివాజీనాన్నాన్నివిధాన్ ధమాంన్ కృత్వాపి కోణితః ।
న ముక్తిం లభతే మత్తోఽఏ వినా తంకెరప్రాజయా ॥३२०॥

శివాజీనం పరం పుణ్యం శ్రుతం స్వగాపవగ్దచం ।
అతస్తత్స్వదృతం పుణ్యం న శ్రుతం శ్రుతిషు ధ్వనం ॥३२१॥

ముక్తః శివాజీనేనేతి శ్రుతిదిందిఎరవః శ్రుతః ।
స తు దిందిఎరవోఽస్మాకేం ముక్తికల్యాణశారణం ॥३२२॥

తతః కురు ప్రయత్నేన మహాదేవాజీనం సృప ।
భస్మయుద్ధాక్షప్రాతాంగో బిల్వపత్రాదిసాధన్యః ॥३२३॥

ఉద్ఘాఢనం త్రిపుండ్రంజ మనసాపి న లంఘయ ।
ఉద్ఘాఢన త్రిపుండ్రాధ్యాం వినా నాజీయ తంకెరం ॥३२४॥

జాబాలోక్తేన మాగేణ కురు రుద్ధారణం ।
జాబాలోక్తేన మాగేణ భస్మనోకపి జ ధారణం ॥३२५॥

తానే ఇద్దితు? ఇతర కోణితంతర నానాధమంగళన్నో వాడిదరూ మానవను శివశుజి మాడదే ముక్తిహొందలారను. స్వగం మత్తు వోక్కరూపవాద పుణ్యఫలగళన్ను కోడువ ఈ శివపూజియెంబుదు శ్రుతి ప్రసిద్ధవాద ఉత్సవపుణ్యకార్యనేందు ప్రఖ్యాతవాగిరువుదరింద వేదగళల్లి ఇదచ్యేసమానవాద పుణ్యవనన్ను బీరే యావుదక్కుహేళిల్ల. ||३२६-३२०-३२८||

శివపూజియెంద ముక్తియెందు శ్రుతియెంబ దిందిఎరవ (వాద్యవిశేష)వు సారుత్తిడి. ఆ ధ్వనిసితేషవాదరో నమగే మోక్కవేంబ మంగళవ స్నుంటుమాడువుదు. ఆద్దరింద ఎల్చే రాజనే, విశేష నియమదింద భస్మ రుద్ధాక్ష ఇవుగళన్ను ధారణమాడి బిల్వపత్రి ముంతాడ సలకెరణిగళింద ఆ మహాదేవనన్ను శ్రుజిమాడు. భస్మలేపన మత్తు భస్మత్రిపుండ్రధారణ ఇవుగళన్ను మనస్సినల్లియూ విమరచేండ. ఇవుగళన్ను లంకరిసదే ఆ శంకర సన్ను పూజి మాడలేచేండ. ||३२७-३२९-३२८||

జూబాలమునియు హేళిరువ రీతియెన్న నుసరిసి రుద్ధాక్షగళన్నూ,

ನಿತ್ಯಂ ಕಾರ್ಯಂ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಭೂತಿರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣಂ ।
ತಾಭ್ಯಾಂ ನ ಪ್ರಮದೋ ಭೂರ್ಯಾದಿತಿಜಾಬಾಲವಾದಿನಃ ॥೫೩೬॥

ಸರ್ವಮಂತೋತ್ತಮೋ ಮಂತ್ರಃ ಶಿವಮಂತ್ರಃ ಶ್ರುತಿಶ್ರುತಃ ।
ತತ್ಸ್ತವುತ್ಪಿಯತ್ಯೇನ ಜಪ ರುದ್ರಾಕ್ಷವಾಲಯಾ ॥೫೩೭॥

ರುದ್ರಾಕ್ಷವಾಲಯಾ ಜಪ್ತಃ ಶಿವಮಂತ್ರಃ ಷಡ್ಕ್ಷರಃ ।
ಮೋಕ್ಷಪ್ರದೋ ಭವತ್ಯೇನ ಸತ್ಯನೇವೋಜ್ಯತೇ ವಾಯಾ ॥೫೩೮॥

ಜಪೇ ಯಾವತ್ತಲಂ ಸ್ತಾಪ್ಯಂ ವಿದ್ರುಮೋತ್ತಮವಾಲಯಾ ।
ತತಃ ಸಹಸ್ರಗುಣತಂ ವರೋಕ್ತಿಕೋತ್ತಮವಾಲಯಾ ॥೫೩೯॥

ಜಪೇ ಯಾವತ್ತಲಂ ಸ್ತಾಪ್ಯಂ ವರೋಕ್ತಿಕೋತ್ತಮವಾಲಯಾ ।
ತತಃ ಸಹಸ್ರಗುಣತಂ ಘಲಂ ಸ್ಥಾಪಿಕವಾಲಯಾ ॥೫೪೦॥

ಜಪೇ ಯಾವತ್ತಲಂ ಸ್ತಾಪ್ಯಂ ಮುಕ್ತಾಷ್ಟಿಕವಿದ್ರುಮ್ಯಃ ।
ತತೋಽನಂತಗುಣಂ ಪುಣ್ಯಂ ಶುದ್ಧರುದ್ರಾಕ್ಷವಾಲಯಾ ॥೫೪೧॥

ವಿಭೂತಿಯನ್ನೂ ಧರಿಸು. ನಿತ್ಯನೂ ನಿಯಮಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ವಿಭೂತಿಯನ್ನೂ ,
ರುದ್ರಾಕ್ಷಗಳನ್ನೂ ಧಾರಣೆವಾಡು. ಇವೆರಡು ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಯಾವಾಗಲೂ
ಪ್ರಮಾದ ಹೊಂದಬೇಡವೆಂದು ಜಾಬಾಲಮುನಿಯನ್ನು ಸರಿಸಿರುವ ಇತರ
ಮುನಿಗಳೂ ಸಾರುತ್ತಿರುವರು. ॥೫೪೨-೫೪೩॥

ಶಿವಮಂತ್ರವು ಎಲ್ಲಾ ಮಂತ್ರಗಳಿಂತಲೂ ಉತ್ತಮವಾದುದೆಂದು ನೇಡ
ಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ ಆ ಶಿವವಂಚಾಕ್ರಿಜವವನ್ನು ರುದ್ರಾಕ್ಷವಾಲೆಯ ಸಹಾಯ
ದಿಂದ ನೀನು ಜಪಮಾಡು. ರುದ್ರಾಕ್ಷವಾಲೆಯನ್ನು ಧರಿಸಿ ಜಪಮಾಡಿದ
ಆ ಆರಕ್ಷರದ ಶಿವಮಂತ್ರವು ('ಓ ನಮಃ ಶಿವಾಯ') ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಮೋಕ್ಷವ
ನ್ನು ಒಂಟಿಮಾಡುತ್ತದೆಂದು ಸತ್ಯವಾಗಿ ನಾನು ಹೇಳುವೆನು. ಉತ್ತಮವಾದ ಹವಳದ
ಮಾಲೆಗಿಂತಲೂ ಉತ್ತಮವಾದ ಮುತ್ತಿನ ಜಪಮಾಲೆಯನ್ನು ಧರಿಸಿ ಜಪಮಾಡು
ವುದರಿಂದ ಸಾನಿರಪಾಲು ಘಲವು ಹೆಚ್ಚುಗುವುದು. ॥೫೪೩-೫೪೪-೫೪೫॥

ಉತ್ತಮವಾದ ಮುತ್ತಿನ ಹಾರಕ್ಕೆಂತಲೂ ಸ್ಥಾಪಿಕದ ಜಪಸರವನ್ನು ಧರಿಸಿ
ಜಪಮಾಡುವುದರಿಂದ ಇನ್ನೂ ಸಾನಿರಪಾಲು ಹೆಚ್ಚು ಘಲವುಂಟಾಗುವುದು. ಈ

ಶಿವಮಂತೇಶ್ವರೇ ಬಿಲ್ವಮಾಲೀ ಜಸ್ತೋ ರುದ್ರಾಕ್ಷವಾಲಯಾ ।
ಅಭಿಃಸ್ಮಿತಾಧರಃ ಫಲದೋ ಭವತ್ಯೇವ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೩೮೨॥

ಶಿವಮಂತೇಶ್ವರೇ ನೇದಮಂತೇಶ್ವರೇ ನೇದಾಂತ್ಯೇ ಸಂಸ್ತುತೋ ಮುಹುಃ ।
ಅತೋ ಮಂತೇಶ್ವರೇಯಮಮಲೋ ಜಪನಿಎಯಃ ಪ್ರಯತ್ನತಃ ॥೩೮೩॥

ಶಿವಮಂತ್ರಸನೋ ಮಂತೇಶ್ವರೇ ನಾಸ್ತಿ ನ ಶ್ರಾಯತೇ ಶ್ರುತಾ ।
ಅತೋ ಯಂ ನೈದಿಕೋ ಮಂತೇಶ್ವರೇ ಜಪನಿಎಯೋ ಮುಮುಕ್ಷುಭಿಃ ॥೩೮೪॥

ನಾಭಿದಷ್ಟು ಜಲೀ ಸ್ಥಿತಾ ಶಿವಮಂತ್ರಮನಸ್ತುತಮಂ ।
ಯೋ ಜಪೇಧಸ್ತ ಪ್ರಾತಾಂಗಃ ಸ ಮುಕ್ತೋ ಭವತಿ ಧ್ಯಾನಂ ॥೩೮೫॥

ಉಪದೇಶೋ ಸ್ತ ನಾ ನಾಸ್ತಿ ಶಿವಮಂತ್ರಸ್ತ ನಸ್ತತಃ ।
ತಥಾಸಿ ಜಪನಿಎಯೋ ಯಂ ಮಂತ್ರಃ ಶ್ರೀನಃ ಷಡಭ್ರರಃ ॥೩೮೬॥

ಮುತ್ತು, ಸ್ವರ್ಪಿಕ ಮತ್ತು ಹನಳ ಈ ಜಪಮಾಲೆಗಳಿಂದ ಬರುವ ಪ್ರಣಿರ್ಮಿಂತ ಕುದ್ದವಾದ ರುದ್ರಾಕ್ಷವಾಲೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ಜಪಮಾಡುವುದರಿಂದ ಅಸಾರವಾದ ಪುಣ್ಯವು ಲಭಿಸುವುದು. ||೩೮೦-೩೮೧||

ಬಿಲ್ವಮಾರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ರುದ್ರಾಕ್ಷವಾಲೆಯನ್ನು ಧರಿಸಿ ಶಿವಮಂತ್ರ ಜಪ ಮಾಡಿದರೆ ಪರಿಶಿವನು ಇಷ್ಟಾಧರಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ನೇದಮಂತ್ರವಾಗಿರುವ ಈ ಶಿವಮಂತ್ರವು ಪದೇಪದೇ ಮೇದಾಂತಗಳಿಂದ ಸೋತ್ತುತ್ತು ವಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿರುವುದು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಪರಿಶುದ್ಧವಾದ ಈ ಮಂತ್ರವನ್ನು ನಿಯಮಿಸಿದೆ ಜಪಮಾಡಬೇಕು. ಶಿವಮಂತ್ರಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾದ ಮಂತ್ರವೇ ಇಲ್ಲ. ನೇದ ಗಳಲ್ಲಿಯೂ ನಾವು ಕೇಳಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನೇದಪ್ರತಿಸಾಧ್ಯವಾದ ಈ ಮಂತ್ರವನ್ನು ಮೋಕ್ಷಪೇಕ್ಷೆಯುಳ್ಳ ನರು ಅವಶ್ಯವಾಗಿ ಜಪಮಾಡಬೇಕು. ||೩೮೭-೩೮೮-೩೮೯||

ಸೊಂಟದುದ್ದ ನಿರಿನಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಅತ್ಯಾತ್ಮನವಾದ ಈ ಶಿವಮಂತ್ರವನ್ನು ಭಸ್ಮಧಾರಣೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಪಾವನನಾಗಿರುವ ಮಾನವನು ಜಪಮಾಡಿದರೆ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ಹೊಂದುವನು. ಉಪದೇಶವಾಗಿರಲಿ ಅಥವ ಇಲ್ಲ ದಿರಲ ಈ ಆರಕ್ಷರವುಳ್ಳ ಶಿವಮಂತ್ರವನ್ನು ಜಪಮಾಡಲೇಬೇಕು. ||೩೮೯-೩೯೦||

ರತ್ನಾಂ ಯತ್ತೇನ ಕೃತ್ಯಾಪಿ ಬ್ರಹ್ಮಣಿಸ್ಯ ಸರಾಧಿಪ ।

ಶಿವ ಇತ್ಯಕ್ಷರದ್ವಂದ್ವಮುಚ್ಯಾರ್ಥಾದ್ವಿಮುಚ್ಯತೇ ॥೫೮೭॥

ಅಸಂತಬ್ರಹ್ಮಣತ್ವಾದಿ ಪಾತಕಾನಿ ಮುಹುಮುರಹುಃ ।

ಕೃತ್ಯಾಪಿ ಮುಚ್ಯತೇ ರಾಜನ್ ಶಿವಮಂತ್ರಜಪಾದ್ವರವಂ ॥೫೮೮॥

ಮದ್ಯಂ ಹೀತ್ಯಾಪಿ ಮಾಂಸಾನಿ ಭುಕ್ತಾಪಿ ಸೃಪಸತ್ತಮ ।

ಮುಜ್ಯತೇ ನಾತ್ರ ಸಂದೇಹಃ ಶಿವಮಂತ್ರಜಪಾದ್ವರವಂ ॥೫೮೯॥

ಶಿವಮಂತ್ರಾನಲೋ ರಾಜನ್ವಾಸಾರಣ್ಯವಿನಾಶಕಃ ।

ಅತ ಏವ ಪ್ರಯತ್ನೇನ ಜಪ್ಯಃ ತ್ವೇವಃ ಷಡಕ್ಷರಃ ॥೫೯೦॥

ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣಂ ಕೃತ್ಯಾ ಭಸ್ಯನೋದಾಳಳಂ ತಥಾ ।

ತ್ರಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣಂ ಕೃತ್ಯಾ ಜಪ್ಯಃ ತ್ವೇವಃ ಷಡಕ್ಷರಃ ॥೫೯೧॥

ಅಯ್ಯ ರಾಜನೇ , ಬ್ರಹ್ಮಣಿನನ್ನೇ ಚೇಕಾಗಿ ಕೊಲೆಮಾಡಿದ್ದರೂ ಶಿವ
ಎಂಬಿರಡಕ್ಕರವನ್ನು ಉಚ್ಯಾರಮಾಡಿದ ಮಾತ್ರದಿಂದಲೇ ಆ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಾದೋವ
ದಿಂದ ಆತನು ಬಿಡುಗಡಿ ಹೊಂದುವನು. ರಾಜೇಂದ್ರನೇ , ಮಿತಿಯಲ್ಲದ ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯ,
ಸುರಾವಾನ ಮುಂತಾದ ಮಹಾಪಾತಕಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದರೂ ಶಿವಮಂತ್ರವನ್ನು
ಜವನಾಡುವುದರಿಂದ ಮಾನವನು ಬಿಡುಗಡಿ ಹೊಂದುವನು. ಹೆಂಡವನ್ನು
ಕುಡಿದು ಮಾಂಸವನ್ನು ತಿಂದಿದ್ದರೂ ಈ ಶಿವಮಂತ್ರಜವ ಮಹಿಮೆಯಿಂದ
ಮಾನವನು ಎಲ್ಲಾ ಪಾಪಗಳಿಂದಲೂ ಬಿಡುಗಡಿ ಹೊಂದುವನೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹ
ವಿಲ್ಲ. ॥೫೮೮-೫೯೦-೫೯೧॥

ರಾಜನೇ , ಶಿವಮಂತ್ರವೆಂಬ ಬೆಂಕಿಯು ಪಾಪಗಳಿಂಬ ಕಾಡನ್ನು ನಾಶ
ಮಾಡಬಿಡುವುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಶಿವಮಂತ್ರವನ್ನು (ಆರಕ್ಷರವ್ಯಳ್ಳ) ನಿಯಮ
ದಿಂದ ಜವ ಮಾಡಬೇಕು. ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣೆ ಮತ್ತು ಭಸ್ಯಲೇವನ , ತ್ರಿಪುಂಡ್ರ
ಧಾರಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಈ ಆರಕ್ಷರದ ಶಿವಮಂತ್ರವನ್ನು ಜವನಾಡಬೇಕು.
॥೫೯೦-೫೯೧॥

ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣೇ ಯೋಗ್ಯಃ ಶೈವ ಏವ ಸೃಷ್ಟಿತ್ವಮ |
ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣಂ ಶ್ರೀತಂ ಯತೋ ವೈದಿಕಸಂಮಾತಂ ||೨೬೨||

ಉಪನಿಷತ್ತೀರೇವ ಕಾರ್ಯಂ ನೇಡಸ್ಯಾಧ್ಯಂ ಯನಂ ಯಥಾ |
ತಧ್ಯೈವ ಶಾಂಕರೀರೇವ ಕಾರ್ಯಂ ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣಂ ||೨೬೩||

ಚಂಡಾಲಸ್ಯ ಯಥಾ ಯಾನೇ ನಾಧಿಕಾರಸ್ತಧಾ ಸೃಪ |
ಅಶಾಂಕರಸ್ಯಾಧಿಕಾರೋ ನಾಸ್ತಿ ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣೇ ||೨೬೪||

ಕೃತೀ ಯಾಗೇಽಪಿ ಚಂಡಾಲೋ ಯಥಾ ಪ್ರಾಷ್ಟ್ವೋತಿ ದುರ್ಗತಿಂ |
ತಥಾ ಧೃತ್ವಾಪಿ ರುದ್ರಾಶ್ವನಶ್ಯೇಷೋ ಯಾತಿ ದುರ್ಗತಿಂ ||೨೬೫||

ಚಂಡಾಲೋಽಧೀತವೇದೋಽಪಿ ಯಥಾ ಪ್ರಾಷ್ಟ್ವೋತಿ ದುರ್ಗತಿಂ |
ತಥಾ ಧೃತ್ವಾಪಿ ರುದ್ರಾಶ್ವನಶ್ಯೇಷೋ ಯಾತಿ ದುರ್ಗತಿಂ ||೨೬೬||

ಬ್ರಾಹ್ಮಣ್ಯಮಾಪಿ ಸಂಪ್ರಾಪ್ಯ ಯೋ ನ ಶೈಷೋ ಭವಿಷ್ಯತಿ |
ಸ ಪ್ರಾಣಃ ಪ್ರಾಣರಾಷ್ಟ್ರೋತಿ ಜಾಂಡಾಲೀಂ ಯೋನಿಮುನ್ನಲಾಂ ||೨೬೭||

ರಾಜಶ್ರೀಷ್ವನೇ ! ರುದ್ರಾಕ್ಷಗಳನ್ನು ಧರಿಸಲು ಅದು ವೈದಿಕವೂ ಶ್ರುತಿ ಸಂಮತವೂ ಆಗಿರುವುದರಿಂದ ಈಶ್ವರಭಕ್ತನೇ ಯೋಗ್ಯನು. ವೇದಾಧ್ಯಯನನ್ವ ಖಾಪನಯನವಾದವರಿಗೆ ಹೇಗೆ ಆವಶ್ಯಕವೋ ಹಾಗೆ ಶಾಂಕರರು ರುದ್ರಾಕ್ಷಗಳನ್ನು ಧಂಡಲೇಬೇಕು. (ಆಫವ ಉಪನಯನವಾದವರೇ ವೇದಾಧ್ಯಯನವಾಡಲು ಯೋಗ್ಯರಾಗಿರುವಂತೆ ಶಂಕರಭಕ್ತರೇ ರುದ್ರಾಕ್ಷಗಳನ್ನು ಧಾರಣೆಮಾಡಬೇಕು.) ರಾಜನೇ ! ಯಾಗದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲದಿರುವ ಚಂಡಾಲನಾತೆ, ಈರುದ್ರಾಕ್ಷಗಳನ್ನು ಧಂಡನ್ವದರಲ್ಲಿ ಶಂಕರಭಕ್ತನಲ್ಲದವನಿಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲ ||೨೬೮-೨೬೯-೨೭೦||

ಯಾಗವನ್ನು ಮಾಡಿಯೂ ಚಂಡಾಲನು ಹೀನಗತಿಯನ್ನು ಹೊಂದುವಂತೆ ರುದ್ರಾಕ್ಷಮಾಲೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದ ಶೈವನಲ್ಲಿದವನು ದುರ್ಗತಿ ಹೊಂದುವನು. ಚಂಡಾಲನು ವೇದಾಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿದರೂ ಹೀನಾವಸ್ಥೆಯನ್ನೇ ಹೊಂದುವಂತೆ ರುದ್ರಾಕ್ಷಮಾಲೆಗಳನ್ನು ಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡ ಶಿವಭಕ್ತಿರೈತರು ಹೀನಗತಿಯನ್ನೇ ಪಡೆಯುವರು. ಒಮ್ಮೆಇಂಜಾಪನ್ನತಾಳದ್ವರೂ ಶಿವಭಕ್ತಿಯುತನಾಗದಿದ್ದರೆ ಅವನು ಪಡೇ

ಶಾಂಕರಾ ನ ಭವಿಷ್ಯಂತಿ ಯದ್ಯೇವಂ ಕ್ಷತ್ರಿಯಾದಯಃ ।
ತೇಽಪಿ ಸಂಸ್ಕಾರಪುಂಜೈನ ಚಂಡಾಲೀ ಯೋನಿಮುನ್ನಲಾಂ॥೫೮೪॥

ಮೋಹಿತೋ ನ ಶಾಂಕರಾನ್ಯಸ್ಯ ಕಲಾಪಂತೇಽಪಿ ನರೋತ್ತಮು ।
ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ಪುನಃ ಸತ್ಯಮುಧ್ವತ್ತ ಭುಜಮುಜ್ಯತೇ ॥೫೮೫॥

ಸರ್ವದೇವೋತ್ತಮತ್ಯೈನ ವಿಜಾತ್ಯಯ ಶಿವಮನ್ಯಯಂ ।
ಪೂಜಯಂತಿ ಶಿವಂ ನಿತ್ಯಂ ಯೇ ತೇ ಶ್ವನಾ ಇತಿ ಸ್ತುತಾಃ ॥೫೮೬॥

ಅನನ್ಯದೇವತಾ ನಿತ್ಯಂ ಶಿವೈಕಪರದೇವತಾಃ ।
ಪೂಜಯಂತಿ ಶಿವಂ ನಿತ್ಯಂ ಯೇ ತೇ ಶ್ವನಾ ಇತಿ ಸ್ತುತಾಃ ॥೫೮೭॥

ಕೃತ್ವಾ ಘಾಲಾದಿದೇಶೇಷು ಕೇವಲಂ ಭಸ್ಯಧಾರಣಂ ।
ಪೂಜಯಂತಿ ಶಿವಂ ನಿತ್ಯಂ ಯೇ ತೇ ಶ್ವನಾ ಇತಿ ಸ್ತುತಾಃ ॥೫೮೮॥

ಪದೇ ಕೊಳಕೆಸಿಂದ ಕೂಡಿದ ಚಂಡಾಲಜನ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಹುಟ್ಟುತ್ತಾನೆ. ಇದು
ನಿಜ. ||೫೮೯-೫೯೦-೫೯೧||

ಕ್ಷತ್ರಿಯ, ಪ್ಯೇಶ್ಯ, ಮತ್ತು ಶಾದ್ರು ಈ ವರ್ಗದವರೂ ಕೂಡ ಹೀಗೆ ಶಂಕರ
ಭಕ್ತರಾಗದೇ ಹೋದರೆ ಅವರೂ ಮಲದೂಸಿತವಾದ ಚಂಡಾಲಯೋನಿಯಲ್ಲಿಯೇ
ಹುಟ್ಟುತ್ತಾರೆ. ಅಯ್ಯ ರಾಜನೇ! ಕಲ್ಪದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಾದರೂ ಪರಿವಭಕ್ತನಿಗೇ
ಮೋಹಿತ್ವಪ್ರಾಪ್ತಿಯಂದು ತಿಳಿ. ಈ ವಿನಯವು ಸತ್ಯವಾದದ್ವಿಂದು ತೋಳಿತ್ತಿ ನಾನು
ಸಾರಿ ಹೇಳುವೇನು. ನಾಶರಹಿತನಾದ ಆ ಪರಿವನನನ್ನು ಪಕಲ ದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ
ಉತ್ತಮನೆಂದು ತಿಳಿದು ಯಾವಾಗಲೂ ಪ್ರಜೆನಾಡುವವರೇ ನಿಜವಾದ ಶ್ರೀವರೆನಿಸು
ತ್ತಾರೆ. ||೫೯೦-೫೯೧-೫೯೨||

ಮತ್ತಾವ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಭಜಿಸದೇ ನಿತ್ಯವೂ ಆ ಶಿವನೊಬ್ಬನನ್ನೇ
ಉತ್ತಮದ್ವಿವನೆಂದು ತಿಳಿದು ಪ್ರಜೆನಾಡುವವರೂ, ರಣ ಮುಂತಾದ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ
ಭಸ್ಯವನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡು ಆ ಮರಾದೇವನನ್ನು ನಿತ್ಯವೂ ನಿಯಮದಿಂದ
ಧಾರ್ವನನಾಡುವವರೂ ಶ್ರೀವರೆಂದು ಹೇಳಲ್ಪಡುವರು. ||೫೯೨-೫೯೩||

ರಾಜನ್ ಕೇವಲಭಸ್ಯಾಂಗಾಃ ಶಿವೈಕೆಪರದೇವತಾಃ ।

ಶ್ರೀವಾ ಇತಿ ಸ್ತುತಾಸ್ತೇತು ಶಿವಪಾರಿಷದಾಃ ಸ್ತುತಾಃ ॥೪೦೩॥

ಮೋಹಿಃ ಸಂಪತ್ತಾಪ್ಯತೇ ರಾಜನ್ನಿಧ್ಯಶ್ರೇವ ಶಾಂಕರ್ಯಃ ।

ಅಶಾಂಕರ್ಯನ್ ಸಂಪತ್ತಾಪ್ಯೋ ಮೋಹಿಃ ಸವಾರ್ಥತ್ವನಾ ಧ್ರುವಂ ॥೪೦೪॥

ಪೂರ್ವೋಕ್ತಲಕ್ಷಣಭರಷ್ವಾ ಯೇ ತೇ ಸರ್ವೇ ನ ಶಾಂಕರಾಃ ।

ಅಶಾಂಕರ್ಯಾಂಶಾಂ ಸರ್ವೇಷಾಂ ನರಕೇಷ್ಠೇವ ಸಂಸ್ಥಿತಿಃ ॥೪೦೫॥

ಮೋಹಿಂ ರಾಜನ್ ಶ್ರೀವಾನಾಂ ಅತ್ಯಂತಂ ದುರ್ಬಳಂ ಧ್ರುವಂ ।

ಸ್ವರ್ಗಭೋಗಪ್ರದಂ ಪುಣ್ಯಂ ಸೋಮವಾನಾ ಶುನಾನಿವ ॥೪೦೬॥

ಅತೋ ಗೃಹಾಣ ರಾಜೀಂದ್ರ ಶ್ರೀವದೀಕ್ಷಾಮಘಾಪಹಾಂ ।

ಶ್ರುತೋ ಭವಾತಿಯತ್ವೇನ ಮೋಹಿಂಚಾ ಯದಿ ತೇ ಭವೇತ್ ॥೪೦೭॥

॥ ವಿಷ್ಣುರುವಾಚ ॥

ಇತ್ಯಕ್ತಾ ಸ ತು ಶ್ರುತೇಂದ್ರಸ್ತೇನ ಭೂಪೇನ ಪೂಜಿತಃ ।

ಯಂತರೆ ಶಂಕರಭಕ್ತಿಗೆ ಮೋಹಿಸ್ತಾಪಿಯಾಗುವುದು ॥೪೦೮॥

ರಾಜನೇ, ಕೇವಲ ಭಷ್ಯಲೀಪಿತ ಶರೀರರಾಗಿ, ಶಿವನೊಬ್ಜನನ್ನೇ ಉತ್ಸೂಷ್ಟಿ
ದ್ವೀಪನೆಂದು ತಿಳಿದಿರಾವ ಆ ಶ್ರೀವರು ಶಿವನ ಸಭಾಸದರೆನಿಸುತ್ತಾರೆ. ರಾಜೀಂದ್ರನೇ,
ಇಂತಹ ಶಂಕರಭಕ್ತಿಗೆ ಮೋಹಿಸ್ತಾಪಿಯಾಗುವುದು. ಶಂಕರಭಕ್ತರಲ್ಲದವರಿಗೆ
ಯಾವ ರೀತಿಯಿಂದಲೂ ಮೋಹಿಸೆಂಬುದು ಖಂಡಿತವಾಗಿ ದೊರೆಯಂತಾರದು.
॥೪೦೯-೪೧೦॥

ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದ ಲಕ್ಷಣಗಳಲ್ಲದವರೆಲ್ಲರೂ ಅಶಾಂಕರರು. ಅವರಿಗೆಲ್ಲಾ
ನರಕನೇ ವಾಸಸ್ಥಾನವಾಗುವುದು. ರಾಜನೇ, ಶಿವದೊರ್ಹಿಗಳಾದವರಿಗೆ ಮೋಹಿ
ಪ್ರಸ್ತುತಿಯು, ನಾಯಿಗ ಸ್ವರ್ಗಲೋಕಭೋಗವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಪುಣ್ಯವುಳ್ಳ
ಸೋಮವಾನದಂತೆ ತುಂಬಾ ದುರ್ಬಳವೇ ಸರಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲೆ ರಾಜೀಂದ್ರನೇ,
ಪಾಪನಾಶಕವಾದ ಶ್ರೀವದೀಕ್ಷೇಯನ್ನು ಇಂದೇ ಸ್ವಿಕರಿಸು. ಸಿನಗೆ ಮೋಹಿಸ್ತಾಪೇಹ್ಯೇ
ಯಿದ್ದರೆ ಜಾಗ್ರತೀಯಾಗಿ ಶ್ರೀವರದವರ್ಮದವನಾಗು. ॥೪೧೧-೪೧೨-೪೧೩॥

ಹೀಗೆ ಹೇಳಿ ಆ ಶಾಂಕರವಾಗ್ರೇನರನು ಆ ವಿಶ್ವಾಭಿದರಂಜನಿಂದ ಪೂಜಿಸ

ತತ್ತಃ ಸ ಭೂಪತಿಬ್ರಹ್ಮಹೃಷ್ಟಃ ಕ್ರೇ ರತ್ನತಿವಾಲಯಂ ।

ಲಿಂಗಂ ಚ ಸ್ಥಾಪಯಾವಾಸ ತಸ್ಮಿನ್ನೇವ ತಿವಾಲಯೀ ॥೪೦೬॥

ರಥಂ ಚ ಕಾರಯಾವಾಸ ಸಹಸ್ರಾರಂ ಹಿರಣ್ಯಯಂ ।

ಸಹಸ್ರದ್ವಾರಸಂವೀತಂ ರತ್ನವಾಲಾವಿರಾಜಿತಂ ॥೪೦೭॥

ಅಯುತಂ ರಥಕೃಂಗಾಜಾಂ ರಥೋಪರಿ ವಿರಾಜಿತಂ ।

ಹೇಮಧ್ವಿಜಾಯುತಾಕೀಣಂ ಹೇಮಪಟ್ಟಿವಿರಾಜಿತಂ ॥೪೦೮॥

ವೈಕುಂಠಮುಖತೀತ್ಯೈವ ಸಂಸ್ಥಿತಂ ನಯನಶ್ರಯಂ ।

ಸರ್ವದೇವಸವಾರಾಧ್ಯಂ ಸರ್ವಗಂಧರ್ವಸೇವಿತಂ ॥೪೦೯॥

ಶಂಕರಂ ತದ್ರಥಾರೂಪಂ ಸಾಂಬಂ ವೀಕ್ಷ್ಯ ಸ ಭೂಪತಿಃ ।

ಜಕಾರಾತ್ಯಂತಸಂತುಷ್ಟಃ ಪೂಜಾಂ ಸಾಂಬಸ್ಯ ಸಾದರಂ ॥೪೧೦॥

ಸಾರ್ಥಕೋಽಟಿತ್ರಯಂ ದೀಸಾದೀಪಿತಾಃ ಶಂಕರಾಲಯೀ ।

ತದ್ದೀಪಕಾಂತಪುಂಜೀನ ಕಾಂಜೀ ಸಂದೀಪಿತಾ ತದಾ ॥೪೧೧॥

ಲ್ವಿಟ್ಟ ಅನಂತರ, ಏಕಾಂಬರೀಶ್ವರನ ಪ್ರಜೇಗೋಽಸ್ತರ ಸಂತೋಷದಿಂದ ತೆರಳದನು. ಈ ಬ್ರಹ್ಮದೇವನೇ, ಆ ರಾಜನು ಶಾಂಭವನು ತನಗೆ ಹೇಳಿದಂತೆಯೇ ರತ್ನಮಯವಾದ ಶಿವದೇವಾಲಯನನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ ಅದೇ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ತಿವಲಿಂಗವನ್ನು ಸ್ಥಾಪನೆವಾಡಿಸಿದನು. ||೪೦೮-೪೦೯||

ಆ ದೇವನಿಗೋಽಸ್ತರ ಸಾವಿರ ಚಕ್ರಗಳಂದ ಕೂಡಿದ ಚಿನ್ನದ ರಥವನ್ನು ವಾಡಿಸಿದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಸಾವಿರ ಬಾಗಿಲುಗಳಿದ್ದವು. ಸುತ್ತಲೂ ರತ್ನವಾಲೆಗಳು ಶೋಭಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ರಥದನೇಲೀ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಶಿಖರಗಳಸ್ನೇರ್ವದಿಸಿದ್ದನು. ಚಿನ್ನದ ಬಟ್ಟಿಗಳಂದಲಂಕೃತವಾದ ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ಧ್ವಜಗಳು ಆ ರಥದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಾಶಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಆ ರಥದಲ್ಲಿ ವೈಕುಂಠಲೀಕವನ್ನೂ ಏರಿಹೋಗಿರುವ ದೇಹಕಾಂತಯಿಂದ ಯುಕ್ತನಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ದೇವತೆಗಳಂದಲೂ ಮತ್ತು ಗುಧರ್ವಾಂದಲೂ ಸೇವಿಸಲ್ಪದು. ತ್ವರುವ ಮಹೇಶ್ವರನು ವಿರಾಜಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ||೪೧೦-೪೧೧-೪೧೨||

ಆ ರಥವನ್ನೇರಿರುವ ಅಂಬಿಕಾಪತಿಯಾದ ಶಂಕರನನ್ನು ಈ ರಾಜನು ಸೋಡಿ, ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷಭರಿತನಾಗಿ, ಅದರದಿಂದ ಆ ಸಾಂಬಫಿಗ ಪ್ರಜೀವಾಡಿ

ಪ್ರಾಸಾದಃ ಕಾರಿತಸ್ತೇನ ಲಕ್ಷ್ಯದ್ವಾರಂ ಮನಸ್ಸಿತಃ ।

ಸ ಸರ್ವಸುರಸಂಸೇನ್ಯಃ ಸರ್ವಗಂಧರ್ವಸೇನಿತಃ ॥೪೧೫॥

ದೇವಗಂಧರ್ವಮಾತ್ರೀನಾಂ ಕೋಟಿಭಿಕ್ಷು ಸಮಾನ್ಯತಃ ।

ಪ್ರಾಸಾದಶ್ಯಂಗೈನ್ಯೇ ಕುಂತಃ ಸಮಾತೀತೋಽಧಿ ಶೋಭನ್ಯಃ ॥೪೧೬॥

ತತ್ಪೂರ್ಣಾದವರಾರೂಢಂ ಮಹಾದೇವಂ ಸ ಭೂಪತಿಃ ।

ಪೂಜಯಾಮಾಸ ಯತ್ನೇನ ಸಂತುಷ್ಟಾಘದಯೋ ವಿಧೀ ॥೪೧೭॥

ವಿವಂ ಕೃತ್ಯಾ ಮಹೇಶಸ್ಯ ಪೂಜಾಂ ಯತ್ನೇನ ಭೂಪತಿಃ ।

ಪುತ್ರೀಷು ರಾಜ್ಯಂ ವಿನ್ಯಸ್ಯ ಕಾತೀಂ ಪ್ರಾಪ ಶಿವಾತ್ಮಿಕಾಂ ॥೪೧೮॥

ಕಾಶ್ಯಂ ವಿಶ್ವೀತ್ಯರಂ ನಿತ್ಯಂ ಸಂಪೂಜ್ಯಾಖ್ಯಂತಯತ್ನತಃ ।

ನಿತ್ಯಂ ಶಿವಕಥಾಂ ಶೃಷ್ಟಾನ್ ಶಿವಯಾತ್ಮಾಪರೋಽಭವತ್ ॥೪೧೯॥

ದನು. ಶಂಕರನ ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಒಂದೂವರಿಕೋಟಿ ದೀಪಗಳು ಹತ್ತಿನ ಲ್ಪಟ್ಟು, ಆ ದೀಪಗಳ ಕಾಂತಿಯಿಂದ ಕಾಂಚೀಪಟ್ಟಣನೇ ಬೆಳಕಾಗಿದ್ದಿತು. ||೪೨೩-೪೨೪||

ಆ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಒಂದು ಲಕ್ಷ ಬಾಗಿಲುಳ್ಳ ಪ್ರಾಸಾದವನ್ನು ರಾಜನು ಸರ್ವಡಿಸಿದನು. ಆ ಪ್ರಾಸಾದಗಳು ಎಲ್ಲಾ ದೇವಗಂಧರ್ವರಿಂದಲೂ ಯಾವಾಗಲೂ ಸೇವಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಕೋಟಿಂತರ ದೇವಗಂಧರ್ವರ ಮಾತ್ರಗಳಿಂದ ವ್ಯಾಸ್ತತ ವಾದ ಈ ಪ್ರಾಸಾದವು ಎತ್ತರವಾಗಿ ಮನೋಹರವಾಗಿರುವ ಶಿಖರಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದುದ ರಿಂದ ನೈಕುಂಠಲೋಕವನ್ನೂ ಏರಿಸುವಂತಿತ್ತು. ||೪೨೫-೪೨೬||

ಆ ಪ್ರಾಸಾದದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ ಮಹಾದೇವನನ್ನು ಸಂತೋಷಭರಿತ ವಾದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಆ ರಾಜನು ನಿಯಮಬಧನಾಗಿ ಪೂಜಿಮಾಡಿದನು. ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ದಿನಗಳು ಸಿಯಮದಿಂದ ರಾಜನು ಮಹೇಶ್ವರನನ್ನು ಪೂಜಿ, ಅನಂತರ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ರಾಜ್ಯಭಾರವನ್ನೊಳಿಸಿ ತಾನು ಶಿವಸ್ವರೂಪನೇ ಆಗಿರುವ ಕಾಶೀ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ||೪೨೬-೪೨೭||

ಆ ಕಾಶೀಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ನಿತ್ಯಸೂ ವಿಶ್ವೀತ್ಯರನನ್ನು ಭಕ್ತಿ ನಿಯಮದಿಂದ ಪ್ರಾಣವಾದಿ, ನಿತ್ಯಸೂ ಶಿವಕಥಿಗಳನ್ನೇ ಕೇಳುತ್ತಾ, ಶಿವಕ್ಕೇತ್ತರ್ವಾತ್ಮಾಸರ

ಕಾಶ್ಯಂ ಶಿವೈಕರಣೈ ಸಹ ನಿತ್ಯಂ ವಸನ್ಯೈಪಃ ।

ಶ್ರೈವಧಮೇಽಷು ಸರ್ವೇಷು ಪ್ರೀತಿವಾನಭವತ್ತದಾ ॥೪೭೦॥

ಗೃಹೀತತ್ವ ಶೈವದೀಕ್ಷಾಂ ಚ ಶಿವೈಕರಣೋಽಭವತ್ ।

ಶ್ರೈವೋ ಭೂತತ್ವ ತತೋ ರಾಜಾ ಸ ನೋಕ್ಷಮಗಮದ್ವಧೇ ॥೪೭೧॥

ಅತಃ ಪ್ರಯತ್ನ ತೋ ಗ್ರಾಹಾ ಶೈವದೀಕ್ಷಾ ಮುಮುಕ್ಷುಭಿಃ ।

ಬ್ರಹ್ಮಕ್ಷತ್ರಿಯವಿಟ್ಲಾದ್ವರನೋತ್ತ ವಿಧಿಶೂರ್ವಕಂ ॥೪೭೨॥

ಶಿವಂ ನೋಕ್ಷಪ್ರದಂ ಹಿತ್ವಾ ಯಸ್ತ್ವನ್ಯಂ ಪೂಜಯಿಷ್ಠತಿ ।

ಸ ದುಭ್ರಗ ಇತಿ ಜ್ಞೋಯಃ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೪೭೩॥

ಅಶ್ರೈವಾ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾ ಜಾತಾ ಭವಿಷ್ಯಂತಿ ಚ ಭೂರಿತಃ ।

ಅಶ್ರೈವಾಸ್ತೇ ಭವಿಷ್ಯಂತಿ ಸರ್ವೇ ನಾರಕಣೋ ವಿಧೇ ॥೪೭೪॥

ನಾದನು. ಆ ರಾಜನು ಕಾಶೀವಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಶಿವಭಕ್ತರೊಡನೆ ಯಾವಾಗಲೂ ವಾಸವಾಡುತ್ತಾ ಶೈವಧಮುಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಯಾವಾಗಲೂ ಪ್ರೀತಿಯಾಳ್ಳವನಾಗಿ ಕಾಲಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ||೪೮-೪೭೦||

ಶೈವದೀಕ್ಷೇಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ಆ ರಾಜನು ಶಿವಶರಣನಾಗಿ ಕೊನೆಗೆ ನೋಕ್ಷವನ್ಯೈದಿದನು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮನೇ! ನೋಕ್ಷನೇಕ್ಷೇಯಾಳ್ಳವರು ನಿಯಮದಿಂದ ಶೈವದೀಕ್ಷೇಯನ್ನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣ, ಕ್ಷತ್ರಿಯ, ವೈಶ್ಯ, ಮತ್ತು ಶಾದ್ರ, ಈ ಚಾತುರಣ್ಯರ್ಥದವರೂ ವಿಧಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು. ಅಲ್ಲದೇ ಇತರರೂ ವಿಧಿಯನ್ನು ನುಸರಿಸಿ, ಶೈವದೀಕ್ಷೇಯನ್ನು ಆಶ್ರಯಿಸಬೇಕು. ನೋಕ್ಷಪ್ರದನಾದ ಆ ಶಿವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆಯವರನ್ನು ಪೂಜಿವಾಡುವವರು ನಿಭಾರಗ್ಯಾಶಾಲಿಗಳಿಂದು ಹೇಳಲ್ಪಡುತ್ತಾರೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವೇ ಇಲ್ಲ. ||೪೮-೪೭೧-೪೭೨||

ಎಲ್ಲೆ ಬ್ರಹ್ಮನೇ! ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನೇಕರು ಶಿವಭಕ್ತಿಹೀನರಾಗಿರುವರು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಅನೇಕರಂಗಾತ್ಮಕರೆ. ಅದರೆ ಇವರಿಲ್ಲಿಗೂ ನರಕಪ್ರಾಪ್ತಿಯಾಂಟಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ||೪೭೩||

ಪೂರ್ವಂ ವೇದರತಾಃ ಸರ್ವಃ ಶ್ಯಾಮಾ ಏವ ಸ್ಥಿತಾ ದ್ವಿಜಾಃ ।

ಅಶ್ಯಾಮಾಸ್ತೇ ಕಂಥಂ ಜಾತಾ ಭವಿಷ್ಯಂತಿ ಕಂಥಂ ಹರೇ ॥೪೧೫॥

ಪುರಾ ದುಭಿಕ್ಕು ಮಭವದ್ವಾದಶಾಬ್ಲಾಮವರ್ಣಣಾತ್ ।

ತದಾನಿಂ ಗೌತಮುಂ ಪಾರುಪಾತ್ ಶುಷಯೋ ಬಹವೋ ವಿಧೇ ॥೪೧೬॥

ಸ ಗೌತಮೋ ಶುಷಿನ್ನಾಷ್ಟಾ ತದಾ ದುಭಿಕ್ಕು ಪೀಡಿತಾನ್ ।

ಆಹಾರಂ ಕೆಲ್ಪಿಯಾಮಾಸ ತೇಭ್ಯಃ ಸ್ವತಪಸೋ ಬಲಾತ್ ॥೪೧೭॥

ತತಃ ಪರಂ ಕೆದಾಚಿತ್ತೇ ಗಾಂ ಕೃತ್ವಾ ಕೃತ್ರಿಮಾಂ ಮುನೇ ।

ನಿಂದಾರಭಕ್ತಣಾಸಕ್ತಾನ್ ಕ್ರಿಸ್ತಾಂ ಕುಟಿಲಾಶಯಾಃ ॥೪೧೮॥

ನಿಂದಾರಭಕ್ತಣಾಸಕ್ತಾಂ ಗಾಂ ದೃಷ್ಟಾ ಗೌತಮಸ್ತದಾ ।

ತ್ವಣೀನ ತಾಡಯಾಮಾಸ ಶನ್ಯಾಸಾಂ ಗಾಂ ನಿವಾರಯನ್ ॥೪೧೯॥

ತ್ವಣಸಂಬಂಧಮಾತ್ರೇಣ ಸ ಭಾವಾ ಪತಿತ್ಯೇವ ಗೌಃ ।

ಗೌಹರ್ತಾ ಗೌತಮೇನೇತಿ ತದಾ ತೇ ಶುಷಯೋಽವದನ್ ॥೪೨೦॥

ಎಲ್ಲಿ ಮಹಾವಿಷ್ಣುವೇ! ಹಿಂದೆ ವೇದತತ್ವರಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರೆಲ್ಲರೂ ಶ್ರೀನಿವಾಸದವರೇ ಆಗಿದ್ದರು. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಶಿವದ್ವೋಹಿಗಳಾಗಿ ಹೇಗೆ ಬದಲಾಯಿಸಿದ ರೆಂಬುದನ್ನು ನನಗೆ ತಿಳಿಸೆಂದು ಬ್ರಹ್ಮನು ವಿಷ್ಣುವನ್ನು ಪ್ರಶ್ನೇಮಾಡಿದನು. ಆಗ ವಿಷ್ಣುವು ಹೇಗೆ ನುಡಿದನು ॥೪೨೧॥

ಎಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮನೇ! ಹಿಂದೆ ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಣ ಮಳಿ ಹುಯ್ಯದೇ ಇದ್ದುದ್ದಿಂದ ದೊಡ್ಡ ದುಭಿಕ್ಕವುಂಟಾಯಿತು. ಆಗ ಎಲ್ಲಾ ಮಷಿಗಳೂ ಗೌತಮಮಷಿಯ ಬಳಿಗ್ರೇದಿದರು. ಆಗ ಗೌತಮನು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬರದಿಂದ ಪೀಡಿಸಲ್ಪಟ್ಟು ಬಂದಿರುವ ಮಷಿಗಳನ್ನು ಸೋಡಿ, ತನ್ನ ತಪಶ್ಚಕ್ತಿಯಿಂದ ಆವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಆಜಾರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ರಕ್ಷಿಸಿದನು. ॥೪೨೧-೪೨೨॥

ಅಖ್ಯಾಮನನತೀಲನಾದ ಬ್ರಹ್ಮನೇ! ಅನಂತರ ಈ ಮಷಿಗಳು ಒಂದು ದಿನ ಶೃತಿಮಾದ ಒಂದು ಹಸುವನ್ನು ಸಿಮಿಸಿ ಕುಟೀಲಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳ ವರಾಗಿ ಅದು ಸವಕೆಯನ್ನು ತನ್ನವಂತೆ ವಸಾರು ಮಾಡಿದರು. ಆಗ ಗೌತಮಮಷಿಯು ಸವಕೆಯನ್ನು ತನ್ನತ್ತಿರುವ ತಿಹಸಿ ಹಸುವನ್ನು ಸೋಡಿ ಒಂದು ಹುಲ್ಲುಕಡ್ಡಿಯಿಂದ ಪೆಕ್ಕಿಗೆ ಅದನ್ನು ಅದರಿಂದ ಸಿವಾರಣೆಮಾಡಲು, ಆ ಹುಲ್ಲುಸೋಡಿದೆನ್ನೆ ತ

ತತಃ ಸ ಗೌತಮೋ ಭಿಂತೋ ಗೌರ್ವತೇತಿ ತತಃ ಪರಂ ।

ಅವಶ್ಯತ್ವರಣಿಧಾನೇನ ಕಮೇತದಿತಿ ಸಾದರಂ

॥೪೫೧॥

ತತ್ಕೃತಾಂ ಕೃತ್ರಿಮಾಂ ಜ್ಞಾತ್ವಾ ತಾಂ ಗಾಂ ಕೊರ್ವಧಸಮಾಕುಲಃ ।

ಶಶಾಪ ತಾನ್ಯಷ್ಟಿನ್ವಾರ್ಥನ್ಯಾ ತಮೋ ಮುನಿಪುಂಗವಃ

॥೪೫೨॥

॥ ಗೌತಮ ಉವಾಚ ॥

ಅದ್ಯ ಪ್ರಭೃತಿ ವೇದೋಕ್ತೇ ವಿಭೂತ್ಯಾದ್ವಾಳನೇ ದ್ವಿಜಾಃ ।

ಮಾಭೂಯಾದ್ವಾಪತಾಂ ಶ್ರದ್ಧಾ ಧರ್ಮಾದಿಘಲದಾಯಿನಿ ॥

॥೪೫೩॥

ಅದ್ಯ ಪ್ರಭೃತಿ ವೇದೋಕ್ತೇ ಕೇವಲೇ ಭಸ್ತ್ರಧಾರಣೇ ।

ಮಾಭೂಯಾದ್ವಾಪತಾಂ ಶ್ರದ್ಧಾ ಧರ್ಮಾದಿಘಲದಾಯಿನಿ ॥

॥೪೫೪॥

ಅದ್ಯ ಪ್ರಭೃತಿ ವೇದೋಕ್ತೇ ಶಂದ್ರರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣೇ ।

ಮಾಭೂಯಾದ್ವಾಪತಾಂ ಶ್ರದ್ಧಾ ಧರ್ಮಾದಿಘಲದಾಯಿನಿ ॥

॥೪೫೫॥

ಅದ್ಯ ಪ್ರಭೃತಿ ವೇದೋಕ್ತೇ ಕೇವಲೇ ಶಂಕರಾಚರಣೇ ।

ಮಾಭೂಯಾದ್ವಾಪತಾಂ ಶ್ರದ್ಧಾ ಧರ್ಮಾದಿಘಲದಾಯಿನಿ ॥

॥೪೫೬॥

ಅದ್ಯ ಪ್ರಭೃತಿ ವೇದೋಕ್ತೇ ರುದ್ರಾಧ್ಯಾಯಜಸೇ ದ್ವಿಜಾಃ ।

ಮಾಭೂಯಾದ್ವಾಪತಾಂ ಶ್ರದ್ಧಾ ಧರ್ಮಾದಿಘಲದಾಯಿನಿ ॥

॥೪೫೭॥

ಹಸುವು ನೆಲದಮೇಲೆ ಬಿದ್ದ ಸತ್ತಿತು. ಅಗ ಮಂಗಳೆಲ್ಲಾ ಗೌತಮನು ಹಷಿಂಗಳು
ಹಸುವನ್ನು ಕೊಂಡುಹಾಕಿದರೆಂದು ಕೂಗೊಡಿದರು. ||೪೫೮-೪೫೯-೪೬೦||

ಅಗ ಆ ಗೌತಮನು ಮುನಿಯು ಗೋತ್ತೈನೂಡಿದೆನೆಂದು ಹೆದರಿ, ಇದೇನು
ಇಂತಹ ಕೆಲಸವಾಯಿತಲ್ಲ! ಎಂದು ದಿವ್ಯಜ್ಞಾನದಿಂದ ನೋಡಲು, ಅಗ ಕೃತ್ರಿಮ
ವಾಗಿ ಈ ಮಂಗಳೇ ಈ ಹಸುವನ್ನು ನಿಮಿಂಸಿ ನನ್ನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷೆಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿ
ಸಿದರೆಂದು ತಿಳಿದು ಕೊಷಭರಿತನಾಗಿ ಆ ಮಂಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೀಗೆ ಶಿಷ್ಯಿಸಿದನು.
||೪೬೧-೪೬೨||

“ ಓ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾಧನುರೇ! ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನಿಮಗೆ, ವೇದಪ್ರತಿಷಾದಿತವಾದ
ವಿಭೂತಿಲೇವನ, ಭಸ್ತ್ರಧಾರಣ, ಶುದ್ಧವಾದ ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣ, ಶುದ್ಧವಾದ ಶಂಕರನು,

ಅದ್ವ ಪ್ರಭೃತಿ ವೇದೋಕ್ತೇ ಶುದ್ಧೇ ಶಿವಪಡಕ್ಕೆರೇ ।

ಮಾ ಭೂಯಾಧ್ವವತಾಂ ಶ್ರದ್ಧಾ ಧರ್ಮಾದಿಫಲದಾಯಿನಿಂ ॥೪೭೭॥

ಅದ್ವ ಪ್ರಭೃತಿ ವೇದೋಕ್ತೇ ಶಿವರಾತ್ರಿಪ್ರತೇ ದ್ವಿಜಾಃ ।

ಮಾಭೂಯಾಧ್ವವತಾಂ ಶ್ರದ್ಧಾ ಧರ್ಮಾದಿಫಲದಾಯಿನಿಂ ॥೪೭೮॥

ಅದ್ವ ಪ್ರಭೃತಿ ವೇದೋಕ್ತೇ ಸೋಮವಾರಪ್ರತೇ ದ್ವಿಜಾಃ ।

ಮಾಭೂಯಾಧ್ವವತಾಂ ಶ್ರದ್ಧಾ ಧರ್ಮಾದಿಫಲದಾಯಿನಿಂ ॥೪೭೯॥

ಅದ್ವ ಪ್ರಭೃತಿ ವೇದೋಕ್ತೇ ಕಾಶೀವಾಸೀಃ ಪಿ ಮೋಕ್ಷದೇ ।

ಮಾಭೂಯಾಧ್ವವತಾಂ ಶ್ರದ್ಧಾ ಧರ್ಮಾದಿಫಲದಾಯಿನಿಂ ॥೪೮೦॥

ಅದ್ವ ಪ್ರಭೃತಿ ಭಾಲಾನಿ ಮೃಲಿಪ್ತಾನಿ ಭವಂತು ವಃ ।

ಮಾಭೂಯಾಧ್ವವತಾಂ ಶ್ರದ್ಧಾ ಧರ್ಮಾದಿಫಲದಾಯಿನಿಂ ॥೪೮೧॥

ಪತಂತು ನರಕೇ ಯುಗಯಂ ಭಾಲೇ ಮೃಲೀ ಪತೋ ದ್ವಿಜಾಃ ।

ಭವಂತೋ ಮಾ ಭವಿಷ್ಯಂತು ಶಿವೇಕವರದೇವತಾಃ ॥೪೮೨॥

ಇಂದಿ, ಮತ್ತು ರುದ್ರಾಧ್ಯಾಯಮಂತ್ರಜಪ, ಇವೇ ಮೊದಲಾದ ಧರ್ಮ, ಆರ್ಥ, ಔಮ, ಮೋಕ್ಷಗಳಿಂಬ ಪುರುಷಾರ್ಥಗಳನ್ನುಂಟುಮಾಡಿಕೊಡುವ ಕರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಮಗೆ ನಂಬಿಕೆಯಂಟಾಗದೇ ಹೋಗಲಿ. ॥೪೭೨-೪೭೩-೪೭೪-೪೭೫-೪೭೬॥

ಇದು ಮೊದಲುಗೊಂಡು, ಧರ್ಮಾರ್ಥ ಕಾಮಮೋಕ್ಷಗಳಿಂಬ ನಾಲ್ಕು ರುಷಾರ್ಥಗಳನ್ನುಂಟುಮಾಡಿಕೊಡುವ, ಶುದ್ಧವಾದ ಶಿವಪಡಕ್ಕೆರ ಮಹಾಮಂತ್ರಜಪ, ವೇದಪ್ರತಿಸಾಧಿತವಾದ ಶಿವರಾತ್ರಿಪ್ರತ, ಸೋಮವಾರಪ್ರತ, ಮೋಕ್ಷಪ್ರದವಾದ ಶಿಖೇತ್ರವಾಸ, ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ನಂಬಿಕೆಯಂಟಾಗದೇ ಹೋಗಲಿ. ॥೪೭೮-೪೭೯-೪೮೦-೪೮೧॥

ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನಿಮ್ಮ ಹಣಿಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲ ಮಣಿನ್ನು ಲೇಪನಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿ. ಮರ್ಮವೇ ಮುಂತಾದ ಪುರುಷಾರ್ಥಪ್ರದಗಳಾದ ಕರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ನಂಬಿಕೆಯಂಟಾಗದಿರಲಿ. ಹಣಿಯನೇಲೆ ಮಣಿನ್ನು ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು ನೀವೆಲ್ಲರೂ ನರಕದಲ್ಲಿ ಇಂತ್ರಿ. ನೀವು ತ ಪರಿಪನೋಬುನೇ ಉತ್ತೃಷ್ಟುದೇವನೇಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯದವೇ

ಅನ್ಯದೇವದಮತ್ತೇನ ಜಾನಂತು ಶಿವನುಧ್ಯಯೆಂ ।

ನ ಭವಿಷ್ಯಂತಿ ಯೇ ಲೋಕೇ ಶಿವೈಕಪರದೇವತಾಃ ॥೪೪೪॥

ತೇ ಯಾಂತಿ ನರಕಂ ಸ್ವೋರಂ ಯಾವದಾಚಂದ್ರತಾರಕಂ ।

ಅನ್ಯದೇವದಮತ್ತೇನ ಯೋ ಜಾನಾತಿ ಸದಾಶಿವಂ ॥೪೪೫॥

ಸ ವಂಶಕೋಟಿಸಂಯುಕ್ತೋ ಯಾತ್ಯೇವ ನರಕಂ ಧ್ರುವಂ ।

ಸರ್ವವೇದಾಂತಸಂವೇದ್ಯಃ ಸರ್ವದೇವೋತ್ತಮೋತ್ತಮಃ ॥೪೪೬॥

ಮಹಾದೇವಃ ಸುರಾರಾಧ್ಯಃ ಕಥಮನ್ಯಸಮೋ ಭವೇತ್ ॥೪೪೭॥

ಶ್ರೀಕಾಲಶಿವಪೂಜಾರ್ಥಾಂ ಮಾ ಭಾಯಾಧ್ವನತಾಂ ಮತಃ ।

ಮಾಭಾಯಾಧ್ವನತಾಂ ಪ್ರೀತಿಃ ಶಿವತೀಧರ್ಣನಿಷೇವಣೇ ॥೪೪೮॥

ಮಾ ಭಾಯಾಧ್ವನತಾಂ ಪ್ರೀತಿಃ ಶಿವಲಿಂಗನಿರೀಕ್ಷಣೇ ।

ಮಾ ಭಾಯಾಧ್ವನತಾಂ ಪ್ರೀತಿಃ ಬಿಲ್ವಪತ್ರಾಜನೇ ದ್ವಿಜಾಃ ॥೪೪೯॥

ಮಾ ಭಾಯಾಧ್ವನತಾಂ ಪ್ರೀತಿಃ ಶಿವನ್ಯವೇದ್ಯಭೋಜನೇ ।

ಮಾ ಭಾಯಾಧ್ವನತಾಂ ಪ್ರೀತಿಃ ಶಿವಲಿಂಗಾಗ್ರಂತಣೇ ॥೪೪೧॥

ರಾಗಿರಿ. ಅದ್ವಿತೀಯನಾದ ಆ ಶಿವನನ್ಯ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ನಿಷೇಖತರೆ ವಿಷ್ಣುವದಿ
ದೇವತಿಗಳಿಗೆ ಸಮನೆಂದು ತಿಳಿಯುವರಾಗಿರಿ. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಶಿವನಲ್ಲಿಯೇ ಮುಖ್ಯ
ವಾದ ದೃವನೆಂಬ ಭಾವನೆ ಹೊಂದದವರು ಈ ಸೂರ್ಯಚಂದ್ರರಿರುವವರಿಗೂ
ಭಯಂಕರವಾದ ನರಕವನ್ನು ಹೊಂದಿ ಅಲ್ಲಿ ನರಳುತ್ತಾರೆ. ॥೪೪೨-೪೪೩-೪೪೪॥

ಆ ಸದಾಶಿವನನ್ನು ಇತರ ದೇವತಿಗಳಿಗೆ ಸಮಾನನೆಂದು ತಿಳಿಯುವವನು
ತನ್ನ ಕೋಟಿವಂಶಪಾರಂಪರ್ಯವಾಗಿ ನರಕವನ್ನು ತಪ್ಪದೇ ಹೊಂದುವನು. ಸಕಲ
ವೇದಾಂತಗಳಿಂದಲೂ ತಿಳಿಯಲ್ಪಡತಕ್ಕವನೂ, ಸಕಲ ದೇವತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅತ್ಯುತ್ತ
ಮನೂ, ದೇವತಿಗಳಿಂದ ಪೂಜಾರ್ಥನೂ ಆಗಿರುವ ಆ ಮಹಾದೇವನು ಇತರ.
ದೇವತಿಗಳಿಗೆ ಹೇಗೆ ಸಮನಾದಾನು? ॥೪೪೪-೪೪೫-೪೪೬॥

ಪೂರ್ತಿಃಕಾಲ, ಮಧ್ಯಾಹ್ನ, ಮತ್ತು ಸಾಯಂಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡುವ ಶಿವ
ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿಯೂ, ಶಿವಕ್ಕೇತ್ತಸೇವೆ, ಶಿವಲಿಂಗದರ್ಶನ, ಬಿಲ್ವಪತ್ರಿಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿ

ಮಾ ಭೂಯಾದ್ವಿನತಾಂ ಶ್ರೀತಿಃ ಶಿವಲಿಂಗಾಚರ್ಚ ನೇ ಸದಾ ।
ಶ್ರುತೇ ಶಿವಕಥಾಲಾಪೇ ನಾಭೂಯಾದ್ವಿನತಾಂ ಮತಿಃ ॥೪೫॥

ಶ್ರುತೇ ಮಹೇಶಸ್ವರಣೇ ಮಾ ಭೂಯಾದ್ವಿನತಾಂ ಮತಿಃ ।
ಶ್ರುತೇ ಮಹೇಶಸ್ವಾನೇ ಚ ನಾಭೂಯಾದ್ವಿನತಾಂ ಮತಿಃ ॥೪೬॥

ಮಹೇಶಮೂರ್ತಿಷು ಶ್ರೀತಿಮಾರ್ಚಭೂಯಾದ್ವಿನತಾಂ ದ್ವಿಜಾಃ ।
ಮಹೇಶಯಾತ್ರಾಕರಣೇ ನಾಭೂಯಾದ್ವಿನತಾಂ ಮತಿಃ ॥೪೭॥

ಅದ್ವಿ ದತ್ತಾ ಮಯಾ ಕಾಸಾ ಯಾವಂತೋ ದುಃಖದಾಯಕಾಃ ।
ತಾವಂತಃ ಸಂತು ಭವತಾಂ ಸಂತತಾವಷಿ ಸರ್ವದಾ ॥೪೮॥

ಅಶ್ವನಾಃ ಸಂತು ಭವತಾಂ ಪುತ್ರಪೂತ್ರದಯೋ ದ್ವಿಜಾಃ ।
ಪುತ್ರೈಃ ಸಹ್ಯವ ತಿಷ್ಣಂತು ಭವಂತೋ ನರಕೇ ಸದಾ ॥೪೯॥

ಅಂತೇ ಭವಂತು ಜಾಂಡಾಲಾ ದುಃಖದಾರಿದ್ವೃಷೀಡಿತಾಃ ॥೫೦॥

ಮನುದು, ಶಿವಸ್ವೇದ್ಯವಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುವುದು, ಮತ್ತು ಶಿವಲಿಂಗದ
ಮುಂದೆ ನಾಟ್ಯವಾಡುವುದು, ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ಶ್ರೀತಿಯುಂಟಾಗದೇ ಹೋಗಲಿ.
॥೫೦-೫೧-೫೨॥

ಯಾವಾಗಲೂ ಶಿವಲಿಂಗಕೂಜೆಯಲ್ಲಿ ಶ್ರೀತಿಯಾ, ಶ್ರುತಿಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ
ಶಿವಕಥೆಗಳನ್ನು ಕೇಳುವುದರಲ್ಲಿ ಬುದ್ಧಿಯಾ, ಶ್ರುತಿಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಮಹೇಶ್ವರ
ಸ್ವರಣೆ, ಮಹೇಶ್ವರನ ದೇವಾಲಯಾದಿಗಳಲ್ಲಿ ಭಕ್ತಿ, ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ನಂಬಿಕೆ
ಯುಂಟಾಗದೇ ಹೋಗಲಿ, ಓ ಬ್ರಹ್ಮಣರೇ ! ನಿಮಗೆ ಮಹೇಶ್ವರನ ದಿವ್ಯಮೂರ್ತಿ
ಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರೀತಿಯಾ, ಮಹೇಶ್ವರನ ಸಂಬಂಧವಾದ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆಗಳಲ್ಲಿ
ಆಸಕ್ತಿಯಾ ಮಂಟ್ಪದಿರಲಿ. ॥೫೩-೫೪-೫೫॥

ನಾನು ಈಗ ನಿಮಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ದುಃಖಪ್ರದವಾದ ಶಾಪಗಳವ್ಯಾ ನಿಮ್ಮ
ವರ್ತತದಲ್ಲಿ ಮುಂದೆಯಾ ಅನುವರ್ತಿಸಿಕೊಂಡು ಯಾವಾಗಲೂ ಬರಲಿ. ನಿಮ್ಮ
ಮಕ್ಕಳು, ಮತ್ತು ಮನುಕ್ಕಳಾದಿಯಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಶಿವದೇಶೇಹಿಗಳಾಗಲಿ.
ಸಿನ್ಹಾಲೂ ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಯಾವಾಗಲೂ ನರಕದಲ್ಲೇ ಬಿದ್ದ ಸಾಯಿರಿ.
ಕೆಂಪನೆಗೆ ನಿಮಗೆ ಜಂಡಾಲವಂಶದಲ್ಲಿ ಜನ್ಮಿಸೇವಣ್ಟು, ದುಃಖ ಮತ್ತು ಒಡತನ

॥ ನನ್ನರುನಾಚೆ ॥

ಇತಿ ಶಪಥ್ ಮುನಿಸ್ವಾರ್ಥಾನ್ಮಾತಮಃ ಸ್ವಾಶ್ರಮಂ ಯಂತ್ರೋ ।

ತತಸ್ತೇ ಖಿನ್ನಂತ್ಯದರೂ ಖಿಷಯೋಽಪಿ ಗಣಾ ವಿಧೇ ॥೪೫॥

ಅತೋ ಗೌತಮಶಾಪೇನ ಶ್ವೇಷಧಮ್ಯಬಹಿಷ್ಕೃತಾಃ ।

ಅಶ್ವೇಷಧಮ್ಯನಾಶ್ರಿತ್ಯ ಸ್ಥಿತಾಸ್ತೇ ಖಿಷಯುಷ್ಟದಾ ॥೪೬॥

ತತ್ಪತ್ರಾಶ್ಚಬನಸ್ವನ್ಯೇ ಶ್ವೇಷಧಮ್ಯಬಹಿಷ್ಕೃತಾಃ ।

ಅಗ್ರೇ ತದ್ವಾಷ್ಟವಿಷ್ಯಂತಿ ತತ್ಪತ್ರಾಶ್ಚ ಚತುರ್ಮುಖಾಖಿ ॥೪೭॥

ಅಶ್ವೇನಾ ಏವ ಬಹವೋ ಭವಿಷ್ಯಂತಿ ಕಲ್ಪಾ ಯಂಗೇ ।

ಶಿವಾನ್ನದೇವಭಕ್ತಂ ಚ ಕರಿಷ್ಯಂತಿ ಭರಮಾನ್ನಿತಾಃ ॥೪೮॥

ಮೃತ್ಯುಕಾಂ ಲಾಪಯಿಷ್ಯಂತಿ ಲಲಾಟೀಷ್ಯಂಸ್ತಹಂ ದ್ವಿಜಾಃ ।

ದ್ವಿಜಧವೋಯಾಯಾಖಿತ್ಯಗ್ರೇ ವರಿಷ್ಯಂತಿ ಚ ವಲ್ಲನಂ ॥೪೯॥

ಇವುಗಳಿಂದ ಯಾವಾಗಲೂ ಹೀಡಿಹೊಂದುವರಾಗಿರಿ, ಎಂದು ಗೌತಮಮುನಿಯು ಇತರ ಖಿಷಿಗಳಿಗೆ ಶಾಸಕೋಷ್ಟುನು. ॥೪೫-೪೬-೪೭॥

ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮನೇ! ಆ ಗೌತಮನಿಯು ಹೀಗೆ ಖಿಷಿಗಳಿಗೆಲ್ಲಾ ಶಾಸಕೋಷ್ಟು ತನ್ನ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದನು. ಅನಂತರ ಆ ಖಿಷಿಗಳಿಗೆಲ್ಲರೂ ಖಿನ್ನರಾಗಿ ಹೊರಟುಹೋದರು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆದೇ ಖಿಷಿಗಳೇ ಗೌತಮಮುನಿಗಳ ಶಾಸದಿಂದ ಶ್ವೇಷಧಮ್ಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಇತರ ವಿಷ್ಣ್ಣುವಿದಿಗಳ ಧಮ್ಯವನ್ನಾಶಯಿಸಿ ರುವರು. ಮುಂದೆ ಅವರ ಮಕ್ಕಳೂ ಮತ್ತು ಮುನ್ನಮಕ್ಕಳೂ ಸಹ ಈ ಶ್ವೇಷಧಮ್ಯ ವನ್ನು ಒದು ಹೋಗುವರು. ಎಲ್ಲೆ ಚತುರ್ಮುಖಬ್ರಹ್ಮನೇ, ಇನ್ನು ಮುಂದೆಯೂ ಅವರ ಮಕ್ಕಳೂ ಹೀಗೆಯೇ ಆಗುತ್ತಾರೆ. ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ಶಿವಧಮ್ಯಬಹಿಷ್ಕೃತರೇ ಹೆಚ್ಚು ಮಂದಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತಾರೆ. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಭಾರಂತಿಯಂದ ವಿಷ್ಣ್ಣುವಿದೇವತೆ ಗಳಲ್ಲಿ ಭಕ್ತೀಯಿಡುತ್ತಾರೆ. ॥೪೭-೪೮-೪೯-೫೦॥

ಬ್ರಹ್ಮಾಣಿರೆಲ್ಲರೂ ಹಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಣಿನ್ನು ಬಂದುಕೊಳ್ಳತ್ತಾರೆ. ಇದೇ ಬ್ರಹ್ಮಾಣಿಧಮ್ಯವೆಂದು ಮುಂದೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಉಪದೇಶವಾಡಿ ಆಭರಣವೊ

ಭೋಜನಾನಿ ಕರಿಷ್ಯಂತಿ ದಿವಸೇ ಸೋಮವಾಸರೇ ।

ಶಿವರಾತ್ರಿವ್ರತತ್ವಾಗಂ ಕರಿಷ್ಯಂತಿ ದ್ವಿಜಾಧವಾಃ ॥೪೬೨॥

ಕ್ರಾಚಿಕ್ಕಾಂಚಿದ್ಭವಿಷ್ಯಂತಿ ಶೈವಾಃ ಪರಿಮಿತಾಃ ಕಲ್ಳಾ ।

ಅಶ್ವಿನಾಸ್ತಾನ್ನಿಷ್ಯಂತಿ ಮದ್ಯವಾ ಇವ ಸರ್ವದಾ ॥೪೬೩॥

ಅಶ್ವಿನಾ ಯೀ ಭವಿಷ್ಯಂತಿ ಮುನಿಶಾಪಹತಾಃ ಕಲ್ಲಾ ।

ತೇ ಪತಿಷ್ಯಂತಿ ಸೂರೋರೇಷು ನರಕೇಷ್ಯಾಸಿತಂ ಧ್ರುವಂ ॥೪೬೪॥

ಅಶ್ವಿವಶಾಸನಂ ಕರ್ತುಂ ಸ್ಥಾಪಿತೋಽಸ್ತಿ ಯಮಃ ಪುರಾ ।

ನ ಶಾಸನಶ್ವಿವಾಸ್ತವತತಂ ಹೀಡಯಿಷ್ಯಂತಿ ಸರ್ವಧಾ ॥೪೬೫॥

ಅಶ್ವಿನಾನಾಷ್ಟಾರಹೃತಾನ್ನಾಷ್ಟಾ ಶ್ವತ್ಯಾರ್ಥಾ ಸರ್ವಧಾ ।

ಅತಾಂಭವಾ ಭವಿಷ್ಯಂತಿ ನರಕಾವಾಪ್ತಯೀ ವಿಧೀ ॥೪೬೬॥

ಭೂರಪ್ಯತಾಂಕರವ್ಯಾಸಾ ಕಲ್ಲಾ ದುಃಖಂ ಕರಿಷ್ಯತಿ ।

ಅತಾಂಕರಾಃ ಶೈವಧವರಾಂ ನ್ಯಾಶಯಿಷ್ಯಂತಿ ಸರ್ವದಾ ॥೪೬೭॥

ದುತ್ತಾರೆ. ಸೋಮವಾರ ದಿನ ಶಾಟವಾಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಬ್ರಾಹ್ಮಣಾಧಮರು ಶಿವರಾತ್ರಿಯ ವ್ರತವನ್ನು ಸಹ ಬಿಂಬಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ಈ ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಕೆಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕೊಂಚ ಮಂದಿ ಈಶ್ವರಭಕ್ತರು ಸೆಲಸಿರುವರು. ಆದರೆ ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ಹೆಂಡಕುಡಿದವರಂತೆ ಈ ಶಿವದೇಶ್ರೋಹಿಗಳು ಹಿಂಸೆವಾಡುತ್ತಾರೆ. ॥೪೬೮-೪೬೯-೪೭೦॥

ಮಹಾರ್ಥ ಶಾಪದಿಂದ ಹೊಡಿಯಲ್ಪಟ್ಟಿರು ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ಶಿವದೇಶ್ರೋಹಿಗಳಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಎಲ್ಲರೂ ಭಯಂಕರವಾದ ನರಕಗಳಲ್ಲಿ ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿರುತ್ತಾ ಬೀಳುವರು. ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮನೇ, ಶಿವದೇಶ್ರೋಹಿಗಳನ್ನು ಶಿಕ್ಷೇವಾಡುವುದಕ್ಕೊಂಡೆಸ್ತರವೇ ಹಿಂದೆ ಯಮನು ನಿಯಮಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವನು. ಆತನು ಯಾವಾಗಲೂ ಶಿವದೇಶ್ರೋಹಿಗಳನ್ನು ದ್ವಿಡೆ ಶಿಕ್ಷೇವಾಡುವನು. ಶಿವಧರ್ಮಾನರಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರನ್ನು ನೋಡಿ, ಕೃತಿಯ, ನೈಶ್ಚಯ ಮತ್ತು ಶಾಂತಿದವರೂ ಶಿವದೇಶ್ರೋಹಿಗಳಾಗಿ ನರಕ ಸ್ತಾಪಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತಿರುವರು. ॥೪೭೧-೪೭೨-೪೭೩॥

ಈ ಭಾವಿಯು ಸಹ ಶಂಕರದೇಶ್ರೋಹಿಗಳಂದಲೇ ತುಂಬಿ ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ

ಅಶ್ವನಧನುಂಮಾಶ್ರಿತ್ಯ ಸ್ಥಾಷ್ಟಂತಿ ಪುರುಷಾಧನೂಃ ।

ಅಪ್ರೀತಿಂ ಜನಯಿಷ್ಯಂತಿ ಶ್ವನಧನುಂಫೇಷು ದುಭ್ರಗಾಃ ||೪೬||

ಶ್ವನಧನುಂಫೇಷು ನಷ್ಟೇಷು ಮುಕ್ತದೇಷು ತತ್ತಃ ಪರಂ ।

ಸುರಾಃ ಸರ್ವೇಃಪಿ ನತತಂ ಭವಿಷ್ಯಂತ್ಯತಿದುಃಖಿತಾಃ ||೪೭||

ಅಶ್ವನವ್ಯಾಧಿಬಂಹಂಧಾ ಭವಿಷ್ಯತಿ ಕೆಲೋ ಯುಗೇ ।

ಶಿವಪೂಜಾಂ ವಿಹಾರ್ಯೈನ ಕರಿಷ್ಯಂತ್ಯನ್ಯಾಷ್ಟಾಜನಂ ||೪೮||

ಶಿವಾಂಶ್ಯದೇವತಾಭಕ್ತಂ ಕರಿಷ್ಯಂತ್ಯತಿಯೆತ್ತೈ ।

ಶಿವನಿಂದಾಂ ಕರಿಷ್ಯಂತಿ ಶ್ವನಿಂದಾಮಾಪಿ ದ್ವಿಜಾಃ ||೪೯||

ಪ್ರೀತಿಂ ಶ್ವನಪುರಾಣೇಷು ನ್ಯೈನ ಕುರ್ವಂತಿ ಸರ್ವಧಾ ।

ರುದ್ರಾಧ್ಯಾಯಜಹೇ ಪ್ರೀತಿಂ ನ ಕರಿಷ್ಯಂತಿ ಸರ್ವಧಾ ||೫೦||

ದುಃಖವನ್ನು ತಾಳುತ್ತದೆ. ಈ ಶಂಕರದ್ವೋಹಿಗಳಾದವರು ಯಾವಾಗಲೂ ಶ್ವನಧರ್ಮವನ್ನು ನಾಶಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ತತ್ಪರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಮಾನವಾಧಮರ್ಲಿರೂ ಶಿವಧಮಾತಿರಿಕ್ತವಾದ ಧರ್ಮವನ್ನೇ ಅಶ್ರಯಿಸಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಭಾಗ್ಯರೀನರಾಗುವರು. ಶ್ವನಧಮದಲ್ಲಿ ದ್ವೈವನ್ನೇ ಜನಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಹೊಳೆಕ್ಕಪ್ರದವಾದ ಶ್ವನಧಮಗಳೆಲ್ಲಾ ನಾಶವಾದ ಮೇಲೆ ದೇವತಿಗಳಿಲ್ಲರೂ ದುಃಖಿತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ||೫೧-೫೨-೫೩||

ಈ ಕಲಿಯುಗದಲ್ಲಿ ಶಿವದ್ವೋಹಿಗಳೇ ಹೆಚ್ಚು ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೊಂದುವರು. ಅವರು ಶಿವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇತರ ದೇವತೆಗಳನ್ನೇ ಪೂಜೆಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಆವರಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಶಿವಾತಿರಿಕ್ತವಿಷಣ್ಣಾದಿದೇವತೆಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಭಕ್ತಿಯುಂಟಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಪಾಪಿಗಳು ಶಿವನಿಂದಯನ್ನೂ ಶಿವಭಕ್ತರ ನಿಂದೆಯನ್ನೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಶಿವನಂಬಂಧವಾದ ಪುರಾಣಗಳಲ್ಲಿ ಇವರಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಯುಂಟಾಗುವದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೇ ರುದ್ರಾಧ್ಯಾಯಮಂತ್ರಜವದಲ್ಲಿಂತೂ ಕೊಂಡವೂ ಪ್ರೀತಿಯುಂಟಾಗಲಾರದು. ||೫೧-೫೨-೫೩||

ಶೈವೇ ಷಡಕ್ಕುರೇ ಶ್ರದ್ಧಾಂ ನ ಕರಿಷ್ಯಂತಿ ಸರ್ವಥಾ ।

ವಿಭೂತ್ಯಾದಾಳನೇ ಶ್ರದ್ಧಾಂ ನ ಕರಿಷ್ಯಂತಿ ಸರ್ವಥಾ ॥೪೯೩॥

ಶ್ರವಂತ್ರಧಾರಣೇ ಶ್ರದ್ಧಾಂ ಕೇವಲೇ ಭಸ್ತುಧಾರಣೇ ।

ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣೇ ಶ್ರದ್ಧಾಂ ನ ಕರಿಷ್ಯಂತಿ ಸರ್ವಥಾ ॥೪೯೪॥

ಅತಾಂಭವಾ ವ್ರತೇಷ್ಯೇವ ಕರಿಷ್ಯಂತಿ ಮೃತಂ ದ್ವಿಜಾಃ ।

ತ್ರೈತೇ ಶೈವೇ ವ್ರತೇ ಶ್ರದ್ಧಾಂ ನ ಕರಿಷ್ಯಂತಿ ಸರ್ವಥಾ ॥೪೯೫॥

ಅಶ್ವಾನೆಷ್ವೀಜಯಿಷ್ಯಂತಿ ಶ್ರಾದ್ಧೇಷು ಪ್ರೀತಿಪೂರ್ವಕಂ ।

ಅಶ್ವಾನೆಷ್ವೀಜಯಿಷ್ಯಂತಿ ಪರ್ವಕಾಲೇಷು ಸಾದರಂ ॥೪೯೬॥

ಅನ್ಯಃಪಿ ಶಾಂಭವಾ ಧರ್ಮಾ ನ ಚಲಿಷ್ಯಂತಿ ಸರ್ವಥಾ ।

ಅಶ್ವಾನಧರ್ಮಸಂಕ್ರಾಂತಾ ಭೂರ್ಭೂನಿಷ್ಠಾ ನಿನಕ್ತತಿ ॥೪೯೭॥

ಭರಮಪ್ರಮಾದರಹಿತಃ ಕುರು ತಂಕರಪೂಜನಂ ।

ಅಲಷ್ಯಂ ಮಾಕುರು ಬ್ರಹ್ಮಸ್ತಹಾದೇವಾಚರ್ಚನೇ ಸದಾ ॥೪೯೮॥

ಅರಕ್ಕುರವುಳ್ಳ ಶೈವಮಂತ್ರದಲ್ಲಿಯೂ, ವಿಭೂತಿ ಲೇವನ, ಭಸ್ತುತ್ರಿಪುಂಡ್ರಧಾರಣ ಮತ್ತು ಶುದ್ಧವಾದ ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಈ ಪಾಪಿಗಳಿಗೆ ನಂಬಿಕೆಯಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಶಿವದ್ವೈರ್ಹಿಗಳಾದ ಬ್ರಾಹ್ಮಣರು ಶಿವನ ಪ್ರತಿಗಳು ನಡೆಯಬೇಕಾದ ದಿವಸಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಶ್ರಾದ್ಧಾದಿಕರ್ಮಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಶ್ರುತಿಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಶೈವಪ್ರತಿಗಳಲ್ಲಿ ಇವರಿಗೆ ಕೊಂಡನ್ನಾ ನಂಬಿಕೆಯೇ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ॥೪೯೯-೫೦೦-೫೦೧॥

ಆದರದಿಂದ ಶ್ರಾದ್ಧಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪರ್ವಕಾಲಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರೀತಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಶಾಂಭವರ ಇತರ ಯಾವ ಧರ್ಮಗಳೂ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಭೂರ್ಭೂಮಿಯು ಶಿವದ್ವೈರ್ಹಿಗಳಿಧರ್ಮದಿಂದ ವ್ಯಾಪ್ತವಾಗಿ ಈಗ ನಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಮುಂದೆ ನಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಭೂರಂತಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಮಾದಗಳಲ್ಲಿದೇ ನೀನು ಆ ತಂಕರನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡು. ಬ್ರಹ್ಮಸೇ! ಆ ಮಾರ್ಪಾದೇವನ ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿ ಎಂದಿಗೂ ಜಂಗುಷ್ಟೆಯನ್ನು ಹೊಂದಬೇಡ. ॥೫೦೨-೫೦೩-೫೦೪॥

ಅಸ್ತಿದ್ವಾಗ್ಯವಶಾತ್ಮಾರ್ಥಮಸ್ತಭ್ಯಂ ಗೌತಮೋ ವಿಧೀ ।

ಶಾಪಂ ನ ಪ್ರದರ್ಡಾ ತಸ್ಮಾದ್ವಯಂ ಧನಾಯ ನ ಸಂಕರ್ಯಃ ॥೪೬॥

ಅಸ್ತಾಭಿರತಿಯತ್ತೇನ ಕರ್ತವ್ಯಂ ಶಂಕರಾಚರ್ಚನಂ ।

ಸ್ತಾಪ್ತವ್ಯಂ ಶಂಕರಸ್ಥಾನಂ ಯೋಗಿನಾಮಸಿ ದುರ್ಲಭಂ ॥೪೭॥

ಏಕಾಂಬರೀಶಮನಿಶಂ ಪೂಜಯಸ್ಯ ಪ್ರಯತ್ನಃ ।

ಅಸ್ತಾಕೆಂ ಜನನೀ ಮಾತಾ ಕಾಮಾಕ್ಷೀಮಸಿ ಪೂಜಯ ॥೪೮॥

ಬ್ರಹ್ಮನ್ಯಾಹಮುಮಾಕಾಂತಮಂತಕಾಂತಕೆಮನಸ್ಯಹಂ ।

ಅಚರ್ಯಾಮ್ಯಾತಿಯತ್ತೇನ ಪ್ರಾಪ್ತದ್ಯೈರಿಷ್ಪದ್ಯೈವತಂ ॥೪೯॥

ದೇವತಾಸಾರ್ಥಾನೋಽಯಂ ಶಿವ ಏನೇಷ್ಪದ್ಯೈವತಂ ।

ಅತಃ ಪ್ರಯತ್ನತೋ ನಿತ್ಯಂ ಶಿವಪೂಜಾಂ ಕರೋಮ್ಯಹಂ ॥೫೦॥

ಶಿವಾಚರ್ಚನಂ ಪರೋ ಧರ್ಮಃ ಸರ್ವಧರೋತ್ತಮೋತ್ತಮಃ ।

ಅತಃ ಶಿವಾಚರ್ಚನಂ ಕಾರ್ಯಂ ತ್ವಕ್ತಾಷಂಸುರಪೂಜನಂ ॥೫೧॥

ಎಲ್ಲೆ ಬ್ರಹ್ಮನೇ, ನಮ್ಮ ಭಾಗ್ಯವಶದಿಂದ ಹಿಂದೆ ಆ ಗೌತಮಮುನಿಯು ನಮಗೆ ಶಾಸಕೊಡಲಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಧನ್ಯರೇ ಸರಿ. ನಾವು ವಿಶೇಷ ನಿಯಮದಿಂದ ಆ ಶಂಕರನನ್ನು ಪೂಜಿಮಾಡಬೇಕು. ಯೋಗಿಗಳಿಗೂ ಹೊಂದಲ ಸಾಧ್ಯವಾದ ಆ ಶಂಕರ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ನಾವು ಹೋಗಬೇಕು. ॥೫೨-೫೩॥

ಎಲ್ಲೆ ಬ್ರಹ್ಮದೇವನೇ, ನಿತ್ಯನೂ ನಿಯಮದಿಂದ ಆ ಏಕಾಂಬರೀಶ್ವರನನ್ನು ಅಚಿಸು. ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ತಾಯಿಯಾದ ಆ ಕಾಮಾಕ್ಷೀದೇವಿಯನ್ನೂ ಪೂಜಿ ಮಾಡು. ಬ್ರಹ್ಮದೇವನೇ, ಯಮನಿಗೂ ಅಂತಕನಾಗಿರುವ ನನ್ನ ಇಷ್ಟದ್ವೈವಾದ ಆ ಉಮಾರಮನಣನನ್ನು ನಾನು ತುಂಬಾ ನಿಯಮದಿಂದ ಹೊವು, ಪತ್ರಿ ಮುಂತಾದು ವುಗಳಿಂದ ಪೂಜಿಮಾಡುವೆನು. ॥೫೪-೫೫॥

ದೇವತಾಸಾರ್ಥಾನೋಮನಾದ ಆ ಶಿವನೇ ನನಗೆ ಇಷ್ಟವಾದ ದ್ವೈವವು. ಅದ್ದರಿಂದ ನಾನು ನಿತ್ಯನೂ ಆ ಶಿವಪೂಜೆಯನ್ನು ತಪ್ಪದೇ ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆನು. ಎಲ್ಲಾ ಧರ್ಮಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಉತ್ತಮೋತ್ತಮಾದ ಆ ಶಿವಪೂಜೆಯೇ ಉತ್ಸೂಷ್ಟಿ

ಶಿವಾಚರನೇನ ಸಂಪೂರ್ಣವಾನಂದಂ ಪರಮಂ ಪದಂ ।
ಮುಕ್ತಃ ಶಿವಾಚರನಾದೇನ ಸತ್ಯಂ ಸತ್ಯಂ ನ ಸಂಶಯಃ ॥೪೮೭॥

ಶಿವಾಚರನೇನ ಸತ್ಯಂತಿ ಪಾತಕಾನಿ ಬಹಳನ್ನಷಿ ।
ಶಿವಾಚರನೇನ ಸಂಸ್ತಾಪ್ಯ ಧರ್ಮಾಶ್ಚ ಬಹವೋ ವಿಧೀ ॥೪೮೮॥

ಸಂಖಾರಿಣೋ ಭವಿಷ್ಯಂತಿ ಶಿವಲಿಂಗಾಚರನಂ ವಿನಾ ।
ದರಿದ್ರಾಶ್ಚ ಭವಿಷ್ಯಂತಿ ತಥಾ ನಾರಕಿಣೋ ವಿಧೀ ॥೪೮೯॥

ನಿತ್ಯಂ ಯೇ ನ ಕರಿಷ್ಯಂತಿ ಶ್ರೀಮಹಾದೇವಪೂಜನಂ ।
ತೇ ಭವಂತ್ಯೇವ ಪಾಪಿಷಾ ಜನ್ಮಜನ್ಮಾಂತರೇ ವಿಧೀ ॥೪೯೦॥

ಸುರಾಪಾನಾದಿಪಾಪಾನಿ ಯೈಃ ಕೃತಾನಿ ಪುರಾ ಸದಾ ।
ತೇಷಾಂ ನ ಭವತಿ ಶ್ರದ್ಧಾ ಕೇವಲೇ ಶಿವಪೂಜನೇ ॥೪೯೧॥

ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಾದಿಪಾಪಾನಿ ಯೈಃ ಕೃತಾನಿ ಪುರಾ ಸದಾ ।
ತೇಷಾಂ ನ ಭವತಿ ಶ್ರದ್ಧಾ ಕೇವಲೇ ಭಕ್ತಧಾರಣೇ ॥೪೯೨॥

ವಾದ ಧರ್ಮವು. ಅಧ್ಯರಂದ ಇತರ ದೇವತಿಗಳನ್ನು ಪೂಜೆಮಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು
ಆ ಶಿವನೊಬ್ಬನನ್ನೇ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಪೂಜೆಮಾಡು. ॥೪೯೩-೪೯೪॥

ಶಿವಪೂಜೆಯಿಂದ ಪಡೆಯುವ ಆನಂದವು ಖತ್ಯಂಷ್ಟವಾದುದು. ಹೋಕ್ಕವು
ಶಿವಪೂಜೆಯಿಂದಲೇ ದೊರೆಯುವುದು ಸತ್ಯನೆನ್ನ ವುದರಲ್ಲಿ ಸಂದೇಹವಿಲ್ಲ. ॥೪೯೫॥

ಒಹಳ ಪಾಪಗಳಿದ್ದರೂ ಶಿವಪೂಜೆಯಿಂದ ಎಲ್ಲಿನೂ ನಾಶವಾಗುವುವು.
ಬ್ರಹ್ಮನೇ ! ನಾನಾ ವಿಧವಾದ ಧರ್ಮಗಳೆಲ್ಲವೂ ಆ ಶಿವಪೂಜೆಯಿಂದಲೇ ದೊರೆಯು
ವುವು. ॥೪೯೬॥

ಶಿವಲಿಂಗಪೂಜೆಮಾಡದವರು ಮತ್ತೆ ಸಂಸಾರಬಂಧನಕೆಳ್ಳಿಳಗಾಗಿ ಪುನಃ
ಸರಕಕ್ಕೆ ಭಾಗಿಯಾಗುತ್ತಾರೆಂದು ತಿಳಿ. ಬ್ರಹ್ಮದೇವನೇ, ನಿತ್ಯವೂ ಆ ಮಹಾದೇವ
ನಿನಿಂದ ಕೃಜೆಮಾಡದಿರುವವರು ಮುಂದೆ ಜನ್ಮಜನ್ಮಾಂತರಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಂಪ್ರಣ್ಯ
ರಾಗಿಯೇ ಹಾಟ್ಟುತ್ತಾರೆ. ॥೪೯೭-೪೯೮॥

ಸುರಾಪಾನ (ದೆಂಡಕುಡಿಯುವುದು) ಮುಂತಾದ ಪಾಪಗಳನ್ನು ಹೀಂದೆ
ಬೆಕಳವಾಗಿ ಮಾಡಿರುವರಿಗೆ ಶ್ರದ್ಧವಾದ ಆ ಪರಶಿವನ ಪೂಜೆಯಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ

ಯೈ� ಪಾತಕಾನಿ ಸತತಂ ಕೃತಾನಿ ಸತತಂ ವಿಧೀ ।

ತೇಷಾಂ ನ ಭವತಿ ಶ್ರದ್ಧಾ ತುದ್ದೇ ರುದ್ರಾಕ್ಷಧಾರಣೇ ॥೪೮॥

ಕಿಂ ಚ ಕಿಂ ಬಹುನೋಕ್ತೇನ ಯೇ ಮಹಾಪಾತಕಾತ್ಮಯಾಃ ।

ತೇಷಾಂ ನ ಭವತಿ ಶ್ರದ್ಧಾ ಶ್ವವಧನ್ಯೇಷು ಸರ್ವಧಾ ॥೪೯॥

॥ ಶ್ರೀ ಮಹಾದೇವ ಉವಾಚ ॥

ಇತ್ಯುಕ್ತೋತ್ತೀ ವಿಷ್ಣು ನಾ ಬ್ರಹ್ಮಾ ಮಾಮ್ಯವೈಕಾಂಬರೇತ್ತರಂ ।

ಸಂಪೂರ್ಜಾತಿಪ್ರಯತ್ನೇನ ಕಾಂಚೀವಾಸಂ ಜಕಾರ ಚ ॥೫೦॥

ವಿಷ್ಣುಬ್ರಹ್ಮಂದ್ರಜಂದ್ರಪ್ರಭೃತಿ ಸುರಶಿರೋರತ್ನಾಂಯಂತ್ರ

ನಿರ್ಧರ್ತ್ವಜ್ಞಾಯಾವಿರೋಧಿಸ್ಥಾರದನಥಾನಖರಸ್ತಜ್ಞಕಾಂತಿಪ್ರಕಾಂತಂ ।

ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ. ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯೆ ಮುಂತಾದ ಹೋರ ಪಾಪಗಳನ್ನೇ ಸಗಿ ಹಿಂದೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಪಾಪಕರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ನಿರತರಾಗಿರುವವರಿಗೆ ಈ ಭಸ್ತುವನ್ನು ಧರಿಸುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆಯೇ ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ. ||೪೮-೪೯||

ಅಯ್ಯ ಬ್ರಹ್ಮನೇ! ಕೇಳು, ಅನವರತನೂ ಪಾಪಕೆಲಸಗಳನ್ನೇ ಮಾಡಿರುವರಿಗೆ ಪರಿಶುದ್ಧವಾಗಿರುವ ಈ ರುದ್ರಾಕ್ಷಮಾಲೆಗಳನ್ನು ಧರಿಸುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ನಂಬಿಕೆಯೇ ಹುಟ್ಟುವುದಿಲ್ಲ. ಹಚ್ಚುಮಾತಿನಿಂದೇನು! ಒಟ್ಟುನಲ್ಲಿ ‘ಬ್ರಹ್ಮಹತ್ಯಾ, ಸುರಾಸಾನ, ಸ್ವರ್ಣಸ್ತೇರ್ಯ, ಗುರುಪತ್ನಿಽವನಾಗಮ, ಮತ್ತು ಈ ನಾಲ್ಕರೊಡನೆ ಸಹವಾಸ, ಈರೀತಿಯಾದ ವಂಚಮಹಾಪಾಪಗಳಿಗೆ ಆಶ್ರಯರಾಗಿರುವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಶಿವನ ಸಂಬಂಧವಾದ ಧರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಖಂಡಿತವಾಗಿ ನಂಬಿಕೆಯುಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲ.” ||೪೯-೫೦||

ವಿಷ್ಣುವಿನಿಂದ ಹೀಗೆ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿ ಬ್ರಹ್ಮನು ಏಕಾಂಬರೇತ್ತರಸ್ತಿನಿಂದ ನನ್ನನ್ನೇ ಸಿಂಹಮಂದಿಂದ ಪೂಜೆಮಾಡಿ ಕಾಂಚೀಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡಿದ ಸೆಂದು ಮಹಾದೇವನು ಪಾಪತಿಗೆ ಕಾಂಚೀಪಟ್ಟಣದ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿದನು. ||೫೦||

ವಿಷ್ಣು, ಬ್ರಹ್ಮ, ಇಂದ್ರ, ಚಂದ್ರ, ಮುಂತಾದ ದೇವತೆಗಳ ತಲೀಯ ಕೀರ್ತಿಗಳಲ್ಲಿರುವ ರತ್ನಗಳು, ದೇವತೆಗಳು ಮಹಾದೇವನಾದ ನನ್ನ ಪಾದಕರ್ಮಗಳಿಗೆ

ಯತ್ತೆ ಕ್ವಾದಾರವಿಂದಂ ನುನು ನಿಗಮುತ್ತಿರೋರತ್ತು ಭೂತಂ ಪ್ರಭೂತಂ
ಲಕ್ಷ್ಮೀಕಾಂತಾಕ್ಷ್ಯಿಕಾಂತಂ ಗಿರಿವರತನಯೇ ಸಾಧುಸಂತೋಽ ಭಜಂತಿ॥೪೭॥

ಇತಿ ಶ್ರೀಕಿರಣಹಸ್ಯೇ ಸಪ್ತಮಾಂಶೇ ಬ್ರಹ್ಮಾಣಂ ಪ್ರತಿವಿಷ್ಣು ಕೃತೋಪದೇಶೇ
ಕಾಂಚಿಎನಾಹಾತ್ಮ್ಯೇ ವಿಂಶೋಽಧ್ವಾಯಃ

ಒಗ್ಗಿ ನಮಸ್ಕಾರವಾಡುವಾಗ, ಆ ರತ್ನಕಾಂತಿಯು ದೇವದೇವನ ಕಾಲಾಗುರುಗಳ
ನೇರಿಲೆ ಬಿದ್ಧಿ ಆ ಉಗುರಿನ ದಿವ್ಯಕಾಂತಿಯಿಂದ ತಡೆಯಲ್ಪಟ್ಟಾಗ ಸ್ವಜ್ಞವಾದ
ಪ್ರಕಾಶದಿಂದ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿರುವ ನನ್ನ ದಿವ್ಯ ಪಾದಕಮಲಗಳು (ಕಮಲ
ದಂತಿ ಕೆಂಪಗೂ ಮೃದುವಾಗಿಯೂ ಮನೋಹರವಾಗಿಯೂ ಇರುವ ಕಾಲಾಗಳು)
ವೇದಾಂತಗಳಿಗೆ ಅತಿಶಯವಾದ ರತ್ನಗಳಂತಿರುವುವು. (ಅಂದರೆ ವೇದಾಂತಗಳಲ್ಲಿ
ಪರತಿವನ ಪಾದಧಾರನ, ನಮಸ್ಕಾರಾದಿಗಳೇ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಹೇಳಲ್ಪಟ್ಟಿರುವುವೆಂಬ
ಭಿಷಾಯದಿಂದ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದೆ) ಮಹಾವಿಷ್ಣುವಿನ ದಿವ್ಯವಾದ ಕಣ್ಣೇ ಈ (ನನ್ನ)
ಮಹಾದೇವನ ಪಾದಗಳಿಗೆ ಪೂಜಾದ್ವರ್ಜವಾಗಿ ಮತ್ತೆಷ್ಟು ಪ್ರಕಾಶವನ್ನು ಉಟ್ಟಿರುವುದು
ತ್ತಿದೆ. ಗಿರಾಜಕುಮಾರಿಯೇ, ಇಂತಹ ನನ್ನ ಪಾದಗಳನ್ನು ಸತ್ಯರುಷರು ಯಾವಾ
ಗಲೂ ಚಿನ್ನಾಗಿ ಸೇವೆಮಾಡುತ್ತಾ ಧನ್ಯರಾಗುತ್ತಿರುವರು. ಎಂದು ಮಹೇಶ್ವರನು
ತನ್ನ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ಪಾರ್ವತಿಗೆ ಸ್ತೀತಿಯಿಂದ ನಿವರಿಸಿದನು. ||೪೮||

ಇಲ್ಲಿಗೆ ಶ್ರೀಕಿರಣಹಸ್ಯದ ಏಳನೆಯ ಅಂಶದಲ್ಲಿ ವಿಷ್ಣುವು ಬ್ರಹ್ಮನಿಗೆ ಮಾಡಿದ
ಉಪದೇಶಾಂತರಗತವಾದ ಕಾಂಚಿಕ್ಯೇತ್ರಮಹಿಮೆಯಲ್ಲಿ
ಇವುತ್ತನೆಯ ಅಧ್ವಾಯ ಮುಗಿಯಿತು.

